JOHN GRISHAM

OMUL CARE ADUCE PLOAIA

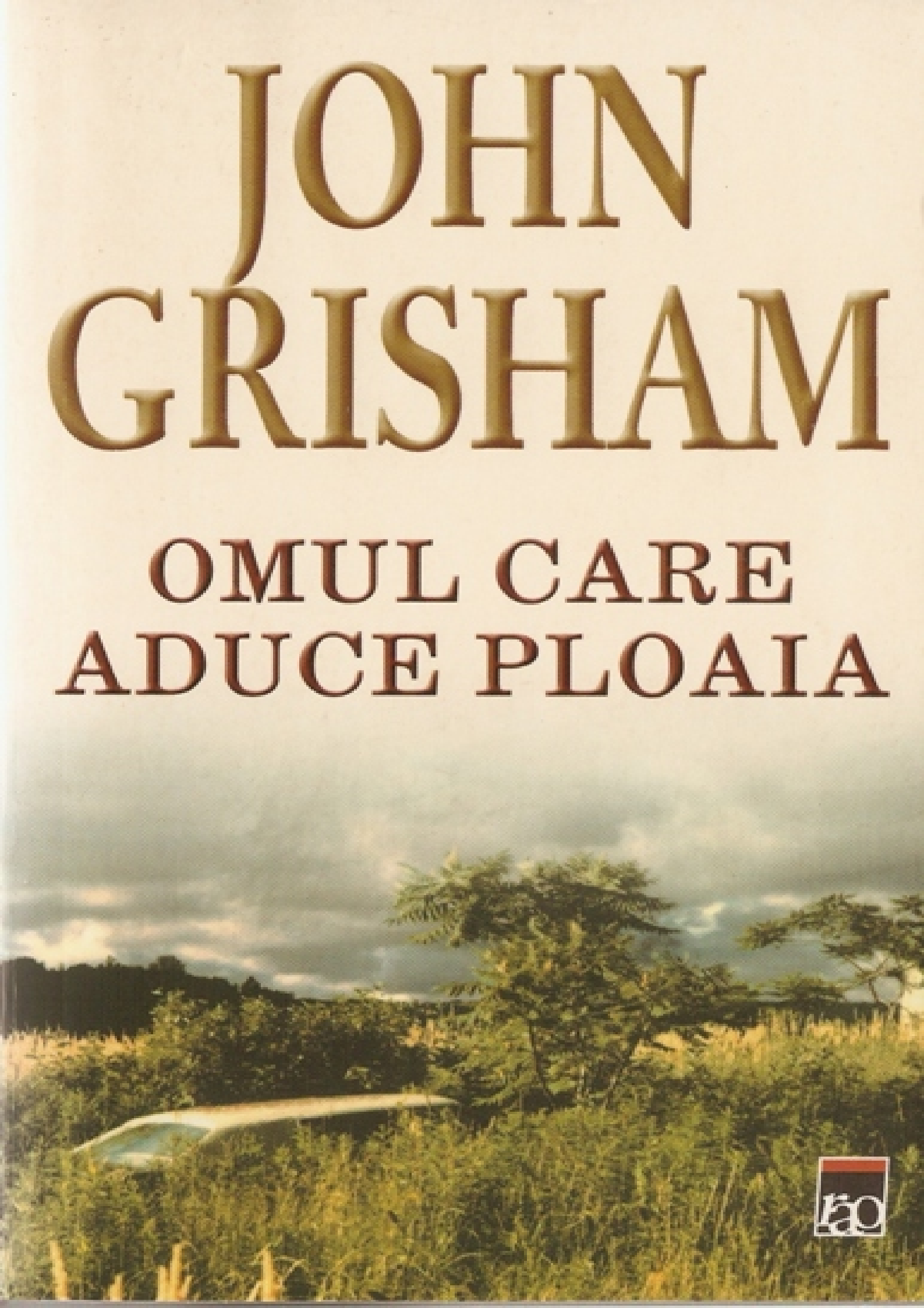

JOHN GRISHAM

OMUL CARE ADUCE PLOAIA

Titlul original: *The Rainmaker*, 1995
Traducere din limba engleză GABRIELA NEDELEA

Avocaţilor americani

Am fost ajutat să scriu această carte, pas cu pas, de Will Denton, un avocat pledant de seamă din Gulfport, Mississippi. Timp de douăzeci şi cinci de ani, Will a luptat neobosit pentru drepturile consumatorului şi ale oamenilor mărunţi. Victoriile sale din sala de tribunal sunt legendare şi, pe când eram eu însumi avocat, îmi doream să fiu ca Will Denton. El mi-a pus la dispoziţie dosarele sale vechi, mi-a răspuns la întrebări nesfârşite şi mi-a verificat chiar manuscrisul.

Jimmie Harvey e un prieten şi un medic deosebit din Birmingham, Alabama. El m-a condus prin labirintul impenetrabil al procedurilor medicale. Anumite pasaje din cartea aceasta au un înţeles şi sunt la obiect datorită lui.

Mulţumiri.

1

M-am hotărât definitiv şi irevocabil să devin avocat în momentul în care mi-am dat seama că tatăl meu ura această profesie. Eram un adolescent greoi, jenat de stângăcia mea, frustrat de viaţă, îngrozit de pubertate, la un pas să fiu expediat de tatăl meu la o şcoală militară, din cauza neascultării. Fost ofiţer în Marina Militară, el considera că băieţii trebuie să trăiască sub ameninţarea biciului. Mă cam obrăznicisem şi eram total refractar la disciplină, iar el a găsit soluţia să mă trimită, pur şi simplu, departe de casă. Şi au trecut mulţi ani înainte ca eu sa îl iert.

Tata era însă şi inginer şi lucra şaptezeci de ore pe săptămână la o companie care făcea, printre altele, scări. Acestea fiind, prin natura lor, nişte dispozitive periculoase, firma cu pricina a devenit adesea ţinta urmăririlor penale. Şi cum tata se ocupa de proiectare, era mereu ales să-i susţină cauza în procese şi în depoziţii. Nu pot să spun că îi găsesc vreo vină în această privinţă, dar eu am ajuns să-i admir pe avocaţi tocmai pentru că reuşeau să-i facă viaţa amară. Îşi petrecea opt ore ciorovăindu-se cu ei, apoi, îndată ce intra pe uşă, înşfăca sticla cu Martini. Nu saluta. Nu îmbrăţişa pe nimeni. Nu mânca nimic. Cam o oră, nu făcea altceva decât să înjure, în timp ce „rădea" patru porţii de Martini, după care cădea lat. Unul dintre procese durase trei săptămâni şi când s-a terminat cu un verdict zdrobitor împotriva companiei, mama a chemat doctorul şi l-au ţinut ascuns într-un spital o luna întreagă.

Mai târziu, firma a dat faliment şi, bineînţeles, întreaga vină a fost aruncată asupra avocaţilor. N-am auzit nici măcar o dată vreo discuţie în care să se facă şi cea mai mică aluzie la faptul că proasta organizare ar fi putut contribui, într-un fel sau altul, la dezastru.

Băutura i-a acaparat viaţa şi a devenit depresiv. Ani de zile n-a mai avut un serviciu stabil, ceea ce m-a cam dat peste cap, pentru că am fost obligat să fac pe chelnerul şi să livrez pizza la domiciliu, ca să-mi pot termina colegiul. Cred că n-am vorbit cu el mai mult de două ori în timpul ultimilor mei ani de studiu, înainte de facultate. În ziua când am aflat că am fost admis la drept, m-am întors mândru acasă cu vestea cea mare. Mai târziu, mama mi-a spus că asta l-a ţintuit vreo şapte zile la pat.

La două săptămâni după vizita mea triumfătoare, tocmai când schimba un bec în magazie (jur că ăsta-i adevărul), scara de sub el a cedat şi a căzut în cap. A zăcut un an în comă, într-o casă de sănătate, până când cineva s-a îndurat şi a deconectat aparatele. La câteva zile după funeralii, i-am sugerat mamei să deschidem un proces, dar ea n-a prea fost încântată de idee. Pe lângă aceasta, am avut mereu bănuiala că, atunci când a căzut, tata era uşor matolit. Cum nu câştiga nimic, în sistemul nostru mercantil viaţa lui avea o valoare economică neînsemnată.

Mama a primit nici mai mult, nici mai puţin de cincizeci de mii de dolari de la asigurări şi s-a recăsătorit aiurea. Tatăl meu vitreg e genul de om sărac cu duhu', un funcţionar de poştă, pensionar, din Toledo; cei doi îşi petrec mai tot timpul ţopăind dansuri populare şi călătorind într-un Winnebago. Eu, unul, păstrez distanţa. Mama nu mi-a dat niciun sfanţ din banii pe care i-a primit; a zis că asta-i tot ce are ea pentru viitor şi, o dată ce mă dovedisem în stare să trăiesc din nimic, îi plăcea să creadă că nici nu mai aveam nevoie de ceva. Apoi, mi se oferea o perspectivă frumoasă de câştig, pe când ei, nu. Sunt sigur că Hank, noul ei soţ, îi împuia capul cu tot felul de sfaturi în materie de bani. Drumurile noastre or să se mai încrucişeze într-o bună zi – al meu cu al lui Hank.

Voi termina dreptul în mai, de-acum într-o lună deci; apoi îmi voi susţine examenul de intrare în barou, în iulie. Nu voi absolvi cu surle şi trâmbiţe, deşi mă aflu undeva în prima jumătate a promoţiei mele. Singurul lucru deştept pe care l-am făcut în trei ani de drept a fost că mi-am planificat cursurile grele, obligatorii, la început, aşa încât puteam să-mi fac de cap în ultimul semestru. În primăvara aceasta, orele mele sunt o bagatelă – legislaţie sportivă, artistică, selecţiuni din „Codul lui Napoleon" şi, ceea ce îmi place mie cel mai mult, „Problemele legale ale vârstei a treia".

Tocmai această ultimă alegere m-a adus aici, pe un scaun şubred, la o masă rabatabilă amărâtă, într-o clădire din metal, înăbuşitoare şi umedă, în care mişună tot felul de specimene ciudate de „seniori", cum le place să li se spună. Deasupra singurei uşi vizibile, se află o firmă scrisă de mână, care specifică măreţ că acesta este Sediul Cetăţenilor Seniori Grădina cu Chiparoşi, dar, în afară de nume, nu vezi nici urmă de flori sau de verdeaţă. Pereţii sunt cafenii şi goi, cu excepţia unei fotografii vechi şi decolorate a lui Ronald Reagan, într-un colţ, între două steguleţe triste – unul cu stele şi dungi, celalalt aparţinând statului Tennessee. Clădirea e mică, întunecată şi mohorâtă, construită, desigur, în grabă, din bruma de dolari rămaşi vreodată disponibili de la buget. Mâzgălesc ceva pe o agendă juridică, de teamă să nu mă uit la mulţimea aceea de pe scaunele pliante aplecată în faţă.

Trebuie să fie vreo cincizeci în sală, o amestecătură de negri şi de albi, în aceeaşi proporţie, vârsta medie, cel puţin şaptezeci şi cinci, câţiva orbi, vreo zece în scaune cu rotile, mulţi dintre ei cu aparate auditive. Ni s-a spus că se întâlnesc aici în fiecare zi, la prânz, pentru o masă caldă, câteva cântece sau cu ocazia vizitei câte unui candidat politic disperat. După vreo două ore petrecute în societate, vor pleca acasă şi vor începe

să numere clipele până vor reveni. Profesorul nostru ne-a spus că acesta e momentul cel mai luminos al zilei pentru ei.

Am făcut cumplita greşeală să sosim chiar în timpul mesei. Ne-au aşezat pe toţi patru într-un colţ, împreună cu îndrumătorul nostru, profesorul Smoot, şi ne-au examinat îndeaproape, în timp ce ciuguleam din puiul acela conservat în neopren şi mazărea congelată. Jeleul meu era galben şi lucrul acesta fu imediat observat de un ţap bătrân cu barbă, pe nume Bosco, aşa cum era mâzgălit pe ecusonul lui înfipt deasupra buzunarului murdar al cămăşii, după formula de introducere „Bună, mă cheamă…”. Bosco bălmăji ceva despre jeleul galben, iar eu i-l oferii imediat, împreună cu puiul, dar domnişoara Birdie Birdsong puse mâna pe el şi îl împinse cu brutalitate înapoi, pe scaun. Domnişoara Birdsong are vreo optzeci de ani, dar e foarte vioaie pentru vârsta ei şi se comportă ca mamă, dictator şi gardă de corp a acestei organizaţii. Manipulează mulţimea ca un comandant de oşti veteran, îmbrăţişându-se, bătându-se amical pe umăr şi maimuţărindu-se cu alte doamne micuţe, cu părul albăstrui, râzând strident, fără să îl piardă, între timp, din ochi pe Bosco care este, fără îndoială, poznaşul clanului. Îi ţinu o teorie pentru că jinduise la porţia mea, dar, câteva secunde mai târziu, îi puse sub nas un castron plin cu gelatină galbenă, pe care el îl goli folosindu-se de degetele lui boante.

Trecu o oră. Aceste suflete moarte de foame îşi luară prânzul, îmbuibându-se cu şapte feluri de mâncare, de parcă nu mai aveau nicio speranţă să mai vadă vreodată ceva comestibil în faţa ochilor. Îşi mişcau furculiţele şi lingurile tremurătoare înainte şi-napoi, în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi fost pline cu nestemate. Timpul nu mai conta absolut deloc. Urlau unul la altul, când îi irita vreun cuvânt. Scăpară atâta mâncare pe jos, încât n-am mai suportat să-i privesc. Mi-am terminat până şi

piftia. Bosco îmi urmărea, la fel de pofticios, fiecare mişcare. Domnişoara Birdie se flutura prin încăpere, ciripind când de una, când de alta.

Profesorul Smoot, un intelectual nătăfleţ, cu papion strâmb, cu pârul vâlvoi şi cozondraci roşii, stătea plin de mulţumirea omului care tocmai a terminat de mâncat o masă pe cinste şi admira binevoitor scena ce se derula în faţa noastră. E o persoană blândă, pe la cincizeci şi ceva de ani, dar cu melicuri foarte asemănătoare cu ale lui Bosco şi ale prietenilor lui, şi care a predat timp de douăzeci de ani, toate drăguţele de cursuri refuzate de ceilalţi profesori şi rareori alese de studenţi. „Drepturile copiilor”, „Legislaţia infirmilor”, „Seminarul asupra violenţei în familie”, „Problemele bolnavului psihic” şi, desigur „Legislaţia babalâcilor”, cum i se spunea acestui curs, atunci când Smoot nu era de faţă. Cândva, plănuise o prelegere care să se numească „Drepturile fetusului nenăscut”, dar aceasta atrăsese după sine atâtea controverse, încât profesorul dăduse repede bir cu fugiţii.

Ne-a explicat din prima zi că scopul cursului era să ne prezinte oameni reali, cu reale probleme legale. După părerea lui, toţi studenţii intră la drept cu o anumită doză de idealism şi cu dorinţa să fie de folos marelui public, dar după trei ani de competiţie dură, nu ne mai pasă de nimic, afară de o slujbă potrivită, la o firmă adecvată, la care să devenim, în şapte ani, parteneri şi să câştigăm parale multe. În privinţa asta, are dreptate.

Materia în cauză nu e prea solicitată, aşa că la început am fost unsprezece studenţi. După o lună de prelegeri plicticoase şi de pledoarii constante în favoarea dispreţului pentru bani şi a muncii gratuite, ne-am împuţinat până la patru. E un curs fără nicio valoare, socotit doar la două ore şi nu-ţi cere aproape niciun efort. Tocmai de aceea m-a atras. Dar dacă s-ar prelungi mai mult de o lună, mă îndoiesc, la modul absolut serios, că l-aş mai

putea suporta. În momentul de faţă, urăsc facultatea de drept. Şi am dubii îngrijorătoare, în legătură cu practicarea justiţiei. E prima mea confruntare cu clienţi în carne şi oase şi sunt înspăimântat. Cu toate că posibilii clienţi din faţa mea sunt bătrâni şi infirmi, se holbează la mine de parcă aş fi întruchiparea marii înţelepciuni. La urma-urmei, sunt aproape avocat, port costum închis la culoare şi am în faţă agenda aceasta juridică pe care desenez pătrate şi cercuri, iar chipul mi-a încremenit într-o încruntare inteligentă, aşa că trebuie să fiu în stare să-i ajut. Lângă mine, la măsuţa pliantă, stă Booker Kane, un negru – cel mai bun prieten al meu de la facultate. Şi el e la fel de înspăimântat. În faţa noastră, pe nişte cartoane îndoite, ne sunt scrise numele, cu negru: Booker Kane şi Rudy Baylor. Ăsta sunt eu. Lângă Booker, se află podiumul în spatele căruia chiţăie domnişoara Birdie, iar dincolo de el, altă masă cu cartonaşe de identitate, care atestă prezenţa lui F. Franklin Donaldson al Patrulea, un căcăcios cu pretenţii. De trei ani încoace nu face altceva decât să îşi tot lipească la iniţiale şi la numere înainte sau după numele său. Lângă el, o putoare veritabilă, N. Elizabeth Erickson, gagica pe cinste, care se îmbracă în costume cu dunguliţe la care îşi asortează cravate de mătase şi câte un epolet enorm pe umăr. Mulţi dintre noi o suspectăm că poartă şi suspensor.

Smoot se sprijină de perete, în spatele nostru. Domnişoara Birdie face tot felul de anunţuri, rapoarte spitaliceşti şi necrologuri. Ţipă la un microfon cu un sistem sonor care funcţionează remarcabil. În fiecare colţ al încăperii, atârnă câte un difuzor şi vocea ei pătrunzătoare bubuie şi trăsneşte din toate direcţiile. Aparatele auditive pocnesc şi sunt scoase din urechi. Pentru moment, nu mai doarme nimeni. Astăzi se anunţă trei necrologuri, iar când domnişoara Birdie termină ce-avea de zis, văd câteva lacrimi pe obrajii celor

prezenţi. Doamne, te rog nu lăsa să mi se întâmple şi mie una ca asta! Te rog, mai dă-mi vreo cincizeci de ani de muncă şi de bucurie, după care-o moarte fulgerătoare, în somn.

În stânga noastră, lângă perete, prinde viaţă pianista. Îşi întinde partiturile pe grătarul de lemn din faţa ei. Domnişoara Birdie se crede un fel de analist politic şi chiar în clipa când începe să protesteze împotriva unei propuneri de creştere a taxelor de vânzare, pianista atacă partitura, „Frumoasa Americă", mi se pare. Se arunca plină de savoare, furtunos, asupra transpunerii zăngănitoare a refrenului de început şi babalâcii înşfacă iute culegerile de imnuri şi aşteaptă să se ajungă la primul vers. Domnişoara Birdie nu pierde nicio măsură. Acum, devine dirijorul corului. Îşi ridică mâinile, apoi bate din palme, să atragă atenţia şi începe să şi le fluture în toate părţile, intonând prima nota. Cei care se simt în stare, se ridică, încet, în picioare.

Hăhăiala se stinge dramatic la al doilea vers. Cuvintele nu le sunt prea cunoscute şi majoritatea amărâţilor ăstora nu-şi văd nici lungul nasului, aşa că partiturile nu le sunt de niciun folos. Gura lui Bosco se închide brusc, dar continuă să mârâie sonor, cu faţa spre tavan.

Dintr-o dată, pianul se opreşte, pentru că partiturile cad de pe grătarul de lemn şi se împrăştie pe duşumea. Sfârşitul cântecului. Toată lumea rămâne cu ochii ţintă la pianista care, binecuvântată fie, pocneşte din degete şi începe să moşmondească pe la picioare, pe unde i s-a adunat toată muzica.

— Mulţumim! chelălăie domnişoara Birdie la microfon, în vreme ce toţi cad la locurile lor. Mulţumim. Muzica e un dar minunat. Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru muzica frumoasă.

— Amin! răcneşte Bosco.

— Amin! repeta altă relicvă, tremurând din cap, în rândul din spate.

— Mulţumim, zice domnişoara Birdie.

Se întoarce şi ne zâmbeşte lui Booker şi mie. Ne sprijinim amândoi în coate şi ne mai uităm o dată la mulţime.

— Şi-acum, zice ea pe un ton dramatic, să ne continuăm programul. Suntem foarte fericiţi să-l avem din nou printre noi pe profesorul Smoot, împreuna cu unii dintre studenţii săi străluciţi şi chipeşi.

Îşi întinde mâinile veştejite spre noi şi îi zâmbeşte lui Smoot, arătându-şi dinţii galben-cenuşii. Acesta îşi croieşte liniştit drum alături de ea.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi? întreabă ea, arătând spre noi. Apoi continuă la microfon: După câte ştiţi, profesorul Smoot predă dreptul la Universitatea de Stat din Memphis, acolo unde a studiat şi fiul meu mai mic, ştiţi, dar n-a terminat; şi, în fiecare an, profesorul ne vizitează aici cu unii dintre studenţii dumnealui care vor da ascultare problemelor dumneavoastră juridice şi vă vor sfătui de bine, aşa cum au făcut-o mereu; şi, trebuie să adaug, fără plată.

Se întoarce şi îl mai învredniceşte pe Smoot cu un surâs viguros.

— Domnule profesor Smoot, în numele grupului nostru, vă spunem bun venit la Grădina cu Chiparoşi. Vă mulţumim că vă aplecaţi asupra problemelor cetăţenilor seniori. Vă mulţumim. Vă iubim.

Se dă jos de pe podium şi începe să bată vajnic din palme şi să dea din cap plină de solicitudine către tovarăşii ei; dar niciun suflet, nici măcar Bosco nu ridică o mână.

— E măreţ, murmură Booker.

— Cel puţin, e iubit, îi răspund eu printre dinţi.

Stau aici de zece minute. Abia au mâncat şi observ deja câteva pleoape grele. Până va termina Smoot ce-are de zis, toată lumea o să sforăie.

Profesorul porneşte spre podium, potriveşte microfonul, îşi drege glasul şi aşteaptă ca domnişoara Birdie să ia loc în rândul din faţă. În timp ce ea se aşază, îi şopteşte furioasă unui domn palid de alături:

— Trebuia să fi aplaudat!

Dar el nu aude.

— Mulţumesc, domnişoara Birdie, schelălăie Smoot. E totdeauna o plăcere să vin în vizită la Grădina cu Chiparoşi.

Glasul îi sună sincer şi n-am nicio îndoială că profesorul Howard L. Smoot se simte, într-adevăr, privilegiat că e aici, în clipa aceasta, în inima acestei clădiri dărăpănate, în faţa acestui grupuleţ trist de babalâci, cu numai patru studenţi care au rămas, din întâmplare, la cursul lui. Smoot trăieşte pentru asta.

Ne prezintă. Mă ridic repede cu un zâmbet scurt, apoi mă întorc la locul meu şi chipul îmi încremeneşte iar într-o încruntare inteligentă. Smoot vorbeşte despre îngrijirea sănătăţii şi despre reducerile bugetare, despre testamente, despre scutirea de taxe de vânzare, despre bătrânii agresaţi şi despre plăţi de asigurare. Cei din sală cad ca muştele. Fisurile sistemului de asistenţă socială, legislaţia aferentă, reglementari în legătură cu îngrijirea la domiciliu, planificarea proprietăţii funciare, medicamente miraculoase – bate câmpii întruna, aşa cum face şi la clasă. Casc şi moţăi până şi eu. Bosco începe să se uite la ceas din zece în zece secunde.

În sfârşit, Smoot îşi strânge catrafusele, le mulţumeşte domnişoarei Birdie şi protejaţilor ei încă o dată, promite că va reveni an de an şi ia loc în capul mesei. Domnişoara Birdie bate din palme exact de două ori, apoi renunţă. Nu mişcă nimeni. Jumătate din cei prezenţi sforăie.

Domnişoara Birdie ne face semn cu mâna şi se adresează turmei sale:

— Iată-i! Sunt buni şi o fac pe gratis!

Încet şi stângaci, se apropie cu toţii de noi. Bosco e primul din rând şi e clar că-mi poartă pică din cauza piftiei aceleia galbene, aşa că îmi aruncă o privire fugară, apoi se îndreaptă spre celalalt capăt al mesei, unde se aşază pe un scaun din faţa onorabilei N. Elizabeth Erickson. Ceva îmi spune că nu e singurul dintre posibilii mei clienţi care vor căuta, până la urmă, consultaţii juridice în altă parte. Un negru mai în vârstă îl alege pe Booker avocat şi se conversează amândoi peste masă. Încerc să nu ascult. E vorba de-o fostă soţie şi de un divorţ petrecut cu ani în urmă, care nu se ştie dacă a fost oficializat sau nu. Booker ia notiţe ca un avocat adevărat şi ascultă foarte atent, de parcă ştie exact ce-i de făcut.

Booker, măcar, are un client. Timp de cinci minute, mă simt pur şi simplu ca un prost, stând acolo, singur, în vreme ce colegii mei de an şuşotesc, şi scriu, şi-ascultă plini de compasiune, şi dau din cap în semn că participă activ la problemele ce li se pun în faţă.

Singurătatea mea nu trece neobservată. Până la urmă, domnişoara Birdie Birdsong se scotoceşte prin poşetă, scoate un plic şi se îndreaptă ţanţoş spre capătul meu de masa.

— Eu, de fapt, pe dumneata te voiam, şopteşte ea, trăgându-şi un scaun mai aproape de colţul mesei.

Se apleacă în faţă, iar eu spre stânga şi în clipa aceea, când capetele noastre se apropie la câţiva centimetri, îmi încep prima consultaţie juridică. Booker îmi aruncă o privire şi surâde maliţios.

Prima mea audienţă. Vara trecută, am lucrat ca funcţionar pentru o mică firmă din centru, formată din doisprezece avocaţi, a căror muncă era strict împărţită pe ore. Fără onorarii întâmplătoare. Am învăţat arta învăluirii, a cărei primă regulă este că avocatul trebuie să-şi petreacă mare parte a timpului său, cât nu doarme, discutând cu clienţii, cu avocaţii adverşi, cu judecătorii, cu partenerii, cu

agenţii de asigurări, cu funcţionarii, cu asistenţii – conversaţii în timpul mesei de prânz, la tribunal, la telefon, înainte de proces, după proces. Nu rămâne decât să numeşti o activitate, ca avocatul să-ţi ţină imediat un discurs, în acest sens.

Domnişoara Birdie aruncă priviri furişe în jur, ceea ce reprezintă pentru mine un semnal să-mi păstrez nivelul vocii şi al capului cât mai jos posibil, pentru că indiferent ce vrea ea să discutăm e teribil de serios. Şi asta îmi convine de minune, deoarece nu vreau s-audă nimeni sfatul lamentabil şi naiv pe care îl voi da ca răspuns la problema ce mi se va pune.

— Citeşte asta, zice ea, iar eu iau plicul şi îl deschid.

Aleluia! E un testament! Ultima dorinţa şi testamentul lui Colleen Janice Barrow Birdsong. Smoot ne-a spus că mai mult de jumătate dintre aceşti clienţi ar dori ca noi să le refacem şi, poate, să schimbam datele testamentelor lor; lucrul acesta e minunat, din punctul nostru de vedere, pentru că anul trecut am fost obligaţi să frecventam un curs numit „Testamente şi proprietăţi funciare” şi ne simţim, oarecum, în stare să analizăm problema cu competenţă. Testamentele sunt documente destul de simple şi pot fi concepute fără greş până şi de cel mai neexperimentat dintre avocaţi.

Cel din faţa mea e bătut la maşină şi pare oficial. În vreme ce-mi arunc ochii peste el, aflu încă din primele doua paragrafe că domnişoara Birdie este văduvă, are doi copii şi o liotă de nepoţi. Al treilea paragraf mă îngheaţă şi, pe măsură ce îl citesc, îi arunc şi ei câte o privire furişă. Apoi, reiau lectura. Ea surâde, stăpână pe sine. Cuvintele îl îndrumă pe executor să acorde copiilor ei câte două milioane de dolari şi câte un milion pentru fiecare nepot prin tutelă. Număr rar: opt nepoţi. Asta înseamnă cel puţin douăsprezece milioane de dolari.

— Citeşte mai departe, şopteşte ea, ca şi cum ar auzi zgomotul calculatorului din creierul meu.

Clientul lui Booker, bătrânul negru, plânge acum, se pare că din cauza unei iubiri terminate prost cu ani în urmă şi a copiilor care l-au neglijat. Încerc să nu ascult, dar e imposibil. Booker scrie cu asiduitate, străduindu-se să facă abstracţie de lacrimile lui. Bosco râde în hohote, la celălalt capăt al mesei.

Paragraful cinci al testamentului lasă trei milioane de dolari unei biserici şi două unui colegiu. După care urmează o listă de donaţii, începând cu Asociaţia Diabeticilor, până la Grădina Zoologică din Memphis. În dreptul fiecăruia e scris un număr de cel puţin cincizeci de mii de dolari. La fel de încruntat, fac o socoteală rapidă şi ajung la concluzia că domnişoara Birdie are o sumă netă de cel puţin douăzeci de milioane.

Deodată, se ivesc o mulţime de probleme, în legătură cu acest testament. Întâi, şi cel mai important, este că nu e destul de gros. Domnişoara Birdie e bogată şi oamenii avuţi nu-şi fac testamente subţiri şi simple. Ei folosesc teancuri întregi de hârţoage, la care ataşază tot felul de dovezi, de codicile, de transferuri peste generaţii şi tot felul de accesorii şi de scheme concepute şi implementate de avocaţii de la marile firme care iau pielea de pe tine.

— Cine a conceput acest testament? întreb eu.

Pe plic nu scrie nimic şi nu există nicio indicaţie în legătură cu asta.

— Fostul meu avocat, care a murit.

Bine că e mort. Pentru că, în cazul acesta, a dat dovadă de incompetenţă.

Aşadar, aceasta doamnă micuţă şi drăguţă, cu părul albit şi cu dinţi îngălbeniţi, cu voce destul de plăcută, valorează douăzeci de milioane de dolari. Şi, după câte se vede, nu are avocat. Îi arunc o privire fugară, apoi mă întorc la testament. Nu se îmbracă în lucruri scumpe, nu poartă diamante sau

aur, nu-şi pierde nici timpul, nici banii cu făcutul părului. Rochia ei e din bumbac mercerizat, iar sacoul roşu e uzat şi s-ar putea să provină de la solduri. Am văzut şi eu câteva cucoane bogate la viaţa mea şi, în mod normal, sunt uşor de reperat.

Testamentul are aproape doi ani.

— Când a murit avocatul dumneavoastră? întreb eu acum, cu glasul cel mai dulce posibil.

Capetele ne sunt tot aplecate şi între nasurile noastre nu-i mai mult de câţiva centimetri.

— Anul trecut. De cancer.

— Şi-acum, nu aveţi avocat?

— N-aş sta de vorbă cu dumneata, dacă aş avea, nu-i aşa, Rudy? Nu-i nimic complicat, în legătură cu testamentul, cred că poţi să te descurci.

Lăcomia e un lucru bizar. La întâi iulie, încep munca la Brodnax şi Speer – o firmă mică, austeră şi sufocantă, cu cincisprezece avocaţi care se ocupă mai mult cu reprezentarea societăţilor de asigurări în litigiu decât cu alte lucruri. Nu că era slujba visurilor mele, dar pentru că Brodnax şi Speer lua amploare, scosese un post, în vreme ce alte firme, nu. Plănuiesc să stau acolo vreo câţiva ani, să învăţ cum să trag sforile, după care să mă mut undeva, mai bine.

Ce impresionaţi au să fie tipii de la Brodnax şi Speer, când mă voi duce la ei, în prima zi, aducându-le un client de cel puţin douăzeci de milioane! Le-aş apărea dintr-o dată ca un fel de mag în stare să cheme ploile, un astru tânăr, strălucitor, care preface în aur tot ce atinge. Aş putea chiar să cer un birou mai mare.

— Bineînţeles că sunt în stare să mă descurc, zic eu cu jumătate de gură. Numai că, ştiţi, e vorba de o sumă mare aici, iar eu…

— Ssstt! sâsâie ea sălbatic şi se apleacă şi mai tare. Nu rosti cuvântul „bani”.

Aruncă priviri ascuţite în jur, de parcă ar urmări-o hoţii.

— Refuz să vorbesc despre bani, insistă ea.

— Bun. Nu mă deranjează. Dar cred că aţi putea să vă gândiţi să staţi de vorbă cu un specialist în taxe.

— Aşa zicea şi bătrânul meu avocat, dar eu nu vreau. În ceea ce mă priveşte, consider că avocatul e avocat şi testamentul e testament.

— Aşa e, dar aţi economisi o grămadă de bani din taxe, dacă v-aţi planifica avutul.

Dă din cap, ca şi cum ar spune că sunt complet idiot.

— N-o să economisesc niciun bănuţ!

— Păi, iertaţi-mă, dar cred c-aţi putea.

Îşi pune mâinile pistruiate pe încheietura mea şi şopteşte:

— Rudy, dă-mi voie să-ţi explic. Pentru mine, taxele nu au nicio importanţa, pentru că, ştii, oricum voi muri. Corect?

— Mda, asta cam aşa e. Dar moştenitorii dumneavoastră?

— De-aia sunt aici. Moştenitorii mei mă calcă pe nervi şi vreau să-i scot din testament. Pe ambii copii şi pe unii dintre nepoţi. Afară cu ei! Nu primesc nimic de la mine, înţelegi? Zero! Niciun bănuţ, nicio aşchie din mobila mea! Absolut nimic!

Ochii i-au devenit dintr-o dată de oţel şi ridurile din jurul gurii s-au adâncit. Mă strânge de încheietura mâinii, fără să-şi dea seama. Pentru o clipă, domnişoara Birdie nu e numai supărată, ci şi jignită.

La capătul celălalt al mesei, izbucneşte o ceartă între Bosco şi N. Elizabeth Erickson. El protestează împotriva Societăţii de Ajutor Medical şi a Societăţii de Supraveghere Medicală şi împotriva republicanilor, în general, iar ea îi arată o foaie de hârtie, încercând să-i explice de ce anumite reţete medicale nu sunt gratuite. Smoot se ridică încet în picioare şi se îndreaptă spre capătul mesei, ca să întrebe dacă le poate fi de folos cu ceva.

Clientul lui Booker încearcă cu disperare să-şi revină, dar lacrimile îi curg pe obraji, scoţându-l pe avocatul lui din pepeni. Îl asigură pe bătrânul domn că el, Booker Kane, vă cerceta chestiunea şi va pune lucrurile la punct. Intră în funcţiune instalaţia de aer condiţionat şi estompează discuţiile. Farfuriile şi ceştile au fost luate de pe mese şi încep tot felul de jocuri – table, bridge, dame şi un joc cu zaruri. Din fericire, majoritatea oamenilor acestora au venit aici să ia prânzul şi să nu fie singuri, nu pentru consultaţii juridice.

— De ce vreţi să-i scoateţi din testament? întreb eu.

Îmi lasă încheietura şi se freacă la ochi.

— Ştii, e o chestiune absolut personală şi n-aş vrea sa intru în amănunte.

— Prea bine, atunci. Şi cine va primi banii? întreb eu şi mă simt dintr-o dată ameţit de puterea, cu care tocmai am fost învestit, de a face, doar prin câteva cuvinte fermecate, milionari din oameni obişnuiţi.

Îi zâmbesc atât de cald şi de fals, încât mi-e teama să nu se simtă ofensată.

— Nu sunt sigură încă, zice ea pe gânduri şi aruncă priviri furişe împrejur, de parcă ar fi vorba de un joc. Pur şi simplu, încă nu m-am hotărât cui să-i las.

Păi, ce-ai zice să-mi dai şi mie un milion? M-aştept din zi în zi să fiu dat în judecată de Texaco, pentru patru sute de dolari. Am întrerupt negocierile cu ei şi aşa mi-a spus juristul lor. Proprietarul mă ameninţă mereu că mă dă afară, pentru că nu mi-am plătit chiria de două luni. Iar eu stau aici şi discut cu cea mai bogată persoană pe care am cunoscut-o vreodată – o persoană care, probabil, nu mai are mult de trăit şi se gândeşte cu oarecare încântare cui şi cât să lase moştenire.

Îmi înmânează o foaie de hârtie cu patru nume scrise frumos, cu litere de tipar, pe o coloană îngustă, şi zice:

— Aceştia sunt nepoţii pe care vreau să-i protejez, cei care mă mai iubesc încă.

Îşi face mâna căuş şi se apropie de urechea mea:

— Să le dai fiecăruia câte un milion de dolari.

Îmi tremură mâna, când încerc să scriu toate acestea în carneţelul meu. Măi să fie! Dintr-o suflare, am creat patru milionari!

— Şi ce facem cu ceilalţi? o întreb eu în şoaptă.

Se îndreaptă brusc de spate, se semeţeşte şi zice:

— Niciun sfanţ! Nu mă sună, nu-mi trimit niciodată cadouri sau cărţi poştale. Afară cu ei din testament!

Dacă aş avea o bunică în valoare de douăzeci de milioane, i-aş trimite săptămânal flori, cărţi poştale din două-n două zile, ciocolată de câte ori plouă şi şampanie, când e timp frumos. Aş suna-o o dată dimineaţa şi de două ori înainte de culcare. Aş duce-o la biserică în fiecare duminică, aş sta cu ea, mână-n mână, în timpul slujbei, după care am ieşi la masă, ne-am duce la o licitaţie sau la o piesă de teatru, sau la o expoziţie, sau oriunde-ar vrea bunicuţa. Aş avea grijă de ea.

Şi mă gândesc să fac la fel şi cu domnişoara Birdie.

— Bun, zic eu solemn, de parcă aş fi făcut lucrul acesta de nenumărate ori. Şi pentru cei doi copii ai dumneavoastră, nimic?

— Eu ce ţi-am spus până acum? Absolut nimic!

— Pot să vă întreb ce v-au făcut?

Oftează zgomotos, ca şi când întrebarea mea ar amărî-o, îşi roteşte ochii în jur, semn că nu-i place deloc să-mi povestească despre asta, dar apoi se sprijină în coate şi catadicseşte totuşi să-mi spună:

— Păi, şopteşte ea, Randolph, cel mai mare, are aproape şaizeci de ani, tocmai s-a însurat, pentru a treia oară, cu o curvuliţă care pretinde bani întruna. Orice i-aş lăsa lui o să ajungă tot la ea. Prefer să ţi-i dau ţie, Rudy, decât propriului meu fiu. Sau profesorului Smoot, sau oricui altcuiva, numai lui Randolph, nu. Înţelegi ce vreau să spun?

Mi se opreşte inima-n loc. Nu sunt decât la un pas să dau lovitura cu primul meu client. La naiba cu Brodnax şi Speer şi cu toate audienţele acelea care m-aşteaptă;

— Cum să mi-i lăsaţi mie, domnişoara Birdie? zic eu şi îi zâmbesc cât pot eu de dulce.

Ochii, probabil şi buzele, gura, precum şi nasul o imploră să zică: „Da! La naiba! Doar sunt banii mei şi îi las cui poftesc eu. Iar dacă mie mi se năzare să ţi-i las ţie, Rudy, atunci, la naiba, ai tăi vor fi!”

În loc de asta însă, ea spune:

— Tot ce mai rămâne îi las reverendului Kenneth Chandler. Îl cunoşti? Apare mereu la televizor, de la Dallas, şi face tot felul de lucruri minunate în toată lumea, cu donaţiile noastre: construieşte case, hrăneşte copii, propovăduieşte învăţătura Bibliei. Vreau să-i las lui…

— Unui evanghelist de la televiziune?

— O, e mult mai mult decât un evanghelist. E profesor, om de stat şi consilier; stă la masă cu conducătorii ţării, ştii cum e. Plus că e drăgălaş ca un gândăcel. Are capul acela încadrat de cârlionţi grizonaţi prematur, dar nu s-ar vopsi, pentru nimic în lume!

— Bineînţeles că nu, dar…

— M-a sunat alaltăieri seara. Poţi să crezi una ca asta? La televizor are o voce moale ca mătasea, dar la telefon e de-a dreptul seducătoare. Înţelegi ce vreau să-ţi spun, nu-i aşa?

— Da, cred că da. De ce v-a sunat?

— Păi, luna trecută, când am trimis taxa de abonament pe martie, i-am scris şi lui un bileţel, în care i-am explicat că vreau să-mi refac testamentul, acum, că fiii mei m-au abandonat, şi că m-am gândit să las nişte bani pastorilor săi. N-au trecut nici trei zile şi m-a sunat, vorbea plin de sine, cu glasul acela vibrant şi plăcut la telefon, şi m-a întrebat la cât m-aş gândi să-i las lui şi pastorilor. L-am şocat cu o sumă acolo, şi de-

atunci, mă sună întruna. A zis că ar veni chiar cu avionul personal, un Learjet, să mă cunoască, dacă doresc.

Nu reuşesc să-mi găsesc cuvintele. Smoot îl ţine pe Bosco de braţ şi încearcă să-l liniştească şi să-l aşeze din nou în faţa domnişoarei N. Elizabeth Erickson care, pentru moment, şi-a pierdut eşarfa de pe umăr, e clar fâstâcită de primul ei client şi îi vine să se bage sub masă. Se uită disperată în jur, iar eu îi rânjesc, ca să ştie că mă uit. Lângă ea, F. Franklin Donaldson e prins într-o consultaţie cu un cuplu mai în vârstă. Stau de vorbă asupra unui document care pare a fi un testament. Mă umflu în pene, având convingerea că documentul din mâna mea e cu mult mai valoros decât cel asupra căruia stă el aplecat cu încruntare.

Mă hotărăsc să schimb vorba:

— Domnişoara Birdie, mi-aţi spus că aveţi doi copii. Pe Randolph şi pe…

— Da, şi pe Delbert. Şi-ăsta, la fel. N-am mai auzit nimic de el de trei ani. Locuieşte în Florida. Îl tai, înţelegi? Îl tai din testament.

Trag o linie cu pixul şi Delbert îşi pierde milioanele.

— Trebuie să am grijă de Bosco, zice ea brusc şi sare în picioare. E un biet amărât. Afară de noi, nu mai are nici prieteni, nici familie.

— Păi, n-am terminat, încă, zic eu.

Se apleacă şi îşi apropie din nou faţa de mine.

— Ba da, Rudy. Fă cum ţi-am spus. Câte un milion pentru cei patru, şi ce rămâne lui Kenneth Chandler. Restul testamentului rămâne la fel; executorul, garanţia şi administratorii, aceiaşi. E simplu, Rudy. Nu-mi mai schimb părerea. Profesorul Smoot zice c-o să veniţi înapoi, aici, peste două săptămâni cu toate actele bătute la maşină fain frumos. Aşa e?

— Bănuiesc că da.

— Bun. Ne vedem atunci, Rudy.

O porneşte spre capătul mesei şi îl îmbrăţişează pe Bosco şi acesta devine pe loc calm şi inocent, ca înainte.

Studiez testamentul şi iau notiţe. E liniştitor să ştii că Smoot şi ceilalţi profesori îţi stau la dispoziţie, ca să te îndrume şi să te ajute, precum şi că mai am două săptămâni să-mi revin şi să mă gândesc ce să fac. Nu sunt obligat să mă ocup de asta, îmi spun. Femeia aceasta micuţă şi încântătoare care posedă douăzeci de milioane are nevoie de mai multe sfaturi decât aş putea eu să-i dau. Nu mă simt prost, ci nepotrivit. După trei ani de studiu al legilor, îmi dau seama cât de puţin ştiu.

Clientul lui Booker se străduieşte cu vitejie să-şi stăpânească emoţiile şi avocatul lui a terminat tot ceea ce avea să-i spună. Continuă să-şi noteze în carnet, mormăind din secundă în secundă câte un da sau nu. Mor de nerăbdare să-i povestesc despre domnişoara Birdie şi despre averea ei.

Arunc o privire către mulţimea care se împuţinează şi observ în rândul al doilea un cuplu care pare să mă fixeze. Pentru moment, sunt singurul avocat disponibil, şi şovăie dacă să-şi încerce sau nu norocul cu mine. Femeia ţine în mână un teanc voluminos de acte legate cu elastic. Şuşoteşte ceva şi soţul ei scutură din cap, ca şi când ar zice că mai bine ar aştepta să se elibereze unul din ceilalţi tineri vulturi ai legii.

Se ridică încet-încet şi-şi croiesc drum spre capătul meu de masă. În timp ce se apropie, se uită amândoi ţintă la mine. Surâd. Bun venit în oficiul meu juridic!

Ea se aşază pe scaunul pe care a stat domnişoara Birdie. El, de partea cealaltă a mesei, păstrând distanţa.

— Bună, zic eu zâmbind şi întinzând mâna.

El mi-o strânge stângaci, apoi i-o întind şi ei.

— Mă cheamă Rudy Baylor.

— Eu sunt Dot, iar el e Buddy, zice ea, făcând un semn cu capul spre soţul ei, fără să-mi ia în seamă mâna întinsă.

— Dot şi Buddy, repet eu şi încep să-mi notez. Care este numele dumneavoastră de familie? întreb cu toata căldura de care e în stare un avocat bine cotat.

— Black. Dot şi Buddy Black. Mai bine zis, Marvarine şi Willis Black, dar nouă ne zice toată lumea Dot şi Buddy, pur şi simplu.

Părul lui Dot e pieptănat şi aranjat, cu vârfurile argintii. Pare curat. Poartă adidaşi albi, ieftini, şosete maro şi ginşi largi. E o femeie subţirică, filiformă chiar, dar tare ascuţită.

— Adresa? întreb eu.

— Squire, op'sute şaize'ş'trei, în Granger.

— Sunteţi salariaţi?

Buddy nici nu catadicseşte să deschidă gura şi am impresia că de ani de zile Dot este singura care vorbeşte în familie.

— Eu am un ajutor social, pe motive de boală, zice ea. Nu am decât cincizeci şi opt de ani, dar sufăr cu inima. Buddy primeşte o amărâtă de pensie.

Buddy se uită la mine. Poartă nişte ochelari cu lentile groase şi rame de plastic. Tijele laterale abia de-i ajung la urechi. Are obrajii roşii, bucălaţi şi părul vâlvoi, cenuşiu, cu o nuanţa maronie. Cred că nu l-a mai spălat de-o săptămână. E îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată, roşu cu negru, şi mai murdară decât părul.

— Câţi ani are domnul Black? o întreb eu, gândindu-mă că, daca îl întreb direct, nu-mi va răspunde.

— Zi-i Buddy, bine? Dot şi Buddy. Nu ne mai domni atâta, da'? Are şaizeci şi doi. Pot să-ţi spun ceva?

Dau repede din cap, aprobator. Buddy îi aruncă o privire lui Booker, peste masă.

— Nu e zdravăn, şopteşte ea, făcând un semn discret cu capul înspre soţul ei.

Mă uit la el. El se uită la noi.

— A fost rănit în război, zice ea. În Coreea. Ştii detectoarele alea de metale, de la aeroport?

Dau iar din cap.

— Ei bine, poate să treacă printre ele cu curu' gol şi tot o să sune ca la balamuc.

Cămaşa lui Buddy ţipă pe el, iar nasturii sunt gata-gata să sară, în timp ce el caută cu disperare să-şi acopere burţile. Are cel puţin trei rânduri. Încerc să mi-l închipui păşind gol, pe Aeroportul Internaţional din Memphis, în timp ce sună alarma şi gărzile intră în alertă.

— Are o placă în cap, adaugă ea ca să nu mai lungească vorba.

— E… e-ngrozitor, îi răspund eu tot în şoaptă, apoi scriu în carneţel că domnul Buddy Black are o placă în cap.

Domnul Black se întoarce spre stânga şi se uită la clientul lui Booker care se află doar la un metru de el. Deodată, ea se apleacă în faţă.

— Mai e ceva… zice Dot.

Mă aplec şi eu uşor spre ea, aşteptând:

— Da?

— Are probleme cu şnapsu'.

— Nu mai spune!

— Toate se trag de la rana aia din război, adaugă ea plină de solicitudine.

Cât ai zice peşte, femeia aceasta pe care am cunoscut-o doar acum trei minute îşi reduce soţul la un alcoolic imbecil.

— Te supără dacă fumez? mă întreabă ea, în timp ce scotoceşte în geantă.

— Păi, e voie aici? întreb eu, uitându-mă şi sperând să văd un afiş cu „Fumatul interzis".

Dar nu exista niciunul.

— O, bineînţeles!

Îşi propteşte o ţigară între buzele crăpate şi-o aprinde, apoi o scoate şi suflă un nor de fum drept

în faţa lui Buddy care nici nu clipeşte.

— Cu ce vă pot fi de folos, oameni buni? întreb eu, uitându-mă la teancul de hârtii strânse într-un elastic lat. Strecor testamentul domnişoarei Birdie sub carnetul meu de însemnări. Prima clientă este multimilionară, iar următorii sunt pensionari. Cariera mea care tocmai începuse să ia avânt, coboară cu picioarele pe pământ.

— N-avem prea mulţi bani, zice ea încet, de parcă ar fi cine ştie ce secret de care se ruşinează.

Îi zâmbesc înţelegător. Indiferent cât ar avea, tot sunt mai bogaţi decât mine. Şi mă-ndoiesc că i-ar mai da cineva în judecată.

— Şi-avem nevoie de avocat, adaugă ea, în timp ce-şi desface actele din elastic.

— Ce problema aveţi?

— Păi, ne fac necazuri unii de la o societate de asigurări.

— Ce fel de poliţă aveţi? întreb eu.

Îmi aruncă actele, apoi îşi freacă mâinile, de parcă a scăpat de ele şi întreaga povară a trecut asupra unui făcător de minuni. Deasupra teancului se află o poliţă îngălbenită, zdrenţuită şi mototolită. Dot mai dă drumul unui norişor de fum şi, o clipă, abia îl mai vad pe Buddy.

— E o poliţă medicală, zice ea. Am cumpărat-o acum cinci ani, „Marele Profit al Vieţii”, pe când băieţii noştri aveau şaptesprezece ani. Acu’ Donny Ray e pe moarte, de leucemie, şi ticăloşii nu vor să plătească pentru tratament.

— Marele Profit?

— Exact.

— N-am auzit niciodată de ei, rostesc eu sigur pe mine, în timp ce trec în revistă pagina cu declaraţia de pe poliţă, ca şi cum aş fi avut o mulţime de asemenea procese şi cunosc personal totul despre fiecare societate de asigurări.

Sunt trecuţi doi beneficiari: Donny Ray şi Ronny Ray Black. Au aceeaşi zi de naştere.

— Iartă-mi expresia, dar nu sunt decât nişte pui de căţea!

— Ca majoritatea societăţilor de asigurări, zic eu gânditor şi-o văd, pe loc, zâmbind la remarca mea, semn că i-am câştigat încrederea. Aşadar, aţi cumpărat poliţa aceasta acum cinci ani.

— Cam aşa. Am plătit toate cotizaţiile şi nici n-am folosit hârţoaga asta afurisită, până când nu s-a îmbolnăvit Donny Ray.

Sunt doar un student neasigurat. Nici eu, nici viaţa, nici sănătatea sau automobilul meu nu sunt apărate de o poliţă. Nu-mi pot permite nici măcar un cauciuc nou, stânga, spate, pentru micul meu jaf, Toyota.

— Şi spui că… e pe moarte?

Aproba dând din cap, cu ţigara între buze.

— Leucemie acută. A făcut-o acu' opt luni. Doctorii i-au dat un an, dar nu cred c-ajunge, pentru că nu i s-a putut face transplantul de măduvă. Probabil că acum e prea târziu.

Pronunţa cuvântul „măduva" în două silabe: mâd'-vă.

— Transplant? zic eu, neînţelegând.

— Nu ştii nimic despre leucemie?

— Păi, nu prea.

Strânge din dinţi şi îşi dă ochii peste cap de parcă aş fi un idiot, apoi îşi vâră ţigara în gură şi trage cu sete. După ce expiră fumul, rosteşte:

— Ştii, băieţii mei sunt gemeni monovitelini. Aşa că Ron – îi zicem aşa, pentru că nu-i place numele ăsta de Ronny Ray – e foarte potrivit ca să-i doneze măd'va lui Donny Ray. Aşa au spus doctorii. Chestia e că asta costă vreo sută cincizeci de mii de dolari. Şi noi n-avem atâţia bani. Societatea de asigurări are datoria să ni-i plătească, fiindcă aşa scrie în poliţa. Da' escrocii spun că nu. Aşa că Donny Ray moare din cauza lor.

Are un fel uimitor de a pune problema.

Nu l-am băgat în seamă pe Buddy, dar el a ascultat tot timpul. Îşi scoate încet ochelarii cu

lentile groase şi se freacă la ochi cu dosul mâinii lui păroase. Alta acum! Buddy plânge. Bosco se smiorcăie la capătul celălalt al mesei. Pe clientul lui Booker l-a cuprins din nou remuşcarea, sau simţământul vinovăţiei, sau altă durere amară şi-acum suspină cu mâinile la ochi. Smoot stă lângă o fereastră şi ne urmăreşte, întrebându-se, fără îndoială, ce sfaturi le dăm noi clienţilor, de-am reuşit să producem atâta jale.

— El unde locuieşte? întreb eu, ca să găsesc un prilej să scriu răspunsul în agenda mea juridică, fără să iau seama la lacrimi.

— N-a plecat niciodată de-acasă. Locuieşte cu noi. Ăsta-i încă un motiv de care s-a legat compania aia; au zis că, o data ce e om matur, nu mai e asigurat.

Răsfoiesc prin hârtii şi arunc o privire la scrisorile trimise şi primite de la „Mare Profit”.

— Scrie în poliţă că e valabilă numai până la majorat?

Clatină din cap şi surâde crispat.

— Nici vorba. Nu-i nimic scris în poliţă, Rudy. Am citit-o de zeci de ori şi n-am văzut aşa ceva. Am citit şi ce-i scris cu litere mici.

— Sigur? întreb, uitându-mă iar peste poliţă.

— Absolut. O tot citesc aproape de-un an.

— Cine v-a vândut-o? Cum îl cheamă pe agent?

— Un dobitoc mic şi tâmpit care ne-a bătut la uşă şi ne-a convins. Zicea că-l cheamă Ott, sau cam aşa ceva; un pitic scârbos care vorbea ca o morişcă. Am încercat să dau de el, dar bineînţeles c-a şters-o din oraş.

Iau o scrisoare din teancul acela şi o citesc. E de la un inspector-şef din Cleveland, trimisă la câteva luni după prima scrisoare la care m-am uitat şi respinge acoperirea poliţei destul de brutal, pe considerentul că leucemia lui Donny presupune o situaţie preexistentă şi, prin urmare, nu poate fi onorată. Dacă băiatul este bolnav doar de opt luni,

înseamnă că diagnosticul i s-a pus la patru ani după eliberarea poliţei de la Marele Profit.

— Aici scrie că se refuză plata, din cauza unor condiţii preexistente.

— S-au folosit de tot felul de scuze închipuite, Rudy. Ia numa' şi citeşte toate actele alea cu atenţie. Anulări, dispense, condiţii preexistente, convenţii. Au încercat tot ce se poate.

— E vreo clauză care exclude transplantul de măduvă?

— La naiba, nu! Până şi doctoru' nostru s-a uitat la poliţă şi-a zis că Marele Profit trebuie să plătească, pentru că transplanturile de măduvă au ajuns lucruri obişnuite în zilele noastre.

Clientul lui Booker îşi şterge faţa cu amândouă mâinile, se ridică şi îşi cere scuze. Îşi mulţumesc reciproc. Bătrânul îşi trage un scaun lângă o masă unde se joacă aprins şah chinezesc. În sfârşit, domnişoara Birdie o scapă pe N. Elizabeth Erickson de Bosco şi de problemele lui. Smoot se plimbă prin spatele nostru.

Următoarea scrisoare de la Marele Profit e, la prima vedere, la fel ca celelalte: concisă, dură şi la obiect: „Stimată doamnă Black, Societatea noastră a refuzat, în scris, de şapte ori până acum onorarea cererii dumneavoastră. Vă aducem la cunoştinţă refuzul nostru, pentru a opta şi ultima oară. Trag concluzia că sunteţi proastă, proastă, proastă!" Scrisoarea e semnată de acelaşi inspector-şef; scrijelesc puţin antetul, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. În toamna trecută, am urmat un curs despre „Legea asigurărilor" şi îmi amintesc că am fost şocat de comportamentul strigător la cer al anumitor societăţi în procesele de rea-credinţă. Lectorul nostru venea din afară şi era un comunist care ura societăţile de asigurări şi îşi condimentase cursul cu tot felul de cazuri de nedreptate, prin care cererile asiguraţilor fuseseră refuzate. Avea încredinţarea că în toată ţara există zeci de mii de cazuri de rea-credinţă, care nu apar niciodată în

faţa justiţiei. Scrisese cărţi despre asemenea litigii şi avea chiar nişte statistici prin care demonstra că mulţi acceptă pur şi simplu refuzul ca atare, fără să insiste prea mult.

Citesc din nou scrisoarea, scrijelind uşor cu degetul antetul elegant, cu numele firmei.

— Şi n-aţi uitat niciodată să plătiţi cotizaţia? o întreb eu pe Dot.

— Nu, dom'le! Niciodată!

— Am nevoie de fişa medicală a lui Donny.

— Am aproape toate actele medicale acasă. N-a prea fost la doctor, în ultima vreme. Pur şi simplu, nu ne permitem.

— Ştiţi data exactă când i s-a pus diagnosticul de leucemie?

— Nu, dar a fost prin august, anu' trecut. Era în spital, pentru primul tratament cu citostatice, când ticăloşii ăştia ne-au anunţat că nu mai acoperă nicio cheltuială pentru tratament, aşa că cei de la spital ne-au dat afară. Au spus că nu-şi pot permite să doneze un transplant de măduva. Costă al dracului de mult. N-am cum să-i învinuiesc, crede-mă.

Buddy o cercetează cu privirea pe noua clientă a lui Booker – o femeie mică şi firavă, care are şi ea un teanc de acte. Dot scotoceşte prin pachetul ei de Salem şi, până la urmă, îşi mai vâră o ţigară în gură.

Dacă Donny suferă, într-adevăr, de leucemie şi dacă o are de opt luni, atunci în niciun caz nu poate fi considerată o condiţie preexistentă. Dacă nu s-a pus vreo clauză de excludere sau de anulare, în caz de leucemie, atunci Marele Profit trebuie să plătească, nu-i aşa? E logic, totul e foarte clar în mintea mea şi pentru că legea este rareori clară şi de foarte puţine ori logică, ştiu că trebuie să existe ceva fatal în teancul acesta de hârţoage al lui Dot.

— Nu prea-nţeleg, zic eu, nedezlipindu-mi ochii de pe Scrisoarea Proastă.

Dot îl învăluie pe soţul ei într-un nor des, albăstrui, şi fumul începe, parcă, să-i fiarbă în jurul capului. Cred că nu mai plânge, dar nu sunt sigur. Ea plescăie din buzele rujate şi zice:

— E foarte simplu, Rudy. Nu sunt decât o adunătură de ticăloşi. Au impresia că suntem doar nişte amărâţi înguşti la minte, fără bani, prea slabi ca să le ţinem piept. Am lucrat treizeci de ani într-o fabrică de ginşi, am fost în sindicat, ştii cum e, şi ne hărţuiam cu compania în fiecare zi. Tot aşa şi-aici. Marile corporaţii trec cu tăvălugul peste bieţii oameni mărunţi.

Pe lângă că ura avocaţii, tatăl meu îşi scuipa adesea veninul şi împotriva sindicatelor. Aşa că am ajuns să fiu un apărător fervent al clasei muncitoare.

— Scrisoarea aceasta e incredibilă, îi spun eu.

— Care dintre ele?

— Aceasta, de la domnul Krokit, în care vă face „proastă, proasta, proastă”.

— A, javra aia! Cât aş vrea să-şi mişte curul pân-aici şi să mă facă proastă-n faţă! Ticălosul!

Buddy îşi alungă fumul din faţă şi mormăie ceva. Îi arunc o privire, în speranţa că, poate, încearcă să vorbească, dar nu catadicseşte. Observ pentru prima oară că partea stângă a capului e ceva mai plată decât cea dreaptă şi îmi apare din nou în faţa ochilor imaginea lui mergând în vârful picioarelor pe aeroport, cu curul gol. Împăturesc la loc Scrisoarea Proastă şi o aşez deasupra celorlalte.

— Am nevoie de câteva ore, să studiez tot materialul, zic eu.

— Să ştii că trebuie să te cam grăbeşti. Donny Ray nu mai are mult. Nu mai cântăreşte decât cincizeci de kilograme, faţă de şaptezeci şi şase, cât avea el înainte. În câte-o zi, îi e atât de rău, încât nu e-n stare nici să meargă. Aş vrea să-l vezi şi dumneata.

N-am niciun chef să-l văd pe Donny Ray.

— Da, poate mai încolo.

Am să studiez poliţa şi scrisorile, precum şi documentele medicale ale lui Donny, apoi am să mă consult cu Smoot şi-am să scriu o depeşă frumoasă de vreo două pagini pentru familia Black, în care le voi explica înţelept că ar trebui să încredinţeze cazul unui avocat adevărat, în plus, specializat în urmărirea penală a societăţilor care se fac vinovate de rea-credinţă. Şi voi arunca acolo, pe hârtie, câteva nume şi numere de telefon; după care, gata cu cursul ăsta inutil, gata cu Smoot şi cu pasiunea lui pentru „Legislaţia babalâcilor”.

Mai am doar treizeci şi opt de zile până la examenul de diplomă.

— Am nevoie de toate acestea, îi explic eu lui Dot, strângându-i hârţoagele şi prinzându-i-le cu elasticul. Peste doua săptămâni, va voi aduce recomandările mele în scris.

— De ce durează doua săptămâni?

— Păi… va trebui să fac nişte cercetări, ştiţi, să mă consult cu profesorul, să mă documentez. Îmi poţi trimite fişele medicale ale lui Donny?

— Bineînţeles. Dar aş dori să te grăbeşti.

— Îmi voi da toată silinţa, Dot.

— Crezi că avem câştig de cauză?

Deşi nu sunt decât un student la drept, am învăţat deja să mă eschivez.

— În faza aceasta, nu pot să mă pronunţ. Totuşi, pare promiţător. Dar trebuie să citesc totul şi să cercetez documentele cu atenţie. Tot ce e posibil.

— Ce naiba vrei să zici?

— Păi, ştii… vreau să zic că aveţi dreptate, dar va trebui să studiez şi eu materialul, înainte să va dau un răspuns sigur.

— Ce avocat eşti dumneata?

— Sunt student la drept.

Asta pare s-o deconcerteze. Striveşte filtrul alb între buze şi se holbează la mine. Buddy geme din nou. Din fericire, apare Smoot din spate şi întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

Dot se uita mai întâi la papion, apoi la părul lui vâlvoi.

— Nu, nimic, zic eu. Tocmai terminam.

— Foarte bine, spune el, de parcă ne presează timpul şi mai stau nu ştiu câţi clienţi la coadă.

Se depărtează.

— Ne vedem peste două săptămâni, rostesc eu cu căldură, zâmbind prefăcut.

Dot îşi striveşte ţigara într-o scrumieră şi se apleacă din nou spre mine. Deodată, buzele încep să-i tremure şi ochii i se umezesc. Îmi atinge uşor încheietura mâinii şi se uită neajutorata la mine.

— Te rog grăbeşte-te, Rudy. Avem nevoie de ajutor. Băiatul meu e pe moarte.

Ne uităm lung, fără sfârşit parcă, unul în ochii celuilalt. Până la urmă, bâigui ceva. Oamenii ăştia amărâţi tocmai şi-au încredinţat viaţa fiului lor în mâinile unui student în drept de la Universitatea de Stat din Memphis. Ei cred cu toată sinceritatea că eu pot să iau teancul ăsta de hârţoage pe care mi l-au aruncat în faţă, apoi să ridic receptorul, să dau câteva telefoane, să scriu vreo două scrisori, să ameninţ pe ici, pe colo şi gata, cât ai bate din palme, Marele Profit o să cadă-n genunchi şi-o să azvârle cu bani în Donny Ray! Şi se aşteaptă să meargă şi foarte repede.

Se ridică amândoi şi se depărtează stângaci de masa la care stau. Sunt aproape sigur că, undeva, în poliţă, există o clauză mică, perfectă ilizibilă şi, cu siguranţă, ininteligibilă, plasată acolo de artizani legali îndemânatici care adună onorarii şi se distrează de ani de zile, concepând texte prolixe.

Târându-l pe Buddy după ea, Dot merge în zigzag printre scaunele pliante şi jucătorii serioşi de şah, apoi se opreşte lângă cana cu cafea, îşi umple un pahar de hârtie cu cafea decofeinizată şi îşi mai aprinde o ţigară. Se ghemuiesc acolo, în fundul încăperii, sorbindu-şi cafeaua şi urmărindu-mă cu privirea, de la douăzeci de metri. M-apuc să citesc cele treizeci de pagini ale poliţei scrise cu

litere mici, abia lizibile, şi iau notiţe. Încerc să fac abstracţie de ei.

Mulţimea s-a mai rărit, oamenii pleacă pe rând. M-am săturat să fac pe avocatul, ajunge pentru o singură zi şi sper să nu-mi mai vină niciun client. Ignoranţa mea în materie de drept e şocantă şi mă străbate un fior când mă gândesc că în câteva luni mă voi afla în sălile de tribunal din oraşul acesta, ciondănindu-mă cu alţi avocaţi, în faţa judecătorilor şi a juraţilor. Nu sunt pregătit să fiu lăsat liber în societate, cu atâta răspundere legislativă.

Facultatea de drept nu înseamnă altceva decât trei ani de stres epuizant. Pierdem o groază de timp trudind să acumulăm informaţii de care nu vom avea nevoie nici odată. Suntem bombardaţi cu discursuri pe care le uitam pe loc. Memorăm situaţii şi regulamente care vor fi, mâine, răsturnate şi amendate. Dacă mi-aş fi petrecut cincizeci de ore pe săptămână, în ultimii trei ani ucenicind pe lângă un avocat bun, aş fi învăţat şi eu meserie ca lumea. În loc de-asta, sunt un student timorat, în anul trei, înspăimântat şi de cele mai simple probleme juridice şi îngrozit de examenul iminent de intrare în barou.

Simt o mişcare în faţă şi ridic ochii la timp ca să văd un bătrânel bucălat, cu un aparat auditiv masiv, bălăbănindu-se în direcţia mea.

2

O oră mai târziu, moleşeala pune stăpânire pe jucătorii de dame şi de gin rummy şi ultimul dintre babalâci părăseşte clădirea. În timp ce Smoot ne strânge în jurul lui pentru un raport final, la uşă aşteaptă un portar. Povestim, pe rând, în două cuvinte, care sunt problemele noilor noştri clienţi. Suntem obosiţi şi abia aşteptăm să plecăm de-aici.

Smoot ne face câteva sugestii – nimic creator sau original – şi ne dă drumul cu promisiunea că vom discuta aceste probleme reale de legislaţie a bătrânilor la clasă, săptămâna viitoare. Mor de nerăbdare!

Plec împreuna cu Booker în maşina lui – o vechitură de Pontiac, prea mare ca să fie elegant, dar într-o formă mult mai bună decât rabla mea de Toyota. Booker are doi copii mici şi o nevastă care predă la o şcoală, cu jumătate de normă, aşa că pluteşte undeva, puţin deasupra pragului de sărăcie. Studiază serios, ia note bune şi, datorită acestui lucru, a atras atenţia unei firme prospere de negri din centrul oraşului – o unitate destul de selectă, cunoscută pentru expertizele sale în litigiile de drept civil. Pentru început, salariul lui va fi de patruzeci de mii pe an, ceea ce înseamnă cu şase mii mai mult decât mi-au oferit mie Brodnax şi Speer.

— Urăsc facultatea de drept, zic eu în vreme ce părăsim parcarea de la sediul cetăţenilor seniori Grădina cu Chiparoşi.

— Eşti un om normal, îmi răspunde Booker.

Booker nu urăşte nimic şi pe nimeni, nici măcar atunci când pretinde că s-a saturat de-atâta studiu.

— De ce ne dorim să fim avocaţi?

— Ca să fim de folos oamenilor, să luptăm împotriva nedreptăţii, să schimbăm societatea, ştii tu, chestii d-astea. Că doar îl asculţi pe profesorul Smoot.

— Hai la o bere!

— Încă nu-i ora trei, Rudy.

Booker bea puţin, iar eu nici atât, pentru că e un obicei scump şi chiar acum trebuie să economisesc bani pentru mâncare.

— Am glumit, zic eu.

Conduce în direcţia facultăţii de drept. Astăzi e joi, ceea ce înseamnă că mâine voi fi îndopat cu legislaţie sportivă şi cu „Codul lui Napoleon" – două cursuri la fel de inutile ca legislaţia babalâcilor şi care necesită chiar mai puţină muncă. Numai că mă ameninţă un examen de intrare în barou şi când mă gândesc la asta, mâinile încep să-mi tremure uşor. Dacă pic, tipii aceia drăguţi dar scorţoşi de la Brodnax şi Speer îmi vor cere, mai mult ca sigur, să plec, ceea ce înseamnă că voi lucra vreo lună, după care am să bat străzile. Nici nu vreau să mă gândesc la un eşec – asta ar duce la şomaj, sărăcie, dizgraţie, foame. Deci n-are niciun rost să mă mai frământ atâta.

— Du-mă la bibliotecă, bine? zic eu. Mă gândesc să lucrez la cazurile astea, apoi să mai recapitulez pentru examen.

— Nu-i o idee rea.

— Nu pot suferi biblioteca.

— Nimeni n-o poate suferi, Rudy. Biblioteca e făcută să fie urâtă. Şi, în special, de studenţii de la drept. Eşti un om absolut normal.

— Mulţumesc.

— Prima doamnă în vârstă care-a venit la tine, domnişoara Birdie, are bani, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Am prins ceva din zbor.

— Da. E blindată. Are nevoie de un testament nou. E neglijată de copii şi de nepoţi, aşa că e normal să dorească să-i taie de pe listă.

— Cât are?

— Vreo douăzeci de milioane.

Booker îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Cel puţin aşa spune ea, adaug.

— Şi cine ia banii?

— Un predicator sexy de la televizor, care posedă şi-un Learjet.

— Nu se poate!

— Zău că-i aşa.

Booker rumegă informaţia preţ de vreo două intersecţii, în condiţii de circulaţie bară la bară.

— Uite ce-i, Rudy, nu vreau să te jignesc; ştiu că eşti un băiat de ispravă, student bun, inteligent, dar te simţi în largul tău să concepi un testament pentru o proprietate în valoare atât de mare?

— Nu. Ce, tu te-ai simţi?

— Bineînţeles că nu. Aşadar, ce-ai de gând să faci?

— Poate moare în somn.

— Nu prea cred. Se ţine bine. Ne-ngroapă şi pe noi.

— Am să tabăr pe Smoot. Poate-l convinge pe vreunul dintre profesorii care predau despre taxe să mă ajute. Sau îi spun domnişoarei Birdie că nu pot face nimic pentru ea, că are nevoie de un avocat specialist în taxe, căruia o să-i plătească cinci bătrâne, ca să i-l conceapă. Nu stau eu în loc de-asta. Le am pe-ale mele.

— Chestia cu Texaco?

— Mda. Sunt pe urmele mele. Şi proprietarul, la fel.

— Aş vrea să te pot ajuta, zice Booker, şi ştiu că o face din suflet.

Dacă ar avea bani, m-ar împrumuta bucuros.

— N-o să mor eu, până la întâi iulie. Dup-aia, o să fiu mare sculă la Brodnax şi Speer şi scap de sărăcie. Dragul meu Booker, mă întreb cum naiba o să pot eu cheltui treizeci şi patru de mii de dolari pe an?

— Pare imposibil. Vei fi bogat.

— Nu-ţi dai seama? Şapte ani n-am trăit decât din bacşişuri şi din mărunţiş. Ce-o să fac cu-atâta bănet?

— O să-ţi cumperi un costum nou.

— De ce? Doar mai am două.

— Poate nişte pantofi.

— Da, asta am să fac. O să-mi cumpăr pantofi, Booker. Pantofi şi cravate şi poate mâncare neconservată. De ce nu şi nişte pantaloni scurţi?

De trei ani încoace, Booker şi nevastă-sa mă invită de cel puţin două ori pe lună la masă. Pe ea o cheamă Charlene şi e din Memphis. Cu foarte puţin bani, reuşeşte să facă minuni în materie culinară. Îmi sunt prieteni, dar sunt sigur că le e milă de mine. Booker surâde, apoi se uită în altă parte. S-a săturat de glumele acestea despre lucruri neplăcute.

Trage în parcarea de dincolo de Central Avenue, vizavi de facultatea de drept.

— Am de făcut nişte comisioane, zice el.

— Bine. Mulţumesc că m-ai adus.

— Mă-ntorc pe la şase, să ne pregătim pentru examen.

— Da, sigur. O să fiu la parter.

Trântesc portiera şi traversez.

Într-un colţ întunecat şi izolat din subsolul bibliotecii, în spatele rafturilor cu tratate juridice vechi şi zdrenţuite, ascuns privirii, îmi găsesc locşorul meu preferat de studiu, însingurat, aşteptându-mă, aşa cum o face de luni de zile. E rezervat oficial pe numele meu. Nu există ferestre şi, uneori, e frig şi umezeală, şi din acest motiv puţini se aventurează până aici. Mi-am petrecut ore întregi în mica mea vizuină, rezumând procese şi studiind pentru examene. Iar în ultimele săptămâni, am petrecut ceasuri întregi, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu ea şi unde-am greşit. Mare chin pe capul meu. Tăblia plată a biroului e înconjurată de trei panouri laterale şi ştiu pe de rost fiecare nervură de pe pereţii mici din lemn. Pot să plâng, fără să fiu văzut. Pot chiar să înjur, pe un ton scăzut, şi nu m-aude nimeni.

În timpul iubirii noastre fulminante, Sara venea adesea aici şi învăţam împreună, ghemuindu-ne unul în altul, pe scaunele lipite. Puteam să chicotim şi să râdem, fără să-i pese cuiva. Ne sărutam şi ne-atingeam şi nimeni nu vedea. Acum, în ghearele deprimării şi-ale tristeţii, aproape că-i simt parfumul.

Chiar c-ar trebui să-mi găsesc alt loc de studiu în labirintul acesta fără capăt. Când mă uit la panourile care mă înconjoară, îi văd chipul şi îmi amintesc atingerea picioarelor ei; mă cuprinde pe loc o durere de inimă cumplită care mă paralizează. Cu câteva săptămâni în urmă, ea era aici! Acum, altul îi atinge picioarele.

Iau teancul de acte ale soţilor Black şi urc spre sectorul destinat materialelor despre asigurări. Mă mişc lent, dar ochii mei cercetează repede împrejur. Sara nu mai trece prea des pe-aici, totuşi, am văzut-o de câteva ori.

Înşirui actele lui Dot pe o masă liberă dintre rafturi şi mai citesc o data Scrisoarea cea Proastă. E şocantă şi meschină, scrisă clar, de cineva convins că Dot şi Buddy n-ar arăta-o niciodată unui avocat. O citesc iar şi-mi dau seama că m-a mai lăsat durerea aceea de inimă; în ultima vreme apare şi dispare şi încep să mă obişnuiesc cu ea.

Şi Sara Plankmore e studentă în anul trei la drept. E singura fată pe care am iubit-o vreodată. Mi-a dat papucii pentru un sportiv de la Ivy League, o glorie locală. Mi-a spus că sunt prieteni din liceu şi că s-au întâlnit din întâmplare, în vacanţa de Crăciun. Au reînceput idila şi ei îi pare tare rău că-mi face una ca asta, dar viaţa merge înainte. Toată lumea bârfeşte pe-aici că ar fi gravidă. Când am auzit prima oară chestia asta, am vomitat pur şi simplu.

Studiez poliţa soţilor Black de la Marele Profit şi iau pagini întregi de notiţe. Parcă e scrisă în sanscrită. Clasez scrisorile, cererile şi certificatele medicale. Pentru moment, Sara a dispărut şi mă

afund în lectura documentelor acestora controversate, care mi se par din ce în ce mai necurate.

Poliţa a fost achiziţionată pentru optsprezece dolari pe săptămână, de la societatea de asigurări pe viaţă Marele Profit, din Cleveland, Ohio. Cercetez cartea de debit – un mic jurnal pentru înregistrarea plăţilor. Se pare că agentul, un oarecare Bobby Ott, i-a vizitat pe soţii Black săptămânal.

Măsuţa mea e plină de teancuri de acte şi citesc absolut tot ce mi-a dat Dot. Mă tot gândesc la Max Leuberg, profesorul acela comunist detaşat la noi, şi la ura lui neîmpăcată împotriva societăţilor de asigurări. Ele ne guvernează ţara, nu mai contenea el să zică. Controlează industria bancară. Deţin proprietăţile funciare. Dacă ele fac viroză, Wall Street-ul se îmbolnăveşte o săptămână de diaree. Şi când scade rata profitului şi câştigurile lor din investiţii se află la strâmtoare, dau fuga la Congres şi cer reformă de prejudiciu. Ne omoară procesele, ţipă ei. Toţi avocaţii ăştia scârboşi care fac dosare peste dosare aiurea şi conving nişte juraţi ignoranţi să împartă prime de asigurare imense în stânga şi-n dreapta, şi noi trebuie acum să punem capăt situaţiei, ca să nu dăm faliment. Leuberg se enerva atât de tare, încât azvârlea cu cărţile-n pereţi. Noi îl iubeam.

Predă şi acum aici. Mi se pare că pleacă înapoi, în Wisconsin, la sfârşitul semestrului acestuia şi, dacă voi putea să îmi iau inima în dinţi, aş vrea să-l rog să analizeze cazul Black contra Marele Profit. Pretinde că a participat la multe procese importante de rea-credinţă din Nord, în care juriile au dat amenzi uriaşe companiilor de asigurări.

Mă apuc să scriu un sumar al cazului. Încep cu data emiterii poliţei, apoi notez fiecare eveniment semnificativ. Marele Profit a respins cererea de acoperire a cheltuielilor de opt ori. Bineînţeles, ultima oară, prin Scrisoarea cea Proastă. Parcă-l

aud pe Max Leuberg fluierând şi râzând, la lectura acesteia. Îmi miroase-a sânge.

Sper că şi profesorului Leuberg îi miroase. Dau de cabinetul lui înghesuit undeva, între două depozite de la etajul al doilea al facultăţii de drept. Uşa e plină de afişe cu marşuri pentru drepturile homosexualilor, cu boicoturi şi cu pledoarii pentru ocrotirea speciilor pe cale de dispariţie – probleme care nu prea trezesc interesul la Memphis. E întredeschisă şi îl aud lătrând la telefon. Îmi ţin respiraţia şi bat uşor.

— Intră! ţipă el, iar eu mă strecor încet pe uşă.

Face un semn spre singurul scaun existent. E plin de cărţi, de dosare şi de reviste. Tot cabinetul e un câmp de bătălie. O învălmăşeală de ziare şi de sticle. Rafturile de cărţi gem înţesate. Pereţii sunt acoperiţi de afişe cu graffiti. Pe jos, zac tot felul de hârtii. Timpul şi organizarea nu înseamnă nimic pentru Max Leuberg.

E un bărbat firav, scund, de şaizeci de ani, cu părul des, zburlit, de culoarea paiului, cu mâinile veşnic în mişcare. Poartă blugi decoloraţi, tricouri provocatoare şi bascheţi uzaţi. Uneori, când e frig, îşi mai pune şi şosete. E-atât de exaltat, încât mă face să nu mă simt în largul meu.

Trânteşte receptorul jos.

— Baker!

— Baylor. Rudy Baylor. Cursul de asigurări, ultimul semestru.

— Aaa, da, da! Îmi amintesc. Ia loc.

Îmi face semn, din nou, spre scaun.

— Nu, mulţumesc.

Începe să scotocească prin nişte hârţoage de pe masă.

— Aşadar, ce s-a-ntâmplat, Baylor?

Max e adorat de studenţi, pentru că îşi face totdeauna timp să-i asculte.

— Păi… ştii… poţi să-mi acorzi un minut?

În mod normal, ar trebui să fiu mai protocolar şi să-i zic „dumneavoastră” sau o chestie d-asta, dar lui Max nu-i plac deloc formalităţile. Ne-a cerut insistent să-i zicem pe nume.

— Sigur. Ce doreşti?

— Păi, urmez un curs cu profesorul Smoot, îi explic eu şi îi fac un rezumat al vizitei mele la prânzul babalâcilor, vorbindu-i despre Buddy, despre Dot şi despre lupta lor cu Marele Profit. Pare că-mi soarbe cuvintele.

— Ai auzit vreodată de Marele Profit? îl întreb eu.

— Mda. E o companie mare, care vinde o mulţime de poliţe de asigurare ieftine negrilor şi albilor de la ţară. Foarte murdară.

— Eu n-am auzit niciodată de ei.

— Nici n-ai fi avut cum. Nu-şi fac reclamă. Agenţii lor bat pe la uşi şi strâng săptămânal cotizaţia. Avem de-a face cu o afacere tenebroasă. Ia să văd poliţa.

I-o înmânez şi el începe să răsfoiască paginile.

— Pe ce bază resping cererea? întreabă, fără să se uite la mine.

— Invocă tot felul de motive. Mai întâi, o resping pur şi simplu. Apoi, spun că leucemia nu e prevăzută în clauze. După aceea, că leucemia e o condiţie preexistentă. În final, au spus că băiatul a devenit adult şi că nu mai poate fi asigurat de poliţa părinţilor. Sunt foarte inventivi.

— Au fost plătite toate cotizaţiile?

— Da, după câte spune doamna Black.

— Escrocii!

Mai răsfoieşte câteva pagini, zâmbind răutăcios. Max e în culmea plăcerii.

— Şi ai studiat tot dosarul?

— Da. Am citit tot ce mi-a dat clienta mea.

Aruncă poliţa pe birou.

— Fără nicio îndoiala, merita să te bagi, zice el. Dar, ţine minte: clientul îţi prezintă rareori totul, de la început.

Îi înmânez Scrisoarea cea Proastă. În timp ce o citeşte, începe să surâdă uşor, dezgustat. O mai citeşte o dată, apoi se uită la mine.

— Incredibil.

— Şi eu am zis la fel, adaug eu, ca un bătrân câine de pază, pus să urmărească societăţile de asigurări.

— Unde-i restul dosarului? întreabă el.

Îi pun tot teancul de documente pe birou.

— Asta-i tot ce mi-a dat doamna Black. Zice că fiul ei e pe moarte, fiindcă n-au cu ce-i plăti tratamentul. Nu mai are decât cincizeci de kilograme şi n-o mai duce mult.

Nu-şi mai mişcă mâinile.

— Escrocii! zice el, ca pentru sine. Escroci împuţiţi!

Sunt întru totul de acord cu el, dar nu zic nimic. Observ, într-un colţ, altă pereche de ghete, nişte Nike foarte vechi. Ne-a spus odată că mai demult purta Converse, dar că acum boicotează această companie din cauza politicii de reciclare. Îşi alimentează micul lui război personal împotriva corporaţiilor Americii şi nu mai cumpără nimic, dacă fabricantul respectiv l-a iritat cu ceva. Refuză să-şi asigure viaţa, sănătatea sau avutul, dar gurile rele spun că familia lui e bogată şi că-i dă mâna să trăiască neasigurat. Şi eu, pe de altă parte, din motive lesne de-nţeles, trăiesc într-o lume a neasiguraţilor.

Majoritatea profesorilor mei sunt băţoşi şi academici, poartă cravate la oră şi predau cu nasturii de la haină încheiaţi. Max n-a mai purtat cravata de zeci de ani. Iar el nu predă. El interpretează. Tare-mi pare rău că pleacă de-aici.

Mâinile îi învie din nou.

— Aş vrea să cercetez actele diseară, zice el, fără să se uite la mine.

— Nicio problemă. Pot să trec pe aici mâine dimineaţă?

— Sigur. Oricând.

Sună telefonul, iar el se repede la el. Zâmbesc şi mă dau înapoi, ies răsuflând uşurat. Mă voi întâlni mâine dimineaţă cu el, îi voi asculta sfatul şi apoi voi scrie un raport de două pagini, în care voi repeta tot ce-mi va spune.

Şi-acum, să încerc să găsesc un suflet caritabil care să-mi facă treaba pentru domnişoara Birdie. M-am gândit eu la vreo doi profesori specialişti în taxe. Poate încerc să-i abordez mâine. Cobor scările şi intru în camera de recreere a studenţilor, de lângă bibliotecă. E singurul loc din clădire unde fumatul este permis, în care pluteşte permanent o ceaţă albăstrie pe sub candelabre. Înăuntru există un televizor şi tot felul de canapele şi de scaune jerpelite. Pereţii sunt împodobiţi cu fotografii de absolvenţi – colecţii înrămate de chipuri studioase, de multă vreme intrate în slujba legalităţii. Când nu e nimeni în încăpere, mă holbez adesea la predecesorii mei şi mă întreb câţi dintre ei au fost daţi afară din barou, câţi şi-or fi dorit să nu treacă pe-aici niciodată şi câţi – puţini, desigur – simt într-adevăr vreo plăcere apărându-i sau acuzându-i pe oameni. Unul dintre pereţi e destinat anunţurilor, buletinelor şi cererilor de tot felul, iar alături, un şir întreg de automate pentru răcoritoare şi mâncare. De multe ori mănânc şi eu aici. E mai ieftin.

Într-o parte, îl văd pe onorabilul F. Franklin Donaldson al Patrulea bârfind cu trei dintre acoliţii săi – tot genul de băgăcioşi care scriu la „Revista de drept” şi care ne privesc de sus pe noi, ceilalţi. Mă observă şi pare interesat. Când trec pe lângă el, zâmbeşte – lucru neobişnuit, pentru că pe chipul lui nu citeşti altceva decât dispreţ suveran.

— Spune, Rudy, te duci la Brodnax şi Speer, nu-i aşa? rosteşte el tare.

Televizorul e oprit. Acoliţii lui se uită lung la mine. Două studente aşezate pe o canapea îşi ridica ochii şi mă privesc.

— Da. Şi ce-i cu asta? întreb eu.

F. Franklin al Patrulea are o slujbă la o firmă plină de renume, de bani şi de pretenţii, o firmă mult mai acătării decât Brodnax şi Speer. Pentru moment, prietenii lui intimi sunt W. Harper Wittenson, un mucos arogant, mărunţel, care va pleca, din fericire, din Memphis şi va practica avocatura la o firmă foarte mare din Dallas; J. Townsend Gross, care a acceptat un post la altă companie uriaşă; şi James Straybeck, un tip prietenos câteodată, care a reuşit să suporte trei ani de drept fără să-şi plaseze vreo iniţială înaintea numelui sau vreun număr la coadă. Cu un nume atât de scurt, viitorul lui de avocat într-o firmă mare e în pericol. Mă îndoiesc c-o să reuşească.

F. Franklin al Patrulea face un pas în direcţia mea. E tot numai zâmbet.

— Hai, spune-ne şi nouă ce se întâmplă.

— Ce să se întâmple? întreb eu nedumerit.

Habar n-am la ce se referă.

— Păi, ştii, cu fuziunea. Nu schiţez niciun zâmbet.

— Ce fuziune?

— N-ai auzit?

— Ce s-aud?

F. Franklin le aruncă o privire acoliţilor săi şi par cu toţii amuzaţi. Zâmbetul îi cuprinde toată faţa când se uită la mine.

— Las-o moartă, Rudy. Vorbesc de fuziunea dintre Brodnax şi Speer şi Tinley Britt.

Încremenesc şi încerc să mă gândesc la vreo replică inteligentă ori spirituală. Dar, pentru moment, nu-mi vin cuvintele. E foarte clar: habar n-am de fuziunea aceea, pe când căcăciosul ăsta ştie ceva. Brodnax şi Speer e o firmă mică – cincisprezece avocaţi – iar eu am fost singurul ales din anul meu. Acum doua luni, când am negociat, n-a fost vorba de nicio fuziune.

Pe când Tinley Britt este cea mai mare, cea mai gomoasă, cea mai prestigioasă şi mai bogată firmă din statul nostru. După ultimele aprecieri, s-au

aciuat pe lângă ea vreo sută douăzeci de avocaţi. Mulţi provin din şcolile de la Ivy League. Mulţi şi-au înnobilat cartea de vizită cu ucenicii federale. Este o firmă solidă care reprezintă corporaţii bogate şi organisme guvernamentale şi are o reprezentanţă la Washington, unde colaborează cu elita. E un bastion al politicii conservatoare cu greutate. Unul dintre parteneri a fost senator al SUA. Asociaţii lui lucrează optzeci de ore pe săptămână şi sunt toţi îmbrăcaţi în bleumarin şi negru, cu cămăşi albe, încheiate la guler, şi cu cravate vărgate. Se tund scurt şi nu li se permite niciun fir de păr pe faţă. Poţi repera un avocat de la Tinley Britt după mersul semeţ şi după felul în care se îmbracă. Firma mişună de filfizoni înţepaţi, toţi de la şcolile potrivite şi din organizaţiile adecvate, fapt pentru care restul comunităţii juridice din Memphis au botezat-o pentru totdeauna Trent & Brent.

J. Townsend Gross îşi ţine mâinile în buzunare şi rânjeşte la mine. E al doilea din anul nostru şi poartă tricouri de polo scrobite atât cât trebuie; conduce un BMW, aşa că a fost pe loc solicitat de Trent & Brent.

Mi se moaie genunchii, pentru că ştiu că Trent & Brent nu mă va lua niciodată. Dacă Brodnax şi Speer a fuzionat cu colosul ăsta, mă tem că m-am cam pierdut pe drum.

— N-am auzit nimic, rostesc eu pierit.

Fetele de pe canapea se uită la noi cu interes. Tăcere.

— Vrei să spui că nu te-au pus la curent? mă întreabă F. Franklin al Patrulea neîncrezător. Uite, Jack a auzit astăzi, pe la prânz, zice el, făcând un semn cu capul spre amicul său, J. Townsend Gross.

— Aşa e, zice acesta. Dar numele firmei a rămas neschimbat. Numele firmei, în afară de Trent & Brent, este Tinley Britt, Crawford, Mize şi St. John. Cu ani în urmă, cineva a optat înţelegător pentru versiunea abreviată. Subliniind că

denumirea firmei rămâne aceeaşi, J. Townsend a informat micul grup prezent aici că Brodnax & Speer e atât de neînsemnată şi de nedemnă, încât poate fi înghiţită cu totul de Tinley Britt, fără ca măcar aceasta să râgâie.

— Aşadar, e tot Trent & Brent? îi spun eu lui J. Townsend, care pufneşte la auzul acestei porecle răsuflate.

— Nu-mi vine să cred că nu te-au anunţat, continuă F. Franklin al Patrulea.

Ridic din umeri, ca şi cum asta n-ar însemna nimic pentru mine şi pornesc spre uşă.

— Cred că-ţi faci cam multe griji în legătura cu asta, Frankie.

Îşi aruncă unul altuia surâsuri condescendente, de parcă au împlinit ceea ce-şi propuseseră, iar eu părăsesc încăperea. Intru în bibliotecă şi recepţionerul de la intrare îmi face un semn.

— Ai un mesaj, zice el, întinzându-mi o bucăţica de hârtie.

E un bileţel prin care sunt anunţat să îl sun pe Loyd Beck, şeful personalului de la Brodnax şi Speer, cel care m-a angajat.

Telefoanele publice se află în sala de recreere, dar n-am niciun chef să-l mai văd pe F. Franklin şi pe călăii din banda lui.

— Pot să dau un telefon de-aici? îl întreb eu pe recepţioner, un student în anul doi care se comporta ca şi cum ar fi stăpânul bibliotecii.

— Telefoanele publice sunt în sala de recreere, zice el, arătând cu degetul, ca şi cum n-aş fi aflat nici după trei ani unde se afla încăperea cu pricina.

— Abia am ieşit de-acolo. Toată lumea e ocupată.

Se încruntă şi se uită împrejur.

— Bine, dar repede.

Formez numărul de la Brodnax şi Speer. E aproape şase şi secretarele pleacă la ora cinci. După ce sună de nouă ori, răspunde simplu o voce de bărbat:

— Alo.

Mă întorc cu spatele la sală şi încerc să mă ascund între rafturile laterale.

— Alo, sunt Rudy Baylor. Sunt la facultatea de drept şi am primit un bileţel, să-l sun pe Loyd Beck. Scrie că e urgent.

Mesajul nu specifica nimic de vreo urgenţă, dar în clipa aceasta sunt destul de agitat.

— Rudy Baylor? În ce context?

— Sunt cel pe care tocmai l-aţi angajat. Cu cine vorbesc?

— O, da, Baylor. Carson Bell la telefon. Ştii, Loyd e-ntr-o şedinţă şi nu poate fi deranjat, pentru moment. Încearcă peste o oră.

L-am cunoscut pe Carson Bell foarte puţin, când mi-au arătat birourile şi îmi amintesc de el ca de un tip speriat de bombe, care şi-a ridicat, prietenos, privirea pentru o secundă, apoi, înapoi, la lucru.

— Ştiţi, domnule Bell, cred că trebuie să vorbesc cu domnul Beck.

— Îmi pare rău, dar nu e posibil, pentru moment. Înţelegi?

— Am auzit un zvon, cum că aţi fuziona cu Trent… cu Tinley Britt. E-adevărat?

— Uite ce-i, Rudy, sunt ocupat şi nu pot să stau de vorbă acum. Revino peste o oră şi Loyd o să te lămurească.

Să mă lămurească?

— Mai am postul? întreb eu cu teamă şi oarecum disperat.

— Sună peste o oră, zice el iritat şi-mi trânteşte telefonul.

Mâzgălesc un mesaj pe o bucăţică de hârtie şi i-l întind recepţionerului.

— Îl ştii pe Booker Kane? îl întreb.

— Mda.

— Bun. O să sosească în câteva minute. Dă-i mesajul ăsta. Spune-i că mă întorc cam într-o oră.

Mârâie, dar ia bileţelul. Plec din bibliotecă, mă strecor pe lângă sala de recreere şi mă rog în gând

să nu mă vadă nimeni, apoi părăsesc clădirea şi alerg în parcare, unde m-aşteaptă Toyota mea. Sper să pornească motorul. Unul dintre secretele mele cele mai întunecate este că mai sunt încă dator aproape trei sute de dolari, la o companie financiară, din cauza epavei acesteia jalnice. L-am minţit până şi pe Booker. El crede că am plătit-o.

3

Nu e niciun secret că sunt prea mulţi avocaţi în Memphis. Ni s-a spus acest lucru încă de când am început cursurile facultăţii de drept. S-a subliniat faptul că această profesiune este suprapopulată nu numai aici, ci peste tot, că unii dintre noi ne vom omorî învăţând trei ani de zile, vom lupta să trecem examenul de admitere în barou şi tot nu ne vom putea găsi de lucru. Aşadar, ne-au făcut favoarea să ne indice încă din primul an că vor trânti la examene cel puţin o treime din noi. Ceea ce au şi făcut.

Pot să numesc vreo zece persoane care vor absolvi o dată cu mine, luna viitoare, şi după aceea vor avea timp berechet să se pregătească pentru examenul de intrare în barou, pentru că n-au găsit încă de lucru. Şapte ani de studii superioare şi să te trezeşti şomer! Mă mai gândesc şi la alţi câţiva zeci de colegi de-ai mei care vor lucra ca asistenţi de avocaţi, asistenţi de procurori municipali şi ca funcţionari prost plătiţi, în slujba unor judecători cu leafa mică – posturi despre care ni s-a vorbit când am început facultatea de drept.

Aşa că, din multe puncte de vedere, am fost destul de mândru de poziţia mea la Brodnax şi Speer – o firmă adevărată de avocaţi. Da, am fost destul de mulţumit faţă de alţii mai puţin talentaţi care încă mai bat drumurile şi cerşesc interviuri pentru angajare. Această aroganţă mi-a dispărut dintr-o dată. Simt un nod în stomac, în timp ce conduc spre centru. Nu exista loc pentru mine la o firmă ca Trent & Brent. Toyota pârâie şi scuipă ca de obicei, dar, cel puţin, se mişcă.

Încerc sa mă gândesc lucid la fuziunea aceea. Acum vreo doi ani, Trent & Brent a înghiţit o firmă formată din treizeci de oameni – lucru care a făcut multă vâlvă în oraş. Dar nu-mi amintesc dacă în acest proces s-au făcut concedieri. De ce s-o

facă în cazul unei firme cu cincisprezece oameni, aşa ca Brodnax şi Speer? Deodată îmi dau seama de cât de puţin ştiu despre viitorul meu patron. Bătrânul Brodnax a murit cu ani în urmă şi chipul lui bovin a fost imortalizat printr-un bust hidos de bronz, aşezat lângă uşa din faţă a birourilor. Speer e ginerele lui, deşi a divorţat de mult de fiica sa. L-am întâlnit pe Speer pentru o secundă şi a fost destul de drăguţ. Mi s-a spus încă de la al doilea sau al treilea interviu că clienţii lor cei mai importanţi erau două companii de asigurări şi că optzeci la sută din activitatea lor se axa pe apărarea în cazuri de accidente de automobil.

Probabil că Trent & Brent are nevoie de o întărire a muşchilor la acest capitol. Cine ştie?

Circulaţia e intensă pe Poplar, dar majoritatea autovehiculelor se deplasează în sens opus. Încep să zăresc clădirile înalte din centrul oraşului. Nu-mi vine să cred că Loyd Beck, Carson Bell şi ceilalţi de la Brodnax şi Speer vor fi de acord să mă angajeze, să-şi facă tot felul de aranjamente şi de planuri, apoi să-mi taie beregata, de dragul banilor. Doar n-au să fuzioneze cu Trent & Brent, fără să-şi protejeze propriii lor oameni, nu-i aşa?

În ultimul an, colegii mei care vor absolvi o dată cu mine luna viitoare au scormonit oraşul acesta, căutându-şi de lucru. E imposibil să mai fie vreun post liber. Nici măcar o posibilitate cât de mică de angajare n-ar fi putut scăpa printre degete.

Deşi parcările se golesc văzând cu ochii şi e destul loc liber, opresc ilegal, vizavi de clădirea cu opt niveluri unde funcţionează Brodnax şi Speer. La vreo două blocuri, se află banca, cea mai înaltă construcţie din centrul oraşului, unde, bineînţeles, Trent & Brent a închiriat jumătatea de sus. Din înălţimile lor măreţe, îşi permit să se uite în jos cu dispreţ la restul oraşului. Îi urăsc.

Traversez strada şi pătrund în holul murdar al clădirii Powers. În stânga, se află două lifturi, dar în dreapta observ un chip cunoscut. E Richard

Spain, unul dintre asociaţii de la Brodnax şi Speer, un tip tare drăguţ, care m-a invitat la masă, când am fost aici prima oară. Stă pe o bancă îngustă de marmură, fixând podeaua.

— Richard, zic eu apropiindu-mă. Sunt eu, Rudy Baylor.

Nu face nicio mişcare. Continuă să se uite în pământ. Mă aşez alături de el. Lifturile sunt chiar în faţa noastră, la zece metri.

— Ce s-a întâmplat, Richard? întreb eu.

Pare ameţit.

— Richard, te simţi bine?

Micul hol e gol în momentul acesta şi e linişte.

Îşi întoarce încet capul spre mine şi abia deschide gura.

— M-au concediat, zice el liniştit.

Are ochii roşii de plâns sau de băutură. Inspir adânc.

— Cine? întreb cu voce joasă, sigur de răspuns.

— M-au concediat, zice el iar.

— Richard, te rog, vorbeşte. Ce se întâmplă aici? Cine-a fost concediat?

— Au concediat toţi asociaţii, spune el rar. Beck ne-a chemat în sala de şedinţe, a zis că partenerii au căzut de-acord să vândă totul firmei Tinley Britt şi că nu mai e loc pentru asociaţi. Pur şi simplu. Ne-au dat o oră să ne golim birourile şi să părăsim clădirea.

În timp ce vorbeşte îşi mişcă ciudat capul, de pe un umăr pe altul şi se uită ţintă la uşile lifturilor.

— Aşa, pur şi simplu… zic eu.

— Bănuiesc că te întrebi ce-i cu postul tău, zice Richard, uitându-se tot în gol.

— Mi-a trecut şi asta prin minte.

— Ticăloşilor ăstora nu le pasă de tine. Bineînţeles, îmi dădusem deja seama de asta.

— Şi de ce v-ar concedia pe voi? întreb eu abia auzit.

Ca să fiu sincer, nu-mi pasă mie de ce-i concediază pe asociaţi. Dar încerc să par de bună-

credinţă.

— Trent & Brent nu ne-au vrut decât clienţii, zice el. Şi ca să-i obţină, a trebuit să cumpere partenerii. Noi, asociaţii, le stăm în drum.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Şi mie. A fost menţionat şi numele tău, în timpul şedinţei. Cineva a întrebat de tine, pentru că erai singurul asociat nou. Beck a zis că a încercat să te sune şi să-ţi dea vestea cea rea. Şi ţie ţi-au tăiat craca de sub picioare, Rudy. Îmi pare rău.

Îmi cade puţin capul, în timp ce fixez podeaua. Mâinile îmi sunt transpirate.

— Ştii cât am câştigat anul trecut? întreabă el.

— Cât?

— Optzeci de mii. Am slugărit aici şase ani, am lucrat câte şaptezeci de ore pe săptămână, mi-am neglijat familia, mi-am vărsat sângele pentru buna şi bătrâna firmă Brodnax şi Speer, ca apoi ticăloşii ăştia să-mi spună că am o oră să-mi golesc biroul şi să plec. Au pus până şi un gardian să mă supravegheze cât îmi strâng lucrurile. M-au plătit cu optzeci de mii şi am avut trecute pe listă două mii cinci sute de ore a câte o sută cincizeci fiecare, aşa că i-am îmbuibat cu trei sute şaptezeci şi cinci de mii, anul trecut. M-au răsplătit cu optzeci de mii, mi-au dat un ceas de aur, mi-au spus că sunt grozav şi că, în câţiva ani, poate le voi fi partener – ştii cum e: marea familie fericită. Şi vin ăştia de la Trent & Brent cu milioanele lor şi mă trezesc fără serviciu. Iar tu, la fel, amice. Îţi dai seama că tocmai ţi-ai pierdut prima slujba, chiar înainte s-o începi?

Nu ştiu ce să-i răspund.

Îşi lasă uşor capul pe umărul stâng şi nu mă mai bagă în seamă.

— Optzeci de mii. O grămadă de bani, Rudy, nu-i aşa?

— Da.

Pentru mine, asta-i o mică avere.

— În niciun caz n-am cum să mai găsesc un serviciu unde să câştig atât, ştii? E imposibil aici, în oraş. Nimeni nu angajează. Prea mulţi afurisiţi de avocaţi.

Fără doar şi poate.

Îşi şterge ochii cu degetele, apoi se ridică încet în picioare.

— Trebuie să-i spun neveste-mii, murmură el ca pentru sine, în timp ce traversează holul cu spatele plecat.

Dispare pe trotuar.

Iau liftul la etajul patru şi ies într-un foaier micuţ. Dincolo de nişte uşi duble de sticlă, văd un gardian solid, îmbrăcat în uniformă, stând în picioare lângă biroul de recepţie. Rânjeşte la mine când intru în sediul firmei Brodnax şi Speer.

— Cu ce vă pot fi de folos? mârâie el.

— Îl caut pe Loyd Beck, spun eu, încercând să arunc o privire pe lângă el, spre coridorul din spate.

Se mută puţin, ca să-mi blocheze vederea.

— Şi cine sunteţi?

— Rudy Baylor.

Se apleacă şi ia un plic de pe birou.

— Ăsta-i pentru dumneavoastră, zice el.

Numele meu e scris de mână, cu cerneală roşie. Despăturesc o scrisoare scurtă. Îmi tremură mâinile când o citesc.

Prin radio, se aude o voce câraită şi el se depărtează încet.

— Citiţi scrisoarea şi plecaţi, zice, apoi dispare pe hol.

Scrisoarea nu are decât un paragraf; Loyd Beck către mine. Îmi anunţă vestea cu menajamente şi îmi urează toate cele bune. Fuziunea a fost „bruscă şi neaşteptată”.

Azvârlu foaia pe jos şi mai caut ceva de aruncat. În spate, niciun zgomot. Sunt sigur că s-au pitit după uşile ferecate, aşteptând ca eu şi alţi inoportuni să ne luăm tălpăşiţa. Pe piedestalul de

lângă uşă, se află un bust – o lucrare proastă de sculptură în bronz reprezentând chipul buhăit al bătrânului Brodnax; o scuip când trec pe lângă ea. Nu se clinteşte. Aşa că îi dau un brânci, în vreme ce deschid uşa. Piedestalul se clatină şi capul cade într-o parte.

— Hei! tună un glas în urma mea, şi când bustul se prăbuşeşte, prin uşa de sticlă îl văd pe gardian alergând după mine.

O miime de secundă, îmi trece prin minte să mă opresc şi să-mi cer iertare, dar apoi ţâşnesc prin foaier şi deschid iute uşa care dă spre scări. Urlă din nou după mine. O iau la goană în jos, tropăind furios. E prea bătrân şi prea gras, ca să mă ajungă.

Holul e gol, în clipa când intru acolo, pe uşa de lângă lifturi. Ies calm pe trotuar.

E aproape şapte şi s-a întunecat când mă opresc în faţa unui magazin la şase străzi distanţă. O plăcuţă scrisă de mână face reclamă la bere slab alcoolizată: trei dolari şase cutii. Simt nevoia unui carton de şase cutii de bere ieftină şi blondă.

Loyd Beck m-a angajat acum două luni, a zis că am note destul de bune, că scrisul mi-e viguros, interviurile au decurs bine, iar cei de la firmă au fost în unanimitate de părere că sunt omul potrivit. Totul mergea excelent. Un viitor luminos, la buna şi vechea firmă Brodnax şi Speer.

Apoi Trent & Brent le flutură câţiva dolari pe la nas şi partenerii ne trântesc uşa-n nas. Ticăloşii ăştia lacomi fac câte trei sute de mii anual şi nu se mai satură.

Intru şi cumpăr berea. După ce plătesc, mai am în buzunar patru dolari şi nişte mărunţiş. Nici contul meu de la bancă nu e mai acătării.

Mă aşez în maşină, lângă o cabină telefonică, şi golesc prima cutie. N-am mai mâncat nimic de-acum câteva ore, când am luat prânzul acela delicios cu Dot şi Buddy, cu Bosco şi cu domnişoara Birdie. Poate era bine să fi mâncat

încă o porţie de piftie, ca Bosco. Berea rece are un impact puternic asupra stomacului meu gol şi urechile încep să-mi zbârnâie pe loc.

Cutiile se golesc rapid. Orele trec una după alta, în vreme ce eu dau târcoale pe străzile din Memphis.

4

Apartamentul meu e o speluncă murdară, formată din două încăperi, la nivelul al doilea al unei clădiri dărăpănate de cărămidă, numita The Hampton; două sute şaptezeci şi cinci pe lună, rareori plătiţi la timp. Se află la o stradă depărtare de o arteră aglomerată, cam la un kilometru şi jumătate de campus. Aceasta a fost casa mea aproape trei ani de zile. În ultima vreme, mi-a trecut adesea prin minte să o şterg, pur şi simplu, în miez de noapte, apoi să încerc să-mi găsesc ceva cu chirie lunară, pentru anul care vine. Până acum, aceste planuri au ţinut totdeauna cont şi de elementul serviciu şi de salariul de la Brodnax şi Speer. The Hampton e plină de studenţi păduchioşi ca mine, şi proprietarul e obişnuit să facă scandal din cauza restanţelor.

Puţin înainte de două, când ajung acolo, parcarea e întunecată. Trag lângă ruina aceea şi, în timp ce mă strecor afară din maşină şi închid portiera, văd că se mişcă ceva brusc, în apropiere. Din alt automobil, iese repede un bărbat, trânteşte uşa şi se îndreaptă spre mine. Îngheţ acolo, pe trotuar. În jur e întuneric şi linişte.

— Dumneata eşti Rudy Baylor? îmi arunca el drept în faţă.

E un adevărat cowboy – cizme cu vârf ascuţit, blugi Levi's mulaţi, cămaşă de cânepă, tuns scurt şi cu barbă. Mestecă gumă şi sunt sigur că nu se dă înapoi de la nicio încăierare.

— Dar dumneata cine eşti? întreb eu.

— Eşti Rudy Baylor? Da sau nu?

— Da.

Scoate nişte hârtii din buzunarul de la spate şi mi le vâră sub nas.

— Îmi pare rău, zice el sincer.

— Ce-s astea? întreb eu.

— Citaţii.

Iau încet hârtiile. E prea întuneric să le citesc, dar mi-e foarte clar.

— Eşti curier juridic, nu-i aşa? bat eu în retragere.

— Mda.

— De la Texaco?

— Mda. Şi de la Hampton. Vei fi evacuat.

Dacă aş fi treaz, poate aş resimţi un şoc, ştiind că ţin în mână o notă de evacuare. Dar am avut destule lovituri într-o singură zi. Arunc o privire spre clădirea aceea întunecată şi mohorâtă, cu iarba plină de gunoi şi cu buruieni pe trotuar şi mă minunez cum de-a putut locul acesta jalnic să-mi mănânce cei mai frumoşi ani.

Se dă un pas înapoi.

— E scris totul aici, îmi explică el. Data procesului, numele avocaţilor etc. Poate rezolvi, dând nişte telefoane. Nu-i treaba mea. Nu-mi fac decât datoria.

Ce mai datorie! Să te strecori prin întuneric, să-i iei prin surprindere pe oameni, să le arunci nişte hârtii în faţă, să le dai, acolo, nişte sfaturi juridice pe gratis şi-apoi s-o ştergi, să terorizezi pe altcineva.

Pleacă, dar se opreşte o clipă şi zice:

— O, ascultă. Eu am fost poliţist şi am un aparat de emisie-recepţie în maşină. Acu' vreo câteva ore, am prins o discuţie. Un oarecare Rudy Baylor a devastat o firmă de avocaţi din centru. Descrierea se potriveşte. Şi modelul maşinii. Da' eu nu cred.

— Şi dacă-i aşa?

— Nu-i treaba mea, să ştii. Numa' că te caută poliţia, pentru distrugerea avutului privat.

— Vrei să zici că mă vor aresta?

— Da. Să fiu în locul tău, m-aş duce să dorm în altă parte în noaptea asta.

Se-aruncă în maşina lui, un BMW. Îl urmăresc cu privirea cum se îndepărtează.

Booker mă întâmpină în pridvorul casei sale frumoase, cu etaj. Poartă un halat de mătase pe deasupra pijamalei. N-are papuci, e în picioarele goale. O fi el Booker doar un biet student de la drept, care numără zilele până la angajare, dar ia moda foarte în serios. N-are multe în dulap, dar toaletele lui sunt alese cu grijă.

— Ce naiba se-ntâmplă? mă întreabă el iritat, cu ochii cârpiţi de somn.

L-am sunat de la un telefon public, de la Junior Food Mart, de după colţ.

— Îmi pare rău, zic eu, în timp ce intram în cameră.

O vad pe Charlene în bucătărioară, îmbrăcată şi ea într-un halat de mătase, cu părul strâns la spate, cu ochii somnoroşi, făcând cafea sau aşa ceva. Undeva, în spate, aud un copil urlând. E aproape trei dimineaţa şi am trezit toată trupa.

— Ia loc, zice Booker, luându-mă de braţ şi împingându-mă uşor pe canapea. Ai băut.

— Sunt beat, Booker.

— Ai avut vreun motiv anume?

Stă în faţa mea, ca un tata supărat.

— E o poveste lungă.

— Ai zis ceva de poliţie.

Charlene îmi pune o ceaşca cu cafea fierbinte pe măsuţa de lângă mine.

— Te simţi bine, Rudy? mă întreabă ea cu cel mai dulce glas posibil.

— Nemaipomenit, îi răspund ca un cretin sadea.

— Du-te şi vezi ce fac copiii, îi spune Booker, iar ea dispare.

— Îmi pare rău, spun din nou.

Booker se-aşază foarte aproape de mine, pe marginea măsuţei şi aşteaptă.

Nici nu m-ating de cafea. Capul îmi zvâcneşte. Mă descarc de tot ce mi s-a întâmplat de când ne-am despărţit, ieri după-masă, devreme. Mi s-a îngroşat limba, aşa că mă opresc din când în când, încercând să mă concentrez asupra povestirii.

Charlene se aşază într-un scaun din apropiere şi ascultă îngrijorată.

— Îmi pare râu, îi şoptesc eu.

— Nu-i nimic, Rudy. Nu-i nimic.

Tatăl lui Charlene e pastor, undeva, la ţară, în Tennessee, iar ea nu are nicio înţelegere pentru băutură şi mojicie. În rarele ocazii când am tras câte un chef cu Booker, în timpul facultăţii, am făcut-o pe furiş.

— Ai băut doua cartoane de bere? mă întreabă el neîncrezător.

Charlene pleacă să vadă de copilul care a început iar să orăcăie în spate. Termin povestea despre întâlnirea dintre mine şi curierul juridic, cu procesul şi evacuarea. A fost o zi infernală.

— Trebuie să-mi găsesc o slujbă, Booker, zic eu, bând din cafea cu sete.

— Pentru moment, ai probleme mai mari decât asta. Trebuie să susţinem examenul de intrare în barou, în trei luni de-acu'-ncolo, apoi să trecem prin faţa comitetului de selecţie. Dacă te arestează şi te condamnă pentru isprăvile tale, eşti ruinat.

La asta nu m-am gândit. Capul îmi zvâcneşte cu putere, să-mi crape.

— Poţi să-mi dai un sandviş?

Mi-e rău. Când am început al doilea carton de bere, am mâncat o pungă cu cornuleţe, dar asta-i tot, de la prânzul cu Bosco şi cu domnişoara Birdie.

Charlene aude din bucătărie.

— N-ai vrea nişte ouă cu şuncă?

— Ba da, Charlene. Mulţumesc.

Booker e cufundat în gânduri.

— Am să-l sun pe Marvin Shankle, peste câteva ore. El îi va telefona fratelui său, să tragă sforile pe la poliţie, dac-o putea. Trebuie să prevenim arestarea.

— Mi se pare nemaipomenit.

Marvin Shankle e cel mai important avocat negru din Memphis, viitorul şef al lui Booker.

— Întreabă-l şi dacă are vreo posibilitate de angajare.

— Bine. Aşadar, vrei să munceşti la o firmă pentru drepturile civile ale negrilor.

— În momentul acesta, aş accepta şi la o firmă coreeană specializată în divorţuri. N-am vrut să te jignesc, Booker. Dar trebuie să obţin o slujbă. Uită-te ce ruină-i pe capul meu. Pot s-apară oricând alţi portărei strecurându-se din tufişuri, gata să sară la mine cu somaţii. Nu mai fac faţă.

Mă las uşor pe canapea. Charlene prăjeşte şunca şi mirosul greu se răspândeşte în salonaş.

— Unde sunt citaţiile? mă întreabă Booker.

— În maşină.

Pleacă din cameră şi se întoarce într-o clipă. Se aşază pe un scaun din apropiere şi studiază citaţia de la Texaco şi nota de evacuare. Charlene se-nvârte prin bucătărie, îmi mai aduce cafea şi aspirină. E trei şi jumătate dimineaţa. În sfârşit, copiii s-au liniştit. E cald şi bine, mă simt la adăpost, mă simt iubit, chiar.

Capul mi se învârte uşor, în timp ce închid ochii şi adorm.

5

Mă strecor spre seară în clădirea facultăţii de drept, ca un şarpe prin lăstăriş, la câteva ore după cele două cursuri pe care le-aveam astăzi: legislaţie sportivă şi selecţiuni din „Codul lui Napoleon”. Ce glumă bună! Mă ascund în locşorul meu retras, din subsolul bibliotecii.

Booker m-a trezit, dându-mi vestea încurajatoare că a vorbit cu Marvin Shankle şi că rotiţele au început să se-nvârtească acolo, în centrul oraşului. Un anume căpitan sau aşa ceva fusese contactat, iar domnul Shankle spera că problema se va rezolva. Fratele domnului Shankle este judecător pe la criminalistica şi dacă acuzaţiile nu vor putea fi anulate, se vor trage alte sfori. Dar încă nu aflase nimic în legătură cu urmărirea poliţiei. Booker va mai da nişte telefoane şi mă va ţine la curent.

El are deja un birou la firma lui Shankle. Lucrează de doi ani acolo, ca funcţionar, cu jumătate de normă şi învaţă mai mult decât noi toţi. O sună pe secretară între cursuri, lucrează conştiincios, cu agendă, îmi povesteşte despre un client sau altul. O să fie un avocat nemaipomenit.

Imposibil să-ţi aduni gândurile când eşti mahmur. Mâzgălesc pe agenda mea juridică tot felul de lucruri importante pentru mine, cum ar fi: şi-acum c-am intrat aici, fără să fiu reperat, ce-am de făcut? Voi aştepta vreo două ore, până se goleşte clădirea. E vineri după-amiază, când timpul se scurge cel mai lent din toată săptămâna. Apoi, o să mă duc tiptil până la Biroul de orientare profesională, o s-o abordez pe directoare şi o să-mi spun păsul. Dacă am noroc, poate găsesc vreo agenţie guvernamentală obscură, refuzată de ceilalţi absolvenţi, care să aibă de oferit vreo douăzeci de mii de dolari pe an unei minţi luminate. Sau, poate, vreo companie neînsemnată

care s-a trezit deodată că are nevoie de alt avocat al casei. În momentul de faţă, nu prea mi-a mai rămas de ales.

Prin Memphis, circulă o legendă vie, pe nume Jonathan Lake, absolvent al acestei facultăţi care nici el nu şi-a găsit de lucru la firmele mari din centrul oraşului. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani. Lake a fost înşelat de firmele cu autoritate, aşa că a închiriat un spaţiu oarecare, şi-a atârnat o tăbliţă şi s-a declarat gata să pledeze. A făcut foamea câteva luni, apoi s-a buşit cu motocicleta, într-o noapte, şi s-a trezit, cu piciorul rupt, la „Sfântul Petru", spitalul săracilor. Nu mult după aceea, patul de lângă el a fost ocupat de alt tip care avusese un accident de motocicleta. Acesta era zobit şi suferise arsuri grave. Prietena lui, mai rău. A şi murit, la câteva zile. Lake s-a împrietenit cu tipul acela şi a rezolvat ambele cazuri. Pe măsură ce lucrurile evoluau, şoferul Jaguarului care nu cedase trecerea şi lovise motocicleta celor doi clienţi de care se ocupa Lake s-a dovedit a fi unul dintre partenerii de vază ai celei de-a treia firme ca mărime, din centrul oraşului. Era acelaşi tip care îi luase un interviu lui Lake, cu şase luni în urmă. Şi pe deasupra fusese beat, când n-a văzut semnul pe stop.

Lake şi-a pledat cauza animat de sentimentul răzbunării. Partenerul de vază beat poseda mii de asigurări cu care compania acestuia a început imediat s-arunce în Lake. Toţi voiau să se termine repede. La şase luni după examenul de intrare în barou, Jonathan Lake a solicitat pentru cazurile sale două milioane şase sute de mii. Bani gheaţă, daţi pe loc. În mână.

Legenda spune că motociclistul i-a promis lui Lake, pe când zăceau amândoi în patul de spital, că îi dă jumătate din suma pe care o va obţine de la vinovat. Avocatul şi-a amintit de promisiune. Motociclistul s-a ţinut de cuvânt. Conform legendei, Lake s-a ales cu un milion trei sute de

mii. Eu unul aş fi plecat în Caraibe cu banii ăştia şi-aş fi huzurit pe propriul meu keci, sorbind la punci cu rom.

Nu însă şi Lake. El şi-a construit un sediu, l-a umplut cu secretare şi funcţionari, curieri şi anchetatori şi s-a pus serios pe treabă. A lucrat câte optsprezece ore pe zi şi nu s-a temut să dea în judecată pe oricine, pentru orice. A studiat mult, s-a instruit şi-a devenit curând cel mai grozav avocat pledant din Tennessee.

După douăzeci de ani, Jonathan Lake lucrează tot optsprezece ore pe zi, e proprietarul unei firme cu unsprezece asociaţi, fără parteneri, pledează în mai multe cazuri importante decât orice avocat şi face, spune legenda, cam trei milioane de dolari pe an.

Îi place să-i arunce-n stânga şi-n dreapta. E greu să ţii de trei milioane de dolari la Memphis, aşa că Jonathan Lake e totdeauna în centrul atenţiei. Şi legenda lui ia amploare. În fiecare an, un anumit număr de studenţi vin la drept, datorită lui Jonathan Lake. Au în faţă visul. Şi câţiva absolvenţi pleacă de-aici fără slujbă, pentru că nu-şi doresc decât o cămăruţă în centrul oraşului, cu numele lor pe uşă. Vor să moară de foame şi să dea lovitura, exact ca Lake.

Bănuiesc că merg şi cu motocicleta. Poate asta-i calea mea. Poate mai e o speranţă. Eu şi Lake.

Îl prind pe Max Leuberg într-o pasă proastă. Vorbeşte la telefon dând din mâini şi înjurând ca un marinar beat. E vorba de un proces din St. Paul, unde trebuie să depună mărturie. Mă prefac că mâzgălesc ceva, privesc în pământ, încerc să nu ascult, în vreme ce el se agită în dosul biroului, smucind firul telefonului.

Pune receptorul jos.

— Le tai rafta, fără nicio problemă, zice el repede, în timp ce se întinde după ceva, în mijlocul harababurii de pe birou.

— Cui?

— Celor de la Marele Profit. Am citit tot dosarul, aseară. Hoţie tipică a debitului de asigurare.

Ia un dosar cu şină dintr-un colţ şi se lasă să cadă în scaun.

— Ştii ce-i acela un debit de asigurare?

Cred că ştiu, dar mi-e teamă să nu-mi ceară amănunte.

— Nu tocmai.

— Negrii îi zic „asigurare stradală”. Poliţe ieftine, distribuite din uşă în uşă oamenilor cu venituri mici. Agenţii care vând poliţele revin săptămânal, strâng cotizaţiile şi fac debitul în carnetul de plata al asiguratului. Îi pradă pe neştiutori, iar când se fac solicitări pe baza poliţelor, societăţile de asigurări le refuză aproape totdeauna. Ne pare rău, nu exista acoperire pentru motivul ăsta sau ăsta. Au o capacitate creatoare nelimitată, când e vorba de motive.

— Şi nu sunt daţi în judecată?

— Nu prea des. Studiile arata că unul din treizeci de cazuri de rea-credinţă ajunge la tribunal. Societăţile ştiu acest lucru, desigur, şi pe asta mizează şi ele. Nu uita, e vorba de oameni simpli, cărora le e frică de avocaţi şi de sistemul nostru juridic.

— Şi ce se întâmpla când sunt daţi în judecată? întreb eu.

Dă cu mâna după un gândac sau după o muscă şi-i zboară două file de pe birou, pe jos. Îşi pocneşte violent încheieturile.

— În general, nu mare lucru, deşi s-a ajuns la nişte amenzi frumuşele, în ţară. În două sau trei, am fost şi eu implicat. Dar juriile sunt refractare la transformarea oamenilor simpli, cu poliţe ieftine, în milionari. Să ţii minte asta. Un reclamant cere, să zicem, cinci mii de dolari pentru acoperirea cheltuielilor medicale, garantate fără doar şi poate de poliţa respectivă. Dar societatea de asigurări

zice nu. Iar aceasta valorează, să zicem, două sute de milioane. La proces, avocatul reclamantului solicita juriului cinci mii, precum şi câteva milioane pedeapsă pentru rea-credinţă. Nu prea ţine, decât foarte rar. Juraţii accepta cinci mii, mai aruncă zece ca amendă şi societatea câştigă din nou.

— Dar Donny Ray Black e pe moarte. Şi asta din cauză că nu i se poate face transplantul de măduvă la care are dreptul prin poliţa aceea. N-am dreptate?

Leuberg îmi arunca un zâmbet maliţios.

— Ba da, cum să nu! Asta presupunând că părinţii lui ţi-au spus totul. Rămâne de văzut.

— Şi dacă nu mai e nimic, în afară de ce-i aici? îl întreb eu, arătând spre dosar.

Dă din umeri şi din cap şi surâde din nou.

— Atunci, e un caz bun. Nu nemaipomenit, dar bun.

— Nu înţeleg.

— Simplu, Rudy. Suntem în Tennessee. Statul verdictelor cu cinci cifre. Nimeni nu primeşte amenzi punitive aici. Juraţii sunt extern de conservatori. Venitul pe cap de locuitor este destul de scăzut, aşa că juraţilor nu le vine să-şi îmbogăţească vecinii. Mai ales Memphis e un loc unde obţii greu un verdict decent.

Pun pariu că Jonathan Lake ar putea obţine un verdict favorabil lor. Şi poate îmi dă şi mie o feliuţă, dacă-i duc cazul. În ciuda mahmurelii, la etaj rotiţele funcţionează bine.

— Aşadar, ce fac? întreb eu.

— Dă-i în judecată pe ticăloşi.

— Nu prea sunt licenţiat.

— Păi, nu tu. Trimite-i pe oamenii tăi la unul dintre avocaţii trăsnet din centrul oraşului. Dă câteva telefoane în numele lor, stai de vorba cu avocatul. Scrie un raport de două pagini pentru Smoot şi-ai rezolvat treaba.

Sare în picioare, în timp ce sună telefonul şi îmi aruncă dosarul.

— Ai înăuntru o lista cu peste treizeci de cazuri de rea-credinţă pe care ar trebui să le citeşti; asta presupunând că te interesează problema.

— Mulţumesc, zic eu.

Îmi face semn să plec. În vreme ce ies, Max Leuberg începe să urle la telefon.

Facultatea de drept m-a învăţat să detest cercetarea. Trăiesc aici de trei ani şi cel puţin jumătate din orele de chin le-am petrecut „săpând" prin tratate vechi, căutând cazuri antice care vin în sprijinul teoriilor juridice primitive la care niciun avocat sănătos la minte nu s-a mai gândit de ani de zile. Ăstora de-aici le place să te trimită după cai verzi pe pereţi. Profesorii, care s-au apucat aproape toţi să predea pentru că nu sunt în stare să activeze în lumea adevărată, au impresia că e un exerciţiu bun pentru noi să dăm de urma unor cazuri obscure, apoi să le expunem pe scurt, ca să obţinem note bune; ceea ce ne va face să intrăm în profesie ca tineri avocaţi bine educaţi.

Lucrul acesta e valabil mai ales pentru primii doi ani de studiu. Acum nu mai e aşa rău. Cu toată tâmpenia lui, acest exerciţiu oferă, poate, o metodă. Am auzit mii de poveşti despre mari firme şi despre obiceiul lor de a-i face pur şi simplu, pe cei nou recrutaţi, sclavi ai bibliotecii, timp de doi ani, ca să scrie rezumate şi dări de seamă ale unor procese.

Când faci cercetare juridică mahmur fiind, ţi se opresc toate ceasornicele. Durerea de cap se înrăutăţeşte. Mâinile îţi tremură continuu. Booker mă găseşte vineri seara târziu, în vizuina mea mică, cu zeci de cărţi deschise, împrăştiate pe birou. Lista lui Leuberg cu cazurile care trebuie citite.

— Cum te simţi? mă întreabă el.

Booker e la costum şi la cravată şi, cu siguranţă, a fost la birou, a vorbit la telefon şi-a folosit dictafonul ca un adevărat avocat.

— Bine.

Se ghemuieşte lângă mine şi se uită lung la teancul de cărţi.

— Ce-i cu astea? mă întreabă el.

— Nu-s pentru examenul de intrare în birou. Fac puţina cercetare pentru cursul lui Smoot.

— N-ai făcut niciodată cercetare pentru Smoot.

— Ştiu. Şi mă simt vinovat.

Booker se ridică şi se apleacă peste birou.

— Două lucruri, zice el, aproape în şoaptă. Domnul Shankle crede că micul incident de la Brodnax şi Speer s-a rezolvat. A dat nişte telefoane şi a fost asigurat că aşa-numitele victime nu vor sa facă presiuni.

— Bun, zic eu. Mulţumesc, Booker.

— Pentru puţin. Cred că poţi să te aventurezi acum afară. Asta, în cazul că te poţi rupe de cercetarea ta.

— Am să-ncerc.

— Al doilea: am avut o discuţie lungă cu domnul Shankle. Vin de la el. Pentru moment, nu are nimic disponibil. A angajat trei asociaţi, pe mine şi încă doi de la Washington şi nu ştie prea bine unde să-i plaseze nici pe ei. E în căutare de spaţiu, pentru birouri.

— Nu trebuia să faci şi asta, Booker.

— Nu, dar am vrut eu. Nu-i nicio greutate. Domnul Shankle mi-a promis că-şi va pune antenele în funcţiune, ştii cum e. Cunoaşte o mulţime de oameni.

Sunt mişcat până dincolo de cuvinte. Acum douăzeci şi patru de ore, aveam o promisiune pentru o slujbă bună, cu un salariu frumuşel. Iată acum nişte oameni care nici măcar nu mă cunosc, apelând la relaţii şi zbătându-se să descopere o cale, cât de îngustă, să mă angajez.

— Mulţumesc, zic eu, muşcându-mi limba şi cercetându-mi degetele stingherit.

Aruncă o privire la ceas.

— Trebuie să fug. Vrei să-nvăţăm pentru barou, mâine dimineaţa?

— Da, sigur.

— Am să te sun.

Mă bate uşor pe umăr şi dispare.

Exact la cinci fără zece, urc scările la etajul principal şi părăsesc biblioteca. Nu mă mai feresc acum de poliţişti, nu mă mai tem să dau ochii cu Sara Plankmore şi nici măcar de portărei nu-mi mai pasă. Şi, în principiu, nu-mi mai fac probleme nici în legătură cu eventualele confruntări neplăcute cu unii dintre colegii mei. Au plecat cu toţii. E vineri şi facultatea de drept e pustie.

Biroul de orientare profesională e la etajul principal, în partea din faţă a clădirii, unde e şi administraţia. Arunc o privire pe afişierul din hol, dar nu mă opresc din mers. De obicei, e plin de anunţuri cu oferte potenţiale de muncă – firme mari, mici, practicanţi solitari, companii private, agenţii guvernamentale. O privire fugară îmi confirmă ceea ce ştiam deja: nu e nici măcar un anunţ. În perioada aceasta a anului, nu exista o piaţă cu oferte de serviciu.

Madeline Skinner conduce departamentul de orientare de ani de zile. Unii şuşotesc că iese la pensie, alţii îmi spun că ameninţă cu asta mereu, ca să-l stoarcă pe decan de tot ce vrea ea. Are şaizeci de ani, dar pare de şaptezeci, e o femeie slabă, cu părul scurt, cenuşiu, plină de riduri în jurul ochilor şi veşnic cu o ţigară aprinsă în scrumiera de pe birou. Se zice c-a ajuns la patru pachete pe zi, ceea ce e cam neobişnuit, pentru că în această încăpere fumatul e interzis oficial, dar nimeni nu-şi poate lua inima-n dinţi să-i spună asta lui Madeline. Are o influenţă enormă, pentru că ea îi atrage pe cei care deţin posturile. Dacă n-ar mai

exista oferte de serviciu, ar dispărea şi facultatea de drept.

Şi e foarte bună în ceea ce face. Cunoaşte oamenii potriviţi, de la firmele potrivite. Le-a făcut rost de slujbe multora care acum vin să recruteze pentru propriile lor companii; şi e brutală. Dacă un funcţionar de stat din Memphis are sarcina să facă recrutări de personal pentru o firmă mare, şi firma respectivă apelează la Ivy League, ocolindu-i pe ai noştri, atunci Madeline, se ştie, îl sună imediat pe rectorul universităţii şi depune o plângere neoficială. Iar acesta se duce în centru, la marile firme, ia masa cu partenerii şi restabileşte echilibrul. Madeline ştie orice posibilă ofertă de serviciu din Memphis şi cunoaşte cu precizie cine obţine fiecare poziţie.

Dar serviciul ei devine tot mai dur. Prea mulţi licenţiaţi în drept. Şi noi nu suntem Ivy League.

Stă lângă instalaţia de răcire a apei, uitându-se spre uşă, ca şi cum m-ar aştepta.

— Bună, Rudy, zice ea cu voce gravă.

E singură, toţi ceilalţi au plecat. Într-o mână, ţine o cană cu apa, iar în cealaltă, o ţigara ieftină.

— Bună ziua, zic eu zâmbind, de parcă aş fi cel mai fericit om din lume.

Arată cu cana spre uşa biroului ei.

— Hai să stăm de vorbă aici, înăuntru.

— Da, sigur, spun şi o urmez.

Închide uşa şi îmi face semn să mă aşez pe un scaun. Mă conformez, iar ea se proţăpeşte pe marginea scaunului din spatele biroului.

— Grea zi, nu-i aşa? rosteşte, de parcă ar şti tot ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Las' c-a fost şi bine.

— Am stat de vorbă cu Loyd Beck, în dimineaţa aceasta, zice ea rar.

Iar eu speram c-a murit!

— Şi ce-a zis? o întreb încercând să par arogant.

— Păi, am auzit aseară de fuziune şi-am fost îngrijorată. Eşti singurul absolvent pe care l-am plasat la Brodnax şi Speer, aşa că am fost foarte curioasă ce s-a întâmplat cu tine.

— Şi?

— Fuziunea aceea s-a petrecut rapid, o ocazie unică etc., etc.

— Şi mie mi-a aruncat acelaşi praf în ochi.

— Apoi, l-am întrebat când te-au anunţat prima oară de fuziune, iar el a scăldat-o cum că cutare partener a încercat să te sune de vreo două ori, dar telefonul era deconectat.

— Da, a fost deconectat patru zile, nu-i aşa?

— În orice caz, i-am cerut să-mi trimită prin fax o copie cu toata corespondenţa dintre Brodnax şi Speer şi tine, Rudy Baylor, privitor la fuziune şi la situaţia ta, după realizarea fuziunii.

— Nu există aşa ceva.

— Ştiu. Atâta lucru a recunoscut şi el. Concluzia e că n-au făcut nimic până după realizarea fuziunii.

— Aşa e. Nimic.

E tare plăcut s-o ştii pe Madeline de partea ta.

— Aşadar, i-am explicat detaliat cum şi-a bătut joc de unul dintre absolvenţii noştri şi-am început să ne certăm ca chiorii, la telefon.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc. Ştiu sigur cine-a câştigat în disputa aceasta. Continuă:

— Beck jură c-au vrut să te păstreze. Nu prea cred, dar i-am explicat că trebuia să te-anunţe cu mult înainte. Eşti student, aproape absolvent, şi la un pas de a deveni asociat. În nici un caz, nu eşti proprietatea cuiva. I-am spus că ştiu cum îşi exploatează oamenii, dar s-a terminat cu sclavia de mult. Nu are dreptul să te ia ori să te arunce, să te transfere ori să te ţină, să te apere ori să-şi bată joc de tine, cum vrea el.

Fainã fată! Parcă mi-a citit gândurile.

— După ce-am terminat cearta, m-am întâlnit cu decanul. Acesta l-a chemat pe Donald Hucek, partenerul cu conducerea executivă de la Tinley

Britt. Au dat nişte telefoane şi Hucek a venit cu aceeaşi placă: Beck te vrea, dar nu îndeplineşti standardele de angajare de la Tinley Britt. Decanul s-a supărat, aşa că Hucek a zis c-o să mai arunce o privire asupra rezumatelor şi transcrierilor tale.

— Nu-i loc pentru mine la Trent & Brent, zic eu ca unul care vorbeşte în cunoştinţă de cauza.

— Şi Hucek simte acelaşi lucru. A zis că Tinley Britt te va refuza, fără doar şi poate.

— Bun, spun eu, pentru că nu mă pot gândi la nimic inteligent. Ea ştie mai bine. Ştie că stau aici şi sufăr.

— Noi avem un dinte împotriva firmei acesteia. N-au angajat decât cinci dintre absolvenţii noştri, în ultimii trei ani. Au ajuns aşa mari, încât nu te mai poţi baza pe ei. Ca să fiu sinceră, eu una nu mi-aş dori să lucrez acolo.

Încearcă să mă consoleze, să mă facă să mă simt ca şi cum mi s-ar fi întâmplat ceva minunat. Cine are nevoie de Trent & Brent, cu salariul lor de începători de cincizeci de mii de dolari pe an?

— Şi ce-a mai rămas? întreb eu.

— Nu mare lucru, zice ea repede. De fapt, nimic, adaugă uitându-se la nişte hârtii. I-am sunat pe toţi cei pe care îi cunosc. Mai era un post de secretar la apărarea publică, cu jumătate de normă, douăsprezece mii pe an, dar s-a ocupat acum doua zile. L-am plasat pe Hall Pasterini acolo. Îl cunoşti pe Hall? Amantul de el! Până la urmă, a căpătat şi el o slujbă.

Bănuiesc că şi pe mine mă compătimeşte lumea, la ora asta.

— Şi mai sunt două posibilităţi de consilier intern, la nişte companii mai mici, dar se cere, în ambele cazuri, examenul de intrare în barou.

Examenul de barou e în iulie. De obicei, firmele îşi aleg asociaţii imediat după absolvire, îi plătesc, îi pregătesc pentru examen şi aceştia dau bir cu fugiţii după ce îl trec.

Îşi pune hârtiile pe birou.

— În orice caz, eu continuu să sap. Poate se iveşte ceva.

— Şi eu, ce să fac?

— Să începi să baţi pe la uşi. În oraşul ăsta, sunt trei mii de avocaţi, majoritatea practicieni solitari, sau angrenaţi la firme de câte doi-trei oameni. Nu se ocupă de plasamente, aşa că nu-i ştim nici noi. Du-te şi caută-i. Eu aş începe cu grupurile mai mici, de doi, trei, patru avocaţi şi i-aş convinge să-mi dea o slujba. Oferă-te să lucrezi la dosarele-peşte, să le faci ordine în hârtii…

— Dosare-peşte?

— Da. Fiecare avocat are un teanc de dosare-peşte. Le ţine undeva într-un cotlon, şi cu cât stau mai mult cu atât se împut mai tare. E vorba de cazurile pe care şi-ar dori să nu le fi acceptat niciodată în viaţa lor.

Acestea sunt lucruri despre care nu afli niciodată din facultate.

— Pot sa întreb ceva?

— Sigur. Orice.

— Sfatul acesta pe care mi-l daţi mie, acum, să bat la uşile tuturor, de câte ori l-aţi repetat, în ultimele trei luni?

Surâde scurt, apoi consulta o hârtie.

— Mai avem încă cincisprezece absolvenţi care-şi caută de lucru.

— Şi care bat străzile, în timp ce noi stăm de vorbă.

— Probabil. Greu de zis, de fapt. Unii au şi alte planuri pe care nu simt nevoia să mi le împărtăşească.

E trecut de cinci şi ea vrea să plece.

— Mulţumesc, doamna Skinner. Pentru tot. E plăcut să ştii că-i pasa cuiva de tine.

— Am să mai caut, îţi promit. Mai treci pe-aici, săptămâna viitoare.

— Am să trec. Mulţumesc.

Mă întorc pe neobservate la locşorul meu de studiu.

6

Casa domnişoarei Birdsong se afla în Midtown, o zonă mai veche, cu afluenţă, din oraş, la numai câţiva kilometri de facultatea de drept. Strada e străjuită de stejari bătrâni şi pare izolată. Unele case sunt destul de arătoase, cu pajişti îngrijite şi cu automobile luxoase, strălucind pe alei. Dar altele par aproape părăsite şi abia se zăresc prin desişul arborilor neîngrijiţi şi al tufişurilor sălbatice. Mai sunt însă şi unele de nivel mediu. Casa domnişoarei Birdie este în stil victorian, de la începutul secolului, construită din piatră albă, cu o terasă ce se prelungeşte până după colţ. Ar trebui să fie vopsită, acoperişul să fie schimbat şi grădina, îngrijită. Ferestrele sunt murdare şi streşinile pline de frunze, dar se vede că locuieşte cineva aici şi încearcă să o întreţină. Aleea e străjuită de un gard viu dezordonat. Parchez în spatele unui Cadillac murdar, vechi de vreo zece ani, probabil.

Scândurile din pridvor scârţâie, când mă îndrept spre uşa din faţă, uitându-mă în toate direcţiile, aşteptând să apară vreun câine mare, cu colţii ascuţiţi. E târziu, s-a întunecat aproape şi nu e nicio lumină aprinsă în pridvor. Uşa masivă de lemn e deschisă şi prin plasă văd conturul unui salon micuţ. Nu găsesc niciun buton de sonerie, aşa că bat uşor în tocul uşii. Abia se-aude. Îmi ţin respiraţia: nu latră niciun câine.

Niciun zgomot, nicio mişcare. Bat un pic mai tare.

— Cine-i acolo? răsună un glas cunoscut.

— Domnişoara Birdie?

În hol se mişcă o siluetă, se aprinde lumina şi iat-o, îmbrăcată în aceeaşi rochie de bumbac pe care-o purta şi ieri, la Grădina cu Chiparoşi – Casa cetăţenilor seniori. Îşi mijeşte ochii spre mine.

— Sunt eu. Rudy Baylor. Studentul la drept cu care aţi stat ieri de vorbă.

— Rudy!

E încântată până la exaltare că mă vede. O clipă, mă simt uşor jenat, apoi mă întristez. Locuieşte singură în casa aceea monstruoasă şi e convinsă că familia ei a abandonat-o. Cea mai mare bucurie a ei e să aibă grijă de bătrânii aceia părăsiţi care se strâng să mănânce împreună şi să cânte puţin. Domnişoara Birdie Birdsong e o persoană foarte singură.

Descuie în grabă uşa de plasă.

— Intră, intră, repetă ea, fără să i se citească în glas nici cea mai mică urmă de curiozitate în legătură cu venirea mea aici.

Mă ia de cot şi mă conduce prin hol, apoi pe un coridor, aprinzând luminile în drum. Pe pereţi atârnă o mulţime de portrete vechi de familie. Covoarele sunt pline de praf şi rărite pe alocuri. Miroase dulceag a mucegai – casă veche în care trebuie să se facă şmotru serios.

— Ce drăguţ din partea ta că ai trecut pe la mine! zice ea cu glas dulce, strângându-mă încă de braţ. Nu-i aşa că te-ai distrat ieri cu noi?

— Ba da, doamnă.

— Mai vii să ne vizitezi?

— Abia aştept.

Mă depune la masa din bucătărie.

— Cafea sau ceai? întreabă ea, ţopăind spre bufet şi aprinzând luminile.

— Cafea, zic eu, uitându-mă în jur.

— Instant?

— Da.

Nici după trei ani de drept nu-mi dau seama care e cafea instant şi care adevărată.

— Vrei cu frişca sau zahăr?

— Nu, neagră, simplă.

Pune apa la fiert, pregăteşte ceştile şi se aşază la masă, în faţa mea. Zâmbeşte cu gura până la urechi. I-am umplut ziua.

— Sunt pur şi simplu încântată să te văd, zice ea, pentru a treia sau a patra oară.

— Aveţi o casă drăguţă, domnişoara Birdie, zic eu, inhalând aerul dulceag.

— O, mulţumesc. Am cumpărat-o împreună cu Thomas, acum cincizeci de ani.

Cratiţele şi tigăile, chiuveta şi robinetele, soba şi aparatul de prăjit pâine au cel puţin patruzeci de ani. Frigiderul e, probabil, din producţia anilor şaizeci.

— Thomas a murit acum unsprezece ani. În casa aceasta ne-am crescut cei doi fii, dar prefer să nu vorbesc despre ei.

Chipul ei radios se întuneca o clipă, dar începe repede să surâdă.

— Da, sigur.

— Să vorbim mai bine despre tine, zice ea. Aş prefera să evit subiectul acela.

— Sigur. De ce nu?

Sunt pregătit să-i ascult întrebările.

— De unde eşti?

— M-am născut aici, dar am crescut la Knoxville.

— Ce drăguţ! Şi unde-ai făcut colegiul?

— La Austin Peay.

— Austin şi mai cum?

— Austin Peay. E o şcoală mică, în Clarksville. De stat.

— Ce drăguţ! Şi de ce-ai ales facultatea de stat din Memphis?

— Pentru că e o şcoală foarte bună şi pentru că îmi place la Memphis.

De fapt, motivele sunt cu totul altele. Aici am fost admis şi mi-am putut eu permite să studiez.

— Ce drăguţ! Când vei absolvi?

— În câteva săptămâni.

— Aşadar, vei fi un avocat adevărat. Ce drăguţ! Şi unde vei lucra?

— Păi, nu ştiu sigur. În ultima vreme, mi-a trecut prin minte să-mi deschid propriul meu birou

de avocatură. Sunt genul independent şi nu cred c-aş putea lucra pentru cineva. Mi-ar plăcea să practic avocatura aşa cum vreau eu.

Se uită lung la mine. Nu mai zâmbeşte. Nu-şi mai poate dezlipi privirea din ochii mei. E uluită.

— Asta-i pur şi simplu minunat! zice ea până la urmă, apoi sare să pregătească cafeaua.

Dacă doamna aceasta mititică şi drăguţă posedă milioane, înseamnă că ştie bine să ascundă acest lucru. Studiez încăperea. Masa de care-mi sprijin coatele are picioare de aluminiu şi e acoperită cu melamină uzată. Fiecare vas, fiecare aparat, ustensilele şi mobila au fost achiziţionate cu zeci de ani în urmă. Locuieşte într-o casă destul de părăginită şi foloseşte un automobil vechi. După toate aparenţele, nu are fată în casă sau servitori. Nici căţeluşi de rasă.

— Ce drăguţ! zice ea din nou şi pune cele două ceşti pe masă.

Nu se ridică niciun abur din cafea. A mea e călduţă şi nu are niciun gust; e fadă şi sălcie.

— Ce cafea bună! zic eu, plescăind din buze.

— Mulţumesc. Şi cum ziceai, ai de gând să-ţi deschizi un mic birou de avocatură, nu-i aşa?

— Aşa mă gândesc. O vreme, o să cam fiu la pământ, ştiţi cum e. Dar dacă lucrez intens, mă port cinstit cu oamenii, atunci nu mai e o problemă să atrag clienţii.

Zâmbeşte sincer şi dă uşor din cap.

— Păi, e minunat, Rudy. Cât curaj!

Cred că în profesia asta e nevoie de mulţi tineri ca dumneata.

Sunt ultimul lucru de care are nevoie profesia aceasta – încă un tânăr corb hoinar pe străzi, căutând prin gunoaiele legale, încercând să provoace o întâmplare, ca să stoarcă nişte dolari de la clienţii lui pârliţi.

— Poate vă întrebaţi ce m-a adus aici, zic eu, sorbindu-mi cafeaua.

— Sunt aşa fericită c-ai venit!

— Da, şi eu mă bucur că vă revăd. Dar voiam să stăm de vorbă în legătură cu testamentul. Nici n-am putut dormi bine, gândindu-mă la averea dumneavoastră.

I se umplu ochii de lacrimi. E mişcată de mărturisirea mea.

— Sunt câteva lucruri cu cântec, îi explic eu, cu cea mai studiată încruntare de avocat.

Îmi scot un pix din buzunar şi îl ţin în mână, gata de acţiune.

— Mai întâi, şi vă rog să mă iertaţi pentru asta, dar trebuie să vă spun că mă deranjează să vă vad pe dumneavoastră sau pe orice alt client că ia asemenea măsuri drastice împotriva propriei sale familii. Cred c-ar trebui să discutam pe-ndelete acest subiect.

Îşi strânge buzele, dar nu rosteşte niciun cuvânt.

— În al doilea rând, şi vă rog să mă iertaţi din nou, dar n-aş fi împăcat cu mine însumi, ca avocat, dacă n-aş aduce şi asta în discuţie, mi-e, realmente, greu să concep un testament sau orice alt document prin care să transfer un cuantum atât de mare dintr-o proprietate unei personalităţi de la televiziune.

— Dar e omul lui Dumnezeu, zice ea emfatic, sărind repede în apărarea onoarei reverendului Kenneth Chandler.

— Ştiu. Bun. Dar de ce să-i daţi lui totul, domnişoară Birdie? De ce nu îi daţi douăzeci şi cinci la sută, vreau să zic, ceva rezonabil.

— Are multe pe cap. Şi avionul ăla s-a învechit. Mi-a povestit totul.

— Bun, dar Domnul nu aşteaptă de la dumneavoastră să-i finanţaţi şi pastorii, nu-i aşa?

— Numai eu ştiu ce-mi spune Domnul mie. Mulţumesc de sfat.

— Sigur că da. Ceea ce vreau eu să zic, şi sunt sigur că ştiţi şi dumneavoastră, e că cei mai mulţi dintre tipii ăştia au cam călcat pe bec, domnişoară Birdie. Au fost prinşi înşelându-şi nevestele. Au

fost prinşi cheltuind milioane pe articole de lux: case, automobile, vacanţe, îmbrăcăminte fistichie. Mulţi dintre ei sunt nişte ticăloşi.

— El nu e un ticălos.

— Nici n-am spus asta.

— Ce insinuezi?

— Nimic, zic eu, sorbind o gură mare de cafea.

Nu e furioasă, dar nici nu mai are mult.

— Sunt aici, în calitate de avocat al dumneavoastră, domnişoară Birdie, asta-i tot. Mi-aţi cerut să vă concep un testament şi e de datoria mea să mă intereseze fiecare element al acestuia. Îmi iau responsabilitatea în serios.

Potopul de riduri din jurul gurii ei se relaxează şi ochii i se îmblânzesc din nou.

— Ce drăguţ! zice ea.

Bănuiesc că mulţi oameni bogaţi ca domnişoara Birdie, mai ales cei care au avut de suferit de pe urma inflaţiei şi şi-au câştigat singuri banii caută să-şi protejeze îndârjit averile, cu ajutorul contabililor, al avocaţilor şi al bancherilor flegmatici. Nu însă şi domnişoara Birdie. Ea e naivă şi încrezătoare ca o biată pensionară văduvă.

— Dar are nevoie de bani, zice ea, sorbind din cafea şi fixându-mă cu suspiciune.

— Am putea vorbi despre bani?

— De ce vreţi voi, avocaţii, să vorbiţi mereu de bani?

— Dintr-un motiv foarte simplu, domnişoară Birdie. Dacă nu aveţi grijă, guvernul o să pună mâna pe o mare parte din averea dumneavoastră. Acum, se pot face anumite lucruri cu banii, planificarea atentă a averii, de exemplu, evitându-se, astfel, o mulţime de taxe.

Asta o descurajează.

— Păi, toate procedurile acelea pompoase…

— Pentru asta sunt eu, aici, domnişoara Birdie.

— Bănuiesc că vrei să-ţi vezi şi numele tău undeva, în testament, zice ea, copleşita, încă.

— Bineînţeles că nu, spun eu, încercând să par şocat, dar şi să-mi ascund surpriza c-am fost prins cu mâţa-n sac.

— Avocaţii vor mereu să-şi vadă numele în testamentele mele.

— Îmi pare rău, domnişoara Birdie. Există foarte mulţi avocaţi escroci.

— Tot aşa spunea şi reverendul Chandler.

— Vă cred şi eu. Uitaţi care-i treaba, nu vreau să ştiu în amănunt, dar aţi putea să-mi spuneţi dacă banii sunt sub formă de proprietăţi funciare, acţiuni, dividende, în numerar sau alt fel de investiţii? E foarte important să ştiu situaţia banilor, pentru o planificare corectă a averii.

— Toţi banii sunt într-un singur loc.

— Bun. Unde?

— În Atlanta.

— În Atlanta?

— Da. E o poveste lungă, Rudy.

— Ce-ar fi să mi-o spuneţi şi mie?

Spre deosebire de discuţia noastră de ieri, de la Grădina cu Chiparoşi, domnişoara Birdie nu mai e presată de timp. Acum nu mai are alte responsabilităţi. Nu e Bosco prin preajmă, nu e nevoită să supravegheze strânsul mesei şi nici să arbitreze jocurile. Aşa că îşi învârte încet ceaşca de cafea şi chibzuieşte îndelung, fără să-şi dezlipească privirile de pe masă.

— Nimeni nu ştie despre asta, zice ea foarte încet.

Proteza dentară îi clămpăne o dată sau de doua ori.

— Sau, cel puţin, nimeni din Memphis.

— De ce nu? întreb eu, puţin cam nerăbdător, poate.

— Copiii mei nu ştiu.

— Despre bani? o întreb eu neîncrezător.

— O, ba da, ştiu de-o parte din ei. Thomas a muncit mult şi am economisit foarte mult. Acu' unsprezece ani, când a murit, m-a lăsat cu aproape

o sută de mii de dolari. Fiii mei şi, mai ales, soţiile lor, sunt convinşi că suma s-a înmulţit până acum de cinci ori. Dar ei nu ştiu de Atlanta. Mai vrei cafea?

E deja în picioare.

— Da, sigur.

Îmi ia ceaşca şi se duce la masa de lângă perete, pune ceva mai mult de o jumătate de linguriţă de cafea, toarnă nişte apă călduţă, apoi se întoarce. Mestec în ea, de parca m-aş aştepta la un cappuccino exotic.

Privirile ni se întâlnesc. Sunt tot numai miere.

— Uite ce-i, domnişoară Birdie. Dacă e prea dureros, putem să trecem peste asta. Nu-mi spuneţi decât aşa, în general.

— E o avere. De ce să fie dureros?

Păi, aşa gândeam şi eu.

— Bun. Spuneţi-mi doar cum au fost investiţi banii. Pe mine mă interesează proprietatea funciară, în mod special.

Ăsta-i adevărul. Banii, ca orice avere lichidă, sunt primii care se duc pe taxe. Proprietatea funciară este ultima soluţie. Aşa că întrebările mele sunt animate de ceva mai mult decât simpla curiozitate.

— N-am spus niciodată nimănui despre bani, zice ea, tot foarte încet.

— Dar mi-aţi spus ieri că aţi discutat despre asta cu Kenneth Chandler.

Urmează o pauză lungă, timp în care îşi învârte ceaşca pe masa melaminată.

— Da, cred că da. Dar nu sunt aşa sigură că i-am spus tot. Poate-oi fi minţit un pic. Şi ştiu exact că nu i-am spus de unde provin banii.

— Bun. De unde provin?

— De la cel de-al doilea soţ al meu.

— Al doilea soţ al dumneavoastră?

— Da, Tony.

— Thomas şi Tony?

— Da. Cam la doi ani după moartea lui Thomas, m-am căsătorit cu Tony. El era din Atlanta, trecea, nu ştiu de ce, prin Memphis, când ne-am cunoscut. Cu intermitenţe, am trăit împreună cinci ani; ne certam tot timpul. Apoi, el a plecat şi s-a dus acasă la el. Era un pârlit care umbla după banii mei.

— Nu mai înţeleg nimic. Aţi spus ca banii sunt de la Tony.

— Da, dar el n-a ştiut nimic despre ei. E-o poveste lungă. Nişte chestii cu moşteniri, despre care nici Tony, nici eu n-am ştiut. Avea un frate bogat care era nebun, ca toată familia, de altfel, şi chiar înainte ca Tony să moară, a moştenit o avere de la acesta. Vreau să zic că fratele lui s-a prăpădit în Florida, cu două zile înainte ca Tony să dea ortul popii. Tony a murit fără testament. N-a rămas în urma lui decât o nevastă: eu. Şi astfel, m-au căutat din Atlanta – de la o firmă mare – şi mi-au spus că eu, conform legislaţiei din Georgia, valorez foarte mulţi bani.

— Cât?

— Cu mult mai mult decât mi-a lăsat Thomas. În orice caz, n-am spus nimănui despre asta. Până acum. Să nu mai spui la nimeni nici dumneata, Rudy, bine?

— Domnişoară Birdie, ca avocat al dumneavoastră nu am cum să spun cuiva. Am depus un jurământ de discreţie. Se numeşte privilegiul avocat-client.

— Ce drăguţ!

— De ce nu i-aţi spus ultimului avocat despre bani? întreb eu.

— O! N-am prea avut încredere în el. Nu i-am dezvăluit decât sumele pe care voiam să le donez, dar nu i-am spus niciodată cât am de fapt. O dată ce şi-a dat seama că sunt „blindată”, a vrut să-l trec şi pe el în testament.

— Dar nu i-aţi spus niciodată totul?

— Niciodată.

— Nici cât?

— Nu.

Dacă am calculat corect atunci, donaţiile din primul testament erau de cel puţin douăzeci de milioane. Aşa că măcar de ăştia avocatul tot a ştiut, o dată ce i-a făcut testamentul. Întrebarea logică ce se pune este cât posedă femeia aceasta micuţa şi nepreţuită.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi cât?

— Poate mâine, Rudy. Poate mâine.

Plecăm din bucătărie şi pornim spre terasa din spate. Are o fântână nouă lângă tufele de trandafiri şi vrea să mi-o arate. I-o admir cu încântare,

Mi-e clar acum. Domnişoara Birdie e o femeie bogată, dar nu vrea ca cineva să afle acest lucru, mai ales familia ei. A dus totdeauna o viaţă confortabilă şi acum nu trezeşte nicio suspiciune, în postura unei văduve de optzeci de ani care trăieşte din propriile economii.

Ne aşezăm pe una din băncile de fier ornamentale şi sorbim din cafeaua rece, în întuneric, până ce, în sfârşit, reuşesc să-mi găsesc destule scuze să mă pot rupe de-acolo.

Ca să pot duce viaţa aceasta a mea, am lucrat în ultimii trei ani ca barman şi chelner la Yogi's, o bombă studenţească din apropierea campusului. E cunoscut pentru burgerii săi gustoşi cu ceapă şi pentru berea verde de Sfântul Patrick. E un local zgomotos unde timpul care se scurge între masa de prânz şi ora închiderii pare o clipă fericită. În timpul emisiunii „Fotbalul de luni seara", o halbă de bere apoasă, blondă costă un dolar; cu ocazia altor competiţii o poţi cumpăra cu doi.

Patronul este Prince Thomas, un cap pătrat cu coadă de cal, cu trupul masiv şi cu un orgoliu şi mai şi. Prince este unul dintre mahării oraşului, un adevărat întreprinzător, căruia îi place să-şi vadă chipul în ziar şi la ştirile de noapte. Organizează tot fel de concursuri, cum ar fi târârea pe duşumea şi „Cine-şi udă tricoul mai repede". A făcut petiţie

la primărie să se permită ca bombe ca asta a lui să stea deschise toată noaptea. În schimb, cei de-acolo l-au dat în judecată pentru diverse alte păcate. Lui îi place asta la nebunie. Ajunge să-i dai o idee, că numaidecât organizează un grup şi încearcă s-o legalizeze.

Prince e destul de îngăduitor cu personalul de la Yogi's. Noi, angajaţii, ne respectăm orele de serviciu, ne primim bacşişurile, fără probleme, ne vedem de treaba, fără prea multă supraveghere. Prince preferă să se ocupe de protocol. Îi place să le întâmpine pe studente şi să le conducă în separeuri. Flirtează cu ele şi se face, în general, de râs. Îi place să stea pe lângă televizor când se transmit concursuri şi să facă pariuri. E un bărbat masiv, cu braţe groase şi, din când în când, se ia la bătaie.

Există şi o faţă ascunsa a lui Prince. Gurile rele spun că ar fi implicat în jocuri de noroc. Cluburile topless constituie o adevărată industrie în oraşul nostru şi partenerii lui, aşa-zişii parteneri de fapt, au cu toţii cazier. A scris şi în ziare. A fost dat în judecată de două ori pentru jocuri de noroc, fiindcă organiza pariuri, dar de fiecare dată juriile au ajuns, fără speranţă, la un punct mort. După trei ani de muncă la el, sunt convins de două lucruri: întâi, că Prince şterpeleşte cea mai mare parte a venitului lichid de la Yogi's. Bănuiesc că asta înseamnă cel puţin doua mii pe săptămână, adică o sută de mii pe an. Al doilea, că foloseşte localul ca paravan pentru micul lui imperiu corupt. Îşi spală banii prin el şi se preface în fiecare an că e în pierdere, ca să nu plătească impozite mari. Are un birou fără ferestre, la subsol, destul de sigur, unde se întâlneşte cu prietenii lui intimi.

Dar nu mi-a păsat de nimic. A fost bun cu mine. Câştig cinci dolari pe oră şi lucrez vreo douăzeci de ore pe săptămână. Clienţii noştri sunt studenţi, aşa că primesc bacşişuri puţine. În timpul examenelor, pot să-mi schimb programul. Vin cel

puţin câte cinci studenţi pe zi aici, să caute de lucru, deci mă consider un norocos.

Indiferent care-ar fi dedesubturile, Yogi's e o cârciumă studenţească grozavă. Prince a făcut decoraţiunile, cu ani în urmă, în albastru şi gri, culorile statului Memphis, şi pe pereţi atârnă fanioanele echipelor şi fotografiile înrămate ale vedetelor sportive. Peste tot, numai tigri. Se află la o aruncătură de băţ de campus şi puştii se strâng buluc aici, ca să stea ore întregi de vorbă, să râdă şi să flirteze.

În seara aceasta, se uită la un meci. Campionatul de baseball abia a început, dar Prince e convins deja că „Temerarii" ajung în finale. Face pariu pe orice, dar ei rămân favoriţii lui. Nu contează unde şi cu cine joacă, cine faultează sau cine e faultat. Prince îi consideră pe „Temerari" cei mai buni.

În seara aceasta, servesc la barul cel mare şi sarcina mea cea mai importantă este să am grijă ca paharul lui cu rom şi apă tonică să nu se golească nicio clipă. Urlă din răsputeri, pentru că Dave Justice reuşeşte o lovitură pe cinste. Apoi, ia nişte bani de la un tovarăş de-al lui care fusese de părere că Barry Bonds va reuşi să marcheze primul. L-am văzut pariind şi dacă primul punct marcat de jucătorul de bătaie, în runda a treia, va fi minge sau lovitură.

Mă bucur că nu fac pe chelnerul în seara aceasta. Încă mă doare capul şi nu mă pot mişca mai deloc. În plus, mai pot şterpeli, din când în când câte-o bere bună, în sticle verzi, Heineken şi Moosehead, din frigider. Prince ştie că barmanii îl mai „ciupesc" câte puţin.

O să-mi fie dor de slujba asta. Oare?

Unul dintre separeurile din faţă se umple de studenţi la drept, chipuri familiare pe care aş prefera să le ocolesc. Sunt colegi de-ai mei de promoţie, din anul trei. Probabil, şi-au găsit cu toţii serviciu.

Câtă vreme eşti student la drept, nu-i rău să fii barman sau chelner. De fapt, ai chiar un oarecare prestigiu lucrând la Yogi's. Dar autoritatea aceasta se va risipi dintr-o dată, peste o lună, când voi termina. Atunci voi deveni ceva mult mai rău decât un student care luptă să câştige un ban. Voi fi un caz, o cifră statistică, adică un alt student la drept care a căzut printre degetele răşchirate ale profesiunii de avocat.

7

Ca să fiu cinstit, nu-mi amintesc criteriile după care m-am hotărât să aleg biroul de avocatură al lui Aubrey H. Long & Co. ca pe prima mea ţintă de atac, dar cred că m-a influenţat felul drăguţ şi, într-o oarecare măsura, demn în care îşi fac publicitate. Reclama conţinea şi o fotografie alb-negru a domnului Long. Avocaţii sunt mai rău ca acei chiromanţi care îşi lipesc mutrele pe unde pot. Părea un tip de treabă, la vreo patruzeci de ani, cu un zâmbet amabil, total diferit de celelalte feţe de la secţiunea juridică a Anuarului. Firma lui e compusă din patru avocaţi specializaţi în accidente de automobil, caută dreptatea pe toate bulevardele, preferă cazurile de vătămare corporală şi problemele cu asigurările, luptă pentru clienţii săi şi nu cere nimic până nu rezolvă ceva.

Ce naiba, doar trebuie să-ncep de undeva! Găsesc adresa căutată în centrul oraşului, într-o clădire de cărămida mică, pătrată şi foarte urâtă, alături de care se află o parcare gratuită. Menţionaseră acest lucru şi în publicitate. În clipa când deschid uşa, sună un clopoţel. Mă întâmpină o femeie mărunţică şi durdulie rânjind încruntată. Am întrerupt-o din dactilografiere.

— Cu ce-ţi pot fi de folos? mă întreabă ea, ridicându-şi puţin degetele grăsuţe deasupra tastelor.

Doamne, ce greu e! Mă forţez să zâmbesc.

— Păi, aş dori, dacă se poate, să îl văd pe domnul Long.

— E la tribunalul federal, zice ea, în timp ce atinge tastele cu două degete şi scrie un cuvânt scurt.

Nu orice tribunal, cel federal! Asta înseamnă mari confederaţii, aşa că atunci când un avocat pârlit ca Aubrey Long are un caz la tribunalul

federal, face tot posibilul să afle toată lumea. Îi spune secretarei să difuzeze ştirea.

— Vă pot ajuta cu ceva? repetă ea întrebarea.

M-am hotărât să fiu cinstit şi direct. Pentru o vreme, pot amâna prefăcătoria şi disimularea.

— Da, mă numesc Rudy Baylor, sunt student în anul trei la facultatea de drept din Memphis, aproape absolvent şi voiam… de fapt, caut de lucru.

Începe să rânjească din plin. Îşi ridică mâinile de pe tastatura maşinii de scris, se roteşte cu scaunul, să se uite la mine, apoi începe să dea uşor din cap.

— Nu facem angajări, zice ea, cu o oarecare satisfacţie, parcă-ar fi un maistru de la rafinărie.

— Mda. Aş putea să las aici o prezentare şi-o scrisoare, pentru domnul Long?

Îmi ia hârtiile din mână, de parc-ar fi ude de urină şi le arunca pe birou.

— I le voi da, împreună cu celelalte acte.

Reuşesc să-mi dreg vocea, surâzând:

— Vin mulţi ca mine pe-aici?

— Cam unul pe zi, aş zice.

— O, păi, iertaţi-mă că v-am deranjat.

— Nu-i nimic, mormăie ea şi se-ntoarce la maşina de scris.

Începe să ţăcăne năvalnic, iar eu mă îndrept spre ieşire.

Am o mulţime de scrisori şi de prezentări. Mi-am pierdut o săptămână aranjându-mi hârtiile şi pregătindu-mi planul de atac. La ora actuală, sunt în posesia unei strategii cu bătaie lungă, dar cu optimismul stau cam prost. Am să colind pe la câte două-trei firme mici pe zi, cinci zile pe săptămână, timp de o lună, până la absolvire, apoi, Dumnezeu cu mila! Booker l-a convins pe Marvin Shankle să scotocească pe la toate birourile juridice pentru o slujbă, iar Madeline Skinner e, probabil, la ora asta, la telefon şi întreabă peste tot dacă mă poate angaja cineva. Poate iese ceva.

Următoarea mea ţintă e o firmă formată din trei persoane, la trei străzi distanţă de prima. Mi-am planificat totul, ca să mă pot mişca repede de la un refuz la altul. N-are rost să pierd timpul.

Conform Anuarului, Nunley, Ross & Perry este o firmă cu specific general, formata din trei persoane la vreo patruzeci de ani, fără asociaţi şi fără ajutoare. Se pare că se ocupă mult de proprietăţi funciare, ceva ce eu nu pot suferi, dar nu-i momentul să fac mofturi. Birourile se află la al treilea nivel al unei clădiri modeme, din beton. În lift e foarte cald şi urcă încet. Recepţia e surprinzător de frumoasă, cu un covor oriental, peste pardoseala care imită lemnul masiv. Pe o măsuţă de sticlă, zac aruncate mai multe exemplare din *People* şi *Us.* Secretara pune receptorul jos şi îmi zâmbeşte.

— Bună dimineaţa. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, aş dori să vorbesc cu domnul Nunley.

Fără să-i piară zâmbetul, se uită la un registru gros de programări, din mijlocul biroului ei curat.

— Aveţi programare? întreabă ea, ştiind foarte bine că n-am.

— Nu.

— Înţeleg. Domnul Nunley e foarte ocupat, pentru moment.

Vara trecută, am lucrat şi eu într-un birou juridic, aşa că ştiam foarte bine că domnul Nunley va fi foarte ocupat. Asta-i procedura. Niciun avocat din lumea asta nu va recunoaşte vreodată că taie frunză la câini. Şi nici secretara lui.

Putea să fie şi mai rău. Putea să fie la tribunalul federal, în dimineaţa aceasta.

Roderick Nunley este cel mai important partener din asociaţie şi, conform Anuarului juridic, a absolvit facultatea de stat din Memphis. Am încercat să-mi concep atacul, incluzând cât mai multe cunoştinţe comune.

— Voi aştepta cu plăcere, zic eu, zâmbind.

Zâmbeşte şi ea. Toţi zâmbim. În holul mic de alături, se deschide o uşă şi iese un bărbat fără haină, cu mânecile cămăşii suflecate. Se îndreaptă spre noi. Îmi aruncă o privire care mă face să îl simt imediat apropiat. Îi înmânează secretarei un dosar.

— Bună dimineaţa, zice el. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Are un glas puternic şi prietenos.

Secretara vrea să spună ceva, dar i-o iau înainte.

— Trebuie să stau de vorbă cu domnul Nunley, rostesc eu.

— Eu sunt, zice el, întinzându-mi mâna. Rod Nunley.

— Sunt Rudy Baylor, zic eu, strângându-i mâna. Sunt student în anul trei la facultatea de stat, voi absolvi curând şi voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră, în legătură cu o slujbă.

Ne strângem în continuare mâinile şi chipul nu i se schimbă la auzul doleanţei mele.

— Mda, face el. O slujbă, nu?

Îi aruncă o privire secretarei, de parca i-ar spune: „De ce n-ai grijă?”

— Da, domnule. Poate îmi acordaţi zece minute. Ştiu că sunteţi foarte ocupat.

— Da, în câteva minute, am o depoziţie, după care plec la tribunal.

E pe picior de plecare. Se uită la mine, la secretară, apoi la ceas. Dar, în esenţă, e genul de om cumsecade, bun la suflet. Poate, cândva, a fost în aceeaşi situaţie. Mă uit la el cu ochi rugători şi ţin în mână dosarul cu prezentarea şi cu scrisoarea pe care i-am adresat-o.

— Da, bun. Hai la mine în birou. Dar numai câteva minute.

— Vă sun peste zece minute, zice secretara repede, încercând să dreagă situaţia.

Ca toţi avocaţii ocupaţi, se uită la ceas o clipă, apoi îi spune cu voce gravă:

— Da, maximum zece minute. Şi sun-o pe Blanche, s-o anunţi că poate întârzii puţin.

S-au înţeles destul de frumos, cei doi. Mă fac să mă simt bine, dar mi-au şi aranjat plecarea rapidă.

— Urmează-mă, Rudy, spune el zâmbind.

Privirile mi se lipesc de spatele lui, în timp ce pornim pe hol.

Cabinetul său e o încăpere pătrată cu peretele din dosul biroului plin de rafturi cu cărţi. Pe cel din faţa uşii, văd un palmares destul de serios: o mulţime de diplome – comportament impecabil la Rotary Club, voluntar de seamă al Cercetaşilor, avocatul lunii, cel puţin două promovări la colegiu, o fotografie de-a lui Rod împreună cu un politician cu faţa roşie, membru al Camerei de Comerţ. Tipul ăsta înrămează orice.

Aud tic-tac-ul ceasului mare, când ne aşezăm unul în faţa celuilalt, la biroul uriaş, în stil american.

— Iertaţi-mă că am dat buzna aşa, încep eu, dar am mare nevoie de o slujbă.

— Când vei absolvi? întreabă el, sprijinindu-se pe coate.

— Luna viitoare. Ştiu că vin cam târziu, dar am avut motive întemeiate.

Îi povestesc tărăşenia cu Brodnax şi Speer. Când ajung la episodul cu Tinley Britt, îngroş puţin lucrurile, bazându-mă pe speranţa că nu suportă firmele mari. Există o rivalitate autentică între tipi mai modeşti, aşa ca Rod – avocaţi populari – şi băieţii cu fumuri din clădirile înalte din centrul oraşului. Amintesc în treacăt de faptul că cei de la Tinley Britt voiseră să stea de vorba cu mine despre o eventuală aranjare, dar îmi exprim opinia că n-aş putea lucra pentru o firmă mare. Nu-mi stă în fire. Sunt prea independent. Vreau să reprezint oameni, nu mari corporaţii.

Îi spun toate acestea în mai puţin de cinci minute.

E un ascultător bun, cam agitat, cu atâtea telefoane care zbârnâie întruna. Ştie foarte bine că nu mă va angaja, aşa că nu aşteaptă decât să treacă cele zece minute pe care mi le-a acordat.

— Ce lovitură urâtă! zice el plin de compasiune, când îmi termin povestea.

— Poate tot răul a fost spre bine, zic eu, precum un miel de jertfă. Sunt gata să mă apuc de lucru. Voi termina în prima treime a promoţiei mele. Îmi place să mă ocup de proprietăţile funciare şi am făcut două cursuri, în acest sens. La amândouă, am luat note bune.

— Noi ne ocupăm foarte mult de proprietăţile funciare, zice el emfatic, de parcă asta ar fi cea mai importantă muncă din lume. Şi de litigii, adaugă, şi mai plin de sine.

E ceva mai mult decât un şoarece de birou, probabil că se pricepe foarte bine la ceea ce face şi câştigă frumuşel. Dar vrea să mă facă să cred şi că e un pledant talentat, un „nebun" al sălilor de tribunal. O spune, pentru că toţi avocaţii fac aşa. Nu că am cunoscut eu prea mulţi, dar atâţia câţi au fost au încercat să mă facă să cred că sunt nişte cocoşi la tribunal.

Timpul care mi s-a acordat se scurge repede.

— M-am întreţinut singur în şcoală. Şapte ani de zile. Niciun sfanţ din partea familiei.

— Cu ce te-ai ocupat?

— Cu orice. În momentul acesta, lucrez la Yogi's; fac pe chelnerul, servesc la bar…

— Eşti barman?

— Da, domnule. Printre altele.

Se uită la prezentarea pe care mi-am făcut-o.

— Eşti necăsătorit? zice el rar.

Doar e scris negru pe alb.

— Ai vreo legătura serioasă?

Nu-i treaba lui, dar n-am încotro.

— Nu, domnule.

— Doar nu eşti homo, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu.

O clipă, situaţia devine amuzantă. Aşa, ca între doi albi deschişi şi fără prejudecăţi.

Se lasă pe spate şi chipul îi devine deodată serios, ca şi cum lasă gluma la o parte.

— N-am mai angajat un asociat de ani de zile. Din curiozitate, cu cât îi plătesc cei din centru pe noii recruţi?

Întrebarea aceasta e un tâlc. Probabil că ştie foarte bine care sunt salariile. Avocaţilor le place bârfa.

— Tinley Britt plăteşte cel mai mult, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră. Am auzit că se ajunge până la cincizeci de mii.

Înainte să-mi termin fraza, clatină uşor din cap.

— Nu mai spune! zice el, mirat. Nu mai spune!

— Eu nu sunt atât de scump, adaug repede.

M-am hotărât să mă vând ieftin, oricui mă vrea. Nu prea am loc de întors şi dacă reuşesc să intru undeva, să lucrez câţiva ani, poate mai apare ceva.

— Şi la cât te gândeşti? mă întreabă el, ca şi cum mica lui firmă puternică poate lucra numai cu personalităţi şi orice altceva ar fi degradant.

— Aş accepta şi pe jumătate. Douăzeci şi cinci de mii. Voi lucra optzeci de ore pe săptămână, mă voi ocupa de dosarele-peşte, voi face toată munca de jos. Dumneavoastră, domnul Ross şi domnul Perry puteţi să-mi daţi toate dosarele pe care v-aţi dori să nu le fi luat vreodată şi le voi rezolva în şase luni. Vă promit. O să-mi merit salariul, un an de zile. Iar daca veţi constata că nu, plec.

Pur şi simplu, rămâne cu gura căscată şi îi văd dinţii. Îi strălucesc ochii la gândul că va scăpa de tot rahatul din biroul lui şi că se va ocupa altcineva de el. Se aude un zbârnâit puternic şi-apoi vocea secretarei:

— Domnule Nunley, sunteţi aşteptat pentru depoziţie.

Arunc o privire la ceas. Opt minute.

El se uită la al lui. Se încruntă, apoi mi se adresează:

— E o propunere interesantă. Lasă-mă să mă gândesc la ea. Va trebui să stau de vorbă şi cu partenerii mei. Ne întâlnim în fiecare joi pentru informare.

Se ridică în picioare.

— Am să discut atunci problema cu ei. Să ştii că nici nu ne-a trecut prin minte una ca asta.

Ocoleşte biroul, gata să mă conducă afară.

— Voi munci, domnule Nunley. Douăzeci şi cinci de mii e un chilipir.

Mă dau înapoi, cu spatele, spre uşa. O clipă, pare uluit.

— O, păi nu e vorba de bani, zice el, ca şi când el şi partenerii lui nici nu s-ar gândi să-mi plătească mai puţin decât Tinley Britt. Numai că treaba merge destul de bine aşa cum e acum. Câştigăm frumos, ştii. Suntem mulţumiţi. Şi nu ne-am gândit să ne extindem.

Deschide uşa şi aşteaptă să ies.

— Mai ţinem legătura.

Mă conduce aproape de ieşire, apoi o pune pe secretară să noteze numărul meu de telefon. Îmi strânge mâna cu căldură, îmi urează noroc, promite să mă caute curând şi, după câteva secunde, mă aflu în stradă.

Un moment stau şi-mi adun gândurile. M-am oferit să-mi prostituez educaţia şi pregătirea pentru ceva lipsit de orice valoare şi m-am trezit pe trotuar în câteva minute.

După cum stau lucrurile, scurta întrevedere dintre mine şi Roderick Nunley pare să fie unul dintre cele mai eficiente demersuri.

E aproape zece. Peste treizeci de minute, începe cursul de selecţiuni din „Codul lui Napoleon”, la care trebuie să mă duc, pentru că am lipsit o săptămână de la el. De fapt, aş putea să mai lipsesc vreo trei, fără probleme. Nu se dă examen final.

Mă învârt acum nestingherit prin facultatea de drept. Nu-mi mai e ruşine să mă arăt pe-acolo. În câteva zile, majoritatea studenţilor din anul trei

pleacă. Dreptul începe cu tăvălug de muncă intensă şi de examene copleşitoare, dar se termină cu câteva teste şi lucrări sporadice şi lipsite de importanţă. Ne petrecem, cu toţii, mai mult timp cu pregătirea intrării în barou decât să ne facem griji din pricina cursurilor de absolvire.

Majoritatea ne gândim acum la locul unde vom lucra.

Madeline Skinner a preluat cauza mea ca şi când ar fi a ei însăşi. Şi suferă aproape la fel de mult ca mine, pentru că niciunul din noi n-are noroc. Există un senator din Memphis, cu biroul la Nashville, care ar avea nevoie de personal legislativ, ca să redacteze legile – cu treizeci de mii plus beneficii – dar pretinde licenţa şi doi ani de activitate în domeniu. O companie mică vrea un avocat cu specializare în contabilitate. Eu am studiat istoria.

— Departamentul Shelby de Protecţie Districtuală s-ar putea să scoată, în august, un post de avocat, la personal.

Îşi răsfoieşte hârtiile de pe birou, încercând cu disperare să găsească ceva.

— Avocat la protecţia socială? zic eu.

— Pare fascinant, nu-i aşa?

— Cu ce salariu?

— Optsprezece mii.

— Ce fel de muncă?

— Trebuie să dai de urma taţilor care şi-au abandonat familia, să încerci să strângi fonduri. În cele mai multe cazuri, e vorba de stabilirea paternităţii.

— Pare riscant.

— E un loc de muncă.

— Şi până-n august, ce fac?

— Înveţi pentru examenul de intrare în barou.

— Bun. Şi dacă studiez din răsputeri şi trec examenul, pe urmă mă duc să muncesc la

Departamentul de Protecţie, pentru un salariu de nimic.

— Uite ce-i, Rudy…

— Iertaţi-mă, am avut o zi proastă.

Îi promit că voi veni şi mâine, ca să avem, fără nicio îndoială, aceeaşi discuţie.

8

Booker a găsit formularele undeva prin cotloanele firmei Shankle. Zicea că există un asociat ascuns la subsol, care se ocupă ocazional de insolvenţi şi care putea şterpeli actele necesare.

Sunt destul de simple. Pe o pagină e lista averilor – o sarcină uşoară, în cazul meu. Pe alta, o listă a obligaţiilor. Spaţii pentru informaţii, în legătură cu locurile de muncă, litigii etc. E vorba de ceea ce Capitolul 7 numeşte faliment clar, în care averile sunt confiscate pentru plata datoriilor, care sunt, în felul acesta, anulate.

Nu mai sunt angajat la Yogi's. Lucrez, dar mă plătesc acum cu bani gheaţă, fără acte. Nimic de care să se poată cineva lega. Nicio obligaţie să-mi împart amărâtul meu de salariu cu cei de la Texaco. Am discutat situaţia grea în care mă aflu cu Prince, i-am spus cât de grav stăteau lucrurile, am dat vina pe învăţământ şi pe cărţile de credit, iar lui i s-a părut încântătoare ideea să mă plătească în bani gheaţă, ca să păcălească guvernul. Este un adept înflăcărat al economiei fără taxe.

Prince s-a oferit să mă împrumute şi să scap de probleme, dar nu ţine. El crede că în curând voi face bani frumoşi, ca tânăr avocat bogat, iar eu n-am avut tăria să-i spun că s-ar putea să mai lucrez, o vreme, la el.

Nu i-am spus nici cât de zdravăn ar trebui să fie împrumutul acesta. Texaco m-a dat în judecata pentru 612,88 $, o sumă care include şi taxa de tribunal şi plata avocaţilor. Proprietarul meu, pentru 809 $, la fel, cu taxe şi costuri cu tot. Adevăraţii şacali se apropie. Îmi scriu scrisori murdare, care ameninţă cu trimiterea avocaţilor peste mine.

Am două cărţi de credit, Visa şi Master Card, emise de bănci diferite de aici, din Memphis. Anul

trecut, între ziua Recunoştinţei şi Crăciun, în timpul unei scurte perioade fericite, pe când credeam că mi se va asigura o slujbă peste câteva luni şi pe când o iubeam zadarnic pe Sara, m-am avântat să-i cumpăr vreo două cadouri fermecătoare de sărbători. Am vrut să-i iau ceva de calitate, care să dureze. Cu cartela, am achiziţionat o brăţară din aur cu diamante, care a costat o mie şapte sute de dolari, iar cu cartea de credit i-am cumpărat preaiubitei mele nişte cercei vechi, de argint. Aceştia m-au costat o mie o sută. Cu o zi înainte să-mi spună că nu mai vrea să mă vadă în viaţa ei, m-am dus la un magazin alimentar select şi-am cumpărat o sticlă de Dom Pérignon, un sfert de kilogram de paté de ficat, nişte icre negre, nişte brânzeturi fine şi alte bunătăţi pentru masa de Crăciun. Am dat pe ele trei sute de dolari, dar, la naiba, viaţa-i scurtă!

Băncile perfide care emiseseră cărţile de credit îmi dăduseră mână liberă, în mod inexplicabil, chiar cu câteva săptămâni înainte de perioada sărbătorilor. M-am trezit deodată că pot să cheltuiesc după dorinţă şi, cu perspectiva absolvirii şi a locului de muncă la numai câteva luni de-atunci încolo, ştiam că voi putea să mă descurc şi să plătesc ratele lunare, până în vară. Aşa că am tot cheltuit, visând la o viaţă minunată cu Sara.

Îmi vine să-mi dau în cap acum, dar am pus mâna pe creion şi pe hârtie şi-am calculat totul. Mă puteam descurca.

Pateul de ficat s-a stricat când l-am lăsat pe frigider, într-o noapte, în timpul unei beţii straşnice cu bere ieftină. De Crăciun, la prânz, am mâncat singur, în apartamentul meu întunecos, brânza şi-am băut şampania. Nici nu m-am atins de icrele negre. M-am aşezat pe canapeaua mea strâmbă şi m-am tot uitat la bijuteriile care zăceau pe jos, în faţa mea. Mă holbam la darurile de Crăciun pentru draga mea şi plângeam, în timp ce ciuguleam din brânză şi sorbeam câte-o gură de Dom.

La un moment dat, între Crăciun şi Anul Nou, m-am recules şi-am făcut nişte aranjamente să înapoiez lucrurile acelea scumpe magazinelor de unde le cumpărasem. M-am răsfăţat cu ideea să le arunc de pe un pod, precum Billy Joe, sau să fac altă ispravă dramatică. Luând însă în consideraţie starea emoţională în care mă aflam, mi-am zis că e înţelept să mă ţin departe de poduri.

Era chiar la o zi după Anul Nou. M-am întors în apartamentul meu după o lungă plimbare şi după un jogging şi-am constatat c-am fost jefuit. Uşa fusese forţată. Hoţii îmi furaseră vechiul televizor şi casetofonul stereo, un borcan cu mărunţiş de pe comodă şi, desigur, bijuteriile cumpărate pentru Sara.

Am chemat poliţia şi-am făcut plângere. Le-am arătat chitanţele de la cărţile de credit. Ofiţerul de poliţie a dat din cap şi mi-a spus să iau legătura cu societatea mea de asigurări.

Spulberasem trei mii de dolari pe nimic. Sosise timpul să cobor cu picioarele pe pământ.

Mâine urmează să fiu evacuat.

Codul falimentului are o prevedere minunată, care garantează imunitatea legală a unui debitor. Din acest motiv, vezi corporaţii mari şi bogate, inclusiv amicul Texaco, ajungând la tribunalul pentru falimente, când au nevoie de protecţie temporară. Proprietarul meu nu poate să se atingă mâine de mine; nu are voie nici măcar să mă sune la telefon, să mă facă cu ou şi cu oţet.

Ies din lift şi inspir adânc. Holul e înţesat cu avocaţi. Există trei judecători permanenţi care se ocupă de falimente şi sălile lor de judecată se afla la acest etaj. Planifică zeci de înfăţişări pe zi şi fiecare dintre acestea presupune o groază de avocaţi; unul pentru debitor şi mai mulţi pentru creditori. E o junglă. În timp ce mă fâţâi pe-acolo, îmi ajung la ureche tot felul de discuţii importante – avocaţi sporovăind despre taxe medicale

neplătite sau despre valoarea vreunei camionete. Intru în biroul funcţionarilor şi aştept zece minute, până când avocaţii din faţa mea catadicsesc să-şi înainteze petiţiile. Le cunosc foarte bine pe secretare, aşa că flirtează şi sporovăiesc cu ele, fără grija. Măi, ce mi-ar mai plăcea şi mie să fiu un avocat important care se ocupă de falimente, iar fetele de aici să-mi zică pe nume.

Anul trecut, un profesor ne-a spus că domeniul acesta al falimentului se va dezvolta mult în viitor, luând în consideraţie vremurile nesigure din punct de vedere economic, scăderea numărului locurilor de muncă şi restrângerea corporaţiilor. Informaţia venea de la o persoană care nu practicase nici măcar o oră.

În orice caz, în momentul de faţă pare un domeniu profitabil, fără îndoială. În stânga şi-n dreapta se înaintează petiţii peste petiţii. Toată lumea se-ndreaptă spre faliment.

Îi înmânez actele unei funcţionare hărţuite, o fată drăgălaşă, cu gura plină de gumă de mestecat. Se uită la petiţie şi mă studiază cu atenţie. Sunt îmbrăcat cu o cămaşă de doc şi cu pantaloni kaki.

— Sunteţi avocat? mă întreabă ea tare şi toate privirile se îndreaptă spre mine.

— Nu.

— Sunteţi debitor? mă întreabă ea şi mai tare, mestecând gumă.

— Da, rostesc eu repede.

Un debitor care nu are avocat poate să-şi pună singur petiţia la dosar, deşi nimeni nu face reclamă acestui lucru. Dau aprobator din cap şi ea pune timbrele pe petiţie.

— Taxa de înscriere e de optzeci de dolari, vă rog.

Îi înmânez patru hârtii de câte douăzeci de dolari. Ia banii şi se uită la ei bănuitor. În petiţia mea nu există niciun cont, pentru că l-am lichidat ieri, anulând efectiv o „avuţie” de 11,84 $. Celelalte bunuri ale mele de pe listă sunt: o Toyota

foarte uzată – 500 $; diverse mobile şi lucruri utile –150 $; o colecţie de CD-uri – 200 $; tratate de drept – 125 $; îmbrăcăminte – 150 $. Toate aceste bunuri sunt considerate personale şi astfel sunt scutite de procedurile pe care tocmai le-am început. Pot să le păstrez pe toate, dar mi se cere să plătesc, în continuare, pentru Toyota.

— Bani gheaţă? zice ea, apoi se pregăteşte să-mi facă o chitanţă.

— N-am cont la bancă, aproape că-i strig în faţă, ca să audă toţi curioşii aceia numai ochi şi urechi, care vor să cunoască toată povestea mea.

Se holbează la mine şi eu la ea. Apoi se întoarce la treabă şi, într-un minut, îmi întinde o copie a petiţiei, împreună cu chitanţa. Observ că e trecută data, ora şi sala în care voi avea prima audiere.

Dau să ies pe uşă, când sunt oprit. Un tânăr îndesat, cu o faţă transpirata şi cu barba neagră mă ia uşor de braţ.

— Iertaţi-mă, domnule, zice el.

Mă opresc şi mă uit la el. Îmi strecoară o carte de vizită oficială.

— Robby Molk, avocat. Am auzit fără să vreau şi m-am gândit că, poate, aveţi nevoie de ajutor, în legătură cu FM-ul dumneavoastră.

FM reprezintă un termen avocăţesc impersonal pentru faliment.

Mă uit la cartea de vizită, apoi la faţa aceea ciupită de vărsat. De fapt, am auzit de Molk. I-am văzut reclama în ziar. Se ocupă de falimente, pentru o sută cincizeci de dolari şi iată-l aici, rotindu-se ca un vultur prin biroul funcţionarelor, aşteptând să se arunce asupra vreunui ticălos falit care să mai aibă o sută cincizeci de dolari în buzunar.

Îi iau politicos cartea de vizită şi zic, încercând să fiu drăguţ:

— Nu, mulţumesc. Mă descurc şi singur.

— Poţi foarte uşor s-o dai în bară, zice el repede şi sunt sigur că a rostit aceste cuvinte de-o mie de

ori. Capitolul ăsta, 7, poate fi foarte problematic. Eu mă ocup de o mie de cazuri pe an. Pune două sute jos şi m-apuc imediat de treabă. Am un oficiu dotat şi personal specializat.

Acum a sărit la două sute de dolari. Bănuiesc că dacă îl soliciţi, îţi mai cere cincizeci, pe deasupra. Bănuiesc că aş putea să-i dau peste nas foarte uşor în clipa asta, dar ceva îmi spune că Molk e genul pe care nu-l poţi umili nicicum.

— Nu, mulţumesc, spun şi mă smucesc de lângă el.

Coborârea e lentă şi neplăcută. Liftul e înţesat de avocaţi, toţi prost îmbrăcaţi, cu serviete ponosite şi pantofi scâlciaţi. Flecăresc şi-acum despre scutirea de taxe, despre ce e asigurat şi ce nu. Sporovăială avocăţească nesuferită. Discuţii teribil de importante. Parcă nu se mai satură.

Când să ajungem jos, mă cuprinde ameţeala. Habar n-am ce voi face peste un an; foarte posibil că şi eu voi urca şi voi coborî în liftul acesta şi mă voi angaja în dezbateri banale, cu aceiaşi oameni. Şi voi fi exact ca ei, pierdut pe străzi, încercând să storc taxe de la cei care pot plăti, bântuind pe la tribunal şi căutându-mi de lucru.

Gândul acesta mă ameţeşte. În lift e foarte cald şi abia poţi să respiri. Cred că-mi vine rău. Se opreşte şi dau cu toţii năvală într-un hol, apoi se împrăştie, continuând să vorbească şi să negocieze.

Aerul curat îmi limpezeşte capul, în timp ce o pornesc pe Mid-America Mall, o alee pentru pietoni cu un tramvai fantastic, destinat să-i plimbe de colo-colo pe toţi beţivii. Mai demult, se numea Strada Principală şi pentru foarte mulţi avocaţi rămâne locul preferat, unde se simt ca acasă. Sălile de tribunal se află la numai câteva străzi depărtare. Trec pe lângă marile clădiri din centrul oraşului, întrebându-mă ce se petrece acolo, sus, în nenumăratele firme: asociaţi care mişună peste tot, lucrând câte optsprezece ore pe zi, pentru că cei de lângă ei muncesc douăzeci; parteneri tineri

discutând strategia firmei, parteneri bătrâni, clocind tot felul de idei, în birourile lor somptuoase, în timp ce echipe întregi de avocaţi mai tineri le aşteaptă instrucţiunile.

Cinstit, asta îmi doream când am început facultatea de drept. Voiam presiunea şi puterea care emană atunci când lucrezi cu oameni deştepţi şi profund motivaţi – toţi sub stres şi la limită. Firma unde am muncit vara trecuta era mică, formată numai din doisprezece avocaţi, dar şi dintr-o mulţime de secretare, şi de asistenţi şi, uneori, haosul acela mă înveselea. Nu eram decât o cantitate neînsemnată acolo, dar tânjeam să devin, cândva, conducătorul unei astfel de firme.

Cumpăr o îngheţată de la un vânzător ambulant şi mă aşez pe o bancă din scuarul tribunalului. Porumbeii se uită la mine. De-aici se vede ca prin ceaţă Prima Clădire Federală, cea mai înaltă construcţie din Memphis, sediul firmei Trent & Brent. Aş face moarte de om ca să lucrez acolo. E uşor pentru mine şi pentru colegii mei să-i înjurăm. Îi urâm pentru că nici nu se uită la noi şi nu s-ar obosi măcar să ne acorde un interviu.

Bănuiesc că există un Trent & Brent în fiecare oraş, în fiecare domeniu. N-am reuşit să aparţin lumii aceleia, aşa că nu fac decât să trec prin viaţă urându-i.

Pentru că veni vorba de firme, mă gândesc că, o dată ce tot sunt în centru, îmi voi petrece câteva ore ciocănind pe la uşi. Am o listă de avocaţi care lucrează fie pe cont propriu, fie în asociaţii de câte doi-trei. Singurul factor încurajator într-un domeniu atât de saturat este că ai atât de multe uşi la care poţi să baţi. Există speranţa, îmi spun necontenit, ca la un moment dat să dau de un oficiu pe la care n-a mai trecut nimeni şi să descopăr un avocat necăjit în căutare urgentă de un ageamiu care să-i facă treaba mizerabilă. Poate să fie şi femeie. Nu mă interesează.

Trec pe lângă câteva blocuri şi mă îndrept spre Sterick Building, prima clădire înaltă construită la Memphis, acum sediul a sute de avocaţi. Pălăvrăgesc cu câteva secretare şi le dau biografia mea. Mă uluieşte numărul mare de oficii juridice care şi-au angajat funcţionare morocănoase, nepoliticoase, chiar. Înainte de a le spune că-mi caut de lucru, sunt tratat de cele mai multe ori ca un cerşetor. Vreo două mi-au smuls hârtiile din mână şi mi le-au aruncat într-un sertar. Sunt tentat să mă dau drept potenţial client, un soţ îndurerat al unei tinere femei omorâte de un camion asigurat şi paraasigurat. Şi că şoferul era beat. Poate am să zic c-a fost un camion de la Exxon. M-ar pufni râsul să le văd pe căţelele acestea afurisite sărind de pe scaune, surâzând sălbatic şi grăbindu-se să-mi facă o cafea.

Vizitez oficiu după oficiu, zâmbind, când, de fapt, îmi vine să urlu, repetând aceeaşi placă în faţa unor femei trase parcă la indigo: „Mă numesc Rudy Baylor şi sunt student la facultatea de stat din Memphis. Aş dori să stau de vorbă cu domnul Cutare, în legătură cu o slujbă". „O ce?!", exclamă ele adesea. Iar eu continuu să zâmbesc, în timp ce le înmânez hârtiile şi-mi exprim din nou dorinţa de a-l vedea pe domnul Mare Sculă. Dar acesta este totdeauna ocupat, aşa că sunt expediat cu promisiunea că voi fi căutat.

Cartierul Granger din Memphis se află la nord de centru. Şirul de case înghesuite, de cărămidă, de pe străzile umbrite, stau mărturie incontestabilă a unei suburbii întregi aruncate acolo, la sfârşitul Celui de Al Doilea Război Mondial, când speculanţii de bursă s-au apucat de construcţii. Oamenii şi-au găsit slujbe bune la fabricile din apropiere. Şi-au plantat arbori în faţă şi şi-au construit terase, în spate. Cu timpul, speculanţii s-au mutat spre răsărit şi au ridicat case mai frumoase şi Granger a devenit încet-încet un

amestec de pensionari, de albi şi de negri de condiţie modestă.

Casa lui Dot şi a lui Buddy Black e la fel ca toate celelalte. E situată pe un teren neted, nu mai mare de douăzeci şi cinci pe treizeci şi cinci de metri. Nelipsitul arbore din faţă a început să se usuce. În garajul cu o singură încăpere, se afla un Chevrolet. Iarba şi tufişurile sunt tunse frumos.

Vecinul din stânga e pe cale să-şi refacă un automobil de curse, şi piesele şi cauciucurile sunt împrăştiate peste tot, până în stradă. Cel din dreapta, şi-a împrejmuit grădina din faţă în care buruienile au crescut de o jumătate de metru. Doi dobermani patrulează pe cărarea dinăuntrul gardului.

Parchez pe aleea lor, în spatele Chevroletului, iar la doi metri câinii încep să mârâie la mine.

Suntem la mijlocul după-amiezei şi temperatura se-apropie de treizeci şi opt de grade. Ferestrele şi uşile sunt deschise. Arunc o privire prin uşa din faţă şi bat uşor în rama plasei de sârmă de la intrare.

Nu-mi face nicio plăcere să vin aici, pentru că nu vreau să-l văd pe Donny Ray Black. Bănuiesc că e bolnav şi emaciat, aşa cum mi l-a descris mama lui, iar eu am inima slabă.

Dot vine la uşă, cu nişte alcool mentolat în mână şi se uită la mine prin plasa de sârmă.

— Eu sunt, doamna Black. Rudy Baylor. Ne-am cunoscut săptămâna trecută, la Gradina cu Chiparoşi.

Probabil că în Granger comis-voiajorii au devenit o pacoste, pentru că se uită la mine ca la felul paişpe. Mai face un pas înainte şi îşi vâră ţigara între buze.

— Nu-ţi aminteşti? Mă ocup de cazul dumitale cu Marele Profit.

— Credeam că eşti unu' de la Martorii lui Iehova.

— Păi, nu sunt, doamnă Black.

— Mă cheamă Dot. Parcă ţi-am mai spus o dată.

— Bine, Dot.

— Afurisiţii ăştia ne înnebunesc. Ei şi mormonii. Plus cercetaşii care vând gogoşi sâmbăta dimineaţa, până-n răsăritu' soarelui. Şi ce doreşti?

— Păi, dacă aveţi o clipa liberă, aş vrea să discutăm despre caz.

— Ce anume?

— Aş vrea să-mi spuneţi câteva lucruri.

— Am crezut că ţi-am spus tot ce trebuia.

— E nevoie să mai ştiu câte ceva.

Suflă fumul prin plasă şi deschide. Intru într-o cameră mică de zi, apoi o urmez în bucătărie. Casa e umedă, lipicioasă chiar, şi miroase peste tot a tutun.

— Ceva de băut? întreabă ea.

— Nu, mulţumesc.

Mă aşez la masă. Dot îşi toarnă nişte cola dietetică peste câteva cuburi de gheaţă şi se sprijină de masa de la perete. Buddy nu se vede pe niciunde. Presupun că Donny Ray e într-un dormitor.

— Unde e Buddy? o întreb eu voios, de parcă aş fi prieten vechi cu el şi mi-e dor să-l văd.

Dot face semn cu capul spre fereastra care dă în spatele casei.

— Vezi maşina aia veche, de-acolo?

Într-un cotlon năpădit de iederă şi de tufişuri, lângă un şopron, sub un arţar, se vede un Ford Fairlane vechi. E alb, cu două uşi, ambele deschise. Pe capotă doarme o pisică.

— Stă acolo, în maşina lui, mă lămureşte ea.

Automobilul e împresurat de buruieni şi pare să nu aibă cauciucuri. De zeci de ani nu s-a mai clintit nimic de-acolo.

— Şi unde se duce? întreb eu, iar ea râde, pur şi simplu.

Soarbe sonor din paharul cu cola.

— Buddy? Nu se duce niciunde. Am cumpărat maşina aia de nouă, în 1964. Stă acolo tot timpul, de dimineaţa până seara. Numai el şi pisicile.

Există o oarecare logică în preferinţa lui. Singur, acolo, ferit de fumul de tutun care să-l îmbâcsească, departe de suferinţele lui Donny Ray.

— De ce? întreb eu.

E clar că n-o supără aceasta discuţie.

— Buddy nu e zdravăn. Ţi-am mai spus săptămâna trecută, doar.

Cum să uit una ca asta?

— Şi Donny Ray ce face? întreb.

Ridică din umeri şi se aşază pe un scaun de la masa şubredă din faţa mea.

— Are unele zile bune, altele mai rele. Vrei să-l cunoşti?

— Poate, mai târziu.

— Stă aproape tot timpul în pat. Dar se mai mişcă, uneori. Poate îl fac să se scoale, înainte să pleci.

— Da, poate. Uite ce-i, am lucrat destul de mult la cazul dumitale. Vreau să zic că am stat şi-am citit materialul ore-ntregi. Apoi, am studiat câteva zile cărţile de drept, la bibliotecă şi, sincer, cred că voi, oameni buni, ar trebui să-i daţi în judecata şi să-i spulberaţi pe cei de la Marele Profit.

— Credeam c-am hotărât de-atunci lucrul asta, zice ea, privindu-mă tăios.

Dot are un chip necruţător, fără îndoială, din cauza vieţii alături de găgăuţă ăla din maşină.

— Poate, dar trebuia să fac cercetări. Sfatul meu e să-i daţi în judecată şi asta cât mai repede.

— Păi, nu mai pierde vremea, atunci.

— Să nu vă aşteptaţi însă la o soluţie rapidă. Vă puneţi cu o mare corporaţie. Au o mulţime de avocaţi care pot bloca şi întârzia lucrurile. Cu asta-şi câştigă doar pâinea.

— Şi cât o să ţină toată treaba?

— Poate să dureze luni, ani chiar. Există posibilitatea să-i obligăm să plătească repede, doar

prin întocmirea unui dosar, dar ei pot să ne forţeze să mergem la proces, apoi, la Curtea de Apel. Nu se ştie niciodată cum vor decurge lucrurile.

— Păi, el o să moară în câteva luni.

— Pot să te-ntreb ceva?

Ea sufla fumul, dând totodată din cap în perfecta concordanţă.

— Marele Profit a refuzat cererea, prima oară, în august, anul trecut, chiar după ce i s-a pus diagnosticul lui Donny Ray. De ce-ai aşteptat până acum să consulţi un avocat?

Folosesc termenul de „avocat” într-un sens foarte larg.

— Am fost o proastă, înţelegi? Am crezut că o să-mi plătească, ştii, că o să ia asupra lor cheltuielile cu taxele şi tratamentul. Am continuat să le scriu, iar ei mi-au tot răspuns. Nu ştiu. Pur şi simplu, am fost o proastă. Ne-am plătit cotizaţiile regulat, n-am întârziat niciodată, atâţia ani. Mi-am închipuit c-o să ne onoreze poliţa până la urmă. Apoi, n-am avut niciodată avocat. Nici tu divorţ, nici altceva de genul ăsta. Numai Dumnezeu ştie, poate-ar fi trebuit s-o fac.

Se întoarce tristă şi se uită pe fereastră, privind lung, în direcţia automobilului şi meditând la toata durerea ei.

— Bea o halbă de gin dimineaţa şi una, după-amiaza. Şi, ca să fiu sinceră, nici nu-mi pasă. Treaba asta îl face fericit, îl ţine departe de casă. Oricum, nu se poate spune că băutura îl împiedică de la cine ştie ce îndatorire; înţelegi ce vreau să spun…

Ne uitam amândoi la silueta ghemuită pe scaunul din faţă. Buruienile şi arţarul îi ţin umbră.

— Îi cumperi dumneata băutura? o întreb eu, ca şi cum asta ar avea vreo importanţă.

— O, nu. Plăteşte un puşti din vecini să se ducă să i-o cumpere şi să i-o dea pe furiş. Crede că eu nu ştiu.

Se aude mişcând ceva, în spate. Nu au instalaţie de aer condiţionat care să acopere sunetele. Tuşeşte cineva. Încep să vorbesc.

— Uite ce-i, Dot, aş vrea să mă ocup de cazul ăsta pentru dumneata. Ştiu că nu sunt decât un ageamiu, un puşti pe cale să termine dreptul, dar am pierdut deja ore-ntregi studiind dosarul şi îl cunosc mai bine ca oricine.

Are o privire goală, aproape fără speranţă. Pentru ea, orice avocat e la fel. Va avea încredere în mine, aşa cum ar avea în oricine, ceea ce nu-nseamnă nimic. Ce ciudat! Deşi avocaţii cheltuiesc atâţia bani pe publicitate, pe la televiziuni de mâna a doua, pe afişiere jegoase şi prin tot felul de broşuri, exista încă oameni ca Dot Black care nu pot deosebi un specialist de un student în anul trei la drept.

Contez pe naivitatea ei.

— Va trebui, probabil, să mă asociez cu încă un avocat, numai ca să-i pun numele pe acte, până când trec examenul de intrare în barou. Ştii cum e.

Nu pare s-o surprindă.

— Cât mă costă?

Îi zâmbesc cu căldură.

— Niciun sfanţ. Îţi iau cazul pe credit. Îmi dai o treime din ceea ce câştigăm. Daca nu câştigăm nimic, nu-mi plăteşti.

Cu siguranţă, a mai văzut ea reclame de felul acesta, dar pare să n-aibă habar.

— Cât?

— Îi dăm în judecată pentru milioane, zic eu dramatic, iar ea devine interesată.

Nu cred că există nici cea mai mica urmă de lăcomie în trupul femeii acesteia bătute de soartă. Orice vis pe care l-a avut în legătură cu o viaţă mai buna a dispărut de mult, nici nu-şi mai aminteşte de asta. Dar îi place ideea să le-o facă celor de la Marele Profit.

— Iar dumneata iei o treime?

— Acum, nu că m-aştept să obţinem neapărat milioane, dar indiferent cât, eu iau o treime. Şi asta după ce plăteşti îngrijirile medicale ale lui Donny Ray. N-ai nimic de pierdut.

Izbeşte cu palma stângă în masă.

— Atunci, fă-o! Nu mă interesează cât obţii, dar fă-o! Bine? Mâine!

Am în buzunar un contract împăturit cu grijă, pentru servicii legale, pe care l-am găsit într-un carnet cu formulare, din bibliotecă. Aş putea acum s-o pun să semneze, dar nu mă simt în stare de una ca asta. Din punctul de vedere al eticii, nu pot semna contracte prin care să reprezint oamenii înainte să fiu admis în barou şi să obţin licenţa de practicare a profesiunii de avocat. Cred că Dot se va ţine de cuvânt.

Încep să arunc priviri la ceas, ca un adevărat om al legii.

— Şi-acum, la lucru, zic eu.

— Nu vrei să-l cunoşti pe Donny Ray?

— Poate data viitoare.

— Nu te condamn. Nu mai e decât piele şi os.

— Mă întorc în câteva zile, când voi putea sta mai mult. Avem multe de discutat şi va trebui să-i pun şi lui nişte întrebări.

— Bine, grăbeşte-te!

Mai sporovăim câteva minute despre Grădina cu Chiparoşi şi toate festivităţile de-acolo. Ea cu Buddy se duc acolo o dată pe săptămână, dacă reuşeşte să-l împiedice să bea până la prânz. E singura dată când pleacă de-acasă împreună.

Ea vrea să stea de vorbă, eu, să plec. Mă conduce afară, se uită lung la Toyota mea murdară şi lovită, bombăneşte în legătură cu produsele importate, mai ales din Japonia şi latră la dobermani.

În timp ce mă depărtez, mă urmăreşte cu privirea, fumând lângă cutia poştală.

Pentru un proaspăt falit, cheltuiesc la bani în prostie. Dau opt dolari pe un ghiveci cu o muşcată şi i-o duc domnişoarei Birdie. Îi plac foarte mult florile, zice ea, e singură, bineînţeles, şi cred că e un gest frumos. O rază de soare în viaţa unei bătrâne.

Nimeresc bine. O găsesc în patru labe, pe stratul cu flori de lângă casă, alături de aleea care duce spre garajul izolat din spate. Banda de beton e străjuită de flori, de tufişuri, de iederă şi de arbuşti decorativi. Umbra deasă a arborilor, la fel de bătrâni ca stăpâna lor, se întinde peste pajişte. Pe o porţiune pavată cu cărămidă, se zăresc nişte ghivece cu flori viu colorate.

Pur şi simplu, mă îmbrăţişează, când îi dăruiesc micul meu cadou. Îşi scoate mânuşile de grădinărit, le aruncă între flori şi mă conduce spre casă. A şi găsit un loc potrivit pentru muşcată. O va planta mâine. Mă întreabă dacă vreau o cafea.

— Puţină apă, zic eu.

Îmi stăruie încă în memorie gustul searbăd al fierturii sălcii pe care mi-a dat-o data trecută. Mă aşază pe un scaun ornamental de pe terasă şi îşi şterge mâinile pline de noroi pe şorţ.

— Cu gheaţă? întreabă, încântată până peste poate, la gândul că mă va servi cu ceva de băut.

— Da, sigur, zic eu, iar ea se strecoară repede pe uşa bucătăriei.

Vegetaţia are o simetrie ciudată. Grădina din spate se întinde pe mai bine de cincizeci de metri, până la un gard viu. Printre arbori, zăresc un acoperiş. Din loc în loc, răsar mici oaze îngrijite, străduleţe cu flori de tot felul de care se vede clar că se ocupă cineva. Pe o platformă de cărămidă, de-a lungul gardului, se vede o fântână ţâşnitoare, fără apă însă. Între doi arbori, un hamac care se mişcă uşor în bătaia vântului. Iarba nu e îmburuienată, dar trebuie cosită.

Îmi atrage atenţia garajul. Are două uşi glisante închise. Într-o parte, se afla o magazie cu ferestrele

acoperite. Deasupra, parcă ar fi un apartament, la care se ajunge pe nişte scări de lemn ce dau colţul şi, după toate aparenţele, urcă până acolo. Cele două ferestre dau înspre casă. Unul din geamuri e spart. Pereţii exteriori sunt năpădiţi de iedera care pare că-şi croieşte drum prin giurgiuvelele crăpate.

Priveliştea are un oarecare pitoresc.

Domnişoara Birdie vine ţopăind, ieşind pe uşa dublă, cu geamuri până jos, şi aduce două pahare înalte cu apă cu gheaţă.

— Ce zici de grădina mea? întreabă ea, aşezându-se lângă mine.

— E frumoasă, domnişoară Birdie. Atât de liniştitoare!

— Asta-i viaţa mea, zice ea, făcând un gest larg cu mâinile, stropindu-mă pe pantofi, fără să observe. Aşa-mi petrec eu timpul. Şi îmi place foarte mult.

— E tare frumos! Dumneavoastră faceţi toată treaba?

— O, aproape toată. Plătesc un puşti cu treizeci de dolari să-mi tundă iarba, o dată pe săptămână. Nici nu-ţi vine să crezi! Mai demult, nu-mi lua decât cinci.

Soarbe apa şi plescăie din buze.

— Acolo, sus, aveţi un apartament micuţ? întreb, arătând cu degetul spre garaj.

— Da, unul dintre nepoţii mei a locuit, o vreme, acolo. L-a reparat, i-am făcut şi-o baie, o bucătărioară. Era tare drăguţ. Nepotul meu învăţa la Memphis.

— Şi cât a locuit acolo?

— Nu prea mult. Nici nu vreau să vorbesc despre el. Probabil că e unul dintre cei tăiaţi de pe listă.

După ce-ţi petreci atâta vreme bătând pe la uşile oficiilor juridice, cerşind de lucru, fiind repezit de nişte afurisite de secretare, îţi dispar inhibiţiile. Începi să devii nesimţit. Nu-ţi mai e greu să fii

respins, pentru că înveţi repede că lucrul cel mai rău care ţi se poate întâmpla e să ţi se spună „nu”.

— Şi, probabil, nu aveţi de gând să-l închiriaţi, nu-i aşa? încerc eu marea cu degetul, ezitând un pic, dar fără să-mi fie teamă de un eventual refuz.

Se opreşte cu paharul în aer şi se uită lung spre apartament, de parcă acum l-ar fi descoperit.

— Cui să-l închiriez? întreabă ea.

— Mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc aici. E fermecător şi bănuiesc că e multă linişte.

— De moarte, nu alta.

— Mă gândeam… pentru o vreme… Ştiţi, până încep să lucrez şi să stau pe propriile mele picioare.

— Tu, Rudy? face ea, neîncrezătoare.

— Îmi place foarte mult aici, zic eu cu un zâmbet destul de sincer. Mi se potriveşte prefect. Sunt singur, liniştit şi nu-mi permit o chirie prea mare. E perfect pentru mine.

— Şi cât poţi plăti? întreabă ea tranşant, transformându-se dintr-o dată într-un avocat care-şi perpeleşte clientul falit.

Mă ia pe neaşteptate.

— O, păi, nu ştiu… Dumneavoastră sunteţi proprietarul. La cât vă gândiţi?

Îşi întoarce capul şi se uita la arbori.

— Ce-ai zice de patru, ba nu, de trei sute de dolari pe lună?

E clar că domnişoara Birdie n-a mai închiriat până acum.

Zice şi ea nişte sume care-i vin în minte. Bine că n-a început cu opt sute pe lună.

— Cred c-ar fi bine să-l văd, mai întâi, spun eu, precaut.

Se ridică în picioare.

— Ştii, e cam mizerabil. De vreo zece ani, îl folosesc ca magazie. Dar putem să facem curăţenie. Bănuiesc că e nevoie şi de instalator.

Mă ia de mână şi traversăm pajiştea.

— Trebuie să pornim instalaţia de apă. Nu ştiu exact cum stăm cu încălzirea şi cu aerul condiţionat. E ceva mobilă acolo, dar nu mare lucru; nişte vechituri care nu mi-au mai trebuit.

Se uită în sus, la scările crăpate.

— Ai nevoie de mobilă?

— Nu cine ştie ce.

Balustrada e şubredă şi toată casa se zgâlţâie parcă sub paşii noştri.

9

În facultatea de drept e imposibil să nu-ţi faci duşmani. Competiţia e, uneori, malefică. Oamenii învaţă cum să trişeze şi să vâre cuţitul în tine pe la spate; un antrenament înainte de a fi aruncat în lumea reală. Am asistat, când eram în anul întâi, la o încăierare dintre doi studenţi din anul trei, care au început să urle unul la altul la un concurs de procese simulate. Au fost exmatriculaţi, apoi readmişi. Şcoala asta are nevoie de bani pentru întreţinere.

Sunt destui aici pentru care nu am niciun fel de simpatie şi vreo doi pe care îi detest chiar. Încerc însă să nu urăsc pe nimeni.

Dar în clipa de faţă îl urăsc pe gunoiul care mi-a făcut-o.

În oraşul acesta, se publică un ziar cu toate tranzacţiile legale şi financiare. Se numeşte „Raportul zilnic" şi include, printre dosarele de divorţ şi de alte chestiuni vitale, o listă a activităţilor falimentare din ziua precedentă. Amicul, sau grupul în cauză, a crezut de cuviinţă că ar fi drăguţ să-mi „culeagă" numele din atâtea necazuri ale zilei de ieri, să taie anunţul de sub Capitolul 7, apoi să-l împrăştie prin toată facultatea de drept. Iată cum sună: „Baylor, Rudy L., Student; Averi: 1,125 $ (scutit de impozit); Datorii acoperite: 285 $ la Compania financiara Wheels şi Deals; Datorii neacoperite: 5.136,88 $; Masuri până la proces: (1) Anularea contului sus-amintit de către Texaco; (2) Evacuarea din imobilul The Hampton; Loc de muncă: fără; Avocat: *Pro Se."*

Pro Se înseamnă că nu-mi pot permite avocat şi că mă apăr singur. Studentul de la biroul de primire în bibliotecă mi-a dat şi mie un astfel de bileţel, azi-dimineaţă când am intrat aici, şi mi-a

spus că a văzut o mulţime prin toată facultatea; până şi la afişier. A adăugat:

— Mă întreb ce-i nostim în asta.

I-am mulţumit şi-am pornit în fugă spre colţişorul meu din pivniţă, furişându-mă iar printre rafturi, ca nu cumva să dau de vreo faţă cunoscută. Curând se vor termina cursurile şi voi scăpa de-aici, de oamenii ăştia pe care nu-i pot suporta.

Am oră de întâlnire cu profesorul Smoot în dimineaţa aceasta, dar sosesc cu zece minute întârziere. Nu se supără. Cabinetul lui are un fel de dezordine studiată, ca al unui învăţat prea inteligent ca să se mai gândească la fleacuri. Papionul îi stă strâmb, zâmbetul îi e sincer.

Stăm mai întâi de vorbă despre familia Black şi despre necazul lor cu Marele Profit. Îi înmânez un rezumat de trei pagini al cazului, împreună cu concluziile mele ingenioase şi cu sugestiile de acţiune. Le citeşte atent, în timp ce eu mă uit la ghemotoacele de hârtie de sub birou. E foarte impresionat şi nu conteneşte s-o spună. Aproba fără nicio reţinere sfatul meu ca Dot şi soţul ei să ia legătura cu un avocat bun şi să intenteze Marelui Profit un proces de rea-credinţă. E total pe dinafară.

Tot ce vreau de la el e o notă de trecere, nimic altceva. Discutăm apoi despre domnişoara Birdie Birdsong. Îi spun că o duce destul de bine şi că vrea să-şi refacă testamentul. Nu-i dau detalii. Îi prezint un document de cinci pagini, vechiul testament revizuit, iar el se uită în fugă peste rânduri. Zice că e bine, fără să citească însă ceva. Cursul de „Probleme legale ale vârstei a treia” nu necesită un examen final şi nici lucrări speciale. Nu e nevoie decât să te duci la ore, să-i vizitezi pe babalâci şi să faci prezentarea unui caz. Smoot îţi dă imediat o nota maximă.

Profesorul o cunoaşte pe domnişoara Birdie de mai mulţi ani. În mod clar, ea e regina Grădinii cu

Chiparoşi, pentru moment, şi o vede de două ori pe an, când se duce acolo cu studenţii. N-a fost niciodată înclinată, până acum, să ceară sfaturi juridice pe gratis, zice el, jucându-se cu papionul. Adaugă că îl surprinde că e aşa bogată.

Şi ce l-ar mai surprinde dacă ar şti că e pe cale să-mi devină gazdă!

Cabinetul lui Max Leuberg e după colţ. Mi-a lăsat un mesaj la intrare, cum că trebuie să mă vadă neapărat. Max pleacă la sfârşitul anului şcolar. A fost detaşat doi ani din Wisconsin şi i-a sosit sorocul. Probabil că-mi va fi dor de el când vom pleca amândoi de-aici, dar, pentru moment, e greu să mă imaginez cuprins de vreun sentiment nostalgic faţă de oricine sau orice legat de aceasta facultate.

Cabinetul lui Max e plin de cutii goale de băutură. Îşi împachetează lucrurile înainte de plecare. N-am văzut în viaţa mea o asemenea harababură. Ne lăsăm, câteva clipe jenante, legănaţi de amintiri, făcând un efort disperat să găsim ceva atrăgător în facultatea de drept. Nu l-am mai văzut atât de abătut niciodată. Pare aproape trist, la modul cel mai sincer, că pleacă. Îmi arată un teanc de hârtii înghesuite într-o cutie de carton.

— Astea sunt pentru tine. E vorba de nişte materiale recente, pe care le-am folosit în cazuri de rea-credinţă. Ia-le. S-ar putea să-ţi fie de folos.

Nu le-am terminat nici pe cele pe care mi le-a recomandat înainte!

— Mulţumesc, Max, zic, uitându-mă la curcanul roşu de pe cutie.

— Ai făcut dosarul pentru proces? mă întreabă el.

— Păi, nu. Nu încă.

— Trebuie să-l faci. Găseşte un avocat din centru, cu palmares la activ. Pe cineva care are experienţă în cazurile de rea-credinţă. M-am gândit mult la materialul tău şi-ai să vezi că te va

acapara până la urmă. Trebuie să inciţi juriul. Parcă-i văd cum se vor ambala cu toţii, în dorinţa de a-i pedepsi pe cei de la societatea de asigurări. Trebuie să se ocupe cineva de cazul ăsta şi să ia taurul de coame.

Păi, eu ce altă treabă am, decât să iau taurul de coame?

Sare de la locul lui şi îşi întinde braţele.

— La ce firmă te angajezi? întreabă el, stând pe vârfuri, exersând o figură de yoga de extensie a gambelor. Cazul acesta este extrem de important pentru tine. Mă gândeam că poate ar trebui să-l iei la firma ta, să-i laşi pe cei în drept să-şi pună pecetea şi-apoi, să duci tu greul. Trebuie să fie cineva, acolo, cu experienţă în procese. Mă poţi suna, dacă vrei. Voi sta toata vara la Detroit şi voi lucra la un caz uriaş, împotriva societăţii Allstate, dar mă interesează şi problema ta, înţelegi? Cred că s-ar putea să fie ceva măreţ, un punct de cotitură. Mi-ar plăcea tare mult să văd cum îi mazileşti pe băieţii ăştia.

— Păi, ce-a făcut Allstate? întreb, schimbând subiectul cu firma mea.

Pe faţă îi apare un rânjet larg, îşi încrucişează mâinile în creştetul capului. Nici nu-mi vine să cred!

— Incredibil! zice el, apoi se lansează într-o peroraţie furtunoasă despre cazul său extraordinar. Mai bine nu întrebam.

Din experienţa mea limitată cu avocaţii, mi-am dat seama că toţi suferă de aceeaşi boală. Unul dintre cele mai nesuferite obiceiuri este acela al „poveştilor vânătoreşti”. Dacă au un proces foarte important, ţin cu tot dinadinsul să afle şi cei din jur. Dacă sunt în curs de rezolvare a unui caz care i-ar putea îmbogăţi, trebuie să-şi împărtăşească bucuria şi cu ceilalţi. Max şi-a pierdut somnul, visând cum îi va zdrobi pe cei de la Allstate.

— În orice caz însă, zice el, revenind la realitate, s-ar putea să te ajut. Nu mă mai întorc la

toamnă, dar ţi-am lăsat adresa şi numărul de telefon în cutie. Dacă ai nevoie, sună-mă.

Ridic cutia cu hârţoage. E grea şi cartonul de dedesubt se îndoaie.

— Mulţumesc, rostesc eu, întorcându-mă spre el. Apreciez mult tot ce ai făcut pentru mine.

— Vreau să te ajut, Rudy. Nu există nimic mai incitant pe lumea aceasta decât să pui la zid o societate de asigurări. Crede-mă.

— O să fac tot ce-mi sta în putinţă. Mulţumesc.

Sună telefonul, iar el se repede să ridice receptorul. Eu mă strecor afară din birou, cu pachetul voluminos în braţe.

Între domnişoara Birdie şi mine se stabileşte o înţelegere mai puţin obişnuită. Ea nu se prea pricepe la negocieri şi e clar că nu are nevoie de bani. Reuşesc să ajung la o sută cincizeci de dolari pe lună, inclusiv curentul şi apa. Pe deasupra, îmi pune la dispoziţie tot felul de mobile, cu care aş putea aranja patru camere. În afară de bani, îi promit că o voi ajuta la treburile de pe lângă casă, mai ales la întreţinerea gazonului şi a grădinii. Voi cosi iarba, ca să economisească treizeci de dolari pe săptămână. Voi tunde tufişurile, voi grebla frunzele; şi alte lucruri de felul acesta. La un moment dat, a făcut aluzie şi la plivit, dar n-am luat-o în serios.

Pentru mine, e un chilipir şi sunt mândru de abilitatea mea în materie de târguială. Apartamentul face cel puţin trei sute cincizeci de dolari pe lună, aşa că am economisit două sute, bani gheaţă. Cred că pot câştiga atât, muncind cinci ore pe săptămână, adică douăzeci pe lună. În condiţiile actuale, nu-i deloc o afacere proastă. După trei ani de trai în bibliotecă, am nevoie de aer curat şi de mişcare. Nimeni n-o să ştie că sunt ajutor de grădinar. În plus, voi fi aproape de domnişoara Birdie, clienta mea.

Înţelegerea se va încheia oral, de la o luna la alta, aşa că, dacă nu merge, mă mut în altă parte.

Nu de mult, am vizitat vreo câteva apartamente drăguţe, potrivite pentru un avocat în devenire. Mi-au cerut şapte sute de dolari pentru două dormitoare ceva mai mici de o sută de metri pătraţi. Abia aşteptam să mă mut acolo. Între timp, multe s-au schimbat.

Acum mă mulţumesc cu un lăcaş oarecum spartan, proiectat de domnişoara Birdie, lăsat apoi în părăsire timp de zece ani. E un adăpost modest, cu carpete grosolane portocalii şi cu pereţii verde-pal. Apartamentul e compus dintr-un dormitor, o chicinetă propriu-zisă, care se continuă cu o mică sufragerie. În fiecare încăpere, plafonul e boltit şi neregulat, ceea ce îţi cam dă un sentiment de claustrofobie, de îndată ce pătrunzi în această mică mansardă.

Mie-mi convine de minune. Atâta vreme cât domnişoara Birdie mă lasă în pace, totul va fi perfect. I-am promis, la insistenţele ei, că nu voi face chefuri nebune, că nu voi da muzica tare, că n-am să aduc femei uşoare, băutură, droguri, câini şi pisici. Ea însăşi mi-a făcut curăţenie; a frecat podelele, a şters pereţii şi a scos gunoiul, atât cât i-a fost posibil. M-a ajutat să-mi car bruma de lucruri în casă. Sunt sigur că-i era milă de mine.

Îndată ce-am urcat ultima cutie, înainte să apuc să despachetez ceva, a insistat să bem o cafea pe terasa din spate.

Am stat acolo vreo zece minute, şi nici n-am apucat să-mi trag bine sufletul, când a decretat că e timpul să „atacăm” straturile de flori. Am smuls la buruieni, până m-a luat durerea de şale. În primele clipe, a lucrat cot la cot cu mine; apoi, s-a ridicat şi-a început să-mi dea indicaţii.

Nu reuşesc să scap de corvoada grădinăritului, decât atunci când mă retrag la Yogi’s. Sunt de

serviciu la bar până la închidere, adică până după ora unu noaptea.

În seara aceasta e foarte multă lume şi, spre disperarea mea, văd şi nişte colegi de-ai mei, grupaţi în jurul a două mese lungi, în colţul din faţă. E vorba de banchetul uneia dintre fraternităţile legate în timpul facultăţii şi din care eu n-am făcut niciodată parte, nefiind invitat. Se numeşte „Pledanţii", un grup de studenţi care se iau foarte în serios, genul de indivizi care fac „Revista de drept". Se străduiesc să aibă o atitudine secretă şi exclusivistă, organizează ritualuri cu incantaţii în limba latină şi tot felul de chestii de-astea trăsnite. Majoritatea vor lucra fie la firme mari, fie în birourile legale federale. Vreo doi au fost acceptaţi chiar la catedra de taxe a Universităţii din New York. E o clică foarte pompoasă.

În timp ce eu le tot umplu halbele de bere, ei se îmbată rapid. Cel mai gălăgios e unul mititel, ca o veveriţă, pe nume Jacob Staples, un tânăr avocat promiţător, care, acum trei ani, când a început facultatea de drept, stăpânea deja arta tertipurilor murdare. Băiatul acesta a descoperit mai multe metode de a păcăli pe toata lumea decât oricine-a trecut, de-a lungul anilor, prin aceasta facultate. A furat la examene, a ascuns tratatele de drept, ne-a şterpelit schiţele, i-a minţit pe profesori şi i-a determinat să amâne lucrările şi colocviile. Va deveni curând milionar. Îl bănuiesc că el a tăiat anunţul acela din „Raportul zilnic" şi-a răspândit copii peste tot în facultate. E stilul lui.

Deşi încerc să nu-i bag în seamă, privirile ni se încrucişează, câteodată. De câteva ori, îmi ajunge la urechi cuvântul „faliment".

Dar îmi fac de lucru şi mai sorb câte-o gură de bere, dintr-o ceaşcă mică de cafea. Prince se uită la televizor în colţul celalalt. Din când în când, le mai aruncă şi el câte-o privire reţinută. Urmăreşte cursele de ogari pe o pistă din Florida şi pariază de

fiecare dată. Tovarăşul lui de joc şi de băutură din seara aceasta e propriul său avocat, Bruiser Stone, un bărbat imens, foarte gras, cu părul des şi lung, cu o barbă ca de ţap. Cântăreşte cel puţin o sută şaizeci de kilograme şi, împreună, cei doi par nişte urşi care ronţăie alune pe-un bolovan.

Bruiser Stone este un avocat cu o etică extrem de îndoielnică. Se cunoaşte cu Prince de mult, din vremea când erau prieteni la cataramă în liceu, în sudul Memphisului, şi-au făcut multe matrapazlâcuri ascunse împreună. Îşi numără banii la adăpost de privirile străine. Mituiesc politicieni şi poliţişti. Prince e omul de acţiune, Bruiser, creierul. Şi când Prince calcă pe bec, Bruiser apare pe prima pagină, strigând în gura mare câte nedreptăţi se fac pe lumea asta. E un avocat foarte eficient în sala de tribunal, mai ales pentru că se ştie că oferă sume importante de bani juraţilor. Prince nu se teme de verdicte.

Bruiser are patru sau cinci avocaţi în firma lui. Nu ştiu cât aş putea fi de disperat, ca să-i cer lui o slujbă. Nu mi se pare nimic mai rău pe lumea asta, decât să le spun celor din jur că lucrez pentru Bruiser Stone.

Lui Prince i-ar fi uşor să-mi aranjeze treaba. Adoră să facă favoruri, să demonstreze câtă influenţă are.

Nu-mi vine să cred c-am ajuns să-mi treacă aşa ceva prin minte.

10

La insistenţele noastre, ale celor patru, Smoot cedează şi ne dă voie să ne ducem la Grădina cu Chiparoşi singuri, nu în grup, ca să nu mai trecem prin chinurile orei de masă. Eu şi Booker ne strecurăm acolo într-o zi, în timpul „Frumoasei Americi” şi ne aşezăm în spate, în vreme ce domnişoara Birdie le vorbeşte cu ardoare despre vitamine şi despre gimnastica potrivită vârstei. Ne vede, până la urmă, şi insistă să urcăm pe podium, ca să ne prezinte oficial.

După ce se termină programul, Booker se furişează într-un colţ depărtat, unde se întâlneşte cu clienţii lui şi le împărtăşeşte lucruri pe care nimeni altcineva nu trebuie să le mai audă. Deoarece eu m-am întâlnit deja cu Dot, iar cu domnişoara Birdie am petrecut ore-ntregi, ciondănindu-ne asupra testamentului, nu prea am ce face aici. Dewayne Deweese, cel de-al treilea client al meu achiziţionat în vizita trecută, este în spital şi i-am trimis prin poştă o listă total inutilă a sugestiilor mele, care să-l ajute în micul lui război împotriva Administraţiei Veteranilor.

Testamentul domnişoarei Birdie nu e terminat şi nici semnat. În ultima vreme, e foarte susceptibilă în legătură cu asta. Nu sunt prea sigur că mai vrea să-l schimbe. Zice că nu mai ştie nimic de reverendul Kenneth Chandler, aşa că s-ar putea să nu-i lase lui toată averea. Încerc s-o încurajez în acest sens.

Am discutat de câteva ori despre banii ei. Îi place să aştepte până mă îngrop până-n gât în bălegar şi în pământ de flori, până începe să îmi curgă sudoarea pe vârful nasului înnegrit de mizerie, apoi tabără asupra mea cu câte-o întrebare ca nuca-n perete: „Şi dacă nu-i las nimic lui Delbert, nevastă-sa poate să conteste testamentul?”

Sau: „De ce nu pot să-mi împart banii chiar acum?”

Atunci mă opresc, mă înalţ dintre flori, îmi şterg obrajii şi încerc să mă gândesc la un răspuns inteligent. De obicei însă, între timp, ea schimbă subiectul şi vrea să ştie de ce nu-i cresc azaleele de acolo.

Încerc să aduc vorba despre testament de câteva ori, în timp ce ne bem cafeaua pe terasă, dar devine imediat agitată şi neliniştită. Manifestă o suspiciune sănătoasă faţă de avocaţi.

Am avut posibilitatea să verific anumite lucruri. A fost într-adevăr căsătorită a doua oară, cu un oarecare domn Anthony Murdine. Mariajul lor a ţinut aproape cinci ani, până când acesta a murit. Se pare că soţul ei i-a lăsat o avere frumuşică, după ce s-a prăpădit, care a stârnit multe controverse, din cauza că tribunalul din De Kalb County, Georgia, a dat ordin ca dosarul să rămână închis. Atât am putut afla. Mă gândesc să vorbesc cu unii dintre avocaţii implicaţi în proprietatea domnului Murdine.

Domnişoara Birdie vrea să vorbească, să-şi etaleze talentele de orator. Asta o face să se simtă importantă în faţa oamenilor ei. Ne aşezăm la o masă de lângă pian, departe de ceilalţi şi ne apropiem capetele la câţiva centimetri unul de altul. Parcă nu ne-am mai văzut de-o lună.

— Trebuie să ştiu ce fac cu testamentul dumneavoastră, domnişoară Birdie, rostesc eu. Şi înainte să mă apuc de el, e absolut necesar să aflu câte ceva şi despre bani.

Îşi aruncă ochii împrejur, să vadă dacă ascultă cineva. Majoritatea amărâţilor ăstora nu ne-ar auzi nici dacă am urla unul la altul. Coboară vocea, ţinându-şi mâna la gură.

— Niciun ban nu e sub formă de proprietăţi funciare. Pieţe financiare, fundaţii reciproce, dividende municipale.

Mă surprinde că o aud vorbind de acest tip de investiţii cu atâta dezinvoltură. Înseamnă că banii există.

— Cine se ocupă de ei? o întreb.

Întrebare inutilă de altfel, pentru că nu mă ajuta cu nimic la conceperea testamentului, dacă aflu cine îi gospodăreşte banii. Dar mă roade curiozitatea.

— O firmă din Atlanta.

— O firmă de avocaţi? întreb eu speriat.

— O, nu. N-aş putea avea încredere în avocaţi, în aceasta chestiune. E vorba de un trust. Toţi banii sunt investiţi acolo. Primesc dobândă până la moarte, apoi se împarte averea. Aşa a hotărât judecătorul.

— Ce venit vă aduc? întreb eu, pierzându-mi total controlul.

— Uite ce-i, asta nu e treaba ta. Înţelegi, Rudy?

Nu, nu este. Mi s-a dat peste mână, dar încerc sa ies basma curată, în cea mai subtilă tradiţie avocăţeasca.

— Păi, ar putea avea importanţă. În privinţa taxelor, ştiţi…

— Ţi-am cerut eu să te ocupi de taxe? Pentru asta am un contabil. Nu ţi-am solicitat decât să-mi redactezi testamentul, dar se pare că te depăşeşte.

Bosco se foieşte la capătul celălalt al mesei şi ne surâde. Nu prea mai are dinţi. Domnişoara Birdie îi cere politicos să mai joace Parcheesi vreo câteva minute. E tare drăguţă şi înţelegătoare cu oamenii ăştia.

— Am să vă redactez testamentul aşa cum doriţi, domnişoara Birdie, zic eu sever. Dar trebuie să vă hotărâţi.

Îşi îndreaptă spatele, oftează extrem de dramatic şi strânge din dinţi.

— Lasă-mă să mă mai gândesc.

— Bun. Dar nu uitaţi: exista atâtea lucruri cu care nu sunteţi de acord în testamentul dumneavoastră, încât dacă vi se întâmplă ceva…

— Ştiu, ştiu, mă întrerupe ea, dând din mâini. Nu-mi mai ţine teorii. În ultimii douăzeci de ani, am făcut cam tot atâtea testamente. Ştiu totul despre ele.

Bosco plânge lângă uşa de la bucătărie, iar ea aleargă să-l liniştească. Booker îşi termină consultaţia, răsuflând uşurat. Ultimul lui client e bătrânul cu care şi-a petrecut atâta vreme în timpul vizitei noastre anterioare. E clar că tipul nu e mulţumit de rezolvarea dată de colegul meu, pentru că îl aud pe Booker rostind, în timp ce încearcă să se depărteze de el:

— Uite ce-i: consultaţia e gratuită. La ce te-aştepţi?

Îi prezentam respectele noastre domnişoarei Birdie şi o ştergem repede de-acolo. Prelegerea despre „Problemele legale ale vârstei a treia" aparţine de-acum trecutului. În câteva zile, cursurile noastre vor lua sfârşit.

După trei ani în care am urât facultatea asta de drept cu înverşunare, ne trezim dintr-o dată eliberaţi. Am auzit, cândva, un avocat zicând că-ţi trebuie vreo câţiva ani să ştergi din amintire mizeria şi suferinţele petrecute în şcoală şi apoi, aşa cum se întâmpla cu aproape toate evenimentele din viaţă, începi să ai amintiri frumoase. Părea copleşit de melancolie lăsându-se legănat de nostalgia zilelor glorioase ale educaţiei sale juridice.

Eu, unul, nici măcar nu-mi pot închipui momentul acela în care, rememorându-mi aceşti trei ani din viaţă, voi fi în stare să declar că, până la urmă, au fost frumoşi. Poate, într-o zi, voi fi capabil să pun cap la cap câteva amintiri despre clipele petrecute alături de prieteni, când hoinăream cu Booker, când lucram la Yogi's sau când făceam alte lucruri care îmi scapă pentru moment. Şi sunt sigur că voi face haz cu Booker de toată chestia asta cu bătrânii de la Grădina cu Chiparoşi şi de încrederea lor în noi.

Da, s-ar putea să fie amuzant, cândva.

Îi sugerez să bem o bere la Yogi's. Fac eu cinste. E ora două şi plouă – un moment perfect ca să ne ghemuim la o masă şi să pierdem o după-amiază. S-ar putea să fie ultima noastră şansă.

Booker vrea din tot sufletul, dar trebuie să fie la birou, într-o oră. Marvin Shankle l-a pus să lucreze la un dosar care intră luni pe rol. O să-şi petreacă tot sfârşitul de săptămână îngropat în bibliotecă.

Shankle lucrează şapte zile pe săptămână. Firma lui a iniţiat multe dintre litigiile iscate în legătură cu drepturile civile la Memphis şi-acum culege roadele. E formată din douăzeci şi doi de avocaţi negri, dintre care jumătate sunt femei şi încearcă toţi să respecte planificarea împovărătoare făcută de Marvin Shankle. Secretarele lucrează în schimburi, aşa că îţi stau totdeauna trei dintre ele la dispoziţie, douăzeci şi patru de ore pe zi. Booker îl idolatrizează pe Shankle şi ştiu că în câteva săptămâni va lucra şi el duminica.

Mă simt ca un spărgător de bănci, hoinărind prin mahalale, dând crengile la o parte, încercând să aflu care e mai uşor de atacat. Dau de firma pe care o caut într-o clădire modernă, din piatră şi sticlă, cu patru niveluri. E în estul Memphisului, pe o arteră aglomerată care duce spre vest, în centru şi până la fluviu. Aici a aterizat flotila albilor.

Firma are patru avocaţi, toţi trecuţi de treizeci de ani, toţi absolvenţi ai facultăţii de stat din Memphis. Am auzit că au fost prieteni în studenţie, şi-au găsit de lucru la firme mari din oraş, s-au săturat apoi de stres şi s-au strâns aici, ca să fie mai liniştiţi. Le-am văzut publicitatea în anuar, pe o pagină întreagă. Se spune că îi costă patru mii de dolari pe luna. Se ocupă de toate, de la divorţuri la proprietăţi funciare şi expertize, dar, bineînţeles, stă scris cu litere mari, în anunţ, că sunt specialişti în VĂTĂMARE CORPORALĂ.

Indiferent de ceea ce face sau, cel mai des, de ceea ce nu face un avocat, se va da totdeauna expert în vătămare corporală. Deoarece pentru marea majoritate a avocaţilor care nu au clienţi pe care să-i taxeze la nesfârşit cu ora, singura speranţă de bani serioşi o reprezintă oamenii agresaţi sau ucişi. E o modalitate uşoară de câştig. Să luăm, de exemplu, pe cineva rănit într-un accident de maşină din vina altui şofer care are asigurare. Stă o săptămână în spital, cu un picior rupt, fără salariu. Dacă avocatul ajunge la el înaintea agentului de asigurare, atunci îi poate stabili pretenţiile la cincizeci de mii de dolari. Avocatul se-apucă să învârtească nişte hârtii, dar probabil că nu ajunge nici măcar să intenteze proces. Îşi pierde cel mult treizeci de ore lucrând la acest caz şi ia o taxă de vreo cincisprezece mii de dolari. Asta înseamnă cinci sute pe oră.

Dacă ajungi să faci asta, ai dat lovitura. De aceea, aproape fiecare avocat care-şi face publicitate în Memphis caută victime agresate fizic. Nu se cere experienţă juridică; nouăzeci şi nouă la sută din cazuri se rezolvă de la sine. Şmecheria e să ajungi la ele.

Nu mă interesează cum îşi fac ei reclamă. Singura mea grijă e să-i determin să mă angajeze. Stau câteva clipe în maşină, în timp ce ploaia se izbeşte în parbriz. Aş prefera să fiu biciuit ca un animal decât să intru în birou, să-i zâmbesc călduros secretarei, să pălăvrăgesc ca un comis-voiajor dezvăluindu-mi, într-un târziu, scopul vizitei, în aşa fel încât să pot trece de ea şi să intru la unul din şefi.

Nici nu-mi vine să cred că pot face una ca asta.

11

Scuza pe care-o găsesc ca să scap de ceremonia de absolvire e că am planificate câteva interviuri pe la nişte firme juridice. Ceva promiţător, îl asigur eu pe Booker, dar el ştie mai bine. Ştie că nu fac decât să bat pe la uşi şi să-mi împrăştii biografia prin tot oraşul.

Booker este singura persoană căreia îi pasă daca port tocă şi robă şi dacă iau parte la ceremonie. E dezamăgit că nu vin. Mama şi Hank sunt cu cortul undeva, prin Maine, şi se uită cum dă frunza. Am vorbit cu ea acum o lună, şi habar n-are când îmi termin eu facultatea.

Am auzit că ceremonia e destul de plictisitoare, judecătorii bătrâni, de cursă lungă, ţin tot felul de discursuri prin care îi imploră pe absolvenţi să iubească legea, să-şi trateze profesia onorabil, să o respecte ca pe o amantă geloasă şi să îmbunătăţească imaginea ei, maculată de cei care ne-au precedat. *Ad nauseum.* Prefer să stau la Yogi's şi să mă uit cum pariază Prince la cursele de capre.

Booker va fi acolo cu toata familia. Cu Charlene şi cu copiii. Cu părinţii lui, ai ei, mai mulţi bunici, mătuşi, unchi, veri. Clanul Kane o să formeze un grup formidabil. Vor fi multe lacrimi şi fotografii. E primul din familie care a făcut colegiul, iar faptul că mai termină şi facultatea de drept e un motiv de mare mândrie. Sunt tentat să mă ascund în public, numai să mă uit la părinţii lui, în clipa când îşi primeşte diploma. M-aş apuca, probabil, să plâng împreună cu ei.

Nu ştiu dacă familia Sarei Plankmore va lua parte la festivităţi, dar nu vreau să risc. N-aş suporta ideea s-o văd zâmbind în faţa camerelor de filmat, îmbrăţişându-se cu logodnicul ei, S. Todd Wilcox. Va purta, cu siguranţă, o robă largă, aşa că va fi imposibil să-ţi dai seama dacă se vede deja că

e gravidă. Iar eu ar trebui să asist la toate acestea. Oricât aş încerca mi-ar fi imposibil să-mi dezlipesc ochii de la mijlocul ei.

Cel mai bine e să nu mă duc acolo. Madeline Skinner mi-a mărturisit acum două zile că jumătate din absolvenţi şi-au găsit o slujbă oarecare. Alţii s-au mulţumit cu mai puţin decât sperau. Cel puţin cincisprezece au pornit-o pe străzi pe cont propriu, şi-au deschis mici birouri şi s-au declarat gata de treabă. S-au împrumutat de bani pe la părinţi şi pe la unchi şi-au închiriat cămăruţe cu mobilă ieftină. Madeline a făcut o statistică. Ştie unde se duce fiecare. N-am cum să mă proţăpesc acolo, în tocă şi-n robă neagră, alături de cei o sută douăzeci de colegi ai mei care ştiu cu toţii că eu, Rudy Baylor, sunt singurul amărât fără serviciu din tot anul. La fel de bine aş putea să port tocă cu beculeţe şi robă rozalie! Nici nu mă gândesc să mă duc.

Mi-am luat diploma de ieri.

Ceremonia de absolvire începe la două, chiar în momentul în care eu intru în firma lui Jonathan Lake. Acesta va fi primul meu bis. Am mai fost aici acum o lună şi i-am dat timid hârtiile secretarei. De data aceasta, va fi altfel. Acum, mi-am făcut un plan.

M-am interesat puţin despre firma Lake, atât cât se poate. Pentru că domnul Lake nu are de gând să-şi împartă averea, e singurul partener. Are doisprezece avocaţi care lucrează pentru el. Şapte dintre ei sunt asociaţi specializaţi în procese, şi ceilalţi cinci sunt mai tineri şi se ocupă cu diverse. Cei şapte sunt avocaţi pledanţi talentaţi. Are fiecare câte o secretară, câte un asistent, care la rându-i are şi el o secretară. Aceasta structură e cunoscută sub numele de unitate pledantă. Fiecare secţiune de felul acesta lucrează independent faţa de celelalte. Singurul care se mai bagă este Jonathan Lake, care trece, din când în când, pe la ei, să-i susţină, îşi ia ce cazuri vrea, ca să se ocupe

personal de ele, mai ales pe cele în care se întrevede un verdict măreţ. Îi place să-i dea în judecată pe obstetricieni, în diferite cazuri de naşteri nereuşite şi, recent, a făcut avere dintr-un litigiu legat de azbestul folosit în construcţii. Fiecare asociat specializat în procese îşi conduce propriul său personal, are dreptul să angajeze şi să concedieze şi poate să-şi aleagă cazurile. Am auzit că aproape optzeci la sută din afacere provine de la alţi avocaţi, de genul celor care lucrează pe cont propriu sau se ocupă de proprietăţi funciare, şi care se întâmplă să dea peste câte un client vătămat. Venitul unui asociat pledant e determinat de mai mulţi factori, printre care şi de numărul de cazuri achiziţionate.

Barry X. Lancaster e o tânără stea în ascensiune la aceasta firmă, proaspăt uns asociat pledant, care a păgubit un doctor din Arkansas de vreo două milioane, pe la Crăciun. Are treizeci şi patru de ani, e divorţat, locuieşte la birou şi a studiat dreptul la Universitatea de Stat din Memphis. Îmi ştiu bine lecţia. Acum caută un asistent. Am citit în „Raportul zilnic”. Dacă nu pot să încep ca avocat, ce-i rău în a fi asistent? Cândva, când voi fi mare şi tare şi voi avea propria mea firmă, o să circule o adevărată poveste în legătură cu tânărul Rudy care n-a putut să-şi ia o slujbă şi şi-a început activitatea în biroul de corespondenţă al lui Jonathan Lake. Şi, ia priviţi ce-a ajuns acum!

Am întâlnire cu Barry X., la două fix. Recepţionera mă primeşte cam în doi peri, dar treacă de la ea. Mă îndoiesc că-şi mai aminteşte de mine. De la prima mea vizită, au trecut pe-aici cel puţin o mie de persoane.

Mă aşez pe o canapea de piele, ascunzându-mi chipul după o revistă; trag cu ochiul admirativ spre covoarele persane şi spre parchetul din lemn masiv. Grinzile de deasupra sunt groase de treizeci de centimetri. Birourile acestea se află într-un vechi depozit din apropierea cartierului

mediciniştilor. Lake a plătit trei milioane de dolari numai pe renovarea şi pe amenajarea acestui monument. Am văzut pozele şi-am citit în două reviste despre cum a decurs totul.

După o aşteptare de câteva minute, sunt condus de o secretară printr-un labirint de holuri şi de coridoare spre biroul de la etaj. Mai jos, se află o bibliotecă fără pereţi, neîngrădită – rafturi peste rafturi cu cărţi. La o masă lungă, stă un studios solitar, înconjurat de tratate, pierdut într-o mare de teorii contradictorii.

Cabinetul lui Barry X. este lung şi îngust, cu pereţii de cărămidă şi cu podele scârţâitoare. E decorat cu tot felul de antichităţi şi alte accesorii. Ne strângem mâinile şi ne aşezăm. Barry X. e un bărbat zvelt, bine făcut; îmi vin în minte fotografiile sălii de gimnastică pe care a amenajat-o domnul Lake pentru firma sa. Tot în reviste, am văzut că mai au o saună şi o baie de aburi.

Barry e foarte ocupat. Fără îndoială, trebuie să se întâlnească cu oamenii lui, să pregătească strategia vreunui caz important. Telefonul e astfel plasat, încât văd beculeţele licărind furios. Mâinile îi sunt calme, liniştite, dar nu se poate abţine să se uite la ceas.

— Povesteşte-mi despre cazul dumitale, zice el, după un scurt moment preliminar. Ceva despre o cerere refuzată de o societate de asigurări, nu-i aşa?

Pare cam neîncrezător, văzându-mă îmbrăcat în veston, cu cravată, altfel decât un client obişnuit.

— Păi, de fapt, am venit să caut o slujbă, zic eu cu îndrăzneală.

Mai mult decât să mă dea pe uşă afară, n-are ce-mi face. Ce-am de pierdut?

Se strâmbă şi dă un bobârnac unei foi de hârtie. Afurisita aia de secretară iar a încurcat lucrurile.

— Am văzut anunţul dumneavoastră, din „Raportul zilnic”, prin care căutaţi un asistent.

— Aşadar, eşti asistent? şuieră el.

— Aş putea fi.

— Ce naiba vrei să zici?

— Am trei ani de drept.

Mă studiază vreo cinci secunde, apoi clatină din cap şi arunca o privire la ceas.

— Să ştii că sunt realmente ocupat. Fă cererea şi las-o la secretară.

Sar brusc în picioare şi mă aplec peste birou.

— Să vedeţi care-i treaba, zic eu dramatic, în timp ce el mă priveşte uluit. Încep să-mi turui poezia obişnuită cum că sunt deştept şi motivat şi că mă situez în prima treime a anului meu. Îi spun, apoi, despre slujba de la Brodnax şi Speer. Am luat ţeapă. Tinley Britt, ura mea pentru marile firme. Mă vând ieftin. Fac orice. Am mare nevoie de o slujbă, domnule.

Turui aşa, fără întrerupere, un minut sau două, apoi mă întorc la locul meu.

Mocneşte câteva clipe; îşi roade o unghie. Nu-mi dau seama dacă e furios sau incitat.

— Ştii ce mă calcă pe mine pe nervi? zice el într-un târziu, pe un ton care numai incitat nu se poate numi.

— Sigur, oamenii ca mine care îi mint pe cei de la poartă, ca să poată intra aici, să se lupte pentru o slujbă. Asta-i exact ce vă calcă pe nervi. Vă înţeleg. Şi eu m-aş simţi tot aşa, dar n-aş da mare importanţă acestui lucru. Mi-aş zice: ia te uită, tipul asta e aproape avocat şi, în loc să-l plătesc cu patruzeci de bătrâne pe an, pot să-l angajez şi numai pentru… să zicem, douăzeci şi patru de mii.

— Douăzeci şi una.

— S-a făcut, zic eu. Mâine încep. Pentru douăzeci şi una de mii. Şi-am să lucrez un an întreg. Promit că nu voi pleca de-aici timp de douăsprezece luni, indiferent că iau sau nu examenul de intrare în barou. Am să trudesc şaizeci-şaptezeci de ore pe săptămână, un an de zile. Fără concediu. Aveţi cuvântul meu. Voi semna un contract.

— Condiţia noastră de angajare a unui asistent e să aibă cinci ani vechime. E muncă, nu glumă, aici.

— Voi învăţa rapid. Vara trecuta, am fost funcţionar la o firmă din centru, care se ocupa de litigii.

Îşi dă seama că ceva nu-i în regula. Am dat buzna aici, cu armele încărcate, şi l-am încolţit. E clar că am mai făcut asta de nenumărate ori, pentru că prea am replică promptă la orice-ar zice el.

Ca să fiu sincer, nu-i plâng de milă. Are oricând posibilitatea să mă dea afară.

— Am să discut şi cu domnul Lake, zice el, lăsând-o mai moale. Are reguli stricte, în legătură cu personalul. Nu sunt în măsură să angajez un asistent care nu îndeplineşte condiţiile stabilite de firma.

— Da, sigur, zic eu, cu tristeţe.

Aşadar, mă aleg din nou cu un pumn în bot. M-am obişnuit să primesc loviturile cu graţie. Mi-am dat seama că avocaţii, indiferent cât ar fi ei de ocupaţi, au o simpatie organică faţă de un proaspăt absolvent care nu-şi găseşte de lucru. Bineînţeles, fără să exagereze, însă.

— Poate va fi de acord, şi atunci, slujba e a dumitale.

Spune asta ca să mă liniştească.

— Mai e ceva, zic eu, adunându-mi forţele. Am un caz. Şi-ncă unul foarte bun.

Devine extrem de suspicios.

— Ce fel de caz? întreabă el.

— Rea-credinţă, din partea unei societăţi de asigurări.

— Dumneata eşti clientul?

— Nu. Eu sunt avocatul. Am dat peste el din întâmplare.

— E valoros?

Îi înmânez rezumatul de două pagini în care prezint cazul Black. L-am modificat fără ruşine şi l-am scris într-un stil senzaţional. Am tot lucrat la

acest sinopsis, şlefuindu-l de fiecare dată, după ce l-am dat spre lectură câte unui avocat care apoi m-a refuzat.

Barry X. îl citeşte cu atenţie, mult mai concentrat decât cei dinaintea lui. Îl mai ia o dată la cercetat. Între timp, eu admir pereţii vechi, de cărămidă şi visez să am eu însumi un astfel de cabinet.

— Nu-i rău! zice el după ce termină.

Ochii îi strălucesc şi cred că e mai incitat decât lasă să se vadă.

— Ia lasă-mă să ghicesc: vrei o slujba şi puţină acţiune, nu-i aşa?

— Nu. Nu vreau decât o slujbă. Cazul e al dumneavoastră. Mi-ar plăcea să lucrez la el şi va trebui să mă ocup de clientul meu. Dar onorariul e al dumneavoastră.

— O parte. Pentru că domnul Lake ia procentul cel mai mare, zice el rânjind.

Foarte bine. Sincer, nici nu-mi pasă cum îşi împart ei banii. Eu, unul, nu vreau decât o slujbă. Gândul că aş putea lucra la Jonathan Lake, în clădirea aceasta opulentă, mă ameţeşte.

M-am hotărât ca pe domnişoara Birdie să o păstrez pentru mine. Nu prezintă interes ca client, deoarece nu dă un ban pe avocaţi. O să trăiască probabil o sută douăzeci de ani, aşa că nu merita să fie considerată un atu în mânecă. Sunt sigur că exista avocaţi abili care s-ar pricepe s-o facă să plătească, dar firma Lake nu se ocupă de aşa ceva. Băieţii ăştia ies la luptă. Pe ei nu-i interesează testamentele sau confirmarea proprietăţilor.

Mă ridic din nou. I-am răpit destul timp.

— Uitaţi, zic eu cu cât mai multă sinceritate posibilă. Ştiu că sunteţi ocupat. În ceea ce mă priveşte, sunt în regulă cu toate. Puteţi să mă verificaţi la facultate. Sunaţi-o pe Madeline Skinner, dacă vreţi.

— Nebuna de Madeline! Tot acolo e?

— Da, şi în momentul de faţă e prietena mea cea mai bună. Ea vă va da relaţii despre mine.

— Sigur. Vom lua legătura cât mai curând posibil.

Cum să nu!

Mă rătăcesc de două ori, căutând drumul spre ieşire. Nu mă urmăreşte nimeni, aşa că nu mă grăbesc. Admir cabinetele mari din clădire. La un moment dat, mă opresc la marginea bibliotecii şi-mi ridic privirea spre pasajele şi promenadele înguste, pe trei niveluri. Niciun birou nu seamănă cu altul. Din loc în loc, se află câte-o sală de şedinţe. Secretarele, funcţionarii şi oamenii de serviciu mişună în linişte peste podelele parchetate. Aş lucra aici şi pentru mai puţin de douăzeci şi una de mii.

Parchez uşor în spatele Cadillacului lung şi ies fără zgomot din maşina mea. N-am chef să replantez crizanteme. Mă strecor în linişte pe lângă casa şi văd deodată o grămadă mare de saci albi, uriaşi, de plastic. Sunt zeci şi zeci. Gunoi de pădure, cu tona. Fiecare sac cântăreşte peste patruzeci de kilograme. Îmi amintesc că domnişoara Birdie zicea acum câteva zile că trebuie să îngraşe straturile de flori, dar nu ştiam cum se procedează.

Ţâşnesc pe scările care duc spre apartamentul meu şi când s-ajung sus, o aud strigându-mă:

— Rudy, Rudy dragă, hai să bem o cafea.

Stă lângă monumentul acela de îngrăşământ, rânjind cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii galben-cenuşii. E sincer fericită că m-am întors acasă. Se întunecă, iar ei îi place să-şi soarba cafeaua pe terasa, la apusul soarelui.

— Bineînţeles, zic eu, aşezându-mi haina pe balustradă şi scoţându-mi cravata.

— Ce mai faci, dragă? zice ea pe un ton cântător, înalt.

A început chestia cu „dragă” de vreo săptămână. Dragă-n sus şi dragă-n jos!

— Destul de bine. Cam obosit. Mă supără spatele.

De câteva zile îi tot fac aluzii de felul acesta, dar până acum nu s-a prins.

Îmi iau scaunul pe care mă aşez de obicei, în timp ce ea amestecă fiertura aceea îngrozitoare în bucătărie. E după-amiază târziu, umbrele se alungesc peste pajiştea din spate. Număr sacii cu îngrăşământ. Opt pe lungime, patru pe lăţime şi opt pe înălţime. Asta înseamnă două sute cincizeci şi şase de saci. Dacă fiecare are câte patruzeci şi cinci de kilograme, atunci cântăresc în total peste o mie două sute de kilograme. De bălegar. Pentru a fi împrăştiat. De către mine.

Ne sorbim cafeaua, eu, cam fără chef, iar ea vrea să ştie tot ce-am făcut astăzi. O mint că am stat de vorbă cu nişte avocaţi despre nişte procese şi că, apoi, am studiat pentru examenul de intrare în barou. Mâine, am acelaşi program. Ocupat, tare ocupat, ştiţi cum e, ca avocaţii. Hotărât, n-am timp să car o tonă de bălegar!

Amândoi stăm, oarecum, cu faţa spre sacii albi, dar evităm să ne uităm la ei. Evit s-o privesc şi pe ea, în ochi.

— Şi când începi să lucrezi ca avocat? mă întreabă.

— Nu ştiu sigur, îi răspund, apoi îi explic pentru a zecea oară cât de mult voi învăţa în săptămânile care urmează. O să stau îngropat în cărţi la bibliotecă şi sper să trec examenul de intrare în barou. Nu pot practica, până nu trec.

— Ce drăguţ! zice ea căzând, pentru o clipă, în visare. Trebuie neapărat să-ncepem cu îngrăşământul acela, adaugă, dând din cap şi holbându-se sălbatic la mormanul de saci.

Pentru moment, nu ştiu ce să-i spun. Până la urmă, zic:

— E ceva îngrăşământ aici!…

— O, n-o să fie prea greu. Am să te-ajut.

Asta înseamnă că o să-mi dea indicaţii şi-o să mă bată la cap la nesfârşit.

— Mda, păi, poate mâine. E târziu şi-am avut o zi dură.

Reflectează câteva secunde.

— Speram c-am putea începe treaba în după-amiaza aceasta, zice ea. Te-ajut şi eu.

— Păi, nici n-am mâncat.

— Îţi fac eu un sandviş, se oferă ea repede.

În concepţia domnişoarei Birdie, un sandviş înseamnă o bucăţică transparentă de carne fiartă de curcan, între două feliuţe subţiri de pâine neunsă cu nimic. Niciun strop de muştar sau de maioneză. Nici urmă de salată verde sau de brânză. Ai nevoie de vreo patru de-astea, ca să-ncepi să-ţi potoleşti foamea.

Se ridică şi porneşte spre bucătărie, în timp ce sună telefonul. Încă nu mi-am pus o linie separată în apartamentul meu, deşi ea îmi tot promite de vreo două săptămâni c-o să se ocupe de asta. Pentru moment, nu am decât o extensie, ceea ce înseamnă că pot fi oricând ascultat. Mi-a cerut să-mi limitez convorbirile, pentru că are şi ea nevoie de telefonul acesta care sună de fapt foarte rar.

— Pe tine te caută, Rudy, mă striga ea din bucătărie. Un avocat.

E Barry X. Zice că a stat de vorba cu Jonathan Lake şi că ar fi bine să trec pe-acolo. Mă întreabă dacă n-aş putea veni chiar acum, pentru că lucrează în noaptea aceasta. Şi vrea să-i aduc şi dosarul. Vrea să-l vadă pe tot.

În timp ce stau de vorbă, o urmăresc pe domnişoara Birdie cum îmi prepară grijulie sandvişul cu carne de curcan. Tocmai când taie feliile, pun receptorul jos.

— Sunt nevoit să fug, domnişoară Birdie, zic într-un suflet S-a ivit ceva urgent. Trebuie să mă întâlnesc cu un avocat, în legătură cu un caz foarte important.

— Dar…

— Îmi pare rău. M-apuc mâine de treabă.

O las acolo, cu câte o felie în fiecare mână, cu faţa căzută, ca şi cum pur şi simplu nu i-ar veni să creadă că nu vom mai lua masa împreună.

Barry mă întâmpină la uşa din faţă care e încuiată, deşi mai lucrează multă lume înăuntru. Îl urmez în cabinetul său cu un pas mai alert ca de obicei. Nu mă pot abţine să admir covoarele, rafturile cu cărţi, operele de artă şi să mă închipui făcând parte din lumea aceasta. Eu, angajat al firmei lui Lake, cel mai mare avocat pledant din zona!

Îmi oferă o ruladă cu ouă – rămăşiţele lui de la cină. Spune că mănâncă trei mese la birou. Îmi amintesc că e divorţat şi îmi explic de ce. Mie nu mi-e foame.

Îşi porneşte dictafonul şi îl aşază pe marginea biroului, cât mai aproape de mine.

— Vom înregistra convorbirea noastră. Mâine, am s-o pun pe secretară să o bată la maşină. Ai ceva împotrivă?

— Nu, deloc, zic eu.

Sunt în stare să accept orice.

— Te voi angaja ca asistent, timp de douăsprezece luni. Salariul tău va fi de douăzeci şi una de mii pe an şi îţi va fi plătit în douăsprezece rate, în ziua a cincisprezecea a fiecărei luni. Nu vei beneficia de asigurare medicală sau de altele de felul acesta, până nu vei fi împlinit un an de muncă. La sfârşitul celor douăsprezece luni, vom evalua colaborarea noastră şi vom analiza posibilitatea de a te angaja ca avocat, nu ca asistent.

— Da, sigur. E foarte bine.

— Vei avea biroul tău şi acum îţi căutam o secretară care să te ajute. Minimum şaizeci de ore pe săptămână. Începi la opt dimineaţa şi stai până când îţi termini treaba. Niciun avocat de la aceasta

firmă nu lucrează mai puţin de şaizeci de ore pe săptămână.

— Nicio problemă.

Voi lucra şi nouăzeci. Asta o să mă scutească de domnişoara Birdie şi de bălegarul ei. Se uită atent prin hârtii.

— Şi vom începe să ne ocupăm de cazul… cum ai spus că se numeşte?

— Black. *Black contra Marele Profit.*

— Bun. Îi vom reprezenta pe cei din familia Black, contra societăţii de asigurări pe viaţă Marele Profit. Vei lucra la dosar, dar nu vei beneficia de niciun profit, dacă vom obţine vreunul.

— Foarte bine.

— Ai vreo întrebare? zice el în microfon.

— Da. Când încep?

— Acum. Aş vrea să trecem cazul în revistă chiar în seara aceasta, daca ai timp.

Sigur că da!

— Altceva?

Înghit în sec.

— Am fost dat în judecată pentru faliment, la începutul lunii. E o poveste lungă.

— Nu mai spune! Şapte sau treisprezece!

— Şapte.

— Atunci, nu-ţi va afecta cecul de plată. În legătura cu examenul de intrare în barou, vei studia în timpul liber, bine?

— Da, sigur.

Opreşte dictafonul şi îmi oferă din nou o ruladă cu ou. Îl refuz. Apoi îl urmez pe o scară în spirală, într-o bibliotecă mică, de jos.

— Te rătăceşti uşor pe-aici, zice el.

— E incredibil, spun eu, minunându-mă de labirintul încăperilor şi al coridoarelor.

Ne aşezăm la o masă pe care aşez actele din dosarul Black. E impresionat de câtă organizare dau dovadă. Îmi cere anumite documente. Le găsesc într-o clipită. Vrea date şi nume. I le spun

din memorie. Am câte două copii pentru fiecare act – una pentru el, una pentru mine.

Am totul, în afară de un contract semnat pentru servicii legale cu familia Black. Îl surprinde, iar eu îi explic cum am ajuns la acest caz.

Trebuie să intrăm în legătură cu ei, zice el de nenumărate ori.

Plec de-acolo după ora zece. Mă surprind zâmbind în oglinda retrovizoare, în timp ce traversez oraşul. Primul lucru pe care îl voi face mâine dimineaţa, va fi să-l sun pe Booker, să-i dau vestea cea bună. Apoi, am să iau nişte flori, şi-am să i le duc Madelinei Skinner, cu mulţumiri.

Poate că e o slujbă inferioară, dar de acum înainte drumul meu va fi mereu în ascensiune. Nu-mi trebuie decât un an, ca să fac mai mulţi bani decât Sara Plankmore şi S. Todd şi N. Elizabeth şi F.Franklin şi decât ceilalţi o sută de căcăcioşi de care m-am tot ascuns de-o lună încoace. N-am nevoie decât de timp.

Mă opresc pe la Yogi's şi beau un păhărel, cu Prince. Îi comunic veştile minunate, iar el mă gratulează cu o îmbrăţişare de beţiv. Zice că-i pare tare rău că plec. Eu îl asigur că mi-ar plăcea să mai lucrez la el vreo câteva luni, poate la sfârşit de săptămână, până la terminarea examenului de intrare în barou. Prince acceptă orice.

Mă aşez singur într-un separeu din spate, sorbind o bere rece şi uitându-mă la lumea împrăştiată prin local. Nu mă mai simt jenat. Pentru prima oară, de săptămâni întregi, nu mă copleşeşte sentimentul de umilinţă. Acum, sunt gata de acţiune, gata să-mi clădesc o carieră. Visez să-l înfrunt, într-o bună zi, pe Loyd Beck, într-o sală de tribunal.

12

În timp ce dau cu nasul prin materialele pe care mi le-a oferit Max Leuberg, nu contenesc să mă minunez de grozăviile pe care le fac societăţile de asigurări, ca să păcălească oamenii simpli. Nu se sfiesc să se lupte nici măcar pentru un dolar. Uzează de orice tertipuri. Mă uimeşte şi cât de puţini cetăţeni cu poliţe de asigurare ajung să dea societăţile în judecată. Majoritatea nici măcar nu consultă un avocat. Li se atrage atenţia asupra diverselor adăugiri şi adende şi sunt convinşi că, de fapt, nici n-au fost asiguraţi. Statisticile arată că numai cinci la sută dintre cazuri sunt prezentate unui avocat. Cei care cumpără poliţele sunt, în general, oameni simpli. Se tem, în aceeaşi măsură, şi de avocaţi şi de societăţile de asigurări. Numai ideea de a intra într-o sală de tribunal şi de a depune mărturie în faţa unui judecător şi-a unui juriu îi reduce la tăcere.

Două zile în întregime, am trudit împreună cu Barry Lancaster la dosarul Black. S-a ocupat de-a lungul anilor de numeroase cazuri de rea-credinţă, în care a obţinut rezultate din cele mai diferite. Repetă întruna că juriile din Memphis sunt atât de conservatoare, încât e greu să obţii un verdict corect. De trei ani de zile, n-aud decât asta. Memphisul e prea dur pentru un oraş sudist. De obicei, metropolele sindicaliste sunt favorabile reclamanţilor. Dar, din motive care îmi rămân necunoscute, aici se întâmplă foarte rar un asemenea lucru. Jonathan Lake a obţinut câteva verdicte de milioane de dolari, dar acum preferă să se ocupe de cazuri din alte state.

Încă nu l-am cunoscut pe domnul Lake. E implicat, pentru moment, într-un proces cine ştie pe unde şi nu-l interesează să se întâlnească cu cel mai nou angajat al său.

Temporar, biroul meu a fost amenajat într-o mică bibliotecă de pe un palier ce dă spre al doilea nivel. Mobilierul e compus din trei mese rotunde şi din opt rafturi cu cărţi care se referă toate la neregulile din practica medicală. În timpul primei zile la lucru, Barry mi-a arătat o încăpere frumoasă, pe acelaşi hol cu biroul lui şi mi-a spus că, peste vreo două săptămâni, va fi a mea. Trebuie zugrăvită, iar instalaţia electrică urmează să fie reparată. Doar e vorba de un depozit, îmi explică el de câteva ori.

De fapt, n-am mai cunoscut pe nimeni altcineva de la firmă. Sunt sigur că din cauză că sunt doar un amărât de asistent. Dacă aş fi avocat… Aşa, nu prezint niciun interes deosebit. Asistenţii vin şi pleacă neobservaţi.

Aici, toţi sunt foarte ocupaţi şi prieteniile se înfiripă greu. Barry vorbeşte puţin despre ceilalţi avocaţi din clădire şi mi se confirmă faptul că fiecare unitate pledantă lucrează pe cont propriu. De asemenea, am simţământul că a te ocupa de un proces sub supravegherea lui Jonathan Lake constituie o problemă spinoasă.

Barry soseşte la birou în fiecare dimineaţa înainte de opt, şi sunt hotărât să-l aştept la uşa din faţă, până când oi primi şi eu o cheie. Bineînţeles, domnul Lake are mare grijă să ştie cine intră în clădire. E o poveste lungă despre cum au fost plasate microfoane ascunse în telefoane, cu câţiva ani în urmă, în timp ce firma era angajată într-un proces dificil cu o societate de asigurări. Barry mi-a relatat toate acestea când i-am sugerat să-mi dea şi mie o cheie. A zis că s-ar putea să mai treacă vreo câteva săptămâni până atunci. Şi-o să dau şi o probă cu detectorul de minciuni.

M-a plasat în bibliotecă, mi-a dat instrucţiuni şi-a plecat în biroul lui. În timpul primelor două zile, m-a controlat cam la două ore o dată. Am făcut copii ale întregului dosar Black. Fără să ştie, am făcut una şi pentru mine. Am luat-o acasă a doua zi

şi am vârât-o cu grijă într-o mapă nouă şi lucitoare pe care am primit-o cadou de la Prince.

După indicaţiile lui Barry, am redactat o scrisoare destul de severă către Marele Profit, în care am prezentat toate faptele relevante şi acuzele care i se aduc. Bătută la maşină, avea patru pagini. După ce a făcut tăieturi radicale în ea, domnul Barry m-a trimis la locul meu. Lucrează eficient şi e mândru de puterea lui de sinteză.

În timpul unei pauze, în cea de-a treia zi de lucru, am îndrăznit, în sfârşit, s-o întreb pe secretara lui despre actele mele de angajare. Era ocupată, dar mi-a promis c-o să se uite şi-o să-mi spună.

În aceeaşi zi, am plecat de acolo împreuna cu Barry, puţin după ora nouă. Terminaserăm scrisoarea către Marele Profit – o capodoperă de trei pagini – şi urma să fie trimisă cu aviz de primire, prin poşta specială. Nu povesteşte nimic niciodată despre viaţa lui în afara firmei. I-am sugerat să mergem la o bere, să mâncăm un sandviş, dar mi-a retezat-o brusc.

M-am dus la Yogi's să iau o gustare. Localul era înţesat de membrii fraternităţilor de tot soiul şi Prince însuşi făcea pe barmanul. Nu părea deloc încântat. L-am înlocuit şi i-am spus să se ducă să joace popa prostu'. N-a mai putut de bucurie.

S-a aşezat la masa lui preferată unde avocatul său, Bruiser Stone, fuma Camel ţigară de la ţigară şi punea pariuri la un meci de box. Apăruse, din nou, în dimineaţa aceasta, în ziar, negând c-ar şti ceva despre nu-ştiu-cine. Cu doi ani în urmă, poliţiştii găsiseră un cadavru fără cap, aruncat la gunoi. Mortul era un borfaş local care se ocupa de afaceri porno în oraş şi, bineînţeles, voise să intre în circuitul traficului de carne vie. Luase legătura cu cine nu trebuia şi fusese decapitat. Bruiser n-ar face niciodată una ca asta, dar se pare că poliţiştii erau absolut convinşi că ştie cine o făcuse.

Era de multa vreme aici, băuse zdravăn şi şuşotea întruna cu Prince.

Doamne ajută c-am găsit o slujbă adevărată. Era cât pe-aci să cedez ispitei şi să-i cer de lucru lui Bruiser.

Astăzi este vineri, cea de-a patra mea zi de lucru la firma lui Lake. Am spus deja câtorva persoane că lucrez acolo şi m-am simţit tare bine. Numele firmei îmi sună dulce pe limbă. Firma Lake. Nimeni nu pune întrebări, când aduc vorba de ea. Ajunge să spui numele şi oamenii văd în faţa ochilor depozitul vechi impozant despre care ştiu îndată că este sediul marelui Jonathan Lake şi al bandei lui de avocaţi care nu iartă nimic.

Lui Booker i-a venit să plângă. A cumpărat cotlete şi o sticlă de vin fără alcool. Charlene a gătit şi-am sărbătorit până la miezul nopţii.

În dimineaţa aceasta, mi-am planificat să nu mă scol mai devreme de şapte, dar aud zgomot la uşă. E domnişoara Birdie care încearcă clanţa şi mă striga:

— Rudy! Rudy!

Dau ivărul la o parte şi ea dă buzna înăuntru.

— Rudy! Te-ai trezit?

Ne-am oprit amândoi în bucătărioară şi ea se uita la mine. Port chiloţi de gimnastică şi tricou. Nimic indecent. Abia ţin ochii deschişi şi părul mi-e ciufulit. M-am trezit, dar nu de tot.

Abia a răsărit soarele, dar ea e deja murdară de pământ din cap până în picioare.

— Bună dimineaţa, zic eu, încercând să nu mi se citească iritarea în glas.

Surâde galben-cenuşiu.

— Te-am trezit cumva? ciripeşte ea.

— Nu, tocmai mă sculam.

— Bun. Avem câte ceva de făcut.

— Păi…

— Da, Rudy. Te-ai eschivat destul cu îngrăşământul; e timpul să ne punem pe treabă. O

să putrezească, dacă nu ne grăbim.

Clipesc derutat.

— Astăzi e vineri, mormăi eu nesigur.

— Nu. E sâmbătă, şuieră ea.

Ne uităm câteva secunde unul la celălalt, apoi îmi arunc privirea la ceas, obicei pe care mi l-am şi format, după numai trei zile de lucru.

— E vineri, domnişoara Birdie. Vineri. Trebuie să mă duc la serviciu.

— E sâmbătă, repeta ea cu încăpăţânare.

Ne uităm lung unul la altul. Aruncă o privire spre chiloţii mei de gimnastică, iar eu îi studiez pantofii plini de noroi.

— Domnişoara Birdie, spun cu căldură, ştiu sigur că e vineri şi sunt aşteptat la birou, peste o oră şi jumătate. O să ne ocupăm de îngrăşământ la sfârşit de săptămână.

Încerc, bineînţeles, s-o îmbunez. Îmi planificasem să-mi aranjez biroul, mâine dimineaţă.

— O să putrezească.

— Nu, până mâine.

Oare chiar putrezeşte bălegarul în saci? Nu prea-mi vine să cred.

— Voiam să mă ocup de trandafiri, mâine.

— Ce-ar fi să vă ocupaţi astăzi de trandafiri, în timp ce eu sunt la birou, apoi, mâine, împrăştiem îngrăşământul.

Reflectează o clipă şi mi se face, deodată, mila de ea. Umerii îi cad şi chipul i se întristează. Parcă e jenată.

— Promiţi? mă întreabă ea timid.

— Promit.

— Ai zis c-ai să te ocupi de grădină, dacă scad chiria.

— Da, ştiu.

Cum să uit? Doar mi-a reamintit-o de nenumărate ori.

— Atunci, bine, zice ea, ca şi cum ar fi obţinut ceea ce dorea. Apoi iese şi-o ia în jos, pe scări,

bombănind întruna. Închid încetişor uşa, întrebându-mă la cât va veni să mă înşface mâine dimineaţă.

Mă îmbrac şi plec la serviciu, unde găsesc deja vreo şase maşini parcate. Clădirea e pe jumătate luminată. Nu e nici şapte. Aştept până mai vine un automobil şi fac în aşa fel, încât să prind din urmă bărbatul între două vârste care a coborât chiar în faţa intrării: Are un diplomat şi ţine în mână un pahar de carton cu cafea care se clatină gata să se verse, în timp ce-şi caută cheile.

Pare descumpănit la vederea mea. Nu că ar fi vreo zonă de mare pericol, dar e totuşi centrul oraşului şi oamenii sunt tare fricoşi.

— Buna dimineaţa, zic eu cu căldură.

— ’neaţa, mormăie el. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, domnule. Sunt noul asistent al lui Barry Lancaster şi m-am prezentat la muncă.

— Numele?

— Rudy Baylor.

Mâinile îi încremenesc o clipă şi se încruntă rău. Îşi ţuguie buzele şi clatină din cap.

— Nu-mi spune nimic numele dumitale. Eu sunt directorul economic. Nu mi-a vorbit nimeni despre dumneata.

— M-au angajat acum patru zile, vă jur.

Bagă cheia în broască, aruncându-mi priviri furişe şi înspăimântate peste umăr. Tipul crede că sunt vreun hoţ sau vreun criminal. Port costum cu cravată şi arăt destul de bine.

— Iartă-mă, dar domnul Lake are reguli foarte stricte de securitate. Nimeni nu intră înainte de program, dacă nu e pe statul de plată, zice el, ţâşnind aproape înăuntru. Spune-i lui Barry să mă sune în dimineaţa aceasta, adaugă el şi-mi trânteşte uşa-n nas.

N-am de gând să mişun pe la intrare, până îşi face apariţia altă persoană trecută pe statele de plata. Mă duc într-un local, la câteva blocuri depărtare şi îmi iau un ziar, o chiflă şi-o cafea. Îmi

omor timpul inhalând fum de tutun şi ascultând bârfele din jur, apoi mă întorc în parcarea acum plină. Ce automobile frumoase! Maşini nemţeşti, elegante, şi tot felul de mărci de import care-ţi iau ochii. Îmi aleg cu grijă un loc, lângă un Chevrolet.

Secretara de la recepţie m-a văzut venind şi plecând de câteva ori, dar se preface că nu mă cunoaşte deloc. N-am de gând s-o informez că sunt şi eu, la fel ca ea, salariat al acestei firme. Îl sună pe Barry care îmi permite să intru în labirint.

Trebuie să fie la tribunal la ora nouă, cu nişte moţiuni, într-un caz de garanţie a produselor, aşa că e grăbit. Sunt hotărât să pun în discuţie consemnarea numelui meu pe statul de plată, dar îmi dau seama că nu e momentul. Mai pot aştepta o zi-două. Îşi umple servieta voluminoasă cu hârţoage şi o clipă îmi surâde ideea să-l însoţesc la tribunal.

Dar el are alte planuri.

— Vreau să te duci la familia Black şi să vii înapoi cu semnăturile. Asta chiar acum.

Accentuează cuvântul „acum”, ca nu cumva să înţeleg pe dos. Îmi înmânează un dosar subţire.

— Contractul e înăuntru. L-am pregătit azi-noapte. Uită-te peste el. Trebuie semnat de toţi trei: de Dot, Buddy şi de Donny Ray Black, o dată ce e major.

Aprob, dând din cap cu hotărâre, dar prefer să mă bată cineva, decât să-mi petrec dimineaţa cu familia Black. În sfârşit, am să-l cunosc pe Donny Ray, o ocazie pe care am crezut că o pot amâna la nesfârşit.

— Şi apoi? întreb eu.

— Voi fi toata ziua la tribunal. Vino să mă cauţi în sala judecătorului Anderson.

Sună telefonul şi îmi face semn că e cazul să plec să-mi văd de treaba.

Nu-mi surâde ideea să-i strâng pe toţi din familia Black în jurul mesei de la bucătărie şi să-i

pun să semneze. Aş fi silit să stau acolo şi să mă uit cum o ia Dot prin curtea din spate până la jaful ăla de Fairlane, înjurând la tot pasul, apoi linguşindu-l şi ademenindu-l pe Buddy să se rupă de lângă ginul şi pisicile lui. Probabil că nu va reuşi să-l scoată afară din maşină decât trăgându-l de urechi! Asta ar fi tare neplăcut. Apoi, aş fi nevoit să stau acolo ca pe ghimpi, până dispare ea în spatele casei, ca să-l pregătească pe Donny Ray şi să-mi ţin respiraţia jenat, în timp ce voi fi prezentat drept avocatul lui.

Ca să evit cât mai mult din toate acestea, mă opresc la un telefon public dintr-o staţie de benzină Gulf şi o sun pe Dot. Ce păcat! Firma Lake are aparatură electronică de cea mai bună calitate, iar eu sunt obligat să folosesc un telefon public. Din fericire, îmi răspunde chiar Dot. Nu-mi pot imagina o convorbire telefonică cu Buddy. Mă îndoiesc c-ar avea un aparat în rabla lui de maşină.

Ca de obicei, e suspicioasă, dar acceptă să ne întâlnim câteva clipe. Nu-i spun direct că trebuie să strângă tot clanul, dar o avertizez că am nevoie de semnăturile tuturor. Şi, bineînţeles, îi spun că mă grăbesc foarte mult. Ştii cum e, mă duc la tribunal. Mă aşteaptă judecătorii.

Mă forţez să rânjesc cât mai larg şi îi servesc o gamă întreaga de saluturi şi de urări. Ridurile din jurul gurii ei nici nu se clintesc. O urmez prin salonul înţesat şi neaerisit, pe lângă canapeaua veche, deteriorată, deasupra căreia se află o colecţie de portrete de-ale familiei Black, pe când erau fericiţi. Pe jos sunt aruncate tot felul de preşuleţe, ca să nu se vadă găurile. Ajungem în bucătărie unde nu ne aşteaptă nimeni.

— Cafea? întreabă ea, făcându-mi semn să mă aşez la masă.

— Nu, mulţumesc. Puţină apă, dacă se poate.

Umple un pahar de plastic cu apă de la robinet şi mi-l plasează în faţa. Ne întoarcem amândoi privirile încet spre fereastră.

— Nu-l pot face să vina înăuntru, zice ea, fără nicio urmă de nemulţumire.

Bănuiesc că sunt zile când Buddy vrea şi altele când nu vrea să intre în casă.

— De ce? întreb eu, de parcă s-ar găsi vreo explicaţie raţională pentru comportamentul lui Buddy.

Ea nu face decât să ridice din umeri.

— Ai nevoie şi de Donny Ray, nu-i aşa?

— Da.

Se strecoară afară din bucătărie, lăsându-mă cu paharul acela cu apă caldă şi cu priveliştea lui Buddy în faţa ochilor. E cam greu să-l vezi, de fapt, pentru că parbrizul n-a mai fost spălat de zeci de ani, iar pe capotă ţopăie o adevărată hoarda de pisici râioase. Poarta o şapcă, probabil una din acelea cu urechi de lână, şi îşi ridică încet sticla la gură. E mascată de o pungă maronie de hârtie. Moţăie în voie.

O aud pe Dot vorbindu-i blând fiului ei. Îşi târşâiesc picioarele prin salon, apoi intră în bucătărie. Mă ridic să-l întâmpin pe Donny Ray Black.

E clar că e la un pas de moarte, oricare-ar fi cauza. E înfiorător de scofâlcit şi de emaciat, cu obrajii supţi şi pielea albă ca varul. Nu era, oricum, prea înalt când s-a îmbolnăvit, dar acum că s-a gârbovit e cât maică-sa. Părul şi sprâncenele negre ca pana corbului i se conturează clar în contrast cu pielea lividă. Dar surâde şi îmi întinde o mână osoasă, pe care i-o strâng cu mare grijă.

Dot îl sprijină cu braţul în jurul taliei şi îl aşază încetişor pe scaun. E îmbrăcat în pantaloni largi şi într-un tricou alb simplu, care îi flutură pe pieptul scheletic.

— Încântat să te cunosc, rostesc eu, încercând să-i evit ochii duşi în fundul capului.

— Mama mi-a spus lucruri frumoase despre dumneata, zice el.

Are o voce slabă şi răguşită, dar pronunţă cuvintele clar. N-am crezut niciodată că Dot ar putea spune ceva frumos despre mine. Îşi sprijină bărbia cu ambele mâini, de parcă nu şi-ar putea ţine altfel capul drept.

— Zice c-ai să-i dai în judecată pe escrocii ăia de la Marele Profit şi c-o să-i faci să plătească.

Cuvintele îi sunt mai degrabă disperate decât mânioase.

— Aşa e, zic eu.

Deschid dosarul şi scot scrisoarea pe care Barry X. a trimis-o celor de la Marele Profit. I-o înmânez lui Dot care stă în spatele lui Donny Ray.

— Am pus-o la dosar, îi explic eu, ca un avocat eficient.

„Pusă la dosar”, în contrast cu „pusă la poştă”. Sună mai bine; ca şi cum ne-am fi pus deja pe treabă.

— Nu ne aşteptăm să răspundă într-o manieră favorabilă, aşa că îi vom da în judecată, în câteva zile. Şi le vom cere, probabil, un milion.

Dot se uită fugar la scrisoare, apoi o pune pe masă. Mă aşteptasem la un potop de întrebări prin care să fiu tras la răspundere că nu am făcut deja procesul. M-am temut că ne vom certa. Dar ea îi masează uşor umerii lui Donny Ray şi rămâne cu privirea pierdută pe fereastră. Se va controla, pentru că nu vrea să-l supere.

Donny Ray se uită în curte.

— Vine şi tata? întreabă el.

— Zice că nu, îi răspunde ea.

Scot contractul din dosar şi i-l dau lui Dot să semneze.

— Trebuie să semnaţi, înainte de-a intenta procesul. E un contract între voi, clienţii, şi firma mea de avocatură. Un contract de reprezentare legală.

Îl ia precaută. Are doar două pagini.

— Ce scrie aici?

— O, chestiuni de rutină. Formularea obişnuită. Voi ne angajaţi ca avocaţi, noi ne ocupăm de caz, ţinem evidenţa cheltuielilor şi obţinem o treime din câştig.

— Atunci, de ce a fost nevoie de două pagini scrise mărunt? mă întreabă ea şi îşi trage o ţigară dintr-un pachet de pe masă.

— N-o aprinde! îi şuieră Donny peste umăr. Apoi se uită la mine şi zice: Nici nu mă mir că sunt pe moarte.

Ea însă îşi vâră fără ezitare ţigara în gură, uitându-se în continuare la document. Nu şi-o aprinde.

— Şi trebuie să semnam toţi trei?

— Exact.

— Păi, el mi-a spus clar că nu vrea să vină înăuntru, zice ea.

— Atunci, du-i-o acolo, se răsteşte Donny Ray. Ia un pix şi du-te la el s-o semneze.

— Nu m-am gândit la asta, zice ea.

— Doar am mai făcut aşa.

Donny Ray îşi apleacă fruntea şi se scarpină în cap. Cuvintele lui mânioase l-au epuizat.

— Cred c-aş putea să mă duc, spune ea, ezitant.

— Atunci, du-te o dată, ce naiba? izbucneşte el, iar Dot scotoceşte într-un sertar după pix.

Donny Ray îşi ridică fruntea şi îşi sprijină din nou bărbia în mâini. Încheieturile lui sunt subţiri ca o coadă de mătură.

— Mă-ntorc imediat, zice Dot, ca şi cum s-ar duce până la colţ, după cumpărături, şi se teme să-şi lase copilul singur acasă.

O porneşte încet peste platforma de cărămidă, apoi o ia printre buruieni. Una dintre pisicile de pe capotă o zăreşte şi ţâşneşte sub maşină.

— Acum câteva luni, începe Donny Ray, după care se opreşte câteva clipe, respirând greu şi legănându-şi încet capul. Acum câteva luni am avut nevoie de specimenul lui de semnătura la notariat, dar el a refuzat. Mama a găsit un notar

amabil care-a vrut să vină acasă, pentru douăzeci de dolari. Însă când l-a adus, tata a refuzat să intre în casă. Aşa că mama s-a dus cu notarul până acolo, prin buruieni. Vezi pisica aceea mare, arămie, de pe capotă?

— Da…

— Îi zicem „Gheare”. E un fel de pisică de pază, aici, în zonă. În orice caz, când notarul a vrut să ia actele de la Buddy, care, bineînţeles, era matolit şi în semiconştienţă, Gheare a sărit de pe maşină şi l-a atacat. Ne-a mai costat şaizeci de dolari, pentru doctor. Şi-o pereche de pantaloni noi. Ai mai văzut vreodată pe cineva suferind de leucemie acută?

— Nu, până acum, nu.

— Mai am vreo cincizeci de kilograme. Acum opt luni, aveam peste şaptezeci. Boala a fost descoperită în timp util, pentru a fi tratată. Oricum, am noroc că am un frate geamăn şi mi se potriveşte perfect măduva lui. Transplantul mi-ar fi salvat viaţa, însă părinţii mei nu şi-au putut permite. Aveam asigurarea. Restul poveştii îl ştii, nu-i aşa?

— Da, îţi cunosc cazul foarte bine, Donny Ray.

— Bun, zice el uşurat.

Ne uităm la Dot, cum uşuie pisicile. Gheare se preface că doarme pe capotă. N-o vrea pe Dot prin preajmă. Uşile sunt deschise, aşa că femeia strecoară contractul înăuntru. Îi auzim vocea sonoră.

— Ştiu că ţi se par nebuni, zice el, citindu-mi, parcă, gândurile. Dar sunt oameni buni care au trecut prin nişte nenorociri. Te rog să ai răbdare cu ei.

— Sunt oameni cumsecade.

— Ştiu că am pierdut optzeci la sută din şanse. Optzeci la sută… Dacă mi s-ar fi făcut transplantul acum şase luni, la naiba, aş fi avut nouăzeci la sută şanse să scap. Nouăzeci la sută! Ciudat, cum folosesc doctorii cifrele, ca să ne spună că vom trăi sau vom muri… Acum e prea târziu.

Brusc, nu mai are aer, îşi strânge pumnii şi tremură tot. Faţa i se colorează uşor, în timp ce se chinuie cu disperare să soarbă aerul şi o clipă simt că trebuie să-l ajut. Se bate în piept cu amândoi pumnii şi mi se face teama să nu şi-l spargă.

În sfârşit, îşi recapătă răsuflarea şi respiră zgomotos pe nas. Acesta este momentul în care am început să-i urăsc pe cei de la societatea de asigurări Marele Profit.

Nu mai am nicio reţinere să mă uit la el. E clientul meu şi se bazează pe mine. Îi iau soarta în mâinile mele, aşa amărât cum e.

Respiraţia i s-a normalizat pe cât se poate, iar ochii îi sunt roşii şi umezi. Nu-mi dau seama dacă plânge sau e din cauza efortului.

— Îmi pare rău, şopteşte el.

Gheare şuieră atât de tare, încât o auzim şi noi. O vedem sărind şi aterizând în buruieni. E clar că pisica asta de pază s-a arătat prea interesată de contractul meu, iar femeia a pocnit-o zdravăn. Dot îi spune ceva urât soţului ei, care s-a ghemuit şi mai mult sub volan. Îi smulge hârtiile din mână, apoi se îndreaptă furtunos către noi. Pisicile se răspândesc pe unde pot.

— Deci, am pierdut optzeci la sută din şanse, înţelegi? zice Donny Ray răguşit. N-o s-o mai duc prea mult. Indiferent cât vei reuşi să câştigi din cazul acesta, te rog să ai grijă de ei. Au avut o viaţă dură.

Mă impresionează atât de tare, încât nu pot să-i răspund nimic.

Dot deschide uşa şi aşază contractul pe masă. Prima pagină s-a îndoit puţin, iar a doua are o pată. Sper să nu fie pipi de pisică.

— Poftim, zice ea.

Misiunea a fost îndeplinită. Buddy a semnat, într-adevăr; o mâzgălitură ilizibilă.

Le indic unde să semneze şi ei. Donny Ray şi mama lui se conformează şi târgul e gata încheiat.

Mai stăm puţin de vorbă, apoi încep să mă uit la ceas.

O las pe Dot alături de fiul ei, mângâindu-l uşor şi asigurându-l că totul va fi bine.

13

Mă pregătisem să-i spun lui Barry X. că nu voi putea lucra sâmbătă, din cauza unor treburi presante de-acasă. Şi voiam să-i propun să vin duminica după-amiaza, pentru câteva ore, dacă are nevoie de mine. Dar m-am frământat degeaba. Barry pleacă din oraş la sfârşit de săptămână şi, pentru că nu îndrăznesc să intru la birou fără ajutorul lui, n-a mai fost nevoie să-mi iau inima-n dinţi.

Din motive care-mi rămân necunoscute, domnişoara Birdie nu vine să-mi bata în uşă înainte de răsăritul soarelui, apucându-se, în schimb, să pregătească uneltele în faţa garajului, exact sub fereastra mea. Trânteşte pe jos greble şi hârleţe. Curăţă de mizerie o roabă, cu ajutorul unui târnăcop greu de mânuit. Ascute două săpăligi boante, cântând şi ciripind în tot acest timp. În sfârşit, cobor şi eu, după ora şapte, iar ea se preface surprinsă că mă vede.

— O, bună dimineaţa, Rudy! Cum te simţi?

— Bine, domnişoara Birdie. Dumneavoastră?

— Minunat! Nu-i aşa, ce zi frumoasă?

Ziua abia a început şi e greu să spui în ce măsură va fi frumoasă, în orice caz, pentru momentul acesta al dimineţii, e cam zăpuşeală. Fierbinţeala insuportabilă a verii din Memphis nu poate fi departe.

Îmi permite să beau o ceaşcă cu cafea solubilă şi să mănânc o felie de pâine prăjită, înainte să înceapă dansul în jurul sacilor. Pornesc voiniceşte la acţiune, spre încântarea domnişoarei Birdie. La indicaţiile sale, arunc primul sac în roabă şi o urmez pe după casă, pe alee, apoi traversez pajiştea din faţă, spre un strat mic şi amărât, de lângă stradă. Îşi ţine cafeaua în mâna înmănuşată, iar cu cealaltă îmi indica locul exact unde trebuie să arunc îngrăşământul. Am cam ameţit, mergând

pe cărăruia întortocheată, mai ales pe ultima porţiune, prin iarba udă, dar deschid voios sacul şi încep să scot îngrăşământul cu o furcă.

După cincisprezece minute, când termin primul sac, tricoul mi-e ud leoarcă. Pornesc cu roaba şi domnişoara Birdie mă urmează în spate, până la marginea terasei, ca să luăm o noua încărcătură. Îmi arată exact ce sac să iau şi-o pornim spre un punct precis, de lângă cutia poştală.

În prima oră, terminăm de împrăştiat cinci saci. Două sute treizeci de kilograme de bălegar, parcă sunt în chinurile iadului. Temperatura a atins treizeci şi două de grade la ora nouă. Pe la nouă şi jumătate, o conving să luăm o pauză, ca să bem apă, iar după zece minute de odihnă, mi-e greu să mă mai scol în picioare. După o vreme, simt un junghi în spate, dar îmi muşc limba şi nu îmi permit decât să mă strâmb puţin de durere. Ea însă nu observă.

Nu sunt un leneş şi, la un moment dat, pe când eram în colegiu, nu cu mult timp în urma deci, aveam o condiţie fizică excelentă. Alergam şi jucam sporturi de sală, dar apoi am ajuns la facultatea de drept şi, în ultimii trei ani, am avut foarte puţin timp pentru asemenea activităţi. După câteva ore de muncă grea, mă simt ca un amărât firav şi moale.

La prânz, îmi oferă două sandvişuri fade, cu carne de curcan, şi un măr. Mănânc foarte încet, pe terasă, răcorit de un ventilator. Mă doare spatele, picioarele mi-au înţepenit şi mâinile îmi tremură. Ronţăi din pâine ca un iepuraş.

În timp ce aştept să-şi termine treaba în bucătărie, mă uit cu ochii pierduţi peste peticul de gazon, dincolo de monumentul de bălegar, la apartamentul meu cu aspect atât de inocent, de deasupra garajului. M-am simţit tare mândru că am reuşit să-l negociez pentru suma derizorie de o sută cincizeci de dolari. Dar am fost oare chiar aşa deştept? Până la urmă, cine-a avut de câştigat? Îmi

amintesc că m-am simţit uşor ruşinat că profit de femeia aceasta dulce şi mititică. Acum îmi vine s-o înd es într-unul din sacii goi de bălegar!

După cum arată termometrul vechi, bătut în cuie pe uşa garajului, pe la ora unu sunt treizeci şi opt de grade Celsius. La două, îmi înţepeneşte, în sfârşit, spatele şi îi explic domnişoarei Birdie că trebuie să mă odihnesc. Se uită trist la mine, apoi se întoarce şi cercetează cu privirea grămada, parcă neatinsă, de saci albi. Abia am făcut o mică scobitură în ea.

— Păi, daca trebuie…

— Măcar o oră, o implor eu.

Cedează, dar la trei şi jumătate încep iar să împing roaba aceea, cu domnişoara Birdie pe urmele mele.

După opt ore de muncă încrâncenată, constat că am consumat şaptezeci şi nouă de saci cu bălegar, mai puţin de o treime din cantitatea pe care şi-a comandat-o ea.

Nu mult după prânz, îi arunc în treacăt, pentru prima oară, că sunt aşteptat la Yogi’s, la ora şase. Am minţit, desigur. De fapt, am program de la opt, până la închidere. Dar ea nu se prinde niciodată, iar eu sunt hotărât să scap de bălegar, înainte să se întunece. La cinci, pur şi simplu mă opresc. Îi spun că-mi ajunge, că mă doare spatele, că trebuie să plec la muncă, şi-mi târşâi picioarele pe scări, sub privirile ei triste. Poate să mă şi dea afară, nu-mi pasă.

Bubuitul măreţ al tunetelor mă trezeşte târziu, duminică dimineaţa. Zac înţepenit pe cearşafuri, în timp ce ploaia grea izbeşte acoperişul. Nu mă doare capul; n-am băut aseară decât până când am intrat în tură. Dar restul trupului mi-e împietrit; nici nu pot să mă mişc. La cea mai uşoară mişcare, simt o durere îngrozitoare. Mă doare şi când respir.

Ieri, în timpul trudei mele chinuitoare, domnişoara Birdie m-a întrebat dacă vreau să asist

cu ea la slujbă, în dimineaţa aceasta. Mersul la biserică n-a fost o condiţie, atunci când am încheiat târgul, dar mi-am zis: de ce nu? Dacă bătrânica aceasta singură vrea s-o însoţesc, ce mare lucru? Doar n-o să-mi facă niciun râu.

Apoi, am întrebat-o la ce biserică merge. Chivotul Abundenţei, din Dallas, mi-a răspuns ea. În direct, prin satelit, se roagă împreună cu reverendul Kenneth Chandler, în propriul ei cămin.

Am refuzat-o. S-a simţit jignită, dar şi-a revenit repede.

Când eram copil, cu mult înainte ca tatăl meu să se dedea cu totul la băutură şi de a mă trimite la şcoala militară, frecventam uneori biserica, împreună cu mama, dar el s-a plâns atâta, încât am preferat să-l lăsăm acasă să citească ziarul. La bisericuţa metodistă la care mergeam era un pastor prietenos, reverendul Howie, care ne spunea poveşti amuzante şi ne făcea pe toţi să ne simţim iubiţi. Îmi amintesc cât era mama de mulţumită, ascultându-i slujbele. Şcoala de duminică era frecventată de mulţi copii, aşa că nu aveam nimic împotrivă să mă las spălat zdravăn şi împopoţonat, ca să merg la biserică.

O dată, mama a suferit o operaţie minoră şi a stat trei zile în spital. Bineînţeles, doamnele din biserică erau la curent cu cele mai intime detalii ale intervenţiei chirurgicale, aşa că trei zile, casa noastră s-a umplut de cratiţe, prăjituri, plăcinte, pâini, borcane şi vase înţesate cu atâta mâncare, încât tata şi cu mine n-am fi terminat-o nici într-un an. Doamnele s-au organizat, ca să aibă grijă de toate, acasă la noi. Făceau cu rândul, găteau, spălau în bucătărie şi primeau musafirii care aduceau şi mai multe cratiţe. Timp de trei zile, cât a stat mama în spital, şi încă pe-atât, când s-a întors, în casa noastră a locuit mereu câte o doamnă, cel puţin; mi se părea că păzesc mâncarea pe care ne-o aduseseră!

Taică-meu simţea că-nnebuneşte. Mai întâi, pentru că nu putea să se furişeze, să tragă câte-o duşcă. Cum să facă una ca asta, cu o casă mişunând de cucoane bisericoase? Cred că ele ştiau că-i cam place să tragă la măsea şi, o dată ce reuşiseră să pătrundă în casă, erau hotărâte să-l prindă asupra faptului. Apoi, i se cerea să fie o gazdă primitoare, ceea ce el, pur şi simplu, nu era în stare. După primele douăzeci şi patru de ore, stătea mai mult la spital, fără să-şi îngrijească însă soţia în suferinţă. Se oprea în camera de primire a vizitatorilor şi se uita la televizor, bând cola „îmbunătăţită".

Păstrez amintiri frumoase din această perioadă. Niciodată casa noastră n-a avut mai multă căldură şi n-a văzut atâta mâncare delicioasă. Cucoanele se purtau cu mine cu mănuşi, de parcă maică-mea murise, iar eu mă lăsam în voia acestui răsfăţ. Ele mi-au fost atunci mătuşile şi bunicile pe care nu le cunoscusem niciodată.

La puţină vreme după ce mama s-a însănătoşit, reverendul Howie a fost nevoit să-şi ia tălpăşiţa, din cauza unei necuviinţe despre care n-am înţeles mare lucru niciodată şi biserica s-a destrămat. Cineva de acolo a insultat-o pe mama şi acesta a fost sfârşitul vizitelor noastre la biserică. O iubită de-a mea din colegiu m-a luat de câteva ori la vecernie, duminica seara, dar eu sunt protestant până în măduva oaselor, aşa că nu sunt în stare să pricep toate ritualurile acelea.

Domnişoara Birdie a făcut aluzie timid la posibilitatea de a lucra în grădină şi în după-amiaza aceasta, dar i-am explicat că e sabatul, ziua sfântă a lui Dumnezeu şi că nu concep să muncesc duminica.

Cu toată străduinţa, n-a putut găsi niciun argument să mă contrazică.

14

Ploaia n-a contenit trei zile, împiedicându-mă să-mi mai continuu munca de grădinar. Marţi, după lăsarea serii, mă ascund în apartamentul meu, să studiez pentru admiterea în barou, când sună telefonul. E Dot Black şi îmi dau seama că ceva nu-i în regulă. Altfel nu m-ar căuta.

— Am primit un telefon, zice ea, de la un oarecare domn Barry Lancaster. A zis că-i avocatul meu.

— Aşa e, Dot. E unul dintre avocaţii cu faimă de la firma mea. Lucrăm împreună.

Bănuiesc că Barry vrea să verifice nişte lucruri.

— Păi, el n-a zis aşa. M-a sunat să vadă dacă n-aş putea veni cu Donny Ray, mâine, la el în birou, pentru că are nevoie de nişte semnături. L-am întrebat de tine şi mi-a spus că nu lucrezi la ei. Vreau să ştiu care-i treaba.

Şi eu, la fel. Bâigui ceva despre o neînţelegere. Mi se pune un nod în gât.

— E o firmă mare, Dot, iar eu sunt nou, ştii. Poate a uitat, pur şi simplu, de existenţa mea.

— Nu, ştie cine eşti. A zis că ai lucrat la ei, dar ai plecat. Nu mai înţeleg nimic.

Te cred şi eu. Cad în scaun şi încerc să judec limpede. E aproape ora nouă.

— Uite ce-i, Dot, linişteşte-te. Lasă-mă să-l sun pe domnul Lancaster şi să-l întreb ce-are de gând. Te sun imediat dup-aia.

— Vreau să ştiu care-i treaba. I-ai dat în judecată pe ticăloşii ăia?

— Te sun în câteva minute, bine? Pe curând.

Pun receptorul jos, apoi formez repede numărul de la firma Lake. Am deodată simţământul că am mai trecut prin aşa ceva.

Telefonista din tura de noapte îmi face legătura cu Barry X. Mă hotărăsc să fiu cordial, să mă prefac, ca să văd ce spune.

— Barry? Sunt eu, Rudy. Ai văzut materialul meu?

— Da, pare foarte bun, zice el obosit. Asculta, Rudy, s-ar putea să avem o mică problemă, în legătură cu postul tău.

Simt că nodul îmi urcă în gât. Îmi îngheaţă inima. Abia mai pot să respir.

— O, da? îngaim eu.

— Da. Veşti proaste. M-am întâlnit în după-amiaza aceasta cu Jonathan Lake şi nu vrea să te primească.

— De ce?

— Nu-i surâde ideea ca un avocat să ocupe locul de asistent. Şi, dacă mă gândesc bine, are dreptate. Domnul Lake e de părere, şi sunt de acord cu el, că, în poziţia respectivă, un avocat va avea, bineînţeles, tendinţa să încerce să-şi forţeze drum spre postul de asociat. Iar noi nu procedăm astfel. Din punctul nostru de vedere, e o afacere proastă.

Închid ochii şi-mi vine să plâng.

— Nu înţeleg, rostesc eu.

— Îmi pare rău. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar n-a vrut să cedeze. Conduce firma cu o mână de fier şi îşi respectă propriile metode. Ca să fiu sincer, m-a făcut cu ou şi cu oţet, numai că mi-a trecut prin minte să te angajez.

— Vreau să stau de vorbă cu Jonathan Lake, zic eu cu toată hotărârea.

— Nici vorbă! E mult prea ocupat, plus că n-ar accepta una ca asta. Şi oricum, nu se va răzgândi.

— Ticălosule!

— Uite ce-i, Rudy, noi…

— Ticălosule! urlu eu în receptor, uşurându-mă.

— Linişteşte-te, Rudy.

— Lake e la birou? întreb eu răstit.

— Probabil că da. Dar n-o să…

— Vin acolo în cinci minute, strig şi îi trântesc telefonul în nas.

După zece minute, apăs pe frâne şi opresc, în scârţâit de cauciucuri, în faţa vechiului depozit. În parcare, mai sunt trei automobile, iar clădirea e luminată. Barry nu mă aşteaptă.

Dau cu pumnii în uşa din faţă, dar nu apare nimeni. Ştiu că mă aud, dar sunt prea laşi ca sa iasă. Probabil că vor chema poliţia dacă nu mă opresc.

Dar eu nu mă mai pot opri. Ocolesc clădirea pe la nord şi bat în altă uşă, după care repet procedura şi la uşa de incendiu. Mă proţăpesc în faţa ferestrei lui Barry şi urlu la el. Luminile sunt aprinse, dar nu mă bagă în seamă. Mă întorc la uşa din faţă şi-i mai dau câţiva pumni.

Din umbră, iese un gardian în uniformă şi mă apucă de umăr. Mi se moaie genunchii de frică. Îmi ridic privirile spre el. E un negru mătăhălos, cu şapcă închisă la culoare.

— Fiule, trebuie să-ţi iei tălpăşiţa, zice el blând, pe un ton scăzut. Pleacă acum, ca să nu chem poliţia.

Îmi smucesc umărul din mâna lui şi plec.

Stau pe întuneric, pe canapeaua prăpădită pe care mi-a împrumutat-o domnişoara Birdie şi încerc să-mi limpezesc gândurile. Dar nu reuşesc deloc. Beau două cutii calde de bere. Înjur şi plâng. Îmi fac planuri de răzbunare. Mă gândesc chiar să-i omor pe Jonathan Lake şi pe Barry X. Ticăloşii ăştia josnici au uneltit să pună mâna pe cazul meu. Cum să le spun una ca asta soţilor Black? Ce explicaţie să le dau?

Umblu de colo-colo prin încăpere, aşteptând să se facă ziuă. M-a apucat, pur şi simplu, râsul, aseară, când m-am gândit să-mi reiau lista de firme şi să pornesc din nou din uşă-n uşă. Mi-a venit în minte s-o sun pe Madeline Skinner şi să-i zic: „Sunt tot eu, Madeline. M-am întors.”

Până la urmă, am adormit pe canapea. Mă trezeşte cineva, după ora nouă. Nu e vorba de

domnişoara Birdie, ci de doi poliţişti în haine civile. Îşi flutură insignele prin uşa deschisă, iar eu îi invit înăuntru. Sunt în chiloţi de gimnastică şi în tricou. Mă frec la ochii care parcă îmi ard şi încerc să mă lămuresc cum de-am făcut de i-am atras aici, aşa, deodată.

Parcă sunt gemeni, amândoi de vreo treizeci de ani, ceva mai în vârstă ca mine. Poartă ginşi şi adidaşi, au mustaţă neagră şi joacă teatru ca doi actori de mâna a doua de la televiziune.

— Putem lua loc? întreabă unul din ei, în timp ce-şi trage un scaun de sub masă şi se aşază. Partenerul lui face acelaşi lucru şi sunt amândoi gata de atac.

— Bineînţeles, zic eu ca un idiot. Luaţi loc.

— Aşază-te şi dumneata, zice unul dintre ei.

— De ce nu?

În sfârşit, mă aşez între ei. Se apleacă puţin amândoi, continuându-şi comedia.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi care-i treaba? întreb eu.

— Îl cunoşti pe Jonathan Lake?

— Da.

— Ştii unde e biroul lui?

— Da.

— Ai fost acolo aseară?

— Da.

— La ce ora?

— Între nouă şi zece.

— Cu ce scop?

— E o poveste lungă.

— Nu ne grăbim.

— Voiam să stau de vorbă cu Jonathan Lake.

— Şi-ai stat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că uşile erau încuiate. N-am putut intra în clădire.

— Ai încercat să le spargi?

— Nu.

— Te-ai întors acolo, după miezul nopţii?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da. Întrebaţi-l pe gardian.

Când rostesc aceste cuvinte, se uită semnificativ unul la altul. Se pare că am atins un punct sensibil.

— L-ai văzut pe gardian?

— Da. El mi-a cerut să plec de-acolo şi m-am conformat.

— Ni-l poţi descrie?

— Da.

— Atunci, dă-i drumul.

— Un negru mătăhălos. Îmbrăcat în uniformă, cu caschetă, pistol şi alte chestii de-astea. Întrebaţi-l. O să vedeţi c-o să vă spună c-am plecat, la somaţia lui.

— N-avem cum să-l mai întrebăm.

Se privesc în ochi semnificativ.

— De ce? întreb eu.

Urmează ceva îngrozitor.

— Pentru că a murit.

Se uită amândoi la mine, sa vadă cum reacţionez. Sunt şocat, ca oricare. Privirile lor mă apasă.

— Păi… cum a murit?

— A ars în incendiu.

— Ce incendiu?

Amuţesc amândoi ca la un semn, uitându-se fix la tăblia mesei, dând neîncrezători din cap. Unul din ei îşi scoate un carneţel din buzunar.

— Maşinuţa aceea de-acolo, Toyota, e a dumitale?

— Ştiţi bine că-i a mea. Doar aveţi computere.

— Ai condus-o la birou, aseară?

— Nu. Am împins-o pân’ acolo. Despre ce incendiu e vorba?

— Nu face pe deşteptu’ cu noi, bine?

— Bine. Promit. Nu fac pe deşteptu’, dacă nu faceţi nici voi pe deştepţii.

Intervine şi celălalt.

— S-ar putea ca maşina dumitale să fi fost văzută prin preajma oficiului lui Lake, la două noaptea.

— Nu, asta nu e posibil. Nu era maşina mea.

În clipa aceasta, nu-mi dau seama dacă tipii ăştia spun adevărul.

— Despre ce incendiu este vorba? întreb eu din nou.

— A ars firma Lake, azi-noapte. A fost distrusă complet.

— Rasă de pe faţa pământului, îi sare în ajutor şi celălalt.

— Şi, voi, băieţi, sunteţi de la brigada de antiincendiatori, nu-i aşa? zic eu încă uluit, dar, în acelaşi timp, cătrănit rău, pentru că au impresia că sunt amestecat în chestia asta. Iar Barry Lancaster v-a spus că aş fi un suspect minunat, nu-i aşa?

— Da, ne ocupăm de incendiatori. Dar şi de ucigaşi.

— Câte persoane au murit?

— Numai gardianul. Am primit primul telefon la trei dimineaţa, aşa că clădirea era goală. Cu siguranţă, gardianul n-a mai putut ieşi de acolo, când a căzut acoperişul.

Aproape că-mi doresc să fi fost şi Jonathan Lake cu gardianul; apoi însă, mă gândesc la birourile acelea frumoase, pline de tablouri şi de covoare.

— Vă pierdeţi timpul, spun eu şi mai supărat la gândul că sunt suspect.

— Domnul Lancaster a zis că erai foarte supărat, când te-ai dus la birou, aseară.

— Aşa e. Dar nu până-ntr-atât de nebun, încât să incendiez clădirea. Băieţi, vă pierdeţi vremea. Vă jur.

— A zis că tocmai fuseseşi concediat şi că voiai să-l iei la rost pe domnul Lake.

— Aşa e, aşa e! Tot ce-aţi spus e adevărat până la un punct. Dar asta nu înseamnă că aveam vreun motiv să dau foc la clădire. Fiţi realişti.

— Omorul comis într-o acţiune de incendiere atrage după sine pedeapsa cu moartea.

— Nu mai spune! Sunt absolut de acord. Hai să-l găsim atunci pe incendiator şi să-i punem fundu' la frigare! Ştiţi ce? Pe mine să nu mă băgaţi în chestia asta.

Bănuiesc că mânia mea e destul de convingătoare, pentru că încep amândoi să bată în retragere. Unul din ei scoate o hârtie împăturită din buzunarul de la piept.

— Am aici un raport, de-acu' două luni, prin care ai fost urmărit pentru distrugerea avutului particular. Ceva cu un geam spart, la o firmă din centru.

— Vedeţi? Vă merg bine computerele.

— Un comportament cam ciudat, pentru un avocat.

— Am văzut şi mai răi. Iar eu nu sunt avocat. Sunt asistent, sau ceva în genul asta. Abia am terminat facultatea de drept. Iar urmărirea a fost abandonată, ceea ce, sunt sigur, e scris foarte clar acolo, pe hârtie. Iar dacă voi, băieţi, credeţi că chestia asta cu spartul unui geam în aprilie are vreo legătură cu focul de-aseară, atunci adevăratul incendiator poate să-şi vadă liniştit de treabă. E în siguranţă. Nu va fi prins niciodată.

La aceste cuvinte sar amândoi de pe scaune.

— Ar fi bine să stai de vorbă cu un avocat, zice unul din ei, arătându-mă cu degetul. În momentul acesta, eşti suspectul numărul unu.

— Da, da. Aşa cum vă spuneam, dacă eu sunt suspectul numărul unu, atunci adevăratul ucigaş e un norocos! Sunteţi pe de lături, băieţi.

Trântesc uşa şi dispar. Aştept o oră, apoi urc în maşină. Trec pe lângă blocuri şi mă strecor până aproape de depozit. Parchez, merg pe jos până trec de încă un cvartal şi pătrund într-un magazin. Văd rămăşiţele fumegânde la o distanţă de două cvartale. Un singur zid mai stă în picioare. O mulţime de oameni forfotesc încolo şi încoace,

avocaţii şi secretarele explică şi dau indicaţii, iar pompierii tropăie în cizmele lor bloncoase. Poliţia împrejmuieşte zona cu banda galbenă folosită pentru a marca locul crimei. Mirosul înţepător de lemn ars îţi mută nările, iar deasupra pluteşte un nor cenuşiu, la mică înălţime.

Podelele şi tavanele din clădire fuseseră toate din lemn şi, cu câteva excepţii, pereţii, la fel. Dacă mai adăugăm la asta impresionantul număr de cărţi împrăştiate peste tot şi tonele de hârtie depozitate acolo, e uşor de înţeles cum a izbucnit incendiul. Curios însă că în toată clădirea exista un sistem de conducte anti-incendiu. Vedeai peste tot ţevi vopsite, adesea „ţesute" în schema decorativă.

Din motive lesne de înţeles, Prince nu e o persoană matinală. De obicei, închide localul pe la două noaptea, apoi se aruncă pe locul din spate al Cadillacului său. Firestone, şoferul lui de-o viaţă şi aşa-zisa lui gardă de corp, îl duce acasă. De vreo două ori, Firestone însuşi s-a îmbătat criţă şi n-a mai putut conduce, aşa că i-am dus eu acasă pe amândoi.

Prince vine de obicei la birou pe la unsprezece, pentru că la Yogi's nu se servesc decât gustări la prânz. Îl găsesc acolo la amiază. Stă la biroul lui şi răsfoieşte nişte hârtii, luptându-se cu mahmureala lui zilnică. Ia analgezice cu pumnul şi bea apă minerală, până la ora fermecată, cinci, când se cufundă în lumea mângâietoare a romului cu apă tonică.

Biroul lui Prince este o încăpere fără ferestre, sub bucătărie, foarte dosită, la care ajungi strecurându-te prin trei uşi banale, coborând apoi nişte scări ascunse. Camera e perfect pătrată, cu pereţii acoperiţi în întregime de fotografii de-ale lui Prince, strângând mâna politicienilor locali şi a altor tipi fotogenici. Printre ele, zăreşti o mulţime de tăieturi din ziare, înrămate, în care e vorba despre cum a fost Prince suspectat, acuzat,

inculpat, arestat, judecat şi, absolut totdeauna, găsit nevinovat. Îi place să apară în presă.

Ca de obicei, e într-o dispoziţie proastă. De-a lungul anilor, am învăţat să-l evit, până când îşi bea al treilea pahar, de obicei, pe la şase seara. Aşadar, am sosit cu şase ore mai devreme. Îmi face semn să intru şi închid uşa după mine.

— Ce s-a-ntâmplat? mormăie el.

Are ochii injectaţi. De câte ori îl văd, îmi amintesc de Wolfman Jack, cu părul lui negru, cu barba fluturând şi cămaşa descheiată, cu gâtul păros.

— Am nişte mici probleme, zic eu.

— Alte noutăţi?

Îi povestesc despre noaptea trecută, despre cum mi-am pierdut slujba, despre incendiu şi poliţişti. Absolut tot. Accentuez faptul că există un cadavru şi că poliţiştii sunt foarte interesaţi de acest lucru. Chiar aşa! Nici nu-mi vine să cred că sunt suspectul numărul unu, dar, se pare, poliţiştii asta gândesc.

— Aşadar, Lake a fost incendiat, reflectează el cu voce tare.

Pare satisfăcut. O incendiere ca la carte este singurul lucru care l-ar face pe Prince să se simtă înveselit, să-i însenineze dimineaţa.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după el.

— Păi, n-a murit. Nu va mai funcţiona o vreme, dar se va întoarce.

Asta mă îngrijorează cel mai mult. Jonathan Lake cheltuieşte o mulţime de bani cu politicienii. Îşi cultiva relaţiile, ca să poată cere favoruri. Dacă e convins că am fost implicat în incendiu, sau dacă vrea, pur şi simplu, un ţap ispăşitor, atunci copoii vor fi puşi pe urmele mele, ca să se răzbune.

— Juri că n-ai făcut-o tu?

— Asta-i bună, Prince!

Cântăreşte situaţia, îşi mângâie barba şi îmi dau seama imediat că e încântat că s-a trezit aşa, deodată, în mijlocul evenimentelor. E vorba de

crimă, de moarte, de intrigă, de politica – o felie normală de viaţă din lumea interlopă. Dacă ar mai avea la dispoziţie nişte dansatoare cu sânii goi şi câţiva asasini, Prince ar scoate imediat ceva bun de băut, ca să sărbătorească.

— Ar fi bine să vorbeşti cu un avocat, zice el, mângâindu-şi încă perciunii.

Din nefericire, acesta este motivul pentru care am venit aici. M-am gândit să-l sun pe Booker, dar l-am deranjat destul. Iar el se află în aceeaşi situaţie ca mine; n-am trecut, încă, examenul de intrare în barou şi nu suntem avocaţi adevăraţi.

— Nu-mi pot permite să angajez un avocat, zic eu, apoi aştept replica din acest scenariu.

Dacă aş avea alternativă în clipa aceasta, n-aş ezita s-o aleg.

— Lasă-mă să mă ocup eu, atunci, zice el. O să-l chem pe Bruiser.

Dau din cap şi spun:

— Mulţumesc. Crezi c-o să mă ajute?

Prince rânjeşte şi îşi întinde braţele larg.

— Bruiser o să facă tot ce-i cer eu, înţelegi?

— Da, sigur, zic eu pierit.

Ridică un telefon şi formează numărul. Sunt numai urechi, în timp ce trece prin vreo două „vămi" până îl obţine pe Bruiser pe fir. Foloseşte expresii prescurtate rostite rapid ca omul care ştie că telefoanele sunt ascultate. Scuipă următoarele: „Bruiser, sunt Prince. Mda, mda. Trebuie să te văd repede… O treb'şoară, în legătură cu unul dintre angajaţii mei… Mda, mda. Nu, la tine. Treizeci de minute… Sigur". Şi închide.

Mi-e milă de bietul operator de la FBI care încearcă să selecteze date incriminatorii din această conversaţie.

Firestone trage Cadillacul la uşa din spate şi sar împreună cu Prince pe locurile din spate. Automobilul e negru, iar ferestrele sunt foarte închise la culoare. Prince trăieşte în întuneric. De trei ani, nu l-am auzit niciodată că ar activa în aer

liber. Îşi petrece concediile la Las Vegas, în cazinouri.

Ascult povestea care devine curând plictisitoare a victoriilor avocăţeşti ale lui Bruiser, care se referă aproape toate la Prince. Ciudat, încep să mă liniştesc. Sunt pe mâini bune.

Bruiser a făcut seralul, şi-a terminal şcoala la douăzeci şi doi de ani. Prince e de părere că e un adevărat record. De copii, au fost cei mai buni prieteni, iar în liceu mai jucau câte puţin, beau o grămadă, umblau după fete, se băteau cu băieţii. Împrejurimile dure ale Memphisului de sud. Ar putea scrie un roman, pe tema asta. Bruiser s-a dus la colegiu, Prince şi-a luat un camion de transportat bere. Încet-încet, lucrurile au început să se lege.

Birourile de avocatură îşi au sediul într-un complex comercial în formă de lamă, din cărămida roşie. La un capăt, se află un centru de închirieri de casete video, iar la celălalt, o curăţătorie. Bruiser investeşte cu cap, explică Prince. El e proprietarul întregii clădiri. Vizavi, se află o patiserie deschisă toată noaptea, iar lângă ea, Clubul Amber, o tavernă dubioasă, cu dansatoare goale până-n brâu şi cu neoane stil Las Vegas. E zona industrială a oraşului, de lângă aeroport.

În afară de cuvintele „Birou de avocatură” scrise cu negru pe o uşă deschisă din mijlocul blocului, nu mai există nimic care să indice ce profesii se mai practică aici. Ne întâmpină o secretară dinţoasă, cu ginşi strâmţi şi buze roşii, lipicioase, dar nu slăbim pasul. Îl urmez pe Prince pe uşa din faţă.

— Fata asta lucra mai de mult vizavi, mormăie el.

Sper că în patiserie, deşi mă îndoiesc!

Cabinetul lui Bruiser e uimitor de asemănător cu al lui Prince – fără ferestre, nicio rază de soare, mare, pătrat şi somptuos, împodobit cu fotografii ale unor oameni importanţi, dar necunoscuţi,

îmbrăţişându-se cu Bruiser şi rânjind la aparat. Unul dintre pereţi e destinat în exclusivitate armelor de foc, tot felul de carabine, muschete şi premii la concursurile de tir. În spatele scaunului masiv de piele al lui Bruiser se află un acvariu mare, aşezat pe un stativ înalt, cu ceva ce seamănă cu nişte rechini miniaturali care luneca prin apele întunecate.

Vorbeşte la telefon, aşa ca ne face semn cu mâna să luăm loc în faţa biroului său lung şi mare. Ne aşezăm, iar Prince mă informează nerăbdător:

— Aia să ştii că sunt rechini adevăraţi, zice el, arătând cu degetul spre peretele de deasupra capului lui Bruiser.

Rechini vii, în biroul unui avocat. M-am prins. E o glumă. Prince chicoteşte.

Eu îi arunc o privire lui Bruiser, încercând să-i evit ochii. Receptorul pare minuscul, faţă de capul lui enorm. Părul lung, grizonat îi cade pe umeri în şuviţe zbârlite. Bărbuţa cenuşie e deasă şi lungă şi telefonul se pierde aproape în atâta păr. Ochii întunecaţi şi vioi sunt încercănaţi. M-am gândit totdeauna că are descendenţă mediteraneană.

Deşi l-am servit pe Bruiser cu mii de pahare, n-am avut niciodată o adevărată conversaţie cu el. Pentru că n-am vrut. Şi nici nu vreau, dar n-am de ales.

Mârâie câteva remarci scurte şi pune receptorul jos. Prince face repede prezentările, iar Bruiser ne asigură că mă cunoaşte bine.

— Sigur că da! îl cunosc pe Rudy de multă vreme, zice el. Care-i problema?

Prince se uită la mine, iar eu îi povestesc.

— Am văzut, la ştirile de dimineaţa, mă întrerupe Bruiser când ajung la partea cu incendiul. Am şi primit cinci telefoane, în legătură cu asta. Avocaţii se-apucă imediat de bârfă.

Zâmbesc şi dau din cap, pentru că ştiu că se referă şi la mine, apoi, ajung la partea cu poliţiştii.

Termin, fără să mai fiu întrerupt şi aştept cuvintele şi sfatul din partea avocatului meu.

— Asistent? zice el, perplex.

— Eram disperat.

— Aşadar, unde lucrezi acum?

— Nu ştiu. În momentul de faţă, mă preocupă mai mult arestarea mea decât slujba.

Cuvintele acestea îl fac pe Bruiser să zâmbească.

— Las' c-am să am eu grijă, zice el plin de sine.

Prince m-a asigurat de nenumărate ori că Bruiser cunoaşte mai mulţi poliţişti decât însuşi primarul.

— O să telefonez unde trebuie.

— E bine să se dea la fund, nu-i aşa? întreabă Prince, de parcă aş fi un tâlhar evadat.

— Mda. Dă-te la fund.

Nu ştiu de ce, am senzaţia că sfatul acesta a fost rostit de nenumărate ori în acest birou.

— Ce ştii despre incendieri? mă întreabă el.

— Nimic. Nu ne-au învăţat asta la facultatea de drept.

— Ei bine, m-am ocupat de câteva cazuri de genul acesta. Durează zile întregi până să-şi dea seama dacă e vorba de incendiere sau nu. Într-o clădire veche ca aceea, putea să se întâmple orice. Dacă e vorba de incendiere, câteva zile nu se vor face arestări.

— Să ştiţi că nu vreau să fiu arestat. Mai ales că sunt nevinovat. N-am nevoie de publicitate în presă.

Rostesc aceste cuvinte, aruncând o privire la peretele plin de poveştile lui apărute în presă.

— Ai perfectă dreptate, zice el sincer. Când îţi dai examenul de intrare în barou?

— În iulie.

— Şi-apoi?

— Nu ştiu. O să mai caut.

Deodată, se baga în vorbă şi amicul Prince.

— N-ai putea să-l foloseşti pe-aici, Bruiser? La naiba, doar ai o liotă de avocaţi. Ce mai contează unul în plus? E student foarte bun, munceşte din greu, e deştept. Pun mâna în foc pentru el. Băiatul are nevoie de-o slujbă.

Mă întorc încet şi mă uit la Prince, care îmi zâmbeşte de parcă ar fi Moş Crăciun.

— O să ai un loc de muncă nemaipomenit, zice el convins. Vei învăţa ce fac avocaţii adevăraţi.

Râde şi mă loveşte prieteneşte pe genunchi. Ne uităm amândoi la Bruiser. Ochii îi scapără şi îşi frământă mintea să găsească o scuză.

— Păi, sigur… Totdeauna am fost în căutarea talentelor în domeniu…

— Vezi? zice Prince.

— De fapt, doi dintre asociaţii mei tocmai m-au părăsit, să-şi facă propriile lor firme. Aşa că am două birouri goale.

— Vezi? zice Prince din nou. Ţi-am spus că se rezolvă.

— Numai că nu e un post salarizat în sensul obişnuit al cuvântului, zice Bruiser, luminându-se că i-a venit o asemenea idee. Nu, domnule. Eu nu lucrez aşa. Eu le cer asociaţilor mei să plătească, să-şi producă singuri onorariile.

Rămân cu gura căscată, fără să mai fiu în stare să rostesc niciun cuvânt. N-am discutat cu Prince subiectul angajării mele. Nu voisem să mă ajute în acest sens. Nu-mi surâde ideea să-l am pe Bruiser Stone ca şef. Dar nici nu-l pot jigni pe omul acesta, mai ales acum, când îmi dau poliţiştii târcoale, aducând vorba, mai mult sau mai puţin clar, despre pedeapsa cu moartea. Nu sunt în stare să-mi adun puterile şi să-i spun lui Bruiser că e destul de mârşav ca să mă reprezinte, dar prea ticălos ca să vreau să mă angajeze.

— Şi cum merge treaba?

— Păi, e foarte simplu; şi merge bine, cel puţin din punctul meu de vedere. Şi, ţine minte, în douăzeci de ani, am încercat de toate. Am avut o

mulţime de parteneri şi zeci de asociaţi. Singurul sistem care ţine e acela prin care asociaţii reuşesc să strângă atâtea onorarii, încât să-şi acopere propriul lor salariu. Crezi că poţi să faci asta?

— Pot să încerc, zic eu, plin de îndoieli.

— Sigur că da, adaugă Prince plin de solicitudine.

— Primeşti de la mine o mie de dolari pe lună. Îţi păstrezi o treime din onorariile pe care reuşeşti să le obţii. Treimea ta intră în salariu. Altă treime intră în fondurile oficiului meu, prin care se acoperă cheltuielile, secretariatul – chestii d-astea. Cealaltă treime îmi revine mie. Dacă nu reuşeşti să-ţi acoperi salariul lunar, atunci îmi rămâi dator. Ţin contabilitatea, până dai lovitura, într-o lună. Înţelegi?

Cântăresc schema aceasta ridicolă vreo câteva secunde. Singurul lucru mai rău decât lipsa unei slujbe e să ai una prin care să pierzi bani şi să ţi se tot adune la datorii în fiecare lună. Îmi vin în minte tot felul de întrebări înţepătoare şi chiar încep să pun una, dar Prince mă întrerupe.

— Mie mi se pare cinstit. Ăsta da, târg!

Mă pocneşte din nou peste genunchi.

— În felul ăsta, faci bani frumoşi.

— Eu unul aşa lucrez, zice Bruiser pentru a doua sau a treia oară.

— Şi cât reuşesc să câştige asociaţii dumitale? întreb eu, fără să mă aştept la adevăr.

Se încruntă. Gândeşte profund.

— Depinde de cât realizezi. Anul trecut, unul dintre asociaţi a făcut vreo optzeci de mii. Altul, însă, numai douăzeci.

— Iar tu ai scos trei sute de mii, zice Prince, râzând în hohote.

— Mi-ar plăcea.

Bruiser se uită atent la mine. Îmi oferă singura slujbă posibilă din oraş şi pare să ştie că nu mor de nerăbdare să o accept.

— Când aş putea începe? întreb într-o încercare nereuşită să par nerăbdător.

— Chiar acum.

— Dar examenul de intrare în barou…

— Nu-ţi face griji. Poţi să-ncepi de azi să faci rost de onorarii. Am să-ţi arăt eu cum.

— O să ai multe de-nvăţat, se amestecă şi Prince, aproape să-şi iasă din piele de satisfacţie.

— Îţi plătesc astăzi o mie de dolari, zice Bruiser, ca ultimul mare nabab. Să te pui pe picioare. Îţi voi arăta biroul, ca să te obişnuieşti aici.

— Nemaipomenit! zic eu, forţându-mă să zâmbesc.

Pentru moment, n-am cale de-ntors. Nici măcar n-ar trebui să mă aflu aici, dar mi-e frică şi am nevoie de ajutor. Ceea ce n-am discutat, însă, până acum, e cât îi voi datora lui Bruiser pentru serviciile sale. Nu e genul de generos bun la suflet, care să facă din când în când câte o favoare unui om sărac.

Mi-e cam rău. Probabil, din cauză că n-am dormit, sau că am fost trezit de poliţie. Sau, poate, prezenţa mea în acest birou, rechinii aceia vii care înoată de colo-colo, faptul că m-am lăsat prins la înghesuială de doi dintre cei mai mari şarlatani din oraş.

Până nu demult, eram un student în anul trei, inteligent, curat, cu promisiunea că voi lucra la o firmă adevărată, nerăbdător să-mi încep profesiunea, să muncesc din greu, să devin membru activ în asociaţia baroului local, să-mi încep cariera, să fac tot ceea ce-ar face prietenii mei. Dar acum stau aici, atât de vulnerabil şi de slab, încât sunt de acord să mă prostituez pentru o mie de dolari amărâţi, pe lună.

Bruiser primeşte un telefon urgent, probabil de la vreo dansatoare cu sânii goi, ajunsă la puşcărie, pe motive de „agăţat”, aşa că ne urnim de pe locuri. Îmi şopteşte, acoperind receptorul, că vrea să mă întorc în după-amiaza aceea.

Prince e atât de mândru, încât nu mai are mult şi plesneşte. Cât ai bate din palme, m-a salvat de la pedeapsa cu moartea şi mi-a găsit şi-o slujbă. Oricât aş încerca, nu mă pot arăta vesel, în timp ce Firestone se strecoară pe străzile aglomerate şi porneşte în viteză spre Yogi's.

15

M-am hotărât să mă ascund la facultate. Îmi petrec acolo vreo două ore, furişându-mă printre rafturile de la subsol, dezgropând şi studiind tot felul de cazuri de rea-credinţă. Îmi omor şi eu timpul.

Conduc încet în direcţia aeroportului şi ajung la biroul lui Bruiser la trei şi jumătate. Împrejurimile sunt mai puţin plăcute chiar decât mi s-au părut cu câteva ore în urmă. Strada are cinci benzi de circulaţie şi e străjuită de ateliere, depozite de mărfuri, baruri şi cluburi întunecoase unde îşi desfăşoară activitatea oamenii muncii. E undeva, în zona intrării în aeroport, şi deasupra urlă avioanele supersonice.

Complexul lui Bruiser se numeşte Greenway Plaza şi, după ce opresc în parcarea murdară, observ că, în afară de curăţătorie şi de închirieri casete video, mai există acolo un magazin de băuturi şi o cafenea. Deşi e greu de precizat, din cauza ferestrelor întunecate şi a uşilor ferecate, se pare că birourile de avocatură ocupă şase sau şapte tronsoane în centrul clădirii. Strâng din dinţi şi deschid uşa larg.

Secretara îmbrăcată în ginşi se află de partea cealaltă a unei tejghele înalte cam până la piept. Are părul vopsit şi o siluetă remarcabilă. Formele sunt unduitoare şi proporţiile, perfecte.

Îi explic de ce-am venit. Mă aştept să fiu respins, să mi se ceară să plec, dar e civilizată. Îmi spune cu o voce caldă şi inteligentă, destul de personală, să completez formularele necesare de angajare. Mă uluieşte când aflu că această firmă, Biroul de avocatură al lui J. Lyman Stone, oferă angajaţilor săi asigurare completă de sănătate. Citesc cu atenţie ceea ce e scris cu litere mărunte, pentru că mă cam aştept ca Bruiser să strecoare

niscaiva clauze prin care să-mi înfigă, mai târziu, gheara în gât. Dar nicio surpriză.

O întreb dacă pot să-l văd pe Bruiser şi îmi spune să aştept. Iau loc pe unul dintre scaunele de plastic din şirul de lângă perete. Sala de primire e proiectată după modelul birourilor de asistenţă socială – podea cu gresie uzată, acoperită de un strat de jeg, scaune ieftine, pereţi lambrisaţi şubrezi şi un sortiment uluitor de reviste rupte. Dru, secretara, bate la maşină şi răspunde, în acelaşi timp, la telefon. Sună mereu, iar ea e eficientă. Bate la fel de repede în timp ce sporovăieşte cu clienţii. În sfârşit, mă trimite să mă întâlnesc cu noul meu şef. Bruiser stă la biroul lui, cercetându-mi fişele de angajare, ca un veritabil contabil. Mă surprinde interesul cu care studiază detaliile. Mă întâmpină, trece în revistă chestiunea financiară a contractului nostru, apoi mi-l pune în faţă. E pecetluit cu numele meu. Îl citesc, apoi îl semnez. Are o clauză prin care pot părăsi sau pot fi dat afară după o lună în cazul în care unul din noi are obiecţii. Îi sunt recunoscător pentru asta, dar simt că a plasat-o acolo din motive bine întemeiate.

Îi povestesc de falimentul meu recent. Mâine trebuie să fiu la tribunal, pentru prima întâlnire cu creditorii. Această înfăţişare se numeşte „cercetarea debitorului”, iar avocaţii pot să se bage prin toate cotloanele sufletului meu. Virtual, pot să-mi pună orice întrebare despre starea financiară şi despre viaţa mea aşa, în general. N-o să fie un proces important. De fapt, am şansa să nu fie nimeni pe-acolo care să mă pună pe jar.

Din cauza acestei înfăţişări, e în avantajul meu să nu fiu angajat vreo câteva zile. Îl rog pe Bruiser să ţină formularele la el şi să-mi amâne primul salariu până după proces. Chestia are o uşoară notă de fraudă, iar lui îi place asta. Nicio problemă.

Mă conduce să-mi arate locul. E aşa cum mi l-am închipuit – o mică îngrămădeală de încăperi pe

ici, pe colo; pe măsură ce firma s-a extins de la un palier la altul, pereţii au fost sparţi. Ne cufundam tot mai mult în labirint. Îmi face cunoştinţă cu două femei foarte ocupate dintr-o încăpere micuţă, plină de computere şi de imprimatoare. Mă îndoiesc că sunt stilul care dansează pe mese!

— Cred că avem şase fete acum, zice el, când plecăm.

Secretarele sunt, pur şi simplu, fete. Îmi mai face cunoştinţă cu doi avocaţi, băieţi simpatici, îmbrăcaţi prost, care lucrează în nişte cabinete strâmte.

— Ne-am restrâns la cinci avocaţi, îmi explică, în timp ce pătrundem în bibliotecă. Am avut şapte, dar e prea mare bătaie de cap. Prefer să am patru sau cinci. Dacă angajez mai mulţi sunt pus în situaţia să fac mereu pe arbitrul. La fel şi cu fetele.

Biblioteca e o încăpere lungă şi îngustă, cu rafturi pline de cărţi până în tavan, fără vreo ordine aparentă. Pe o masă mare din mijloc, se află tot felul de tratate de drept deschise şi teancuri de documente juridice.

— Unii dintre băieţii ăştia sunt nişte porci! bombăneşte el ca pentru sine. Ei, ce zici de micul meu fief?

— Îmi place, zic eu.

Şi nu mint. Răsuflu uşurat, văzând că, totuşi, aici se face meserie. Da, poate că Bruiser e un ticălos prins în reţeaua afacerilor tenebroase şi a investiţiilor necurate, dar rămâne avocat. Birourile lui zumzăie de activitate.

— Nu e aşa elegant ca la băieţii ăia importanţi din centru, zice el, fără intenţia de a se scuza. Dar am plătit totul. Am cumpărat complexul cu cincisprezece ani în urmă. Biroul tău e-aici.

Îmi arată cu degetul şi părăsim biblioteca. Cu două uşi mai departe, lângă un automat de băuturi răcoritoare, se află o încăpere bine întreţinută, cu un birou, nişte scaune, dulapuri pentru dosare şi poze cu cai pe pereţi. Pe birou, se află un telefon,

un dictafon şi un teanc de foi. Totul e frumos aranjat. Miroase a dezinfectant, de parcă abia s-ar fi făcut curăţenie.

Îmi înmânează un inel cu două chei.

— Asta-i de la uşa din faţă, şi asta, de la cabinetul tău. Poţi veni şi pleca la orice oră. Numai să ai grijă noaptea. Asta nu-i cea mai selecta zonă din oraş.

— Trebuie să stăm de vorbă, spun eu, luând cheile.

Aruncă o privire la ceas.

— Cât?

— Dă-mi o jumătate de oră. E ceva urgent.

El ridică din umeri şi plecam împreuna în biroul lui, unde îşi aşază fundul mare pe scaunul de piele.

— Care-i treaba? mă întreabă el, extrem de oficial, scoţându-şi un rotring din buzunar şi luându-şi agenda.

Începe să mâzgălească ceva, înainte ca eu să spun un cuvânt.

Îi fac un sumar rapid al cazului Black, ceea ce îmi ia zece minute. Între timp, îi povestesc şi despre ce-am păţit cu firma Lake, cum a vrut Barry Lancaster să mă tragă pe sfoara, ca să-mi fure cazul, ceea ce mi-a forţat mâna să ajung la Bruiser.

— Trebuie să punem azi procesul pe rol, îi zic eu cu gravitate. Pentru că, practic, Lancaster e stăpân pe cazul ăsta şi cred c-o s-o facă el, în curând, dacă nu ne grăbim.

Bruiser se uita lung la mine cu ochii lui negri. Cred că i-am captat atenţia. Îi surâde ideea să-i învingă pe cei de la firma Lake, la tribunal.

— Dar clienţii? întreabă el. Au semnat contractul cu Lake.

— Da, dar mă duc imediat la ei. O să mă asculte.

Scot din servieta un teanc de acte la care am lucrat ore întregi cu Barry. Bruiser le citeşte cu atenţie.

Apoi, îi dau scrisoarea pe care am bătut-o la maşină, la firma Lake, ca să fie semnata de cei trei, din familia Black. O citeşte pe îndelete.

— Ai făcut o treaba bună, Rudy, zice el, de mă simt ca un avocat de mâna a doua. Ia stai puţin. Faci dosarul pentru proces în după-amiaza asta, apoi te duci la familia Black să semneze, da?

— Exact. Nu am nevoie decât de numele şi de semnătura dumitale ca să punem procesul pe rol. Voi face toata treaba şi te voi ţine la curent.

— Chestia asta o să-i dea peste cap pe cei de la Lake, nu-i aşa? zice el reflectând şi trăgându-se de un perciun. Şi cât valorează dosarul ăsta?

— Probabil că depinde de juriu. Mă îndoiesc că se va rezolva fără să fie nevoie de un proces propriu-zis.

— Şi ai de gând să faci tu procesul ăsta?

— S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor. Bănuiesc că durează un an-doi.

— Am să-ţi fac cunoştinţa cu Deck Shifflet, unul dintre asociaţii mei. El a lucrat pentru o societate mare de asigurări şi se ocupă de multe poliţe aici, la mine.

— Excelent.

— Cabinetul lui e pe hol, aproape de-al tău. Pune actele la punct şi scrie numele meu. Astăzi îl şi înregistrăm. Numai să te asiguri că clientul va merge mână-n mână cu noi.

— Clienţii sunt ai noştri, îl liniştesc eu.

Îmi apare în minte imaginea lui Buddy mângâindu-şi pisicile şi alungind muştele în vechiul lui Fairlane, aceea a lui Dot fumând în pridvor şi urmărind mereu cutia poştală, doar-doar primeşte vreo veste de la Marele Profit. Apoi, îl văd în faţa ochilor pe Donny Ray, sprijinindu-şi capul în mâini.

— Şi-acum, să schimbăm puţin subiectul, fac eu, dregându-mi glasul uşor. Ai vreo veste de la poliţiştii aceia?

— Nu-i nicio problemă, zice el cu îngâmfare, de parcă maestrul şi-ar fi terminat deja numărul de magie. Am stat de vorbă cu nişte tipi pe care îi cunosc şi-au zis că nici măcar nu sunt siguri că e vorba de incendiere. O să dureze câteva zile, până se lămuresc.

— Aşadar, n-au cum să mă aresteze la miezul nopţii.

— Nu. Mi-au promis c-au să mă sune mai întâi pe mine, dacă au de gând să te ridice. I-am asigurat că te poţi apăra, că te scot pe cauţiune etc., etc. Dar nu se va ajunge până acolo, linişteşte-te.

Asta şi fac. Îl cred pe Bruiser Stone în stare să stoarcă promisiuni de la poliţişti.

— Mulţumesc, îi spun.

Păşesc în biroul de la registratură cu cinci minute înainte de închidere şi înregistrez dosarul meu de patru pagini, prin care pun pe rol procesul împotriva societăţii de asigurări pe viaţa Marele Profit şi a lui Bobby Ott, agentul dispărut care a vândut poliţa. Clienţii mei, cei trei Black, cer daune reale în valoare de două sute de mii de dolari plus zece milioane amendă. Habar n-am de valoarea netă a respectivei companii şi va mai trece ceva vreme până să aflu. Am pus suma de zece milioane aşa, după ureche, pentru că suna frumos. Avocaţii pledanţi obişnuiesc să procedeze adesea aşa.

Bineînţeles, numele meu nu e consemnat niciunde. Avocatul reclamant care face înregistrarea este J. Lyman Stone şi semnătura lui complicată împodobeşte ultima pagina, dând întregii pledoarii autoritate legală. Îi înmânez funcţionarului un cec pentru taxa de înregistrare şi treaba demarează.

Marele Profit a fost dat oficial în judecată!

Traversez oraşul rapid până în Granger, unde îmi găsesc clienţii aproape la fel cum i-am lăsat cu câteva zile în urmă. Buddy e afară. Dot îl cară pe

Donny Ray din camera lui. Stăm toţi trei la masă, în timp ce ei admiră copia procesului lor. Sunt foarte impresionaţi de asemenea sume. Dot rosteşte întruna „zece milioane” de parcă ţine în mână un bilet câştigător la loterie.

Până la urmă, sunt obligat să le explic ce s-a întâmplat cu tipii aceia îngrozitori de la firma Lake. Un conflict de strategie, zic eu. Nu mi-a convenit ritmul în care se mişcau. Lor nu le-a plăcut abordarea mea drastică. Etc., etc.

De fapt, nu prea-i interesează. Important e că procesul s-a pus pe rol. Dovada e în mâinile lor. Pot să-l citească în voie. Îi interesează ce urmează şi peste cât timp vor avea noutăţi. Sunt şanse pentru un verdict rapid? Întrebările acestea îmi scot sufletul. Ştiu că procesul va dura foarte mult şi m-aş simţi plin de cruzime să le-o spun.

Îi îmbrobodesc să semneze o scrisoare către Barry X. Lancaster, vechiul lor avocat, prin care e concediat, pur şi simplu. Apoi, noul contract cu firma J. Lyman Stone. Vorbesc foarte repede, explicându-le despre ce e vorba în teancul acela de hârţoage. De pe aceleaşi scaune, la masa din bucătărie, Donny Ray şi cu mine o urmărim pe Dot croindu-şi drum printre buruieni, răstindu-se iar la soţul ei, să obţină semnătura.

Îi las într-o dispoziţie mai bună decât i-am găsit. Au o mare satisfacţie că au dat în judecată compania pe care o urăsc de atâta vreme. În sfârşit, au ripostat: au fost călcaţi în picioare şi m-au convins că li s-a făcut o nedreptate. Acum, li s-au alăturat şi ei milioanelor de americani care intentează procese în fiecare an. Asta îi face să se simtă, oarecum, patrioţi.

Stau în maşinuţa mea fierbinte la o oră de vârf şi mă gândesc la nebunia ultimelor douăzeci de ore. Tocmai am semnat un contract discutabil de angajare. O mie de dolari pe lună e o sumă atât de mizeră şi totuşi mă înspăimântă. Nu e vorba de un

salariu, ci de un împrumut şi nici nu-mi trece prin minte cum de se gândeşte Bruiser că aş putea să fac rost imediat de clienţi. Dacă mă bazez pe cazul Black, mai am de aşteptat multe luni.

Voi continua să muncesc la Yogi's, pentru o vreme. Prince mă plăteşte tot în numerar – cinci dolari pe oră, plus cina şi câteva beri.

În oraşul acesta, există firme care le cer asociaţilor nou angajaţi să poarte zilnic costume frumoase, să conducă maşini arătoase, să locuiască în case respectabile, până şi să frecventeze cluburile la modă. Bineînţeles, plătesc mult mai mult decât îmi dă mie Bruiser, dar sunt şi împovăraţi de o mulţime de alte sarcini inutile ce ţin de viaţa mondenă.

Dar eu şi firma mea avem alte concepţii. Pot purta orice, pot conduce orice, pot să-mi petrec timpul oriunde şi nimeni nu va zice un cuvânt. Mă întreb cum voi reacţiona când vreunul dintre colegii mei va dori să treacă strada, să facă un dans-două, pe masă!

Dintr-o dată, sunt propriul meu stăpân. Pe măsură ce înaintez câţiva centimetri, mă cuprinde un simţământ minunat de independenţă. Sunt în stare să supravieţuiesc! O să am zile grele la Bruiser; probabil că voi învăţa mult mai mult drept decât dacă aş fi lucrat în centrul oraşului. Voi îndura dispreţul şi sarcasmul şi umilirea din partea celorlalţi, pentru că lucrez într-o asemenea speluncă. Dar pot face faţă. Treaba asta o să mă călească. Nu cu multă vreme în urmă, când mă simţeam în siguranţă, având perspectiva de a lucra la bătrânii Brodnax şi Speer, apoi la Lake, mi-o cam luasem în cap, aşa că acum voi coborî puţin cu picioarele pe pământ.

Când parchez în Greenway Plaza, e deja întuneric. Majoritatea automobilelor au plecat. Pe partea cealaltă a străzii, luminile strălucitoare ale Clubului Amber atrag mulţimea obişnuită de camionete şi de maşini închiriate. Neonul pâlpâie

de jur împrejurul acoperişului clădirii şi luminează întreaga zonă.

Afacerile cu carne vie au cunoscut o adevărată explozie în Memphis, lucru greu de explicat. Acesta este un oraş extrem de conservator, cu multe biserici, inima învăţăturii biblice. Cei care caută capital electoral trebuie să îmbrăţişeze rapid preceptele morale stricte, atitudinea votanţilor fiind în strânsă legătură cu acest lucru. Nu-mi pot imagina un candidat cu vederi „blânde", în ceea ce priveşte pornografia, care să mai fie şi ales.

Mă uit cum ies dintr-o maşină plină nişte oameni de afaceri care se îndreaptă şovăielnic spre Clubul Amber. E vorba de un american cu patru prieteni japonezi, fără îndoială gata să încununeze o zi lungă de negocieri cu câteva păhărele şi cu o imagine plăcută a ultimelor progrese făcute de siliconul american.

Muzica se aude deja tare. Parcarea se umple repede.

Pornesc rapid spre uşa din faţă şi o deschid. Birourile sunt goale. La naiba, probabil că toată lumea e vizavi! În după-amiaza aceasta, am avut simţământul clar că firma J. Lyman Stone nu e un loc pentru cei care se dau în vânt după muncă.

Toate uşile sunt închise şi, presupun, încuiate. Nimeni n-are încredere în nimeni. Îmi propun să nu ezit să mi-o încui şi eu pe a mea. Voi sta aici câteva ore. Trebuie să-l sun pe Booker şi să îl pun la curent cu ultimele mele aventuri. Am neglijat amândoi studiul pentru intrarea în barou. Timp de trei ani de zile ne-am putut stimula şi motiva reciproc. Examenul de intrare în barou se întrevede la orizont ca o dată a prezentării în faţa plutonului de execuţie.

16

Noaptea trece fără să fiu arestat, dar şi fără să prea dorm. La un moment dat, între cinci şi şase, pun capăt gândurilor încâlcite care îmi aleargă prin minte şi mă dau jos din pat. N-am dormit nici patru ore în ultimele doua zile.

Găsesc numărul în cartea de telefon şi formez. E ora şase fără cinci. Sunt la a doua ceaşcă cu cafea. Sună de zece ori, până aud o voce somnoroasa:

— Alo?

— Cu Barry Lancaster, vă rog, rostesc eu.

— La telefon.

— Barry, sunt eu, Rudy Baylor.

Îşi drege vocea şi mi-l închipui sculându-se în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, cu un glas mult mai tăios.

— Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar aş vrea să-ţi spun vreo două lucruri.

— Adică?

— Adică, familia Black i-a dat ieri în judecată pe cei de la Marele Profit. Vă voi trimite şi vouă, băieţi, o copie a dosarului, îndată ce vă veţi muta într-un local nou. Au semnat şi o scrisoare prin care renunţă la serviciile voastre, aşa că nu mai aveţi treabă. Nu mai e nevoie să vă faceţi probleme, în legătura cu ei.

— Cum să intentezi proces?

— Asta nu e, în niciun caz, treaba ta.

— Pe naiba!

— Am să-ţi trimit o copie a dosarului, ca să te lămureşti. Eşti băiat deştept. Aveţi o nouă adresă sau merge să-ţi scriu pe cea veche?

— Căsuţa noastră poştală n-a fost distrusă.

— Excelent! În orice caz, ţi-aş fi recunoscător, dacă nu m-ai băga în treaba cu incendierea. N-am avut niciun amestec şi dacă te încăpăţânezi să mă implici, mă văd obligat să te dau în judecată.

— Fac pe mine de frică!

— Îmi dau seama. Încetează să-mi mai împroşti numele cu noroi.

Închid receptorul, înainte ca el să poată răspunde. Mă uit cinci minute la telefon, dar nu mă sună. Ce laş!

Sunt nerăbdător să văd ce se vorbeşte despre incendiu în ziarul de dimineaţă, aşa că fac un duş, mă îmbrac şi plec repede, pe întuneric, să nu mă vadă nimeni. Conduc în direcţia aeroportului, spre Greenway Plaza, un loc în care am început să mă simt ca acasă. E puţină circulaţie pe stradă. Parchez în acelaşi loc din care am plecat acum şapte ore. Clubul Amber e întunecat şi liniştit, parcarea e plină de gunoaie şi de cutii goale de bere.

Clădirea de lângă cea care îmi adăposteşte cabinetul e închiriată de o nemţoaică îndesată, pe nume Trudy, care ţine o cafenea ieftină. Am cunoscut-o aseară, când am trecut pe-aici, să iau un sandviş. Mi-a spus că deschide la şase, şi că serveşte gogoşi şi cafea.

Când intru, o găsesc pregătind ceştile. Stăm câteva clipe de vorbă, în timp ce-mi prăjeşte cornul şi îmi toarnă cafeaua. În jurul măsuţelor, stau deja ghemuite vreo douăzeci de persoane, iar Trudy fierbe. Omul cu gogoşile a întârziat şi nu-i poate servi pe matinalii aceştia.

Iau un ziar şi mă aşez la o masă de lângă fereastra. Răsare soarele. Pe prima pagină văd o fotografie mare cu depozitul domnului Lake, în flăcări. Într-un articol scurt, e prezentat istoricul clădirii, apoi se spune că a fost complet distrusă şi că domnul Lake estimează că pierderea e de trei milioane de dolari. „Renovarea a durat cinci ani încheiaţi” – îl citează ziarul. „Sunt la pământ.”

Aşa, nu-ţi mai şterge lacrimile, bătrâne! Mă uit repede peste text, dar nu văd cuvântul „incendiere”. Apoi o iau de la început, pe îndelete. Poliţia nu vorbeşte – chestiunea e încă în cercetare,

e prea devreme pentru speculaţii; fără comentarii. Exprimarea obişnuita a curcanilor.

Nu că mă aşteptam neapărat să-mi văd numele printre suspecţi, dar totuşi, răsuflu uşurat.

Stau în cabinetul meu, încercând să fac pe ocupatul şi storcându-mi creierii cum naiba să-mi produc o mie de dolari din onorarii, în următoarele treizeci de zile, când dă buzna şi Bruiser. Îmi pune o foaie de hârtie pe birou. O înşfac degrabă.

— E o copie a unui raport de poliţie, bombăne el şi se întoarce să iasă.

— Despre mine? îl întreb eu, înspăimântat.

— Ei, la naiba! E vorba de un accident de automobil. S-au ciocnit două maşini, la câteva străzi de-aici, pe strada Airway, colţ cu Shelby. S-ar putea să fie implicat şi-un şofer beat. Se pare c-a trecut pe roşu.

Tace şi se uita la mine.

— Reprezentăm unul din…

— Încă nu! De-aia eşti aici. Du-te şi pune mâna pe cazul ăsta. Fă investigaţii. Ia semnături. Se pare că sunt stricăciuni serioase.

M-am zăpăcit cu totul, iar el mă lasă în aceasta stare de confuzie. Trânteşte uşa şi îl aud bombănind, în timp ce se depărtează.

Raportul despre accident e plin de informaţii: numele şoferilor şi ale pasagerilor, adresele, numerele de telefon, vătămările, stricăciunile autovehiculelor, declaraţiile martorilor oculari. Mai e o diagramă în care poliţistul a desenat modul în care crede el că s-a petrecut accidentul şi alta care arată cum a găsit automobilele. Amândoi şoferii au fost răniţi şi transportaţi la spital. Cel care a trecut pe roşu era, pare-se, beat.

Interesantă lectură, dar ce fac eu acum? Accidentul s-a petrecut aseară, la zece şi zece, şi Bruiser a reuşit să pună laba pe el la prima oră. Îl citesc din nou, apoi mă uit lung.

Tresar, auzind o bătaie în uşă, care mă scoate din starea aceasta de confuzie totală.

— Intră, zic eu.

Uşa se deschide puţin cu un scârţâit şi văd capul unui omuleţ slăbuţ.

— Rudy? rosteşte el cu un glas piţigăiat şi neliniştit.

— Da, intră.

Se strecoară fără să deschidă uşa mai tare şi se furişează, parcă, spre scaunul din faţa biroului meu.

— Sunt Deck Shifflet, spune el, aşezându-se, fără să-mi întindă mâna sau sa surâdă. Bruiser m-a anunţat că ai un caz despre care vrei să vorbeşti cu mine.

Se uită peste umăr, de parcă l-ar fi urmărit cineva până aici şi-acum ascultă ce zice.

— Încântat să te cunosc, rostesc eu.

Greu de precizat dacă Deck are patruzeci sau cincizeci de ani. Părul i-a căzut aproape de tot şi cele câteva şuviţe care i-au mai rămas sunt date puternic cu briantină şi lipite de scalpul lui mare. Peticele din jurul urechilor sunt aproape albe. Poartă ochelari pătraţi, cu ramă metalică, cu lentilele groase şi murdare. De asemenea, e greu de precizat dacă are capul prea mare, sau trupul nedezvoltat; oricum nu se potrivesc deloc unul cu celălalt. Are fruntea împărţită în două protuberanţe care se întâlnesc la mijloc într-o creastă ce se prelungeşte cu nasul.

Bietul Deck! E unul dintre cei mai urâţi bărbaţi pe care i-am văzut vreodată. Obrajii poartă urmele acneei devastatoare din adolescenţă. Practic, nici nu are bărbie. Nasul i se încreţeşte când vorbeşte şi buza de sus i se ridică, descoperind patru dinţi mari, toţi la fel.

Gulerul cămăşii lui albe pătate, cu două buzunare, e ros. Poartă o cravata roşie, urâtă, tricotată, cu un nod cât pumnul.

— Da, zic eu, încercând să nu mă uit în ochii aceia uriaşi care mă studiază de după ochelari. E vorba de un caz cu asigurări. Eşti asociat aici?

Buza de sus i se lipeşte de nas. Dinţii lucesc scurt.

— Cam aşa ceva. Nu tocmai. Ştii, eu nu sunt încă avocat. Am făcut facultatea de drept, dar n-am trecut examenul de intrare în barou.

Aha, de-al meu!

— Da? zic eu. Când ai terminat facultatea?

— Acum cinci ani. Ştii, am necazuri cu examenul de admitere în barou. L-am dat de şase ori.

Nu-mi place deloc să aud una ca asta.

— Oho! mormăi eu.

Cinstit, habar n-am avut că poţi să dai examenul asta de-atâtea ori.

— Îmi pare rău.

— Tu, când îl dai? mă întreabă el, aruncându-şi neliniştit privirile înjur.

Stă pe marginea scaunului, de parcă e gata să sară de-acolo din moment în moment. Se ciupeşte cu două degete de dosul mâinii stângi.

— În iulie. E dur, nu-i aşa?

— Mda, dur de tot. Îţi spun sigur. Nu l-am dat de un an şi nu ştiu dacă mai încerc vreodată.

— Unde ai făcut facultatea? îl întreb, pentru că mă calcă pe nervi. Nu mai sunt prea sigur că vreau să discutăm despre cazul Black. Ce-o fi în capul lui? Ce procent o să-mi ceară?

— În California, zice el şi obrazul îi tresare într-un tic violent, cum n-am mai văzut în viaţa mea. Clipeşte, îşi mişcă sprâncenele şi buzele îi tremură. La seral. Pe vremea aceea, eram căsătorit şi lucram câte cincizeci de ore pe săptămână. Nu prea aveam timp să studiez. Mi-au trebuit cinci ani, ca să termin. Nevasta m-a părăsit şi m-am mutat aici.

Rosteşte ultimele cuvinte pierit, din ce în ce mai încet, pe măsură ce scurtează fraza, lăsându-mă descumpănit vreo câteva secunde.

— Mda, şi de când lucrezi la Bruiser?

— De-aproape trei ani. Se poartă cu mine la fel ca şi cu ceilalţi asociaţi. Îi caut cazuri, le rezolv şi îi dau procentajul. Toată lumea – fericită. De obicei, mă pune să mă ocup de asigurări. Am lucrat la Ajutorul Mutual Pacific, timp de optsprezece ani. Mă săturasem, şi-am început apoi facultatea de drept. I se sting iar cuvintele.

Aştept precaut.

— Şi ce se întâmpla dacă trebuie să te duci la tribunal?

Rânjeşte umil, mare guguman.

— Păi, am fost de câteva ori, să ştii. Încă nu m-au prins. Cu atâţia avocaţi, e greu să ne mai ţină socoteala şi nouă. În general, dacă e vorba de proces, îl trimit pe Bruiser. Sau pe unul dintre asociaţi.

— Bruiser mi-a spus că sunt cinci avocaţi la firma asta.

— Da. Eu, Bruiser, Nicklass, Toxer şi Ridge. Eu, unul, nu i-aş zice firmă. Fiecare lucrează pe cont propriu. Ai să vezi. Îţi găseşti singur cazurile şi clienţii şi primeşti o treime din câştig.

Sinceritatea lui mă cucereşte, aşa că îl iscodesc mai mult.

— Şi e o afacere buna pentru asociaţi?

— Depinde ce vrei, spune el, tresărind şi uitându-se în jur, ca şi cum Bruiser s-ar putea să intre din clipă-n clipă: Competiţia e mare. Mie-mi convine de minune, pentru că fac câte patruzeci de mii pe an, fără să am licenţă. Da’ să nu spui cuiva.

Nici nu mi-a trecut prin minte una ca asta!

— Şi cum o să ne înţelegem, în legătură cu cazul meu? îl întreb.

— O, asta era. Dacă se stabileşte ceva, o să mă plătească Bruiser. Îl ajut la dosare. Sunt singurul în care are încredere. Nimeni, în afară de mine, nu are voie să se atingă de dosarele lui. A mai dat afară câţiva avocaţi care au încercat să-şi bage

nasul. Eu sunt inofensiv. Trebuie să stau aici, cel puţin până îmi iau examenul de intrare în barou.

— Ceilalţi avocaţi cum sunt?

— De treabă. Vin şi pleacă. Ştii, nu angajează absolvenţi excepţionali. Adună tipi tineri de pe stradă. Lucrează un an sau doi, rezolvă câţiva clienţi şi contracte, apoi îşi deschid propriile lor firme. Avocaţii sunt mereu în mişcare.

Mie-mi spui!

— Pot să te întreb ceva? mă aventurez eu, fără să judec.

— Sigur că da.

Îi înmânez raportul despre accident, iar el se uită repede peste file.

— Bruiser ţi l-a dat, nu-i aşa?

— Da, acum câteva minute. Ce se aşteaptă să fac?

— Primeşte cazul. Găseşte-l pe tipul care-a fost accidentat, fă-l să semneze contractul cu firma J. Lyman Stone, apoi ocupă-te de caz.

— Şi cum dau de el?

— Păi, se pare că e în spital. De obicei, e locul cel mai bun unde-ţi poţi găsi clienţii.

— Şi tu umbli prin spitale?

— Bineînţeles. Mereu. Ştii, Bruiser are legături la circumscripţia mare de poliţie. Sunt nişte relaţii foarte bune, băieţi cu care a copilărit. Ei îi furnizează genul acesta de rapoarte, aproape în fiecare dimineaţă. Le aduce la birou şi ne pretinde să ne ocupam de cazuri. Nu e mare scofală.

— La ce spital?

Îşi dă ochii ăia cât cepele peste cap şi clatină din cap dezgustat.

— Ce v-au învăţat ăia, la facultate?

— Nu mare lucru, dar în niciun caz nu ne-au spus cum să „vânăm” ambulanţe.

— Atunci, ar fi cazul să cam înveţi. Dacă nu, ai să mori de foame. Păi, uite-aici, numărul de telefon al şoferului care-a fost lovit. Îl formezi, pur şi simplu, şi îi spui celui care îţi răspunde că eşti

de la Divizia de Pompieri din Memphis sau ceva de genul ăsta şi că trebuie să stai de vorba cu cel accidentat. Nu poate fi dat la telefon, pentru că e la spital. Corect? La ce spital? Trebuie să ştii, ca să-l treci pe computer. Au să-ţi spună. Treaba asta merge totdeauna. Foloseşte-ţi fantezia. Oamenii sunt creduli. Mi se face rău.

— Şi-apoi?

— Apoi te duci la spital şi vorbeşti cu unul şi cu altul. Uite ce-i, îmi dau seama că ai caş la gură. Iartă-mă. Am să-ţi arăt eu cum să faci. Hai să luăm un sandviş, îl mâncăm în maşină şi mergem la spital să-l facem pe băiatul ăla să semneze.

Nu-mi surâde deloc ideea. Îmi vine să ies de-aici şi să nu mă mai întorc niciodată. Dar, pentru moment, n-am încotro.

— Bine, rostesc eu cu inima îndoită.

Sare în picioare.

— Ne-ntâlnim în faţă. Sun eu, să vedem la ce spital e.

E vorba de Spitalul Filantropic Sfântul Petru – o adevărată gradină zoologică, în care sunt aduşi majoritatea pacienţilor accidentaţi. Aparţine primăriei şi oferă, printre multe altele, îngrijire nenumăraţilor săi pacienţi nevoiaşi.

Deck îl ştie foarte bine. Traversăm oraşul în dubiţa lui amărâtă, singurul lucru pe care l-a obţinut după divorţul a cărui cauză a fost abuzul de alcool. Acum e vindecat. Face parte din Asociaţia Alcoolicilor Anonimi şi s-a lăsat şi de fumat. Recunoaşte însă, cu gravitate, că-i place să joace şi că îl cam îngrijorează faptul că au apărut atâtea noi cazinouri în Mississippi.

Fosta lui soţie şi cei doi copii sunt încă în California.

Mi-a dat toate aceste detalii în mai puţin de zece minute, în timp ce molfăiam un crenvurşt. Deck conduce cu o singură mână; cu cealaltă îşi ţine mâncarea; tresare, se strâmbă, zvâcneşte şi

sporovăieşte, în timp ce traversăm jumătate din oraş. În colţul gurii, i-a rămas o fărâmă din salata de pui şi nu suport să mă uit la el.

Parcăm în perimetrul rezervat doctorilor, pentru că Deck are un permis în care scrie că e medic. Gardianul, se pare, îl cunoaşte şi ne face semn să trecem.

Deck mă conduce direct spre biroul de informaţii din holul principal, care e plin de oameni. În câteva secunde, obţine numărul salonului în care se află Dan Van Landel, viitorul nostru client. Deck are picioare scurte şi şchiopătează uşor, dar abia apuc să-l urmez, când ţâşneşte spre lift.

— Să nu te comporţi ca un avocat, îmi şopteşte el, în vreme ce aşteptăm într-un grup de asistente.

Cine să bănuiască măcar că Deck e avocat? Urcăm fără să scoatem o vorbă până la etajul şapte şi ieşim din lift împreună cu o mare de oameni. Deck a făcut acest lucru de nenumărate ori.

În ciuda formei ciudate a capului său mare, a ţinutei împopoţonate şi a altor trăsături ieşite din comun, nu ne baga nimeni în seamă. Ne strecurăm pe un coridor aglomerat până la întretăierea cu un altul, acolo unde e şi camera de gardă plină de asistente. Deck ştie exact unde e salonul 886. Virăm la stânga, trecem pe lângă câteva surori, laboranţi şi un doctor care studiază o fişă. De un perete, sunt sprijinite nişte tărgi fără cearşafuri. Gresia e tocită şi trebuie spălată. Trecem de patru uşi pe stânga şi intrăm, fără să ne ciocnim, într-o rezervă. E semiîntuneric. Primul pat e ocupat de un bărbat cu cearşaful tras până la bărbie. Urmăreşte un serial, la un televizor micuţ, suspendat deasupra patului.

Ne aruncă o privire plină de spaimă, de parcă am fi venit să-i luăm un rinichi, şi-mi vine să intru în pământ că am acceptat să vin aici. Nu avem niciun drept să dăm buzna atât de brutal în intimitatea acestor oameni.

Pe de altă parte însă, Deck nu-şi pierde cumpătul. Nici nu-mi vine să cred că impostorul acesta neobrăzat e acelaşi cu nevăstuica speriată care s-a furişat acum o oră în biroul meu. Atunci, îi era frică şi de umbra lui. Acum pare cel mai curajos om.

Facem câţiva paşi şi pătrundem într-o rezervă. Deck ezită puţin, să vadă daca stă cineva cu Dan Van Landel. Pentru că e singur, prinde curaj.

— Buna ziua, domnule Van Landel, spune el cu sinceritate.

Van Landel are aproape treizeci de ani, deşi e greu să-i stabileşti vârsta, din cauza bandajelor. Un ochi îi e umflat, abia îl mai ţine deschis, iar celalalt are pleoapa de jos sfâşiată. Are un braţ rupt şi un picior în extensie.

Nu doarme, aşa că, din fericire, nu e cazul să-l zgâlţâim sau să strigăm. Rămân în picioare la capul patului, sperând din tot sufletul să nu ne prindă vreo asistentă, vreun doctor sau vreunul dintre membrii familiei.

Deck se apleacă asupra lui.

— Mă auziţi, domnule Van Landel? întreabă el, cu glasul sugrumat de milă, ca un preot.

Van Landel e bine legat de pat, aşa că nu se poate mişca. Sunt sigur că ar vrea să se ridice în fund sau să se întoarcă puţin, dar e ţintuit acolo. Îmi închipui cât e de şocat. Cu o clipă în urmă se uita în tavan, probabil încă ameţit de durere şi de analgezice; apoi îi apare în faţă unul dintre cele mai pocite chipuri pe care le-a văzut vreodată.

Clipeşte repede, încercând să distingă imaginea.

— Cine sunteţi? geme el, cu dinţii încleştaţi, din cauza sârmelor.

Ce situaţie!

La aceste cuvinte, Deck surâde, arătându-şi cei patru dinţi lucitori.

— Deck Shifflet, de la biroul de avocatură Lyman Stone.

O spune cu siguranţa, de parcă e de la sine înţeles că locul lui e aici.

— Sper că n-aţi stat de vorbă cu nicio societate de asigurări, nu-i aşa?

Nici una, nici două, Deck a stabilit personajele negative. În niciun caz nu suntem noi, ci cei de la asigurări. Face eforturi vizibile să-i câştige încrederea. Noi contra ei.

— Nu, geme Van Landel.

— Bun. Nici să nu staţi de vorbă cu ei. Nu vor decât să vă tragă pe sfoară, spune Deck apropiindu-se şi mai mult de el, oferindu-şi deja serviciile. Ne-am uitat peste raportul accidentului. E un caz limpede de trecere pe roşu. Peste aproximativ o oră, o să ne ducem la faţa locului, adaugă el, consultându-şi ceasul cu importanţă, ca să facem fotografii, să vorbim cu martorii oculari, ştiţi cum e. Trebuie să ne mişcăm repede, înainte să-i abordeze agenţii societăţii de asigurări. Se ştie că obişnuiesc să-i mituiască pe martori şi să-i facă să depună declaraţii false. Tot felul de josnicii. Da, trebuie să ne mişcăm repede, dar avem nevoie şi de autorizaţia dumneavoastră. Aveţi avocat?

Mi se opreşte respiraţia. Dacă Van Landel zice că are un frate avocat, îmi iau imediat tălpăşiţa.

— Nu, răspunde el.

Deck face mişcarea decisivă.

— Păi, cum vă spuneam, trebuie să acţionăm repede. Firma mea se ocupă de accidentele de automobil mai mult ca oricare alta din Memphis şi reuşim să obţinem câştiguri uriaşe. Societăţile de asigurări se tem de noi. Şi nu luăm niciun ban în avans. Pretindem o treime din câştig.

În timp ce se apropie de punctul final, scoate încet un contract din agenda lui juridică. E făcut în grabă, conţine doar trei paragrafe pe o pagină, suficient însă să se facă tranzacţia. Deck i-l flutură în aşa fel pe la nas, încât Van Landel e obligat să-l ia cu mâna sănătoasă. Încearcă chiar să-l citească.

Vai de capul lui! Abia a scăpat de cea mai cumplită noapte a vieţii, a dat Dumnezeu să nu moară şi-acum, cu ochii umflaţi şi mintea tulbure, i se cere să studieze un document legal şi să ia o decizie inteligentă.

— N-aţi putea aştepta să vină şi soţia mea? întreabă el, aproape rugător.

Vom fi, oare, prinşi cu mâţa-n sac? Mă apuc de bara patului şi, din greşeală, ating un cablu care acţionează un scripete. Piciorul i se ridică brusc.

— Auăleu! geme el.

— Iartă-mă! zic eu repede, trăgându-mi brusc mâinile.

Deck se uită la mine să mă mănânce, dar îşi recapătă controlul.

— Unde e soţia dumneavoastră? îl întreabă.

— Auăleuuuu! geme amărâtul din nou.

— Iartă-mă! repet, pentru că n-am cum să-l ajut.

Sunt la capătul puterilor.

Van Landel se uită fioros la mine. Îmi ţin mâinile adânc în buzunare.

— Se întoarce imediat, spune el, rostind fiecare silabă cu greutate.

Deck are răspuns pentru orice.

— Am să stau de vorbă cu ea mai târziu, la mine la birou. Va trebui să-mi dea o groază de informaţii.

Pune contractul pe agenda lui juridică, pentru ca omul să poată semna mai uşor, şi scoate capacul stiloului.

Van Landel bombăneşte ceva, apoi îşi scrie numele. Deck strecoară contractul în agendă şi îi înmânează noului client o carte de vizită, pe care scrie că e asistent la firma lui J. Lyman Stone.

— Şi-acum, încă vreo două lucruri, spune el pe un ton autoritar. Să nu stai de vorbă cu nimeni, în afară de doctorul dumitale. Cei de la societăţile de asigurări se vor prezenta cu siguranţă astăzi şi vor încerca să te tragă de limbă, apoi o să te pună să semnezi tot felul de formulare şi chestii de-astea.

S-ar putea chiar să-ţi propună o înţelegere. Sub niciun motiv, nu le spune nimic oamenilor ăstora, indiferent de situaţie. Şi nici să nu semnezi vreun document, până nu-l văd eu. Ai numărul meu de telefon. Poţi să mă suni. Pe dosul cărţii de vizită, găseşti numărul de telefon al lui Rudy Baylor, aici, de faţă, şi poţi să-l suni la orice oră. Ne vom ocupa împreuna de caz. Ai vreo întrebare? Bun, spune Deck, înainte ca omul să fie în stare să geamă sau să mârâie. Dimineaţă, Rudy se va întoarce cu nişte documente. Spune-i soţiei să ne caute în după-amiaza aceasta. E foarte important să stăm de vorbă cu ea.

Îl bate uşor cu palma pe piciorul sănătos. E timpul s-o ştergem, înainte să se răzgândească.

— O să-ţi facem rost de-o grămadă de bani, îl asigură Deck.

Ne luăm la revedere şi ne retragem în grabă. O dată ajunşi în hol, Deck rosteşte cu mândrie:

— Uite-aşa se face treaba, Rudy. O nimica toată.

Ne ciocnim de-o femeie într-un scaun cu rotile şi ne oprim să treacă nişte brancardieri cu o targă, pe care zace un pacient. Pe hol mişună o mulţime de oameni.

— Şi dacă tipul avea avocat? îl întreb eu, venindu-mi inima la loc.

— N-ai nimic de pierdut, Rudy. Să nu uiţi asta niciodată. Am venit aici pe gratis. Dacă ne dădea afară, dintr-un motiv sau altul, ce mare pagubă? Ce-aveam de pierdut?

Poate puţină demnitate şi respect de sine. Judecata lui e absolut logică. Nu zic nimic. Merg repede, lungind pasul şi încerc să nu mă uit cum ţopăie şi se schimonoseşte.

— Ştii, Rudy, la facultatea de drept nu te-nvaţă ce trebuie. Toata ziua, numai cărţi şi teorii şi noţiuni pompoase, despre practicarea dreptului ca profesiune, aşa, ca între domni, înţelegi? E o

meserie onorabilă, guvernată de pagini întregi de principii etice.

— Şi ce e rău în principiile etice?

— O, nimic. Cel puţin, aşa bănuiesc. Vreau să zic că eu am convingerea că un avocat trebuie să se lupte pentru clientul său, să se abţină să fure bani, să încerce să nu mintă, ştii şi tu, principii de bază.

Deck şi etica! Am petrecut ore întregi cercetând dilemele etice şi morale şi omuleţul acesta reduce, cât ai bate din palme, toate canoanele la trei: să lupţi pentru clientul tău, să nu furi, să încerci să nu minţi.

O luăm brusc la stânga şi pătrundem în alt hol. Spitalul Sfântul Petru e un labirint de prelungiri şi de anexe. Deck are chef de prelegeri.

— Ceea ce nu vă învaţă acolo, la drept, se poate întoarce împotriva voastră. Să-l luam, de exemplu, pe tipul asta, Van Landel. Am avut impresia că nu erai tocmai în apele tale, acolo, în salon.

— Da, aşa e.

— Nu era cazul.

— Păi, nu e etic să te impui omului. E ca şi cum ai vâna ambulanţe.

— Exact. Şi cui crezi că-i pasa? Care pe care. Îţi spun sigur că în următoarele douăzeci şi patru de ore va veni alt avocat să ia legătura cu Van Landel şi va încerca să-l facă să semneze. Cam aşa stau lucrurile, Rudy. E vorba de competiţie, de piaţă. Sunt o puzderie de avocaţi în jurul nostru.

Ca şi când eu n-aş şti asta!

— Crezi că tipul o să rămână cu noi? îl întreb eu.

— Probabil că da. Până acum, am avut noroc. L-am abordat la momentul potrivit. De obicei, când îi cauţi, şansele sunt de cincizeci la sută; dar o dată ce i-ai făcut să semneze, cresc la optzeci. Va trebui să-l vizitezi în următoarele ore, să stai de vorba cu soţia lui, să te oferi că vii diseară să discuţi cazul cu ei.

— Eu?

— Sigur. E o nimica toată. Am nişte dosare pe care ţi le voi da să le citeşti. Nu e cine ştie ce filosofie.

— Dar nu sunt sigur că…

— Uite ce-i, Rudy, ia-o uşor. Nu te speria de spital. Acum, el este clientul nostru. Ai dreptul să-l vizitezi şi nimeni nu-ţi poate face nimic. Nu mai poţi fi dat afară. Linişteşte-te.

Bem cafea din pahare de plastic într-o cafenea de la etajul doi. Deck preferă acest loc, pentru că se afla în apropierea secţiei de ortopedie, pentru că a fost de curând renovat, şi pentru că puţini avocaţi ştiu de el. Aceştia din urmă, îmi explică el şoptit, uitându-se la fiecare pacient din jur, se învârt prin cafenelele din spitale unde tabără asupra răniţilor. Spune toate acestea cu un anumit dispreţ pentru asemenea comportament. Deck nu are simţul ridicolului.

Una dintre sarcinile mele, ca nou asociat al firmei lui J. Lyman Stone, va fi să mişun prin spitale şi să pasc iarba pe-aici. Mai e o cafenea în holul cel mare din spitalul Cumberland, la două cvartale distanţă. Iar clinica VA are trei astfel de localuri. Bineînţeles, Deck ştie unde sunt şi nu ţine secret.

Mă sfătuieşte să demarez cu spitalul Sfântul Petru, pentru că are cea mai mare secţie de traumatologie. Desenează o hartă pe un şerveţel, arătându-mi unde se află alte „puncte fierbinţi”, cafeneaua cea mai mare, o rotiserie la primul etaj, o cafenea lângă holul de la intrare. În timpul nopţii e foarte bine, spune el, uitându-se încă în jur după o posibilă pradă, pentru că pacienţii se plictisesc adesea în saloanele lor şi, dacă sunt în stare, preferă să vină în scaunul cu rotile, să ia o gustare. Cu câţiva ani în urmă, unul dintre avocaţii lui Bruiser bântuia prin cafeneaua mare, la ora unu noaptea, când a pus mâna pe un puşti care suferise

arsuri. Cazul a fost rezolvat un an mai târziu, cu un câştig de două milioane. Numai că puştiul l-a concediat pe Bruiser şi şi-a angajat alt avocat.

— I-a scăpat, pur şi simplu, din mână, spune Deck, ca un pescar învins.

17

Domnişoara Birdie se retrage la culcare după filmul de noapte, pe la unsprezece. M-a invitat de nenumărate ori să stau cu ea după cină şi să mă uit la televizor, dar până acum am reuşit să găsesc scuzele necesare.

Stau jos pe treptele din faţa apartamentului meu şi aştept să stingă lumina. Îi văd silueta mişcându-se de la o uşă la alta, verificând încuietorile, trăgând jaluzelele.

Presupun că bătrânii se obişnuiesc cu singurătatea, deşi niciunul nu se aşteaptă să-şi petreacă ultimii ani aşa, departe de cei dragi. Când era mai tânără, sunt singur că se gândea încrezătoare că-şi va petrece aceşti ani înconjurată de nepoţi. Şi că propriii săi copii vor fi prin apropiere, că au să treacă zilnic pe la ea, să vadă ce face mama, aducând cu ei flori, prăjituri şi cadouri. Domnişoara Birdie nu-şi închipuise că-şi va petrece ultimii ani într-o casă bătrânească, cu amintirile ei vagi.

Vorbeşte foarte rar de copii şi de nepoţi. Are câteva fotografii la vedere, dar, judecând după îmbrăcăminte, sunt destul de vechi. Mă aflu aici de câteva săptămâni şi nu ştiu să fi luat legătura cu cineva din familie.

Mă simt vinovat că nu stau seara cu ea, dar am motive întemeiate. Se uită fără încetare la filmele acelea stupide, iar eu nu le pot suferi. Ştiu că-i aşa, pentru că numai despre asta vorbeşte. În plus, trebuie să studiez pentru examenul de admitere în barou.

Şi mai există un motiv întemeiat pentru care păstrez distanţa. Domnişoara Birdie mi-a făcut aluzii destul de transparente cum că trebuie zugrăvit şi că după ce termină cu bălegarul, va avea timp să se ocupe şi de următorul plan.

Astăzi am conceput şi-am trimis o scrisoare către un avocat din Atlanta. Am semnat cu numele meu, specificând că sunt asistent la J. Lyman Stone şi i-am cerut câteva lămuriri în legătură cu averea numitului Anthony L. Murdine, ultimul soţ al domnişoarei Birdie. Sap anevoios, fără prea mult noroc însă.

Lumina din dormitorul ei se stinge, iar eu cobor în vârful picioarelor, desculţ, pe treptele şubrede, apoi traversez pajiştea până la hamacul zdrenţuit care se leagănă precar între doi pomişori. M-am culcat în el şi acum vreo două nopţi, fără să păţesc ceva. Din hamac, se vede bine, printre arbori, luna plină. Mă legăn uşor. Noaptea e caldă.

Am dus-o tot într-o emoţie, de când cu episodul de astăzi, cu Van Landel, la spital. Am început facultatea de drept, cu mai puţin de trei ani în urmă, cu sufletul plin de aspiraţii nobile, tipice vârstei, că într-o bună zi mă voi folosi de poziţia mea ca să îmbunătăţesc cât de cât această societate, să mă angajez într-o profesiune onorabilă, guvernată de canoane etice pe care, credeam eu, toţi avocaţii se străduiesc să le respecte. Credeam realmente în asta. Ştiam că nu pot schimba lumea, dar visam să lucrez într-un mediu activ, cu oameni inteligenţi care au aderat la nişte standarde ridicate. Voiam să muncesc din greu şi să mă formez în profesiunea mea şi, astfel, să-mi atrag clienţii nu prin publicitate abilă, ci prin reputaţia mea. Şi, cu vremea, pe măsură ce aveau să-mi crească priceperea şi veniturile, să fiu în măsură să mă ocup de cazuri mai puţin atrăgătoare şi de clienţi, fără povara ideii de plată. Visurile acestea nu sunt neobişnuite pentru un student care abia începe facultatea de drept.

Am petrecut ore întregi studiind şi dezbătând problemele de etică, numai de dragul facultăţii de drept. S-a pus atâta accent pe morală, încât am avut impresia că se depun toate eforturile ca această profesiune să fie marcată de linii directoare

imuabile. Acum, adevărul mă deprimă. În ultima lună, avocaţii n-au făcut altceva decât să arunce săgeţi în baloanele mele de săpun. Sunt coborât la condiţia de braconier prin bufete de spital, pentru o mie de dolari pe lună. Mi-e silă şi sunt deprimat când mă gândesc ce-am ajuns şi mă uluieşte viteza cu care mă prăbuşesc.

Cel mai bun prieten al meu din colegiu a fost Craig Balter. Am stat în aceeaşi cameră timp de doi ani. Anul trecut, am fost la nunta lui. Craig avea un singur ţel când am început colegiul, şi anume, să predea istoria la liceu. Era foarte inteligent, iar şcoala i se părea mult prea uşoară. Am avut discuţii lungi în legătură cu ce vrem să facem în viaţă. Mă gândeam atunci că se subestimează, şi el se enerva când făceam comparaţie între viitoarea mea profesiune şi a lui. Urmăream câştigul bănesc şi succesul la cel mai înalt nivel. El era sortit sălii de clasă unde salariul era independent de voinţa lui.

Craig şi-a luat diploma şi s-a căsătorit cu o educatoare. El predă istoria şi ştiinţele sociale la clasa a noua, iar ea e gravidă şi are grijă de copii, la grădiniţă. Au o casă frumoasă, la ţară, cu câteva pogoane de pământ şi o gradină şi sunt cei mai fericiţi oameni pe care-i ştiu. Veniturile lor se ridică, probabil, la vreo cincizeci de mii pe an. Dar lui Craig nu-i pasă de bani. Face exact ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. Eu, pe de altă parte, nu am nici cea mai mică idee ce fac. Profesiunea lui Craig e plină de satisfacţii, pentru că modelează minţile tinere. Are posibilitatea să vadă roadele muncii sale. Eu, în schimb, mă voi duce mâine la serviciu, cu speranţa că voi pune laba, cu şoşele şi momele, pe vreun client credul care se zbate în cine ştie ce necaz. Dacă avocaţii ar avea acelaşi salariu ca profesorii, cu siguranţă că nouă din zece facultăţi de drept ar da faliment.

Lucrurile trebuie să se îmbunătăţească. Dar înainte de asta, mai există alte două nenorociri

posibile. Întâi, aş putea fi arestat sau, oricum, amestecat în incendiul de la firma Lake şi al doilea, un posibil eşec la examenul de admitere în barou.

Gândul la aceste două necazuri mă face să mă legăn în hamac până spre dimineaţă.

Bruiser vine la birou devreme, mahmur, cu ochii injectaţi, dar gătit în costumul lui de avocat, scump, din cea mai fină lână, cu o cămaşă albă de bumbac, scrobită frumos, şi cu o cravată de mătase. Coama lui unduitoare pare să fi fost proaspăt spălată, în dimineaţa aceasta. Străluceşte de curăţenie.

Se pregăteşte să meargă la tribunal, să conteste nişte moţiuni într-o înfăţişare preliminară a unui proces cu trafic de droguri şi e tot numai nerv şi acţiune. M-a chemat să-mi dea instrucţiuni.

— Ai lucrat bine cu Van Landel, zice el, fără să-şi scoată nasul din hârtii şi din dosare.

Dru mişună prin spatele lui, la o oarecare distanţă. Rechinii o urmăresc înfometaţi.

— Am stat de vorbă cu societatea de asigurări, acum câteva minute. Sunt blindaţi. Responsabilitatea pare foarte clară. Cât e de lovit băiatul ăla?

Am petrecut o oră care m-a întors pe dos, aseară, la spital, cu Dan Van Landel şi cu soţia lui. Mi-au pus o groază de întrebări, principala lor grijă fiind cât vor obţine din acest proces. Le-am dat câteva răspunsuri solide, dar într-un limbaj teatral, avocăţesc. Până acum, se ţin de noi.

— Are o mână şi-un picior rupt, coastele, la fel, şi o mulţime de plăgi. Medicul lui zice c-o să stea zece zile în spital.

La acestea, Bruiser începe să zâmbească.

— Ţine-te de treaba. Fă investigaţii. Ascultă ce-ţi spune Deck. S-ar putea să ai un rezultat remarcabil.

Toate bune şi frumoase pentru Bruiser, dar n-am nimic de câştigat din asta. Cazul nu l-am descoperit eu.

— Poliţiştii vor o declaraţie de la tine, în legătură cu incendiul, îmi aruncă el, întinzându-se după un dosar. Am stat cu ei de vorbă, aseară. Au să vină aici, în acest birou, şi-au să ţi-o ia în prezenţa mea.

Îmi spune asta de parcă părerea mea nici nu contează.

— Şi dacă refuz? întreb eu.

— Atunci, probabil că te vor chema să te interogheze la centru. Daca n-ai nimic de ascuns, îţi sugerez să le dai declaraţia. Voi fi aici şi eu. Te poţi consulta cu mine. Stai de vorbă cu ei şi după asta au să te lase în pace.

— Deci, au ajuns la concluzia că e vorba de incendiere?

— Sunt siguri chiar.

— Şi ce vor de la mine?

— Unde ai fost, ce-ai făcut, orele, locurile, chestii de-astea.

— Nu pot să răspund la toate, dar pot să spun adevărul.

Bruiser zâmbeşte.

— Atunci, adevărul o să-ţi redea libertatea.

— Lasă-mă să-mi scriu declaraţia.

— Hai s-o facem astăzi, la ora două.

Dau din cap afirmativ, dar nu zic nimic. E ciudat cum, în starea aceasta de vulnerabilitate, am încredere absolută în Bruiser Stone, un om în care, în alte condiţii, n-aş avea nici cea mai vagă urmă de încredere.

— Am nevoie de câteva ore libere, Bruiser, zic eu.

Mâinile îi încremenesc în aer şi se holbează la mine. Dru, care trebăluieşte printr-un cabinet cu dosare, se opreşte şi se uită la noi. Se pare că m-a auzit şi unul dintre rechini.

— Abia ai început, spune Bruiser.

— Da, ştiu. Dar nu mai e mult până la examenul meu de intrare în barou. Am rămas rău în urmă cu studiul.

Îşi semeţeşte capul într-o parte şi se mângâie pe barbă. Bruiser are ochii aspri şi când bea şi se distrează. Acum, par nişte raze laser.

— De cât timp ai nevoie?

— Păi, aş vrea să vin în fiecare dimineaţă şi să lucrez până la amiază sau cam aşa ceva. Apoi, în funcţie de procese şi de schema întâlnirilor, s-o şterg la bibliotecă şi să studiez.

Dorinţa mea de a avea umor cade ca nuca-n perete.

— Ai putea studia cu Deck, zice Bruiser, luminându-şi brusc faţa într-un zâmbet.

E o glumă, aşa că râd din toata inima.

— Am să-ţi spun ce-ai să faci, zice el, devenind serios. Lucrezi până la prânz, apoi îţi iei cărţile şi te duci la cafeneaua de la Sfântul Petru. Studiază până-ţi sar capacele, dar ţine ochii deschişi. N-am nimic împotrivă să-ţi treci examenul, dar, pentru moment, mă interesează să obţii cazuri noi. Ia cu tine un telefon celular, ca să putem lua legătura la orice oră. Eşti mulţumit?

De ce-oi fi făcut-o? Mi-am dat cu stângu-n dreptu', aducând vorba de examenul de admitere în barou.

— Sigur că da, rostesc eu, încruntându-mă.

Azi-noapte, în hamac, m-am gândit că, poate, cu puţin noroc, voi fi în stare să evit spitalul Sfântul Petru. Acum, am ajuns să-mi petrec cea mai mare parte a timpului acolo.

Aceiaşi poliţişti care m-au căutat acasă se prezintă la Bruiser să-i ceară permisiunea să mă interogheze. Stăm toţi patru în jurul unei măsuţe rotunde dintr-un colţ al cabinetului. În mijloc, se află două magnetofoane, ambele pornite.

Treaba devine curând plictisitoare. Repet aceeaşi poveste pe care le-am spus-o acestor doi

măscărici când ne-am întâlnit prima oară, iar ei irosesc o groază de timp repetând fiecare detaliu. Încearcă să mă facă să mă contrazic în amănunte nesemnificative – „parcă spuneai că erai îmbrăcat într-o cămaşă bleumarin şi-acum zici că era albastră” – dar nu le spun decât adevărul gol-goluţ. N-am ce ascunde şi după vreo oră se pare că-şi dau seama că nu sunt omul lor. Bruiser se enervează şi le tot spune să treacă mai departe. Ei se supun o vreme. Cred, fără rezerve, că acestor doi poliţişti le e teamă de Bruiser.

Până la urmă pleacă, iar Bruiser zice că asta a fost tot. Nu mai sunt suspectat, încearcă doar şi ei să-şi acopere urmele. Va sta de vorbă mâine dimineaţă cu locotenentul lor, şi o să-i facă să termine cu mine.

Îi mulţumesc. Îmi înmânează un telefon miniatural.

— Ţine-l la tine tot timpul, spune el. Mai ales când studiezi pentru examen. S-ar putea să am nevoie urgent de tine.

Aparatul acela minuscul mi se pare deodată mult prea greu. Prin el, voi sta la dispoziţia lui Bruiser zi şi noapte.

Mă expediază în biroul meu.

Mă întorc la cafeneaua de lângă secţia de ortopedie cu hotărârea solemnă să mă ascund într-un colţ, să studiez, să ţin la îndemână afurisitul ăsta de telefon celular, dar să-i ignor pe cei din jur.

Mâncarea nu e rea. După şapte ani de cantină, orice mi se pare gustos. Mănânc un sandviş cu brânză, ardei iute şi cartofi prăjiţi. Îmi etalez cursul meu de recapitulare pentru examen pe o masă din colţ şi mă aşez cu spatele la perete.

Mai întâi îmi devorez sandvişul, în timp ce îi examinez pe cei din jurul meu. Majoritatea poară amprenta medicală, într-un fel sau altul – doctori în halate scrobite, asistente în alb, laboranţi cu jachete speciale. Stau în grupuri mici şi discută

despre calmante şi despre tratamente de care n-am auzit în viaţa mea. Pentru nişte oameni despre care se presupune că se ocupă de sănătate şi de alimentaţie raţională, aceştia mănâncă cea mai cumplita hrană posibilă: cartofi prăjiţi, chiftele, tocană, pizza. Urmăresc un grup de medici tineri, aplecaţi asupra farfuriilor lor cu mâncare, şi mă întreb ce părere ar avea dacă ar şti că în mijlocul lor se află un avocat care studiază pentru examenul de admitere în barou şi care ar putea, într-o bună zi, să-i dea în judecată.

Mă îndoiesc că le-ar păsa. Am dreptul să stau aici la fel ca ei.

Nimeni nu mă bagă în seamă. Din când în când, mai intră câte un pacient în cârje sau într-un cărucior împins de câte un sanitar. Nu mai zăresc alţi avocaţi prin preajmă, gata să sară asupra prăzii.

Plătesc pentru prima mea ceaşcă de cafea, la şase seara şi mă cufund curând în recapitularea greoaie a contractelor şi a proprietăţilor funciare, două subiecte care îmi readuc în minte oroarea primului meu an de la facultatea de drept. Trudesc înainte. Am tot amânat până acum şi nu se mai poate. Trece o oră. Abia atunci mă duc după încă o cafea. Mulţimea s-a rărit şi dau cu ochii de doi accidentaţi care stau unul lângă altul în partea cealaltă a încăperii. Amândoi sunt înfăşuraţi în pansamente şi plini de plasturi. Deck le-ar ieşi îndată în faţă. Nu însă şi eu.

După o vreme, spre surpriza mea, hotărăsc că îmi place aici. E linişte şi nu mă cunoaşte nimeni. Un loc ideal pentru studiu. Cafeaua nu e rea şi suplimentul e la jumătate de preţ. Mă aflu departe de domnişoara Birdie, departe de povara muncii fizice. Şeful meu mă vrea aici şi, deşi se presupune că-mi caut vânatul, n-o să-şi dea seama niciodată ce fac. Doar n-am normă. Nu poate să-mi ceară un anumit număr de cazuri pe săptămână.

Telefonul emite un sunet nesuferit. Bruiser care mă verifică. Ai dat de ceva? Nu, zic eu, uitându-

mă la cei doi răniţi minunaţi care îşi compară rănile din două scaune cu rotile. Îmi spune că a vorbit cu locotenentul şi că lucrurile par să meargă bine. E convins că poliţia va urma altă pistă, va lua în consideraţie alţi suspecţi. Vânătoare plăcuta! Îmi urează el râzând şi închide; fără îndoială că se duce la Yogi's să bea una mică.

Mai studiez o oră, apoi mă duc la etajul şapte, să văd ce mai face Dan Van Landel. Are dureri, dar vrea să stea de vorbă. Îi dau vestea bună cum că am luat legătura cu societatea de asigurări a celuilalt şofer şi că ne aşteaptă o poliţă frumuşică. Cazul lui le are pe toate, îi explic eu, repetând cuvintele pe care mi le-a spus Deck mai devreme: claritate (doar e vorba de un şofer beat!), o grămadă de poliţe de asigurare şi vătămare corporală serioasă. Asta înseamnă câteva oase frânte care ar putea conduce la magnifica situaţie de *vătămare permanentă.*

Dan reuşeşte să surâdă plăcut impresionat. Îşi şi numără banii în gând. Mai are de negociat cu Bruiser, atunci când se va-mpărţi plăcinta.

Îmi iau rămas-bun şi îi promit că voi trece şi mâine pe la el. O dată ce am fost pus de serviciu la spital, voi putea să-mi vizitez toţi clienţii, pentru că veni vorba de slujbă!

Cafeneaua e din nou plină, când mă întorc şi îmi reiau locul în colţ. Mi-am lăsat cărţile pe masă şi pe una scrie limpede „Recapitulare pentru examenul de barou – Elton". Acest lucru a captat atenţia unui grup de medici tineri de la masa vecină şi când mă aşez, trag cu coada ochiului suspicioşi spre mine. Tac dintr-o dată, aşa că-mi dau seama că au vorbit despre cursurile mele. Curând, se ridică şi pleacă. Îmi mai iau nişte cafea şi mă cufund în minunile procedurilor de judecata federală.

Mulţimea se răreşte, până nu mai rămâne decât o mână de oameni. Acum beau cafea decofeinizată

şi nu încetez să mă minunez de cât material am reuşit să parcurg în ultimele patru ore. Bruiser mă sună din nou la zece fără un sfert. Se pare că e undeva, într-un bar. Vrea să vin mâine dimineaţă, la ora nouă, la el în birou, să discutăm un articol de lege pe care îl vrea conspectat şi prezentat pe scurt, pentru procesul cu drogurile, care va avea loc luna aceasta. Îi spun că voi fi acolo.

Nu mi-ar plăcea să ştiu că avocatul meu a rezolvat problema teoriilor legale pe care le va folosi în apărarea mea, în vreme ce trage la măsea, într-un bar unde se dansează cu sânii goi.

Dar Bruiser e avocatul meu.

La zece, nu mai sunt decât eu în cafenea. E deschis toată noaptea, aşa că fata de la casă nu-mi dă nicio atenţie. Sunt cufundat în limbajele înfăţişărilor preliminare, când aud strănutul delicat al unei femei. Ridic privirile şi văd, la două mese mai încolo, o pacientă într-un scaun cu rotile – singura persoană care-a mai rămas în ospătărie, în afară de mine. Piciorul drept îi e în ghips de la genunchi până în vârful degetelor. Pare să fie proaspăt, din câte ştiu eu, în faza actuală a carierei mele, despre asemenea lucruri.

E foarte tânără şi extrem de drăguţă. Nu mă pot abţine să nu mă holbez la ea câteva secunde, înainte să-mi reiau studiul. Apoi, îmi ridic din nou privirile spre ea. Are părul negru şi strâns la spate. Ochii îi sunt căprui închis şi par umezi. Are trăsături bine conturate, care îţi atrag atenţia, în ciuda unei contuzii vizibile de pe maxilarul stâng. E o vânătaie urâtă, de genul celor lăsate de loviturile de pumn. Poartă un halat alb, de spital, şi pare fragilă. Un bărbat mai în vârstă, cu jachetă roz, unul dintre acele nenumărate suflete caritabile care vin să lucreze ca voluntari la spitalul Sfântul Petru, îi pune uşor în faţă un pahar de plastic cu suc de portocale.

— Poftim, Kelly, zice el ca un bunic perfect.

— Mulţumesc, îi surâde ea.

— O jumătate de oră, da? o întreabă el.

Ea dă din cap şi îşi muşcă buza de jos.

— Da, o jumătate de oră.

— Pot să mai fac ceva pentru tine?

— Nu, mulţumesc.

O bate uşor pe umăr şi iese.

Am rămas singuri. Încerc să-mi dezlipesc ochii de la ea, dar mi-e imposibil. Mă uit ce mă uit în hârtii, apoi îmi ridic ochii încet. Nu e chiar în faţa mea; priveşte în gol. Ridică paharul şi observ că încheieturile mâinilor îi sunt bandajate. Nu cred că m-a văzut. De fapt, îmi dau seama că n-ar observa pe nimeni din jur, chiar dacă încăperea ar fi plină de lume. Kelly trăieşte într-o mică lume numai a ei.

Se pare că are glezna ruptă. Vânătaia de pe obraz l-ar satisface în mod sigur pe Deck care ar trece-o în categoria vătămărilor multiple, deşi nu pare să aibă răni deschise. Încheieturile pansate sunt însă derutante. Oricât ar fi ea de drăguţă, tot nu sunt tentat să-mi practic talentele de avocat. Pare foarte tristă şi nu vreau să-i adâncesc durerea. Poartă o verighetă subţire pe inelarul de la mâna stângă. Nu cred să aibă mai mult de optsprezece ani.

Încerc să mă concentrez asupra legilor, fără să mă întrerup măcar cinci minute, dar o văd că-şi tamponează ochii cu un şerveţel. Îşi apleacă uşor capul într-o parte, în timp ce lacrimile îi curg şiroaie pe obraji. Suspină încetişor.

Îmi dau repede seama că nu plânge din cauza durerii fizice.

Fantezia mea dezlânată de avocat lucrează cu febrilitate. Poate a suferit un accident de automobil, soţul ei a murit şi ea a fost rănită. E prea tânără ca să aibă copii, familia e departe şi ea stă singură aici şi îşi jeleşte bărbatul. Ar fi un caz pe cinste.

Alung gândurile acestea îngrozitoare şi încerc să mă concentrez asupra cărţilor din faţa mea. Ea

suspină şi plânge încetişor în continuare. Câţiva clienţi vin şi pleacă, fără însă să se aşeze la masa mea sau a lui Kelly. Beau şi ultima picătură din ceaşca de cafea şi mă scol încet de pe scaun. Trec chiar prin faţa ei, îndreptându-mă spre tejghea. Îi arunc o privire, ea se uită la mine şi ochii ni se întâlnesc o secundă ce mi se pare nesfârşită.

Gata-gata să mă lovesc de un scaun metalic! Când plătesc cafeaua, mâinile îmi tremură uşor. Trag aer în piept şi mă opresc la masa ei.

Îşi ridică încet ochii aceia frumoşi şi umezi. Înghit în sec şi zic:

— Ştii, nu sunt un băgăcios, dar poate te ajut cu ceva. Ai dureri?

La aceste cuvinte, fac un semn cu capul spre ghipsul ei.

— Nu, zice ea cu voce stinsă, apoi surâde slab şi neaşteptat. Oricum, mulţumesc.

— Cu plăcere, zic eu şi mă uit spre masa mea care se află la vreo cinci metri de-aici. Eu stau acolo. Studiez pentru examenul de intrare în barou. Daca ai nevoie de ceva, spune-mi.

Ridic din umeri, ca şi cum n-aş şti ce să fac, dar sunt un om săritor, iar dacă am dat buzna, îmi cer scuze. În realitate însă, sunt îngrijorat. Şi sunt gata să fac orice.

— Mulţumesc, repetă ea.

Mă las în scaunul meu. Am clarificat situaţia: sunt o persoană legală, într-o oarecare măsură, care studiază tratate voluminoase, în speranţa că va intra în curând într-o profesiune nobilă. Cu siguranţă că am impresionat-o, întrucâtva. Mă cufund în studiu, uitând de suferinţele ei.

Minutele trec. Dau foaia şi-i arunc totodată o privire. Şi ea se uită la mine şi îmi simt inima bătând mai tare. Nu o mai bag în seamă, cât pot eu de mult, apoi îmi ridic ochii. E din nou în ghearele suferinţei. Strânge şerveţelul în mână. Lacrimile îi curg pe obraji.

Mi se rupe inima când o văd suferind aşa. Mi-aş dori din tot sufletul să mă aşez lângă ea, s-o cuprind pe după umeri chiar şi să discutăm. Dacă e căsătorită, unde naiba e soţul ei? Se uită spre mine, dar nu cred că mă vede.

Exact la zece şi jumătate, îi soseşte escorta în jachetă roz, iar ea încearcă repede să-şi revină. El o mângâie pe creştet, îi spune un cuvânt de alinare pe care însă nu-l aud, apoi împinge cu blândeţe scaunul cu rotile. În timp ce pleacă, ea se uită clar la mine. Şi îmi zâmbeşte înlăcrimat.

Îmi vine să o urmăresc de la distanţă, să văd la ce cameră stă, dar mă stăpânesc. Mai târziu, mă gândesc să dau de tipul în roz, ca să-i cer amănunte. Dar n-o fac. Încerc s-o uit. Nu e decât un copil.

Seara următoare, sosesc în cafenea şi pun stăpânire pe aceeaşi masă. Ascult aceleaşi conversaţii dintre aceiaşi oameni grăbiţi. Îi vizitez pe cei doi Van Landel şi răspund la întrebările lor interminabile. Mă uit după alţi rechini care ar putea să se hrănească în aceste ape murdare şi nu bag în seamă câţiva posibili clienţi, aşteptând să-mi cadă pară mălăiaţă. Studiez ore întregi. Mă concentrez puternic şi parcă n-am avut niciodată o motivaţie mai intensă.

Şi mă uit la ceas. Pe măsură ce se apropie ora zece, îmi pierd cumpătul şi încep să-mi arunc ochii împrejur. Încerc să fiu calm şi studios, dar mă trezesc tresărind de câte ori intră un nou client în local. La o masă, mănâncă două asistente, la alta, un laborant citeşte o carte.

Intră la zece şi cinci, în căruciorul împins de acelaşi bărbat în vârstă. O duce cu grijă unde vrea ea. Alege aceeaşi masă ca aseară şi îmi zâmbeşte, în timp ce bătrânul îi aranjează scaunul.

— Suc de portocale, spune ea.

Părul îi e tot strâns la spate, dar, dacă nu mă înşel, şi-a dat cu rimel şi şi-a conturat ochii.

Buzele îi sunt rujate cu roz şi efectul e uluitor. Aseară nu mi-am dat seama că nu era fardată deloc. Acum, cu numai puţin machiaj, e uluitor de frumoasă. Ochii îi sunt senini, radioşi, lipsiţi de tristeţe.

Bătrânul îi pune paharul cu suc pe masă şi rosteşte aceleaşi cuvinte ca seara trecută.

— Poftim, Kelly. O jumătate de oră, da?

— Mai bine patruzeci şi cinci de minute, spune ea.

— Cum doreşti, zice el şi se depărtează.

Îşi soarbe sucul şi se uită absentă în jos, la masă. Am pierdut multă vreme astăzi, gândindu-mă la Kelly şi, după lungi reflecţii, mi-am făcut un plan de acţiune. Aştept câteva minute, prefăcându-mă că n-o văd şi studiind cu importanţă, apoi mă ridic încet, ca şi cum aş lua o pauză de cafea.

Mă opresc la masa ei şi zic:

— Astă-seară pari mult mai liniştită.

Se aştepta la cuvintele mele.

— Mă simt mult mai bine, rosteşte ea, surâzând şi arătându-şi dinţii perfecţi.

În ciuda vânătăii de pe obraz, are un chip superb.

— Să-ţi aduc ceva?

— Aş vrea o cola. Sucul ăsta e amar.

— Da, sigur, spun eu şi mă depărtez în culmea fericirii.

Iau două pahare mari cu cola de la automat, plătesc şi le pun pe masa ei. Mă uit încurcat la scaunul din faţa ei.

— Te rog, ia loc, mă îmbie ea.

— Eşti sigura că nu deranjez?

— Te rog. M-am săturat de discuţiile cu asistentele.

Iau loc şi mă sprijin în coate.

— Mă numesc Rudy Baylor, încep eu. Iar tu eşti Kelly…

— Kelly Riker. Mă bucur că te cunosc.

— Şi eu.

E frumoasă şi de la depărtare, dar acum, că o pot privi fără jenă de la un metru, mi-e imposibil să nu rămân cu gura căscată. Are ochii blânzi, căprui, cu o licărire şireată. E foarte fină.

— Iartă-mă dacă te-am deranjat aseară, rostesc eu nerăbdător să stăm de vorbă.

Vreau să ştiu atâtea despre ea!

— Nu m-ai deranjat. Îmi pare rău că m-am dat în spectacol.

— Cum de vii aici? o întreb, de parcă ar fi o străină, iar eu sunt de-al casei.

— Ca să mai ies şi eu din camera. Dar tu?

— Păi, învăţ pentru examenul de intrare în barou şi aici e linişte.

— Aşadar, vei fi avocat.

— Da. Am absolvit facultatea de drept acum câteva săptămâni şi mi-am găsit de lucru la o firmă. După ce trec examenul acesta, plec.

Bea cu paiul şi se strâmbă uşor de durere, la orice mişcare.

— Urâtă ruptură, nu-i aşa? o întreb eu, făcând un semn cu capul spre piciorul ei.

— Da, la gleznă. Mi-au pus tijă.

— Cum s-a întâmplat?

Era logic că asta urmează, iar răspunsul va fi uşor pentru ea.

Dar nu-i aşa. Ezită şi ochii i se umplu, dintr-o dată, de lacrimi.

— Un accident în casă, zice ea, o replică vagă, pe care a repetat-o de mai multe ori.

Ce vrea să-nsemne una ca asta? Un accident în casă! A căzut de pe scări?

— O! fac eu, ca şi când lucrurile ar fi extrem de clare.

Mă interesează însă încheieturile de la mâini, pentru că sunt pansate, nu puse în ghips. Nu par a fi rupte şi nici sucite. Răni te, probabil.

— E o poveste lungă, murmură ea, sorbind din cola şi întorcându-şi privirile.

— De când eşti aici? o întreb.

— De două zile. Medicul aşteaptă să vadă dacă tija rămâne dreaptă. Altfel, trebuie s-o mai pună o dată.

Tace şi se joacă cu paiul.

— Nu-i un loc cam ciudat pentru studiu?

— Nu tocmai. Aici e linişte. Au cafea la discreţie şi e deschis toată noaptea. Porţi verighetă…

Chestia asta mă deranjează mai mult ca orice.

Se uită la deget, ca şi cum nu mai era sigură că o are.

— Mda, oftează ea, apoi rămâne cu ochii pironiţi la paiul din pahar.

Verigheta e simplă, fără diamante.

— Şi unde e soţul tău?

— Îmi pui cam multe întrebări.

— Păi, sunt avocat sau, mă rog, aproape. Aşa suntem noi obişnuiţi.

— De ce te interesează?

— Pentru că mi se pare ciudat că eşti singură aici, la spital, rănită, iar el nu stă cu tine.

— A fost pe la mine mai devreme.

— Acum e acasă, cu copiii?

— N-avem copii. Tu?

— Nu. N-am nici nevastă, nici copii.

— Câţi ani ai?

— Îmi pui cam multe întrebări, spun eu zâmbind, şi-i văd lucirea din ochi. Douăzeci şi cinci. Dar tu?

Se gândeşte o clipă şi zice:

— Nouăsprezece.

— Te-ai măritat îngrozitor de tânără.

— N-am avut de ales.

— O, îmi pare rău.

— Tu n-ai nicio vină. Am rămas gravidă când abia împlinisem optsprezece ani, m-am măritat la puţină vreme, am pierdut copilul la o săptămână de la nunta, şi de atunci viaţa mea e un calvar. Ei, ţi-am satisfăcut curiozitatea?

— Nu. Ba da. Iartă-mă. Despre ce-ai vrea să vorbim?

— Despre colegiu. Unde-ai învăţat?

— La Austin Peay. Apoi, la Universitatea de Stat din Memphis.

— Mi-am dorit totdeauna să fac colegiul, dar n-a mers. Eşti din Memphis?

— Aici m-am născut, dar am crescut la Knoxville. Dar tu?

— Într-un orăşel, la o oră depărtare. Am plecat de acolo când am rămas gravidă. Familia mea s-a simţit jignită. Ai lui sunt nişte prăpădiţi. Trebuia să plecam.

Sunt nişte chestiuni urâte, de familie, în toată povestea asta şi cred că ar fi bine să nu mă amestec. A pomenit de două ori că a fost gravidă, deşi putea să evite subiectul. Dar e singură şi simte nevoia să vorbească.

— Aşadar, v-aţi mutat la Memphis.

— Am fugit la Memphis. Ne-a căsătorit un judecător de pace, a fost o ceremonie pe cinste, apoi, am pierdut copilul.

— Şi cu ce se ocupă soţul tău?

— Lucrează pe un electrostivuitor. Bea foarte mult şi e un ratat care visează încă să joace în marile echipe de base-ball.

Nu i-am cerut atâtea amănunte. Înţeleg că el era elev la un liceu sportiv, iar ea, cea mai drăguţă puicuţă – perechea americană perfectă – domnul şi domnişoara, cei mai frumoşi, cei mai chipeşi, cei mai atletici, gata să le reuşească totul, până când au călcat, într-o noapte, pe bec şi-au uitat de prezervativ. Şi-astfel, s-a abătut nenorocirea asupra lor. Din motive necunoscute mie, nu s-a pus problema unui chiuretaj. Nici nu ştiu dacă au terminat liceul. Căzuţi în dizgraţie, au fugit din târguşorul Cutare într-un oraş mare, în care să li se piardă urma. După avort, povestea de dragoste ia sfârşit, iar ei se trezesc la realitatea crudă a vieţii.

El mai visează încă la faima şi la bogăţia pe care i le-ar aduce marile cluburi sportive. Ea tânjeşte după anii lipsiţi de griji şi se gândeşte suspinând la colegiu, unde nu va mai ajunge niciodată.

— Iartă-mă, spune ea. Nu trebuia să-ţi povestesc toate acestea.

— Eşti destul de tânără, ca să mergi şi la colegiu, îi spun eu.

Pufneşte, văzând atâta optimism din partea mea, ca şi cum visul acesta a murit de mult.

— N-am terminat liceul.

Şi-acum, ce să-i mai spun? Poate să-i bălmăjesc ceva despre seral, când vrei, faci orice.

— Lucrezi undeva?

— Când şi când. Ce fel de avocat vrei să devii?

— Mi-ar plăcea să pledez, să-mi clădesc o carieră în sala de tribunal.

— Şi să-i aperi pe criminali?

— Poate. Au şi ei dreptul să fie judecaţi şi apăraţi.

— Ucigaşii?

— Da, dar majoritatea nu-şi pot permite un avocat.

— Violatorii şi cei care molestează copiii?

Mă încrunt şi nu spun nimic, o secundă.

— Nu.

— Bărbaţii care-şi bat nevestele?

— Nu, niciodată!

Devin foarte serios şi încep să mă gândesc la loviturile ei. E de acord cu preferinţele mele în materie de clienţi.

— Procesele penale sunt rare, îi explic eu. Probabil că mă voi ocupa mai mult de litigiile civile.

— Dosare şi chestii de-astea, nu?

— Da. Litigii civile.

— Divorţuri?

— Aş prefera să le evit. E o treabă cam urâtă.

Se străduieşte să conversăm despre mine, ca să nu mai aducă vorba de trecutul şi de prezentul ei.

Mie-mi convine. În orice clipă ar putea izbucni în plâns şi nu vreau să ne strice discuţia. Aş dori să ţină cât mai mult.

O interesează perioada pe care am petrecut-o la colegiu – învăţătura, petrecerile, fraternităţile, viaţa în cămin, examenele, profesorii, excursiile. A văzut o mulţime de filme şi are o imagine romantică despre cei patru ani minunaţi, într-un campus fantastic, toamna, când îngălbenesc frunzele, despre studenţii în treninguri care joacă fotbal şi despre noile prietenii care vor dura o viaţă întreagă. Copila asta amărâtă a plecat din târguşorul ei, dar nu şi-a pierdut visurile minunate. Vorbeşte foarte corect gramatical şi are un vocabular mai bogat ca al meu. Îmi mărturiseşte cu modestie că, dacă n-ar fi fost idila aceea cu Cliff Riker, ar fi absolvit prima sau a doua din clasă.

Fără prea mare efort, îi povestesc tot felul de nimicuri despre zilele glorioase din vremea studiilor mele, trecând peste lucruri esenţiale, cum ar fi faptul că lucram patruzeci de ore pe săptămână, livrând pizza la domiciliu, ca să mă pot menţine în şcoală. Vrea să ştie amănunte despre firma mea şi tocmai când îi prezint o imagine incredibilă a lui J. Lyman şi a birourilor sale, aud telefonul sunând pe masa mea. Îmi cer scuze şi-i spun că mă caută şeful meu.

E Bruiser, beat, la Yogi’s, împreună cu Prince. Îi amuză ideea că eu stau unde stau, iar ei beau şi pariază la cine ştie ce jocuri de la televizor. Pe fundal, se aude, parcă o încăierare.

— Cum merge vânătoarea? îmi urlă Bruiser în receptor.

Îi surâd lui Kelly care e, desigur, impresionată de telefonul acesta, şi îi explic cât mai încet posibil că stau chiar în momentul acesta de vorbă cu un posibil client. Bruiser se sparge de râs, apoi îi înmânează receptorul lui Prince, care e şi mai beat ca el. Îmi spune un banc cu avocaţi, fără nicio poantă, ceva despre urmărirea ambulanţelor. După

care se lansează într-o sporovăială cum că „ţi-am spus eu”, cum o să fiu cucerit de Bruiser şi cât de multe voi învăţa de la el. Nici cincizeci de profesori nu ştiu atâta carte ca prietenul lui. Convorbirea aceasta durează ceva, aşa că nu trece mult şi îl văd pe voluntarul lui Kelly venind după ea. Fac câţiva paşi spre masa ei, acopăr microfonul cu palma şi zic:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Ea surâde şi-mi răspunde:

— Mulţumesc pentru cola şi pentru discuţii.

— Mâine seară? o întreb eu, în timp ce Prince îmi urlă în ureche.

— Poate.

Îmi face cu ochiul şi mi se moaie genunchii.

Bineînţeles, bătrânul care o escortează e de multă vreme pe aici, ca să recunoască un racolator. Se încruntă la mine şi pleacă cu ea. Sunt singur că se va întoarce.

Apăs pe un buton şi îl întrerup pe Prince chiar în mijlocul frazei. Daca revin cu telefonul, nu mai răspund. Mai târziu, dacă îşi vor mai aminti, ceea ce mă îndoiesc, am să dau vina pe firma Sony.

18

Lui Deck îi plac provocările, mai ales când e vorba să-l pui să culeagă informaţii prin telefoane secrete, de la turnători necunoscuţi. Îi dau câteva detalii despre Kelly şi despre Cliff Riker şi, în mai puţin de o oră, se strecoară în cabinetul meu rânjind mândru.

Îmi citeşte din agenda lui, pe care şi-a luat notiţe:

— Kelly Riker a fost primită la Sfântul Petru acum trei zile, la miezul nopţii, cu tot felul de vătămări corporale. Nişte vecini care nu şi-au dezvăluit identitatea au chemat poliţia la ea acasă, pentru că au auzit nişte bătăi groaznice. Curcanii au găsit-o zăcând pe canapeaua din salon. Cliff Riker era beat criţă, foarte agitat şi, la început, a vrut să-i servească şi pe poliţişti cu aceleaşi scatoalce ca şi pe soţia lui. Învârtea în mână o crosă de aluminiu, arma lui preferată, după toate aparenţele. Au pus repede mâna pe el, l-au arestat, l-au acuzat de atac la persoană şi l-au ridicat. Ea a fost dusă la spital cu salvarea. A dat o scurtă declaraţie la poliţie, cum că el a venit beat acasă după nu ştiu ce meci, au început să se certe prosteşte, s-au bătut şi el a ieşit învingător. A zis că a lovit-o de două ori în gleznă cu crosa şi i-a dat doi pumni în faţă.

De două nopţi, n-am mai putut dormi, gândindu-mă la Kelly Riker şi la ochii ei căprui, la picioarele ei bronzate, iar gândul că a fost molestată în felul acesta îmi provoacă o stare de rău îngrozitoare. Deck îmi urmăreşte reacţiile, aşa că încerc să-mi păstrez cumpătul.

— E bandajată la încheieturile mâinilor, spun eu, iar el dă pagina, surâzând plin de sine.

Mai are un raport, din altă sursă, mult mai secretă, îngropată adânc prin dosarele echipei de salvare, Departamentul Pompierilor din Memphis.

— E vorba de un fel de zgârieturi la încheieturile mâinilor. La un moment dat, în timpul luptei, el i-a ţintuit mâinile la podea şi a încercat s-o oblige să aibă raporturi sexuale. Evident, n-a fost în stare, probabil pentru că băuse prea multă bere. Poliţiştii au găsit-o în pielea goală, acoperită doar cu o pătură. N-a putut să fugă, pentru că avea glezna ruptă.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— A petrecut o noapte la poliţie, apoi a fost scos pe cauţiune de familia lui. Trebuie să se prezinte peste o săptămână la tribunal, dar nu i se va întâmpla nimic.

— De ce?

— Ciudăţenia e că ea va renunţa la plângere, se vor săruta şi se vor împăca, apoi îşi va mai trage sufletul, până când el o s-o bată iar.

— De unde ştii?

— Pentru că s-a mai întâmplat. Acum opt luni, s-a primit un telefon asemănător la poliţie. Tot aşa, s-au bătut, numai că atunci ea a avut mai mult noroc. S-a ales numai cu nişte vânătăi. În mod cert, n-a avut crosa aceea la îndemână. Poliţiştii i-au despărţit, i-au muştruluit acolo, pe loc, sunt doar nişte copii abia căsătoriţi, aşa că să se sărute şi să se împace. Apoi, acum trei luni, a intrat în joc şi crosa cu pricina şi i-a rupt nişte coaste. A stat o săptămână la Sfântul Petru. De data aceasta, chestiunea a ajuns la Secţia de Abuzuri Familiale de la Primăria din Memphis. Cei de acolo, au insistat să se aplice o pedeapsă severă. Dar ea îl iubeşte pe tipul ăla şi refuză să depună mărturie împotriva lui. Deci, a căzut toată treaba. Aşa se întâmplă mereu.

Îmi trebuie câteva momente să-mi revin. Am bănuit eu ceva necazuri în familie, dar nu în halul ăsta. Cum poate un bărbat să ia o crosă de aluminiu şi să-şi bată nevasta cu ea? Cum de-i vine lui Cliff Riker să lovească cu pumnul un chip atât de frumos?

— Aşa se întâmplă mereu, repetă Dick ca pentru sine, citindu-mi gândurile.

— Altceva? îl întreb eu.

— Nimic. Doar că te sfătuiesc să nu te bagi prea mult.

— Mulţumesc, rostesc eu ameţit şi vlăguit. Mulţumesc.

Deck se ridică.

— Pentru puţin.

Nu e nicio surpriză că Booker a învăţat pentru examenul de admitere în barou mai mult ca mine. Şi, ca de obicei, îşi face griji în privinţa mea. A organizat o recapitulare maraton în sala de şedinţe de la firma Shankle.

Sosesc, la instrucţiunile lui, exact la amiază. Cabinetele sunt moderne şi aglomerate. Lucrul cel mai bizar de aici e că toţi sunt negri. Am văzut o groază de oficii juridice în ultima lună şi nu îmi aduc aminte decât de o secretară negresă, dar de niciun avocat de culoare. Aici însă, nu vezi o faţă albă.

Booker mă poartă repede peste tot. Cu toate că e ora prânzului, forfota e-n toi. Computere, copiatoare, faxuri, telefoane, glasuri – o larmă continuă. Secretarele mănâncă grăbite la birourile lor pline de teancuri mari de dosare. Avocaţii şi asistenţii sunt cumsecade, dar se grăbesc să-şi vadă de treabă. Şi ţinuta este strictă pentru toată lumea: bărbaţii în costume de culoare închisă şi cămăşi albe, iar femeile în rochii simple. Fără culori vii, fără ginşi.

Fac comparaţie cu firma lui J. Lyman Stone, dar renunţ repede la asta.

Booker îmi spune că Marvin Shankle conduce firma cu mână de fier. Se îmbracă simplu, la patru ace, se comportă cu un profesionalism exemplar din toate punctele de vedere şi programul de lucru e absolut cumplit. Nu acceptă abateri de la regulă din partea partenerilor şi a angajaţilor.

Sala de şedinţe se află într-un colţ liniştit al clădirii. E rândul meu să aduc mâncarea de prânz şi despachetez nişte sandvişuri pe care le-am luat de la Yogi's. Pe gratis. Stăm de vorbă vreo cinci minute, mai ales despre familie şi despre prietenii de la facultatea de drept. Îmi pune câteva întrebări despre slujba mea, dar ştie să rămână discret. I-am spus deja totul. Aproape tot. Prefer să nu ştie despre noua mea misiune de la Spitalul Sfântul Petru.

Booker a devenit un adevărat avocat. Se uită la ceas, după ce şi-a permis câteva minute de pălăvrăgeală, apoi se lansează în după-amiaza splendidă pe care şi-a planificat-o pentru amândoi. Vom lucra şase ore continuu, cu scurte pauze pentru cafea şi toaletă, iar la ora şase fix plecăm, pentru că încăperea a fost solicitată de altcineva.

De la douăsprezece şi un sfert până la unu şi jumătate recapitulăm taxele pe venituri federale. Booker vorbeşte cel mai mult, pentru că s-a priceput totdeauna la acest subiect. Ne ghidăm după materialele recapitulative speciale pentru acest examen, dar secţiunea despre taxe e la fel de voluminoasă ca tratatul pe care l-am studiat toamna trecută.

La unu şi jumătate, mă lasă să mă duc la toaletă şi aduce cafea. Apoi, până la două şi jumătate, e rândul meu şi vorbesc despre regulile federale ale probelor juridice, o chestiune „incitantă". Energia colosală a lui Booker e contagioasă, aşa că reuşim să parcurgem rapid nişte materiale plictisitoare.

Eşecul la examenul de admitere în barou e un coşmar pentru orice asociat tânăr, dar simt că pentru Booker ar fi un dezastru. Ca să fiu sincer, pentru mine n-ar fi sfârşitul lumii. M-aş simţi lovit în orgoliul meu, dar aş merge mai departe. Aş studia şi l-aş da din nou după şase luni. Lui Bruiser nu i-ar păsa de asta, dacă i-aş mai racola vreo doi clienţi în fiecare lună. Dacă pun mâna pe un caz

gras, nici nu l-ar mai interesa să dau vreodată acest examen.

Dar Booker ar putea avea necazuri. Bănuiesc că domnul Marvin Shankle i-ar face viaţa un iad, dacă pică la prima încercare. Iar dacă se întâmplă să cadă şi a doua oară, nu mai are ce căuta aici.

Exact la două şi jumătate, Marvin Shankle intră în sala de şedinţe, iar Booker mă prezintă. E un bărbat abia trecut de cincizeci de ani, foarte bine făcut şi dichisit. Părul îi e uşor grizonat la tâmple. Are un glas blând, dar ochii îi sunt pătrunzători. Am simţământul că vede şi după colţ. E o adevărată legendă prin cercurile juridice din zona de sud şi mă simt onorat să-l cunosc.

Booker l-a rugat să ne ţină o prelegere. Ascultăm cu atenţie, timp de aproape o oră, cum Shankle ne lămureşte cu privire la principiile de bază ale litigiilor pe tema drepturilor civile şi a discriminărilor de angajare. Luăm notiţe, punem câteva întrebări, dar, în cea mai mare parte a timpului, ascultăm.

Apoi pleacă la o şedinţă, iar noi ne petrecem următoarea jumătate de oră singuri, trecând în revistă legea antitrust şi monopolurile. La patru, altă prelegere.

Noul nostru conferenţiar este Tyrone Kipler, unul dintre parteneri, care a studiat la Harvard. Specialitatea lui este Constituţia. Începe domol şi se mai ambalează puţin când Booker îl „condimentează” cu nişte întrebări. Mă închipui ascuns între tufişuri, noaptea, sărind apoi cu o crosă de base-ball uriaşă şi bătându-l măr pe Cliff Riker. Ca să nu adorm, mă plimb în jurul mesei, îngurgitând la cafea şi încercând să mă concentrez.

Spre sfârşitul orei, Kipler e animat şi întărâtat, iar noi îl bombardăm cu întrebări. Deodată, se opreşte la mijlocul frazei, se uită la ceas agitat şi ne spune că trebuie să plece. Îl aşteaptă un judecător pe undeva. Îi mulţumim că şi-a pierdut vremea cu noi şi se retrage.

— Mai avem o oră, spune Booker. E cinci şi cinci. Ce facem?

— Hai să bem o bere.

— Îmi pare rău. Facem legea proprietăţii funciare sau etică.

Am nevoie de etică, dar sunt obosit şi n-am niciun chef să mi se reamintească acum cât sunt de păcătos.

— Hai să ne ocupăm de proprietate.

Booker dă fuga şi aduce tratatele necesare.

E aproape ora opt când bâjbâi prin labirintul de coridoare care duc în inima spitalului Sfântul Petru şi găsesc masa mea preferată ocupată de un doctor şi de o asistentă. Îmi iau cafeaua şi mă aşez alături. Asistenta e foarte drăguţă şi cam nebunatică. Judecând după şoaptele pe care şi le adresează, aş zice că treaba e pe bune. El are vreo şaizeci de ani, transplant de păr şi operaţie estetică la bărbie. Ea are vreo treizeci şi în mod clar nu aspiră la statutul de soţie. Doar amantă şi atât. Şoaptele par serioase.

N-am niciun chef de învăţat. Mi-ajunge pentru o zi, dar mă susţine faptul că-l ştiu pe Booker încă la birou, studiind pentru examen.

Cei doi îndrăgostiţi părăsesc brusc încăperea, după câteva minute. Ea plânge. El e rece şi fără inimă. Mă fac comod pe scaunul de la masa mea şi îmi întind notiţele, încercând să învăţ.

Şi aştept.

Kelly soseşte la zece şi câteva minute, dar scaunul ei e împins de altcineva. Îmi aruncă o privire rece şi arată spre o masă din centrul încăperii. O lasă acolo. Mă uit la el şi el se uită la mine.

Bănuiesc că e Cliff. E cam de înălţimea mea, bine făcut şi are un început de burtă, ca băutorii de bere. Are umeri largi, puternici şi i se văd bicepşii printr-un tricou mult prea mulat şi menit să-i pună în valoare braţele vânjoase. Poarta blugi strâmţi.

Părul negru e prea lung şi cârlionţat, ca să poată fi considerat îngrijit. O mulţime de cicatrice pe braţe şi pe faţă. Cliff e genul de băiat care s-a ras din clasa a opta.

Are ochi verzi şi o faţă frumoasă, dar care nu pare doar de nouăsprezece ani. Ocoleşte glezna aceea pe care a frânt-o cu o crosă de base-ball şi se duce la tejghea, să cumpere ceva de băut. Ea ştie că o privesc. Se uită nonşalant prin sală, apoi, în ultima clipă, îmi face repede cu ochiul. Gata-gata să-mi vărs cafeaua.

Nu-ţi trebuie cine ştie ce fantezie să intuieşti discuţiile recente dintre cei doi. Ameninţări, scuze, implorări, alte ameninţări. Se pare că s-au dondănit mult în seara aceasta. Amândoi au chipuri severe. Îşi sorb în linişte paharele. Din când în când, mai rosteşte unul câte un cuvânt, dar parcă sunt doi căţeluşi în călduri, la ora de mârâială săptămânală. Câte o propoziţie scurtă, apoi replica şi mai concisă. Se uită unul la altul numai când e absolut necesar, în rest, fixează podeaua şi pereţii. Mă ascund în dosul unei cărţi.

S-a aşezat în aşa fel, încât să se poată uita la mine, fără să fie prinsă. El e aproape cu spatele. Se tot uită în jurul lui, dar se mişcă lent. Am timp să mă prefac că mă scarpin în cap sau că studiez intens înainte să-şi pună ochii pe mine.

După vreo zece minute de semităcere, ea spune ceva la care el reacţionează puternic. Cât aş vrea să aud şi eu! El începe deodată să tremure şi să mârâie la ea. Kelly îi răspunde prompt. Încep să vorbească tot mai tare şi disting repede că se refera la posibilitatea ca ea să depună mărturie la tribunal. Se pare că nu s-a hotărât încă dacă da sau nu. Şi asta îl cam supără pe Cliff. O clipă, nu se mai poate controla, absolut normal pentru un mitocan ca el, iar ea îi spune să nu ţipe. El se uită împrejur şi încearcă să coboare glasul. Nu mai aud ce zice.

După ce l-a provocat, tot ea îl calmează, deşi e încă tare supărată. El fierbe, se lasă o scurtă tăcere şi nu se mai uită unul la altul.

Apoi, ea începe iar. Murmură ceva, iar el îşi încordează spatele. Mâinile îi tremură, şi foloseşte un limbaj mitocănesc. Se ceartă cât se ceartă, până când ea tace şi nu îl mai bagă în seama. Cliff nu suportă să nu i se dea atenţie, aşa că începe să vorbească iar tare. Ea îi spune să se liniştească, pentru că sunt în public. Dar el strigă şi mai tare. Îi spune ce-o să facă dacă nu renunţă la plângere şi cum nici nu-i pasă că va fi băgat la puşcărie etc., etc.

Ea zice ceva ce eu nu aud, iar el aruncă deodată cu cana de plastic şi sare în picioare. Băutura efervescentă se împrăştie peste tot, pe mesele din jur şi pe duşumea. O udă din cap până-n picioare. Kelly geme, închide ochii şi începe să plângă. El se depărtează, înjurând şi călcând apăsat pe hol.

Sar instinctiv de la loc, dar ea dă repede din cap. Mă aşez la loc. Casiera a văzut tot ce s-a întâmplat şi vine cu un prosop. I-l dă lui Kelly care începe să se şteargă de cola pe faţă şi pe braţe.

— Îmi pare rău, îi spune ea casierei.

Halatul îi e ud leoarcă. Se chinuieşte să nu izbucnească în plâns, în timp ce-şi şterge ghipsul şi picioarele. Sunt în apropiere, dar nu pot s-o ajut. Presupun că se teme ca nu cumva să se întoarcă el şi să dea de noi.

Există multe locuri în spitalul acesta unde poţi sta de vorbă la un pahar de cola sau la o cafea, dar l-a adus aici pentru că a vrut să mi-l arate. Sunt aproape sigur că l-a provocat, ca să fiu martor la ieşirea lui.

Ne uitam lung unul la altul, în timp ce ea îşi şterge faţa şi braţele cu grijă. Lacrimile îi curg şuvoi pe obraji. Şi le tamponează uşor. Posedă acea capacitate specific feminină de a lacrima fără să pară că plânge. Nu suspină şi nu sughiţă. Buzele nu-i tremură. Mâinile îi sunt liniştite. Stă acolo, pe

altă lume, uitându-se la mine cu ochi înceţoşaţi, tamponându-şi pielea cu un prosop alb.

Timpul trece fără să-mi dau seama. Soseşte un sanitar şchiop care se învârte în jurul ei. Dau buzna şi trei asistente râzând şi vorbind tare, până când o văd şi se liniştesc dintr-o dată. O privesc, şuşotesc ceva, şi din când în când se uită şi la mine.

A trecut destulă vreme de la plecarea lui Cliff, aşa că nu mai exista posibilitatea să se întoarcă. Îmi surâde ideea să mă port ca un domn. Asistentele ies, iar Kelly îmi face semn cu degetul. Acum pot să mă apropii.

— Îmi pare rău, zice ea, când mă ghemuiesc alături de ea.

— Nu-i nimic.

Şi rosteşte nişte cuvinte pe care nu le voi uita niciodată.

— Vrei să mă duci la mine în cameră?

În alte împrejurări, aceste vorbe ar putea avea semnificaţii profunde şi, o clipă, mintea mi-o ia razna. Îmi apare în faţă imaginea unei plaje exotice unde doi tineri îndrăgostiţi s-au hotărât să se retragă.

Camera ei trebuie să fie o semirezervă cu o uşă care poate fi deschisă de foarte multă lume. Inclusiv avocaţii pot da buzna.

O conduc pe Kelly în scaunul ei cu rotile pe după mese, apoi în hol.

— Etajul patru, îmi spune ea peste umăr.

Nu mă grăbesc. Sunt foarte mândru că mă port atât de cavalereşte. Îmi place că bărbaţii se uită la ea, în timp ce străbatem coridorul.

Rămânem singuri în lift, preţ de câteva secunde. Mă las jos, alături de ea.

— Te simţi bine? o întreb.

Acum nu mai plânge. Are ochii încă umezi şi uşor înroşiţi, dar şi-a revenit. Dă repede din cap şi zice:

— Mulţumesc.

Apoi îmi ia mâna şi mi-o strânge tare.

— Îţi mulţumesc din suflet.

Liftul se smuceşte uşor şi se opreşte. Intră un doctor şi ea îmi lasă repede mâna. Stau în picioare în spatele scaunului cu rotile, ca un soţ devotat. Vreau să ne ţinem iarăşi de mână.

E aproape unsprezece, după cum arată ceasul de pe peretele de la al patrulea etaj. Cu excepţia câtorva asistente şi a femeilor de serviciu, pe hol nu mai e nimeni. E linişte. Când trecem pe lângă camera de gardă, o asistentă mă măsoară din cap până în picioare. Doamna Riker a plecat cu un bărbat şi se întoarce cu altul.

Cotim la stânga şi ea îmi arată o uşă. Spre surpriza şi încântarea mea, încăperea e numai a ei. Are şi baie şi fereastră. Luminile sunt aprinse.

Nu ştiu cât se poate mişca, dar în momentul acesta e complet neputincioasă.

— Trebuie să mă ajuţi, spune Kelly.

Şi nu e nevoie să zică de două ori. Mă aplec cu grijă asupra ei şi îmi încolăceşte gâtul cu braţele. Mă strânge mai mult decât e cazul, dar nu mă plâng. Halatul îi e pătat de cola, însă nu-mi fac prea multe griji. E o povară dulce, aşa lipită de pieptul meu şi simt că nu poartă sutien. O strâng şi mai tare.

O ridic uşor din scaun. E foarte simplu, pentru că nu cântăreşte mai mult de cincizeci de kilograme, cu tot cu ghips. Nu ne grăbim, lungind clipa cât se poate, apoi o pun în pat cu cea mai mare grijă. Ne dezlipim cu greu unul de celălalt. Feţele noastre sunt la doar câţiva centimetri când dă buzna aceeaşi asistentă de la camera de gardă. Pantofii cu talpa de cauciuc se aud scârţâind pe gresia de jos.

— Ce s-a întâmplat? exclamă ea, arătând spre halatul pătat al lui Kelly.

Suntem încă îmbrăţişaţi şi încercăm să ne desprindem.

— O, doar un accident, îi explica ea.

Asistenta se mişcă întruna. Se duce la un sertar de sub televizor şi scoate un halat împăturit.

— Păi, trebuie să te schimbi, spune ea, aruncându-l pe pat, lângă Kelly. Şi trebuie să te speli cu buretele.

Apoi se opreşte o secundă, arată cu capul spre mine şi zice:

— Pune-l să te ajute.

Inspir adânc şi simt că leşin.

— Mă descurc eu, zice Kelly, punând halatul pe masa de lângă pat.

— Orele de vizită s-au terminat, drăguţă, îmi spune asistenta. Luaţi-vă rămas bun, copilaşi.

Apoi, iese din cameră. Închid uşa şi mă întorc pe marginea patului. Ne studiem reciproc.

— Unde-i buretele? întreb eu şi amândoi izbucnim în hohote.

Când râde, face gropiţe adânci la colţurile gurii.

— Stai aici, zice ea, bătând uşor cu palma pe marginea patului.

Mă aşez alături de ea, cu picioarele atârnând. Nu ne atingem.

Îşi trage un cearşaf alb până la piept, ca şi cum ar vrea să-şi ascundă petele.

Ştiu foarte bine cum stă treaba. O nevastă bătută rămâne măritată până la divorţ. Sau până îl ucide pe ticălos.

— Aşadar, ce părere ai de Cliff? mă întreabă ea.

— Ai vrut să mi-l arăţi, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Ar trebui împuşcat.

— E o pedeapsă cam severă pentru un acces de furie, nu crezi?

Tac o clipă şi mă uit în altă parte. Am hotărât să nu fac fiţe cu ea. Dacă tot stăm de vorbă, să fim cinstiţi. Ce caut eu aici?

— Nu, Kelly, nu e prea severă. Orice bărbat care îşi bate soţia cu o crosă de aluminiu trebuie împuşcat.

O urmăresc atent când rostesc aceste cuvinte, iar ea nici nu clipeşte.

— De unde ştii? mă întreabă.

— Din răsfoirea hârtiilor. Rapoartele de la poliţie, de la salvare, fişele de la spital. Ai de gând să aştepţi până-ţi dă în cap? S-ar putea să mori. Două lovituri zdravene în craniu şi…

— Încetează! Nu-mi povesti mie ce-nseamnă asta!

Se uită pe pereţi, iar când îşi întoarce ochii spre mine sunt plini de lacrimi.

— Nici nu ştii ce vorbeşti.

— Atunci, spune-mi tu.

— Dacă voiam să discutăm despre asta, aduceam eu vorba. N-ai niciun drept să-mi scormoneşti viaţa.

— Întocmesc dosarul de divorţ. Mâine aduc actele. Fă-o acum, cât eşti în spital. Ce dovadă mai concludentă vrei? O să meargă uşor. În trei luni, eşti o femeie liberă.

Scutură din cap, de parcă aş fi complet nebun. Şi poate că sunt.

— Nu înţelegi.

— Sunt sigur că nu. Dar prevăd ce se va întâmpla. Dacă nu scapi de derbedeul asta, nu ştiu cât o mai duci. Am numele şi telefoanele de la trei organizaţii care sprijină femeile de care se abuzează.

— Ce tot spui?

— Da, de abuz e vorba, Kelly. Nu ştiai? Semnele acelea de la încheieturile mâinilor înseamnă abuz. Vânătăile de pe obraz sunt dovada că soţul tău te bate. Poţi fi ajutată. Intentează divorţ şi vei fi sprijinită.

Se gândeşte o secundă la ce i-am spus. În încăpere e linişte.

— Nu merge cu divorţul. Am încercat deja.

— Când?

— Cu câteva luni în urmă. Nu ştiai? Sunt sigură că e înregistrat la tribunal. Cum rămâne cu

urmărirea hârtiilor?

— Şi ce s-a întâmplat cu divorţul?

— L-am anulat.

— De ce?

— Pentru că mă săturasem să tot fiu pocnită. Avea de gând să mă omoare, dacă nu-l anulam. Zice că mă iubeşte.

— Se vede! Pot să te-ntreb ceva? Ai tată sau vreun frate?

— De ce?

— Pentru că dacă fiica mea ar fi bătută de soţul ei în halul ăsta, i-aş rupe gâtul.

— Tata nu ştie. Părinţii mei încă mocnesc, din cauză că am rămas gravidă. Nu pot să uite. L-au dispreţuit pe Cliff de când a pus prima oară piciorul în casa noastră, iar în clipa în care a izbucnit scandalul, s-au închis în ei. N-am mai stat de vorbă de când am plecat de acasă.

— Nu ai fraţi?

— Nu. Nu se interesează nimeni de mine. Cel puţin, deocamdată.

Asta îmi cade greu şi trece ceva timp până înţeleg.

— Voi face ce vrei tu, îi spun. Dar trebuie să bagi divorţ.

Îşi şterge lacrimile cu degetele şi eu îi dau nişte pansament de pe masă.

— Nu pot intenta divorţ.

— De ce nu?

— O să mă omoare. Aşa îmi spune mereu. Ştii, prima dată când am încercat, am avut un avocat ticălos. L-am găsit în anuar. Mi-am închipuit că sunt toţi la fel. S-a gândit că n-ar fi rău să-i înmâneze citaţia de divorţ lui Cliff la lucru, de faţă cu amicii lui de băutură şi din echipa de base-ball. Cliff, bineînţeles, s-a simţit umilit. Atunci am intrat eu prima oară în spital. Peste o săptămână, am anulat divorţul, iar el continuă să mă ameninţe. O să mă omoare.

Spaima şi teroarea i se citesc pe chip. Se mişcă puţin şi se încruntă. Cred că o doare glezna cumplit. Geme şi zice:

— Poţi să-mi pui o pernă sub picior?

Sar de pe pat.

— Sigur că da.

Îmi arată două perniţe groase de pe scaun.

— Adu-mi una de-acolo, spune ea.

Asta înseamnă, bineînţeles, că va trebui să dăm cearşaful la o parte. O voi ajuta.

Se opreşte o secundă, se uita în jur şi zice:

— Dă-mi şi halatul.

Pornesc repede spre masă şi îi aduc halatul curat.

— Vrei să te ajut?

— Nu, întoarce-te.

Începe să-şi tragă halatul pătat peste cap. Mă întorc foarte încet.

Nu se grăbeşte. Şi ca să-i pună capac, îl aruncă chiar la picioarele mele. E în spatele meu, la mai puţin de un metru şi jumătate, doar în chiloţi şi cu ghipsul pe picior. Cred că nu s-ar supăra, dacă m-aş întoarce şi m-aş uita la ea. Ameţesc, numai gândindu-mă la asta.

Închid ochii şi mă-ntreb ce caut eu aici.

— Rudy, vrei să-mi aduci un burete? ciripeşte ea. E în baie. Udă-l puţin. Şi un prosop, te rog.

Mă întorc. Stă în fund, în mijlocul patului, strângându-şi cearşaful subţire în jurul pieptului. Nu s-a atins încă de halatul curat.

Nu pot sa mă abţin s-o privesc.

— Acolo, îmi arată ea cu capul.

Intru în baia aceea mică, unde găsesc un burete. În timp ce îl ud, mă uit la ea în oglinda de deasupra chiuvetei. Îi văd spatele prin uşa întredeschisă. În întregime. Pielea îi e netedă şi bronzată, dar are o vânătaie oribilă între omoplaţi.

Mă hotărăsc să o spăl eu. Sunt sigur că vrea asta. E lovită şi vulnerabilă. Îi place să flirteze şi vrea să-i văd trupul. Tremur tot.

Apoi, se aud voci. S-a întors asistenta. Când ies din baie, ea se fâţâie de colo-colo prin cameră. Se opreşte şi îmi rânjeşte, de parcă ne-a prins.

— Gata, zice ea. E aproape unsprezece şi jumătate. Aici nu e hotel.

Îmi smulge buretele din mână.

— Mă ocup eu de asta. Şi-acum, afară.

Rămân aşa şi-i zâmbesc lui Kelly, visând că-i ating picioarele. Asistenta mă apucă zdravăn de cot şi mă trage spre uşa.

— Ieşi, bombăneşte ea, prefăcându-se supărată.

La trei noaptea mă strecor în hamac şi mă legăn absent în întunericul liniştit, uitându-mă la stele printre crengi şi frunze, amintindu-mi de mişcările ei încântătoare, auzindu-i vocea tulburată şi visându-i picioarele.

Mie îmi revine sarcina să o apăr, n-are pe altcineva. Aşteaptă s-o salvez, apoi s-o readuc la viaţă. E clar pentru amândoi ce se va întâmpla pe urmă.

O simt încolăcindu-mi gâtul, lipindu-se de mine în clipele acelea minunate. E uşoară ca fulgul în braţele mele.

Vrea s-o privesc, să-i mângâi carnea cu buretele acela cald. Ştiu că-i aşa. Şi diseară, aşa voi face.

Mă uit printre arbori cum răsare soarele, apoi adorm, numărând orele până o voi vedea din nou.

19

Stau în biroul meu şi studiez pentru examen, pentru că n-am altceva mai bun de făcut. Îmi dau seama că nu mi se prea dă de lucru, din cauză că nu sunt încă avocat. Şi nici nu voi fi, până nu intru în barou.

Mi-e greu să mă concentrez. Cum de m-am îndrăgostit de o femeie măritată, tocmai cu câteva zile înainte de examen? În perioada aceasta, ar trebui să am mintea cât mai clară, să nu mă distragă nimic, să mă concentrez asupra unui singur ţel.

E o păguboasă, încerc eu să mă conving. O fată bătută de soartă, plină de cicatrice. Multe dintre ele nu i se vor vindeca niciodată. Iar el e periculos. Numai gândul că alt bărbat i-ar putea atinge funduleţul ei cel drăgălaş l-ar scoate din minţi.

Meditez la toate acestea cu picioarele pe birou şi cu ceafa sprijinită în mâini, privind visător ca prin ceaţă. Deodată, uşa se dă în lături şi Bruiser dă buzna.

— Ce faci? latră el.

— Studiez, îi răspund, sărind şi luându-mi o poziţie decentă.

— Credeam că înveţi după-amiază. Acum e zece şi jumătate.

Se plimbă nervos prin faţa biroului meu.

— Uite ce-i, Bruiser, astăzi e vineri. Miercurea viitoare începe examenul. Mi-e frică.

— Atunci, du-te şi studiază la spital. Şi fă rost de-un caz. De trei zile n-ai venit cu nimic nou.

— E greu să înveţi şi să stai la pândă în acelaşi timp.

— Deck poate.

— Da, Deck, eternul învăţăcel.

— Am primit mai adineauri, un telefon de la Leo F. Drummond. Îţi spune ceva numele ăsta?

— Nu. De ce? Ar trebui?

— E unul dintre partenerii principali de la Tinley Britt. Pledează extraordinar şi e specializat în litigii comerciale. Pierde foarte rar. Mare avocat! La fel ca firma lui.

— Ştiu totul despre Trent & Brent.

— Ei, afla că vei şti şi mai multe. Îi reprezintă pe cei de la Marele Profit. Drummond e consilierul principal.

Bănuiam că sunt cel puţin o sută de firme în oraşul acesta care se ocupa de miile de societăţi de asigurări. Cum se face că Marele Profit şi Trent & Brent – două societăţi pe care le urăsc din tot sufletul – au ajuns să coalizeze?

Ciudat, reacţionez destul de bine. De fapt, nu sunt tocmai surprins.

Observ deodată că Bruiser se plimbă de colo-colo şi vorbeşte precipitat. E clar că e îngrijorat. Din cauza mea, a intentat un proces de zece milioane împotriva unei societăţi reprezentate de un avocat care îl intimidează. Asta mă amuză. Nici n-am visat vreodată că Bruiser Stone se teme de ceva pe lumea asta.

— Şi ce-a zis?

— Mai nimic. Mi-a spus că de acest caz se ocupa Harvey Hale, un ticălos, care i-a fost coleg de cameră la Yale, acum treizeci de ani, când erau la facultate, şi care, dacă nu ştiai, a fost un avocat extraordinar, specializat în apărarea societăţilor de asigurări, înainte să facă un infarct şi să-şi schimbe cariera, la recomandarea medicului. Aşa a ajuns judecător. Cu siguranţă, nu va admite în numele nici unei pledoarii din lume, mai mult de zece mii de dolari penalizare.

— Cine m-a pus să-ţi mai cer amănunte?

— Aşadar, îl avem pe Leo F. Drummond cu personalul lui grozav, plus pe judecătorul acela. Te-ai dus pe copcă!

— Eu? Păi, tu ce cusur ai avea?

— O, eu o să te-ajut. Dar e felia ta. Au să te sufoce cu hârţoagele, zice el şi se îndreaptă spre

uşă. Nu uita că sunt plătiţi cu ora. Cu cât fac mai multe acte, cu atât primesc mai mulţi bani.

Îmi râde în nas şi trânteşte uşa, fericit parcă la gândul că am căzut în ghearele lupului.

Sunt pierdut. La Trent & Brent sunt peste o sută de avocaţi. Dintr-o dată mă simt tare singur.

Mănânc o farfurie de supă la Trudy, împreună cu Deck. Puţinii clienţi care îşi iau prânzul sunt toţi muncitori necalificaţi. Miroase a untură, a sudoare şi a carne friptă. Aici îi place lui Deck cel mai mult să mănânce, pentru că a reuşit să pună mâna pe nişte cazuri de accidente de muncă. Unul s-a soldat chiar cu treizeci de mii de dolari. A primit atunci o treime din douăzeci şi cinci la sută, adică două mii cinci sute.

Îmi mai mărturiseşte, cu nasul în farfurie, că mai frecventează şi câteva baruri din zonă. Îşi scoate cravata, încearcă să pară un băiat oarecare şi pierde vremea la un pahar de cola. Stă şi ascultă muncitorii care îşi ung gâtlejul după muncă. Ar putea să-mi spună şi mie unde sunt barurile bune, „păşunile grase”, cum îi place lui să le numească. Deck e o comoară de sfaturi în ceea ce priveşte vânarea de cazuri şi de clienţi.

Da, bineînţeles, se duce, din când în când, şi în cluburile mai deocheate, dar numai cu scopul să-şi găsească clientelă. Îmi repetă întruna că trebuie doar să te mişti. Lui îi plac cazinourile din inima statului, deşi sunt considerate neatrăgătoare, din cauză că sunt frecventate de oameni săraci care îşi pun la bătaie doar banii de coşniţă. Dar tocmai acolo dai de câte ceva gras. Criminalitatea e în creştere. La fel, divorţurile şi falimentul. Toate acestea, pentru că tot mai multă lume e atrasă de jocurile de noroc. Şi ăştia au nevoie de avocaţi. În principiu, există multă suferinţă acolo, şi el e vigilent. A dat de un fir.

O să mă ţină la curent.

Seara mănânc la spital, în cafeneaua „diafană”, după cum i-au zis un grup de interni. Salată de paste făinoase, într-un castron de plastic. Învăţ puţin şi mă tot uit la ceas.

La zece, soseşte domnul mai în vârstă, cu jacheta roz. E singur însă. Se opreşte, se uită în jurul lui, mă vede şi se îndreaptă spre mine cu chipul sever, fără nicio plăcere.

— Sunteţi domnul Baylor? mă întreabă el politicos.

Ţine un plic în mână, pe care mi-l pune în faţă, când dau afirmativ din cap.

— E de la doamna Riker, zice, aplecându-se uşor din talie, apoi pleacă.

Plicul e alb, obişnuit îl deschid şi scot un cartonaş pe care scrie:

Dragă Rudy,

Doctorul mi-a dat drumul din spital în dimineaţa aceasta, aşa că acum sunt acasă. Îţi mulţumesc pentru tot. Roagă-te pentru noi. Eşti un băiat minunat.

Semnătura, apoi, un post scriptum:

Te rog, nu-mi telefona şi nici nu-mi scrie. Nu încerca să mă vezi. Ne-ar aduce numai necazuri. Îţi mulţumesc din nou.

Ştia că voi fi aici şi că o voi aştepta credincios. Cu atâtea gânduri şi dorinţe care m-au sfâşiat în ultimele douăzeci şi patru de ore, nici nu mi-a trecut prin minte că ar mai putea să şi plece. Eram absolut sigur că ne vom întâlni în seara aceasta.

Pornesc fără niciun ţel pe coridoarele nesfârşite, încercând să-mi revin. Sunt hotărât s-o văd. Are nevoie de mine, pentru că nu exista nimeni care s-o ajute.

Găsesc o carte de telefon, într-o cabină, unde e trecut şi Cliff Riker. Formez numărul, dar robotul mă informează că linia a fost deconectată.

20

Sosim la mezaninul hotelului, miercuri dimineaţa, devreme, şi suntem dirijaţi cu mână sigură spre o sală de bal mai mare ca un stadion. Suntem înregistraţi şi catalogaţi, cu taxele plătite dinainte. Toată lumea discută nervos, fără prea multă căldură însă. Suntem cu toţii morţi de frică.

Dintre cei aproximativ două sute de candidaţi care dau examenul de intrare în barou în această sesiune, cel puţin jumătate au terminat Universitatea de Stat din Memphis, luna trecută. Sunt prietenii şi duşmanii mei. Booker se aşază la o masă departe de mine. Am hotărât să nu stăm împreună. Sara Plankmore Wilcox şi S. Todd stau într-un colţ din partea cealaltă a sălii. S-au căsătorit sâmbăta trecută. Casă de piatră! El e un tip bine, ferchezuit şi cu aere de prinţ. Sper să pice. Şi Sara, la fel.

Simt cum pluteşte în aer spiritul competitiv, la fel ca în primele săptămâni de facultate, când mă interesa grozav cât a progresat fiecare. Dau din cap în semn de salut spre nişte cunoştinţe, sperând din toată inima să pice, pentru că şi ei îmi doresc în sinea lor acelaşi lucru. Asta prin natura profesiei.

O dată aşezaţi cum trebuie la mesele pliante, depărtate bine una de alta, ni se citesc timp de vreo zece minute instrucţiunile. Subiectele ne sunt împărţite la ora opt fix.

Examenul începe cu o secţiune numită Multi-Stat, nişte teste-grilă derutante, interminabile, care se referă la corpul de legi comune tuturor statelor. Mi-e imposibil să spun cât sunt de bine pregătit. Dimineaţa se scurge încet. Iau masa de prânz într-un bufet liniştit din hotel, împreună cu Booker, fără să vorbim despre examen.

La cină, mănânc un sandviş cu carne de curcan, împreună cu domnişoara Birdie. La nouă, sunt în pat.

Examenul se termină vineri, la ora cinci după-amiază, cu un geamăt general. Suntem prea vlăguiţi, ca să sărbătorim evenimentul. Ne sunt strânse lucrările pentru ultima oară şi ni se spune că putem pleca. Cineva face propunerea să bem ceva rece undeva, în amintirea zilelor trecute, aşa că şase dintre noi ne strângem la Yogi's. În seara aceasta, Prince e plecat şi nici urmă de Bruise, ceea ce mă face să răsuflu uşurat, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să fiu văzut de prieteni în prezenţa şefului meu. Ar începe să-mi pună tot felul de întrebări, în legătură cu ceea ce fac. N-am nevoie decât de un an, ca să găsesc o slujbă mai bună.

Încă după primul semestru de facultate, am învăţat că nu e bine să discuţi despre examene. Dacă te verifici, te oftici al naibii când vezi că ţi-a scăpat ceva.

Mâncăm pizza, bem vreo două beri, dar suntem prea obosiţi să facem vreo prostie. În drum spre casă, Booker îmi spune că examenul acesta l-a îmbolnăvit fizic. E sigur că l-a picat.

Dorm douăsprezece ore. I-am promis domnişoarei Birdie că astăzi mă pun pe treabă, dacă nu plouă. Când mă trezesc, în sfârşit, încăperea e scăldată de razele soarelui. E cumplit de cald, pâclă şi umezeală, aşa cum e în iulie, la Memphis. După trei zile în care mi-am stors imaginaţia şi memoria şi mi-am obosit ochii într-o sală fără ferestre, abia aştept să mă umplu de sudoare şi de pământ. O şterg de-acasă pe furiş şi în douăzeci de minute parchez pe aleea familiei Black.

Donny Ray aşteaptă în pridvorul din faţă. E îmbrăcat în blugi, cu adidaşi, şosete negre şi un tricou alb. Pe cap, poartă o şapcă obişnuită de base-ball care pare prea mare pentru faţa lui emaciată. Merge în baston, dar e nevoie de un braţ puternic, ca să se poată ţine pe picioare. Îl târăsc

împreuna cu Dot pe trotuar şi îl aşezăm cu grijă pe locul din faţă al maşinii mele. Răsuflă uşurată. Donny Ray n-a mai ieşit din casă de luni de zile, îmi spune ea. De data asta rămâne ea acasă doar cu Buddy şi cu pisicile.

În timp ce traversăm oraşul, Donny Ray îşi sprijină bărbia de bastonul pe care îl ţine între picioare. În afară de faptul că-mi mulţumeşte o dată, nu prea mai zice nimic.

A terminat liceul la vârsta de nouăsprezece ani. Fratele lui geamăn, Ron, a absolvit cu un an înaintea lui. N-a încercat să dea la colegiu. A lucrat doi ani ca funcţionar într-un magazin, dar a plecat de acolo, după un jaf. Îmi spune în două cuvinte despre perioada cât a fost angajat. N-a plecat niciodată de-acasă. Din documentele pe care le-am studiat până acum, am aflat că Donny Ray n-a depăşit niciodată salariul minim.

Ron, pe de altă parte, şi-a croit drumul prin şcoli, şi acum face studii superioare la Houston. Nici el nu s-a căsătorit şi vine rareori prin Memphis. Băieţii n-au fost niciodată apropiaţi, după spusele lui Dot. Donny Ray stătea mai mult în casă, citea şi construia aeromodele. Ron mergea cu bicicleta şi o dată a intrat chiar într-o bandă de puşti vagabonzi. Amândoi au fost băieţi buni, m-a asigurat ea. Din dosar reiese foarte clar că măduva osoasă a lui Ron s-ar potrivi perfect pentru transplantul lui Donny Ray.

Maşinuţa mea prăpădită ne hurducă pe străzi. El stă cu ochii ţintă înainte, cu cozorocul şepcii căzut pe frunte, şi vorbeşte numai când e întrebat. Parcăm alături de Cadillacul domnişoarei Birdie şi îi spun că locuiesc în căsuţa aceasta veche şi drăguţă, dintr-o zonă atât de selectă. Mă îndoiesc că l-am impresionat. Îl conduc pe lângă grămada de saci cu îngrăşământ, până la un loc umbros de pe terasa.

Domnişoara Birdie ştie că îl aduc să ne viziteze şi ne aşteaptă nerăbdătoare cu limonadă proaspătă.

Nici n-apuc bine să fac prezentările, că preia imediat comanda. Prăjitură? Zahăr candel? Ceva de citit? Îi propteşte întruna la perniţe pe lângă el, ciripind fericită tot timpul. Are o inimă de aur. I-am explicat că i-am cunoscut pe părinţii lui Donny Ray la Grădina cu Chiparoşi, aşa că se simte foarte apropiată de băiat. Aparţine turmei ei.

De îndată de Donny Ray a fost instalat la adăpost de orice rază de soare care i-ar putea băşica pielea ca varul, domnişoara Birdie îmi declară că e timpul să ne apucăm de treabă. Se opreşte dramatic şi cercetează curtea din spate, îşi scarpină bărbia, de parcă ar cădea pe gânduri, apoi îşi lasă molcom privirile să coboare asupra mormanului de bălegar. Dă câteva comenzi, de ochii lui Donny Ray şi eu mă reped la saci.

Curând, sunt lac de sudoare, dar de data aceasta mă bucur de fiecare clipă de muncă. La început, domnişoara Birdie se plânge de umiditate, apoi se hotărăşte să-şi facă de lucru cu florile din jurul terasei, unde e mai răcoare. O aud vorbind întruna cu Donny Ray care nu prea deschide gura, dar se bucură de aerul curat. La un moment dat, trecând cu roaba prin faţa lor, observ că cei doi joacă dame. La al doilea transport, o găsesc pe ea aşezată confortabil alături de el şi arătându-i nişte poze dintr-o carte.

M-am frământat mult, dacă s-o rog pe domnişoara Birdie să-l ajute pe Donny Ray. Cred din tot sufletul că femeia aceasta bună ar completa un cec pentru transplantul lui Donny Ray, dacă are într-adevăr bani. Dar n-am făcut-o, din două motive. Mai întâi, pentru că e deja prea târziu să se mai facă transplantul. Iar apoi, fiindcă domnişoara Birdie s-ar simţi umilită, dacă n-ar avea bani. Şi-aşa m-a suspectat că mă interesează prea mult averea ei. N-am cum să-i cer aşa ceva.

Îndată ce s-a pus diagnosticul de leucemie acută, s-a încercat vag colectarea unor fonduri pentru tratament. Dot a luat legătura cu câţiva prieteni

care au pus poza lui Donny Ray prin cafenelele şi magazinele din partea de nord a Memphisului. N-au obţinut mare lucru, după spusele ei. Au închiriat un restaurant local şi-au dat o petrecere mare, au servit oaspeţii cu somn şi cu alge. Au invitat până şi un disc jokey. Au ieşit în pierdere cu douăzeci şi opt de dolari.

Prima şedinţa de citostatice a costat patru mii de dolari, dintre care Spitalul Sfântul Petru a suportat două treimi. Restul l-au adunat ei, cum au putut. Peste cinci luni, boala a izbucnit cu şi mai mare intensitate.

În timp ce dau cu lopata, car şi transpir, îmi analizez toate energiile mentale în ura faţă de Marele Profit. Nu că mi-ar fi greu, dar am nevoie de foarte multă forţă, ca să prind curaj acum că am început războiul împotriva unei firme ca Tinley Britt.

Masa de prânz constituie o surpriză plăcută. Domnişoara Birdie a făcut supa de pui – e drept că nu asta mi-aş fi dorit eu într-o zi atât de fierbinte, dar, oricum, e o schimbare faţă de sandvişurile cu carne de curcan. Donny Ray mănâncă o jumătate de farfurie, apoi zice că trebuie să se odihnească. I-ar plăcea să se întindă în hamac. Îl conducem prin iarbă şi îl culcăm acolo. Deşi temperatura a depăşit treizeci şi două de grade, ne cere o pătură.

Stăm jos la umbră, mai sorbim nişte limonadă şi vorbim despre tristeţea băiatului. Îi povestesc puţin că i-am dat în judecată pe cei de la Marele Profit, accentuând asupra sumei de zece milioane pe care am cerut-o ca daune. Îmi pune câteva întrebări generale despre examenul de intrare în barou, apoi se duce în casă.

Când se întoarce, îmi înmânează un plic de la un avocat din Atlanta. Recunosc numele şi adresa.

— Poţi să-mi dai o explicaţie? mă întreabă, stând în faţa mea cu mâinile în şolduri.

Avocatul i-a scris domnişoarei Birdie, ataşând şi o copie a scrisorii mele, unde spuneam că o reprezint pe ea, că mi s-a cerut să refac testamentul şi că, din acest motiv, am nevoie de informaţii în legătură cu averea lăsată de soţul ei decedat. În scrisoarea pe care i-a trimis-o o întreabă doar dacă poate să-mi dezvăluie ceva din toate acestea. Tonul e neutru, ca şi cum s-ar conforma unor ordine.

— Păi e foarte simplu, zic eu. Sunt avocatul dumneavoastră şi încerc să strâng informaţii.

— Dar nu mi-ai spus că ai de gând să faci săpături în Atlanta.

— Ce-i rău în asta? Ce se ascunde în spatele acestei afaceri, domnişoară Birdie? De ce atâtea secrete?

— Judecătorul a închis dosarul, zice ea ridicând din umeri, ca şi când cu asta pune capăt discuţiei.

— Ce e în dosarul acesta?

— Tot felul de nimicuri.

— Care vă privesc pe dumneavoastră?

— Doamne fereşte!

— Bun. Atunci, pe cine?

— E vorba de familia lui Tony. Ştii, fratele lui a fost putred de bogat, acolo, în Florida. A avut mai multe neveste şi copii. Toţi din familie au fost cam ţicniţi. S-au certat pentru testamentele lui, patru la număr, mi se pare. Nu prea ştiu mare lucru, dar am auzit că o dată, după ce s-a terminat toată tărăşenia, i-au plătit pe avocaţi cu şase milioane. O parte din bani i-au revenit lui Tony care a mai trăit destul, ca să-i moştenească, conform legislaţiei din Florida. El însă, murind, n-a mai apucat să vadă banii. În urma lui, n-am mai rămas decât eu. Asta-i tot ce ştiu.

N-are importanţă cum a obţinut banii. Dar mi-ar plăcea să ştiu cât a moştenit.

— Vreţi să discutam despre testament?

— Nu. Mai târziu, zice ea, luându-şi mănuşile de grădinărit. Hai la muncă.

După câteva ore, stau cu Dot şi cu Donny Ray pe terasa năpădită de buruieni din faţa bucătăriei lor. Din fericire, Buddy s-a dus la culcare. Donny Ray e epuizat, după ziua petrecută la domnişoara Birdie.

E sâmbătă seara şi pâcla care pluteşte prin mahala se amestecă cu mirosul de cărbune şi de carne la grătar. Glasurile bucătarilor ad-hoc din grădinile din spatele caselor trec peste gardurile de lemn şi peste tufişuri până la noi.

E mai comod să stai şi să asculţi decât să conversezi. Dot preferă să fumeze şi să-şi bea cafeaua decofeinizată, furnizându-ne, din când în când, câte o bârfă despre vecini. Sau despre câinii lor. Săptămâna trecută, pensionarul care locuieşte alături şi-a tăiat un deget la circular. Îmi spune treaba asta de cel puţin trei ori.

Dar nu-mi pasă. Aş putea să stau acolo şi să ascult ce zice ore întregi. Sunt încă ameţit după examen. Mă amuză orice. Şi când reuşesc să nu mă gândesc la barou, mă simt bântuit de Kelly. Nu se poate să nu găsesc o cale mai puţin periculoasă, ca să iau legătura cu ea. Timpul le rezolvă pe toate.

21

Centrul Shelby de Justiţie Districtuală e o clădire modernă, cu douăsprezece niveluri, din mijlocul oraşului şi e conceput ca un fel de dispecerat unic al legii. Are o mulţime de săli de tribunal şi de cabinete pentru funcţionari şi administratori. Tot aici îşi au sediul procuratura şi şeriful. Au până şi un arest.

Tribunalul destinat proceselor penale are zece secţiuni, zece judecători, fiecare cu cazurile lui, care intră pe rol în săli diferite. Etajele de la mijloc mişună de avocaţi, de poliţişti şi de acuzaţi, dar Deck cunoaşte drumul. A dat înainte câteva telefoane.

Îmi arată uşa de la secţiunea a patra şi îmi spune că ne întâlnim acolo într-o oră. Intru şi mă aşez pe o bancă din spate. Sala e mochetată, şi mobilierul e deprimant de modern. În faţă, roiesc avocaţii ca albinele. Într-o boxă din dreapta, sunt vreo doisprezece arestaţi care îşi aşteaptă rândul să apară în faţa judecătorului. Un procuror oarecare răsfoieşte nişte hârtii, căutând numele acuzatului care urmează să fie audiat.

În rândul al doilea din faţă, îl văd pe Cliff Riker. Şuşoteşte cu avocatul său şi se uită peste nişte acte. Soţia lui nu e în sală.

Când apare judecătorul, toata lumea se ridică în picioare. Se abordează câteva cazuri cu privire la reducerea sau renunţarea la cauţiune, se discută despre termene stabilite deja. Avocaţii se sfătuiesc scurt, apoi dau din cap şi îi şoptesc câte ceva judecătorului.

Aprodul strigă numele lui Cliff şi acesta se îndreaptă semeţ spre podiumul din faţa băncilor. Lângă el, vine şi avocatul, cu un teanc de acte în mână. Procuroarea anunţă că s-a renunţat la acuzaţii, din lipsă de probe.

— Unde este victima? îl întrerupe judecătorul.

— A preferat să nu vină aici, răspunde procuroarea.

— De ce? întreabă judecătorul.

Pentru că e într-un scaun cu rotile, îmi vine mie să strig.

Procuroarea ridică din umeri, în semn că nu ştie sau chiar că nu-i pasă. Ridică şi avocatul lui Cliff din umeri, de parcă l-ar mira că micuţa doamna n-a venit aici să-şi etaleze rănile.

Procuroarea e o persoană ocupată. Are de rezolvat zeci de cazuri până la prânz. Recită repede cele ce s-au petrecut, arestarea, lipsa de probe, din cauză că victima nu vrea să depună mărturie.

— Asta-i a doua oară, zice judecătorul, fixându-l pe Cliff. De ce nu divorţezi, înainte s-o omori?

— Încercăm să ne acomodam, domnule judecător, zice Cliff pe un ton umil, prefăcut.

— Să vă grăbiţi. Dacă mai văd asemenea acuzaţii, nu le mai anulez. Ai înţeles?

— Da, domnule, răspunde Cliff, căindu-se, chipurile, că e aşa o pacoste.

Avocatul prezintă actele, iar judecătorul le semnează, clătinând din cap. Acuzaţiile sunt anulate.

Încă o dată, glasul victimei nu a fost auzit. Ea e acasă, cu glezna frântă, dar nu asta a făcut-o să nu se prezinte. Se ascunde, pentru că se teme să nu fie bătută din nou. Mă întreb cu ce preţ a renunţat la acuzaţii.

Cliff dă mâna cu avocatul şi trece printre bănci, pe lângă mine. E liber să facă ce pofteşte, păstrându-şi imunitatea, numai pentru că pe ea nu o ajută nimeni.

Există o logică păguboasă a acestei benzi rulante justiţiare. La doi paşi, sunt siluitorii, ucigaşii şi traficanţii de droguri, îmbrăcaţi în salopete portocalii, cu cătuşe la mâini. Abia au timp să-i treacă în revistă pe ticăloşii aceştia şi să le aplice nişte măsuri legale oarecare. Cum să se

mai îngrijească acest sistem de drepturile unei neveste molestate?

Deck a dat nişte telefoane, săptămâna trecută, în timp ce eram la examenul de intrare în barou. A aflat, astfel, noua adresă şi numărul de telefon ale familiei Riker. S-au mutat de curând într-un complex mare de apartamente, din sud-estul oraşului. Patru sute de dolari chirie pentru un apartament cu un singur dormitor. Cliff lucrează la o companie de mărfuri, nu departe de birourile firmei noastre, într-o gară. Nu au sindicat. Deck bănuieşte că primeşte vreo şapte dolari pe oră. Avocatul lui e un târâie-brâu, ca sutele de mii din acest oraş.

I-am spus lui Deck adevărul despre Kelly. Mi-a declarat că, după părerea lui, e bine că l-am informat, pentru că atunci când Cliff îmi va zbura creierii cu un pistol, el o să fie prin preajmă şi o să povestească cum s-a întâmplat.

A adăugat să nu mă mai gândesc la ea. N-o să-mi aducă decât necazuri.

Găsesc un bileţel pe biroul meu, prin care sunt chemat urgent la Bruiser. E singur în spatele biroului său imens şi vorbeşte la telefonul din dreapta. Mai are un aparat în partea stângă şi încă vreo trei la mijloc, iar în maşină şi în servietă, câte unul celular. Plus cel pe care mi l-a dat mie, ca să poată da de mine la orice oră din zi sau din noapte. Îmi face semn să iau loc, îşi dă ochii negri, înroşiţi, peste cap, ca şi cum ar conversa cu cine ştie ce nebun, apoi mârâie un răspuns afirmativ în receptor. Rechinii dorm ori s-au ascuns după pietre. Filtrul din acvariu bâzâie şi scoate bule de aer.

Deck mi-a şoptit că Bruiser face între trei sute şi cinci sute de mii de dolari pe an numai din avocatură. Greu de crezut, dacă te uiţi la încăperea aceasta dezordonată. Patru dintre asociaţii lui bat maidanele în căutare de cazuri de vătămare

corporală. (Şi-acum, mă are şi pe mine.) Deck a reuşit să pună mâna pe cinci cazuri anul trecut, ceea ce i-a adus lui Bruiser un venit de o sută cincizeci de mii de dolari. Se mai ocupă şi de cazurile traficanţilor de droguri, ceea ce i-a adus reputaţia, în lumea interlopă, că ar fi un avocat de încredere. Dar, după spusele lui Deck, veniturile reale ale lui Bruiser Stone provin din investiţii. E amestecat până peste cap în afacerile cu baruri deocheate din Memphis şi din Nashville. Administraţia federală se străduieşte zadarnic să afle ce venituri are din acestea. Fiind însă o afacere ce se bazează pe bani lichizi, nimeni nu poate şti adevărul.

A divorţat de trei ori, mi-a povestit Deck, în timp ce molfăia un sandviş plin de grăsime, la Trudy, şi are trei copii adolescenţi care, nici nu mă mir㠄, locuiesc cu mamele lor naturale. Lui îi place compania tinerelor care dansează pe mese, bea şi joacă extrem de mult şi nu va avea niciodată destui bani ca să fie mulţumit, indiferent cât ar câştiga.

Cu şapte ani în urmă, a fost arestat fiind acuzat de Curtea Federală pentru nişte afaceri cu gangsteri, dar autorităţile n-au avut nicio şansă să dovedească ceva. Acuzaţiile au fost anulate, după un an. Deck mi-a destăinuit că se cam teme de investigaţiile curente ale FBI-ului în lumea interlopă din Memphis, în care apăreau mereu numele lui Bruiser Stone şi al lui Prince Thomas. Tot el mi-a spus că Bruiser se comportă în ultima vreme cam ciudat – bea prea mult, se enervează repede şi umblă tunând şi fulgerând prin clădire, mai rău ca oricând.

În ceea ce priveşte telefoanele, Deck e sigur că FBI-ul a pus microfoane ascunse în fiecare aparat, inclusiv într-al meu. Crede acelaşi lucru şi despre pereţi. Au mai făcut-o şi înainte, mi-a spus el pe un ton grav. Şi mi-a atras atenţia să am grijă, că la Yogi’s e la fel.

Mi-a băgat în cap aceste gânduri „reconfortante” ieri, după-amiază. Dacă trec examenul de intrare în barou, plec de-aici chiar fără un ban în buzunar.

Bruiser pune, în sfârşit, receptorul jos şi îşi şterge ochii obosiţi.

— Uită-te puţin prin astea, îmi spune el, aruncându-mi un teanc gros de hârtii.

— Despre ce e vorba?

— Răspunsul de la Marele Profit. Ai să afli acum de ce e dificil să dai în judecată marile corporaţii. Au o grămadă de bani, ca să angajeze o mulţime de avocaţi care, la rândul lor, se-apucă de scris în neştire. Probabil că Leo F. Drummond îi taxează pe cei de la Marele Profit cu câte două sute cincizeci pe oră.

E vorba de o moţiune prin care se anulează cazul Black, pe baza unei scrisori de şaizeci şi trei de pagini. Mai e şi o notiţă prin care suntem anunţaţi că argumentele vor fi prezentate în cadrul unei audieri în faţa Onorabilului Harvey Hale.

Bruiser mă urmăreşte cu calm.

— Bun venit pe câmpul de bătaie.

Mi s-a pus un nod zdravăn în gât. Mi-ar trebui zile-n şir să reacţionez la o asemenea urare.

— Impresionant, bâigui eu, cu gura căscată. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Citeşte regulile cu atenţie. Dă un răspuns acestei moţiuni. Scrie şi tu o expunere, din punctul tău de vedere. Acţionează rapid. Nu-i chiar aşa rău cum pare.

— Nu?

— Nu, Rudy. Nu-i decât hârţogăraie. Ai să te obişnuieşti. Ticăloşii ăştia vor înainta orice moţiune posibilă şi vor mai inventa câteva, pe deasupra. Şi toate vor fi susţinute de expuneri impresionante. Au să ceară Curţii să planifice o audiere pentru fiecare drăgălaşă de moţiune. Nu le pasă dacă pierd sau câştigă. Oricum, fac o grămadă de bani. Şi-apoi, în felul acesta întârzie procesul.

S-au perfecţionat până la artă şi clienţii lor plătesc. Scopul e să te jupoaie, până la proces.

— M-am săturat deja.

— E o porcărie. Drummond nu face decât să pocnească din degete şi să spună: „Vreau o moţiune de anulare”, şi trei asociaţi se „îngroapă” îndată în bibliotecă, iar doi asistenţi le pun pe computere expuneri din procese mai vechi. Şi cu asta, basta! În câteva clipe, apare un rezumat al argumentelor lor, profund documentat. Apoi, Drummond îl va citi de nenumărate ori, îl va studia pentru două sute cincizeci pe oră, poate îşi mai pune şi vreun partener mai tânăr să-l analizeze. După care, n-are decât să-l editeze, să-l scurteze şi să-l modifice pe ici, pe colo, aşa că asociaţii se pot întoarce liniştiţi la bibliotecă, iar asistenţii la computerele lor. E o pierdere de vreme, dar Marele Profit are destui bani şi nu se dă înapoi să plătească firme ca Tinley Britt.

Mă simt ca şi cum m-aş pune cu o armată. Încep să sune două telefoane deodată, iar Bruiser îl înşfacă pe cel mai apropiat.

— Apucă-te de treabă, îmi aruncă el, apoi rosteşte în receptor: Da…

Car teancul de hârtii la mine în cabinet, cu amândouă mâinile. Închid uşa şi citesc moţiunea de anulare, cu expunerea de motive frumos prezentată şi bătută perfect. Îmi dau repede seama că vin cu argumente convingătoare pentru aproape fiecare acuzaţie din acţiunea mea. Limbajul e ales şi clar, plin de termeni juridici, ca orice expunere de motive; redactarea e fără cusur. Argumentele prezentate sunt întărite de o multitudine de dovezi ce par la obiect. Pe majoritatea paginilor, se află tot felul de note de subsol sofisticate. Au ataşat până şi o tablă de materii, un indice şi o bibliografie.

Nu lipseşte decât un ordin prin care să se confirme tot ce doreşte Marele Profit şi care să fie semnat de judecător.

După ce îl citesc a treia oară, încerc să mă adun şi încep să iau notiţe. Trebuie să găsesc un capăt de fir de care să mă leg. Primul şoc provocat de spaimă mi se risipeşte. Mă străduiesc să-mi reactualizez antipatia profundă faţă de Marele Profit şi faţă de ceea ce i-a făcut clientului meu, apoi îmi suflec mânecile.

Poate să fie domnul Leo F. Drummond şi vrăjitor în ale litigiilor, poate să aibă mii de sclavi la îndemână, dar eu, Rudy Baylor, nu am altceva de făcut. Sunt inteligent şi sunt în stare să muncesc. Vrea să înceapă un război al hârtiilor cu mine? Foarte bine! Am să-l sufoc şi eu.

Deck a mai trecut prin examenul de admitere în barou de şase ori, până acum. La a treia încercare, era gata-gata să-l ia, în California; i-au lipsit doar două puncte per total. L-a mai dat de trei ori în Tennessee, fără să se mai apropie măcar de punctajul cerut, mi-a relatat el cu o candoare dezarmantă. Nu sunt sigur că Deck îşi doreşte să treacă acest examen. Câştigă patruzeci de mii pe an, vânând clienţi pentru Bruiser şi nu se simte împovărat de principii etice. (Nu că pe Bruiser l-ar chinui aspectul moral!) Deck nu e obligat să plătească cotizaţii pentru barou, nici să-şi împrospăteze continuu cultura legală, să frecventeze seminarii, să apară în faţa judecătorilor, să aibă remuşcări pentru pro bono, ca să nu vorbim de suprasolicitare.

Deck e o lipitoare. Atâta vreme cât are un avocat de numele căruia să se folosească şi un birou unde să lucreze, el n-are treaba!

Ştie că nu sunt prea ocupat, aşa că şi-a făcut un obicei să treacă pe la mine, pe la unsprezece. Vreo jumătate de oră, stăm de bârfă, apoi ne plimbăm pe jos până la Trudy, ca să mâncăm un prânz ieftin. Acum, m-am obişnuit cu el. Deck e Deck, un omuleţ lipsit de pretenţii care vrea să fim prieteni.

Stăm şi mâncăm într-un colţ, printre hamali şi manipulanţi, la ospătăria lui Trudy, şi Deck

vorbeşte pe un ton atât de scăzut, încât abia-l aud. Uneori, mai ales în sălile de aşteptare ale spitalelor, poate să fie atât de îndrăzneţ, încât situaţia devine jenantă; alteori însă, e timid ca un şoricel. Mormăie ceva ce eu ar trebui să aud, în timp ce aruncă priviri furişe împrejur, peste umăr, de parcă se aşteaptă să fie atacat dintr-o clipă într-alta.

— La noi, la firmă, a lucrat un tip, pe nume David Roy, care s-a apropiat mult de Bruiser. Îşi numărau banii împreună, ca nişte hoţi. Roy a fost dat afară din barou, pe motiv că şi-a vârât mâna în nişte fonduri, aşa că nu mai poate profesa ca avocat.

Deck se şterge de maioneză pe buze, cu degetele.

— Asta nu-i nimic. Roy vine aici, trece strada şi-şi deschide un club cu dansatoare goale, care ia foc. Deschide altul. Arde şi-ăsta. Apoi, altul. Atunci a izbucnit războiul în treaba cu ţâţele goale. Bruiser e prea deştept să se bage la mijloc, dar e tot timpul pe muchie de cuţit. La fel ca amicul tău, Prince Thomas. Războiul durează de vreo doi ani. Destul de des mai iese la iveală şi câte un cadavru. Tot mai multe incendii. Roy şi Bruiser au tot scăpat basma curată. Anul trecut însă, băieţii de la FBI l-au înhăţat pe Roy şi se zvoneşte că o să ciripească. Înţelegi ce vreau să zic?

Dau din cap, aplecat la fel ca Deck. Nu ne-aude nimeni, dar am surprins câteva priviri, tocmai din cauză că stăm aşa, cu nasu-n farfurie.

— Ei bine, ieri, David Roy a depus mărturie în faţa marelui juriu. Se pare că au încheiat un târg.

La aceste cuvinte care reprezintă punctul culminant al relatării sale, Deck îşi îndreaptă spatele brusc şi se uită în jos, ca şi cum e capabil acum să aibă o imagine de ansamblu asupra lucrurilor.

— Aşadar? fac eu, tot pe un ton scăzut.

Se încruntă, se uită în jur precaut, apoi se apleacă.

— Există o mare probabilitate să ciripească despre Bruiser. Sau despre Prince Thomas. Am auzit chiar că s-a pus un preţ mare pe capul lui.

— Ca să fie omorât?

— Da. Mai încet.

— De către cine?

Nu poate fi vorba de patronul meu!

— Ia ghiceşte tu!

— Doar nu vrei să spui că Bruiser…

Catadicseşte să-mi ofere un surâs timid cu buzele strânse, fugar, apoi spune:

— N-ar fi prima oară.

După care muşcă o îmbucătură mare din sandviş şi mestecă încet, dând din cap. Aştept să înghită.

— Şi ce încerci să-mi spui? îl întreb.

— Să-ţi analizezi opţiunile.

— Păi, eu n-am de ales.

— S-ar putea să fii nevoit să te muţi.

— Păi, abia am venit.

— Lucrurile se pot precipita.

— Dar tu? îl întreb.

— S-ar putea să fiu şi eu nevoit să mă mut.

— Dar ceilalţi?

— Nu-ţi face tu griji în legătură cu ei, pentru că nici lor nu le pasă de tine. Eu sunt singurul tău prieten.

Cuvintele acestea mă urmăresc ore întregi. Deck ştie mai multe decât lasă să se înţeleagă, dar după câteva prânzuri luate împreună voi fi la curent cu toate. Am simţământul clar că e în căutarea unui nou liman, în cazul în care se produce dezastrul. I-am cunoscut şi pe ceilalţi avocaţi de la firmă – pe Nicklass, Toxer şi pe Ridge – dar sunt rezervaţi şi vorbesc puţin. Îşi ţin totdeauna uşile încuiate. Lui Deck nu-i place de ei şi presupun care sunt simţămintele lor faţă de el. După spusele lui Deck, cei trei sunt prieteni şi există posibilitatea ca, în

curând, să-şi deschidă o firmă mică. Nicklass e alcoolic şi e cam terminat.

Lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla lui Bruiser e să fie acuzat, arestat şi dat în judecată. Procesul acela ar dura cel puţin un an. În acest timp, ar putea încă să muncească şi să-şi ţină firma. Cel puţin, aşa cred. Nu au cum să-l scoată din barou, până nu e condamnat.

„Linişteşte-te", îmi spun eu întruna.

Şi chiar dacă voi fi aruncat în stradă, nu-i mare lucru. Doar mi s-a mai întâmplat. Şi-am reuşit să cad tot în picioare.

Pornesc spre domnişoara Birdie şi trec pe lângă un parc din oraş, unde se joacă cel puţin trei partide de base-ball, la lumina becurilor.

Mă opresc la un telefon public de lângă o spălătorie de automobile şi formez numărul. Îmi răspunde după al treilea apel.

— Alo.

Glasul ei îmi străbate tot trupul.

— Cliff e acasă? spun eu cu o octavă mai jos.

Dacă zice că da, închid pur şi simplu.

— Nu. Cine întreabă?

— Rudy, zic eu cu vocea mea normală.

Îmi ţin respiraţia, aşteptându-mă să aud cum îmi închide şi cum îmi vine tonul; dar, pe de altă parte, poate îmi vorbeşte, cu vocea aceea dulce. La naiba, nici nu ştiu la ce să mă aştept!

Urmează o pauză, dar nu-mi închide.

— Ţi-am spus să nu mă suni, zice ea, fără mânie sau nemulţumire.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine. Mă gândesc mult la tine!

— Nu putem să facem una ca asta.

— Adică ce să facem?

— La revedere.

Îmi închide şi îmi vine tonul.

Mi-a trebuit mult curaj să sun, iar acum regret că am făcut-o. Unii oameni au mai mult curaj

decât creier. Ştiu că soţul ei e un exaltat dement, dar nu ştiu până unde poate să meargă. Dacă e genul de bărbat gelos, şi sunt sigur că e aşa, pentru că nu e decât un mitocan idiot, de nouăsprezece ani, care s-a însurat cu o fată frumoasă, atunci bănuiesc că-i suspectează fiecare mişcare. Dar, oare, ar merge până acolo, încât să pună microfoane la telefon?

Puţin probabil. Şi totuşi, gândul acesta nu mă lasă să dorm.

Nici n-am apucat bine să dorm o oră, că sună telefonul. E aproape patru dimineaţa, după cum arată ceasul meu electronic. Bâjbâi pe întuneric să iau receptorul.

E Deck, foarte agitat. Vorbeşte repede, de la telefonul lui din maşină. E în drum spre mine, la o distanţă de trei cvartale. S-a întâmplat ceva măreţ, ceva urgent, un dezastru minunat. Grăbeşte-te! Îmbracă-te! Îmi dă instrucţiuni să ne întâlnim imediat la colţ.

Mă aşteaptă în dubiţa lui rablagită. Sar înăuntru şi porneşte brusc, lăsând urme pe asfalt. Nici n-am apucat să mă spăl pe dinţi.

— Ce naiba faci? îl întreb.

— E un mare naufragiu pe fluviu, mă anunţa el solemn, ca şi cum treaba asta l-ar întrista dintr-o dată.

Încă o zi de lucru, deci.

— Chiar după ora unsprezece, azi-noapte, s-a desprins de remorcher o barjă cu petrol şi a început să plutească pe fluviu în jos, până când s-a ciocnit de un vaporaş unde se afla o promoţie întreaga de liceeni. E vorba de vreo trei sute de copii la bord. Vaporaşul se scufundă pe lângă insula Mud.

— Îngrozitor, Deck. Dar ce naiba putem face noi?

— Să vedem care-i treaba. Bruiser a primit un telefon. El m-a sunat pe mine. Asta e. E un dezastru uriaş, poate cel mai mare din Memphis.

— Şi ăsta-i un motiv de mândrie?

— Nu înţelegi. Lui Bruiser nu-i poate scăpa una ca asta.

— Foarte bine. Lasă-l să-şi vâre fundul ăla mare într-un costum de scafandru şi să se-apuce de căutat cadavre.

— E o mină de aur.

Deck conduce rapid, traversând oraşul. Nu ne mai spunem niciun cuvânt, când ajungem în centru. Pe lângă noi, trece o ambulanţă şi pulsul începe să-mi crească. Altă ambulanţă ne taie calea.

Aleea de lângă fluviu e blocată de zeci de maşini de poliţie, toate cu farurile aprinse. Maşinile de pompieri şi ambulanţele sunt parcate bară la bară. În josul fluviului, se aude huruitul unui elicopter. Unii oameni stau nemişcaţi, alţii se agită, strigă şi arată cu degetul. În apropierea malului, se vede braţul unei macarale.

Ocolim repede banda galbenă de avertisment şi ne alăturăm mulţimii de gură-casă de la marginea apei. Scena durează de câteva ore şi panica s-a mai potolit. Acum, toată lumea aşteaptă. Mulţi s-au strâns în grupuri mici înspăimântaţi şi stau pe dig plângând, în timp ce scafandrii şi sanitarii caută cadavrele. Pastorii îngenunchează şi se roagă cu familiile disperate. Zeci de puşti îmbrăcaţi în smoching sau în rochii de sărbătoare sfâşiate, stau unul lângă altul şi se ţin de mână, cu ochii pironiţi la fluviu. Din vaporaş nu se mai văd decât vreo trei metri, iar salvatorii, mulţi dintre ei îmbrăcaţi în costume impermeabile negre şi albastre, precum şi o cabină de scufundare se învârtesc în jurul lui. Alţii lucrează pe trei bărci de salvare legate între ele.

La început, nu înţeleg, dar îmi dau seama după o clipă că se făptuieşte un ritual. Un locotenent de poliţie păşeşte încet de-a lungul unei estacade dinspre un debarcader plutitor şi ajunge pe dig. Mulţimea deja copleşită se linişteşte brusc. El se îndreaptă spre o maşină militară, în timp ce

reporterii îl înconjoară. Cei mai mulţi oameni rămân la locurile lor, înfăşurându-se în paturi şi plecându-şi frunţile în rugăciune. Sunt părinţi, rude, prieteni. Locotenentul rosteşte:

— Îmi pare rău, am identificat cadavrul Melaniei Dobbins.

Cuvintele lui răsună în această linişte sfâşiată instantaneu şi de gemetele şi de hohotele familiei fetei. Se strâng şi se prăbuşesc cu toţii. Prietenii îngenunchează şi se îmbrăţişează, apoi se aude ţipatul unei femei.

Ceilalţi se întorc şi privesc, răsuflând uşuraţi. Nu că s-ar aştepta la veşti mai bune, dar cel puţin momentul a fost amânat cu câteva clipe. Mai au o speranţă. Am aflat mai târziu că douăzeci şi unu de copii au supravieţuit, fiindcă nimeriseră într-o bulă de aer.

Locotenentul de poliţie pleacă spre debarcaderul plutitor, unde a mai fost scos un cadavru din apă.

Apoi are loc alt ritual, nu atât de tragic, dar mult mai dezgustător. Nişte bărbaţi cu chipuri mohorâte încearcă să se strecoare lângă familiile îndurerate. Ţin în mâini cărţi de vizită albe pe care vor să le dea rudelor sau prietenilor victimelor. Se apropie tot mai mult, în întuneric, trăgând cu coada ochiului unul la celălalt. Ar face moarte de om, să pună mâna pe cazul acesta. Nu vor decât o treime din câştig.

Deck îşi dă seama de asta cu mult înainte ca eu să observ ce se întâmplă. Îmi face semn cu capul spre un loc liber din preajma familiilor, dar refuz să mă mişc. Se strecoară prin mulţime şi dispare repede în întuneric, gata să treacă la „extragerea aurului”.

Mă întorc cu spatele spre fluviu şi mă trezesc curând alergând pe străzile din centrul Memphisului.

22

Comisia trimite prin poştă rezultatele de la examenul de admitere în barou. În timpul facultăţii, am auzit tot felul de poveşti despre candidaţii care aşteaptă, apoi leşină lângă cutia poştala. Sau aleargă înnebuniţi pe străzi cu scrisoarea în mână, ca nişte idioţi. Poveştile acestea mi se păreau amuzante atunci. Acum însă, şi-au pierdut orice urmă de umor.

Au trecut treizeci de zile, dar n-am primit încă nimic. Le-am dat adresa de acasă, ca să mă asigur că scrisoarea nu-mi va fi deschisa de careva de la firma lui Bruiser.

Ziua a treizeci şi una cade într-o sâmbătă, când pot şi eu dormi până la nouă. Dar îmi bate la uşă, cu o bidinea, doamna şi stăpâna mea. Dintr-o dată, domnişoara Birdie a hotărât că garajul de dedesubtul apartamentului meu trebuie zugrăvit, deşi mie mi se pare destul de curat. Mă ademeneşte să ies din pat cu vestea că mi-a pregătit deja ouăle cu şuncă şi-mi spune să mă grăbesc, că altfel se răcesc.

Treaba merge bine. Vopsitul pereţilor îţi dă o satisfacţie imediată. Văd rezultatul muncii mele fără întârziere. Soarele e acoperit de nori la mare înălţime, iar eu nu mă grăbesc prea tare. La ora şase, mă anunţă că e timpul să termin, că am lucrat destul şi că are veşti minunate pentru cină: o să prepare o pizza vegetariana!

Azi-noapte, am lucrat la Yogi’s până la unu, şi n-am niciun chef să mă mai duc acum acolo. Deci, ca de obicei, nu am nimic de făcut în seara aceasta de sâmbătă. Mai trist e că nici nu mi-a trecut prin minte să-mi fac vreun program şi că ideea de a mânca o pizza vegetariana cu o bătrână de optzeci de ani chiar îmi surâde.

Fac un duş şi îmi iau pantalonii kaki şi nişte pantofi sport. Când intru în casă, simt un miros

ciudat, venind din bucătăria în care se agită domnişoara Birdie. Îmi spune că n-a mai făcut niciodată pizza până acum, ca şi cum asta ar trebui să mă bucure.

Nu e rea. Ardeiul e cam crud, dar a pus multă brânză de capră şi ciuperci, iar eu mor de foame. Mâncăm în salon şi ne uităm la un film cu Cary Grant şi cu Audrey Hepburn. Domnişoara Birdie plânge aproape la fiecare scenă.

Al doilea film e cu Bogart şi Bacall şi încep să simt febra musculară. Mi se face somn. Domnişoara Birdie stă pe marginea canapelei şi soarbe fiecare cuvânt dintr-un film pe care l-a tot văzut de cincizeci de ani încoace.

Deodată, sare în picioare.

— Am uitat ceva! exclamă ea şi se repede în bucătărie, unde o aud cum scotoceşte prin nişte hârtii. Se repede în salonaş cu o foaie în mână şi se opreşte teatral în faţa mea, apoi zice solemn:

— Rudy! Ai trecut examenul de intrare în barou.

Ţine în mână o foaie de hârtie albă. Mă întind s-o iau. E din partea Comisiei de examinare din Tennessee, îmi e adresată mie, bineînţeles, iar în mijlocul ei scrie cu litere mari cuvintele magice: „Felicitări. Ai trecut examenul de intrare în barou”.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă uit la domnişoara Birdie. Pentru o zecime de secundă, îmi vine să-i trag o palmă, pentru că şi-a băgat nasul în chestiunile mele personale. Putea să-mi spună mai devreme. N-avea niciun drept să-mi deschidă scrisoarea. Dar îi văd absolut toţi dinţii aceia galbeni şi cenuşii. Are lacrimi în ochi, îşi ţine mâinile pe obraji şi e aproape la fel de emoţionată ca şi mine. Mânia mea se transformă pe loc în exaltare.

— Când a venit? o întreb eu.

— Astăzi, în timp ce lucrai în garaj. Mi-a bătut poştaşul la uşă, a întrebat de tine, dar i-am spus că eşti ocupat, aşa că am semnat eu pentru ea.

Să semnezi e una, s-o deschizi e alta!

— Nu trebuia s-o deschideţi, spun eu, fără mânie însă.

Cum să mai fi furios, într-un asemenea moment?

— Iartă-mă, dar am crezut că vrei şi tu s-o deschid eu. Spune, nu e nemaipomenit?

Cum să nu! Plutesc până în bucătărie, rânjind ca un idiot caraghios şi inspirând adânc. Totul e minunat. Ce lume mirifică!

— Hai să sărbătorim, zice ea, cu un surâs pişicher.

— Facem ce vreţi dumneavoastră, zic eu.

Îmi vine să alerg prin grădiniţa din spate şi să urlu la stele. Ea scotoceşte prin fundul unui bufet, zâmbeşte, apoi scoate încet o sticlă cu o formă ciudată.

— Am păstrat-o pentru ocazii speciale.

— Ce-i asta? spun, luându-i sticla din mână. N-am văzut niciodată la Yogi's aşa ceva.

— Rachiu de pepene. E cam tare, să ştii.

Chicoteşte. În clipa asta, aş bea orice. Găseşte două ceşti de cafea la fel – niciodată nu se servesc băuturi în casa asta – şi le umple până la jumătate. Lichidul e vâscos şi cleios. Aroma îmi aminteşte de dentist.

Toastăm în cinstea norocului meu, ciocnim ceştile şi sorbim câte o înghiţitură. Are un gust de sirop de tuse şi arde ca votca. Domnişoara Birdie plescăie din buze.

— Hai să stăm jos, zice ea.

După câteva înghiţituri, domnişoara Birdie începe să sforăie pe canapea. Dau televizorul încet şi îmi mai torn o ceaşcă. E o băutură tare şi după primele înghiţituri gustul nu mi se mai pare atât de neplăcut. Beau pe terasă, sub lună, şi surâd cu chipul spre cer, recunoscător pentru vestea aceasta divină.

Efectul rachiului de pepene durează şi după răsăritul soarelui. Fac un duş, ies şi mă strecor în

maşinuţa mea, apoi gonesc pe alee, cu spatele, până în stradă.

Intru într-o cafenea, să-mi iau micul dejun. Cumpăr ziarul voluminos de dimineaţă şi îl întind pe o masă din spate. Multe articole se referă la lucruri care îmi sunt familiare.

Pentru a patra zi, pagina întâi e dedicată în întregime dezastrului cu naufragiul. Au murit patruzeci şi unu de copii. Avocaţii au şi început să pregătească dosarele.

A doua chestiune se află în paginile despre infracţiuni şi se referă la ultimele noutăţi dintr-o serie de investigaţii în legătura cu anumite cazuri de poliţişti corupţi, mai exact, la relaţia dintre afacerile porno şi lege. Numele lui Bruiser e menţionat de câteva ori, ca apărător al unui mahăr local, Willie McSwane, precum şi al lui Bennie Thomas, cunoscut sub numele de Prince, proprietar de taverne şi recidivist. De asemenea, Bruiser constituie, după cât se pare, ţinta investigaţiilor federale şi pentru propriile sale fapte.

Simt că deznodământul nu e departe. De o lună întreagă, marele juriu federal se întruneşte zilnic. Ziarul acesta publică tot felul de poveşti. Deck e din ce în ce mai neliniştit.

A treia chestiune reprezintă o surpriză totală pentru mine. Pe ultima pagină a secţiunii economice, sunt scrise câteva rânduri cu titlul „Examenul de intrare în barou a fost trecut de 161 de candidaţi.” E un anunţ de trei fraze din partea comisiei de examinatori, apoi lista alfabetică, cu litere minuscule, a celor admişi.

Trag ziarul în faţă şi mă apuc să citesc febril. Iată-mă! E-adevărat. N-a fost nicio greşeală. Am trecut examenul de admitere în barou! Îmi arunc privirile rapid peste nume şi recunosc multe cunoştinţe.

Mă uit după Booker Kane, dar nu-l găsesc. Verific şi răsverific şi mă pleoştesc. Pun ziarul pe

masă şi încep să citesc fiecare nume cu voce tare. Nici urma de Booker Kane.

Era gata-gata să-l sun aseară, după ce i-a revenit memoria domnişoarei Birdie şi mi-a înmânat hârtia cu vestea minunată, dar pur şi simplu n-am fost în stare. O dată ce am trecut, m-am gândit să aştept şi să-l las pe Booker să mă sune el pe mine. Mi-am zis că dacă nu-mi telefonează în câteva zile, înseamnă că nu l-a luat.

Acum nu mai ştiu cum să procedez. Parcă-l văd cum o ajută pe Charlene să îmbrace copiii pentru biserică, străduindu-se să zâmbească şi să pară bine dispus, încercând să-i convingă că nu e decât o chestiune temporară şi că data viitoare îi va face praf. Dar eu ştiu că e întors pe dos. Îl doare şi îi e ciudă pe el însuşi că a picat se teme de reacţia lui Marvin Shankle, se gândeşte cu groază la ziua de mâine, când va trebui să se ducă la birou.

Booker e un bărbat foarte mândru care crede că poate să realizeze orice. Aş vrea din tot sufletul să mă duc la el şi să suferim împreună, dar ştiu că nu ţine.

Mă va suna mâine şi mă va felicita. Se va comporta impecabil, la suprafaţă, şi va jura că data viitoare va fi mai bine.

Citesc lista din nou şi îmi dau seama dintr-o data că nu e trecută nici Sara Plankmore. Domnul S. Todd Wilcox a promovat examenul, dar proaspăta lui soţie, nu.

Izbucnesc în râs. Sunt meschin, copilăros, răzbunător, demn de tot dispreţul, plin de ură, chiar. Dar, pur şi simplu, nu mă pot abţine. A rămas gravidă ca să se mărite şi bănuiesc că asta a copleşit-o. A ieşit din ritm, în ultimele trei luni, gândindu-se numai la nuntă şi la aranjarea camerei copilului. Cu siguranţă că şi-a neglijat învăţătura.

Ha! Ha! Ha! Cine râde la urmă râde mai bine!

Beţivul care l-a lovit pe Dan Van Landel are asigurare pentru o sumă-limită de o sută de mii de

dolari. Deck l-a convins pe agentul acestuia că pretenţiile lui Van Landel se ridică la mult mai mult de atât. Şi are dreptate. Agentul a fost de acord să depăşească suma-limită. Bruiser a fost amestecat doar în ultimul moment, ca să amenințe cu procesul şi alte chestii de-astea. Deck a făcut optzeci la sută din toată treaba. Eu, cel mult cincisprezece la sută. Acceptăm tacit că Bruiser a făcut restul. Dar schema care funcţionează la firmă nu prevede ca Deck şi cu mine să avem vreun profit. Van Landel e cazul patronului, pentru că el a auzit întâi de el. Noi doi ne-am dus la spital şi-am luat semnătura, dar asta intră în sarcinile noastre, ca angajaţi ai lui Bruiser. Dacă am fi semnalat noi cazul şi-apoi am fi obţinut semnătura, atunci ne-am fi putut aştepta la ceva.

Bruiser ne cheamă pe amândoi în birou şi închide uşa. Mă felicită pentru că am trecut examenul. Şi el l-a luat din prima încercare şi sunt sigur că asta îl face pe Deck să se simtă şi mai prost. Dar nu se vede nimic pe chipul lui. Stă şi-şi linge buzele, cu gâtul semeţit într-o parte. Bruiser vorbeşte pentru moment despre aranjamentul cu Van Landel. A primit cecul de o sută de mii de dolari în dimineaţa aceasta şi cei doi vor veni aici după-amiază, pentru încheierea socotelilor. Presimte, de asemenea, că vom primi şi noi doi câte ceva.

Deck şi cu mine schimbăm câteva priviri neliniştite.

Bruiser zice că a avut deja un an destul de bun, a câştigat mai mulţi bani ca până acum şi vrea ca şi oamenii lui să fie fericiţi. În plus, ne-am mişcat foarte repede. El, personal, n-a lucrat mai mult de şase ore.

Ne întrebam ce-o fi putut el să facă în aceste şase ore.

Şi astfel, vrea să ne răsplătească, din generozitate. Partea lui e de treizeci şi trei de mii

de dolari, dar n-o să şi-o ia pe toată. O va împărţi cu noi.

— Vă voi da o treime din ce primesc eu, băieţi.

Socotim în linişte cât ne revine. O treime din treizeci şi trei de mii înseamnă unsprezece mii de dolari. Jumătate, cinci mii cinci sute.

Reuşesc să rămân impasibil:

— Mulţumesc, Bruiser. Eşti foarte generos.

— Pentru puţin, zice el, ca şi cum asemenea favoruri sunt ceva obişnuit. Ia-o ca pe un cadou, pentru că ai trecut examenul.

— Mulţumesc.

— Da, mulţumesc, zice şi Deck.

Suntem amândoi uluiţi, deşi ne gândim că lui îi rămân douăzeci şi două de mii, pentru numai şase ore de lucru. Asta înseamnă vreo trei mii cinci sute pe oră.

Dar cum nu mă aşteptam să primesc ceva, mă simt dintr-o dată bogat.

— Aţi făcut treabă bună, băieţi. Şi-acum, să trecem la muncă.

Dăm din cap amândoi. Îmi fac socoteala cum am să-mi cheltuiesc mica mea avere. Fără îndoială, Deck face acelaşi lucru.

— Suntem gata pentru mâine? mă întreabă Bruiser.

Dimineaţa la nouă, va trebui să respingem moţiunea de anulare trimisă de Marele Profit, în faţa judecătorului Harvey Hale. Bruiser a avut deja o convorbire neplăcută cu el, în legătură cu aceasta moţiune şi nu suntem prea nerăbdători să ne prezentăm în faţa instanţei.

— Cred că da, îi răspund eu, cu o zvâcnire nervoasă.

Am pregătit şi-am pus la dosar o replică de respingere de treizeci de pagini, apoi Drummond şi acoliţii săi mi-au şi trimis o contra-replică. Bruiser l-a sunat pe Hale, ca să protesteze, dar convorbirea lor a mers prost.

— S-ar putea să te las pe tine să susţii unele argumente, aşa că fii gata, zice Bruiser.

Înghit în sec. Am intrat în panică.

— La muncă! adaugă el. Ar fi jenant să pierzi cazul încă de la moţiunea de anulare.

— Lucrez şi eu la asta, zice Deck plin de solicitudine.

— Bun. Vom merge toţi trei la tribunal. Mare lucru ca ei să aibă vreo douăzeci de persoane acolo.

Abundenţa neaşteptată te face să-ţi doreşti lucruri mai bune în viaţă. Am hotărât împreună cu Deck să nu ne mai ducem să mâncăm supă la Trudy, ci să luăm cina la un restaurant. Comandăm costiţă de cea mai bună calitate.

— N-a mai aruncat niciodată cu banii aşa ca acum, zice Deck, strâmbându-se şi sărind întruna pe scaun.

Stăm într-un separeu din spatele unei săli întunecate. Nu ne poate auzi nimeni, totuşi lui îi este teamă.

— Ceva se întâmpla, Rudy. Sunt absolut sigur de asta. Toxer şi Ridge sunt pe picior de plecare. Federalii sunt călare pe Bruiser. El a început să dea cu banii în dreapta şi-n stânga. Sunt neliniştit. Tare neliniştit.

— Bun, dar de ce? Pe noi n-au de ce să ne aresteze.

— Nu mă îngrijorează c-au să mă aresteze. Dar rămân fără slujbă.

— Nu te înţeleg. Dacă Bruiser e acuzat de ceva şi arestat, o să iasă pe cauţiune, într-o clipă. Firma o să meargă înainte.

Asta îl scoate din sărite.

— Ia ascultă! Ce zici dacă vin cu citaţii şi cu aprobări de confiscare? Ştii foarte bine că pot s-o facă. Celor de la FBI le place să dea iama în birourile de avocatură, să înşface dosarele şi să confişte computerele. N-ar fi prima dată. Mereu

procedează aşa, când e vorba de gangsteri. Nu le pasă lor de mine sau de tine.

Ca să fiu sincer, la asta nu mă gândisem. Presupun că am rămas cu gura căscată.

— Îl pot scoate din afaceri, fără doar şi poate, continuă el, pătimaş. Şi asta cu cea mai mare plăcere. Noi doi o să fim prinşi la mijloc şi nimănui, dar absolut nimănui n-o să-i pese.

— Deci, ce propui?

— Să ne luăm tălpăşiţa!

Îmi stă pe limbă să-l întreb ce vrea să zică cu asta, dar e la mintea cocoşului. Deck e acum prietenul meu, însă vrea ceva mai mult. Eu am trecut examenul de intrare în barou, aşa că se poate ataşa de mine. Deck vrea un partener! Înainte să zic ceva, porneşte atacul.

— Câţi bani ai? mă întreabă el.

— Păi, cinci mii cinci sute.

— Eu, la fel. Asta înseamnă unsprezece mii. Dacă punem fiecare câte două mii, înseamnă patru. Putem închiria un mic local, cu cinci sute pe lună. Telefonul şi celelalte acareturi ne mai costă cinci sute. Luăm nişe mobilier ieftin. Operăm pe sume mici vreo şase luni şi vedem dacă merge treaba. Eu pun mâna pe cazuri, tu apari la tribunal şi împărţim fifti-fifti. Absolut totul – cheltuieli, taxe, profit – facem juma-juma.

Sunt derutat, dar gândesc rapid.

— Nu ne trebuie şi secretară?

— N-avem nevoie, zice el repede.

Se pare că s-a gândit la toate.

— Cel puţin, nu pentru moment. Putem amândoi să răspundem la telefon şi să folosim un robot. Eu ştiu să bat la maşină. Şi tu, la fel. O să meargă. După ce facem rost de ceva bani, angajam şi-o fată.

— Şi la cât o să se ridice întreţinerea?

— Mai puţin de două mii. Chiria, telefonul, instalaţii, copiatoare şi alte o mie de mărunţişuri. Putem să trecem peste anumite lucruri şi să lucrăm

mai ieftin. Ne restrângem cu cheltuielile şi punem mai mulţi bani la teşcherea. E foarte simplu.

Mă cercetează, în timp ce-şi soarbe ceaiul cu gheaţa, apoi se apleacă din nou spre mine.

— Uite ce-i, Rudy; cum văd eu lucrurile: tocmai am lăsat douăzeci şi două de mii pe masă. Am fi putut pleca cu toată suma, care ne-ar fi acoperit cheltuielile de întreţinere pe un an întreg. Hai să luăm treaba în propriile noastre mâini şi să ne rămână nouă tot câştigul.

Există o interdicţie etică împotriva parteneriatului cu persoane care nu au statutul de avocat. Vreau să-i spun asta lui Deck, dar îmi dau seama că nu am nicio şansă. Va găsi o mulţime de soluţii şi pentru asta.

— Chiria mi se pare mică, zic eu, ca să mă aflu în treaba, dar şi să văd până unde a mers cu căutările.

Se strâmbă şi surâde, arătându-şi dinţii aceia de castor.

— Am şi pus ochii pe ceva. E vorba de o clădire veche, pe Madison, chiar deasupra unui magazin de antichităţi. Patru încăperi, o toaletă, exact la jumătatea drumului între închisoarea oraşului şi Spitalul Sfântul Petru.

Poziţia perfecta! Visul oricărui avocat!

— E o zonă dură, zic eu.

— Păi, de ce crezi că e chiria aşa de mică?

— Arată bine?

— Da, destul. Va trebui să zugrăvim.

— M-am perfecţionat în asta.

Ne sosesc salatele şi îmi umplu gura cu lăptuci. Deck îşi ia farfuria, dar mănâncă puţin. Gândurile îl frământă prea mult, ca să se mai poată concentra şi asupra mâncării.

— Trebuie să fac o mişcare, Rudy. Sunt anumite lucruri pe care le ştiu şi nu pot să le spun. Crede-mă, te rog, când îţi spun că Bruiser e la un pas de cădere. Singura lui şansă e să-şi ia tălpăşiţa.

Se opreşte o clipă şi ia o nucă.

— Dacă nu vrei să mergi pe mâna mea, atunci am să stau de vorba cu Nicklass în după-amiaza aceasta.

Nicklass e singurul care-a mai rămas, după Toxer şi Ridge, şi ştiu că Deck nu-l place deloc. De asemenea, presupun că Deck spune adevărul, în legătură cu Bruiser. Nu trebuie decât să-ţi arunci ochii prin ziare de două ori pe săptămână, ca să-ţi dai seama că omul a intrat serios la apa. Deck a fost angajatul lui cel mai fidel în ultimii ani şi faptul că e gata să-l părăsească mă sperie.

Mâncăm încet, în linişte, gândindu-ne amândoi la următoarea mişcare. Acum patru luni, ideea de a practica dreptul alături de unul ca Deck mi s-ar fi părut absurdă, hilară chiar, şi totuşi, iată-mă incapabil acum să găsesc scuze credibile, ca să scap de el, ca partener.

— Nu mă vrei ca partener, nu-i aşa? zice el, cu un glas înduioşător.

— Lasă-mă să mă mai gândesc, Deck. Acordă-mi un minut. Mi-ai dat în cap cu chestia asta.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ne mişcăm rapid.

— Cât de mult ştii despre căderea lui Bruiser?

— Destul cât să fiu convins. Nu-mi mai pune întrebări.

— Lasă-mă să mă gândesc câteva ore. Noaptea e un sfetnic bun.

— Bun. Mergem amândoi mâine dimineaţă la tribunal, aşa c-o să ne întâlnim devreme. La Trudy. Nu putem sta de vorbă la birou. Te gândeşti bine şi îmi spui dimineaţă.

— S-a făcut.

Mă gândesc puţin. Am un dosar zdravăn cu cazul Black, unul mai subţirel cu testamentul domnişoarei Birdie şi o cerere de compensaţie inutilă cu care m-a pricopsit Bruiser săptămâna trecută.

— Trei.

— Ia-le de la birou. Du-le acasă.

— Acum?

— Acum. În după-amiaza asta. Şi dacă mai vrei ceva de-acolo, ar fi bine să le şuteşti repede. Dar ai grijă să nu te prindă cineva, bine?

— Ne urmăreşte cineva?

Tresare şi se uită în jur, apoi dă afirmativ din cap, rostogolindu-şi ochii sălbatic în dosul ochelarilor rotunzi.

— Cine?

— Cred că băieţii de la FBI. Clădirea firmei e sub supraveghere.

23

Faptul că Bruiser s-a dat cu graţie la o parte şi s-ar putea să mă lase să-mi susţin singur unele argumente la prima înfăţişare din cazul Black mă frământă toată noaptea. Nu ştiu dacă nu cumva e doar procedeul înţelept al oricărui mentor, dar treaba asta mă îngrijorează mai mult decât gândul că voi intra în afacere cu Deck. Când sosesc la Trudy, e încă întuneric. Sunt primul ei client. Cafeaua clocoteşte, iar gogoşile sunt fierbinţi. Pălăvrăgim un pic, dar Trudy are treabă.

Şi eu, la fel. Nu mă interesează ziarele şi mă îngrop în hârtiile mele. Din când în când, îmi arunc ochii pe fereastră în parcarea goală şi mă căznesc să văd agenţi ascunşi în automobile fără număr, fumând ţigări cu filtru, bând cafele reci, la fel ca în filme. Uneori, îl cred pe Deck, alteori mi se pare că bate câmpii.

Vine şi el repede. Îşi ia cafeaua pe la şapte şi câteva minute şi se aşază în faţa mea. Acum, s-a umplut cam o jumătate din sală.

— Ei? e primul cuvânt pe care îl rosteşte.

— Hai să facem o încercare, timp de un an de zile, spun eu. M-am hotărât să semnăm o înţelegere pe un an, care să includă şi o clauză; dacă unul din noi e nemulţumit, poate strica aceasta convenţie după treizeci de zile de la semnarea ei.

Dinţii îi strălucesc şi nu-şi poate stăpâni exaltarea. Îmi întinde mâna dreaptă peste masă, ca să i-o strâng. E un moment mare pentru Deck. Ce bine ar fi să simt şi eu acelaşi lucru!

M-am hotărât să-l mai strunesc un pic, să-l fac să se ruşineze că se repede cum aude de un dezastru. Putem să ne creăm o viaţă prosperă muncind din greu şi servindu-i cum trebuie pe clienţii noştri. Îl voi încuraja pe Deck să înveţe pentru examenul de intrare în barou, să obţină

licenţa şi să-şi abordeze profesiunea cu mai mare respect.

Le voi face, bineînţeles, pe toate la timpul lor.

Şi nu sunt un naiv. Ştiu că a-l ţine pe Deck departe de spitale ar fi cam acelaşi lucru cu a-i interzice unui beţiv să intre în baruri. Totuşi, voi încerca.

— Ţi-ai scos dosarele de-acolo? şopteşte el, uitându-se la uşa pe care tocmai au intrat doi şoferi de camion.

— Da. Tu?

— Eu car la lucruri de vreo săptămână.

Mai bine să nu-mi mai spună nimic. Schimb vorba şi aduc în discuţie cazul Black, dar Deck revine la noua noastră alianţă. La opt, pornim pe jos la birou. Amicul meu aruncă priviri furişe spre toate maşinile din parcare, de parcă ar fi pline de poliţişti.

Bruiser n-a sosit şi e deja opt şi un sfert. Noi doi discutăm argumentele din expunerea lui Drummond. Aici, unde pereţii şi telefoanele ascund microfoane secrete, nu vorbim decât chestiuni de serviciu.

S-a făcut opt şi jumătate şi nici urmă de Bruiser. A spus foarte clar că va fi aici la opt fix, să vorbim puţin despre dosar. Tribunalul la care lucrează judecătorul Hale se află în centru, cam la douăzeci de minute de mers cu maşina, în condiţii de trafic imprevizibil. Deck îl sună fără nicio tragere de inimă pe Bruiser acasă, dar nu răspunde nimeni. Dru zice că îl aştepta la opt. Încearcă numărul de telefon din maşina lui, dar nici de acolo nu primeşte răspuns. Poate ne aşteaptă la tribunal, zice ea.

Punem dosarul la mine în servietă şi plecăm de la birou la nouă fără un sfert. Ştie drumul cel mai scurt, se laudă el, şi porneşte în timp ce eu transpir de emoţie. Mâinile îmi sunt lipicioase, şi gâtul mi s-a uscat. Dacă Bruiser îmi face figura la

înfăţişarea asta, n-am să i-o iert niciodată. Am să-l urăsc toată viaţa.

— Linişteşte-te, spune Deck, cocoşat asupra volanului, depăşind maşinile în zigzag şi trecând pe roşu.

Până şi el îşi dă seama cât sunt de înspăimântat.

— Sunt sigur că Bruiser e-acolo, zice el, fără convingere. Şi dacă nu e, ai să te descurci foarte bine. Nu e decât o moţiune. Vreau să zic, nu te confrunţi cu juriul.

— Mai tacă-ţi gura şi dă-i înainte, Deck. Ai înţeles? Şi fă cumva să nu ne omori pe amândoi.

— Eşti cam irascibil astăzi…

Suntem în centrul oraşului, iar circulaţia e infernală. Mă uit la ceas cu groază. E nouă fix. Deck îi obligă pe doi trecători să se dea la o parte de pe stradă, apoi o ia în zigzag spre o parcare mică.

— Vezi uşa aia de-acolo? întreabă el, arătându-mi colţul clădirii tribunalului.

— Mda.

— Intră pe-acolo, urci un şir de scări, apoi a treia uşă, pe dreapta.

— Crezi că Bruiser e acolo? îl întreb eu, cu o voce destul de pierită.

— Sigur că da, mă minte el.

Apasă pe frâne, taie curba şi eu sar afară, bălăbănindu-mă.

— Vin şi eu acolo, după ce parchez, strigă el.

Urc nişte scări de beton, intru, mai urc câteva trepte şi mă trezesc deodată pe holurile justiţiei.

Tribunalul Districtual Shelby e vechi, impunător şi foarte bine păstrat. Podeaua şi pereţii sunt din marmură, uşile duble sunt furniruite cu mahon. Holul e larg, întunecat, liniştit şi plin de bănci aliniate pe lângă pereţii de care atârnă portretele unor distinşi jurişti.

Încetinesc pasul, apoi mă opresc la uşa sălii de şedinţă a Onorabilului Harvey Hale. Curtea

Teritorială, divizia a opta, după cum specifica plăcuţa de alamă.

Nici urma de Bruiser acolo. Deschid încetişor uşa şi mă uit înăuntru. Nu văd însă trupul lui masiv. E clar: nu e nici aici.

Dar sala nu e goală. Privirea mi se scurge peste culoarul cu carpetă roşie, şi peste rândurile de bănci tapisate şi lustruite, până la uşiţa batantă şi văd că sunt aşteptat de câteva persoane. Sus, în robă neagră, pe un jilţ mare, de piele, privind ameninţător, stă un bărbat antipatic. Bănuiesc că e judecătorul Harvey Hale. Ceasul de pe peretele din spatele lui arată nouă şi douăsprezece minute. Cu o mână îşi sprijină bărbia, iar cu cealaltă bate nerăbdător în masă.

În stânga, dincolo de bara care separă zona publicului de podium, de boxa juraţilor şi de mesele de consiliu, văd un grup de bărbaţi, care mă aşteaptă nerăbdători. Spre uimirea mea, sunt îmbrăcaţi şi ferchezuiţi cu toţii la fel: au părul tuns scurt, costume închise la culoare, cămăşi albe, cravate în dungi, chipuri severe, şi li se citeşte dispreţul pe figuri.

În încăpere domneşte liniştea. Mă simt ca un intrus. Până şi aprodul şi grefiera par să aibă personalitate aici.

Mă îndrept spre portiţa de la bară, fără nicio speranţă. Îmi simt picioarele ca de plumb, iar genunchii mi s-au muiat de tot. Gâtlejul mi s-a uscat, iar cuvintele abia îmi ies din gură.

— Iertaţi-mă, domnule, m-am prezentat aici, în legătură cu audierea cazului Black.

Expresia de pe chipul judecătorului rămâne neschimbată. Continuă să bată cu degetele în masă.

— Şi cine eşti dumneata?

— Mă numesc Rudy Baylor. Lucrez la firma lui Bruiser Stone.

— Unde e domnul Stone?

— Nu ştiu exact. Trebuia să ne întâlnim aici.

Aud cum grupul de avocaţi din stânga mea începe să se foiască, dar nu mă uit. Judecătorul Hale nu mai bate darabana, îşi ridica bărbia şi clatină dezamăgit din cap.

— Nici nu mă surprinde, rosteşte el la microfon.

O dată ce Deck şi cu mine dăm bir cu fugiţii de la firmă, sunt hotărât să-mi iau şi cazul acesta. Doar e al meu! Nu mi-l poate lua nimeni. Judecătorul Hale nu are de unde să ştie în acest moment că eu sunt avocatul acuzării, nu Bruiser. Oricât aş fi de speriat, hotărăsc repede că e momentul în care trebuie să-mi definesc statutul.

— Presupun că vrei să ceri o amânare, spune el.

— Nu, domnule. Sunt pregătit să resping moţiunea, zic eu cât pot de tare.

Mă strecor prin portiţă şi pun dosarul pe masă, în dreapta mea.

— Eşti avocat? mă întreabă el.

— Păi, tocmai am trecut examenul de intrare în barou.

— Dar nu ţi-ai luat încă licenţa, nu-i aşa?

Nu înţeleg de ce nu m-am gândit până acum. Cred că prea m-am umflat în pene, ca să mai ţin seama de fleacuri. Afară de asta, Bruiser e cel care trebuia să vorbească astăzi aici.

— Nu, domnule. Depunem jurământul săptămâna viitoare.

Unul dintre duşmanii mei îşi drege glasul şi judecătorul se uită la el. Mă întorc şi văd un domn distins, în costum bleumarin, ridicându-se teatral de pe scaun.

— Cer permisiunea instanţei, zice el degajat. Pentru conformitate, numele meu este Leo E Drummond, de la Tinley Britt, apărătorul societăţii de asigurare pe viaţă Marele Profit.

Rosteşte sobru aceste cuvinte, adresându-i-se prietenului său de-o viaţă şi colegului de cameră de la Yale. Grefiera se apucă să-şi pilească unghiile.

— Şi ne opunem ca tânărul acesta să apară în cazul de faţă.

Se roteşte spre mine cu braţul întins, pronunţând cuvintele rar şi apăsat. Îl urăsc deja.

— Aceasta, pentru că nu are licenţa.

Îl urăsc pentru tonul acesta îngâmfat şi pentru că despică firul în patru, prosteşte. E vorba doar de o moţiune, nu de un proces.

— Domnule judecător, voi avea licenţa săptămâna viitoare, rostesc eu.

Vocea îmi tremură de mânie.

— Acesta nu-i un argument, domnule judecător, spune Drummond, cu braţele deschise larg, ca şi cum aş fi zis ceva ridicol.

Ce tupeu!

— Dar am trecut examenul de admitere în barou, domnule judecător.

— Mare scofală! şuieră Drummond.

Mă uit în ochii lui. Stă în picioare la o masă la care sunt aşezate încă trei persoane. Cu toţii au agendele juridice în faţă. Al patrulea stă jos, în spatele lor. Am o privire de ansamblu asupra întregului grup.

— E mare scofală, domnule Drummond. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe Shell Boykin, zic eu.

Chipul lui Drummond devine rigid. Observ, totuşi, o zvâcnire uşoară. De fapt, e o tresărire colectivă la masa apărării.

E un atac de două parale, dar nu m-am putut abţine. Shell Boykin este unul din cei doi studenţi din anul nostru destul de bine cotaţi ca să fie angajaţi de Trent & Brent. Ne-am tot dispreţuit timp de trei ani şi am dat împreună examenul, luna trecută. Duminică, nu i-am găsit numele pe lista din ziar. Sunt sigur că marea firmă e uşor jenată că unul dintre tinerii străluciţi angajaţi de ea fost trântit la examenul de intrare în barou.

Drummond devine şi mai băţos, iar eu îi zâmbesc. În cele câteva secunde în care ne privim intens, învăţ o lecţie extrem de valoroasă. Nu e

decât un om. Poate să fie un avocat faimos, cu tot felul de aşi în mânecă, dar tot o fiinţa umană rămâne. Să nu îndrăznească să vină spre mine să mă plesnească, pentru că-l pocnesc de nu se vede. Nu poate să-mi facă nimic. Şi nici snobii ăia care-l însoţesc nu mă pot răni.

Sălile de tribunal sunt aceleaşi şi pentru apărători şi pentru acuzatori. Masa mea e la fel de mare ca a lui.

— Luaţi loc! bombăne onorata instanţa la microfon. Amândoi!

Caut un scaun şi mă aşez.

— O întrebare, domnule Baylor. Cine se va ocupa de cazul acesta, în numele firmei dumneavoastră?

— Eu, domnule judecător.

— Şi domnul Stone?

— Nu ştiu ce să vă spun. Dar e cazul meu, şi aceştia sunt clienţii mei. Domnul Stone a pus procesul pe rol, pe numele sau, până la terminarea examenului de admitere în barou.

— Foarte bine. Să îndeplinim procedura. Consemnaţi, vă rog, rosteşte el, uitându-se la grefiera care s-a şi apucat să bată la maşină. Este vorba de o moţiune de anulare. Aşadar, primul care va lua cuvântul este domnul Drummond. Fiecare parte are cincisprezece minute la dispoziţie, pentru a-şi argumenta punctul de vedere, apoi voi examina situaţia. Nu doresc să stau aici toata dimineaţa. De acord?

Dăm cu toţii din cap. Masa apărării pare un şir de răţuşte de lemn ca la jocurile acelea de tras la ţintă, din bâlciuri. Dau din cap la unison. Leo Drummond se îndreaptă agale spre un podium mobil din mijlocul sălii şi îşi începe argumentaţia. Vorbeşte rar, meticulos şi devine plictisitor, numai după câteva minute. Face un rezumat al punctelor principale consemnate deja în expunerea lungă, în temeiul cărora Marele Profit este pe nedrept dat în judecată, având în vedere că poliţa nu se referă şi

la transplanturile de măduvă. Apoi, Donny Ray Black n-ar mai trebui să beneficieze de acoperirea acestei poliţe, deoarece acum e adult şi nu mai face obiectul ei.

Ca să fiu sincer, mă aşteptam la mai mult. Mă gândeam că voi asista la un adevărat exerciţiu de magie din partea marelui Leo F. Drummond. Alaltăieri, m-am trezit la un moment dat aşteptând cu interes aceasta hăituială iniţială. Abia aşteptam să asist la încăierarea straşnică dintre Drummond, avocatul sofisticat, şi Bruiser, mahalagiul tribunalelor.

Dacă n-aş fi atât de speriat, m-ar apuca somnul. Îşi consumă cele cincisprezece minute fără să se oprească. Judecătorul Hale ţine ochii în jos şi citeşte ceva, probabil o revistă. Douăzeci de minute. Deck mi-a spus că a auzit că Drummond ia o taxă de două sute cincizeci de dolari pe oră, pentru munca la birou şi trei sute cincizeci, la tribunal. Asta înseamnă mult mai puţin decât la New York sau la Washington, dar pentru Memphis e enorm. Are motive întemeiate să vorbească rar şi să se repete. Merită să faci totul pe îndelete, să tragi chiar de timp, când eşti astfel plătit.

Cei trei asociaţi ai săi scriu frenetic în agendele lor juridice, încercând să scrie fiecare cuvinţel pe care îl rosteşte şeful lor. Situaţia e aproape comică şi în alte împrejurări ar putea chiar să mă apuce râsul. Întâi, au făcut cercetarea, apoi au scris expunerea de motive, pe care au rescris-o de mai multe ori. În sfârşit, mi-au răspuns la expunerea mea, iar acum consemnează argumentele lui Drummond care sunt luate direct din ceea ce-au conceput ei înşişi. Numai că pentru asta sunt plătiţi. Deck îşi închipuie că firma îi plăteşte pe asociaţi cu vreo sută cincizeci pentru munca la birou şi, probabil, ceva mai mult, pentru procese. Dacă Deck are dreptate, atunci mutanţii ăştia tinerei mâzgălesc în neştire pentru vreo două sute de dolari pe oră, fiecare. Şase sute de dolari. Plus,

trei sute cincizeci, pentru Drummond. Asta înseamnă aproape o mie de dolari pentru ce fac ei acum, în faţa mea.

Cel de-al patrulea bărbat, care stă în spatele lor, e mai bătrân, cam de vârsta lui Drummond. Nu scrie nimic, aşa că nu poate fi avocat. E probabil reprezentantul Marelui Profit, unul dintre juriştii lor.

Nu-mi aduc aminte de Deck, decât când mă bate pe umăr cu agenda lui juridică. E în spatele meu şi se întinde peste bară. Vrea să corespondăm. Mi-a scris pe agendă: „Tipul ăsta te plictiseşte de moarte. Nu trebuie decât să spui ce-ai scris în expunere. Nu depăşi zece minute. Bruiser a dat vreun semn de viaţă?”

Dau din cap, fără să mă întorc. Ca şi cum Bruiser ar putea fi în sală, fără să-l vezi!

Drummond îşi termină monologul după treizeci şi unu de minute. Ochelarii de citit i-au căzut pe vârful nasului. E stilul de profesor care ţine discursuri în faţa elevilor. Se întoarce la masa lui, cu o satisfacţie imensă pentru logica lui impecabilă şi marea lui capacitate de sinteză. Mutanţii lui se scarpină în vârful capului şi laudă în şoaptă prezentarea lui minunată. Ce gloată de pupincurişti! Nu-i de mirare că are un ego atât de deformat.

Îmi plasez agenda pe podium şi îmi ridic privirile spre judecătorul Hale care, pentru moment, pare extrem de interesat de ceea ce am de gând să spun. Mor de frică, dar n-am încotro. Trebuie să merg înainte.

E vorba de un caz simplu. Refuzul Marelui Profit l-a privat ilegal pe clientul meu de singurul tratament medical care i-ar fi putut salva viaţa. Comportamentul acesta al societăţii de asigurări îl va ucide pe Donny Ray Black. Noi avem dreptate, ei nu. Imaginea chipului sau emaciat şi a trupului gârbovit îmi dă puteri să-mi susţin punctul de vedere şi mă înfurie.

Apărătorii Marelui Profit vor primi o grămadă de bani, ca să încurce lucrurile, să le încetinească, cu scopul de a-l sufoca pe judecător, iar mai târziu de a-i îmbrobodi pe juraţi. Asta le e meseria. Din acest motiv, Drummond a bătut câmpii timp de treizeci şi unu de minute, fără să spună nimic.

Prezentarea mea privind faptele şi articolele de lege va fi totdeauna mai scurtă. Expunerile şi argumentele vor rămâne clare şi la obiect. Cu siguranţă, se va găsi cineva, în decursul procesului, care să aprecieze acest lucru.

Încep agitat cu câteva generalităţi în legătura cu moţiunile de anulare şi judecătorul Hale se uită în jos neîncrezător parcă aş fi cel mai mare prost pe care l-a ascultat vreodată. Se strâmbă sceptic, dar, cel puţin, tace. Încerc să-i evit privirile.

Moţiunile de anulare sunt rareori acceptate în cazurile când există un conflict limpede între părţi. Poate sunt, într-adevăr, agitat şi timorat, dar am încredere că vom trece cu bine prin această încercare.

Îmi croiesc drum printre notele mele, fără să aduc nicio noutate. Onorabilul se plictiseşte repede de mine, la fel ca şi antevorbitorul meu şi se întoarce la lecturile sale. După ce termin, Drummond cere permisiunea să-mi combată spusele, timp de cinci minute, aşa că prietenul lui îi face semn să urce pe podium.

Începe să turuie încă unsprezece minute preţioase, îşi descarcă tot ce are pe inimă, dar fără să clarifice nimic, apoi se aşază.

— Aş dori să văd părţile la mine în birou, spune Hale, sculându-se şi dispărând în spate.

Cum nu ştiu unde este biroul lui, mă ridic şi aştept ca domnul Drummond să-mi lumineze drumul. Când trec pe lângă el, îmi spune politicos că am făcut treabă bună şi mă bate uşor pe umăr.

Când intrăm la judecător, acesta şi-a scos deja roba. Stă în picioare în spatele biroului şi ne face semn să ne aşezăm.

— Vă rog, intraţi şi luaţi loc.

Încăperea e întunecată, din cauza decorului: ferestrele sunt acoperite cu draperii grele, covorul vişiniu acoperă toată duşumeaua, iar rafturile de cărţi se ridică până în tavan.

Ne aşezăm. Judecătorul reflectează. Apoi, rosteşte:

— Procesul acesta mă irită, domnule Baylor. N-aş zice că e frivol, dar nici nu mă impresionează prin argumente, ca să fiu sincer. M-am săturat de genul acesta de litigii.

Se opreşte şi se uită la mine, ca şi cum aşteaptă o reacţie. Dar eu sunt complet pierdut.

— Sunt înclinat să dau câştig de cauză acestei moţiuni, spune el, trăgând un sertar din care scoate câteva sticluţe cu medicamente.

Le aliniază grijuliu pe birou, în timp ce noi îl privim. Se opreşte şi se uită la mine:

— Poate îl pui pe rol la Curtea Federală. Du-l în altă parte. N-am poftă să-mi încarc registrul de procese.

Îşi numără tabletele. Scoate cel puţin vreo douăsprezece din flacoanele de plastic.

— Scuzaţi-mă, mă duc până la toaletă, spune el şi porneşte spre o uşiţă din dreapta lui, pe care o închide zgomotos.

Rămân ameţit, uitându-mă la flacoanele de medicamente. Sper să-i stea în gât! Drummond nu rosteşte niciun cuvânt, dar se ridică brusc şi îşi proţăpeşte fundul pe colţul biroului. Se uită la mine de sus şi îmi zâmbeşte, tot numai miere.

— Uite ce-i, Rudy, eu sunt un avocat foarte scump, de la o firmă extrem de importantă, începe el cu o voce sigură şi profundă, ca şi cum mi-ar divulga nişte informaţii secrete. Când acceptăm un caz ca acesta, ne facem mai întâi calculele şi estimam costul apărării. Le prezentam apoi clientului. Asta înainte să ridicăm un deget. M-am ocupat de multe asemenea cazuri şi ştiu cum să nimeresc la ţintă.

Îşi schimbă uşor poziţia, pregătindu-se să-mi aplice lovitura.

— Le-am spus celor de la Marele Profit că întregul proces îi va costa între cincizeci şi şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

Aşteaptă să-mi vadă reacţia uluită, dar nu fac decât să mă uit lung la cravata lui. În depărtare, se aude apa trasă la toaletă.

— Aşa că Marele Profit m-a autorizat să-ţi ofer ţie şi clienţilor tăi şaptezeci şi cinci de mii, ca să încheiem afacerea.

Oftez greu. Gândurile îmi umblă prin cap frenetic. Îmi apare în faţa ochilor numărul acesta imens, de şaptezeci şi cinci de mii. Onorariul meu! Îl văd foarte clar!

Ia stai puţin! Dacă amicul Harvey are de gând să-mi respingă cazul, de ce îmi oferă tipul acesta atâţia bani?

În clipa aceea, îmi dau seama: e vorba de metoda „una caldă, una rece”. Harvey îmi taie macaroana şi mă sperie cât poate, apoi Leo vine cu cioara vopsită. Nu mă pot abţine să mă întreb de câte ori or fi umblat ei cu fofârlica, în biroul ăsta.

— Cred că ţi-ai dat seama că nu mai revenim asupra hotărârii, spune el. E vorba de o ofertă unică, valabilă timp de patruzeci şi opt de ore. Trebuie să te hotărăşti acum, cât e pe masă. Dacă zici nu, începe al treilea război mondial.

— De ce?

— Chestiuni simple, de contabilitate. În felul acesta, Marele Profit economiseşte nişte bani, plus că evită riscurile unui verdict idiot. Nu le place să fie daţi în judecată, înţelegi? Salariaţilor lor de la executiv nu le convine să-şi piardă vremea cu depoziţii şi cu şedinţe de tribunal. Sunt discreţi. Încearcă să evite genul acesta de publicitate. Asigurările sunt o afacere riscantă şi nu vor să lase concurenţa să se lege de un fleac ca acesta. Au multe motive pentru care preferă să stea liniştiţi. Clienţii, la fel. Ar fi bine să-şi ia banii şi să

dispară. Unde mai pui că nu trebuie să plătească niciun impozit, înţelegi?

E numai miere. Aş putea să aduc argumente în favoarea acestui caz şi să-i spun cât e de ticălos clientul lui, dar el surâde întruna şi încearcă să mi se bage sub piele. Să ştergem totul cu buretele. În clipa aceasta, Leo Drummond vrea să-i iau banii. Nu l-ar deranja nici dacă m-aş apuca să-i bârfesc nevasta.

Uşa se deschide şi onorata instanţă iese din toaleta lui micuţă. De data aceasta, Leo e cel care simte că se scapă pe el şi se scuză. Şi-a făcut numărul. Duetul continuă.

— Tensiune mare, zice Hale ca pentru sine, în timp ce se aşază la birou şi îşi strânge flacoanele.

Nu destul de mare, îmi vine să-i spun.

— Mă tem că nu-i cine ştie ce scofală, procesul ăsta, puştiule. Poate îl conving pe Leo să-ţi facă o ofertă, ca să vă înţelegeţi. E de datoria mea să procedez astfel. Alţi judecători abordează problema altfel. Eu însă, nu. Îmi place să mediez înţelegerea, încă din prima zi. Se clarifică, astfel, totul. Tipii aceia şi-ar putea permite să cheltuiască nişte bani cu dumneata, ca să nu-i mai plătească lui Leo o mie de dolari pe minut.

Râde ca de o glumă bună. Faţa i se înroşeşte şi tuşeşte.

Parcă-l văd pe Leo la toaletă, ascultând cu urechea lipită de uşă. Nu m-ar surprinde să aflu că au chiar şi un microfon acolo. Mă uit cum se screme, până la lacrimi. Când îi trece tusea, rostesc:

— Păi, mi-a oferit acum câteva momente suma pe care ar primi-o ca onorariu.

Hale e un actor prost. Încearcă să pară surprins.

— Cât?

— Şaptezeci şi cinci de mii.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu mai spune! Uite ce-i, băiete, eşti nebun dacă refuzi o asemenea ofertă.

— Credeţi? întreb eu, intrând în joc.

— Şaptezeci şi cinci de mii! Măi să fie! Păi, ăsta-i bănet, nu glumă! Nu-mi vine să cred că Leo a făcut una ca asta!

— E un tip grozav.

— Ia banii, fiule. Eu am experienţă, aşa că trebuie să m-asculţi.

Uşa se deschide şi Leo ni se alătură. Onorata instanţă se uită la el şi rosteşte:

— Şaptezeci şi cinci de mii!

De parcă banii provin din bugetul instituţiei lui.

— Atât mi-a permis clientul meu să ofer, îi explică Leo.

Are mâinile legate, săracul! E fără nicio putere.

Îşi aruncă încă vreo câteva clipe mingea de la unul altul. Nu sunt în stare să gândesc raţional, aşa că vorbesc puţin. Părăsesc încăperea, cu Leo ţinându-mă pe după umeri.

Îl găsesc pe Deck la telefon, pe hol, aşa că mă aşez pe o bancă şi încerc să-mi adun gândurile. Se aşteptau să-l întâlnească pe Bruiser. Oare, l-ar fi abordat în aceeaşi manieră? Nu, nu cred. Cum de şi-au făcut planul să mă atace atât de repede? Pentru el aveau, pesemne, cu totul alt gând.

Sunt convins de două lucruri: întâi, Hale a vorbit serios în legătură cu anularea procesului. E bătrân şi bolnav, e de multă vreme la tribunal şi a devenit imun la orice presiune. Nu-i pasă deloc dacă are sau nu dreptate. Şi s-ar putea să fie foarte dificil să-mi mut procesul la alt tribunal. Acţiunea mea e ameninţată serios. În al doilea rând, Drummond e prea nerăbdător să ne înţelegem. E speriat, pentru că clientul lui a fost prins în flagrant delict, într-o situaţie foarte dezavantajoasă.

În ultimele douăzeci de minute, Deck a dat douăzeci de telefoane, dar nici urmă de Bruiser. În timp ce gonim spre firma noastră, îi reproduc scena bizară din biroul lui Hale. Deck, maestru al schimbărilor rapide, vrea să punem mâna pe bani

şi s-o lăsăm baltă. Îmi aduce, în acest sens, argumentul perfect adevărat că nicio sumă din lume nu-i va mai putea salva viaţa lui Donny Ray, în stadiul în care se află, aşa că nu ne rămâne decât să luam banii şi să le uşurăm astfel viaţa lui Dot şi lui Buddy.

Deck pretinde că a auzit o mulţime de poveşti sordide, în legătură cu matrapazlâcurile care se petrec în sala de judecată a lui Hale. Pentru un judecător e neobişnuit de vehement când e vorba să-şi susţină deciziile greşite. Nu-i suportă pe reclamanţi, îmi spune Deck de nenumărate ori. E greu să obţii, în acest caz, un proces corect. Aşa că hai să luam banii şi să terminăm treaba, adaugă el.

Când intrăm, o găsim pe Dru plângând în hol. Şi-a pierdut cumpătul, pentru că toată lumea îl caută pe Bruiser. Înjură şi plânge, în timp ce rimelul îi curge pe obraji. Nu e deloc stilul lui, repetă ea întruna. S-a întâmplat ceva rău, cu siguranţă.

Fiind el însuşi un gangster, Bruiser se înhăitează cu tot felul de indivizi dubioşi şi periculoşi. Nu m-ar surprinde deloc, dacă i s-ar găsi cadavrul grăsan în portbagajul vreunei maşini pe la aeroport, iar Deck îmi dă dreptate. Şi gangsterii îl caută.

Eu, la fel. Sun la Yogi's să stau de vorbă cu Prince. El trebuie să ştie unde e Bruiser. Îmi răspunde Billy, administratorul, un tip pe care îl cunosc bine, şi aflu în câteva minute că, se pare, şi Prince s-a făcut nevăzut. L-au căutat peste tot, fără nicio şansă. Billy e neliniştit şi îngrijorat. Tipii de la FBI tocmai au plecat de-acolo. Ce se întâmplă?

Deck intră din birou în birou şi strânge trupele. Ne întâlnim în sala de şedinţe – eu, Deck, Toxer şi Ridge, patru secretare şi doi ţângăi pe care nu i-am mai văzut niciodată pe-aici. Nicklass, celălalt avocat, e plecat din oraş. Toţi îşi compară notiţele luate când au vorbit ultima oară cu Bruiser. Ceva suspect? Ce trebuia să facă astăzi? Cu cine avea întâlnire? Cine a stat ultima oară de vorbă cu el? În

încăpere pluteşte o atmosferă de panica şi de confuzie. Smiorcăiala continuă a lui Dru nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Repetă întruna că ştie sigur că s-a întâmplat ceva rău.

Întrunirea ia sfârşit, iar noi ne întoarcem tăcuţi în birourile noastre şi încuiem uşile. Bineînţeles, Deck mă urmează. Sporovăim o vreme, având grijă să nu spunem ceva secret, de teama microfoanelor ascunse. La unsprezece şi jumătate, o ştergem printr-o uşă din spate şi ne ducem la masă.

Nu vom mai pune piciorul aici niciodată.

24

Mă îndoiesc că voi afla vreodată dacă Deck ştia într-adevăr ce avea să se întâmple, sau a avut doar un fler formidabil. Nu e o persoană complicată, ascunsă; îi citeşti aproape totdeauna gândurile pe faţă. Totuşi, există ceva ciudat, dincolo de aparenţe, ceva ascuns şi secret. Am simţământul din ce în ce mai clar că el şi Bruiser erau mult mai apropiaţi decât bănuiam noi, ceilalţi, şi că aranjamentul acela generos în legătură cu banii primiţi de la Van Landel a fost pus la cale de Deck. Bruiser ne-a dat astfel un semn că are să dispară.

În orice caz, la trei şi douăzeci noaptea, când sună telefonul, parcă nu mai sunt chiar atât de surprins. Deck mă anunţă că FBI-ul a percheziţionat birourile firmei după miezul nopţii şi că Bruiser a şters-o din oraş. Mai mult, birourile noastre au fost sigilate din ordinul tribunalului şi federalii vor sta, probabil, de vorbă cu fiecare dintre noi. Ceea ce e şi mai surprinzător, Prince Thomas a dispărut o dată cu prietenul şi avocatul său.

— Închipuieţi-i, chicoteşte Deck la telefon, pe mistreţii ăia doi, cu părul lung şi cărunt, cu obrajii bucălaţi, încercând să se furişeze incognito prin aeroporturi.

Vor fi emise şi nişte mandate de arestare astăzi, după răsăritul soarelui. Deck îmi sugerează să ne întâlnim la noul nostru sediu pe la amiază şi cum nu am nimic mai bun de făcut, sunt de acord.

Mă uit în tavanul întunecat vreo jumătate de oră, apoi mă dau bătut. Pornesc cu picioarele goale prin iarba udă şi răcoroasă şi mă arunc în hamac. Despre un personaj cum e Prince se aud multe bârfe. Iubeşte banii lichizi şi, în prima mea zi de lucru la Yogi’s, mi-a spus o chelneriţă că n-a raportat mai mult de douăzeci la sută din câştig.

Angajaţilor le plăcea să bârfească despre sumele mari pe care putea să le sustragă fără impozit.

Mai avea şi alte surse. Cu vreo doi ani în urmă, un martor a declarat într-un proces cu gangsteri că nouăzeci la sută din veniturile dintr-un bar cu dansatoare goale erau sub formă de bani lichizi şi că, din aceştia, şaizeci la sută n-au fost niciodată declaraţi. Dacă, într-adevăr, Prince şi Bruiser aveau asemenea localuri, înseamnă că erau putred de bogaţi.

Se şuşotea că Prince are o casă în Mexico, conturi la bancă în Caraibe, o amantă negresă în Jamaica, o fermă în Argentina şi alte poveşti de genul acesta pe care nu mi le mai amintesc. În biroul lui există o uşă misterioasă, în spatele căreia se află o încăpere mică, plină cu lăzi de bancnote de douăzeci şi de o sută de dolari.

Dacă a fugit într-adevăr, sper să fie în siguranţă. Îi doresc din toată inima să fi plecat cu sume mari din preţioasa lui avere lichidă şi să nu fie prins niciodată. Nu mă interesează ce matrapazlâcuri o fi făcut. E prietenul meu.

Dot mă aşază la aceeaşi masă din bucătărie, pe acelaşi scaun, şi mă serveşte cu cafea instant, din aceeaşi ceaşcă. E devreme şi aerul din încăperea dezordonată miroase încă puternic a untură prăjită. Buddy e-afară, acolo, îmi face ea semn cu mâna. Nici nu mă uit.

— Donny Ray se stinge repede, adaugă ea, în ultimele două zile nu s-a mai sculat din pat.

— Ieri am compărut prima oară la tribunal, îi povestesc eu.

— Deja?

— N-a fost tocmai un proces. Numai o moţiune preliminară. Societatea de asigurări încearcă să anuleze cazul şi ne-am luptat puternic pe chestia asta.

Încerc să mă exprim cât mai simplu, dar nu sunt sigur că înţelege ceva. Se uită pe fereastra murdară

în grădină, în niciun caz însă nu la automobilul acela vechi. Nu-i mai pasă, parcă, de nimic.

Atitudinea aceasta a ei, ciudat, mă linişteşte. Dacă judecătorul Hale va face ceea ce cred eu că are de gând, şi dacă nu vom putea depune dosarul la alt tribunal, atunci s-a terminat cu cazul ăsta. Probabil că toata familia a renunţat. Poate că n-au să urle la mine, când vom fi respinşi.

În timp ce veneam aici, m-am hotărât să nu-i povestesc despre judecătorul Hale şi despre ameninţările lui. N-ar face decât să complice situaţia şi discuţiile noastre. Avem destul timp să vorbim şi despre asta, mai târziu, când vom fi epuizat toate subiectele.

— Societatea de asigurări a făcut o ofertă, ca să ne înţelegem cu ei.

— Ce fel de oferta?

— Nişte bani.

— Cât?

— Şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Atât au calculat ei că-i costă avocatul apărării, aşa că ne fac aceasta ofertă, să renunţăm la proces.

Devine stacojie şi scrâşneşte din dinţi.

— Ticăloşii, au impresia că ne pot cumpăra acum, nu-i aşa?

— Da, aşa cred.

— Donny Ray n-are nevoi de bani. Anul trecut îi trebuia un transplant de măd'vă. Acu' e prea târziu.

— De-acord.

Îşi ia pachetul de ţigări de pe masă şi îşi aprinde una. Are ochii înroşiţi şi plini de lacrimi. M-am înşelat. Această mamă nu s-a dat bătută. Vrea răzbunare.

— Şi ce să facem noi cu şaptezeci şi cinci de mii de dolari? Donny Ray o să moară şi n-o să rămânem decât noi doi – zice ea, arătând cu capul în direcţia automobilului din curte. Ticăloşi prăpădiţi! mai exclama ea.

— Ai dreptate.

— Bănuiesc că ai acceptat, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Nu pot să fac nicio înţelegere, fără acordul tău. Ni s-a dat timp până mâine dimineaţă, să ne hotărâm.

Apare din nou în discuţie chestiunea anulării procesului. Vom avea dreptul la apel, dacă judecătorul Hale ia vreo decizie împotriva noastră. Ar putea dura în jur de un an, dar avem o şansă să luptam. Nici despre asta nu vreau să discut acum cu ea.

Stăm o vreme fără să scoatem un cuvânt, mulţumindu-ne amândoi să reflectam şi să aşteptăm. Încerc să-mi adun gândurile. Dumnezeu ştie ce-o fi în capul ei. Biata femeie!

Îşi striveşte ţigara într-o scrumieră şi zice:

— Hai să stăm de vorbă cu Donny Ray.

O urmez prin salonaşul întunecos, până într-un hol mic. Uşa camerei lui Donny Ray e închisă. Pe ea e un anunţ cu FUMATUL INTERZIS. Bate uşor şi intrăm. Încăperea e ordonată şi curată. Miroase a medicamente. Într-un colţ, se învârte un ventilator. Fereastra cu plasa de sârmă e deschisă. La picioarele patului, se află un televizor şi lângă el, aproape de pernă, o măsuţă plină de flaconaşe cu picături şi cu tablete.

Donny Ray zace ţeapăn ca o scândură, cu un cearşaf înfăşurat strâns pe lângă trupul lui firav. Surâde larg când mă vede şi îmi face semn să mă aşez lângă el. Îi urmez invitaţia. Dot se aşază pe partea cealaltă.

Încearcă să-şi menţină surâsul pe buze, străduindu-se să mă convingă că se simte bine, că astăzi starea lui s-a ameliorat. E doar puţin obosit. Glasul îi e scăzut şi chinuit, abia i se aud cuvintele. Ascultă cu atenţie, când îi povestesc despre audierea de ieri şi despre oferta respectivă. Dot îşi ridică mâna dreapta.

— Şi-o să-şi mărească oferta? mă întreabă el.

E o chestiune pe care am dezbătut-o ieri, cu Deck, în timpul mesei de prânz. Marele Profit a

făcut un salt remarcabil de la zero, la şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Amândoi am ajuns la concluzia că ar fi dispuşi să ajungă chiar la o sută de mii, dar n-aş îndrăzni să mă arăt atât de optimist în faţa clienţilor mei.

— Mă îndoiesc, rostesc eu. Dar am putea încerca. Ce-avem de pierdut? Eventual, au să ne refuze, şi-atât.

— Şi ţie cât îţi revine?

Îi explic că ne-am învoit pentru o treime. Se uită la mama lui şi zice:

— Asta înseamnă cincizeci de mii pentru tine şi tata.

— Şi ce să facem noi cu cincizeci de mii de dolari? îl întreabă ea.

— Să plătiţi toate ratele la casă. Să vă cumpăraţi o maşină nouă. Să puneţi deoparte, pentru bătrâneţe.

— N-am nevoie de banii lor afurisiţi.

Donny Ray închide ochii şi aţipeşte puţin. Rămân cu privirile pironite la flacoanele cu medicamente. Când se trezeşte, mă ia de braţ şi încearcă să mă strângă, apoi îmi spune:

— Vrei să te-nţelegi cu ei, Rudy? O parte din bani sunt ai tăi.

— Nu, nu vreau să mă-nţeleg cu ei, spun eu hotărât.

Mă uit la el, apoi la ea. Amândoi mă ascultă cu atenţie.

— Nu ne-ar oferi banii ăştia, dacă n-ar fi îngrijoraţi. Vreau să dau în vileag toate matrapazlâcurile lor.

Avocatul are datoria să-i dea clientului său sfatul cel mai bun, indiferent de situaţia sa financiara. Nu mă îndoiesc că i-aş fi putut convinge pe cei din familia Black să accepte înţelegerea. Cu puţin efort, i-aş lămuri că judecătorul Hale e gata-gata să ne tragă preşul de sub picioare, că banii sunt ca şi primiţi, dar daca nu ne hotărâm, îi pierdem. Le-aş putea zugravi o

imagine apocaliptică şi oamenii aceştia atât de încercaţi m-ar crede cu uşurinţă.

Ar fi uşor. Şi m-aş trezi cu douăzeci şi cinci de mii de dolari, un onorariu la care nici nu visam. Dar îmi înfrâng tentaţia. M-am luptat cu ea în dimineaţa aceasta, în hamac, şi m-am împăcat cu mine însumi.

În situaţia de faţă, îmi vine să dau naibii profesia asta a mea. Decât să-mi vând clienţii, mai bine renunţ.

Îi las pe amândoi în camera băiatului, sperând din tot sufletul că mâine nu voi veni cu vestea că procesul a fost respins.

În apropierea spitalului Sfântul Petru, mai sunt încă patru unităţi de acest gen. Apoi o facultate de medicină, una de stomatologie şi nenumărate cabinete medicale. Comunitatea doctorilor din Memphis s-a strâns aici, în vreo şase blocuri, între bulevardele Union şi Madison. Pe acesta din urmă, se ridică o clădire cu opt niveluri, chiar în faţa spitalului Sfântul Petru, cunoscută sub numele de Policlinica Peabody. Între această clădire şi Spitalul Sfântul Petru există un tunel suspendat pe deasupra străzii, astfel încât doctorii să poată alerga acolo când e nevoie. În interior, nu sunt decât medici şi unul dintre ei se numeşte Dr. Eric Craggdale, chirurg ortoped. Cabinetul lui e la etajul doi.

Ieri, am dat o serie de telefoane anonime la cabinetul său şi am aflat ce voiam. Acum aştept în holul uriaş de la etajul întâi, şi urmăresc parcarea din jurul policlinicii. La unsprezece fără douăzeci, zăresc un Volkswagen broscuţă vechi, venind dinspre bulevardul Madison şi parcând în mulţimea de automobile. Din el, coboară Kelly.

E singură, aşa cum mă şi aşteptam. L-am sunat pe soţul ei la lucru, acum o oră, l-am cerut la telefon şi când a venit, i-am închis. Abia îi vad creştetul capului, când se chinuie să iasă din

maşină. E în cârje şi începe să ţopăie printre automobile, îndreptându-se spre policlinică.

Urc un etaj cu liftul şi traversez bulevardul Madison prin tubul de sticlă de deasupra. Sunt agitat, dar nu mă grăbesc.

Sala de aşteptare e aglomerată. Ea stă cu spatele la perete, răsfoind o revistă. I-au schimbat ghipsul, ca să poată merge. Scaunul din dreapta ei e liber şi mă aşez, înainte ca ea să-şi dea seama că sunt eu.

Întâi rămâne uluită, apoi însă, îmi surâde, fericită că mă vede. Îşi roteşte privirile împrejur. Nu se uită nimeni la noi.

— Prefă-te că-ţi citeşti revista, îi şoptesc eu, în timp ce răsfoiesc un număr din *National Geographic.*

Ea ridică revista *Vogue,* acoperindu-şi faţa şi mă întreabă:

— Ce cauţi aici?

— Mă supără spatele.

Clatină din cap şi se uită în jur. Doamna de lângă ea ar dori să se uite la noi, dar nu poate, pentru că are gâtul în ghips. Nici eu, nici ea nu cunoaştem pe nimeni de-aici, aşa că de ce să ne facem griji?

— Şi la ce doctor te tratezi? mă întreabă ea.

— La Craggdale, îi răspund.

— Foarte ciudat.

Kelly Riker era frumoasă şi în spital, când purta halatul acela simplu, şi avea obrazul învineţit. Acum, mi-e imposibil să-mi iau ochii de la ea. Poartă o cămaşă albă de bumbac, uşor scrobită, genul acela pe care fetele le împrumută de la prietenii lor, de dragul de a le purta, şi pantaloni scurţi, kaki. Părul negru îi acoperă umerii.

— E bun? o întreb eu.

— E şi el un doctor.

— L-ai mai văzut până acum?

— Încetează, Rudy. N-am chef să discut despre asta. Cred c-ar trebui să pleci.

Vocea îi e calmă, dar fermă.

— Ştii, m-am gândit mult la tine şi la ceea ce-ar trebui să fac eu.

Mă opresc, pentru că pe lângă noi trece un bărbat într-un cărucior cu rotile.

— Şi?

— Şi încă nu ştiu.

— Cred că ar fi bine să pleci.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Ba da.

— Nu, nu-i adevărat. Vrei să-ţi fiu în preajmă, să iau legătura cu tine, să te sun din când în când, aşa încât data viitoare când o să-ţi mai rupă oasele, să ai pe cineva care să fie alături de tine. Asta vrei.

— N-o să mai fie aşa.

— De unde ştii?

— Pentru că s-a schimbat. Încearcă să se lase de băutura. Mi-a promis că n-o să mai dea în mine.

— Şi tu îl crezi?

— Da, îl cred.

— Ţi-a mai promis şi înainte.

— De ce nu pleci? Şi nu mă mai suna, bine? Îmi îngreunezi situaţia.

— De ce crezi asta?

Şovăie o clipă, apoi pune revista în poală şi se uită la mine.

— Pentru că am reuşit să mă gândesc mai puţin la tine, pe măsură ce trece timpul.

Îmi place s-aud că s-a gândit la mine. Îmi vâr mâna în buzunar şi scot o carte de vizită cu vechea mea adresă pe ea, de care se interesează atâta guvernul Statelor Unite. Îi scriu numărul de telefon pe spate şi i-o dau.

— Facem o înţelegere. Nu te mai caut. Dacă ai nevoie de mine, mă suni acasă. Dacă-ţi mai face vreun rău, anunţă-mă.

Ia cartea de vizită. O sărut repede pe obraz, apoi părăsesc sala de aşteptare.

La etajul cinci din aceeaşi clădire e o secţie mare de oncologie. Doctorul Walter Kord e

medicul curant al lui Donny Ray, adică în această fază a bolii îi dă câteva pastile şi alte medicamente şi aşteaptă să moară. Kord este cel care i-a prescris primul tratament cu citostatice şi a făcut analizele prin care a stabilit că Ron Black e un donator perfect pentru transplantul de măduvă al fratelui său geamăn. El va fi unul dintre martorii-cheie la proces, presupunând că ajungem cu cazul până acolo.

Îi las o scrisoare de trei pagini la secretară. Aş dori să stau de vorbă cu el când mă poate primi şi, preferabil, fără să mă taxeze. De regulă, doctorii nu suportă avocaţii şi de câte ori accepta să stea de vorbă cu noi, ne costă scump. Dar Kord şi cu mine suntem de aceeaşi parte a baricadei şi n-am nimic de pierdut, încercând să deschid dialogul cu el.

Trec cu inima cât un purice pe strada aceasta din zona dură a oraşului, neatent la circulaţie şi încercând zadarnic să citesc numerele decolorate şi cojite de deasupra uşilor. Clădirile arată de parcă ar fi fost cândva părăsite, iar acum sunt din nou repopulate. Au două sau trei niveluri, se prelungesc mult în spate, iar faţadele sunt din cărămidă şi sticlă. Majoritatea sunt lipite unele de altele, câteva sunt despărţite prin nişte alei înguste. Multe dintre ele au scânduri la ferestre şi vreo două au ars în întregime cu ani în urmă. Trec pe lângă două restaurante, unul din ele cu mese pe trotuar, dar fără clienţi, apoi pe lângă o curăţătorie şi-o florărie.

Magazinul de antichităţi, Comoara din Adâncuri, se află la un colţ şi e o clădire curăţică din cărămidă vopsită în cenuşiu-închis, cu tende roşii deasupra ferestrelor. Are două niveluri. Îmi ridic ochii şi presupun că mi-am găsit noua mea casă.

Pentru că nu dau de altă uşă, intru în magazinul de antichităţi, în holul micuţ, văd un şir de scări cu o luminiţă la capătul lor.

Deck mă aşteaptă mândru.

— Ei, ce părere ai? se repede el, înainte să apuc să mă uit la ceva. Patru încăperi, aproximativ trei sute de metri pătraţi, plus toaleta. Nu-i rău deloc! zice el, bătându-mă uşor pe umăr.

Apoi ţopăie, se răsuceşte şi deschide braţele larg:

— M-am gândit că aici va fi recepţia, poate o folosim pentru secretară când om angaja una. Nu-i nevoie decât să dăm o dată cu vopsea. Peste tot sunt duşumele, rosteşte el, tropăind din picioare, ca şi cum nu le-aş vedea. Pereţii au patru metri, sunt tencuiţi şi uşor de vopsit.

Îmi face semn să-l urmez. Intrăm pe o uşă deschisă, într-un hol scurt.

— Câte o încăpere, de-o parte şi de alta. Asta de-aici e mai mare, aşa că m-am gândit c-o vrei tu.

Intru în noul meu birou şi sunt plăcut surprins. E mare, cinci pe cinci, cu o fereastră care dă în stradă. E gol şi curat, cu duşumele frumoase.

— Iată şi a treia încăpere. M-am gândit s-o folosim ca sală de şedinţe. Eu voi lucra aici, dar promit să nu te deranjez.

Se străduieşte cât poate să-mi fie pe plac şi aproape că mi se face milă de el.

— Linişteşte-te, Deck, îmi plac birourile. Ai făcut treabă bună.

— Şi-acolo, e toaleta. Va trebui să facem curăţenie şi să vopsim; poate e nevoie şi de un instalator, zice el, dându-se înapoi spre ieşire. Ce părere ai?

— O să fie bine, Deck. Cine-i proprietarul?

— Negustorul ăla de boarfe, de jos. El şi nevastă-sa. Că veni vorba, au nişte chestii de care s-ar putea să avem nevoie: mese, scaune, lămpi, până şi fişete, pentru dosare. Nu sunt scumpe, arată bine şi se potrivesc cu schema decorativă de-aici. În plus, ne lasă să le plătim lunar. Sunt fericiţi că mai au pe cineva în clădire. Cred c-au fost jefuiţi de vreo două ori.

— Sună încurajator.

— Mda. Trebuie să avem mare grija pe-aici.

Îmi înmânează nişte mostre de vopsele de la Sherwin-Williams.

— Cred c-ar fi bine să alegem culoarea albă. E mai uşor de aplicat şi nici nu ne costă prea mult. Mâine vin şi cei de la telefoane. Cu electricitatea s-a rezolvat. Ia uită-te la asta.

Lângă fereastră, e o masă de plăci aglomerate pe care se află nişte hârtii împrăştiate şi un mic televizor alb-negru, la mijloc.

Deck a fost deja la tipografie. Îmi înmânează tot felul de pliante cu firma noastră. Pe fiecare, e scris numele meu la mijloc, cu litere mari, şi-al lui, într-un colţ.

— Le-am făcut la un atelier tipografic de pe strada asta. La un preţ foarte convenabil. Durează cam două zile până le tipăresc pe toate. Aş face comandă pentru cinci sute de bucăţi, plus plicurile, îţi place vreuna dintre ele?

— Am să le studiez diseară.

— Când vrei să zugrăvim?

— Păi, cred c-am putea…

— După părerea mea, dacă tragem tare, terminăm într-o zi; şi dacă dăm numai o dată. Am să procur vopselele şi tot ce mai trebuie în după-amiaza aceasta şi încerc să-ncep treaba. Mâine mă poţi ajuta?

— Sigur că da.

— Trebuie să mai stabilim câte ceva. Ce-ai zice să ne luăm un fax? Ţi-am spus, mâine vine băiatul de la telefoane. Copiatorul îl luăm mai târziu. Pentru moment, mă duc eu o dată pe zi şi fac copii. Dar vom avea nevoie de un robot care să răspundă la apelurile telefonice şi unul bun costă optzeci de dolari. Daca vrei, mă ocup eu de asta. Şi mai trebuie să ne deschidem un cont la bancă. Cunosc un director de la First Trust, care zice că ne dă treizeci de cecuri gratuit în fiecare lună, plus doi la sută dobândă, la banii noştri. Nici că se putea mai

bine. Avem nevoie de cecuri, pentru că trebuie să plătim nişte taxe, înţelegi?

Se uită brusc la ceas.

— Hei, aproape că uitam!

Apasă pe un buton al televizorului.

— Au fost emise mandatele de arestare acum o oră, evocându-se o sută şi ceva de capete de acuzare împotriva lui Bruiser, Bennie „Prince" Thomas, Willie McSwane şi alţii.

Ştirile de la amiază sunt în plină desfăşurare şi prima imagine pe care o vedem este cea a fostelor noastre birouri. Uşile din faţă sunt păzite de poliţişti. Nu sunt încă sigilate. Reporterul explică cum că angajaţii firmei pot să intre şi să iasă, dar nu au voie să scoată nimic de-acolo. Următoarele imagini sunt de la Vixens, un club topless descoperit tot de agenţii federali.

— Mandatul de arestare precizează că Bruiser şi Thomas au fost implicaţi în trei asemenea localuri, zice Deck.

Reporterul vine ca un ecou, să confirme acest lucru. Apoi sunt prezentate nişte imagini de arhivă cu fostul nostru şef, fâţâindu-se pe un coridor de tribunal, în timpul unui proces mai vechi. Au fost emise mandatele de arestare, dar nici urmă de domnul Stone sau de domnul Thomas. I se ia un interviu agentului care se ocupă de investigaţie. Acesta e de părere că au plecat din zonă. Se face o cercetare minuţioasă.

— Fugi, Bruiser, fugi! zice Deck.

Povestea e savuroasă pentru că sunt implicaţi o serie de mahări locali, un avocat fulminant, mai mulţi poliţişti din Memphis şi afacerile porno. Mai e condimentată serios de fuga celor doi. E clar că Prince şi Bruiser şi-au luat tălpăşiţa şi asta-i înnebuneşte pe reporteri. Urmează nişte imagini cu arestarea poliţiştilor, cu alt club deocheat, de data aceasta cu dansatoare de strip-tease filmate de la coapse în jos, apoi procurorul general al Statelor

Unite care se adresează ţării prin mass-media, prezentând capetele de acuzare.

Una dintre imagini îmi frânge inima. Au închis localul Yogi's, au ferecat clanţele uşilor cu lanţuri şi şi-au postat gardieni la intrare. Spun că acesta a fost cartierul general al lui Prince Thomas, omul-cheie, şi agenţii federali au rămas surprinşi că n-au găsit bani lichizi, când au pătruns azi-noapte, cu forţa, în local.

— Fugi, Prince, fugi! îmi zic eu.

Relatările acestea ocupă aproape tot timpul rezervat ştirilor de la amiază.

— Mă întreb unde-or fi, zice Deck, oprind televizorul.

Ne gândim în linişte la asta vreo câteva secunde.

— Ce-i acolo? îl întreb eu, arătând spre o cutie de lângă masa de la perete.

— Dosarele mele.

— Ceva interesant?

— Destul ca să ne plătim taxele două luni de zile. Câteva accidente minore de maşină. Litigii între muncitori şi patron. Mai am şi un caz de omor, pe care l-am luat de la Bruiser. De fapt, nu i l-am luat, mi l-a dat el săptămână trecută şi mi-a spus să verific nişte poliţe de asigurare. A rămas la mine în birou şi-acum e-aici.

Bănuiesc că mai sunt ceva dosare pe care Deck le-a sustras din biroul lui Bruiser, dar nu voi pune întrebări.

— Crezi că agenţii federali o să dorească să stea de vorbă cu noi? întreb eu.

— M-am gândit şi eu la asta. Noi nu ştim nimic şi nici n-am scos vreun dosar care i-ar putea interesa pe ei. Aşa că de ce să ne facem griji?

— Mi-e cam teamă.

— Şi mie.

25

Ştiu că Deck s-a străduit din greu să-şi controleze entuziasmul zilele acestea. Ideea de a avea propriul său birou şi de a-şi păstra jumătate din venituri fără licenţă e teribil de incitantă. Dacă nu-i stau în cale, într-o săptămână va aranja birourile cum nu se poate mai bine. N-am văzut în viaţa mea atâta energie. Poate e cam precipitat, dar îl las în pace.

Totuşi, când sună telefonul înainte de răsăritul soarelui şi îi aud vocea mi-e greu, o secundă, să fiu drăguţ cu el.

— Ai văzut ziarele? mă întreabă vioi.

— Dormeam

— Îmi pare rău. Nici n-o să-ţi vină să crezi. Bruiser şi Prince sunt pe prima pagină.

— Nu mai puteai aştepta vreo oră să-mi dai vestea? îl întreb.

Sunt absolut hotărât să-l fac să renunţe la obiceiul acesta atât de barbar.

— Dacă ai chef să te trezeşti la patru, n-am nimic împotriva. Dar să nu mă mai suni înainte de şapte. Ba nu, înainte de opt.

— Iartă-mă, dar mai e ceva.

— Ce?

— Ghici, cine-a murit azi-noapte?

Acu' alta! De unde să ştiu eu cine-a murit în tot Memphisul asta mare?

— Mă dau bătut, spun eu tăios.

— Harvey Hale.

— Harvey Hale?

— Exact. A dat ortu' popii. A făcut atac de cord şi-a căzut lângă piscină.

— Judecătorul Hale?

— Chiar el. Amicul tău.

Stau pe marginea patului şi încerc să-mi limpezesc creierul.

— Nu-mi vine să cred.

— Da, îmi dau seama cât eşti de uluit. Scrie frumos pe prima pagină. Are o poză grozavă, în robă neagră. Foarte distins. Ce imbecil!

— Câţi ani avea? îl întreb eu, ca şi cum ar avea vreo importanţă.

— Şaizeci şi doi. E judecător de unsprezece ani. Are ceva activitate. Scrie tot în ziar. Trebuie să-l vezi.

— Da, o să mă uit, Deck. Pe curând.

În dimineaţa aceasta, ziarul pare ceva mai greu şi sunt sigur că jumătate din el e dedicat isprăvilor lui Bruiser Stone şi Prince Thomas. Articole peste articole. N-au fost văzuţi de nimeni.

Răsfoiesc repede prima parte şi caut la „Anunţuri", unde mă întâmpină fotografia mai veche a judecătorului Harvey Hale. Citesc cuvintele triste ale colegilor, inclusiv ale vechiului său prieten şi coleg de cameră, Leo F. Drummond.

Îmi trezeşte în mod special interesul speculaţia cu privire la cel care îl va înlocui. Guvernatorul va numi un succesor interimar, până la următoarele alegeri. Ţinutul e jumătate alb, jumătate negru, dar numai nouăsprezece dintre judecătorii teritoriali sunt oameni de culoare. Unii sunt nemulţumiţi de aceasta proporţie. Anul trecut, când s-a pensionat un judecător bătrân, s-au făcut eforturi mari ca să fie înlocuit de un negru. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Demn de reţinut e faptul că principalul candidat de anul trecut a fost noua mea cunoştinţă, Tyrone Kipler, partenerul de la firma lui Booker care şi-a făcut studiile la Harvard, cel care ne-a ţinut prelegerea de drept constituţional când ne pregăteam pentru examenul de admitere în barou. Deşi judecătorul Hale n-a murit de douăsprezece ore, balanţa înclină, spune articolul, spre Kipler ca interimar. Sunt citate şi cuvintele primarului din Memphis, un negru vorbăreţ, care spune că atât el, cât şi alţi mahări vor lupta din răsputeri să-l numească pe Kipler.

Guvernatorul n-a fost în oraş, aşa că nu i s-au putut lua interviuri, dar e democrat şi îşi doreşte să fie reales, anul viitor. De data aceasta o să se conformeze părerii generale.

La nouă fix, sunt la Registratura generală, răsfoind dosarul *Black contra Marele Profit.* Răsuflu uşurat. Onorata instanţă, Hale, n-a semnat, înainte de moartea sa neaşteptată, un ordin prin care să-mi anuleze cazul. Am rămas în joc.

Pe uşa sălii lui de judecată, se află o coroniţă. Ce impresionant!

Sun la Tinley Britt de la un telefon public, îl cer pe Leo F. Drummond şi, spre surpriza mea, îi aud glasul după câteva minute. Îmi exprim compasiunea pentru pierderea prietenului său şi îi spun că clienţii mei nu îi acceptă oferta. Pare surprins, dar nu se lansează în discuţii. Din fericire, are multe pe cap în momentul acesta.

— Cred că e greşeală, Rudy, spune el liniştit, ca şi cum ar fi realmente de partea mea.

— S-ar putea, dar aşa au hotărât clienţii mei. Eu n-am niciun amestec.

— O, foarte bine. Atunci, va fi război – zice el monoton şi trist.

Nu se avântă să-mi ofere o sumă mai mare.

Am vorbit de două ori la telefon cu Booker, de când am primit rezultatele la examenul de admitere în barou. Aşa cum mă aşteptam, se preface că pentru el nu e decât o amânare minoră. La fel, că e foarte fericit pentru mine.

Mă aşteaptă deja la o masă din spatele bufetului unde ne-am dat întâlnire. Ne salutăm, de parca nu ne-am fi văzut de luni de zile. Comandăm ceai şi gumbo, fără să ne uitam la meniu. Copiii sunt bine. Charlene, la fel.

Se îmbărbătează că, oricum, s-ar putea să treacă examenul data viitoare. N-am observat că fusese şi acum foarte aproape? Nu i-a lipsit decât un punct.

A făcut contestaţie şi comisia îi recorectează acum lucrările.

Marvin Shankle a primit vestea destul de dur. Dacă nu trece data viitoare, îl înlocuieşte. Booker nu-şi poate ascunde panica, când vorbeşte de Shankle.

— Ce mai face Tyrone Kipler? îl întreb eu.

După părerea lui Booker, numirea lui în postul de judecător e ca şi făcută. Kipler a stat în dimineaţa aceasta de vorbă cu guvernatorul şi totul a decurs bine. Singurul impediment ar fi de ordin financiar. Ca partener la firma lui Shankle, câştigă între o sută douăzeci şi cinci şi o sută cincizeci de mii de dolari pe an. Salariul de judecător e numai de nouăzeci de mii. Kipler are nevastă şi copii, dar Shankle îl vrea în postul de judecător.

Booker îşi aminteşte de cazul Black. De fapt, şi-i aminteşte pe Dot şi pe Buddy de la prima noastră întâlnire la Grădina cu Chiparoşi. Îl pun la curent cu ceea ce s-a mai întâmplat. Începe să râdă, când îi spun că dosarul e la Curtea Teritorială numărul opt şi că aşteaptă doar confirmarea judecătorului ca să intre pe rol. Îi povestesc lui Booker prima mea experienţa din biroul răposatului Hale, de acum trei zile, şi despre cum m-au „jucat” el şi fostul lui coleg de cameră de la Yale, Drummond. Booker ascultă atent când îi spun de Donny Ray, de fratele lui geamăn şi de transplantul care nu s-a mai putut face, din cauza Marelui Profit.

Ascultă zâmbind.

— Nicio problemă, zice el de câteva ori. Dacă Tyrone obţine numirea, va şti totul despre cazul Black.

— Aşadar, poţi să stai de vorba cu el?

— Să stau de vorbă? Pai, o să-i ţin o adevărată predică. Oricum, nu-i poate înghiţi pe cei de la Trent & Brent şi urăşte societăţile de asigurare. Le dă mereu în judecată. De unde îşi aleg ei, de obicei, prada? Cumva din rândul clasei albe de mijloc?

— De peste tot.

— Aşa e, ai dreptate. O să-mi facă plăcere să stau de vorbă cu Tyrone despre asta. Iar el mă va asculta.

Ne sosesc supele şi ne punem puţin Tabasco. Booker îşi toarnă ceva mai mult ca mine. Îi povestesc de noile birouri, dar nu şi de partenerul meu. Îmi pune o mulţime de întrebări, în legătură cu vechea firmă la care am lucrat. Tot oraşul vuieşte de Bruiser şi de Prince.

Îi spun tot ce ştiu, înfrumuseţând situaţia pe ici, pe colo.

26

În epoca aceasta, când sălile de tribunal gem de lume şi judecătorii nu-şi mai văd capul de treaba, răposatul Harvey Hale a lăsat în urma sa o situaţie extrem de clară şi bine organizată. Există anumite motive întemeiate, în acest sens. Mai întâi, era o persoană leneşă şi prefera să joace golf. În al doilea rând, se grăbea totdeauna să anuleze dosarele reclamanţilor, dacă acestea îi încălcau principiile prin care îşi dovedea ataşamentul faţă de societăţile de asigurări şi de marile corporaţii. Din acest motiv, majoritatea avocaţilor reclamanţi îl evitau.

Există unele căi prin care se poate face şi asta. Mici şmecherii folosite de avocaţii unşi cu toate alifiile care sunt în relaţii bune cu funcţionarii de la registratură. N-am să înţeleg niciodată cum se face că Bruiser, un avocat cu peste douăzeci de ani vechime, care ştia toate mişmaşurile, m-a lăsat să înregistrez dosarul, fără să ridice un deget, ca să nu ajungă la Harvey Hale. Aceasta e încă o chestiune pe care vreau s-o discut cu el, dacă mai vine vreodată acasă.

Dar Hale s-a dus şi viaţa se arată iar cinstită cu mine. Tyron Kipler va moşteni curând o seamă de dosare care-şi aşteaptă rezolvarea.

Ca urmare a criticilor aduse atât de nespecialişti, cât şi de avocaţi, de curând au fost schimbate regulile de procedură, cu scopul de a grăbi luarea deciziilor în justiţie. Au crescut sancţiunile pentru urmăririle penale neîntemeiate. Au fost impuse termene obligatorii pentru acţiunile dinaintea proceselor propriu-zise. Judecătorii au fost învestiţi cu mai multă autoritate în cazul litigiilor dificile şi au fost încurajaţi să negocieze mai mult, pentru împăcarea părţilor. Au fost implementate o mulţime de legi şi de regulamente, toate în efortul de a simplifica sistemul în legislaţia civilă.

În această masă de reguli noi, exista o procedură cunoscută sub numele de „făgaşul rapid”, menită să pună pe rol anumite procese înaintea altora. Termenul de „făgaşul rapid” a intrat imediat în jargonul nostru legal. Părţile implicate pot cere ca dosarul lor să fie pus pe făgaşul rapid, dar nu li se aprobă decât foarte rar. Ce acuzat îşi doreşte să ajungă cât mai repede la tribunal? Aşadar, judecătorul are autoritatea să uzeze de aceasta procedură după propria voinţă. Se recurge de obicei la asta când lucrurile sunt clare şi bine definite, dar disputate aprins, şi nu se aşteaptă decât decizia juraţilor.

O dată ce *Black contra Marele Profit* este singurul meu caz adevărat, aş vrea să urmeze făgaşul rapid. Îi explic toate acestea şi lui Booker, într-o dimineaţă, când ne luăm cafeaua împreună. El îi spune apoi lui Kipler. Aşa merg lucrurile în justiţie.

La o zi după ce guvernatorul îl numeşte pe Tyrone Kipler, acesta mă cheamă la biroul lui – acelaşi pe care l-am vizitat nu cu mult timp în urmă, pe când era ocupat de Harvey Hale. Acum, arată altfel. Cărţile şi însemnările lui Hale urmează să fie împachetate. Rafturile prăfuite sunt goale. Draperiile sunt date la o parte. Au scos până şi biroul fostului judecător. Aşa că stăm de vorbă aşezaţi pe scaune pliante.

Kipler are sub patruzeci de ani, vorbeşte blând şi nu clipeşte niciodată. E incredibil de inteligent şi toată lumea e convinsă că va ajunge judecător federal cine ştie pe unde. Îi mulţumesc că m-a ajutat să trec examenul de admitere în barou.

Stăm de vorbă de una, de alta. Spune lucruri frumoase despre judecătorul Harvey Hale, dar îl uimeşte puţinătatea dosarelor puse pe rol. A trecut deja în revistă fiecare caz şi a ales câteva pentru rezolvare rapidă. E gata de acţiune.

— Şi eşti de părere că dosarul Black ar trebui să treacă pe făgaşul rapid? zice el rar, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Da, domnule judecător. Lucrurile sunt clare. Nu implică mulţi martori.

— Câte depoziţii?

Încă nu am depus-o nici pe prima.

— Nu ştiu exact. Mai puţin de zece.

— Vei avea necazuri cu documentaţia, spune el. Aşa se întâmplă cu societăţile de asigurări. Am dat câteva în judecată şi nu prezintă niciodată toate documentele. O să treacă ceva timp, până ne vor pune la dispoziţie toate actele pe care noi avem dreptul să le vedem.

Îmi place cum spune „noi". Şi nu-i nimic ilegal în asta. Printre alte roluri ale sale, judecătorul îl are şi pe acela de sprijinitor. E datoria lui să ajute părţile în cursul obţinerii dovezilor, înainte de proces. Kipler pare să fie uşor de partea noastră. Presupun însă că nici asta nu e ilegal – Drummond şi Hale au mers mână în mână ani de zile.

— Înaintează o moţiune prin care să ceri trecerea cazului pe făgaşul rapid, spune el, notându-şi ceva în agenda juridică. Pârâtul va refuza. Şi-atunci, programăm o înfăţişare. Dacă partea adversă nu spune ceva foarte convingător, voi aproba moţiunea. Voi acorda patru luni de cercetare; e destul pentru toate depoziţiile, procurarea documentelor, a interogatoriilor scrise etc., etc. După ce se termină, pornim procesul.

Inspir adânc şi înghit în sec. Mi se pare cumplit de repede. Mă înspăimântă ideea că voi da ochi atât de curând cu Leo E Drummond şi acoliţii lui în sala de judecată, în faţa unui juriu.

— Vom fi gata, rostesc eu, fără măcar să ştiu ce-am de făcut.

Sper că vorbele mele au fost mai hotărâte decât ceea ce simt.

Mai stăm puţin de vorbă, apoi plec. Îmi spune să-l sun, dacă am ceva de întrebat.

Sunt gata-gata să-i telefonez, după numai o oră. Întorcându-mă la birou, găsesc un plic voluminos de la Tinley Britt. Leo F. Drummond nu şi-a pierdut vremea cu jelitul prietenului său. Maşina de fabricat moţiuni lucrează din plin.

A înaintat o moţiune, privitor la siguranţa plaţilor – o palmă uşoară pe care mi-o dă mie şi clienţilor mei. Fiind săraci, Drummond pretinde că e îngrijorat în legătura cu posibilităţile noastre de a plăti. Acest lucru *s-ar putea* întâmpla într-o bună zi, dacă, până la urmă, pierdem procesul şi judecătorul hotărăşte să acoperim cheltuielile de judecată. A mai înaintat o moţiune, în care i se cere judecătorului să ne sancţioneze pe mine şi pe clienţii mei că am înregistrat un proces atât de inutil.

Prima moţiune nu e decât pozã. A doua e răutăcioasă. Amândouă sunt însoţite de expuneri lungi, frumos scrise şi adnotate cu trimiteri la bibliografia de rigoare.

În timp ce le citesc cu atenţie pentru a doua oară, îmi dau seama clar că Drummond le-a emis ca să demonstreze ceva. Nu reiese mai nimic din niciuna din ele şi cred că scopul lor este să-mi arate câte acte pot emite cei de la Trent & Brent cu armata lor de oameni, într-un timp atât de scurt, şi asta fără să fie vorba de procesul propriu-zis. O dată ce fiecare parte e obligată să răspundă moţiunilor şi cum n-am acceptat înţelegerea, Drummond vrea să-mi spună că mă va îneca în hârtii.

Telefoanele nu au fost încă puse în funcţiune. Deck e undeva, în centru. Nici nu-mi vine să mă gândesc pe unde mişună. Am destul timp să mă joc de-a moţiunile. Sunt motivat de gândul la bietul meu client şi la felul în care a fost tras pe sfoară. Sunt singurul avocat pe care îl are Donny Ray şi nu mă pot opri nici cu o mare de hârtii.

Mi-am luat obiceiul să îl sun pe Donny Ray în fiecare după-amiază, pe la cinci. Acum câteva săptămâni, când i-am telefonat prima dată, Dot mi-a spus ce mult s-a bucurat, aşa că de atunci am încercat s-o fac zilnic. Discutăm despre tot felul de lucruri, niciodată însă despre boala lui sau despre proces. Încerc să ţin minte câte ceva amuzant din ziua respectivă şi să-i povestesc şi lui. Ştiu că aceste convorbiri au devenit o parte importantă a vieţii lui ce se stinge.

În după-amiaza aceasta pare puternic. Îmi spune că s-a dat jos din pat şi a stat în pridvor, că i-ar plăcea să meargă undeva vreo câteva ore, să scape de casă şi de părinţii lui.

La şapte, mă duc după el. Luăm cina la o rotiserie din împrejurimi. Unii se uită lung la el, dar pare să nu bage în seamă. Discutăm despre copilăria lui, poveşti amuzante de pe vremea când străzile din Granger erau pline de bande de puşti. Râdem puţin, probabil el o face pentru prima oară de luni de zile. Dar conversaţia îl oboseşte. Abia se atinge de mâncare.

Îndată ce se întunecă, ne ducem într-un parc de lângă bâlci unde se joacă două partide de base-ball pe două terenuri apropiate. Mă uit cu atenţie, în timp ce mă îndrept spre parcare. Caut o echipă cu tricouri galbene.

Parcăm pe un dâmb cu iarbă, sub un arbore, în dreapta, la o oarecare depărtare de linia unuia din terenuri. Nu e nimeni prin apropiere. Scot două scaune pliante din portbagaj, pe care le-am luat cu împrumut din garajul domnişoarei Birdie şi îl ajut pe Donny Ray să se aşeze. Poate să meargă singur şi e hotărât să se descurce cu cât mai puţin sprijin posibil. E sfârşitul verii, iar temperatura după lăsarea întunericului oscilează încă în jurul valorii de treizeci şi două de grade. Aproape că văd umiditatea din aer. Cămaşa mi s-a lipit de spate. Fanionul din centrul terenului nu flutură niciun pic.

Stadionul e frumos şi nivelat, iar gazonul din jur e des şi proaspăt tuns. Terenul nu e acoperit cu iarbă. Peste tot, răcoritoare, peluze, arbitri, o tabelă de scor luminată şi un chioşc între cele doua terenuri. E campionatul de grupa A, iar echipele sunt formate din jucători foarte buni. Cel puţin, asta e părerea lor.

Partida se joacă între PFX Freight, cu tricouri galbene, şi Army Surplus, în tricouri verzi, pe care scrie *Puşcaşii,* după cum sunt porecliţi membrii acestui club. Şi e o treabă serioasă. Vorbesc, se împing ca nebunii, se încurajează unii pe alţii urlând şi din când în când se aruncă asupra jucătorilor adverşi. Plonjează, se-aruncă cu capul înainte, se ceartă cu arbitrii, îşi azvârle crosele, când fac câte-un *out.*

Am jucat şi eu în colegiu, dar n-am avut niciodată vreo atracţie deosebită pentru sport. Se pare că singurul ţel e să arunci mingea peste gard, prin orice mijloace. Nimic altceva nu contează. Din când în când, se mai întâmplă şi asta şi eroul se umflă în pene, de nu-i mai ajungi cu prăjina la nas. Aproape toţi jucătorii abia au împlinit douăzeci de ani, sunt în formă destul de bună, extrem de ţanţoşi şi împopoţonaţi peste măsura; mânuşi şi cotiere, benzi late la încheieturi, tuş de pleoape întins pe obraji.

Majoritatea acestor tineri aşteaptă să fie descoperiţi. Încă mai visează.

Sunt şi câţiva jucători mai în vârstă, cu burtă, şi mai puţin iuţi. Par ridicoli când încearcă să ţopăie şi să se avânte după minge. Aproape auzi cum le pocnesc muşchii, încordându-se. Dar aceştia sunt şi mai îndârjiţi decât cei tineri. Au ceva de demonstrat.

Eu şi Donny Ray nu vorbim prea mult. Îi cumpăr floricele de porumb şi sifon de la chioşcul dintre cele două terenuri. Îmi mulţumeşte întruna că l-am adus aici.

Atenţia mea e concentrată asupra unuia dintre jucătorii de la PFX. E rapid şi bine făcut, se mişcă uşor, cu pasiune şi îi tot înjură pe adversari. Repriza s-a terminat şi îl văd cum se duce spre lojă şi îi spune ceva fetei lui. Kelly surâde, îi văd gropiţele şi dinţii de-aici, iar Cliff izbucneşte în hohote. O sărută rapid pe gură şi porneşte în fugă spre echipa lui, care se pregăteşte să lovească.

Parcă sunt doi porumbei îndrăgostiţi. El o iubeşte la nebunie şi vrea ca partenerii lui să vadă când o sărută. Parcă nu se mai satură unul de altul.

Ea se apleacă peste gard, cu cârjele alături. Ghipsul de la gleznă i s-a micşorat şi mai mult. E singură, departe de mulţimea de gură-cască şi de fani. Nu are cum să mă vadă aici, unde stau, pe partea cealaltă a terenului. Port şi o şapcă, pentru orice eventualitate.

Mă întreb cum ar reacţiona, dacă m-ar recunoaşte. Probabil că nu m-ar băga în seamă.

Ar trebui să mă bucur că pare fericită, sănătoasă şi că se înţelege cu soţul ei. Se pare că n-a mai luat bătaie şi-mi pare bine. Mi se face rău când mă gândesc cum a lovit-o cu crosa. Paradoxal însă, ea nu va fi a mea atâta timp cât el e la locul lui.

Mă urăsc pentru un asemenea gând. Cliff trebuie să arunce mingea. Îi reuşeşte o lovitură atât de bună, încât începe să sară în sus de bucurie şi îi strigă ceva lui Kelly. E un atlet înnăscut, mai bun decât oricare dintre cei de pe teren. Nici nu-mi vine să mă gândesc ce-aş face dacă s-ar repezi cu crosa la mine.

Poate s-a lăsat de băutură şi, în felul acesta, nu va mai fi violent. Poate e timpul să bat în retragere.

După vreo oră, Donny Ray vrea să se culce. Pornim spre casă şi discutăm despre depoziţia lui. Am înaintat astăzi o moţiune prin care cer să mi se aprobe interogatoriul care va fi folosit la proces, cât mai curând posibil. Clientul meu nu va mai rezista multă vreme la o şedinţa de două ore, cu

nişte avocaţi pisălogi, aşa că trebuie să accelerăm lucrurile.

— Cred că e cazul să ne cam grăbim, spune el blând, când intrăm pe aleea casei lui.

27

Scena ar putea fi de-a dreptul comică, dacă n-aş fi atât de neliniştit. Sunt convins că un observator neutru ar gusta umorul, dar nimeni nu zâmbeşte acum în sala de judecată. Mai ales eu.

Sunt singur la masa mea de consiliu, cu teancul de moţiuni şi de expuneri aranjate frumos în faţa mea. Notele şi referinţele urgente sunt aşezate pe două agende juridice, la îndemână, plasate acolo strategic. Deck stă jos în spatele meu, nu la masă, unde mi-ar putea fi de ajutor, ci pe un scaun aşezat dincolo de bară, la cel puţin un metru depărtare, aşa că cei din jur au impresia că sunt singur.

Mă simt foarte izolat.

Dincolo de culoarul din mijloc, masa apărării e destul de aglomerată. Leo F. Drummond stă în centru, desigur, cu faţa la instanţă. Lângă el, asociaţii, câte doi de-o parte şi de alta. Drummond are şaizeci de ani, absolvent al Facultăţii de Drept din Yale, cu o experienţă de treizeci şi şase de ani în procese. T. Pierce Morehouse are treizeci şi nouă de ani, facultatea tot la Yale, unul dintre partenerii de la Trent & Brent şi paisprezece ani experienţă. B. Dewey Clay Hill al Treilea are treizeci şi unu de ani, a terminat la Universitatea din Columbia, nu e încă partener, şase ani experienţă. M. Alec Plunk Junior, douăzeci şi opt de ani, doi ani de practică şi face prima lui incursiune în cazul acesta pentru că, sunt sigur, a terminat facultatea la Harvard. Judecătorul Tyrone Kipler, care prezidează întrunirea, a studiat tot la Harvard. Kipler e negru. Şi Plunk la fel. Avocaţii negri educaţi la Harvard sunt foarte rari la Memphis. Din întâmplare, Trent & Brent are unul dintre ei şi iată-l aici, cu siguranţă să încerce să facă un aranjament cu onorata instanţă. Şi dacă lucrurile vor decurge aşa cum mă aştept, într-o bună zi vom avea şi un juriu lângă ei. Jumătate din

cei înscrişi pe listele electorale în ţinutul acesta sunt negri, aşa că presupun că juriul va fi jumi-juma. M. Alec Plunk Junior va fi de folos, speră ei, să trezească un sentiment de armonie şi încredere în inima unora dintre juraţi.

Dacă din juriu ar face parte, din întâmplare, o cambodgiancă, n-am nicio îndoiala că Trent & Brent ar scotoci până-n străfunduri să găsească şi ei una, pe care ar aduce-o la proces.

Al cincilea membru al echipei care reprezintă Marele Profit este Brandon Fuller Grone, din păcate pentru el, şi în mod cu totul inexplicabil, fără numere şi fără iniţiale. Nu înţeleg de ce nu-şi zice B. Fuller Grone, ca orice avocat de firmă mare. Are douăzeci şi şapte de ani, a terminat Universitatea de Stat din Memphis, acum doi ani, ca şef de promoţie şi a lăsat amintiri puternice. Era deja o legendă când am început eu studiile şi m-am îndopat cu cursurile lui, la examenele din anul întâi.

Fără să punem la socoteală cei doi ani ai lui M. Alec Plunk Junior pe care i-a petrecut ucenicind la un judecător federal, în jurul mesei apărării s-au strâns cincizeci şi opt de ani de experienţă.

Eu mi-am primit licenţa cu mai puţin de o lună în urmă. Personalul meu a picat examenul de admitere în barou de şase ori.

Am făcut toate aceste socoteli azi-noapte, târziu, în timp ce scotoceam prin biblioteca de la facultatea din Memphis, un loc de care, se pare, nu mă pot despărţi. Firma de avocatură a lui Rudy Baylor deţine impresionantul număr de şaptesprezece cărţi de drept total inutile, rămase din şcoală.

În spatele avocaţilor stau doi tipi cu înfăţişare anemică. Presupun că sunt funcţionari executivi de la Marele Profit. Unul mi-e cunoscut. Mi se pare că a fost aici şi data trecută, când cu moţiunea de anulare. Atunci nu i-am dat prea mare atenţie şi

nici acum tipii aceştia nu mă prea interesează. Am şi-aşa destule pe cap.

Sunt destul de tensionat, dar dacă ar sta în faţa mea judecătorul Harvey Hale, aş fi la pământ. De fapt, poate nici n-aş mai fi aici.

Dar situaţia e alta. Cel care prezidează şedinţa e Onorabilul Tyrone Kipler. Mi-a spus ieri, la telefon, într-una dintre numeroasele noastre convorbiri din ultima vreme, că aceasta va fi prima lui zi în funcţia de judecător. A semnat câteva dispoziţii, a mai făcut nişte treburi de rutină, dar aceasta este prima confruntare pe care o arbitrează.

După o zi de la jurământul său, Drummond a înaintat o moţiune, ca acest caz să fie mutat la Curtea Federală. Susţine că Bobby Ott, agentul care a vândut poliţa familiei Black, a fost inclus pe lista acuzaţilor, pe motive total greşite. Noi credem că Ott locuieşte încă în Tennessee. El este pârâtul. Familia Black, locuitori în Tennessee, reprezintă reclamantul. Trebuie să existe o diversitate completă de cetăţenie, ca să fie aplicata jurisdicţia federală. Ott contrazice diversitatea pentru că, pretindem noi, el locuieşte aici şi, numai şi numai din acest motiv, cazul nu poate fi federal. Drummond a înaintat o expunere imensă, ca să-şi susţină argumentaţia cum că Ott nu trebuie să fie acuzat.

Câtă vreme aici s-a aflat Harvey Hale, Curtea Teritorială a fost locul perfect pentru căutarea dreptăţii. Îndată însă ce cazul a fost preluat de Kipler, adevărul şi justiţia nu mai pot fi găsite decât la Curtea Federală. Lucrul cel mai uimitor în legătura cu moţiunea lui Drummond a fost timpul de expunere a ei. Kipler a luat-o ca pe un afront personal. I-am dat dreptate, în acest sens, pentru că era în favoarea mea.

Suntem cu toţii gata să argumentăm moţiunile. În afară de cererea de mutare a cazului, Drummond mai are şi moţiunea de siguranţă a costurilor şi pe cea cu sancţiunile. Aceasta din

urmă m-a înfierbântat puternic, aşa că am conceput şi eu o moţiune de sancţionare, pretinzând că moţiunea lui e frivolă şi dovedeşte rea-voinţă. Bătălia dintre moţiuni devine o chestiune separată, în majoritatea proceselor, după părerea lui Deck, şi mai bine n-o începi. Sunt destul de precaut cu sfaturile juridice ale partenerului meu. Îşi cunoaşte limitele şi el. Îi place să spună adesea: „Oricine poate să frigă un păstrăv. Arta e să fii în stare să prinzi afurisitul ăsta de peşte”.

Drummond se îndreaptă hotărât spre podium şi îşi prezintă moţiunea de siguranţă a plăţii, o chestiune minoră. Estimează că taxa va putea ajunge până la o mie de dolari, dacă se ajunge la proces şi, ei bine, la naiba, el e pur şi simplu îngrijorat că nici eu, nici clienţii mei nu vom fi capabili să ne descurcam, în cazul în care pierdem şi suntem puşi la plată.

— Daţi-mi voie să vă întrerup o clipă, domnule Drummond, zice judecătorul Kipler gânditor.

Îşi măsoară cuvintele şi continuă:

— Am citit moţiunea dumneavoastră şi expunerea de motive.

Le ridică din faţa lui şi le flutură spre Drummond:

— Vorbiţi de patru minute şi-mi spuneţi exact ce scrie aici, negru pe alb. Aveţi ceva nou de adăugat?

— Ştiţi, onorată instanţă, am dreptul să…

— Da sau nu, domnule Drummond? Ştiu să citesc foarte bine şi pe deasupra mai şi înţeleg. Iar dumneavoastră, trebuie să adaug, scrieţi excelent. Dar dacă nu aveţi nimic de adăugat, atunci de ce ne aflăm aici?

Sunt sigur că niciodată nu i s-a mai întâmplat una ca asta marelui Leo Drummond, dar se comportă ca şi cum ar fi obişnuit.

— Pur şi simplu, am vrut să vin în ajutorul instanţei, domnule judecător, zice el zâmbind.

— Se respinge, rosteşte Kipler egal. Mai departe.

Drummond merge mai departe, fără să piardă niciun amănunt:

— Prea bine. Următoarea noastră moţiune se referă la sancţiuni. Susţinem că…

— Se respinge, zice Kipler.

— N-am înţeles, vă rog.

— Se respinge.

Deck forfoteşte în spatele meu. Toate cele patru capete de la masa de vizavi se pleacă la unison, în timp ce se consemnează amar aceasta întâmplare. Presupun că toţi au scris cu litere mari SE RESPINGE.

— Fiecare parte a cerut sancţiuni. Resping ambele moţiuni, zice Kipler uitându-se drept în ochii lui Drummond.

Mi s-a dat astfel şi mie puţin peste nas.

E o treabă serioasă să-i tai macaroana în timpul dezbaterilor unui avocat care vorbeşte pentru trei sute cincizeci de dolari pe oră. Drummond se uită chiorâş la Kipler, care pare deosebit de satisfăcut.

Dar Drummond are pielea groasă. Nu va lăsa niciodată să se vadă că îl irită un amărât de judecător teritorial.

— Prea bine, atunci. Să trecem mai departe. Aş dori să vă prezint cererea noastră de mutare a acestui caz la Tribunalul federal.

— Să ne lămurim, zice Kipler. Mai întâi, de ce n-aţi încercat acest lucru la audierea preliminară, cu judecătorul Hale?

Drummond e pregătit pentru aceasta întrebare:

— Onorata instanţă, cazul era nou şi noi investigam, încă, în ce măsură era implicat Bobby Ott în această problemă. Acum că am avut mai mult timp, suntem de părere că Ott a fost acuzat numai ca să se evite jurisdicţia federală.

— Aşadar, dumneavoastră aţi vrut de la început ca acest caz să fie judecat la Tribunalul federal?

— Da, domnule judecător.

— Chiar şi pe vremea lui Harvey Hale?

— Exact, onorată instanţă, spune Drummond cu sinceritate.

Pe chipul lui Kipler se citeşte clar că nu crede o iotă. Şi nici ceilalţi din sală nu par mai convinşi. Acesta este însă un detaliu minor şi Kipler şi-a exprimat părerea.

Drummond îi dă înainte cu pledoaria lui dezlânată. A trecut prin faţa a sute de judecători şi nu se teme de ei. O să mai curgă multă apă pe fluviu, până când nu mă voi mai simţi intimidat de tipii aceia în robe negre.

Avocatul vorbeşte vreo zece minute şi, în timp ce încearcă să atingă anumite puncte deja prezentate în expunere, Kipler îl întrerupe:

— Domnule Drummond, iertaţi-mă, dar vă aduceţi aminte că v-am întrebat numai cu câteva minute în urmă, dacă aveţi ceva nou?

Drummond încremeneşte cu gura deschisă, holbându-se la judecător.

— Vă amintiţi? întreabă Kipler. Nu sunt nici cincisprezece minute de atunci.

— Am crezut că suntem aici ca să ne argumentăm moţiunile, zice Drummond tranşant.

Vocea lui calmă începe să scârţâie.

— O, sigur că da. Dacă aveţi ceva nou de adăugat sau de clarificat vreo chestiune, atunci aş fi fericit să vă ascult. Dar dumneavoastră nu faceţi decât să repetaţi ceea ce ţin eu în mână.

Arunc o privire în stânga mea şi surprind imaginea câtorva chipuri îngrozitor de grave. Eroul lor e la pământ. Nu-i deloc plăcut.

Mă şochează că băieţii ăştia din partea cealaltă a culoarului iau această problemă mult mai în serios decât ar fi normal. Am stat în preajma multor avocaţi, vara trecută, când am ucenicit la firma aceea de litigii şi cazurile semănau mult între ele. Munceşti din greu, încasezi un onorariu serios, dar obţii rezultatele din mers. Te-aşteaptă mereu încă vreo zece cazuri pe care trebuie să le rezolvi.

Simt că prin sufletele celor din stânga trece o adiere de panică, evident, nu din cauza mea. În litigiile cu societăţile de asigurări, e o procedură obişnuită ca firma acuzată să angajeze doi avocaţi. Se prezintă totdeauna amândoi la proces. Şi asta, indiferent de caz, de fapte, de rezultat, de muncă.

Dar cinci? Asta mi se pare peste puterile mele. Ceva se întâmplă. Tipii sunt speriaţi.

— Se respinge cererea dumneavoastră de mutare a cazului la Curtea Federală, domnule Drummond. Procesul va fi judecat aici, spune Kipler ferm, semnând deja.

Cuvintele lui nu sunt primite cu entuziasm de cealaltă parte a culoarului, deşi încearcă cu toţii să ascundă acest lucru.

— Altceva? întreabă Kipler.

— Nu, onorată instanţă.

Drummond îşi strânge documentele şi coboară de pe podium. Îl privesc cu coada ochiului. Se îndreaptă spre masa apărării şi se uită o clipă la cei doi funcţionari de la asigurări. În ochi i se citeşte, fără niciun dubiu, frica. Mi se face pielea de găină.

Kipler schimba macazul:

— Acum, acuzarea mai are două moţiuni. Prima se referă la trecerea cazului pe făgaş rapid, a doua, la grăbirea interogatoriului lui Donny Ray Black. Cele două sunt, într-un fel, legate, aşa că ar fi bine să mi le prezinţi deodată.

Sar în picioare.

— Sigur, onorată instanţă.

Ca şi cum eu aş fi sugerat altceva!

— Vă puteţi limita la zece minute?

Luând în consideraţie carnagiul la care tocmai am fost martor, adopt imediat o altă strategie.

— Onorată instanţă, expunerile mele cuprind tot ce-am avut de zis. Nu cred că am să vă spun vreo noutate.

Kipler îmi zâmbeşte cald. Ce avocat tânăr şi deştept! Apoi, porneşte îndată să atace apărarea:

— Domnule Drummond, aţi obiectat în legătură cu trecerea cazului pe făgaşul rapid. Din ce motive?

Masa apărării se animează dintr-o dată. În sfârşit, se ridică T. Pierce Morehouse, aranjându-şi cravata.

— Onorată instanţă, permiteţi-mi să-mi exprim părerea că acest caz necesită o oarecare perioadă de pregătire. După părerea noastră, trecerea lui pe făgaşul rapid va împovăra ambele părţi.

Morehouse vorbeşte rar, alegându-şi cuvintele cu precauţie.

— Prostii! zice Kipler, uitându-se lung la el.

— Poftim?

— Am spus, prostii. Să vă întreb ceva, domnule Morehouse. Aţi acceptat vreodată trecerea vreunui caz pe făgaşul rapid, ca avocat al apărării?

Morehouse ezită şi se mută de pe un picior pe altul.

— Păi… sigur, onorată instanţă.

— Prea bine. Daţi-mi numele cazului şi tribunalul la care s-a judecat.

Morehouse se uită disperat la B. Dewey Clay Hill al Treilea care, la rândul lui, îşi întoarce privirile spre M. Alec Plunk Junior. Domnul Drummond refuză să-şi ridice ochii, preferând să şi-i fixeze pe filele unui dosar important.

— Onorată instanţă, cred că va trebui să vă caut mai târziu, în aceasta chestiune.

— Sunaţi-mă pe la trei, după-masă. Dacă nu daţi niciun semn, vă telefonez eu. Sunt foarte nerăbdător să aflu despre cazul acela pe care l-aţi trecut pe făgaşul rapid.

T. Pierce se îndoaie din talie şi expiră de parcă ar fi fost lovit în plex. Parcă aud zumzetul computerelor de la Trent & Brent în miez de noapte, căutând zadarnic cazul cu pricina.

— Da, onorată instanţă, zice el slab.

— Trecerea pe făgaşul rapid e la discreţia mea, în exclusivitate, după cum ştiţi. Această moţiune a

acuzării se admite. Apărarea trebuie să dea răspuns în şapte zile. Apoi, va începe cercetarea, care va dura o sută douăzeci de zile, începând cu ziua de azi.

Aceste cuvinte animă puternic masa apărării. Hârtiile trec dintr-o mână în alta. Drummond şi ai lui şuşotesc şi se încruntă unul la altul. Cei doi de la asigurări se chircesc şi se apleacă dincolo de bară. Situaţia devine aproape comică.

T. Pierce Morehouse se ghemuieşte pe scaunul de piele şi îşi încrucişează braţele, în aşteptarea următoarei moţiuni.

— Ultima moţiune se referă la expedierea depoziţiei lui Donny Ray Black, zice judecătorul, uitându-se fix la masa apărării. Doar nu vă veţi opune, adaugă el. Care dintre dumneavoastră, domnilor, doriţi să răspundeţi?

La această moţiune, am inclus şi un raport de două pagini semnat de doctorul Walter Kord, în care acesta spune în termeni foarte clari că Donny Ray nu mai are mult de trăit. Răspunsul lui Drummond a fost o seamă de mişmaşuri aiurite, din care reiese clar că a fost prea ocupat ca să se mai gândească şi la asta. T. Pierce îşi desface încet braţele, vrea să zică ceva, dar intervine Kipler.

— Să nu-mi spuneţi că ştiţi mai bine în ce stare se afla băiatul, decât doctorul lui.

— Nu, domnule, zice T. Pierce.

— De asemenea, nu-mi spuneţi că vă opuneţi realmente acestei moţiuni.

E evident felul în care onorata instanţă are de gând să pună problema, aşa că T. Pierce începe s-o scalde.

— Nu e decât o chestiune de planificare, domnule judecător. N-am apucat nici măcar să ne redactăm răspunsul.

— Ştiu exact care va fi răspunsul dumneavoastră. Nicio surpriză, în această privinţă. Aţi avut destul timp să redactaţi multe altele. Acum, fixaţi-mi o dată.

Îşi întoarce brusc privirile spre mine.

— Domnule Baylor?

— Oricând, onorată instanţă. În orice zi, zic eu zâmbind. Ce bine e să nu mai ai alta treabă!

Cei cinci avocaţi de la masa apărării îşi răsfoiesc agendele negre, de parcă vor să se pună de acord asupra unei zile când vor fi liberi cu toţii.

— Agenda mea de lucru e completă, onorata instanţă, zice Drummond, fără să se ridice.

Viaţa unui avocat important gravitează în jurul unui singur lucru: calendarul proceselor. Drummond nu face decât să-i spună judecătorului şi mie, cu aroganţă, că în viitorul apropiat va fi prea ocupat să-şi facă griji din pricina unei depoziţii.

Cei patru lachei ai săi se încrunta cu toţii, dau din cap şi îşi scarpină bărbiile la unison, pentru că şi programul lor e foarte încărcat şi nu pot fi liberi cu toţii în acelaşi timp.

— Aveţi o copie a raportului doctorului Kord? întreabă Kipler.

— Da, răspunde Drummond.

— L-aţi citit?

— Da, l-am citit.

— Puneţi la îndoială validitatea acestuia?

— Păi, ştiţi…

— Vă rog să răspundeţi prin da sau nu, domnule Drummond. Puneţi la îndoială valabilitatea acestui document?

— Nu.

— Aşadar acest tânăr va muri curând. Sunteţi de acord că avem nevoie de mărturia lui, aşa încât, într-o bună zi, juriul să vadă şi să audă ce are el de zis?

— Bineînţeles, onorată instanţă. Numai că, pentru moment, programul meu…

— Ce spuneţi de joia viitoare? îl întrerupe Kipler.

La masa apărării se lasă o linişte mormântală.

— Pentru mine, e perfect, onorată instanţă, dau eu cu gura.

Nimeni nu mă bagă în seamă.

— De azi într-o săptămână, spune Kipler urmărindu-i cu suspiciune.

În sfârşit, Drummond găseşte ce căuta în dosar şi studiază hârtia din mâinile lui.

— Luni încep un proces la Curtea Federală, onorată instanţă. Aceasta este dispoziţia pentru audierea preliminară, dacă vreţi să-l vedeţi. Estimez că va dura două săptămâni.

— Unde?

— Aici, în Memphis.

— Sunt şanse să vă înţelegeţi?

— Foarte puţin probabil.

Kipler se uita o clipă la programul lui:

— Ce părere aveţi de sâmbăta viitoare?

— Mie-mi convine, adaug eu din nou.

Nici acum nu mă bagă nimeni în seamă.

— Sâmbătă?

— Da, pe douăzeci şi nouă.

Drummond se uită la T. Pierce şi e clar că următoarea scuză îi aparţine. Acesta se ridică încet, cu agenda lui neagră în mână, de parcă ar fi de aur şi zice:

— Îmi pare rău, onorata instanţă. Plec din oraş, la sfârşitul acela de săptămână.

— De ce?

— La nuntă.

— Nunta dumneavoastră?

— Nu, a surorii mele.

Din punct de vedere strategic, e în avantajul lor să amâne depoziţia până când moare Donny Ray, ca juriul să nu-i vadă chipul emaciat şi să nu-i audă glasul chinuit. Şi am sentimentul că cei cinci îşi vor găsi scuze să nu fie liberi cu toţii, nici până mor eu de bătrâneţe.

Judecătorul Kipler îşi dă seama foarte bine.

— Depoziţia se stabileşte pentru sâmbătă, douăzeci şi nouă, spune el. Îmi pare rău că

deranjează apărarea, dar sunteţi destui, ca să vă puteţi descurca. Nu contează dacă lipseşte unul sau doi dintre dumneavoastră.

Închide o carte, se apleacă şi se sprijină în coate, rânjeşte spre avocaţii Marelui Profit şi zice:

— Ei, mai e ceva?

Felul în care mârâie la ei e aproape sadic, deşi el nu e o persoană meschină. Le-a respins cinci dintre cele şase moţiuni prezentate, dar argumentele lui au fost solide. Tipul mi se pare perfect. Şi ştiu că mai sunt zile de la Dumnezeu pe care le voi petrece în sala aceasta, voi asculta alte moţiuni şi depoziţii şi sunt sigur că mi se va da şi mie peste nas.

Drummond se ridică în picioare, dă din umeri, uitându-se la foile împrăştiate pe masă. Sunt sigur că-i vine să spună: „N-am de ce să vă mulţumesc, domnule judecător” sau „De ce nu-i daţi acum reclamantului un milion de dolari?”. Dar, ca de obicei, se comportă reţinut, ca un avocat cu experienţă ce este.

— Nu, onorată instanţă. Asta-i tot, pentru moment, zice el, ca şi cum Kipler l-ar fi ajutat imens.

— Domnule Baylor? mă întreabă şi pe mine.

— Nu, domnule judecător, îi răspund eu zâmbind.

Pentru o zi, ajunge. I-am făcut praf pe barosanii ăştia la prima mea încăierare legală şi nu vreau să-mi forţez norocul. Împreună cu Tyrone aici de faţă le-am cam tras şuturi.

— Prea bine, atunci, zice el, lovind uşor cu ciocănelul în masă. Şedinţa ia sfârşit. Şi dumneavoastră, domnule Morehouse, nu uitaţi să mă sunaţi, ca să-mi spuneţi despre cazul acela mai vechi când aţi cerut trecerea pe făgaşul rapid.

T. Pierce mârâie încurcat.

28

Prima luna de afaceri cu Deck s-a soldat cu nişte rezultate uimitoare. Am strâns o mie două sute de dolari din onorarii – patru sute de la Jimmy Monk, un hoţ de magazine pe care Deck l-a adus repede în faţa Tribunalului municipal, două sute dintr-un caz dubios de care partenerul meu a făcut rost prin nu ştiu ce metode obscure şi cinci sute în urma rezolvării dosarului cu compensaţia pentru un muncitor, pe care Deck l-a subtilizat din biroul lui Bruiser, în ziua când ne-am luat tălpăşiţa. Diferenţa de o sută de dolari i-am luat din redactarea unui testament pentru o pereche de vârstă mijlocie care a nimerit întâmplător în biroul nostru. Voiau să cumpere antichităţi şi au luat-o greşit pe scări. M-au găsit moţăind la biroul meu. A fost o vizită plăcută. Din vorbă-n vorbă, am ajuns să le fac testamentul. Mi-au plătit în numerar, ceea ce eu i-am raportat neîntârziat lui Deck, contabilul nostru. Primul meu onorariu a fost obţinut în mod cinstit.

Am cheltuit cinci sute pe chirie, patru sute pe rechizite şi pe cărţi de vizită, vreo cinci sute cincizeci pe racorduri şi izolaţii, opt sute pe instalarea sistemului telefonic împreună cu prima taxă lunară, trei sute prima rată pentru birouri şi alt mobilier procurat de la proprietar, două sute la barou, trei sute pe tot felul de mărunţişuri greu de precizat, şapte sute cincizeci pe un fax, patru sute pentru montare şi pentru prima taxă lunară a unui computer ieftin şi cincizeci de dolari pentru o reclamă într-un restaurant local.

Am cheltuit în total patru mii două sute de dolari. Din fericire, cea mai mare parte a acestei sume s-a dus pe obiecte pe care nu vom mai da bani de acum înainte. Deck a calculat totul la centimă. Prevede că luna viitoare vom avea de

plată nouă sute de dolari. Se preface că e extrem de mulţumit de cum ne merg treburile.

E greu să nu fii contaminat de entuziasmul lui. Pur şi simplu, locuieşte la birou. E necăsătorit, departe de copii şi trăieşte într-un oraş străin. Nu mi-l pot imagina distrându-se prea mult. Singura lui plăcere, de care mi-a vorbit în treacăt, sunt cazinourile din Mississippi.

Vine la muncă cam cu o oră după mine şi îşi petrece dimineaţa la birou, la telefon, sunând pe cine ştie cine. Sunt sigur că cerşeşte cazuri, caută rapoarte despre accidente sau urzeşte câte ceva cu oamenii lui. Mă întreabă mereu dacă n-am ceva de bătut la maşină. Ne-am dat seama că e cel mai bun dactilograf dintre noi doi şi e gata oricând să-mi scrie scrisorile sau actele. Se repede să răspundă la telefon, se duce după cafea, mătură, are grijă să facă copiile la tipografie. Deck n-are orgolii şi vrea să mă facă fericit.

Nu studiază pentru examenul de admitere în barou. Am adus o dată vorba, dar el a schimbat imediat subiectul.

Spre sfârşitul dimineţii, de obicei plănuieşte să plece pe undeva să se ocupe de vreo afacere misterioasă. Sunt sigur că are tot felul de surse, probabil falimente sau ceva pe la Tribunalul municipal, unde găseşte persoane care au nevoie de avocaţi. Nu discutam despre aceste lucruri. Spre seară, îşi face rondul prin spitale.

Nu ne-au trebuit decât câteva zile până când ne-am separat fiecare în biroul său şi ne-am stabilit îndatoririle. Deck e de părere că ar trebui să-mi petrec cea mai mare parte a zilei hoinărind prin nenumăratele săli de tribunal, căutând clienţi. Simt că e dezamăgit, din cauză că m-am liniştit. S-a saturat de întrebările pe care i le pun cu privire la etică şi la strategie. Lumea în care se învârte el e dură, plină de o mulţime de avocaţi înfometaţi care ştiu cum să lupte pentru existenţă. Dacă nu-ţi mişti fundul din birou toată ziua, vei muri de foame. Nu-

ţi poţi atrage cazurile bune rugându-te să vină ele la tine.

Pe de altă parte, Deck are nevoie de mine. Eu am licenţă şi pot practica dreptul. Împărţim noi banii în mod egal, dar nu e un parteneriat cinstit. Îşi dă seama că nu e de neînlocuit, din acest motiv face toată corvoada cu dragă inimă. Pe Deck nu-l deranjează deloc să alerge după ambulanţe, să bântuie prin tribunalele federale sau să se ascundă prin spitale, la urgenţă, pentru că îi convine un aranjament prin care ia cincizeci la sută. Oricum, n-ar putea găsi un aranjament mai bun nicăieri.

Nu trebuie decât să pui mâna pe ceva baban. Cuvintele acestea le auzi adesea în meseria noastră. Un caz măreţ şi poţi să ieşi din afaceri. Acesta e unul dintre motivele pentru care avocaţii se dau atâta peste cap, de aceea publică reclame colorate prin ziare şi pe afişiere, pe autobuze şi dau telefoane cerşind clienţi. Te ţii de nas, nu ţii cont de duhoarea faptelor tale, te faci că nu vezi dispreţul şi snobismul avocaţilor de la firmele mari. Pentru că nu e nevoie decât să pui mâna pe un singur caz.

Deck e hotărât să găsească aşa ceva, pentru mica noastră firmă.

În timp ce el umblă de colo-colo prin Memphis, eu reuşesc să fac câte ceva. În jurul Memphisului, exista cinci aşezări urbane mai mici şi fiecare dintre ele are câte un tribunal municipal, unde se obişnuieşte să fie numiţi avocaţi tineri care să-i reprezinte pe acuzaţi în procesele penale. Judecătorii şi procurorii sunt tot tineri şi lucrează cu jumătate de normă. Majoritatea au absolvit Universitatea de Stat din Memphis, majoritatea lucrează pentru mai puţin de cinci sute de dolari pe lună. Au birouri de avocatură prin mahalale şi îşi petrec câteva ore pe săptămână împărţind dreptatea printre răufăcători. Am trecut pe la aceşti colegi, le-am zâmbit şi le-am captat bunăvoinţa, le-am spus că am nevoie de lucru la tribunalele lor şi

rezultatul a fost destul de indecis. Am fost numit să reprezint şase amărâţi, acuzaţi de tot felul de delicte, de la deţinere de droguri la furturi minore şi la perturbarea liniştii publice. Voi fi plătit cu maximum o sută de dolari pentru fiecare caz şi toate trebuie să fie rezolvate în timp de două luni. Voi pierde cam patru ore pentru fiecare caz, în discuţiile cu clienţii, cu negocierile cu procurorii şi cu drumurile la tribunal. Aceasta înseamnă douăzeci şi cinci de dolari pe oră, fără a mai pune la socoteală taxele.

Dar cel puţin am o preocupare şi un oarecare câştig. Întâlnesc oameni, împart cărţi de vizită şi le spun noilor mei clienţi să le povestească prietenilor lor că eu, Rudy Baylor, pot să le rezolv problemele juridice. Mă cutremur când mă gândesc ce probleme ar putea avea amicii lor. Numai mizerie: divorţuri, insolvabilitate şi alte delicte penale. Viaţă de avocat.

Deck vrea să ne facem publicitate când ne vom putea permite. E de părere că ar trebui să ne declaram specialişti în vătămare corporală şi să apărem la televiziunea prin cablu, unde să ne prezentam spoturile dimineaţa devreme, ca să prindem clasa muncitoare la micul dejun, înainte să fie mutilaţi. A mai depistat şi un post al negrilor cu muzica rap, nu că s-ar da în vânt după aşa ceva, dar este foarte popular şi, să nu-ţi vină să crezi, încă nu s-a băgat niciun avocat cu asemenea reclame. Ce mai găselniţă: avocaţi rapperi!

Să ne-ajute Dumnezeu!

Îmi place să pierd vremea pe la Registratura generală, să flirtez cu funcţionarele, tatonând în dreapta şi-n stânga. Dosarele juridice sunt publice şi indicele lor sunt computerizate. Îndată ce am învăţat să lucrez cu computerul, am depistat vechile cazuri de care s-a ocupat Leo F. Drummond. Ultimul datează de acum optsprezece luni, iar cel mai vechi, de opt ani. N-a mai

reprezentat niciodată Marele Profit, dar a apărat tot felul de societăţi de asigurări. De fiecare dată a ajuns la proces şi a obţinut verdicte favorabile clienţilor lui.

În ultimele trei săptămâni, mi-am petrecut multe ore studiind aceste dosare, scriind pagini întregi de notiţe şi făcând sute de copii. Tot de aici mi-am pregătit o listă lungă de interogatorii, întrebări scrise pe care şi le trimit reciproc cele două părţi în conflict, aşteptând răspunsul tot în scris şi sub jurământ. Există nenumărate moduri de a aborda aceste chestionare şi m-am trezit că mi-l concep pe al meu după modelul lui. Am mai făcut, tot ca în dosarele acelea, o listă de documente pe care să le solicit Marelui Profit. În câteva cazuri, adversarii lui Drummond au fost foarte buni, în altele însă, destul de jalnici. Indiferent de situaţie, el a reuşit să iasă totdeauna deasupra.

Îi studiez pledoariile, expunerile, moţiunile, rezultatele cercetărilor scrise şi răspunsurile primite de la reclamanţi. Îi citesc depoziţiile, noaptea, în pat. Învăţ pe de rost cererile lui preliminare proceselor. Îi studiez până şi scrisorile adresate tribunalului.

După o lună de şoşele şi momele, reuşesc până la urmă să-l conving pe Deck să facă o călătorie rapidă în Atlanta. A stat două zile acolo băgându-şi nasul peste tot. A dormit două nopţi prin moteluri ieftine. Excursia a avut un caracter strict profesional.

Astăzi s-a întors cu vestea pe care o aşteptam. Averea domnişoarei Birdie depăşeşte puţin patruzeci şi două de mii de dolari. Cel de-al doilea soţ al său l-a moştenit, într-adevăr, pe un frate de-al lui nebun, din Florida, dar partea lui a fost de mai puţin de un milion de dolari. Înainte să se căsătorească cu domnişoara Birdie, Anthony Murdine a mai avut două neveste care i-au făcut şase copii. Aceştia, împreună cu avocaţii şi cu

fiscul i-au devorat aproape întreaga avere. Domnişoara Birdie a primit patruzeci de mii şi, din motive necunoscute, i-a lăsat în păstrare la o bancă mare din Georgia. După cinci ani de investiţii curajoase, suma i-a crescut cu aproximativ două mii de dolari.

Numai o parte a dosarului a fost pus la secret, aşa că Deck a putut să-şi bage nasul şi să tragă de limbă destule persoane, ca să afle ce voia.

— Îmi pare rău, zice el, după ce-mi prezintă descoperirile făcute şi îmi dă câteva copii de-ale hotărârilor judecătoreşti.

Sunt dezamăgit, dar nu surprins.

Iniţial, s-a stabilit ca depoziţia lui Donny Ray să aibă loc la noul nostru sediu, ceea ce mi-a creat o stare de puternică emoţie. Nu că eu şi Deck am lucra în mizerie, dar birourile sunt mici şi practic goale. Nu avem nici perdele la ferestre. Apa de la toaletă nu funcţionează decât din când în când.

Nu mi-e ruşine de biroul meu. De fapt, e chiar pitoresc. Un birou modest, de început, pentru un tânăr vultur al legii în ascensiune. Numai că băieţii de la Trent & Brent au să strâmbe din nas. Sunt obişnuiţi cu luxul şi mă gândesc cu groază că va trebui să le suport snobismul, când vor poposi aici, în mahala. Nu avem scaune suficiente, ca să le înghesuim în jurul mesei de şedinţe.

Vineri, cu o zi înainte de depoziţie, Dot îmi spune că Donny Ray nu se mai poate scula din pat, aşa că nu are cum să mai plece de acasă. Şi-a făcut prea multe griji în legătură cu declaraţia lui şi asta l-a epuizat. Dacă Donny Ray nu mai poate părăsi casa, atunci e clar unde va fi dată depoziţia. Îl sun pe Drummond care îmi spune că nu poate fi de acord să luăm declaraţia acasă la clientul meu. Zice că legea e lege, aşa că va trebui să amânăm totul şi să-i anunţ şi pe ceilalţi. Îi pare extrem de rău că s-a întâmplat aşa. Sigur, lui i-ar plăcea să amânăm depoziţia până după funeralii. Îi închid

telefonul şi îl sun pe judecătorul Kipler. După câteva minute, acesta îl caută pe Drummond şi după câteva schimburi de replici se stabileşte că depoziţia va avea loc acasă la Dot şi Buddy Black. Ciudat, Kipler plănuieşte să fie şi el de faţă. E un lucru extrem de neobişnuit, dar are motivele lui. Donny Ray e grav bolnav şi asta s-ar putea să fie ultima noastră şansă să-l mai audiem. Din acest motiv, timpul reprezintă ceva hotărâtor acum. În timpul depoziţiilor, se întâmplă să izbucnească scandaluri uriaşe şi atunci e căutat judecătorul la telefon, ca să tempereze spiritele. În asemenea situaţii, dacă judecătorul nu e găsit şi dacă disputa nu se clarifică atunci întâlnirea se amână şi se reprogramează. Kipler bănuieşte că Drummond et Co. vor încerca să întrerupă procedura, începând o dispută fără rost, apoi vor pleca de-acolo în trombă.

Dar dacă Kipler e de faţă, depoziţia se va desfăşura fără incidente. Va admite sau va respinge obiecţiile şi nu-l va lăsa pe Drummond să mişte. În plus, zice el, e sâmbătă şi nu are altceva de făcut.

De asemenea, cred că se teme şi pentru mine, fiindcă sunt la prima mea depoziţie. Are motive serioase să fie îngrijorat.

Vineri noaptea, n-am închis un ochi, încercând să-mi imaginez cum am putea lua depoziţia acasă la familia Black. Acolo e întuneric, umezeală şi lumina foarte proastă, ceea ce e problematic, pentru că mărturia lui Donny Ray va fi trasă pe bandă video. Juriul trebuie să vadă cât de jalnic arată. În casă nu există instalaţie de aer condiţionat şi temperatura se ridică până la treizeci şi cinci de grade. Mi-e greu să-mi imaginez cinci sau şase avocaţi şi un judecător, împreună cu o grefieră şi un operator la Donny Ray, aşezaţi undeva, cât de cât confortabil.

Am avut coşmaruri cu Dot înăbuşindu-ne în nori de fum albăstrui şi cu Buddy aruncând la sticle goale de gin în fereastră. N-am dormit nici trei ore.

Sosesc la familia Black cu o oră înainte de depoziţie. Casa pare mai mică şi mai încinsă ca de obicei. Donny Ray stă în pat. Are moralul ceva mai ridicat şi pretinde că e gata de confruntare. Am discutat ore întregi despre momentul acesta, iar cu o săptămână în urmă i-am dat o listă completă a întrebărilor mele şi alta cu cele pe care cred că i le va pune Drummond. Spune că e pregătit şi îl simt nerăbdător şi uşor agitat. Dot fierbe cafea şi spală pereţii. Trebuie să vină un grup de avocaţi şi un judecător la ea, în vizită. Donny Ray îmi spune că a făcut toată noaptea curăţenie. Buddy trece şi el prin salon, tocmai când mut o canapea. E spălat şi curat. Cămaşa imaculată nu-i atârnă din pantaloni. Nu-mi dau seama cât o fi trebuit Dot să-l înjure şi să ţipe ca să obţină un asemenea efect.

Clienţii mei încearcă să fie prezentabili. Sunt mândru de ei.

Deck soseşte cu tot felul de echipamente. A împrumutat o cameră video veche de la un prieten. E de cel puţin trei ori mai mare decât modelele actuale. Mă asigură însă că va funcţiona cum trebuie. E prima oară când îi întâlneşte pe soţii Black. Se uită cu toţii neîncrezători la el, mai ales Buddy care are sarcina să şteargă praful de pe o măsuţă de cafea. Deck inspectează salonaşul, camera de zi şi bucătăria şi îmi şopteşte că nu e destul loc. Aduce un trepied în salonaş, se împiedică de o etajeră cu reviste, ceea ce-l face pe Buddy să se uite urât la el.

În cameră au fost înghesuite măsuţe şi taburete şi alte mobile de pe la începutul anilor şaizeci, pline de tot felul de bibelouri ieftine. E din ce în ce mai cald.

Soseşte judecătorul Kipler, face cunoştinţă cu toţi, începe să transpire şi după un minut rosteşte:

— Hai să mergem puţin afară.

Ieşim pe uşa de la bucătărie pe terasa pavată cu cărămidă. Lângă gardul din spate, în partea opusă automobilului lui Buddy, se află un stejar plantat

probabil când a fost terminată casa. E tare plăcut să stai la umbra lui. Eu şi Deck îl urmăm pe Kipler prin iarba proaspăt cosită, dar negreblată. Când trece prin faţa Fairlane-ului lui Buddy cu pisicile pe parbriz, judecătorul se uită la automobil.

— Ce-ar fi să stăm aici? mă întreabă el, în momentul în care ajungem sub copac.

De-a lungul gardului e un rând de tufe atât de des, încât nu te poate zări nimeni de pe lotul vecin. În centrul acestui desiş sălbatic cresc patru pini înalţi care blochează dimineaţa pătrunderea razelor solare dinspre răsărit, ceea ce face din zona aceasta de sub stejar un loc plăcut. Cel puţin deocamdată. E destulă lumină.

— Mie-mi place, spun eu, deşi, în experienţa mea extrem de limitată, n-am auzit niciodată de vreo depoziţie în aer liber.

Rostesc repede în gând o rugăciune, mulţumind pentru prezenţa judecătorului Kipler aici.

— Avem cablu destul? întreabă el.

— Da. Am adus cablu de rezervă, spune Deck, învârtindu-se deja prin iarbă. Are treizeci de metri.

Întregul lot are mai puţin de douăzeci şi cinci de metri lăţime şi aproximativ treizeci de metri lungime. Grădina din faţă e mai mare decât cea din spate, aşa că terasa nu e prea departe. Şi nici automobilul. E chiar foarte aproape. Gheare, pisica de pază, stă cocoţată maiestuos pe capotă, urmărindu-ne precaută.

— Hai să aducem nişte scaune, spune Kipler, preluând comanda.

Îşi suflecă mânecile. Dot, judecătorul şi cu mine aducem cele patru scaune din bucătărie, în timp ce Deck se luptă cu cablul de rezervă şi cu echipamentul. Buddy a dispărut. Dot ne permite să-i folosim mobilierul de pe terasă, apoi găseşte într-o magazie trei scaune de grădină pătate şi mucegăite.

Din cauza efortului, în câteva minute atât Kipler cât şi eu suntem leoarcă de sudoare. Pe lângă asta,

am şi atras atenţia. Câţiva vecini şi-au făcut apariţia din bârlogul lor şi ne cercetează curioşi. Ce caută bărbatul acela negru în ginşi, care cară scaune sub stejarul familiei Black? Dar creatura aceea mică, cu cap mare, care se luptă cu un cablu electric, şi se tot împiedică în el? Ce se întâmplă aici?

Cu câteva minute înainte de ora nouă, sosesc două grefiere. Din nefericire, le deschide Buddy. Sunt gata-gata să plece. Noroc că le salvează Dot şi le conduce prin casă spre gradina din spate. Bine că poartă pantaloni şi nu fustă. Încep să discute cu Deck despre echipament şi despre alimentarea electrică.

Drummond soseşte împreună cu echipa lui la nouă fix. N-a adus decât doi avocaţi cu el, pe B. Dewey Clay Hill al Treilea şi pe Brandon Fuller Grone, care sunt îmbrăcaţi ca doi gemeni: sacouri bleumarin, cămăşi albe de bumbac, pantaloni kaki scrobiţi, pantofi sport. Numai cravatele nu le sunt la fel. Drummond nici nu şi-a pus cravată.

Ne găsesc în grădina din spate şi par uimiţi de peisaj. În momentul acesta, Kipler şi cu mine suntem uzi leoarcă şi murim de căldură, dar nu ne pasă ce gândesc ei despre noi.

— Numai trei? întreb eu, numărându-i.

Dar echipa apărării nu pare amuzată.

— Aşezaţi-vă aici, zice Onorabilul, arătând spre trei scaune de bucătărie. Aveţi grijă la cabluri.

Deck şi-a înşirat sârmele în jurul stejarului, iar Grone pare cel mai înfricoşat de posibilitatea electrocutării.

Dot şi cu mine îl cărăm pe Donny Ray din pat, prin casă, până în gradină. E extrem de slăbit şi încearcă din răsputeri să se ţină pe picioare. Când ne apropiem de stejar, mă uit atent la Leo Drummond care îl vede pe Donny Ray pentru prima oară. Chipul lui îngâmfat rămâne imobil şi-mi vine să-i arunc în faţă ceva de genul: „Uită-te bine, Drummond. Ca să vezi ce-au făcut clienţii

tăi.” Dar nu e vina lui Drummond. Hotărârea de a respinge cererea a fost luată de cineva încă necunoscut, de la Marele Profit, cu mult înainte ca Drummond să afle de asta. Numai că el este persoana cea mai la îndemână, asupra căreia pot să-mi revărs toată ura.

Îl aşezăm pe Donny Ray într-un balansoar plin de perne. Dot le aranjează şi le potriveşte, fără să se grăbească, ca să fie sigură că fiul ei stă cât mai confortabil cu putinţă. Băiatul respiră greu şi faţa îi e plină de transpiraţie. Arată mai rău ca oricând.

Îl prezint politicos celor de faţă: judecătorului Kipler, celor două grefiere, lui Deck, lui Drummond şi celor doi de la Trent & Brent. E prea slăbit ca să le întindă mâna, aşa că nu face decât să dea din cap şi se străduieşte să surâdă.

Îndreptăm camera de luat vederi spre chipul lui. Obiectivul e la aproape un metru şi jumătate depărtare. Deck încearcă să focalizeze imaginea. Una din grefiere a studiat operatoria şi caută să-l dea la o parte pe Deck, să se ocupe ea de filmare. Nu va fi înregistrat decât Donny Ray. Se vor auzi şi vocile celorlalţi, dar juriul nu va vedea decât chipul lui.

Kipler mă pune în dreapta băiatului, iar pe Drummond, în stânga. Judecătorul însuşi se aşază lângă mine. Luăm loc cu toţii şi ne îndreptam scaunele spre martor. Dot stă în picioare, la vreo doi metri în spatele camerei video, urmărind fiecare mişcare a fiului ei. Vecinii mor de curiozitate şi se apleacă peste gardul de lanţuri de la nici şase metri depărtare. De la un radio de pe stradă se revarsă glasul puternic al lui Conway Twitty, dar, deocamdată, nu deranjează. E sâmbătă dimineaţa şi prin împrejurimi răsună ecoul maşinilor de tuns iarba şi tufişurile.

Donny Ray ia o gură de apă şi încearcă să nu-i bage în seamă pe cei patru avocaţi şi pe judecătorul care îl fixează cu privirea. Scopul acestei depoziţii este foarte clar: trebuie ca juriul s-

o audă chiar din gura lui; iar în momentul în care va începe procesul, el nu va mai fi. Trebuie să le trezească mila. Nu cu mulţi ani în urmă, depoziţia lui ar fi fost prezentată într-o manieră normală. Întrebările şi răspunsurile ar fi fost înregistrate de o grefieră care le-ar fi bătut apoi frumos la maşină, iar la proces le-am fi citit juriului. Dar şi-a făcut apariţia tehnologia. Acum, multe depoziţii, mai ales cele ale martorilor muribunzi, sunt înregistrate pe bandă video. La sugestia lui Kipler, depoziţia lui Donny Ray va fi şi stenografiată, după procedura standard. Lucrul acesta va permite ambelor părţi, precum şi judecătorului, să se refere repede la ea, fără să fie nevoie să se mai uite la toată banda video.

Costul acestei depoziţii depinde de mărimea ei. Grefierele stabilesc suma în funcţie de numărul de pagini, aşa că Deck m-a sfătuit să-mi pun întrebările cu eficienţă. Noi suntem cei care am cerut înregistrarea, prin urmare, vom şi plăti. După părerea lui, va trebui să dăm vreo patru sute de dolari. Orice litigiu te costă.

Kipler îl întreabă pe Donny Ray daca e gata să răspundă, apoi le instruieşte pe grefiere cum să-l pună să jure. El promite să spună adevărul. O dată ce e martorul meu, iar înregistrarea se va constitui în probă, situaţia va fi de cu totul altă natură decât în cazul expediţiilor deşucheate în căutare de clienţi. Examinarea mea directă trebuie să se conformeze preceptelor unei mărturii. Sunt într-o stare de nervi cumplită, dar mă linişteşte mult prezenţa lui Kipler.

Îl întreb pe Donny Ray numele, adresa, data naşterii, câteva lucruri despre părinţii şi familia lui. Chestiuni de bază, uşoare şi pentru el şi pentru mine. Răspunde rar, uitându-se la aparatul de filmat, exact cum l-am instruit. Cunoaşte fiecare întrebare pe care i-o voi pune eu, precum şi mare parte dintre cele pe care s-ar putea să i le adreseze Drummond. Stă cu spatele la trunchiul stejarului –

un fundal frumos. Din când în când, îşi tamponează fruntea cu o batistă şi nu ia în seamă privirile curioase ale micului nostru grup.

Deşi nu i-am spus să încerce să pară cât mai bolnav şi mai slăbit, aceasta este, cert, impresia generală. Sau, poate, Donny Ray nu mai are decât câteva zile de trăit.

Drummond, Grone şi Hill îşi ţin agendele juridice pe genunchi, la numai câţiva centimetri în faţa mea, încercând să nu piardă niciun cuvânt rostit de băiat. Mă întreb ce onorariu or cere pentru depoziţiile luate sâmbăta. Nu trece mult, şi vestoanele bleumarin sunt scoase, iar cravatele desfăcute.

Deodată, în timpul unei pauze mai lungi, uşa din spate se deschide şi pe terasă apare Buddy, clătinându-se. Şi-a schimbat cămaşa, acum poartă un pulover de casă roşu, pătat, şi ţine în mână o pungă sinistră, de hârtie. Încerc să mă concentrez asupra martorului, dar nu mă pot abţine să-l urmăresc pe Buddy cu coada ochiului cum traversează curtea, aruncându-ne priviri suspicioase. Ştiu exact unde se duce.

Portiera din faţă a Fairlane-ului este deschisă, iar el se aşază pe locul şoferului, în timp ce pisicile sar dinăuntru pe toate ferestrele. Chipul lui Dot se crispează şi se uită neliniştită la mine. Dau repede din cap, ca şi cum i-aş zice: „Lasă-l în pace. E inofensiv”. Îi vine să-l omoare.

Vorbesc cu Donny Ray despre anii de şcoală, despre serviciu, despre faptul că nu a plecat niciodată de acasă, că nu a figurat pe listele electorale ca votant, că nu a avut necazuri cu legea. Nu e nici pe departe atât de dificil pe cât îmi imaginam azi-noapte, pe când mă legănam în hamac. Vorbesc ca un adevărat avocat.

Îi pun o serie de întrebări pe care le-am pregătit îndelung cu el despre boală şi despre tratamentul ce i-a fost refuzat. O fac cu mare atenţie, pentru că nu e în stare să repete nimic din ceea ce i-a spus

doctorul şi nici să speculeze sau să-şi exprime vreo idee în aceasta privinţă. Ar suna a improvizaţie. Partea aceasta va fi completată de alţi martori, la proces. Cel puţin, aşa sper. Ochii lui Drummond scapără. Soarbe fiecare răspuns, îl analizează repede, apoi aşteaptă ceea ce urmează. E absolut imperturbabil.

Puterile fizice şi mentale ale lui Donny Ray au şi ele o limită. Apoi mai depinde şi de cât vrea juriul să vadă. Termin în douăzeci de minute, fără ca partea adversă să-mi adreseze vreo obiecţiune. Deck îmi face cu ochiul cum că aş fi cel mai grozav.

Se prezintă apoi Leo Drummond, pentru înregistrare, şi explică pe cine reprezintă şi cât de mult regretă că se află aici. Nu i se adresează lui Donny Ray, ci, mai degrabă, juriului. Are un glas dulce şi condescendent, ca un om copleşit de milă.

Doar câteva chestiuni. Îl întreabă pe Donny Ray cu blândeţe dacă a părăsit vreodată domiciliul, fie şi numai pentru o săptămână sau o lună, ca să locuiască în altă parte. O dată ce a trecut de optsprezece ani, le-ar plăcea să audă că a plecat de acasă. În felul acesta, poliţa părinţilor lui n-ar mai fi valabilă şi pentru el.

Donny Ray răspunde invariabil, politicos şi chinuit: „Nu, domnule”.

Drummond face referiri scurte la alte feluri de acoperiri, cum ar fi poliţe medicale achiziţionate personal sau prin contract de angajare la vreo companie oarecare. Donny Ray răspunde la fel: „Nu, domnule”.

Situaţia e cam ciudată, dar Drummond a trecut prin multe. Nu încape nicio îndoiala că a luat mii de depoziţii la viaţa lui şi ştie să fie atent la ceea ce spune. Juraţii vor percepe şi cea mai mică urmă de duritate în atitudinea sa faţă de tânărul acesta muribund. De fapt, e o ocazie minunată ca Drummond să intre puţin pe sub pielea juriului, dovedind că se simte realmente impresionat de

bietul Donny Ray. În plus, ştie că nu are de aflat cine ştie ce informaţii importante. Şi-atunci, de ce să-l chinuiască?

Drummond termină în mai puţin de zece minute. Eu nu mai am nicio întrebare. Depoziţia s-a terminat. Aşa zice Kipler. Dot îi şterge repede faţa fiului său cu o cârpă umedă. Acesta se uita interogativ la mine, iar eu îi fac un semn cum că a ieşit excelent. Avocaţii apărării îşi strâng în linişte sacourile şi servietele şi se scuză. Abia aşteaptă să plece. Eu, la fel. Judecătorul Kipler începe să care scaunele în casă, uitându-se la Buddy, în timp ce trece pe lângă automobil. Gheare s-a cocoţat în mijlocul capotei, gata de atac. Sper că nu fie vărsare de sânge. Dot şi cu mine îl conducem pe Donny Ray spre casă. Când să trecem pragul, mă uit în stânga. Deck îi lămureşte pe cei de lângă gard, le împarte cărţile mele de vizită, ca un băiat de gaşcă ce e.

29

Deschid uşa apartamentului meu şi dau peste o femeie care răsfoieşte o revistă. Când mă vede, tresare puternic şi o scapă din mână. Rămâne cu gura căscată.

— Cine eşti? aproape că urlă ea.

Nu pare să fie o hoaţă.

— Eu locuiesc aici. Cine naiba eşti dumneata?

— O, Doamne! zice ea, gâfâind exagerat şi ducându-şi mâna la inimă.

— Ce cauţi aici? întreb eu din nou, furios de-a dreptul.

— Sunt soţia lui Delbert.

— Cine naiba e Delbert? Şi cum ai intrat aici?

— Da' dumneata cine eşti?

— Sunt Rudy. Şi locuiesc aici. E reşedinţa mea.

Îşi roteşte ochii în jur, de parcă ar spune: „Grozavă reşedinţă, n-am ce zice!"

— Birdie mi-a dat cheia şi mi-a permis s-arunc o privire.

— Nu-i adevărat!

— Ba da!

Scoate repede o cheie din buzunarul pantalonilor ei strâmţi şi mi-o flutură pe la nas. Închid ochii şi-mi vine s-o strâng de gât pe domnişoara Birdie.

— Mă cheamă Vera şi sunt din Florida. Am venit în vizită pe la Birdie doar câteva zile.

Acum îmi amintesc. Delbert este fiul cel mic al domnişoarei Birdsong, cel pe care nu l-a mai văzut de trei ani, nu sună şi nu scrie niciodată. Nu-mi amintesc daca Vera e cea despre care domnişoara Birdie spune că e o târfă, dar termenul i se potriveşte de minune. Are în jur de cincizeci de ani şi pielea tăbăcită, de bronz, a celor care adoră soarele Floridei; buze portocalii, strălucitoare, pe un chip arămiu, îngust; braţele ofilite. Pantaloni scurţi, strânşi peste nişte picioare lungi, subţiri şi

fleşcăite, generos bronzate. Sandale galbene, oribile.

— N-ai niciun drept să intri aici, rostesc eu, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— Hai sictir!

Când trece pe lângă mine, mă izbeşte un miros de parfum ieftin, amestecat cu ulei de nucă de cocos.

— Birdie vrea să vorbească cu dumneata, pufneşte ea şi iese.

O aud cum tropăie cu sandalele pe scări.

Domnişoara Birdie stă pe canapea cu braţele încrucişate, holbându-se la altă vechitură idioată, fără să-i bage în seamă pe cei din jur. Vera scotoceşte prin frigider. La masa din bucătărie, stă altă creatură întunecată, un bărbat cu părul făcut permanent, prost vopsit, cu favoriţi la Elvis. Poartă ochelari cu ramă de aur. La ambele încheieturi, brăţări din acelaşi metal. Un filfizon tipic.

— Dumneata trebuie să fii avocatul, zice el, în timp ce închid uşa.

În faţa lui, pe masă, se află nişte hârtii pe care, se pare, le-a studiat până acum.

— Mă numesc Rudy Baylor, zic eu, stând în picioare la celalalt capăt al mesei.

— Eu sunt Delbert Birdsong, mezinul lui Birdie.

Are spre şaizeci de ani şi încearcă cu disperare să pară de patruzeci.

— Încântat de cunoştinţă.

— Da, într-adevăr, e o mare plăcere.

Îmi face semn spre un scaun.

— Ia loc.

— De ce?

Oamenii aceştia sunt aici de câteva ore. Atmosfera din încăpere e foarte încărcată. De unde mă aflu, văd ceafa domnişoarei Birdie. Nu-mi dau seama dacă ne ascultă pe noi sau e atentă la televizorul dat încet.

— Pur şi simplu, încerc să fiu amabil, zice Delbert, ca şi cum el ar fi stăpânul casei.

Vera nu găseşte nimic în frigider, aşa că se hotărăşte să ni se alăture.

— A urlat la mine, miorlăie ea. A zis să ies din apartamentu' ăla al lui. Ca un mitocan.

— Aşa e? mă întreabă Delbert.

— La naiba! Bineînţeles că-i aşa. E reşedinţa mea şi vă rog pe amândoi să nu mai intraţi la mine.

Îşi smuceşte umerii, în semn că ştie el cum e cu legea.

— E a mamei mele, zice el.

— Întâmplător, e şi proprietăreasa mea. Plătesc o chirie lunară.

— Cât?

— Asta nu-i treaba dumitale, domnule! Nu-mi amintesc să-ţi fi văzut numele în cartea de imobil.

— După părerea mea, merită vreo patru-cinci sute de dolari pe lună.

— Bun. Alte păreri?

— Da, eşti un şmecheraş!

— Altceva? Soţia dumitale mi-a spus că domnişoara Birdie vrea să mă vadă.

Rostesc aceste cuvinte suficient de tare, ca să fiu auzit de domnişoara Birdie, dar ea nici nu se clinteşte.

Vera se aşază pe un scaun pe care şi-l trage brusc alături de Delbert. Se uită semnificativ unul la altul. Rupe colţul unei foi de hârtie, apoi el îşi potriveşte ochelarii. Ridică ochii spre mine şi zice:

— Ţi-ai băgat nasul în testamentul maică-mii, nu-i aşa?

— Asta mă interesează pe mine şi pe domnişoara Birdie.

Mă uit pe masă şi recunosc testamentul. Mi se pare că e cel pregătit de avocatul ei dinainte. Asta mă dă peste cap, pentru că domnişoara Birdie a susţinut totdeauna că niciunul din fiii ei nu ştie de bani. Iar din testament reiese clar că e vorba de vreo douăzeci de milioane de dolari. Acum, Delbert a aflat totul. Citeşte documentul acesta de

câteva ore. După câte îmi amintesc, la paragraful trei scrie că lui îi revin două milioane.

Ceea ce mă îngrijorează însă şi mai mult e modalitatea prin care Delbert a pus mâna pe acest testament. Domnişoara Birdie nu i l-ar fi dat niciodată de bunăvoie.

— Eşti, într-adevăr, un şmecheraş, zice el. Te mai miri de ce oamenii urăsc avocaţii. Trec şi eu pe-acasă, să văd ce mai face mama şi mă trezesc că stă cu un pârlit de avocat. Cum să nu intru la bănuieli?

Tot ce se poate!

— Eu locuiesc în apartamentul acela, îi răspund. E reşedinţa mea şi aţi găsit-o încuiată. Dacă mai intraţi, chem poliţia.

Deodată îmi amintesc că am şi eu o copie a testamentului domnişoarei Birdie, într-un dosar de sub pat. N-aveau cum să dea de el. Mi se face rău la gândul că aş fi vinovat că s-a descoperit documentul acela confidenţial. Nici nu-i de mirare că domnişoara Birdie nu-mi acordă nicio atenţie.

Habar n-am ce-a scris ea în testamentele anterioare, ca să-mi dau seama dacă Delbert şi Vera sunt fericiţi la gândul că vor fi milionari, sau dacă îi supără că nu primesc mai mult. Iar eu n-am cum, pentru nimic în lume, să le spun adevărul. Ca să fiu sincer, nici nu vreau.

La ameninţarea mea cu poliţia, Delbert pufneşte dispreţuitor.

— Te întreb din nou, zice el, încercând fără succes să îl imite pe Brando în *Naşul,* ai pregătit alt testament pentru mama?

— E mama dumitale. Întreab-o.

— Nu vrea să ne spună nimic, se amesteca şi Vera.

— Foarte bine. Atunci, nici eu nu am nimic de zis. E vorba de ceva strict confidenţial.

Delbert nu prea înţelege ce vreau să zic şi nu îl duce mintea să pună problema altfel. Nu pricepe decât că s-ar putea să încalce legea.

— Băiete, sper să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, zice el cât mai fioros posibil.

Mă pregătesc să plec.

— Domnişoară Birdie! strig eu.

O clipă, nici nu mişcă. Apoi, se ridică încet şi dă televizorul mai tare.

Foarte bine! întind degetul spre cei doi:

— Dacă vă mai apropiaţi de apartamentul meu, chem poliţia. Aţi înţeles?

Delbert râde forţat, după care începe şi Vera să chicotească. Ies trântind uşa.

Nu ştiu dacă mi-au cotrobăit prin dosarele de sub pat. Testamentul domnişoarei Birdie e acolo, aşa cum l-am lăsat, cred. Nu m-am uitat la el de câteva săptămâni. Totul pare în ordine.

Încui uşa şi sprijin un scaun sub clanţă.

Mi-am luat obiceiul să mă duc devreme la birou, pe la şapte şi jumătate; nu că aş avea cine ştie cât de lucru sau că m-ar copleşi procesele şi audienţele, ci pentru că îmi place să-mi savurez cafeaua în linişte şi singurătate. Lucrez cel puţin o oră pe zi la cazul Black. Eu şi Deck încercăm să ne evităm cât mai mult la birou, dar uneori e greu. Pe măsură ce trece vremea, telefonul sună tot mai des.

Îmi place tihna acestui loc înainte să înceapă activitatea zilnică.

Luni, Deck soseşte târziu, aproape de zece. Sporovăim vreo câteva minute. Vrea să luăm prânzul devreme. Spune că e vorba de ceva important.

Plecăm pe la unsprezece. O luăm pe jos, spre un local vegetarian, la câteva străzi depărtare. În fundul încăperii se vede o tejghea mică. Comandăm pizza şi ceai de portocale. Deck e foarte agitat. Muşchii feţei îi zvâcnesc mai tare ca de obicei şi tresare, uitându-se în jur, la cel mai mic zgomot.

— Trebuie să-ţi spun neapărat ceva, zice el, aproape şoptit.

Stăm într-un separeu. La celelalte şase mese, nu mai e niciun client.

— Nu ne-aude nimeni, Deck, zic eu, încercând să-l liniştesc. Care-i treaba?

— Sâmbătă, am plecat din oraş, imediat după depoziţie. Am luat avionul la Dallas, apoi la Las Vegas, unde am tras la hotelul Pacific.

Nemaipomenit! Iar a făcut-o lată cu jocurile şi cu băutura. E lefter.

— Ieri dimineaţă, m-am sculat, am vorbit cu Bruiser la telefon şi mi-a spus să plec, pentru că m-au urmărit băieţii de la FBI. Am fost filat tot drumul. M-a pus să-ţi spun că nu te scapă nici pe tine din ochi pentru că eşti singurul care a lucrat şi pentru Bruiser şi pentru Prince.

Iau o înghiţitură de ceai, să-mi ud gura uscată.

— Tu ştii… unde e Bruiser? rostesc eu mai tare decât îmi propusesem.

Oricum, nu e nimeni în local.

— Nu, nu ştiu, zice el, rotindu-şi ochii prin încăpere.

— Păi, e la Vegas?

— Mă îndoiesc. Cred că m-a trimis la Las Vegas, ca să-i deruteze pe poliţişti. Bruiser n-ar face imprudenţa să stea acolo.

Rămân cu privirea pierdută. Mintea mi-o ia razna. Îmi vin pe limbă o mie de întrebări, dar nu le pot rosti pe toate deodată. Aş dori să aflu multe. Pe de altă parte, nici nu vreau să ştiu anumite lucruri. Ne uităm, o clipă, unul la altul.

Cinstit, credeam că Bruiser şi Prince sunt la Singapore sau în Australia şi că o să li se piardă urma.

— De ce a luat legătura cu tine? îl întreb eu precaut.

Îşi muşcă buzele şi e gata să izbucnească în plâns. Îi văd vârfurile celor patru dinţi de castor. Se scarpină în cap minute în şir. Timpul a încremenit, parcă.

— Păi, zice el şi mai încet, se pare că le-au rămas aici nişte bani. Şi vor să-i ia.

— *Vor?*

— După toate aparenţele, au rămas împreună, nu-i aşa?

— Cam aşa. Şi vor să le faci tu acest serviciu?

— Ei, n-am intrat în amănunte. Dar se pare că vor ca *noi doi* să-i ajutam pe *ei* să-şi recupereze banii.

— Noi doi?

— Da.

— Tu şi cu mine?

— Da.

— De câţi bani e vorba?

— Nu mi-a spus, dar trebuie să-ţi imaginezi că e vorba de foarte mulţi. Altfel, nu şi-ar mai face ei probleme.

— Şi unde sunt banii?

— N-a specificat. Mi-a spus doar că sunt bani lichizi, ascunşi undeva, în siguranţă.

— Şi vrea ca noi să-i luăm de-acolo?

— Exact. Uite ce cred eu: banii se află undeva, în oraş, probabil foarte aproape de noi. FBI-ul nu i-a descoperit încă şi nici nu cred c-o să dea vreodată de ei. Bruiser şi Prince au încredere în noi. În plus, acum ne aflăm, oarecum, în legalitate, avem o firmă adevărată, nu suntem doi tâlhari la drumul mare care să pună laba pe banii lor. Vor să încărcăm „marfa" într-un camion, s-o ducem la ei şi cu asta, basta! Toată lumea e fericită.

Mi-e imposibil să-mi dau seama din ceea ce-mi povesteşte Deck cât e speculaţie şi cât i-a spus Bruiser. Nici nu vreau să ştiu. Şi totuşi, sunt curios.

— Şi ce iese la afacerea asta?

— N-am ajuns chiar aşa departe. Bănuiesc însă că destul de mult. Oameni ne facem!

Şi-a şi făcut planul!

— Nici nu mă gândesc, Deck. Las-o baltă!

— Da, ştiu, zice el trist, predând armele la prima somaţie.

— E prea riscant.

— Mda, asta cam aşa e.

— Acum, pare grozav, dar putem intra la puşcărie.

— Sigur că da. Dar trebuia să-ţi spun, face el, fluturându-şi mâna, ca şi cum nici lui nu i-ar fi trecut prin minte să facă una ca asta.

Chelnerul ne pune în faţă o farfurie cu un terci negricios de fulgi de porumb. Aşteptăm să se depărteze.

Fără îndoiala, m-am gândit că sunt singura persoana care a lucrat pentru amândoi fugarii, dar, ca să fiu sincer, nici n-am visat vreodată că mă urmăresc cei de la FBI. Mi-a trecut orice poftă de mâncare şi îmi simt gura iască. Tresar la orice zgomot.

Cădem amândoi pe gânduri şi rămânem cu ochii pironiţi la câte un obiect de pe masă. Nu scoatem un cuvânt până ni se aduce pizza şi mâncăm în linişte. Aş vrea să cunosc amănunte. Cum a luat Bruiser legătura cu Deck? Cine i-a plătit călătoria la Las Vegas? E prima oară când stau de vorbă, de la plecarea celor doi? Vor mai lua legătura vreodată? Ce-l mai interesează pe Bruiser de mine?

În învălmăşeala aceasta, îmi încolţesc două gânduri. Întâi, dacă Bruiser a fost ajutat să ştie fiecare mişcare a lui Deck la Las Vegas şi să afle că a fost urmărit tot timpul de poliţişti, atunci nu-i o problemă pentru el să-şi angajeze oameni, ca să-i aducă banii de la Memphis. De ce să se mai încurce cu noi? Pentru că puţin îi pasă dacă suntem prinşi. Asta e! Al doilea, băieţii de la FBI nu s-au ostenit să mă interogheze, pentru că nu vor să intru în alertă. A fost mai simplu să mă urmărească aşa, pentru că nu mi-am dat seama.

Şi încă ceva. În mod sigur, omuleţul acesta din faţa mea a vrut să deschidă discuţia despre bani, la

modul cel mai serios. Deck ştie mai mult decât mi-a spus şi când a început povestea asta, a făcut-o cu un scop.

Nu sunt chiar aşa prost, încât să-mi închipui că renunţă el uşor.

Am ajuns să-mi fie frică să mai citesc corespondenţa. Ca de obicei, Deck se duce s-o ia după masa de prânz şi o aduce la birou. E şi un plic voluminos de la băieţii ăia buni, de la Tinley Britt. Îl deschid, ţinându-mi răsuflarea. E vorba de schiţa de cercetare preliminară a lui Drummond, un set de interogatorii, o serie de documente pe care mi le solicită, precum şi alte acte de care are nevoie.

Acestea din urmă obligă, într-un mod desăvârşit, partea adversă să admită sau să nege anumite fapte prezentate în scris, în răstimp de trei zile. Dacă nu le resping acum, toate aceste acte vor rămâne valabile până la sfârşit. Scrisoarea mai conţine şi o notă prin care mi se cere să le iau depoziţii lui Dot şi lui Buddy la mine, la birou, în două săptămâni. În mod normal, avocaţii stabilesc la telefon, de comun acord, locul, data şi ora întâlnirii. Aceasta se cheamă curtoazie profesională, nu-ţi ia mai mult de cinci minute şi simplifică lucrurile. Evident, Drummond fie că a uitat de bunele maniere, fie că a adoptat o strategie dură. Indiferent ce-ar fi, sunt hotărât să schimb data şi locul. Nu că aş avea realmente ceva împotriva, dar aşa, din principiu.

Remarcabil, plicul nu conţine nicio moţiune! Să vedem ce-o să fie mâine.

La cercetările scrise, se răspunde în treizeci de zile, timp în care se pot depune materialele la dosar. Eu mi-am terminat aproape toate documentele, aşa că plicul acesta de la Drummond mă face să mă pun iar pe treabă. Sunt hotărât să-i demonstrez domnului Mare-Sculă că sunt în stare să mă joc de-a hârtiile. Există două posibilităţi: fie să-l impresionez, fie să-i confirm că se ia la

întrecere cu un avocat care nu are nimic altceva de făcut.

S-a întunecat binişor, când trag pe alee. Lângă Cadillacul domnişoarei Birdie, mai sunt două automobile străine, Pontiac, cu eticheta societăţii de închiriere Avis lipită de barele din spate. Ocolesc casa în vârful picioarelor şi aud nişte voci. Sper să ajung la mine în apartament fără să fiu zărit.

Am stat până târziu la birou, mai ales pentru ca am vrut să-i evit pe Delbert şi pe Vera. Poate am noroc. Sunt amândoi pe terasă cu domnişoara Birdie şi beau ceai. Şi mai e cineva cu ei.

— Uite c-a venit, zice Delbert tare, îndată ce mă vede.

Mă opresc şi îmi îndrept ochii spre terasă.

— Hai încoa', Rudy!

E mai degrabă un ordin, decât o invitaţie.

Se ridică încet, în timp ce mă apropii, şi bărbatul străin face acelaşi lucru. Delbert mi-l arată cu degetul:

— Rudy, el e fratele meu, Randolph.

Ne strângem mâinile.

— Soţia mea, June, zice el, făcând un semn spre altă uscătura de genul Verei, aceasta însă cu părul decolorat.

Dau din cap. Ea îmi aruncă o privire languroasă.

— Bună seara, domnişoara Birdie, rostesc eu politicos, făcând un semn spre proprietăreasa mea.

— Bună, Rudy, zice ea dulce.

Stă lângă Delbert pe canapeaua de nuiele.

— Ia loc, face Randolph, arătându-mi un scaun liber.

— Nu, mulţumesc, îi răspund eu. Vreau să mă duc la mine în apartament, să văd dacă şi-a mai băgat nasul cineva.

În timp ce rostesc acestea, mă uit la Vera. Sta jos în spatele canapelei, departe de ceilalţi, probabil că nu-i place să fie în preajma cumnatei sale.

June are patruzeci-patruzeci şi cinci de ani. Soţul ei, dacă mi-aduc bine aminte, are şaizeci. Acum ştiu că ei îi zicea „târfă” domnişoara Birdie. E a treia soţie a lui Randolph, cea care cere bani întruna.

— N-am fost la tine în apartament, zice Delbert morocănos.

Spre deosebire de fratele lui, filfizonul, Randolph îmbătrâneşte cu demnitate. Nu e gras, nu şi-a făcut părul permanent, nu şi l-a vopsit şi nici nu e încărcat de aur. Poartă o cămaşă sport, bermude, şosete şi tenişi albi. La fel ca toţi ceilalţi, e bronzat. Poate trece uşor drept un director de firmă mare, ieşit la pensie, care s-a pricopsit cu o nevestică de plastic.

— Cât vei sta aici, Rudy? mă întreabă el.

— N-am ştiut că s-ar pune problema să plec.

— Nici n-am spus asta. Sunt doar curios. Mama zice că n-aţi făcut contract de închiriere, aşa că întreb şi eu.

— De ce?

Lucrurile iau o întorsătură rapidă. Până acum, domnişoara Birdie n-a pus problema contractului de închiriere.

— Pentru că, de acum încolo, o ajut eu pe mama să-şi conducă treburile. Chiria e foarte mică.

— Asta fără doar şi poate, adaugă June.

— Nu v-aţi plâns până acum, domnişoara Birdie. Nu-i aşa? o întreb eu.

— Păi, nu, zice ea, ezitând, de parcă ar fi avut de gând s-o facă, dar nu şi-a găsit timp.

Aş putea aduce în discuţie chestiunea îngrăşământului, văruitul şi plivitul, dar sunt hotărât să nu mă cert cu idioţii ăştia.

— Ei, vedeţi? zic eu. Dacă proprietăreasa e mulţumită, de ce vă faceţi probleme?

— Nu vrem să profite nimeni de mama, zice Delbert.

— Ei, şi tu, Delbert… zice Randolph.

— Cine profită de ea? întreb eu.

— Păi, nimeni, dar…

— Ceea ce încearcă fratele meu să zică, intervine Randolph, este că acum s-au schimbat lucrurile. Suntem aici, ca s-o ajutăm pe mama şi ne interesează treburile ei. Asta-i tot.

În timp ce Randolph vorbeşte, eu o urmăresc pe domnişoara Birdie. Are faţa radioasă. Fiii ei sunt aici, îşi fac griji pentru ea, pun întrebări, dau ordine, ca să-şi protejeze mama. Deşi le dispreţuieşte, fără îndoială, pe nurorile sale, domnişoara Birdie e o femeie foarte mulţumită în momentul de faţă.

— Bun, zic eu. Nu vreau decât să mă lăsaţi în pace. Şi să nu mai intraţi la mine în casă.

Fac stânga-mprejur şi plec repede, lăsându-i cu toate întrebările pe care şi le plănuiseră în aer. Mă încui, mănânc un sandviş şi îi ascult pe întuneric cum vorbesc în depărtare.

Încerc în câteva minute să-mi explic această reuniune de familie. Ieri, la un moment dat, au sosit Delbert şi Vera din Florida, probabil că nu voi afla niciodată de ce. Într-un fel sau altul, au găsit ultimul testament al domnişoarei Birdie, au văzut că are de lăsat în jur de douăzeci de milioane şi au devenit dintr-o dată interesaţi de bunăstarea ei. Au aflat că locuieşte cu un avocat şi lucrul acesta i-a pus pe gânduri. Delbert l-a chemat pe Randolph care locuieşte tot în Florida, acesta s-a grăbit să vina, târând-o după el şi pe nevestica lui. Au frecat-o toată ziua pe mama lor cu o mie şi una de probleme posibile şi au ajuns acum la concluzia că sunt protectorii ei.

Ca să fiu sincer, nu-mi pasă. Nu mă pot abţine să nu râd de toată adunătura aceea. Mă întreb cât o să le ia ca să afle adevărul.

Pentru moment, domnişoara Birdie e fericită. Iar eu mă bucur pentru ea.

30

Sosesc devreme la întâlnirea pe care mi-am fixat-o, la ora nouă, cu doctorul Walter Kord. Nu-mi face nicio plăcere. Aştept o oră, citind fişele medicale ale lui Donny Ray, pe care le ştiu deja pe de rost. Sala de aşteptare se umple de pacienţi canceroşi. Încerc să mă uit la ei. La zece, vine să mă ia o asistentă. O urmez printr-un labirint nesfârşit, până într-o încăpere fără ferestre. Cum poate, oare, să-şi aleagă un doctor tocmai oncologia, dintre atâtea specialităţi medicale? Bănuiesc că cineva trebuie să se ocupe şi de asta.

La urma urmei, de ce-şi aleg atâţia să facă dreptul?

Mă aşez pe un scaun cu dosarul în braţe şi mai aştept un sfert de oră. Aud voci pe hol, apoi se deschide uşa. Intră repede un bărbat tânăr de vreo treizeci şi cinci de ani.

— Domnul Baylor? zice el, întinzându-mi mâna.

I-o strâng, în timp ce mă ridic în picioare.

— Da.

— Walter Kord. Sunt tare ocupat. Putem să rezolvăm totul în cinci minute?

— Cred că da.

— Să ne grăbim, dacă e posibil. Am foarte mulţi pacienţi, zice el, reuşind să schiţeze un zâmbet.

Îmi dau foarte bine seama cât de mult îi urăsc doctorii pe avocaţi. Din anumite motive, nici nu-i condamn.

— Vă mulţumesc pentru raport. A mers foarte bine. I-am luat deja depoziţia lui Donny Ray.

— Minunat.

E cu vreo zece centimetri mai înalt şi se uită la mine de sus, ca la un prost.

Scrâşnesc din dinţi şi zic:

— Avem nevoie de mărturia dumneavoastră.

Reacţionează tipic. Ca toţi doctorii, nu suportă sălile de tribunal. Ca să le evite, sunt uneori de acord să dea mărturii scrise care să fie folosite în locul audierii directe. Nici nu concep să vină personal la tribunal. Şi când nu se prezintă, avocaţii sunt obligaţi să recurgă la procedee mai puţin plăcute – citaţiile. Oamenii legii au autoritatea de a convoca pe oricine, inclusiv pe doctori. Din punctul acesta de vedere, avocaţii sunt mai puternici decât medicii. Ceea ce întăreşte şi mai abitir ura celor din urmă.

— Sunt foarte ocupat, zice el.

— Ştiu. N-o faceţi pentru mine, ci pentru Donny Ray.

Se încruntă şi suflă greu, ca şi cum l-ar copleşi o povară fizică.

— Cer cinci sute de dolari pe oră.

Nu mă şochează. Mă aşteptam la asta. În timpul facultăţii, am auzit tot felul de poveşti despre medici care pretindeau chiar mai mult. Dar eu am venit aici ca să cerşesc.

— Nu-mi pot permite atât, domnule doctor. Mi-am deschis biroul de avocatură numai cu şase săptămâni în urmă şi abia am ce mânca. E singurul meu caz serios.

Uluitor cât de mult poate face adevărul. Tipul ăsta câştigă, probabil, un milion pe an şi l-am dezarmat pe loc cu candoarea mea. Îi citesc compasiunea în priviri. Ezită o secundă, poate se gândeşte la Donny Ray şi e frustrat că nu l-a putut ajuta; sau, poate, îi e milă de mine. Cine ştie?

— Am să vă trimit o notă de plată, bine? Îmi daţi banii când puteţi.

— Vă mulţumesc, domnule doctor.

— Luaţi legătura cu secretara mea şi stabiliţi o întâlnire. Am putea s-o facem aici?

— Bineînţeles.

— Bun. Trebuie să fug.

Când mă întorc la firmă, îl găsesc pe Deck în biroul lui, cu o clientă. E o femeie între două vârste, solidă, îmbrăcată frumos. El îmi face semn cu mâna, când trec prin faţa uşii. Mă prezintă doamnei Madge Dresser care vrea să divorţeze. Se vede că a plâns, iar când mă aplec peste birou, Deck îmi strecoară o agendă juridică deschisă, în care scrie: „Are bani”.

Petrecem o oră cu Madge. Povestea ei e sordidă. Băutură, bătăi, alte femei, jocuri de noroc, copii răi, iar ea n-a greşit cu nimic. A intentat divorţ cu doi ani în urmă şi soţul ei a tras un glonţ în fereastra avocatului care o reprezenta. Tipul se joacă cu armele de foc şi e periculos. În timp ce ne povesteşte toate acestea, îi arunc câte o privire lui Deck. Dar el nici nu se gândeşte să se uite la mine.

Ne plăteşte şase sute de dolari bani gheaţă şi promite să ne mai dea. Mâine vom înregistra dosarul de divorţ. A nimerit pe mâini bune, la firma lui Rudy Baylor, o asigură Deck.

La câteva clipe după plecarea ei, sună telefonul. Mă caută un bărbat, iar eu mă prezint.

— Da, Rudy, sunt Roger Rice, avocat. Nu cred că ne-am cunoscut până acum.

Când îmi căutam de lucru, i-am întâlnit pe aproape toţi avocaţii din Memphis, dar nu-mi amintesc de Roger Rice.

— Nu, nici eu nu cred. Sunt nou.

— Da. Da, am fost nevoit să întreb de numărul dumitale de telefon la informaţii. Ascultă, sunt în plină şedinţă cu doi fraţi, Randolph şi Delbert Birdsong şi cu mama lor, Birdie. Înţeleg că-i cunoşti.

Parcă o văd pe domnişoara Birdie stând acolo, între fiii ei, rânjind tâmp şi zicând întruna: „Ce drăguţ!”

— Sigur că da. O cunosc pe domnişoara Birdie foarte bine, zic eu, ca şi cum aş fi aşteptat telefonul lui toată ziua.

— De fapt, ei sunt în încăperea alăturată. M-am strecurat puţin în sala de şedinţe, ca să putem sta de vorbă. Lucrez la testamentul ei şi, cum să-ţi spun, e vorba de o grămadă de bani. Mi-au spus că ai încercat şi dumneata să i-l faci.

— Aşa e. I-am prezentat o versiune schiţată acum câteva luni, dar, ca să fiu sincer, n-a prea mai avut chef s-o semneze.

— De ce?

E destul de prietenos, îşi face meseria şi nu-i vina lui că au apelat la el.

Aşa că-i prezint repede dorinţa domnişoarei Birdie de a-şi lăsa întreaga avere reverendului Kenneth Chandler.

— Are, într-adevăr, banii aceştia? mă întreabă el.

Pur şi simplu, nu pot să-i spun adevărul. Ar fi un gest total lipsit de etică să divulg informaţii despre domnişoara Birdie, fără consimţământul ei prealabil. Iar ceea ce vrea Rice să ştie eu am aflat prin mijloace dubioase, deşi nu le-aş numi ilegale. Sunt cu mâinile legate.

— Ea ce ţi-a spus?

— Nu mare lucru. Ceva despre o avere din Atlanta, nişte bani lăsaţi de cel de-al doilea soţ, dar când încerc să-i cer amănunte, dă din colţ în colţ.

Cunosc stilul!

— De ce vrea un testament nou? întreb eu.

— Ca să lase tot ce are celor din familie – copii şi nepoţi. Nu vreau să ştiu decât dacă are, într-adevăr, banii aceştia.

— Nu pot să-ţi spun cu siguranţă. Exista un dosar autentificat, în Atlanta, care a fost închis. Atât am putut afla.

Nu e satisfăcut şi eu nu mai am ce-i spune. Îi promit că-i voi trimite prin fax numele avocatului din Atlanta şi numărul lui de telefon.

După ora nouă, când ajung acasă, zăresc pe alee şi mai multe maşini închiriate. Sunt obligat să

parchez în stradă şi asta chiar că mă scoate din sărite. Mă strecor prin întuneric şi trec neobservat pe lângă petrecerea care are loc pe terasă.

Trebuie să fie nepoţii. Stau, fără să aprind lumina, la fereastra salonaşului meu, mănânc plăcinta cu carne de pui şi ascult. Disting glasurile lui Delbert şi al lui Randolph. Din când în când, pâcla e sfâşiată de cotcodăcitul domnişoarei Birdie. Celelalte voci sunt mai tinere.

Probabil că telefonul a sunat ca la poliţie. Vino urgent! E blindată! Ne gândeam noi că păsărica asta bătrână are ceva mălai, dar nu ne aşteptam chiar la o avere. S-au sunat unii pe alţii şi astfel s-a adunat tot familionul. Vino iute! Ţi-a trecut numele în testament şi în dreptul lui scrie „un milion”. Se gândeşte să şi-l refacă, aşa că trebuie să schimbăm macazul. E timpul s-o iubim pe bunicuţa.

31

Urmând sfatul judecătorului Kipler şi sub oblăduirea lui directă, ne strângem în sala lui de tribunal, pentru depoziţia lui Dot. După ce Drummond a decis să aibă loc în biroul meu, fără să mă consulte, am refuzat şi data şi locul propus de el. A intervenit Kipler, l-a sunat pe Drummond şi chestiunea s-a rezolvat în câteva secunde.

Când l-am audiat pe Donny Ray, toţi l-au văzut foarte bine pe Buddy cum stă în automobilul acela. Le-am explicat atât lui Kipler, cât şi lui Drummond, că nu cred să-l putem face să ne dea vreo depoziţie. Nu e zdravăn, ca s-o citez pe Dot. Bietul om e inofensiv şi habar n-are de porcăria cu asigurările. În dosar, nu există nicio atestare cum că Buddy ar fi implicat, fie şi pe departe. Nu l-am auzit niciodată rostind o frază de la cap la coadă. Nu mi-l pot închipui rezistând la stresul unei depoziţii mai lungi. S-ar putea să-şi iasă din fire şi să stâlcească în bătaie vreo câţiva avocaţi.

Dot îl lasă acasă. Ieri mi-am petrecut câteva ore cu ea, pregătind-o pentru întrebările lui Drummond. Va veni şi la proces, aşa că depoziţia aceasta nu se va constitui în mărturie. Va fi doar un act din perioada cercetării preliminare. Întâi o va aborda Drummond, îi va pune, în principiu, orice întrebare şi va avea mână liberă să intre în orice amănunte. Va dura ore întregi.

Kipler vrea să asiste şi acum. Ne strângem în jurul unei mese din faţa barei. El îi dirijează pe operatorul video şi pe grefieră. E fieful lui şi procedează cum îi place.

Cred cinstit că se teme ca nu cumva Drummond să mă calce în picioare, dacă mă lasă singur. Frecuşurile dintre ei doi sunt atât de profunde, încât abia se pot uita unul la altul. Din punctul meu de vedere, e minunat.

În timp ce se aşază singură în capul mesei, bietei Dot îi tremură mâinile. Sunt alături de ea şi probabil asta o nelinişteşte şi mai mult. S-a îmbrăcat cu cea mai bună bluză a ei de bumbac şi cu blugii cei noi. I-am spus că nu trebuie să se gătească, pentru că banda video nu va fi arătată juriului. Totuşi, la proces, va fi important pentru ea să poarte rochie. Dumnezeu ştie ce-o să facem cu Buddy.

Kipler stă de aceeaşi parte a mesei cu mine, dar cât mai departe posibil, lângă camera video. În faţă se află Drummond şi doar trei dintre asistenţii săi – B. Dewey Clay Hill al Treilea, M. Alec Plunk Junior şi Brandon Fuller Grone.

Deck e undeva, pe hol, încercând să vâneze niscaiva clienţi naivi. A zis că s-ar putea să treacă pe-aici mai târziu.

Aşadar, pe Dot o fixează cinci avocaţi şi un judecător, în clipa când ridică braţul drept şi jură să spună adevărul. Şi mie mi-ar tremura mâinile. Drummond zâmbeşte, arătându-şi dinţii strălucitori, se prezintă – asta pentru înregistrare – şi se pierde, în primele cinci minute, într-o explicaţie călduroasă a scopului acestei depoziţii. Căutăm adevărul. Nu va încerca s-o încurce sau s-o zăpăcească. E liberă să se consulte cu avocatul ei minunat etc., etc. Nu se grăbeşte. Timpul se scurge în ticăitul ceasului de pe perete.

Prima oră e dedicată trecutului familial. Ca de obicei, Drummond e pregătit fără cusur. Trece încet de la un subiect la altul – studii, angajări, domicilii, pasiuni – şi pune nişte întrebări la care nici n-am visat. Majoritatea sunt nişte nimicuri inofensive, dar aşa procedează avocaţii buni la depoziţiile din cercetările preliminare. Întrebi, scotoceşti, ciuguleşti, mai faci săpături; cine ştie, poate descoperi ceva. Bineînţeles, poţi să descoperi un amănunt savuros, cum ar fi, de exemplu, că persoana respectivă a rămas gravidă în adolescenţă, informaţie de care nu te poţi folosi

la proces, fiind nerelevantă. Dar regulamentul permite tot felul de absurdităţi, iar clientul îl plăteşte pe avocat cu o grămadă de bani, ca să scormonească în negurile trecutului.

Kipler anunţă o pauză, iar Dot o şterge rapid pe hol. Nici n-apucă bine să iasă pe uşă, că-şi şi propteşte o ţigară în gură. Ne ghemuim amândoi lângă o ţâşnitoare.

— Te descurci bine, îi spun, fără să exagerez.

— Ticălosul ăla are de gând să mă-ntrebe şi de viaţa mea sexuală? mârâie ea.

— Tot ce e posibil.

O clipă, îmi apare în minte imaginea lui Dot, făcând dragoste cu soţul ei în pat şi-aproape că-mi vine să-mi cer scuze. Pufăie rapid, de parcă ar fi ultima ţigară.

— Nu poţi să-l opreşti?

— Dacă întrece măsura, am s-o fac. Dar are dreptul să te întrebe aproape orice.

— Lichea iscoditoare!

A doua oră trece la fel de anevoie ca prima. Drummond intră în domeniul financiar al familiei Black şi aflăm despre cum şi-au cumpărat casa, automobilele, inclusiv pe cel din curte, precum şi obiectele mai valoroase din gospodărie. Kipler se satură de subiectul acesta şi îl îndeamnă pe Drummond să treacă la altceva. Aflăm astfel o mulţime de lucruri despre Buddy, despre rănile din război, despre slujbele şi pensia lui. Apoi, despre pasiunile pe care le are şi despre felul cum îşi petrece zilele.

Kipler îi atrage tăios atenţia lui Drummond să încerce să afle ceva relevant.

Dot ne informează că trebuie să meargă la toaletă. I-am spus să procedeze astfel ori de câte ori se simte obosită. Trage trei ţigări pe hol, una după alta, în timp ce sporovăim, iar eu mă tot feresc de fumul pe care mi-l suflă în faţă.

Pe la mijlocul celei de-a treia ore, ajungem, în sfârşit, la reclamaţia noastră. Mi-am pregătit copii

ale fiecărui document din dosar, inclusiv ale fişelor medicale. Le-am aranjat frumos, teanc, pe masă. Kipler le-a văzut deja. Ne aflăm în situaţia rară şi de invidiat de a avea documente foarte bune. Nu vrem să ascundem nimic. Drummond le poate vedea pe toate.

După spusele lui Kipler şi ale lui Deck, nu e neobişnuit, în astfel de cazuri, ca reprezentanţii societăţilor de asigurări să le ascundă câte ceva propriilor lor avocaţi. De fapt, e o procedură destul de comună, mai ales când respectivele instituţii au rufe mult prea murdare, pe care ar prefera să le ardă.

În timpul cursului de procedură penală de anul trecut, am studiat uluiţi cazuri peste cazuri în care numeroase societăţi aflate în culpă au fost puse la zid numai pentru că au încercat să ascundă documente faţă de propriii avocaţi.

Pe măsură ce ne apropiem de capitolul acte, devin tot mai nerăbdător. Kipler, la fel. Drummond mi-a cerut deja aceste documente când şi-a pus programul de cercetare la dosar, dar mai am o săptămână până la termen. Vreau să-i urmăresc reacţiile, când o să vadă Scrisoarea cea Proastă. Kipler, la fel.

Presupun că el a citit deja aproape tot, dacă nu chiar tot, din ceea ce se află pe masă, în faţa lui Dot. El şi-a procurat documentele de la clientul său, eu pe ale mele, de la familia Black. Bănuim însă că multe sunt la fel. De fapt, am pus şi eu o cerere scrisă la dosar prin care îi solicit aceleaşi acte. Când îmi va da răspuns, îmi va trimite copiile a ceea ce eu am deja de trei luni. Procesiunea hârtiilor.

Mai târziu, dacă lucrurile vor merge aşa cum am plănuit, voi intra în posesia unui teanc proaspăt de acte, de la birourile centrale din Cleveland.

Începem cu cererea şi cu poliţa de asigurare. Dot i le înmânează lui Drummond care se uită repede peste ele, apoi i le dă lui Hill; acesta i le

pasează lui Plunk şi ajunge, în sfârşit, la Grone. Durează ceva până când măscăricii ăştia răsfoiesc fiecare pagină. Sunt în posesia cererii şi a afurisitei aceleia de poliţe, de luni de zile. Dar timpul înseamnă bani.

Când termină, grefiera le pune ca probă la depoziţia lui Dot.

Următorul document e prima scrisoare de refuz care trece şi ea pe la toată lumea. La fel se întâmplă şi cu celelalte.

Încerc cu disperare să nu adorm.

Urmează Scrisoarea cea Proastă. Am instruit-o pe Dot să i-o înmâneze pur şi simplu lui Drummond, fără să comenteze conţinutul. Nu vreau să-l pregătesc dinainte, în cazul în care n-o ştie. Pentru Dot, e un moment dificil, pentru că scrisoarea te face să ţi se urce sângele la cap. Drummond o ia şi o citeşte:

Stimată doamnă Black,

> Compania noastră a refuzat, în scris, de şapte ori până acum onorarea pretenţiei dumneavoastră. Vă aducem la cunoştinţă refuzul nostru pentru a opta şi ultima oară. Trag concluzia că sunteţi proastă, proastă, proastă!

Deoarece şi-a petrecut ultimii treizeci de ani prin tribunale, Drummond este un actor superb. Îmi dau seama pe loc că n-a văzut niciodată această scrisoare. Clientul lui n-a inclus-o în dosar. Are un şoc puternic. Maxilarul îi cade abia perceptibil şi rămâne uşor cu gura căscată. Trei riduri adânci de pe frunte i se unesc instantaneu. Ochii îi scapără sălbatic. O mai citeşte o dată.

Apoi, face ceva ce va regreta mai târziu. Îşi ridica ochii de pe scrisoare şi se uită la mine. Eu, bineînţeles, îl fixez cu genul acela de privire

zeflemitoare care parcă spune: „Te-am prins, barosane!”

De parcă n-ar fi fost de ajuns, îşi adânceşte chinul, uitându-se la Kipler. Onorata instanţă îi urmăreşte fiecare mişcare a muşchilor feţei, fiecare clipire şi reuşeşte să-i surprindă reacţia. Drummond e uluit.

Îşi revine frumos, dar răul s-a produs. Îi dă scrisoarea lui Hill care moţăie şi nu ştie că şeful lui îi înmânează o bomba. Ne uităm şi la el câteva secunde, până când explodează.

— Hai să întrerupem înregistrarea, zice Kipler.

Stenografa se opreşte, iar operatorul îşi închide camera de luat vederi.

— Domnule Drummond, mi-e foarte clar că n-aţi mai văzut până acum această scrisoare. Şi am presimţirea că nu e nici primul, nici ultimul document pe care clientul dumneavoastră încearcă să-l ascundă. Am dat în judecată destule societăţi de asigurări, ca să ştiu că asemenea acte se fac pierdute.

Kipler se apleacă în faţă şi întinde degetul spre Drummond.

— Dacă vă mai prind pe dumneavoastră sau pe clientul dumneavoastră că ascundeţi documentele reclamantului, vă sancţionez. Voi impune penalizări severe care vor include costuri şi onorarii defalcate pe ore, ce se vor ridica până la suma pe care o solicitaţi dumneavoastră clientului. Înţelegeţi ce vă spun?

Numai pe calea aceasta a sancţiunilor voi câştiga şi eu vreodată două sute cincizeci de dolari pe oră.

Drummond şi echipa lui sunt încă ameţiţi. Îmi imaginez cum va fi primită această scrisoare de membrii juriului. Sunt sigur că şi ei se gândesc la acelaşi lucru.

— Mă acuzaţi că ascund documente, domnule judecător?

— Încă nu, zice Kipler, în continuare cu degetul îndreptat spre el. Deocamdată, vă atrag doar atenţia.

— Cred că ar trebui să vă retrageţi din acest caz, domnule judecător.

— E o moţiune?

— Da, domnule.

— Se respinge. Altceva?

Drummond îşi răsfoieşte hârtiile şi mai omoară câteva secunde. Tensiunea devine apăsătoare. Biata Dot a rămas stană de piatră. Probabil crede că ea a provocat asemenea scântei. Eu însumi am cam încremenit.

— Revenim la înregistrare, zice Kipler, fără să-l slăbească pe Drummond din ochi.

Se mai pun vreo două întrebări la care Dot răspunde pe dată, se mai trec câteva documente din mână în mână, ca pe bandă rulantă. Luăm o pauză de masă la douăsprezece şi jumătate şi ne întoarcem după o oră. Dot e epuizată.

Kipler îl instruieşte destul de sever pe Drummond să grăbească lucrurile. Acesta îşi dă toată silinţa, dar e dificil. Face asta de-atâta timp şi-a câştigat atâţia bani, încât ar putea, literalmente, să pună întrebări la nesfârşit. Clienta mea adoptă o strategie adorabilă. Le explică tuturor, fără să se consemneze, că are probleme cu vezica, nu ceva serios, ştiţi, dar, la naiba, are aproape şaizeci de ani. În orice caz, pe măsură ce trece timpul, trebuie să se ducă tot mai des la toaletă. Bineînţeles, Drummond îi pune vreo douăzeci de întrebări în legătură cu vezica, dar, până la urmă, Kipler i-o retează. Aşadar, din sfert în sfert de oră, Dot se scuză şi iese din sală. Nu se grăbeşte.

Sunt sigur că nu are nimic cu vezica şi că se ascunde prin vreun cotlon, unde fumează ca un turc. Aceasta strategie îi permite să-şi mai tragă sufletul şi să-l scoată din sărite pe Drummond.

La trei şi jumătate, după mai bine de şase ore de când am început, Kipler declară depoziţia terminată.

Pentru prima oară în mai bine de două săptămâni, toate maşinile închiriate au dispărut. Cadillacul domnişoarei Birdie a rămas singur. Parchez în spatele lui, pe vechiul meu loc şi ocolesc casa. Nu dau de nimeni.

În sfârşit, au plecat cu toţii. N-am mai vorbit cu domnişoara Birdie din ziua în care a venit Delbert şi avem multe să ne spunem. Nu sunt supărat, pur şi simplu, vreau să stăm puţin de vorbă.

Ajung la scara ce duce la apartamentul meu, când aud o voce. Nu e domnişoara Birdie.

— Rudy, ai o clipa liberă?

E Randolph care se ridică dintr-un balansoar de pe terasă. Îmi pun servieta şi haina pe trepte şi mă îndrept spre el.

— Ia loc, zice Randolph. Trebuie să stăm de vorbă.

Pare să fie într-o dispoziţie minunată.

— Unde e domnişoara Birdie? întreb eu.

În casă, luminile sunt stinse.

— Păi… a plecat, pentru un timp. Vrea să stea puţin cu noi, în Florida. A luat avionul azi-dimineaţă.

— Şi când se întoarce? întreb.

Bineînţeles, nu-i treaba mea, dar nu mă pot abţine.

— Nu ştiu. S-ar putea să nu se mai întoarcă. Uite ce-i, eu şi Delbert ne vom ocupa de-acum încolo de treburile ei. Am cam neglijat-o în ultima vreme, dar acum vrem să ne îngrijim noi de toate. Şi am dori să rămâi aici. De fapt, îţi propunem un târg. Stai aici, ai grijă de casă, te ocupi de cele necesare şi nu mai plăteşti nicio chirie.

— Adică, ce înseamnă să mă ocup de cele necesare?

— Întreţinere generală, nimic dificil. Mama zice că ai fost un grădinar excelent în vara asta. Faci acelaşi lucru ca până acum. Am aranjat să ne fie reexpediată toată corespondenţa, aşa că nu-i nicio problemă. Dacă intervine ceva serios, sună-mă. E un târg minunat, Rudy.

Asta cam aşa e.

— Sunt de acord, zic eu.

— Bun. Mamei îi place mult de tine. Zice că eşti un tânăr cumsecade în care poţi să ai încredere. Chiar dacă eşti avocat. Ha, ha, ha!

— Şi maşina ei?

— Mâine plec cu ea în Florida.

Îmi înmânează un plic mare.

— Ai aici cheile casei, numărul de telefon al agentului de asigurare etc., etc. Plus adresa şi telefonul meu.

— Unde va sta?

— Cu noi, lângă Tampa. Avem o căsuţă frumoasă, cu o cameră pentru musafiri. Vom avea grijă de ea. Doi dintre copiii mei locuiesc în apropiere, aşa că n-o să fie singură.

Parcă-i văd dându-se peste cap care mai de care, să-i fie bunicuţei de folos. Au s-o răsfeţe din tot sufletul o vreme, pentru că speră să nu trăiască prea mult. Abia aşteaptă să moară, ca să fie bogaţi. Mi-e greu să nu rânjesc.

— Bun, zic eu. S-a simţit tare singură, până acum.

— Ţine mult la tine, Rudy. Ai fost bun cu ea.

Glasul îi e blând şi sincer şi mă cuprinde tristeţea.

Ne strângem mâinile călduros şi ne luăm la revedere.

Mă legăn în hamac, vânez ţânţari şi mă uit la lună. Mă îndoiesc serios c-am s-o mai văd vreodată pe domnişoara Birdie şi mă simt ciudat de singur, ca atunci când pierzi un prieten. Oamenii ăştia au să ţină laba pe ea până moare,

asigurându-se că nu mai poate să se tot joace de-a testamentul. Am o uşoară remuşcare că ştiu adevărul în legătura cu averea ei, dar e un secret pe care nu îl pot împărtăşi nimănui.

În acelaşi timp, surâd, gândindu-mă la soarta ei. A plecat din casa aceasta veche, singuratică şi acum e înconjurată de familie. Domnişoara Birdie a devenit dintr-o dată centrul atenţiei, o poziţie care îi convine de minune. Mă gândesc la atitudinea ei de la Grădina cu Chiparoşi, la felul în care manevra mulţimea, dirija cântecele, îşi ţinea discursurile, îi cocolea pe Bosco şi pe alţi babalâci. Are o inimă de aur, dar e moartă să i se dea atenţie.

Sper ca soarele să-i facă bine. Mă rog să fie fericită, şi mă întreb cine îi va lua locul la Grădina cu Chiparoşi.

32

Bănuiesc că Booker are veşti bune, o dată ce a ales restaurantul acesta de lux. Masa e plină de argintărie. Şerveţelele sunt din pânză de in. Probabil că plata o suportă vreun client.

Soseşte cu un sfert de oră întârziere, ceea ce nu-l caracterizează deloc, dar e foarte ocupat în ultima vreme. Primele cuvinte pe care le rosteşte sunt:

— L-am luat!

Bem apă minerală, în timp ce el îmi relatează animat despre contestaţia depusă la comisia de examinare. Lucrările lui au fost notate din nou, i-au fost acordate încă trei puncte, iar acum a devenit un avocat în carne şi oase. Nu l-am văzut niciodată zâmbind atât. Doar încă doi colegi de-ai noştri au mai reuşit o asemenea performanţă. Sara Plankmore n-a fost printre ei. Booker a auzit un zvon cum că a avut un punctaj mizerabil şi că slujba ei de la Procuratura Generală a SUA ar putea fi în pericol.

Comand o sticlă de şampanie, împotriva voinţei lui, şi îi spun chelnerului să-mi dea mie nota de plată pentru ea. N-ai cum să fii strâns la pungă în asemenea situaţii.

Ni se aduce mâncarea. Feliile de somon sunt incredibil de subţiri, dar atât de frumos aranjate, încât înainte să ne apucăm de mâncat, le privim cu admiraţie. În ultima vreme, Shankle l-a pus pe Booker să alerge în toate părţile, câte cincisprezece ore pe zi, dar Charlene este o femeie extrem de răbdătoare. Îşi dă seama că trebuie să facă sacrificii acum, la început, ca să culeagă roadele mai târziu. Pentru moment, îmi pare bine că n-am soţie şi copii.

Discutăm despre Kipler care a stat puţin de vorbă cu Shankle şi astfel a mai transpirat câte ceva. Avocaţilor le e foarte greu să ţină un secret. Shankle i-a aruncat lui Booker în treacăt că i-a

spus Kipler cum că puştiul, adică eu, are un caz care ar putea valora milioane. E clar, judecătorul e convins că am reuşit să-i încolţesc pe cei de la Marele Profit şi nu trebuie decât să aştept hotărârea juriului cu privire la despăgubire. Kipler e hotărât să mă ţină pe picioare până atunci.

Bârfa aceasta mă unge la suflet.

Booker mă întreabă ce cazuri mai am. Se pare că Kipler şi-a dat seama că nu prea am mare lucru de făcut.

În timp ce mâncăm plăcintă cu brânză, Booker zice că are nişte dosare peste care ar vrea să mă uit. Îmi dă amănunte: al doilea mare furnizor de mobilă din Memphis, firma Ruffin, patronată de oameni de culoare, are puncte de desfacere în tot oraşul. Lumea ştie de ea de la televizor. Seara târziu îşi face publicitate cu fel de fel de oferte pentru care nu trebuie să pui banii jos de la început. Booker zice că au un venit de opt milioane pe an, iar Marvin Shankle îi reprezintă ca firmă de avocatură. Şi-au mărit creditele şi au o mulţime de rău-platnici. E normal, în astfel de afaceri. Firma Shankle e copleşită de numărul mare de dosare prin care se solicită plata de la cei care au întârziat. Booker mă întreabă dacă nu vreau să mă ocup de câteva dintre ele.

Încasarea datoriilor nu e marele vis al studenţilor inteligenţi care se înghesuie la drept. Pârâţii sunt oameni amărâţi, care şi-au cumpărat pentru început mobilă ieftină. Clientul nu-şi vrea marfa înapoi, ci banii. În majoritatea cazurilor, pârâtul nu dă un răspuns oficial şi nici nu apare la tribunal. Aşa că avocatul trebuie să-i atace avutul personal sau salariul. Lucrul acesta poate fi periculos. Cu trei ani în urmă, un avocat din Memphis a fost rănit de un tânăr furios căruia i se făcuseră reţineri din salariu.

Ca să meargă treaba, trebuie să ai o grămadă de dosare, pentru că fiecare caz luat în parte nu

valorează mai mult de câteva sute de dolari. Legea permite recuperarea cheltuielilor.

E o treabă murdară, dar Booker îmi oferă aceasta posibilitate, pentru că se pot stoarce ceva onorarii. Modeste, e drept, dar dacă ai mai multe dosare, îţi ajunge să-ţi completezi veniturile şi să ai bani de coşniţă.

— Îţi pot trimite vreo cincizeci, zice el, împreună cu formularele necesare. Şi te pot ajuta să pui prima tranşă la registratura. Există un sistem special.

— Şi care e taxa, aşa, în medie?

— Greu de precizat, pentru că în unele cazuri nu obţii nimic. Unii au plecat din oraş, alţii sunt insolvabili. În medie însă, vreo sută de dolari de dosar.

O sută ori cincizeci înseamnă cinci mii de dolari.

— Rezolvarea unei tranşe de dosare durează patru luni, îmi explică el. Şi, dacă vrei, îţi trimit câte douăzeci pe lună. Înregistrează-le pe toate la acelaşi tribunal, la acelaşi judecător şi astfel nu apari decât o dată în faţa instanţei. Nouăzeci la sută e birocraţie.

— Bine. O fac, îi răspund. Mai aveţi ceva de care vreţi să scăpaţi?

— Poate. Mai caut.

Ne soseşte cafeaua şi discuţia alunecă spre subiectul preferat al avocaţilor: bârfa despre confraţi. Noi îi forfecăm pe colegii de facultate, despre cum au pornit-o la drum, în lumea reală.

Booker a revenit la viaţă.

Deck se poate strecura printr-o uşă abia întredeschisă, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Mereu procedează aşa. Stau la birou adâncit în gânduri sau cufundat într-unul dintre puţinele mele dosare, când mă trezesc cu Deck. Aş prefera să bată la uşă, dar nu-mi vine să-i dau peste nas.

Acum, la fel, îmi apare brusc în faţă, cu un teanc de corespondenţă în braţe. Observă imediat grămada de dosare noi de pe birou.

— Ce-s astea? mă întreabă.

— Muncă.

Ia un dosar.

— Ruffin?

— Da, domnule. Am devenit reprezentanţii legali ai celui de-al doilea furnizor de mobilă din Memphis.

— Sunt dosare de încasări, rosteşte el dezgustat, de parcă s-ar fi murdărit pe mâini.

Şi asta vine din partea unui om care nu visează decât noi catastrofe fluviale!

— E muncă cinstită, Deck.

— Îţi baţi cuie-n talpă.

— Atunci, du-te şi vânează ambulanţe.

Îmi lasă corespondenţa pe birou şi dispare la fel cum a venit. Inspir adânc şi desfac un plic mare, de la Trent & Brent. Scot un teanc de acte, gros de cel puţin cinci centimetri. Drummond îmi răspunde la interogatorii, îmi respinge cererile de confirmare şi îmi pune la dispoziţie copiile solicitate. Am nevoie de ore întregi să le cercetez pe toate şi-apoi să-mi dau seama de ceea ce nu mi-a trimis.

De mare importanţă sunt răspunsurile la interogatoriile mele. Îmi trebuie depoziţia unui purtător de cuvânt al pârâtului şi el îmi indică un domn pe nume Jack Underhall, de la sediul corporaţiei din Cleveland. Am mai cerut titlurile oficiale şi adresele mai multor angajaţi de la Marele Profit ale căror nume le-am întâlnit în mod repetat în actele lui Dot.

Mă folosesc de un formular pus la dispoziţie de judecătorul Kipler şi pregătesc o notă prin care solicit depoziţiile a şase persoane. Fixez data peste o săptămână, ştiind sigur că Drummond se va opune. Tot astfel mi-a făcut şi cu depoziţia lui Dot. Ăsta-i jocul! O să dea fuga la Kipler, care îl va primi cu multă răceală.

Am de gând să-mi petrec vreo două zile la Cleveland, la sediul general al corporaţiei. Nu că mi-ar face cine ştie ce plăcere, dar n-am de ales. O să mă cam coste – e vorba de drum, de cazare, de mâncare şi de plata grefierilor. Încă n-am discutat chestiunea cu Deck. Ca să fiu sincer, am aşteptat să-şi termine un caz cu un accident de automobil.

Am început al treilea dosar cu acte în cazul Black. Ţin toată documentaţia într-o cutie de carton de lângă birou. Mă uit la hârtii de câteva ori pe zi şi mă tot întreb dacă ştiu la ce m-am înhămat. Cine sunt eu, ca să visez la o victorie uriaşă şi să-l umilesc pe marele Leo F. Drummond? N-am deschis niciodată gura până acum în faţa unui juriu.

Acum o oră, Donny Ray s-a simţit prea slăbit, ca să poată vorbi la telefon, aşa că pornesc spre locuinţa lor din Granger. Suntem la sfârşitul lui septembrie şi nu-mi amintesc data exactă, dar diagnosticul de leucemie a fost pus cu mai bine de un an în urmă. Dot îmi deschide cu ochii înroşiţi.

— Cred că nu mai are mult, îmi spune ea printre suspine.

Nu-mi închipuiam că e posibil să arate mai rău decât îl ştiam. Dar chipul îi e şi mai palid, iar trupul mai fragil. Doarme cu lumina stinsă. Soarele a coborât mult spre apus şi umbrele se întind în forme geometrice pe cearşaful şi patul lui îngust. Televizorul e oprit. În încăpere domneşte liniştea.

— Astăzi n-a pus nimic în gură, îmi şopteşte ea, uitându-se în jos spre chipul lui.

— Dureri?

— Nu prea. I-am făcut două injecţii.

— Am să stau şi eu un pic aici, şoptesc, aşezându-mă pe un scaun pliant.

Dot iese din cameră. O aud suspinând pe hol.

Poate a şi murit. Îmi concentrez privirile asupra pieptului lui, încercând zadarnic să detectez o mişcare. În încăpere se lasă întunericul. Aprind o

veioză de pe noptieră şi el se mişcă uşor. Deschide o clipă ochii, apoi îi închide la loc.

Aşa mor cei neasiguraţi. E strigător la cer că într-o societate plină de medici bogaţi, de spitale strălucitoare, de aparatură sofisticată şi de câştigători ai premiului Nobel, Donny Ray Black este lăsat să moară ca un câine, fără să i se acorde îngrijire.

Putea să fie salvat. Prin lege, se afla la adăpostul, găunos cum era, oferit de Marele Profit care trebuia să intre în acţiune îndată ce boala aceasta teribilă se declanşase. Când s-a stabilit diagnosticul, era acoperit de o poliţă pentru care părinţii lui au plătit bani grei. Prin lege deci, Marele Profit avea obligaţia contractuală să-i acorde tratament medical.

Într-o bună zi, curând, sper eu, mă voi întâlni cu persoana vinovată de această moarte. S-ar putea să fie vreun mototol care a îndeplinit nişte ordine; vreun vicepreşedinte care s-a supus indicaţiilor venite de sus. Ce n-aş da să-i fac acum o fotografie lui Donny Ray, şi-apoi să i-o arăt persoanei respective, când ne vom întâlni.

Tuşeşte, se mişcă puţin şi cred că vrea să-mi arate că n-a murit. Sting lumina şi stau aşa, pe întuneric.

Sunt singur şi neputincios, mi-e teamă, nu ştiu ce să fac, dar dreptatea e de partea mea. Dacă familia Black nu iese învingătoare în procesul acesta, atunci sistemul nostru nu are nimic comun cu justiţia.

Undeva, în depărtare, se aprinde o lumină pe stradă şi pe fereastră pătrunde o rază piezişă până pe pieptul lui Donny Ray, care acum se mişcă uşor. Cred că încearcă să se trezească.

Nu prea o să mai am ocazia să stau în încăperea aceasta. Mă uit lung la silueta lui osoasă, abia conturată prin cearşafuri şi jur să mă răzbun.

33

Judecătorul se aşază mânios în jilţul lui, fluturându-şi roba neagră. E Ziua Moţiunilor, rezervată expunerilor şi ciondănelilor nesfârşite.

Noi intrăm primii, pentru că judecătorul Kipler e întors pe dos. Am depus o notă la dosar prin care cer ca prezentarea depoziţiilor celor şase angajaţi de la Marele Profit să înceapă lunea viitoare, la Cleveland. Drummond s-a opus, pentru că, bineînţeles, nu e disponibil. Are un program imuabil. Nu numai el, dar şi respectivii deponenţi sunt mult prea ocupaţi ca să fie deranjaţi. Absolut toţi!

Kipler a aranjat o teleconferinţă cu Drummond şi cu mine şi lucrurile au mers prost. Cel puţin, din punctul de vedere al apărării. Drummond are obligaţii la tribunal şi, ca să demonstreze, a trimis prin fax citaţiile respective. Ceea ce l-a scos pe judecător din sărite a fost afirmaţia lui cum că nu poate să-şi piardă trei zile la Cleveland decât peste două luni. Mai mult, cei şase angajaţi sunt nişte persoane foarte ocupate şi vor fi necesare chiar câteva luni de zile, până când se vor putea aduna cu toţii în acelaşi loc.

Kipler a fost cel care a pus la cale această audiere, aşa că nu-i e greu să-l facă praf pe Drummond. Unde mai pui că totul va fi înregistrat. În ultimele patru zile, am tot stat de vorba cu judecătorul, aşa că ştiu precis ce se va întâmpla. O să fie urât de tot. Eu nu voi avea mare lucru de zis.

— Consemnaţi, îi spune Kipler scurt grefierei, iar mutanţii de dincolo de bară se precipită, aplecându-se asupra agendelor lor juridice.

Astăzi sunt prezenţi patru.

— La dosarul numărul 214668, *Black contra Marele Profit,* reclamantul a propus ca depoziţiile reprezentantului corporaţiei şi ale altor cinci angajaţi ai pârâtului să fie luate lunea viitoare, pe

cinci octombrie, la sediul din Cleveland, Ohio. Consiliul apărării, nici nu mă mir, s-a opus, pe motivul că se produce o suprapunere în programul pe care îl au deja Aşa e, domnule Drummond?

Acesta se ridică agale.

— Da, domnule. Am pus deja la dispoziţia curţii o copie a citaţiei la o audiere preliminară, la tribunalul federal, pentru luni. Conduc apărarea şi în cazul acela.

Drummond şi Kipler au avut deja două altercaţii furtunoase în aceasta problemă, dar acum important e să se consemneze ceea ce spun.

— Ştiţi, onorată instanţă, sunt extrem de prins în probleme. S-ar putea…

— Mi se pare că aţi propus termenul peste două luni. Aşa este? întreabă Kipler şocat, vrând să spună că niciun avocat nu poate fi atât de ocupat.

— Da, domnule. Două luni.

— Până atunci, aveţi procese?

— Procese, depoziţii, moţiuni, apeluri. Vă voi pune programul meu la dispoziţie, cu multă plăcere.

— Cred că ar fi ultimul lucru pe care mi l-aş dori, domnule Drummond, zice Kipler. Iată ce vom face, şi vă rog să ascultaţi cu atenţie, pentru că voi emite un ordin scris, în aceasta privinţă. Vă amintesc, domnule, că acest caz a fost pus pe făgaşul rapid, iar în tribunalul meu aceasta înseamnă fără întârziere. Aşadar, depoziţiile vor fi luate lunea viitoare, la prima oră, în Cleveland.

Drummond se cufundă în scaunul lui şi începe să mâzgălească ceva în agendă.

— Iar daca nu veţi putea participa, îmi pare rău. În ultimă instanţă, mai aveţi patru avocaţi – Morehouse, Plunk, Hill şi Grone – cu mult mai multă experienţă decât domnul Baylor care, mi se pare, şi-a luat licenţa în vara aceasta. Îmi dau seama că nu vreţi să trimiteţi numai un om la Cleveland. Sunt sigur că puteţi aranja să

disponibilizaţi destui avocaţi care să vă reprezinte clientul în mod onorabil.

Cuvintele lui străpung atmosfera. Avocaţii din spatele meu nu mişcă. Cred că mulţi dintre ei aşteaptă de ani de zile clipa aceasta.

— În plus, cei şase angajaţi puşi pe listă vor sta la dispoziţia domnului Baylor cât hotărăşte el. Aceasta corporaţie a cerut permisiunea să facă afaceri în Tennessee. Prin urmare, cazul în speţă se află sub jurisdicţia mea şi le solicit oficial celor şase să-şi dea tot concursul.

Drummond şi acoliţii lui se cufundă mai mult în scaunele lor şi scriu tot mai precipitat.

— Încă ceva, reclamantul a solicitat anumite dosare şi documente, continuă Kipler, apoi se opreşte o clipă cu ochii la masa apărării. Ascultaţi-mă bine, domnule Drummond. Vă rog, fără aranjamente, când e vorba de acte. Insist asupra unei deschideri şi a unei colaborări totale. Luni şi marţi voi sta numai lângă telefon, iar dacă domnul Baylor mă sună şi-mi spune că nu primeşte documentele la care are dreptul, atunci voi interveni şi mă voi asigura că le va obţine. Aţi înţeles?

— Da, domnule, zice Drummond.

— Îl puteţi lămuri pe clientul dumneavoastră să se conformeze?

— Cred că da.

Kipler se mai înseninează puţin şi îşi trage sufletul. În continuare, în sală nu mişcă nimeni.

— Gândindu-mă mai bine, domnule Drummond, cred că aş vrea să vă văd programul de care vorbeaţi. Bineînţeles, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Drummond s-a oferit să i-l prezinte cu numai câteva minute înainte, aşa că nu are cum să mai dea înapoi. Caietul cu pricina e gros, legat în piele şi reprezintă jurnalul unui om foarte ocupat. Are un caracter personal şi bănuiesc că Drummond nu s-a gândit serios să i-l arate judecătorului.

Îl duce băţos la bară, i-l oferă lui Kipler şi aşteaptă. Acesta răsfoieşte rapid foile, fără să citească. Caută zilele libere. Drummond se foieşte pe lângă podiumul din mijlocul sălii.

— Observ că nu v-aţi planificat nimic pentru săptămâna care începe pe opt februarie.

Drummond se apropie şi se uită în caietul său, în timp ce Kipler îl întoarce spre el. Dă din cap afirmativ, fără să zică nimic. Judecătorul îi înmânează jurnalul, iar avocatul se întoarce la locul lui.

— S-a hotărât, astfel, ca judecarea acestui caz să aibă loc pe data de opt februarie, declară domnul judecător.

Înghit în sec, inspir adânc şi încerc să-mi păstrez cumpătul. Patru luni pare mult, e destulă vreme până atunci, dar nu şi pentru cineva care n-a pledat nici măcar într-un proces de mâna a şaptea. Am citit dosarul de zeci de ori. Am învăţat pe de rost regulile de procedură şi de probatoriu. Am studiat cărţi fără număr despre cum se face cercetarea preliminară, despre cum se abordează juriul, cum se interoghează martorii şi cum se câştigă procesele, dar nu-mi pot imagina niciun pic cum vor decurge lucrurile, pe opt februarie, în sala aceasta de tribunal.

Kipler ne permite să plecăm, iar eu îmi strâng repede hârţoagele şi ies, sub privirile insistente ale galeriei de avocaţi care îşi aşteaptă rândul. Cine-o fi puştiul ăsta?

Deşi nu mi-a mărturisit-o niciodată, ştiu că amicii cei mai apropiaţi ai lui Deck sunt doi detectivi particulari pe care i-a cunoscut pe când lucra pentru Bruiser. Unul din ei, Butch, e fost poliţist şi împărtăşeşte pasiunea lui Deck pentru cazinouri. Se duc o dată sau de două ori pe săptămână la Tunica, să facă un pocher sau un *vingt-et-un*.

Dumnezeu ştie cum, Butch a dat de Bobby Ott, agentul care a vândut poliţa familiei Black. L-a descoperit în închisoarea Corecţională a Comitatului Shelby, unde ispăşeşte zece luni pentru greşeli contabile. La o cercetare mai profundă, s-a dovedit că Ott a divorţat de curând şi că e insolvabil.

Deck şi-a exprimat dezamăgirea că a pierdut o asemenea pleaşcă. Ott are nişte probleme cu legea cum nu se poate mai atrăgătoare. Ce-ar mai fi câştigat el din asta!

După ce sunt controlat minuţios de un gardian solid, mă ia în primire un tânăr oarecare, salariat al închisorii corecţionale, şi mă conduce într-o încăpere pătrată, de la intrarea în clădire. Sus, în fiecare colţ, se văd camerele de luat vederi. În mijloc, un perete despărţitor. Vom sta, deci, de vorbă printr-un paravan, lucru care nu mă deranjează. Sper să fie o vizită foarte scurtă. După cinci minute, apare şi Ott, de partea cealaltă. Are în jur de patruzeci de ani, e uşor supraponderal, poartă ochelari cu ramă metalică subţire, e tuns marinăreşte şi îmbrăcat în salopetă bleumarin de puşcăriaş. Se uită cercetător la mine, în timp ce se aşază dincolo de paravan. Gardianul pleacă şi rămânem singuri.

Îi strecor printr-o fantă cartea mea de vizită.

— Mă numesc Rudy Baylor şi sunt avocat.

Oare de ce cuvintele mele sună atât de ameninţător?

Mă întâmpină bine, se străduieşte chiar să zâmbească. Bărbatul acesta şi-a câştigat pâinea bătând din uşă în uşă şi vânzând poliţe de asigurare săracilor, aşa că, în ciuda ghinionului său, e genul de om prietenos care ştie cum să-şi croiască drum spre inimile celor din jur.

— Încântat de cunoştinţă, rosteşte el din obişnuinţă. Ce te aduce la mine?

— Asta, zic eu, scoţând o copie a acţiunii de judecată şi strecurându-i-o prin fanta din paravan. E vorba de un proces intentat în numele unor foşti clienţi de-ai dumitale.

— Care dintre ei? întreabă Ott, luând acţiunea şi uitându-se pe prima foaie unde e scrisă somaţia.

— Dot şi Buddy Black, împreună cu fiul lor, Donny Ray.

— Marele Profit, nu-i aşa? zice el.

Deck mi-a explicat că mulţi din aceşti agenţi reprezintă diverse companii.

— Pot să citesc?

— Bineînţeles. Eşti unul dintre pârâţi. Te rog.

Glasul şi mişcările îi sunt chibzuite. Fără niciun gest în plus. Citeşte foarte rar, întorcând paginile cu mare reţinere. Bietul om! A trecut printr-un divorţ, şi-a pierdut avutul, stă la închisoare pentru delicte de drept comun şi-am apărut şi eu cu acţiunea aceasta, să-i pun în cârcă încă zece milioane.

Dar nu pare să-şi dea seama. Termină de citit şi pune hârtiile pe masă, în faţa lui.

— Ştii că sunt sub protecţia tribunalului datornicilor, nu-i aşa? rosteşte el.

— Da, ştiu.

Nu-i chiar aşa. Conform documentelor, a fost declarat insolvabil în martie, deci cu două luni înaintea mea, aşa că acum a ieşit de sub protecţie. Nu totdeauna îţi păstrezi statutul acesta, mai ales când a trecut o anumită perioadă de timp, dar o las baltă. Tipul e la blană, ca un refugiat. Nu mai are nimic de pierdut.

— Am fost obligaţi să te includem printre pârâţi, pentru că dumneata ai vândut poliţa.

— O, ştiu. Îţi faci datoria.

— Aşa e. Când ieşi de-aici?

— Peste optsprezece zile. De ce?

— S-ar putea să am nevoie de depoziţia dumitale.

— Mi-o iei aici?

— Poate.

— De ce atâta grabă? Lasă-mă să ies şi ţi-o dau pe urmă.

— Să mă mai gândesc.

Vizita aceasta e un fel de scurtă vacanţă pentru el, aşa că nu moare de nerăbdare să plec. Sporovăim vreo câteva minute despre viaţa în închisoare. Încep să-mi îndrept privirile către uşă.

N-am urcat până acum la etajul casei domnişoarei Birdie şi constat că e la fel de prăfuit şi de mucegăit ca parterul. Deschid uşa fiecărei încăperi, aprind lumina, mă uit repede în jur, apoi sting becul şi închid. Duşumeaua de pe hol scârţâie sub paşii mei. Văd un şir de scări care duc la etajul doi, dar mi-e cam frică să urc.

Casa e mult mai mare decât credeam. Şi mult mai solitară. Cum o fi putut trăi singură aici? Mă cuprinde remuşcarea că n-am stat mai mult împreună, că n-am urmărit alături de ea melodramele şi slujbele la televizor, că n-am mâncat mai multe sandvişuri cu carne de curcan şi n-am băut mai multă cafea solubilă preparată de ea.

Nici la parter nu dau de vreun hoţ, aşa că încui uşa care dă spre terasă. Acum, că a plecat, îi simt lipsa. Nu-mi amintesc să mă fi simţit grozav în prezenţa ei, dar era bine când o ştiam acolo, în casa mare, gata să mă servească. Acum sunt singur.

În bucătărie, mă uit lung la telefon. E un model vechi, cu disc, şi-abia mă abţin să n-o sun pe Kelly. Dacă răspunde ea, găsesc eu ceva să-i spun. Dacă răspunde el, închid. Apelul poate fi depistat, dar eu nu locuiesc în casa aceasta.

Mă gândesc la ea din ce în ce mai mult. Simt nevoia acută s-o văd.

34

Sunt cu Deck în dubiţa lui şi ne îndreptăm spre autogară. E duminică dimineaţa devreme. E senin şi frumos. Toamna îşi arată primele semne în aer. Din fericire, câteva luni vom scăpa de pâclă. Memphisul e un oraş tare plăcut în octombrie.

Un bilet de avion dus-întors la Cleveland costă aproape şapte sute de dolari. Ne-am făcut socoteala că o cameră la un motel ieftin, dar în care să te simţi cât de cât în siguranţă, costă în jur de patruzeci de dolari pe noapte. Pe mâncare, nu voi cheltui mare lucru. Noi suntem cei care cerem depoziţiile, aşa că noi plătim. Cea mai ieftină grefieră cu care am aranjat în Cleveland îmi cere o sută de dolari, afară de taxa de doi dolari pe pagina dactilografiată. Iar astfel de depoziţii pot depăşi o sută de foi, dacă nu şi mai mult. Ne-ar plăcea să le înregistrăm şi pe video, dar nici nu poate fi vorba.

La fel şi călătoria cu avionul. Biroul de avocatură al lui Rudy Baylor nu-şi poate permite una ca asta. N-aş risca, în niciun caz, să pornesc cu Toyota la drum. Daca mă lasă cine ştie pe unde, trebuie să amân depoziţiile. Deck s-a oferit să-mi dea dubiţa, dar nu m-aş baza nici pe ea la un drum de peste o mie cinci sute de kilometri.

Cu cursa *Greyhound* e ceva mai sigur, deşi cumplit de plictisitor. Într-un târziu, ajungi şi la destinaţie. Nu prea m-a încântat ideea, dar ce să fac? Nu sunt, oricum, foarte grăbit. Mai pot şi eu admira peisajul. Apoi, economisim bani frumoşi. Sunt o mulţime de motive care pledează în favoarea alegerii mele.

Deck conduce şi vorbeşte puţin. Cred că se cam jenează că nu ne putem permite mai mult. Şi ştie că ar fi fost bine să vină şi el. Mă voi confrunta cu nişte martori ostili şi cu o mulţime de documente necunoscute pe care va trebui să le conspectez rapid. Ar fi fost bine să mai am pe cineva alături.

Ne luăm rămas-bun în parcarea de lângă staţie. Îmi promite că va avea grija de birou şi că se va ocupa de treburi. Nici nu mă îndoiesc că-şi va da toată silinţa. Pleacă în direcţia Spitalului Sfântul Petru.

N-am mai călătorit niciodată cu *Greyhound.* Autogara e mică, dar curată, plină de călători duminicali. Majoritatea sunt bătrâni sau negri. Descopăr ghişeul potrivit şi-mi iau biletul rezervat dinainte. Firma mea a plătit o sută treizeci şi nouă de dolari pentru el.

Autobuzul pleacă la timp, la opt fix, şi se îndreaptă spre Arkansas, în vest, apoi spre Saint Louis, în nord. Din fericire, reuşesc să stau singur şi să scap de cicăleala vreunui vecin.

Autobuzul e aproape plin. Au rămas doar două-trei locuri libere. Ajungem la Saint Louis în şase ore, la Indianapolis, pe la şapte seara, iar la Cleveland, la unsprezece. Asta înseamnă cincisprezece ore în autobuz. Depoziţiile încep mâine dimineaţa, la nouă.

Sunt sigur că adversarii mei de la Trent & Brent mai dorm încă. Se vor trezi şi li se va servi un mic dejun delicios, apoi îşi vor citi ziarul pe terasă, cu soţiile lor. Vreo doi se vor duce, poate, la biserică. În jur de ora cinci, soţiile îi vor duce la aeroport unde îi vor săruta de rămas-bun, iar ei îşi vor ocupa locurile la clasa întâi. După o oră, vor ateriza în Cleveland şi vor fi întâmpinaţi de cine ştie ce mahăr de la Marele Profit care îi va conduce, fără îndoială, la cel mai luxos hotel din oraş. După o cină savuroasă cu vin şi cu alte băuturi fine, se vor strânge într-o sală de şedinţe numai pluş, în care vor complota împotriva mea până seara târziu. La ora când eu mă voi caza la Motelul 6, ei se vor retrage în camere, plini de prospeţime, gata de luptă.

Sediul Marele Profit se află într-o suburbie populată a Clevelandului. Îi spun şoferului că

vreau să trag la un motel ieftin din apropiere, iar el ştie exact unde să mă ducă. Opreşte în faţă la Plaza Inn. Lângă el e un local McDonald, iar peste strada, unul aparţinând firmei Blockbuster Video. Numai mărunţişuri – dughene, baruri, reclame luminoase, centre comerciale, moteluri ieftine. Cu siguranţă, prin apropiere se află şi o promenadă. Pare o zonă sigură.

Camere sunt cu duiumul. Plătesc treizeci şi doi de dolari pentru o noapte. Cer chitanţa, după cum m-a instruit Deck.

Mă bag în pat la două minute după miezul nopţii şi rămân cu ochii în tavan. Printre altele, îmi dau seama că, afară de funcţionarul de la recepţie, nu mai ştie nimeni pe lume unde mă aflu.

Bineînţeles, nu pot adormi.

Încă din clipa în care am început să urăsc Marele Profit, mi-am făcut o imagine mentală a sediului lor. Parcă vedeam o clădire modernă, înaltă, cu ferestre lucitoare, cu o fântână arteziană în faţă, cu pavilioane pentru drapele şi numele firmei, în bronz, la intrare.

Dar nu e chiar aşa. Găsesc uşor clădirea, pentru că adresa e scrisă cu litere mari pe faţada de beton: Baker Gap Road 5550. Dar numele de Marele Profit nu se vede niciunde. Nu tu fântâni arteziene, nu tu drapele, doar un grup de clădiri de câte cinci etaje, înghesuite una într-alta. Totul e foarte modern şi incredibil de urât. Faţada e din ciment alb, iar ferestrele sunt negre.

Din fericire, văd firma pe uşă şi intru într-un holişor în care se află câteva plante în ghivece de plastic înşirate de-a lungul unui perete, iar în faţă, o recepţioneră drăguţă. Are o cască şic care îi înconjoară maxilarul şi se termina cu un microfon. Pe peretele din spatele ei, sunt scrise numele a trei companii: Grupul PinnConn, Baza de agrement nautic Lacurile verzi şi Asigurări pe viaţă Marele

Profit. Care cui aparţine? Fiecare îşi are siglele sale gravate în bronz.

— Mă numesc Rudy Baylor şi am întâlnire cu un domn Paul Moyer, zic eu politicos.

— Un moment, vă rog.

Apasă pe un buton, aşteaptă, apoi zice zâmbind în continuare:

— Domnule Moyer, vă caută un domn, Baylor.

Se pare că biroul lui nu e departe, pentru că nu trece niciun minut şi îl văd venind numai miere, cu mâinile întinse. Îl urmez după colţ, până la lift. E aproape la fel de tânăr ca mine, vorbeşte întruna, fără să spună ceva. Ieşim la etajul al treilea şi mă simt de pe acum pierdut în oroarea aceasta arhitectonică. Podelele sunt carpetate, luminile slabe, iar pe pereţi atârnă tablouri. Moyer sporovăieşte neîntrerupt, în timp ce păşim pe coridor. Deschide o uşă masivă şi mă conduce înăuntru, la locul meu.

Bun venit la Fortuna 500! E o sală spaţioasă, cu o masă oblongă strălucitoare în mijloc, în jurul căreia se afla cel puţin cincizeci de scaune din piele. La vreun metru de centrul mesei, atârnă un candelabru sclipitor. În stânga, într-un colţ, un bar. În dreapta, un platou cu fursecuri şi cornuri, înconjurat de vreo opt conspiratori în costume închise la culoare, cu cămăşi albe, cravate în dungi şi pantofi negri. Opt la unu. Tremurul nervos pe care îl simţeam în măruntaie s-a transformat într-un adevărat cutremur. Unde-i acum Tyrone Kipler? Am atâta nevoie de el! În clipa aceasta, şi prezenţa lui Deck ar fi încurajatoare.

Patru dintre ei sunt amicii mei de la Trent & Brent. Unul dintre ceilalţi mi-e cunoscut de la audierile din Memphis; pe trei însă, îi văd pentru prima oară. În clipa în care îmi dau seama că am intrat, îşi ridică privirile cu toţii. Pentru moment, încetează orice activitate. Nimeni nu mai bea, nu mai mănâncă şi nu mai spune nimic. Stau şi se

holbează pur şi simplu la mine. Am întrerupt o conversaţie foarte serioasă.

Primul care îşi revine e T. Pierce Morehouse.

— Rudy, pofteşte înăuntru, zice el, fără tragere de inimă însă.

Dau din cap în semn de salut către M. Alec Plunk Junior şi către Brandon Fuller Grone, apoi întind mâna spre ceilalţi patru, în timp ce Morehouse le scuipă numele printre dinţi. Le uit de cum le-aud. Cel pe care l-am întâlnit la hărţuielile din sala de judecată a lui Kipler este Jack Underhall, unul dintre juriştii de la Marele Profit care a fost de asemenea desemnat ca purtător de cuvânt al corporaţiei.

Adversarii mei par odihniţi, proaspeţi. Au dormit bine, după un zbor rapid şi-o cină plăcută. Sunt dichisiţi şi hainele lor par scoase acum din dulap, nu dintr-un geamantan. Eu am ochii înroşiţi şi obosiţi, iar cămaşa mi-e şifonată. Dar am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Soseşte grefiera şi T. Pierce ne conduce în capul mesei. După o scurtă chibzuială, ne indică unde să ne aşezam, lăsând ultimul scaun liber pentru martori. Mă aşez cuminte la locul meu şi încerc să trag scaunul mai aproape de masă. Fac un adevărat efort, pentru că e greu ca plumbul. În faţa mea, la cel puţin trei metri, cei patru băieţi de la Trent & Brent îşi deschid servietele cu cât mai mult zgomot. Se aud pocnete, clicuri, fâşâituri. În câteva secunde, masa se umple de teancuri de hârtii.

Cei patru reprezentanţi ai corporaţiei se foiesc în spatele grefierei, fără să ştie exact ce au de făcut în clipa următoare şi aşteaptă un semn de la T. Pierce. După ce-şi aranjează hârtiile, acesta zice:

— Rudy, ne-am gândit să începem cu purtătorul de cuvânt al corporaţiei, Jack Underhall.

Anticipam acest lucru şi m-am hotărât să mă opun:

— Nu, nu cred că e bine aşa, zic eu cam precipitat.

Încerc cu disperare să par imperturbabil, în ciuda faptului că mă aflu pe teren străin şi sunt înconjurat de duşmani. Am mai multe motive pentru care să nu începem cu purtătorul de cuvânt al corporaţiei şi unul dintre ele este, fără îndoială, că nu vreau să le fac pe plac. Sunt depoziţiile mele, îmi repet eu întruna.

— Poftim? face Pierce.

— Ai auzit foarte bine. Eu vreau să începem cu Jackie Lemancyzk, funcţionara care se ocupă de cererile asiguraţilor, înainte însă, vreau dosarul.

Miezul oricărui caz de rea-credinţă este dosarul cu cereri – o colecţie de scrisori şi de documente păstrate de un responsabil, la sediul companiei. Acest dosar reprezintă o uluitoare relatare istorică a celor traşi pe sfoară. Am dreptul să-l văd. De altfel, trebuia să-l fi primit deja de zece zile. Drummond şi-a declinat răspunderea, zicând că clientul său e vinovat de întârziere. Kipler a emis un ordin expres prin care acest dosar trebuie să-mi fie prezentat astăzi, la prima oră.

— Cred că cel mai bine ar fi să începem cu domnul Underhall, zice Pierce, cu jumătate de gură.

— Nu mă interesează ce crezi dumneata, zic eu iritat şi indignat. Cred şi eu că-mi dă mâna, o dată ce Kipler e de partea mea. Să-l sunăm pe judecător? întreb eu batjocoritor, ca un cocoş înfumurat.

Deşi Kipler nu e aici, prezenţa lui domină şi acum. Ordinul lui sună clar cum că toţi cei şase martori pe care i-am cerut trebuie să se prezinte la mine astăzi, la ora nouă. Ordinea rămâne la alegerea mea. Îmi vor sta la dispoziţie, până când le spun eu. Ordinul menţionează şi faptul că pot cere depoziţii suplimentare, daca voi considera necesar, în urma eventualelor descoperiri pe care

le voi face. Abia aşteptam să-i ameninţ cu telefonul acesta.

— Păi… ştii… avem o problema cu Jackie Lemancyzk, zice T. Pierce, uitându-se neliniştit la cei patru pârâţi care se tot dau înapoi spre uşă. Se uita cu toţii în pământ, foindu-se şi tresărind. T. Pierce stă la masă în faţa mea, frământându-se.

— Ce problema? întreb eu.

— Nu mai lucrează aici.

Rămân cu gura căscată. Sunt realmente uluit şi o secundă nu ştiu ce să zic. Mă uit lung la el şi încerc să-mi adun gândurile.

— Când a plecat?

— Săptămâna trecută.

— Mai exact, în ce zi? Joi ne-am întâlnit la tribunal. Atunci ştiai?

— Nu. A plecat sâmbătă.

— A fost data afară?

— Şi-a dat demisia.

— Unde e acum?

— Nu mai e salariata acestei firme, înţelegi? N-o putem chema ca martor.

Îmi studiez o clipă hârtiile, să mai găsesc un nume.

— Bun. Atunci să-l chemăm pe Tony Krick, tot de la petiţii.

Altă frământare, alte tresăriri.

— Şi el a plecat, zice T. Pierce. A fost dat afară.

Încă o lovitură în plex. Sunt ameţit de-atâtea gânduri şi nu ştiu ce să fac mai întâi.

Marele Profit şi-a concediat oamenii, numai ca să nu stea de vorba cu mine.

— Ce coincidenţa! zic eu, la pământ.

Plunk, Hill şi Grone refuză să-şi ridice ochii din agendele lor. Nu-mi pot imagina ce scriu ei acolo.

— Clientul nostru face reduceri periodice de personal, zice T. Pierce, reuşind să rămână serios.

— Dar Richard Pellrod, expert în examinarea cererilor? Nu-i aşa că a fost concediat şi el?

— Nu. E aici.

— Şi Russell Krokit?

— Domnul Krokit ne-a părăsit pentru o altă firmă.

— Aşadar, n-a fost concediat.

— Nu.

— Şi-a dat demisia, la fel ca Jackie Lemancyzk.

— Corect.

Russell Krokit era inspector şef la serviciul care se ocupa de examinarea cererilor de la persoanele asigurate pe vremea când a redactat Scrisoarea cea Proastă. Cu toată neliniştea şi spaima cu care am pornit în aceasta călătorie, abia aşteptam depoziţia lui.

— Dar Everett Lufkin, vicepreşedinte la acelaşi serviciu? A fost şi el redus?

— Nu. E aici.

Se lasă o linişte incredibil de lungă, în timp ce fiecare îşi face de lucru. Acţiunea mea a provocat un adevărat măcel. Scriu atent în agendă, înşiruind lucrurile pe care le mai am de făcut.

— Unde este dosarul? întreb eu.

T. Pierce se întinde în spate şi ia un teanc de hârtii. Mi le împinge peste masă. Sunt copiate frumos şi prinse în benzi elastice late.

— Sunt puse în ordine cronologică? întreb.

Aşa a ordonat Kipler.

— Cred că da, zice T. Pierce, uitându-se ocrotitor la cei patru pârâţi.

Dosarul are peste zece centimetri grosime. Fără să mă ating de benzile elastice, rostesc:

— Am nevoie de oră. Apoi, continuam.

— Sigur că da, spune T. Pierce. E alături o sală mică de şedinţe.

Se ridica și întinde mâna spre peretele din spatele meu. Îi urmez pe el şi pe Jack Pârâtul, într-o încăpere alăturată. Se retrag repede şi mă Iasă singur. Mă aşez la masă şi încep imediat să umblu prin hârtii.

După o oră, intru din nou în sala de consiliu. Sunt cu toţii la cafea şi lâncezesc în discuţii mărunte.

— Trebuie să-l sunăm pe judecător, zic eu şi T. Pierce devine atent. De-acolo, adaug, arătând spre mica încăpere de alături.

Formez numărul de la biroul lui Kipler. T. Pierce ascultă de la alt receptor. Judecătorul răspunde imediat. Ne prezentăm şi îl salutăm.

— Am întâmpinat nişte dificultăţi, domnule judecător, zic eu, dornic să încep conversaţia pe un ton potrivit.

— Ce fel de dificultăţi? mă întreabă el.

T. Pierce ascultă şi priveşte în jos, fără nicio expresie.

— Păi, dintre cei şase martori specificaţi în nota mea, şi la ordinul dumneavoastră, trei s-au făcut nevăzuţi, aşa, pe neaşteptate. Fie şi-au dat demisia, fie au fost daţi afară. În orice caz, nu mai sunt aici. Aceasta s-a întâmplat la sfârşitul săptămânii.

— Care dintre ei?

Sunt sigur că are dosarul în faţă şi se uită la nume.

— Jackie Lemancyzk, Tony Krick şi Rusell Krokit. Pellrod, Lufkin şi Underhall, purtătorul de cuvânt, au supravieţuit în mod miraculos acestui carnagiu.

— Dar dosarul?

— L-am primit şi m-am uitat prin el.

— Şi?

— Cel puţin unul dintre documente lipseşte, zic eu, uitându-mă atent la T. Pierce.

Acesta se încruntă la mine, de parcă nu-i vine să creadă.

— Care anume? întreabă Kipler.

— Scrisoarea cea Proastă. Nu e în dosar. N-am avut însă timp să mă uit prin toate.

Avocaţii Marelui Profit au văzut Scrisoarea cea Proastă pentru prima oară săptămâna trecută. Exemplarul pe care i l-a înmânat Dot lui

Drummond în timpul depoziţiei sale era marcat de trei ori cu specificaţia „COPIE”. Am făcut-o intenţionat, astfel încât, dacă apare mai târziu, să ştim şi noi de unde. Originalul este păstrat sub cheie, în siguranţă, în dosarele mele. Ar fi fost prea riscant pentru Drummond şi acoliţii săi să expediez copia lor marcată Marelui Profit, ca să fie pusa mai târziu în dosar.

— E-adevărat, Pierce? întreabă Kipler răstit.

— Îmi pare rău, domnule judecător, dar nu ştiu. M-am uitat şi eu prin dosar, dar ştiţi… tot ce e posibil. N-am controlat chiar tot.

— Sunteţi amândoi în aceeaşi încăpere? întreabă Kipler.

— Da, domnule, răspundem noi la unison.

— Bun. Pierce, părăseşte încăperea. Rudy, rămâi la telefon.

T. Pierce vrea să zică ceva, dar se răzgândeşte. Pune receptorul jos, complet zăpăcit şi pleacă.

— Da, domnule judecător. Acum sunt singur, spun eu.

— Cum e atmosfera? mă întreabă.

— Destul de tensionată.

— Nici nu mă mir. Iată ce am de gând să fac; prin faptul că înlătură martorii şi ascund documente mi-au oferit posibilitatea să dau ordin ca toate depoziţiile să fie luate aici. Am puteri depline în această privinţă şi ei îşi merită pedeapsa. Sunt de părere să nu mai iei nicio depoziţie, afară de cea a lui Underhall. Pune-i toate întrebările posibile, dar încearcă să-l încolţeşti, în legătură cu dispariţia martorilor. Aruncă toată vina pe el. După ce termini, întoarce-te acasă. Voi da dispoziţie să facem o audiere la sfârşitul săptămânii, ca să lămurim lucrurile. Ia şi dosarul cu garanţie de emisiune.

Îmi notez totul, cu viteză.

— Dă-mi-l acum pe Pierce, zice el. Şi fă-l praf!

Jack Underhall e un bărbat scund şi bine legat, cu vorba şi mustaţa scurte. Mă lămureşte asupra companiei. Marele Profit este proprietatea corporaţiei PinnConn care are nişte patroni puternici. Îl întreb pe larg despre afilierile şi conexiunile dintre cele trei companii care îşi au sediul aici şi totul devine confuz. Discutăm o oră despre structura corporaţiei, despre produse, vânzări, pieţe, secţiuni, personal – toate interesante până la un punct, dar inutile, în cea mai mare parte. Îmi arată două cereri de demisie ale martorilor care lipsesc şi mă asigură că plecarea lor nu are absolut nimic comun cu cazul acesta.

Îl perpelesc vreo trei ore, apoi mă las păgubaş. Mă consolasem cu gândul că voi petrece cel puţin trei zile la Cleveland, închis într-o încăpere cu băieţii de la Trent & Brent, trecând de la un martor ostil la altul şi înotând noaptea printr-o mare de documente.

Dar plec de aici înainte de ora două, ca să nu mă mai întorc niciodată, încărcat de documentaţia pe care i-o voi da lui Deck să mi-o pună în ordine, şi sigur pe mine acum, când ştiu că aceşti ticăloşi vor fi nevoiţi să vină pe domeniul *meu,* să-şi prezinte depoziţiile în sala *mea* de judecată, în prezenţa judecătorului *meu.*

Călătoria cu autobuzul înapoi, la Memphis, îmi pare mult mai rapidă.

35

Deck are o carte de vizită pe care scrie că e *paraavocat,* o specie cu totul nouă pentru mine. Bântuie pe coridoarele din Tribunalul municipal şi vânează răufăcători mărunţi care aşteaptă să apară pentru prima dată în faţa judecătorului. Abordează un tip speriat, cu o hârtie în mână şi îşi face numărul. Deck numeşte această activitate „atac vulturesc în două faze" – un aranjament minor practicat de mulţi dintre avocaţii străzii care mişună pe la Tribunalul municipal. Mi-a făcut şi mie o dată invitaţia să vin cu el, dar l-am refuzat.

Iniţial, Derrick Dogan a fost ţinta „atacului vulturesc în două faze", dar toată treaba a căzut când acesta l-a întrebat pe Deck, „Ce naiba mai e şi paraavocatul?", la care asociatul meu nu a răspuns, pare-se, mulţumitor, aşa că a fost nevoit să-şi ia tălpăşiţa. Dar Dogan a păstrat cartea de vizită. Ceva mai târziu, a doua zi, a fost accidentat de un adolescent care conducea cu viteză. După douăzeci şi patru de ore de când Dogan l-a respins pe Deck la Tribunalul municipal, l-a sunat din salonul său de la Sfântul Petru. În momentul acela, eram la birou, unde triam o încrengătură stufoasă de documente. După câteva minute, goneam spre spital. Dogan voia să stea de vorba cu un avocat adevărat, nu cu un paraavocat.

Aceasta este o vizită oarecum legitimă, la spital. În cazul meu, prima de acest fel. Îl găsim pe Dogan singur, cu piciorul, coastele şi încheietura mâinii rupte. Şi plin de tăieturi pe faţă. E tânăr, în jur de douăzeci de ani şi nu poartă verighetă. Îmi iau sarcina în serios, ca un adevărat avocat, îi debitez refrenul binecunoscut, cum că să nu ia legătura cu societăţile de asigurări şi să nu stea de vorbă cu nimeni. E o chestiune numai între noi, şi

firma noastră se ocupă de cele mai multe accidente de automobil din oraş. Deck surâde. Am învăţat bine lecţia.

Dogan semnează contractul şi o autorizaţie medicală care ne va permite să-i studiem fişa. Are dureri serioase, aşa că nu stăm prea mult. Avem numele lui pe contract. Ne luăm rămas bun şi îi promitem că revenim a doua zi.

Până la amiază, Deck a stat deja de vorbă cu tatăl tânărului şi a făcut o copie a raportului accidentului. Sunt asiguraţi la State Farm. Fără prea mult entuziasm, tatăl îi oferă lui Deck informaţia că poliţa respectivă nu oferă mai mult de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Şi el şi fiul său regretă mult acest lucru. Nicio problemă, zice Deck, foarte mulţumit că accidentul acesta a avut loc.

O treime din douăzeci şi cinci de mii de dolari înseamnă opt mii şi ceva. Luăm masa de prânz la un local pe nume Dux, un restaurant minunat din Peabody. Eu beau vin, iar Deck mănâncă ceva dulce. E momentul cel mai măreţ din istoria firmei noastre. Ne număram şi ne cheltuim banii aici timp de trei ore.

În joia din aceeaşi săptămână cu vizita mea la Cleveland, intrăm în sala de judecată a lui Kipler la cinci şi jumătate după-amiaza. Domnul judecător şi-a ales momentul în aşa fel, încât marele Leo F. Drummond să poată alerga încoace, după o zi lungă petrecută la tribunal, şi să mai primească o şmotruială bună. Toată echipa apărării e prezentă. Sunt cu toţii foarte importanţi, deşi lumea ştie că sunt în găleată. Juristul Marelui Profit, Jack Underhall, e şi el prezent. Ceilalţi reprezentanţi ai societăţii au preferat însă să stea acasă, la Cleveland. Îi înţeleg foarte bine.

— V-am atras atenţia asupra documentelor, domnule Drummond, îl ceartă domnul judecător de la înălţimea scaunului de judecată.

Nici n-au trecut bine cinci minute de când ne-a convocat aici, că Drummond a şi început să sângereze.

— Credeam că am fost destul de clar. V-am şi scris, în acest sens. Şi acum, ce s-a întâmplat?

Probabil că Drummond nu are nicio vină. Clientul lui îi joacă feste şi presupun că i-a muştruluit deja pe cei din Cleveland. Leo Drummond e un orgolios aşa că nu poate să se lase umilit. Aproape că mi-e milă de el. În momentul de faţă are un proces de milioane de dolari la curtea federală, probabil că nu doarme mai mult de trei ore pe noapte, iar acum se vede obligat să apere acţiunile supărătoare ale clientului sau capricios.

Chiar că e gata-gata să-mi fie milă de el.

— Nu există nicio scuză, domnule judecător, zice el cu o sinceritate convingătoare.

— Când aţi aflat că cei trei martori nu mai lucrează pentru clientul dumneavoastră?

— Duminică după-amiază.

— Aţi încercat să-l anunţaţi pe avocatul acuzării?

— Da. Dar n-am putut da de el. Am sunat până şi la companiile aeriene, dar fără niciun rezultat.

Trebuia să sune la *Greyhound!* Kipler dă din cap şi pare dezgustat. O face teatral şi exagerat.

— Luaţi loc, domnule Drummond, zice el.

Eu n-am rostit încă niciun cuvânt.

— Iată cum vom proceda, domnilor, spune judecătorul. De luni într-o săptămână, ne vom strânge aici, pentru depoziţii. Se vor prezenta următorii, la dispoziţia reclamantului: Richard Pellrod, expert superior în rezolvarea cererilor de asigurare; Everett Lufkin, vicepreşedinte la acelaşi departament; Kermit Aldy, vicepreşedinte la secţiunea de garanţie de emisiune; Bradford Barnes, vicepreşedinte administrativ şi M. Wilfred Keely, funcţionar superior.

Kipler mi-a cerut o listă a celor pe care vreau să-i chestionez.

Parcă tot aerul din încăpere trece prin plămânii celor de la masa apărării.

— Nu admit scuze, întârzieri sau amânări. Vor veni aici bineînţeles pe cheltuiala lor. Vor sta la dispoziţia reclamantului până când va hotărî acesta. Toate cheltuielile, inclusiv taxele de stenografiere şi de copiere vor fi suportate tot de Marele Profit. Hai să acordăm trei zile pentru aceste depoziţii. În plus, reclamantul va trebui să primească toate copiile documentelor până cel târziu miercurea viitoare, cu cinci zile înainte de luarea depoziţiilor. Acestea vor fi scrise ordonat şi puse în ordine cronologică. Nerespectarea acestor indicaţii va atrage după sine sancţiuni grave. Şi fiindcă a venit vorba de sancţiuni! Dispun ca pârâtul să-i plătească domnului Baylor costul călătoriei la Cleveland. Domnule Baylor, cât costă un bilet de avion dus-întors la Cleveland.

— Şapte sute de dolari, răspund eu sincer.

— La clasa întâi sau a doua?

— La clasa a doua.

— Domnule Drummond, firma dumneavoastră a trimis patru avocaţi la Cleveland. Au călătorit cu clasa întâi sau cu a doua?

Drummond îi arunca o privire lui T. Pierce, care se ghemuieşte ca un copil prins cu ocaua mică, apoi zice:

— Cu clasa întâi.

— Aşa mă gândeam şi eu. Cât costă un bilet la clasa întâi?

— O mie trei sute.

— Şi cât aţi cheltuit pe masă şi casă, domnule Baylor?

Adevărul e că nu mai mult de patruzeci de dolari. Dar ar fi cumplit de jenant să recunosc acest lucru în public. Ce rău îmi pare că n-am stat într-un apartament de lux!

— Vreo şaizeci de dolari, zic eu exagerând puţin, fără să devin însă lacom.

Sunt sigur că ei au stat în camere de o sută cincizeci de dolari pe noapte.

Kipler scrie sumele cât se poate de teatral.

— Şi cât timp aţi pierdut cu călătoria? Câte două ore la dus şi la întors?

— Cam aşa, zic eu.

— La două sute pe oră, aceasta înseamnă opt sute de dolari. Alte cheltuieli?

— Două sute cincizeci de dolari grefierei.

Scrie şi această sumă, calculează, verifică şi zice:

— Solicit pârâtului să plătească domnului Baylor suma de două mii patru sute zece dolari drept sancţiuni, în termen de cinci zile. Dacă domnul Baylor nu primeşte aceşti bani în timpul cuvenit, suma se va dubla în fiecare zi, până când va fi primit cecul respectiv. Aţi înţeles, domnule Drummond?

Nu mă pot abţine şi zâmbesc.

Drummond se ridica încet, se apleacă uşor din talie şi întinde braţele.

— Mă opun, rosteşte el.

Fierbe, dar se controlează.

— Să se consemneze. Clientul dumneavoastră are cinci zile la dispoziţie.

— Nu exista dovezi că domnul Baylor a călătorit la clasa întâi.

Avocatul apărării trebuie să se opună totdeauna. Cârcoteala e trăsătura lui caracteristică. Uneori, e chiar indicată. Dar pentru clientul lui banii aceştia sunt o nimica toată, aşa că Drummond ar trebui să-şi dea seama că nu ajunge niciunde cu atitudinea lui.

— În mod clar, călătoria dus-întors la Cleveland valorează o mie trei sute de dolari, domnule Drummond. Din acest motiv îl pun pe clientul dumneavoastră să plătească atât.

— Domnul Baylor nu e plătit cu ora, zice el, în replică.

— Vreţi să insinuaţi că timpul domniei sale nu are nicio valoare?

— Nu.

Ceea ce vrea el să spună e că nu sunt decât un pierde-vară, un avocat al străzii, şi că timpul meu nu are valoare aşa ca în cazul acoliţilor săi.

— Atunci, îi veţi plăti două sute pe oră. Consideraţi-vă norocoşi. Mă gândeam să vă taxez pentru fiecare oră petrecută la Cleveland.

Şi cu asta, discuţiile sunt încheiate.

Drummond îşi flutură braţele neputincios şi se aşază. Kipler se uită în jos. După numai câteva luni în aceasta poziţie, a devenit spaima marilor firme. A dat rapid tot felul de sancţiuni şi bârfele şi-au făcut îndată apariţia prin cercurile legale. Nici nu-i greu!

— Altceva? mârâie el în direcţia lor.

— Nu, domnule, zic eu tare, ca să nu uite lumea că mai sunt şi eu pe aici.

Toţi cei din grupul de la masa apărării dau din cap nemulţumiţi, iar Kipler bate cu ciocănelul în masă. Eu îmi strâng repede hârtiile şi părăsesc sala de tribunal.

La cină, mănânc un sandviş cu slănină împreuna cu Dot. Soarele coboară încet în grădina lor din spate, dincolo de automobilul în care stă Buddy şi refuză să vină să mănânce. Dot îmi spune că îşi petrece tot mai mult timp acolo, din cauza lui Donny Ray. Acesta mai are de trăit doar câteva zile, iar Buddy şi-a găsit refugiul în automobilul acela şi în băutură. În fiecare dimineaţă stă câteva minute cu fiul lui, apoi părăseşte încăperea cu ochii în lacrimi şi încearcă să evite pe toata lumea.

În plus, dacă e cineva pe la el, refuză să intre în casă. Mie îmi convine. Şi lui Dot, la fel. Vorbim despre proces, despre acţiunile Marelui Profit şi despre cinstea incredibilă a judecătorului Tyrone

Kipler, dar ea şi-a pierdut interesul. Femeia energică pe care am întâlnit-o acum şase luni la Grădina cu Chiparoşi a cam renunţat la luptă. Atunci, credea cinstit că orice avocat i-ar fi putut obliga pe cei de la Marele Profit să plătească. Mai era timp pentru un miracol. Acum, i-a pierit orice speranţă.

Dot îşi va reproşa mereu moartea lui Donny Ray. Mi-a spus de nenumărate ori că trebuia să se fi dus la un avocat, imediat după primul refuz al societăţii de asigurări. În loc să procedeze astfel, a preferat să-şi scrie singură scrisorile. Am convingerea că Marele Profit s-ar fi conformat rapid, dacă ar fi fost ameninţată cu procesul, şi i-ar fi trimis banii de tratament. Cred acest lucru din două motive: întâi, pentru că n-au avut dreptate şi ei ştiu acest lucru. Şi, în al doilea rând, s-au oferit să plătească şaptezeci şi cinci de mii de dolari, ca să închidă dosarul, la puţina vreme după ce i-am dat în judecată, deşi nu sunt decât un novice. Sunt speriaţi. La fel şi avocaţii lor. Da, sigur, băieţii din Cleveland sunt tare speriaţi.

Dot mă serveşte cu o ceaşcă de cafea decofeinizată, apoi pleacă să vadă ce face soţul ei. Îmi iau ceaşca şi pornesc spre camera lui Donny Ray. Doarme sub cearşafuri, ghemuit pe partea dreaptă. Încăperea e luminată doar de o veioză dintr-un colţ. Mă aşez acolo, cu spatele la fereastra deschisă, şi simt un vânt uşor, răcoros. De afară nu se aude niciun zgomot, iar camera pare încremenită.

Testamentul său e un document simplu, care constă doar din două paragrafe. Lasă tot ce are mamei sale. I l-am scris acum o săptămână. Nu datorează şi nu posedă nimic, iar testamentul e ceva inutil. Dar asta l-a făcut să se simtă mai bine. Şi-a exprimat dorinţa şi în legătura cu funeraliile sale. Dot a făcut toate aranjamentele. Vrea ca eu să fiu unul dintre cei care îi poartă sicriul.

Iau aceeaşi carte pe care o citesc, cu intermitenţe, de două luni. În ea sunt patru romane condensate. E veche de vreo treizeci de ani şi e printre puţinele cărţi din casa aceasta. O las mereu în acelaşi loc şi citesc câteva pasaje de câte ori vin aici.

Geme şi tresare uşor. Mă întreb ce-o să facă Dot când, într-o dimineaţă, o să intre, iar el nu se va mai trezi.

Când vin să stau cu Donny Ray, ne lasă singuri. O aud cum spală vasele. Cred că acum Buddy e în casă. Citesc o oră, aruncând din când în când câte o privire spre Donny Ray. Dacă se trezeşte, poate stăm de vorba puţin sau aprind televizorul. Depinde ce vrea el.

Aud o voce străină în salon, apoi bate cineva la uşa care se deschide încetişor. Îmi trebuie vreo câteva secunde să-l recunosc pe tânărul care intră. E doctorul Kord şi face o vizită la domiciliu. Îmi strânge mâna şi vorbeşte blând la picioarele patului, apoi face trei paşi spre fereastră.

— Am avut drum prin apropiere, zice el în şoaptă, de parcă ar trece prin zonă tot timpul.

— Luaţi loc, zic eu, arătându-i singurul scaun liber din încăpere.

Stăm cu spatele la fereastră şi genunchii ni se ating, în timp ce ne uităm la băiatul acesta muribund.

— De când eşti aici? mă întreabă el.

— De vreo două ore. Am luat cina cu Dot.

— S-a trezit vreun pic?

— Nu.

Stăm în semiîntuneric şi simţim o briză uşoară mângâindu-ne ceafa. Viaţa noastră se derulează sub semnul ceasornicelor, dar în clipa de faţă timpul nu mai are niciun sens.

— M-am tot gândit, zice doctorul Kord, abia auzit. În legătură cu procesul. Ştii cumva când o să aibă loc?

— Pe opt februarie.

— S-a stabilit sigur?

— Aşa se pare.

— Nu crezi că ar fi mai util dacă aş veni să depun mărturie în carne şi oase decât să dau o depoziţie înregistrată video?

— Cum să nu.

Kord îşi practică meseria de câţiva ani. Ştie cum decurg lucrurile la tribunal. Se apleacă, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

— Atunci, să renunţam la depoziţie. Am să vin personal şi fără plata.

— Sunteţi foarte generos.

— Nicio problemă. Măcar atât să fac şi eu.

Cădem amândoi pe gânduri. În afară de faptul că se aude un zgomot uşor din bucătărie, casa e cufundată în linişte. Kord nu e genul de om pe care să-l deranjeze lipsa de conversaţie.

— Ştii ce fac eu? întreabă el într-un târziu.

— Ce?

— Le pun oamenilor diagnosticul, apoi îi pregătesc să moară.

— De ce v-aţi ales oncologia?

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Da, sigur.

— E nevoie de oncologi. Înţelegi, nu-i aşa? E mai puţină înghesuială decât la alte specialităţi.

— Cred că cineva trebuie s-o facă şi pe-asta.

— De fapt, nu-i chiar aşa de rău. Îmi iubesc meseria, zice el, apoi se opreşte o clipă şi se uită la pacientul lui. E o situaţie cumplită. Să te uiţi la un pacient cum se prăpădeşte, fără să fie tratat. Dacă transplantul de măduvă n-ar fi atât de scump, poate am fi putut face ceva. Eu m-am arătat dispus să-mi pun la dispoziţie timpul şi energia, dar procedura costă încă două sute de mii de dolari. Niciun spital, nicio clinică din ţară nu-şi poate permite să piardă atâţia bani.

— Asta vă face să urâţi societăţile de asigurări, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

După o pauză lungă, rosteşte:

— Hai să-i facem praf.

— Încerc.

— Eşti căsătorit? mă întreabă el, îndreptându-şi spatele şi uitându-se la ceas.

— Nu. Dumneavoastră?

— Nu. Sunt divorţat. Hai la o bere.

— Hai. Unde?

— Ştii barul La Stridia lui Murphy?

— Cum să nu!

— Ne întâlnim acolo.

Trecem în vârful picioarelor pe lângă Donny Ray, ne luăm rămas bun de la Dot care se leagănă în balansoarul din pridvor şi fumează.

Întâmplător, dormeam la trei şi douăzeci noaptea, când sună telefonul. Fie că Donny Ray a murit, fie că s-a prăbuşit vreun avion şi Deck se grăbeşte să se prezinte la faţa locului. Cine m-ar mai putea suna la o asemenea oră?

— Rudy! ţâşneşte un glas cunoscut, de la celălalt capăt al firului.

— Domnişoara Birdie! exclam eu, ridicându-mă în capul oaselor şi bâjbâind să aprind lumina.

— Iartă-mă că te sun la o asemenea oră.

— Nu-i nimic. Ce mai faceţi?

— Păi, sunt tare răi cu mine.

Închid ochii, inspir adânc şi mă întind pe spate. Nu mă surprinde deloc.

— Cine e rău? întreb eu, aşa, ca să mă aflu în treabă.

În clipa de faţă, nu ştiu ce-aş putea spune.

— June e cea mai rea, zice ea, de parcă ar fi făcut un clasament. Nu mă vrea în casa ei.

— Staţi cu Randolph şi cu June?

— Da. Şi e îngrozitor. Mi-e frică să şi mănânc.

— De ce?

— Pentru că mi-ar putea pune otravă.

— Fiţi serioasă, domnişoară Birdie.

— Vorbesc serios. Aşteaptă cu toţii să mor, să ştii. Am semnat un testament nou la Memphis, prin care le las tot ce vor ei. Când am venit aici, la Tampa, vreo câteva zile s-au purtat foarte frumos. Nepoţii m-au vizitat mereu. Mi-au adus flori şi ciocolată. Apoi, Delbert m-a dus la doctor, pentru un control. Le-a spus că sunt sănătoasă tun. Cred că se aşteptau la altceva. Se pare că au rămas tare dezamăgiţi de ceea ce le-a spus medicul, că s-au schimbat peste noapte. June s-a transformat iar într-o târfuliţă, iar Randolph şi-a reluat jocul de golf şi nu mai trece pe-acasă. Delbert e cu cursele de ogari. Vera n-o înghite pe June şi viceversa. Nepoţii care nu au serviciu şi-au pus coada pe spinare şi s-au făcut nevăzuţi.

— Şi de ce mă sunaţi la ora asta, domnişoara Birdie?

— Pentru că, ştii, sunt nevoită să mă ascund, ca să pot telefona. Ieri, June mi-a interzis să mă mai ating de el. M-am dus apoi la Randolph şi el a zis că pot să telefonez de două ori pe zi. Mi-e dor de casa mea, Rudy. Înţelegi?

— Da, domnişoara Birdie.

— Nu mai pot sta mult pe-aici. M-au îngrămădit într-o cămăruţă din spate, cu o baie mică de tot. Eu sunt obişnuită să am spaţiu, Rudy.

— Da, domnişoară Birdie.

Aşteaptă să-i propun să vin după ea, dar n-am acum timp pentru aşa ceva. Nu-i nicio lună de când a plecat. Aşa-i trebuie!

— Şi Randolph mă bate la cap să-i dau procura mea să se ocupe de tot, în numele meu. Ce părere ai?

— Eu unul nu sfătuiesc pe nimeni să semneze aşa ceva, domnişoara Birdie. Nu e o idee prea bună.

N-am avut niciodată vreun client cu asemenea probleme, dar în cazul ei ar fi un dezastru.

Bietul Randolph! Se face praf să pună laba pe cele douăzeci de milioane de dolari. Ce-ar face,

dacă ar şti adevărul? Domnişoarei Birdie i se pare că situaţia de acum e albastră. Dar când or afla totul?

— Păi, nu ştiu… zice ea şi glasul i se stinge.

— Nu semnaţi, domnişoara Birdie.

— Încă ceva. Ieri, Delbert… stai că vine cineva. Trebuie să plec.

Îmi trânteşte telefonul în nas. Parcă o văd pe June cum o biciuieşte pe domnişoara Birdie cu o curea, că vorbeşte la telefon fără încuviinţarea ei!

Conversaţia aceasta nu face parte dintre evenimentele importante. Mi se pare chiar comică. Dacă domnişoara Birdie vrea să se întoarcă acasă, atunci am să mă duc după ea.

Până la urmă, reuşesc să adorm din nou.

36

Formez numărul de la închisoarea corecţionala şi o cer pe aceeaşi doamnă cu care am vorbit când l-am vizitat prima dată pe Ott. Regulamentul cere ca toate vizitele să fie aranjate prin ea. Vreau să mai stau o dată de vorbă cu el, înainte să-i luăm depoziţia.

O aud ridicând receptorul.

— Bobby Ott nu mai e la noi, zice ea.

— Poftim?!

— A fost eliberat acum trei zile.

— Păi, mi-a spus acum o săptămână că mai are de stat optsprezece zile.

— Îmi pare rău, dar a plecat.

— Unde? întreb eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Cred că glumiţi! zice ea şi-mi închide.

Ott s-a făcut nevăzut. M-a minţit. Am avut noroc că l-am găsit prima dată, iar acum se ascunde din nou.

Primesc telefonul de care mă temeam atât, într-o sâmbătă dimineaţa, în timp ce stau pe terasa domnişoarei Birdie, de parcă eu aş fi stăpânul, şi îmi sorb cafeaua, citind ziarul. E o zi frumoasă. Dot îmi spune că l-a găsit acum o oră. S-a culcat aseară şi nu s-a mai trezit. În cuvintele ei, se simte o uşoară urmă de uşurare.

— Acum îi e mai bine, acolo, spune ea de câteva ori.

Îmi exprim durerea şi îi promit că voi veni după-amiază pe la ea.

Traversez curtea din spate, spre hamac, unde mă sprijin de un stejar şi îmi şterg lacrimile de pe obraji. Mă aşez pe marginea hamacului, îmi plec fruntea şi spun ultima rugăciune dintre multele pe care le-am rostit pentru Donny Ray.

Îl sun pe judecătorul Kipler acasă, ca să-i anunţ moartea clientului meu. Funeraliile vor avea loc mâine, la ora două, ceea ce constituie o problemă. Dimineaţa încep depoziţiile, la ora nouă, şi vor ţine aproape o săptămână. Sunt sigur că suita din Cleveland e deja aici. S-au strâns, probabil, cu toţii în biroul lui Drummond şi fac repetiţie cum să se comporte în faţa camerelor de luat vederi. Doar ştiu cât e de meticulos adversarul meu.

Kipler îmi cere să fiu oricum la tribunal, la ora nouă, că va rezolva treaba la faţa locului. Îi spun că sunt pregătit. Nici nu s-ar putea altfel. Mi-am bătut la maşină toate întrebările posibile pe care să le pun martorilor, iar judecătorul mi-a făcut şi el câteva sugestii. S-a uitat şi Deck peste ele.

Kipler îmi dă să înţeleg că s-ar putea să amâne depoziţiile de mâine, pentru că mai are încă două audieri importante.

Fie ce-o fi. Acum nu-mi mai pasă de nimic.

Când ajung la familia Black, văd că toţi vecinii au venit să-l jelească pe Donny Ray. Maşinile stau parcate bară la bară pe stradă şi pe alee. Grădiniţa din faţă şi pridvorul sunt pline de bătrâni. Zâmbesc şi dau din cap, făcându-mi loc prin mulţime. Intru şi o găsesc pe Dot lângă frigider. Casa e înţesată de oameni. Pe mesele din bucătărie, se afla platouri cu plăcintă şi cu pui fripţi.

Ne îmbrăţişăm duios. Îmi exprim părerea de rău, iar ea îmi mulţumeşte că am venit. Are ochii roşii, dar simt că nu mai poate plânge. Face un semn cu mâna spre mâncare şi îmi spune să mă servesc. O înconjoară un grup de vecine.

Mi se face dintr-o dată foame. Îmi umplu o farfurie de carton cu pui, cu fasole la cuptor şi cu salată de varză, apoi ies pe terasa micuţă, să mănânc în linişte. Din fericire, Buddy nu e în maşina lui. Probabil că Dot l-a încuiat la el în dormitor ca să nu o mai deranjeze. Mănânc încet, ascultând sporovăielile şoptite care străbat prin

fereastra de la bucătărie. După ce termin, mă duc şi-mi umplu iar farfuria, după care mă ascund din nou pe terasă.

Curând, se apropie de mine un tânăr care îmi pare foarte cunoscut.

— Sunt Ron Black, zice el, aşezându-se pe un scaun lângă mine. Geamănul.

E suplu, nu prea înalt, dar bine făcut.

— Îmi pare bine, zic eu.

— Aşadar, dumneata eşti avocatul.

Ţine în mână o cutie de cola.

— Da, eu sunt. Rudy Baylor. Îmi pare tare rău de fratele tău.

— Mulţumesc.

Acum îmi dau seama de cât de puţin mi-au vorbit Dot şi Donny Ray despre Ron. A plecat de acasă imediat după terminarea liceului, s-a stabilit departe şi a păstrat distanţa. Într-o oarecare măsură, îl înţeleg.

Nu prea are chef de vorbă. Îi scoţi cuvintele cu cleştele din gură, dar ajungem şi la subiectul transplantului. Îmi confirma ceea ce ştiam deja, anume că a fost gata să-i doneze măduvă fratelui său, ca să-l salveze. Doctorul Kord i-a spus că e perfect compatibil. Va fi necesar să spună lucrul acesta şi în faţa juriului, peste câteva luni, iar el se arată dornic s-o facă. Îmi pune câteva întrebări în legătura cu procesul, dar nu pare curios în privinţa banilor.

Sunt sigur că e îndurerat, dar reuşeşte să-şi ţină cumpătul. Aduc vorba despre copilăria lor, în speranţa că voi auzi câteva poveşti duioase, amintiri despre şotiile şi farsele pe care şi le-au jucat cei doi gemeni unul altuia. Nici vorbă de-aşa ceva. A crescut în casa aceasta şi e clar că nu are cine ştie ce amintiri plăcute din trecut.

Funeraliile sunt programate pentru mâine, la ora două, şi sunt sigur că, pe la cinci, Ron va fi deja în avion spre Huston.

Lumea vine şi pleacă, dar mâncarea pare neatinsă. Mănânc două prăjituri cu ciocolată, în timp ce Ron bea suc. După două ore, mă simt epuizat, aşa că mă scuz şi plec.

Luni, în jurul lui Drummond, s-au adunat un grup de bărbaţi cu feţe severe, îmbrăcaţi în costume de culoare închisă.

Sunt pregătit. Tremur, mi se înmoaie genunchii şi simt că leşin, dar am scris întrebările şi aştept să le pun. Chiar şi în condiţiile acestea voi fi în stare să citesc şi să-i fac să-mi răspundă.

E amuzant să-i văd pe mahării ăştia cum le tremură izmenele de frică. Îmi închipui cum s-au burzuluit şi ne-au înjurat, atât pe Drummond, cât şi pe mine şi pe Kipler, auzind că trebuie să se prezinte aici, în masă. Şi nu numai să depună mărturie, ci să mai şi aştepte ore şi zile întregi, ca să fie interogaţi de mine!

Kipler ia loc în jilţul lui şi ne strigă primii. Depoziţiile vor fi scrise într-o sală alăturată, care e liberă săptămâna aceasta. Astfel domnul judecător poate să bage capul din când în când, ca să-l pună pe Drummond la punct. Ne cheamă în faţă pe amândoi, pentru că are să ne comunice ceva.

Eu iau loc în dreapta, iar patru dintre băieţii de la Trent & Brent se aşază în stânga.

— Nu e nevoie să consemnaţi, îi spune Kipler grefierei. Audienţa aceasta nu intra în plan.

— Domnule Drummond, aţi aflat că Donny Ray a murit ieri dimineaţa?

— Nu, domnule, răspunde Drummond cu gravitate. Îmi pare rău.

— Funeraliile au loc în după-amiaza aceasta, aşa că sunt unele probleme. Domnul Baylor aici, de faţă, e unul dintre cei care poartă sicriul. De fapt, şi acum ar trebui să fie alături de familia îndoliată.

Drummond se ridică şi se uită la mine, apoi la Kipler.

— Aşa că vom amâna depoziţiile. Chemaţi-i, vă rog, pe oamenii dumneavoastră, lunea viitoare, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc.

Kipler se uita la Drummond, aşteptând să se opună.

Cei cinci bărbaţi importanţi de la Marele Profit vor fi obligaţi să-şi refacă programul şi să vină înapoi, la Memphis, săptămâna viitoare.

— De ce nu începem mâine? întreabă Drummond, pe bună dreptate uimit.

— Eu conduc acest tribunal, domnule Drummond. Mă ocup de bunul mers al perioadei de cercetare şi sunt hotărât să controlez şi procesul.

— Dar, domnule judecător, dacă nu vă supăraţi, nu că vreau să intrăm în polemică, însă prezenţa dumneavoastră nu este absolut necesară la depoziţii. Aceşti cinci domni au făcut sacrificii enorme, ca să vină aici. S-ar putea ca săptămâna viitoare să nu mai fie în măsură s-o facă.

Este exact ceea ce voia Kipler să audă.

— O, nu vă faceţi griji, domnule Drummond. Vor fi aici, lunea viitoare, la prima oră.

— Cu tot respectul, vă spun că nu e cinstit.

— Nu e cinstit? Aceste depoziţii ar fi putut fi luate la Cleveland, acum două săptămâni, domnule Drummond. Dar clientul dumneavoastră s-a apucat să umble cu tot felul de dedesubturi.

În asemenea situaţii, un judecător are puteri nelimitate, aşa că nu se poate face apel. Kipler îi pedepseşte pe Drummond şi pe cei de la Marele Profit şi, după părerea mea, cam sare peste cal. Nu mai sunt decât câteva luni până la proces, iar judecătorul arată deja de partea cui e. Îi şi spune avocatului acestuia celebru că el va fi cel care va prezida procesul.

Mie îmi convine de minune.

Donny Ray îşi găseşte locul de odihnă într-un cimitir din spatele unei bisericuţe de ţară. Pentru

că fac parte dintre cei opt purtători de sicriu, mi se spune să stau în picioare, în spatele scaunelor pe care s-au aşezat cei din familie. Afară e răcoare şi înnorat, o zi potrivită pentru funeralii.

Ultima înmormântare la care am participat a fost cea a tatălui meu, şi încerc cu disperare să nu mă gândesc la ea.

Mulţimea se înghesuie încet sub bolta vişinie, în timp ce tânărul pastor citeşte versete din Biblie. Privirile mi s-au lipit parcă de sicriul cenuşiu, acoperit cu flori. O aud pe Dot plângând uşor. Îl văd pe Buddy lângă Ron. Îmi întorc privirile, încercând să evadez cu gândul din locul acesta şi să visez la ceva mai plăcut.

Deck e un pachet de nervi, în clipa când mă întorc la serviciu. Pe o masă, stă amicul lui, Butch, detectivul particular, arătându-şi bicepşii imenşi prin jerseul mulat. E genul de bărbat pietros, cu obraji roşii şi cizme cu vârful ascuţit, căruia îi place băutura. Deck ne face cunoştinţă, se preface că e un client, apoi îmi întinde o hârtie pe care a mâzgălit următorul mesaj: „Nu spune nimic important!”

— Cum a fost înmormântarea? mă întreabă Deck, luându-mă de braţ şi conducându-mă până la masa pe care stă Butch.

— Ca toate înmormântările, răspund eu, uitându-mă absent la cei doi bărbaţi.

— Cei din familie ce fac? mă întreabă Deck.

— Cred că bine.

Butch desface repede carcasa receptorului şi îmi face semn să mă uit înăuntru.

— Cred că-i mai bine pentru băiat, nu-i aşa? zice Deck, în timp ce eu mă uit în receptor.

Butch îmi arată un dispozitiv mic şi negru, lipit în interior. Stau şi mă uit, fără să-mi vină a crede.

— Nu eşti de părere că pentru băiat a fost o uşurare? insistă Deck tare şi îmi dă un ghiont.

— Da, sigur. A scăpat de necazuri. Şi totuşi, e foarte trist.

Ne uităm cum Butch montează telefonul la loc cu îndemânare, apoi ridică din umeri, ca şi cum ar spune că de acum încolo ştim ce avem de făcut.

— Hai să coborâm, să luam nişte cafea, zice Deck.

— Da, e o idee bună, zic eu, cu un nod în gât.

Când ajungem pe trotuar, mă opresc şi mă uit la ei:

— Ce naiba se-ntâmplă?

— Hai s-o luam pe aici, spune Deck, arătând în josul străzii.

La două străzi depărtare, se află o cafenea drăguţă. Ne îndreptăm într-acolo, fără să rostim un cuvânt. Ne pitim într-un colţ, de parcă am fi urmăriţi de cine ştie ce tâlhari.

Deck îşi dă drumul. El şi cu mine am fost îngrijoraţi că suntem urmăriţi de băieţii de la biroul federal, încă de la dispariţia lui Bruiser şi a lui Prince. Ne-am aşteptat să ne pună măcar câteva întrebări. Am discutat adesea despre FBI, dar n-am ştiut că i-a mărturisit totul şi lui Butch. Eu, unul, n-aş avea atâta încredere în el.

Butch a trecut acum o oră pe la biroul nostru şi Deck l-a rugat să ne controleze telefoanele. Detectivul mărturiseşte că nu e expert în microfoane ascunse, dar că a mai văzut şi el câte ceva. E uşor să le detectezi. A găsit microfoane identice în toate trei telefoanele. Au fost gata-gata să mai caute, dar au aşteptat să vin eu.

— Mai sunt şi altele? întreb.

— Da, mai pot fi microfoane mici, plasate prin încăperi, ca să detecteze tot ce nu pot surprinde cele din telefoane, zice Butcher. Nu-i prea greu. Avem nevoie de o oglindă care măreşte imaginea.

Lui Deck îi tremură mâinile puternic. Mă întreb dacă nu cumva a stat de vorba cu Bruiser de la aceste telefoane.

— Şi dacă găsim mai multe? întreb eu.

Nici nu ne-am atins de cafea.

— Din punct de vedere legal, ai voie să le scoţi din funcţiune, îmi explică Butch. Sau va trebui să fiţi atenţi la ce spuneţi. Vedeţi şi voi cum vă exprimaţi.

— Şi dacă le scoatem de-acolo?

— Atunci cei de la FBI au să-şi dea seama că le-aţi descoperit. Au să vă bănuiască şi mai mult şi se vor folosi de alte mijloace de supraveghere. După părerea mea, cel mai bine e să vă comportaţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Uşor de zis!

Deck îşi şterge fruntea şi refuză să mă privească în ochi. Mă nelinişteşte.

— Îl cunoşti pe Bruiser Stone? îl întreb eu pe Butch.

— Bineînţeles. Am lucrat cu el, în câteva cazuri. Nu mă surprinde deloc.

— Bun, zic eu şi mă uit la Deck. Ai vorbit la telefon cu Bruiser de la noi, de la birou?

— Nu, zice el. N-am vorbit cu el de când a dispărut.

Cu minciuna aceasta, mă face atent să nu mă dau de gol în faţa lui Butch.

— Aş vrea să ştiu dacă mai sunt şi alte microfoane ascunse, rostesc eu. Sunt curios cât ne pot asculta.

— Va trebui să „periem” toate încăperile.

— Atunci, la treabă.

— De acord. Vom începe cu mesele, cu birourile şi cu scaunele. Ne uităm prin coşurile de gunoi, prin cărţi, prin ceasuri şi perforatoare – peste tot. Microfoanele acestea pot fi mai mici decât o stafidă.

— Îşi vor da seama că scotocim? întreabă Deck speriat de moarte.

— Nu. Voi o să staţi de vorbă despre diverse chestiuni de-ale voastre. Eu n-am să zic nimic, aşa că nu-şi vor da seama că sunt acolo. Dacă descoperiţi ceva, faceţi un semn cu mâna.

Luam cafeaua cu noi la birou – un loc care a devenit dintr-o dată bântuit parcă de stafii. Deck şi cu mine începem o conversaţie banală despre cazul lui Derrick Dogan, în timp ce răsturnăm mesele şi scaunele. Orice persoană care e în stare să gândească îşi va da seama că vorbim ca să ne aflăm în treabă şi să ascundem ceva.

Mişunăm peste tot, în patru labe. Răsturnăm coşurile de hârtii şi cercetăm dosarele. Examinăm gurile de aerisire şi încălzirea şi ne uităm prin crăpăturile podelei. E prima dată când sunt fericit că avem atât de puţin mobilier.

Scotocim patru ore şi nu găsim nimic. Numai telefoanele ne-au fost violate. Îl invităm pe Butch la o porţie de spaghete, la un bistro de pe strada noastră.

E miezul nopţii şi stau întins în pat, fără nicio speranţă că aş mai putea adormi. Citesc ziarul de dimineaţă şi mă uit din când în când la telefon. N-aveau cum – îmi zic eu de o mie de ori – să-mi bage şi aici microfoane. Toată după-amiaza şi toată seara mi s-a părut că văd umbre şi-aud voci. Am tresărit la orice zgomot. Mi s-a făcut de câteva ori pielea de găină. Nu pot nici să mănânc. Ştiu că sunt urmărit, dar mă întreb cât de mult.

Şi până unde vor să ajungă.

Citesc tot ce scrie în ziar, cu excepţia listei de studenţi admişi la facultate. Sara Plankmore Wilcox a născut ieri o fetiţă de trei kilograme o sută şaizeci de grame. Bravo ei! Eu n-o mai urăsc. De când a murit Donny Ray, am devenit mai îngăduitor cu toată lumea. Bineînţeles, cu excepţia lui Drummond şi a clientului său scârbos. PFX Freight e neînvinsă în acest tur la Campionatului.

Mă întreb dacă o duce şi pe ea la toate meciurile.

Mă uit în fiecare zi la rubrica „Procese”. Dau mare atenţie anunţurilor de divorţ, deşi mi-am cam pierdut optimismul. Studiez şi pagina de arestări,

să văd dacă Cliff Riker n-a fost din nou ridicat de poliţie, pentru că şi-a bătut nevasta.

37

Documentele acoperă patru mese pliante împrumutate, puse una lângă alta, în sala de primire, din faţa birourilor noastre. Sunt puse teanc, ordonat, în ordine cronologică, marcate, numerotate, indexate şi chiar computerizate.

Şi memorate. Am studiat aceste foi de hârtie atât de mult, încât ştiu ce scrie pe fiecare dintre ele. Documentele pe care mi le-a dat Dot au în total 221 de pagini. De exemplu, poliţa va fi singurul act luat în consideraţie la proces, dar are treizeci de pagini. Documentele puse la dispoziţie de Marele Profit au un total de şapte sute patruzeci şi opt de pagini, unele reprezentând duplicate ale celor deţinute de familia Black.

Şi Deck şi-a petrecut nenumărate ore cu hârţogăraia. A scris o analiză detaliată a dosarului de cereri. Şi munca la computer a căzut, în cea mai mare parte, tot în spinarea lui. Mă va asista la depoziţii. Treaba lui e să ţină documentele în ordine şi să mi le găsească repede pe cele de care am nevoie.

Nu se omoară după munca aceasta, dar e dornic să-mi facă pe plac. E convins că i-am prins pe cei de la Marele Profit cu mâţa-n sac, dar consideră că acest caz nu valorează atâta efort. Mă tem că nu prea are încredere în talentul meu de avocat. Ştie că orice jurat dintre cei doisprezece care vor fi aleşi va considera suma de cincizeci de mii de dolari o adevărată avere.

Duminică seara târziu, beau o bere în biroul meu şi trec în revistă de nenumărate ori documentele de pe mese. Ceva lipseşte. Deck e sigur că Jackie Lemancyzk, funcţionara de la petiţii, nu avea autoritatea să respingă o cerere. Şi-a făcut treaba, apoi a trimis dosarul pentru a fi aprobat. Există un oarecare drum de la cerere la

semnarea ei. Un circuit al hârtiilor. În acest fel, se pierde orice urmă.

Trebuie să fi existat o schemă prin care s-a refuzat aprobarea cererii lui Donny Ray şi, probabil, a altora. Or, tocmai acest lucru trebuie să-l descoperim.

După îndelungi deliberări şi discuţii cu membrii firmei mele, m-am hotărât să începem audierea depoziţiilor cu M. Wilfred Keeley. M-am gândit s-o iau de sus în jos. E un tip de vreo cincizeci de ani, genul de om plăcut şi binevoitor care îmi zâmbeşte cald până şi mie. Ba chiar îmi mulţumeşte că i-am permis să fie primul. Trebuie neapărat să se întoarcă acasă, la birou.

O oră, mă învârt în jurul cozii. Stau la masa mea, îmbrăcat în ginşi, pulover, pantofi sport şi şosete albe. M-am gândit că ar fi un contrast plăcut cu umbrele întunecate şi severe atât de impunătoare, de pe partea cealaltă a mesei. Deck a fost de părere că sunt lipsit de respect.

În a doua oră, Keeley îmi înmânează o dare de seamă financiară, aşa că o vreme discutăm despre bani. Deck caută repede întrebările şi mi le dă să le citesc. Drummond face un schimb de hârtii cu trei dintre acoliţii lui, dar par cu toţii foarte plictisiţi. În sala alăturată, Kipler conduce o nouă Zi a Moţiunilor.

Keeley cunoaşte amănunte în legătură cu alte procese ale Marelui Profit, din toată ţara. Mai vorbim şi despre ele puţin: nume, tribunale, alţi avocaţi, situaţii asemănătoare. N-a fost obligat să dea depoziţii în niciunul dintre ele. Abia aştept să stau de vorba şi cu alţi avocaţi care au dat societatea Marele Profit în judecată. Vom putea face comparaţie între documente şi strategii.

Partea cea mai interesantă din activitatea la o societate de asigurări nu o reprezintă vânzarea poliţelor şi rezolvarea cererilor, ci primele de asigurare şi investiţiile. Keeley ştie mai multe

despre investiţii, zice că de acolo a început şi şi-a croit drumul până sus. Nu prea poate să-mi dea amănunte despre cereri.

O dată ce nu plătesc aceste depoziţii, nici nu mă grăbesc. Pun o mie de întrebări inutile, tatonând şi trăgând la întâmplare. Drummond pare plictisit şi câteodată chiar frustrat, dar el a scris o carte despre cum se iau depoziţiile şi timpul se scurge şi pentru el. Din când în când, ar vrea să obiecteze, dar ştie că voi da imediat fuga în sala de alături, că judecătorul Kipler va fi de partea mea şi îl va admonesta.

După ora douăsprezece, îi mai pun o mie de întrebări, şi când în sfârşit, la cinci şi jumătate, pun punct întâlnirii din acea zi, mă simt şi eu epuizat. Zâmbetul lui Keeley a dispărut îndată după prânz, dar era hotărât să-mi răspundă atâta timp cât întreb. Îmi mulţumeşte din nou că l-am luat primul şi că îl las să plece, fără să-i mai pun întrebări. Se întoarce imediat la Cleveland.

Lucrurile încep să treneze puţin marţi, în parte pentru că m-am cam săturat să-mi pierd vremea, dar şi pentru că martorii nu ştiu sau nu îşi amintesc mare lucru. Încep cu Everett Lufkin, vicepreşedinte la petiţii, un bărbat care n-ar scoate o vorbă în plus faţă de ceea ce îl întreb. Îl pun să se uite la nişte documente şi recunoaşte, pe la mijlocul dimineţii, că politica companiei sale recurge la ceea ce se numeşte „post-aprobare a cererii”, o practică odioasă, dar nu ilegală. Când o persoană asigurată pune o cerere la dosar, primul funcţionar care se ocupa de ea solicită toate fişele medicale din ultimii cinci ani. În cazul nostru, Marele Profit a obţinut de la medicul familiei Black fişa prin care se dovedea că Donny Ray suferise de o banală gripă în ultimii cinci ani. Dot nu trecuse această răceală pe cerere. Gripa nu avea nimic de-a face cu leucemia, dar Marele Profit şi-a

bazat unul dintre refuzurile iniţiale pe faptul că aceasta constituia o condiţie preexistentă.

În clipa aceasta, îmi vine să-i înfig un cuţit în inimă şi nici n-ar fi greu. Dar nu e înţelept. Lufkin va depune mărturie la proces şi e bine să-mi păstrez forţele până atunci. Sunt avocaţi cărora le place să-şi epuizeze repertoriul la depoziţii, dar eu ştiu, din vasta mea experienţă, că e bine să păstrezi partea cea mai bună pentru juriu. De fapt, am citit într-o carte. Plus că aceasta este strategia adoptată de Jonathan Lake.

Kermit Aldy, vicepreşedinte al departamentului de garantare a poliţelor, e la fel de închis şi de necomunicativ ca Lufkin. Funcţionarii din acest sector preiau şi revizuiesc cererea de la agentul de asigurări şi iau decizia în legătură cu aprobarea sau respingerea ei. Chiar pentru sume mici, se pun în mişcare o mulţime de hârtii, iar Aldy pare omul ideal pentru o asemenea muncă. Îl termin în mai puţin de două ore, aparent fără să las urme adânci.

Bradford Barnes este vicepreşedinte la administraţie şi am nevoie de o oră ca să-mi dau seama cu ce se ocupă exact. E miercuri şi e încă devreme. M-am săturat de oamenii ăştia. Mi se face greaţă când îi văd pe băieţii de la Trent & Brent stând acolo, la masa apărării, îmbrăcaţi în aceleaşi costume închise la culoare, cu aceeaşi expresie importantă afişată de atâtea luni de zile. O dispreţuiesc până şi pe grefieră. Barnes nu ştie nimic. Oricât aş încerca, nu-l pot atinge. Nu va depune mărturie la proces, pentru că habar n-are pe ce lume se află.

Miercuri după-amiază, convoc ultimul martor, pe Richard Pellrod, funcţionar superior la petiţii, care a scris cel puţin două scrisori de răspuns familiei Black. Stă pe hol de luni, aşa că mă urăşte. Latră la mine când îmi răspunde la primele întrebări, aşa că mă înviorează. Îi arăt propriile scrisori de refuz şi începe să dea din colţ în colţ. Îmi spune că transplanturile de măduvă sunt încă

ceva experimental, aşa că nu te poţi baza pe ele, ca metodă serioasă de tratament. Numai că el a respins o dată cererea pe motivul că Donny Ray ar fi ascuns o condiţie preexistentă. Dă vina pe altcineva. Minte ca un ticălos şi mă hotărăsc să-l fac să sufere. Îmi iau un teanc de documente şi le trec în revistă unul câte unul. Îl pun să mi-l explice pe fiecare şi îl acuz întruna. La urma-urmei, el avea sarcina s-o supravegheze pe Jackie Lemancyzk care „nu mai lucrează la noi". Zice că bănuieşte că s-a mutat în oraşul ei natal, undeva, în Indiana de Sud. Din când în când, îl biciuiesc cu întrebări legate de plecarea ei şi asta îl irită puternic. Tot mai multe documente. Schimbări de situaţie. Sunt neobosit. Pot să întreb orice oricând, fără să-şi dea seama ce am de gând. După patru ore de interogatoriu nonstop, solicită o pauză.

Îl terminăm pe Pellrod miercuri seara la şapte şi cu el încheiem seria depoziţiilor reprezentanţilor societăţii de asigurări. Trei zile, şaptesprezece ore şi, probabil, o mie de pagini de mărturii. Aceste depoziţii, la fel ca orice document, vor fi citite de zeci de ori.

În timp ce băieţii lui îşi pregătesc servietele, Drummond mă trage într-o parte:

— Frumoasa treaba, Rudy, zice el pe un ton scăzut, ca şi cum ar fi realmente impresionat de performanţa mea, dar nu vrea să se audă.

— Mulţumesc.

Inspiră adânc. Am obosit să ne tot uităm unul la altul.

— Aşadar, cine ne-a rămas? mă întreabă el.

— Eu am terminat, zic, fără să mă mai pot gândi la cineva care ar mai putea fi chemat.

— Dar doctorul Kord?

— El o să depună mărturie la proces.

Aceasta îl surprinde. Mă studiază atent, întrebându-se, fără îndoială, cum de-mi permit să

chem un doctor să depună personal mărturie în faţa juriului.

— Şi ce va spune?

— Că Ron Black era un donator perfect pentru fratele lui geamăn. Transplantul de măduvă a devenit un tratament de rutină. Băiatul putea fi salvat. Clientul dumneavoastră l-a omorât.

Primeşte lovitura cu demnitate şi e clar că vorbele mele nu îl surprind.

— Probabil că îi vom lua şi noi o depoziţie, spune el.

— Cinci sute pe oră.

— Da, ştiu. Uite ce-i, Rudy. Vrei să mergem să bem ceva? Aş avea ceva de discutat cu tine.

— Ce?

În clipa aceasta, nu mă pot gândi la ceva mai rău decât să beau un păhărel cu Drummond.

— Afaceri. Posibilităţi de înţelegere, aranjamente. Ai putea da o fugă, la mine, la birou, să zicem, într-un sfert de oră? E după colţ, ştii?

Cuvântul „aranjamente” nu suna rău. Plus că mi-am dorit totdeauna să le vad birourile.

— Dar nu pot să stau decât foarte puţin, zic eu, de parcă m-ar aştepta cine ştie ce femei frumoase.

— Bineînţeles. Hai să mergem.

Îi spun lui Deck să mă aştepte la colţ şi plec pe jos împreună cu Drummond spre cea mai înaltă clădire din Memphis, care se află la numai trei străzi depărtare. În timp ce urcăm la etajul treizeci şi nouă, discutăm despre vreme. Încăperile sunt numai alamă şi marmură, pline de oameni, de parcă am fi în miezul zilei. E o întreprindere perfect pusă la punct. Mă uit după vechiul meu „prieten”, Loyd Beck, gangsterul de la Brodnax şi Speer, sperând din tot sufletul să nu-mi apară în cale.

Biroul lui Drummond e frumos aranjat, dar nu foarte mare. Chiria în această clădire e cea mai mare din oraş şi spaţiul se foloseşte cu eficienţă.

— Ce bei? mă întreabă el, aruncându-şi servieta şi sacoul pe birou.

Nu mă dau în vânt după băuturile tari, iar acum sunt atât de obosit, încât mă tem că m-ar doborî chiar şi un păhărel.

— Numai o cola, zic eu, dezamăgindu-l o clipă.

Îşi pune nişte whisky cu apă dintr-un băruleţ din colţul încăperii.

Se aude o bătaie în uşă şi, spre marea mea surpriză, îşi face apariţia domnul M. Wilfred Keeley. Nu ne-am văzut de când l-am perpelit luni, opt ore. Se preface că e încântat să mă vadă din nou. Ne strângem mâinile şi ne salutăm ca nişte vechi prieteni. Se duce la bar şi îşi pregăteşte singur o băutură.

Stăm cu toţii la o măsuţă rotundă dintr-un colţ şi ei doi mai sorb câte o gură de whisky. Dacă Keeley s-a întors aici atât de repede, înseamnă că sunt hotărâţi să facă o înţelegere cu mine. Sunt numai urechi.

Luna trecută, am câştigat şase sute de dolari din cazurile mele. Drummond face cel puţin un milion pe an. Keeley conduce o întreprindere cu venituri anuale de miliarde şi are probabil un salariu mai mare ca avocatul său. Şi ei vor să discute afaceri cu mine.

— Judecătorul Kipler mă îngrijorează foarte mult, zice Drummond brutal.

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva, adaugă repede Keeley.

Drummond e recunoscut pentru preparativele sale impecabile şi sunt sigur că micul duet a fost repetat bine înainte.

— Ca să fiu sincer, Rudy, mi-e teamă de ce-o să facă la proces, spune Drummond.

— Suntem luaţi pe sus, pur şi simplu, zice Keeley, clătinând neîncrezător din cap.

Kipler constituie un motiv serios de îngrijorare pentru ei, dar e clar că le ţâţâie fundul c-au fost prinşi cu mâţa-n sac. Au ucis un tânăr şi crima

aceasta a lor e pe cale să fie demascată. Îmi propun să mă port frumos, să văd ce vor de fapt. Sorb câte o înghiţitură la unison, apoi Drummond zice:

— Am vrea să încheiem povestea asta, Rudy. Cu apărarea stăm bine, crede-mă. Daca jocul e arbitrat cinstit, suntem gata şi mâine. N-am pierdut niciun proces, în unsprezece ani. Îmi place lupta la tribunal. Dar judecătorul acesta e atât de paradoxal, încât mi se face frică.

— Cât? i-o retez eu.

Încep să se foiască de parcă i-ar fi apucat dintr-o dată, pe amândoi, durerile hemoroidale. După ce trece momentul penibil, Drummond rosteşte:

— Dublăm suma. O sută cincizeci de mii de dolari. Tu primeşti cincizeci de mii, iar clientul tău…

— Ştiu şi eu să fac socoteala, i-o retez eu.

E treaba mea ce onorariu am cerut. Ştie că sunt lefter şi că cincizeci de mii înseamnă o avere pentru mine. Cincizeci de mii de dolari!

— Şi ce să fac eu cu oferta asta a dumneavoastră? întreb.

Schimbă priviri uluite.

— Clientul meu a murit. Mama lui l-a îngropat săptămâna trecută şi acum aşteptaţi de la mine să-i spun că e rost de ceva mai mulţi bani?

— Din punct de vedere etic, eşti obligat să-i spui…

— Nu mă învaţă dumneata pe mine ce e etica, Leo. Am să-i spun. Îi voi transmite oferta dumitale şi pun pariu că va refuza.

— Ne pare tare rău de moartea băiatului, zice Keeley trist.

— Da, văd că sunteţi zdrobit, domnule Keeley. Am să transmit condoleanţele dumneavoastră familiei.

— Uite ce-i, Rudy, noi ne dăm toata silinţa să aranjăm lucrurile, zice Drummond.

— Aţi ales un moment foarte nepotrivit.

Se lasă tăcerea, şi sorbim cu toţii din pahare. Drummond e primul care începe să zâmbească.

— Şi ce-ar vrea doamna aceea? Spune-mi, Rudy, ce-ar putea s-o facă fericita?

— Nimic.

— Nimic?

— Nu mai aveţi ce face. Băiatul a murit şi n-aveţi nicio putere, în aceasta privinţă.

— Păi, atunci de ce mai facem procesul?

— Ca să se afle ce-aţi făcut.

Cei doi se foiesc din nou, cu chipurile chinuite, apoi mai beau câte o gură de whisky.

— Vrea să vă dea de gol şi-apoi să vă zdrobească, zic eu.

— Suntem prea mari, zice Keeley cu îngâmfare.

— Om trăi şi-om vedea, zic eu, luându-mi servieta. Nu e nevoie să mă conduceţi, mă descurc, adaug şi îi las acolo, la masă.

38

Încet-încet, în birourile noastre se acumulează dovezi ale activităţii noastre, oricât ar fi ea de neînsemnată şi de puţin lucrativă. Din loc în loc, aşteaptă teancuri de dosare subţiri, aşezate cât mai ostentativ, ca să fie văzute de eventualii clienţi. Mai am şi vreo zece cazuri penale, toate delicte serioase de tâlhărie. Deck pretinde că are treizeci de dosare în curs, deşi numărul acesta pare un pic cam mare.

Acum telefonul sună şi mai mult. Îţi trebuie multă stăpânire să vorbeşti când ştii că se află un microfon în receptor şi mă lupt cu asta în fiecare zi. Mă obsedează gândul că, înainte ca telefoanele noastre să fie ascultate, a fost nevoie de un ordin de la procuratura care să permită un astfel de abuz. Cu siguranţă că şi-a dat acordul un judecător, aşa că există un element de legitimitate în toată afacerea.

Camera de primire din faţă e încă plină de mese închiriate, acoperite de documentele cazului Black şi prezenţa lor dă impresia unei activităţi cu adevărat monumentale în curs de desfăşurare.

Măcar aici totul dă impresia de activitate. Pentru că după mai multe luni, venitul nostru nu depăşeşte suma mizeră de o mie şase sute de dolari pe lună. Brut e de trei mii două sute, dar Deck şi cu mine împărţim cheltuielile care ajung până la o mie cinci sute de dolari, fără taxe şi întreţinere.

De bine, de rău, supravieţuim. Cel mai bun client al nostru este Derrick Dogan, şi dacă putem să-i rezolvăm cazul pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari – limita poliţei prin care a fost asigurat – atunci vom răsufla şi noi mai uşuraţi. Sperăm s-o facem înainte de Crăciun, deşi nu prea văd de ce. Nici Deck, nici eu nu avem pe nimeni cu care să ne cheltuim banii.

Îmi voi petrece sărbătorile lucrând la cazul Black. Până în februarie nu mai e mult.

Corespondenţa de astăzi nu conţine nimic deosebit, cu două excepţii. În primul rând, cei de la Trent & Brent nu mi-au trimis niciun plic. Asta se întâmplă atât de rar, încât poate fi considerat un eveniment. A doua surpriză mă şochează până într-atât, încât trebuie să fac câţiva paşi prin încăpere, ca să-mi adun gândurile.

Plicul e mare, pătrat, cu numele şi adresa mea scrise de mână. Înăuntru se află o invitaţie tipărită, pentru a participa la o uluitoare vânzare de lănţişoare, brăţări şi coliere de aur, într-un magazin de bijuterii local, înainte de Crăciun. E genul de corespondenţă la care nici nu mă uit înainte de a o arunca la coş. Dar acest plic are adresa mea scrisa de mână, aşa că nu procedez ca de obicei.

Jos, sub orarul magazinului, e scris caligrafic un nume: Kelly Riker. Niciun mesaj. Nimic. Doar un nume.

Mă plimb pe străduţa respectivă vreo oră şi mă uit la copiii care patinează pe un patinoar acoperit. Grupuri de adolescenţi alunecă de la un capăt la altul al terenului. Cumpăr un platou cu mâncare chinezească fierbinte şi mănânc pe promenada de lângă patinoar.

Magazinul de bijuterii este unul dintre multele aflate sub acest acoperiş. Am văzut-o de cum am trecut prin faţă.

Intru în urma a doi tineri şi mă apropii de tejgheaua lungă, cu vitrină, unde Kelly Riker serveşte un cumpărător. Ridică ochii, mă vede şi surâde. Mă depărtez degajat câţiva paşi şi mă sprijin cu coatele de tejghea, uitându-mă la lanţurile strălucitoare de aur, groase de un deget. Magazinul e aglomerat. Vreo şase angajaţi sporovăiesc şi scot tot felul de articole din nişte cutii.

— Doriţi ceva, domnule? zice ea, la numai jumătate de metru de mine.

O privesc şi mi se înmoaie genunchii. Ne zâmbim cât să nu bată la ochi.

— Deocamdată, mă uit, spun, sperând că nu se uită nimeni la noi. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Excelent.

— Vreţi să vă arăt ceva? Acestea sunt de vânzare.

Întinde degetul spre nişte lanţuri numai bune pentru filfizoni.

— Frumos, exclam eu, apoi cobor vocea. Putem sta de vorbă?

— Nu aici, îmi spune ea, aplecându-se mai aproape de mine.

Mă mângâie o boare de parfum. Ea descuie caseta şi scoate un lanţ de vreo douăzeci de centimetri. Îl ţine în mână, ca şi cum mi l-ar arăta şi zice:

— La capătul complexului, e un cinematograf. Cumpără un bilet la filmul cu Eddie Murphy. Aşază-te la mijlocul rândului din spate. Sunt acolo, în treizeci de minute.

— Eddie Murphy? întreb eu, luând lanţul şi admirându-l.

— Frumos, nu-i aşa?

— E tot ce mi-aş putea dori. Foarte frumos. Dar aş vrea să mă mai uit.

Îmi ia lănţişorul şi zice ca o vânzătoare perfectă:

— Mai poftiţi pe la noi.

Îmi simt genunchii topiţi, în timp ce plutesc prin complex. Ştia că voi veni şi şi-a făcut planul – cinematograful, filmul, locul şi rândul. Beau o cafea lângă un Moş Crăciun ocupat şi încerc să-mi imaginez ce-mi va spune, ce gânduri are. Cumpăr biletul în ultimul moment, ca să amân cât mai mult calvarul de a mă uita la film.

Nu sunt nici cincizeci de persoane în sală. În faţă, stau nişte puşti prea mici pentru un astfel de

film, care chicotesc la fiecare obscenitate. Şi încă vreo câteva suflete triste răsfirate în întuneric. Rândul din spate e gol.

Soseşte cu câteva minute întârziere şi se aşază lângă mine. Stă picior peste picior şi fusta i s-a ridicat vreo câţiva centimetri deasupra genunchilor. Nu pot să nu mă uit.

— Vii des pe-aici? zice ea, făcându-mă să râd.

Nu pare neliniştită. Eu tremur tot.

— Nu e periculos? întreb.

— În ce sens?

— Mă refer la soţul tău.

— În seara asta a ieşit cu băieţii.

— Bea din nou?

— Da.

Asta are nişte implicaţii enorme.

— Dar nu prea mult, zice ea, după o clipă de gândire.

— Deci, nu te-a mai…

— Nu. Hai să vorbim despre altceva.

— Iartă-mă, dar mi-e teamă pentru tine.

— De ce ţi-e teamă pentru mine?

— Pentru că mă gândesc tot timpul la tine. Tu, nu?

Ne uităm la ecran, fără să vedem nimic.

— Tot timpul, zice ea şi simt că mi se opreşte inima.

Pe ecran, o fată şi un băiat îşi scot precipitaţi hainele de pe ei. Se aruncă în pat, pernele şi cearşafurile zboară prin aer, se îmbrăţişează cu foc şi se iubesc. În timpul acesta, Kelly se strânge lângă mine şi îşi strecoară braţul pe spatele meu. Până se schimbă scena, nu mai scoate niciun cuvânt. Apoi încep şi eu să respir din nou.

— Când ai început să lucrezi? o întreb.

— Acum două săptămâni. Avem nevoie de ceva bani în plus pentru Crăciun.

Probabil că va câştiga mai mult ca mine, în această perioadă.

— Îţi dă voie să lucrezi?

— Aş prefera să nu vorbesc despre el.

— Şi despre ce ai vrea să vorbim?

— Cum merge cu avocatura?

— Sunt tare ocupat. Am un proces mare, în februarie.

— Deci, îţi merge bine, nu-i aşa?

— Am de luptat, dar încet-încet mă pun pe picioare. La început, avocaţii mor de foame, însă dacă au noroc, se umplu de bani.

— Şi dacă n-au noroc?

— Mor, în continuare, de foame. Aş prefera să nu discutăm despre avocaţi.

— Bun. Cliff vrea să avem un copil.

— Şi asta o să rezolve ceva?

— Nu ştiu.

— N-o face, Kelly, zic eu cu o patimă care mă sperie.

Ne uităm unul la altul şi ne strângem mâinile.

Cum de mă aflu eu aici, într-o sală întunecată, giugiulindu-mă cu o femeie măritata? Asta-i întrebarea zilei. Şi ce se va întâmpla, dacă apare deodată Cliff şi mă prinde cu nevastă-sa? Pe care din noi îl omoară întâi?

— Mi-a spus să nu mai iau anticoncepţionale.

— Şi l-ai ascultat?

— Nu. Dar mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla, când o să vadă că nu rămân gravidă. Doar ştie că s-a mai întâmplat, ştii şi tu când. Şi încă foarte repede.

— E trupul tău.

— Şi mi-l doreşte întruna. Îl obsedează sexul.

— Uite ce-i… ştii, aş prefera să vorbim despre altceva, bine?

— Bine. Am cam luat-o razna.

— Da, cam aşa e.

Ne lăsăm mâinile şi ne uităm la film câteva momente. Se întoarce puţin şi se sprijină în cot. Aproape că ni se ating obrajii.

— N-am vrut decât să te văd, Rudy, zice ea şoptit.

— Eşti fericită? o întreb, atingându-i obrazul cu dosul palmei.

Cum să fie?

Clătina din cap.

— Nu. Nu tocmai.

— Şi ce-aş putea eu să fac?

— Nimic.

Îşi muşcă buzele şi cred că i s-au umezit ochii.

— Trebuie să iei o hotărâre, îi spun.

— Da?

— Fie să mă uiţi, fie să dai divorţ.

— Credeam că eşti prietenul meu.

— Şi eu, la fel. Dar nu-i aşa. E mai mult decât prietenie şi-o ştim amândoi.

Ne mai uităm câteva clipe la film.

— Trebuie să plec, zice ea. Pauza mea e pe sfârşite. Iartă-mă că te-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat, Kelly. Sunt fericit că te văd. Dar n-am de gând să mă fofilez aşa. Dai divorţ sau mă uiţi.

— Nu pot să te uit.

— Atunci, hai să facem dosarul de divorţ. Putem şi mâine. Te-ajut să scapi de idiotul ăla şi-apoi suntem fericiţi.

Se apleacă, mă sărută pe obraz şi pleacă.

Fără să mă consulte în prealabil, Deck îşi scoate telefonul din biroul lui şi i-l duce lui Butch, apoi pleacă amândoi la o cunoştinţă de-a lor care a lucrat, cândva, în armată. După părerea acestui tip, microfonul ascuns în telefon nu seamănă deloc cu cele folosite de FBI sau de alte agenţii similare. Acesta are o calitate îndoielnică, e fabricat în Cehoslovacia şi are o rază scurtă de acţiune. Se ascultă, deci, de undeva din apropiere. E aproape sigur că n-a fost implantat de poliţişti.

Îl ascult, în timp ce îmi beau cafeaua, cu o săptămână înainte de Ziua Recunoştinţei.

— Altcineva ne ascultă, zice Deck precipitat.

Sunt atât de uluit, încât nici nu pot reacţiona.

— Cine ar putea fi? întreabă Butch.

— De unde naiba să ştiu? rostesc eu tăios.

Tipul ăsta n-are niciun drept să-mi pună astfel de întrebări. După ce va pleca, am să-l iau pe Deck la rost că l-a lăsat să-şi bage nasul atâta. Mă uit la partenerul meu care însă evită să mă privească şi tresare, aşteptând să ne atace cineva.

— Oricum, n-au fost cei de la FBI, conchide Butch sigur pe el.

— Mulţumesc.

Plătim cafeaua şi ne întoarcem la birou. Butch mai controlează o dată telefoanele. Microfoanele sunt la locul lor. Întrebarea este cine ne ascultă.

Mă duc în biroul meu, mă încui şi-mi fac de lucru, aşteptând să plece Butch. Poate reuşesc să concep vreun plan strălucit. În sfârşit, Deck îmi bate puternic în uşă, ca să-l aud.

Discutăm despre micul meu plan. Deck pleacă în centru, la tribunal. După o jumătate de oră, mă sună şi mă anunţa că a făcut rost de câţiva clienţi. Fictivi, bineînţeles. Îmi spune că a sunat doar aşa, să vadă ce se mai întâmpla pe la birou şi mă întreabă dacă n-am nevoie de ceva din oraş. Mai stăm puţin de vorbă, apoi zic:

— Ia ghiceşte, cine vrea să se înţeleagă cu noi?

— Cine?

— Dot Black.

— Dot Black? întreabă el, făcând pe neîncrezătorul.

Deck are ceva talent actoricesc.

— Da, am trecut pe la ea în dimineaţa aceasta, i-am dus o tartă cu fructe şi mi-a spus că nu crede că mai are putere să treacă printr-un proces, aşa că ar fi bine să ne înţelegem.

— Cât vrea?

— A zis o sută şaizeci de mii. S-a gândit bine şi, o dată ce oferta lor e de o sută cincizeci de mii de dolari, crede că pentru ea va fi o mică victorie, dacă îi plătesc mai mult decât vor ei. Are impresia

că se pricepe la negocieri. Am încercat să-i explic anumite lucruri, dar ştii cât e de încăpăţânată.

— Nu face una ca asta, Rudy. Cazul acesta valorează o avere.

— Ştiu. Kipler crede că vom obţine o sumă foarte mare, dar ştii cum e, din punct de vedere etic, trebuie să iau legătura cu Drummond şi să încerc să ne înţelegem. Aşa vrea clienta mea.

— Nu face una ca asta. O sută şaizeci e o nimica toată.

Deck vorbeşte foarte convingător şi mă trezesc rânjind. Simt cum socoteşte ce parte i s-ar cuveni din o sută şaizeci de mii.

— Şi crezi că vor accepta să plătească o sută şaizeci de mii? întreabă el.

— Nu ştiu. Am avut impresia că o sută cincizeci e suma cea mai mare pe care ne-o oferă. Dar nu m-am gândit serios.

Dacă Marele Profit vrea să plătească o sută cincizeci de mii, atunci mai aruncă ei încă zece mii, fără probleme.

— Stăm de vorbă când vin, spune el.

— Bun.

Închide şi peste treizeci de minute se aşază în faţa mea, la birou.

A doua zi dimineaţa, la noua fără cinci, sună telefonul. Deck înşfacă receptorul la el în birou, apoi aleargă la mine.

— E Drummond, spune el.

Mica noastră firmă a încropit patruzeci de dolari şi a cumpărat un aparat de înregistrare de la Radio Shack. E conectat la telefonul meu. Sperăm din tot sufletul să nu afecteze microfonul dinăuntru. Butch e de părere că nu-i nicio problemă.

— Alo, zic eu, încercând să mă stăpânesc.

— Rudy, sunt Leo Drummond, îmi spune el cu căldură. Ce mai faci?

Din punct de vedere etic, ar trebui să-i spun că această convorbire va fi înregistrată, ca să-i dau o

şansă. Dar, din motive lesne de înţeles, am hotărât împreuna cu Deck să n-o fac. N-are niciun rost. Ce mai contează etica între parteneri?

— Bine, domnule Drummond. Dumneata?

— Bine şi eu. Ascultă, va trebui să ne punem de acord, în legătură cu depoziţia doctorului Kord. Am discutat cu secretara lui. Ce-ai zice de douăsprezece decembrie? La zece, la el la cabinet.

Cred că depoziţia lui Kord va fi ultima, numai dacă Drummond nu se mai gândeşte la altcineva care să aibă vreo legătură cât de depărtată cu acest caz. E ciudat că mă sună el pe mine să stabilim data şi, pe deasupra, să mă mai întrebe şi daca îmi convine.

— Îmi convine, zic eu.

Deck se foieşte pe lângă biroul meu nerăbdător.

— Bun. Nu va dura prea mult. Cel puţin, aşa sper eu. E de-a dreptul scandalos cât cere.

Acum suntem colegi, nu-i aşa? Avocaţi împotriva doctorilor!

— Într-adevăr, scandalos.

— Da, asta e. Ştii, Rudy, de fapt ce vrea clientul meu?

— Ce?

— Păi, nu vor să-şi piardă o săptămână întreagă în Memphis, cu procesul. Oamenii aceştia sunt persoane importante, cu funcţii, şi nu le convine din niciun punct de vedere. Au orgoliu şi cariere de apărat. Vor o înţelegere şi mi-au spus să-ţi transmit acest lucru. E vorba să negociem, nu să impunem nişte condiţii, înţelegi?

— Da, zic eu şi-i fac cu ochiul lui Deck.

— Expertul tău spune că un transplant de măduvă costă între o suta cincizeci de mii şi două sute de mii de dolari, iar noi nu avem nimic împotrivă, în legătură cu suma. Asta presupunând că clientul meu ar fi de vină. Hai să zicem, prin absurd, că-i aşa. În acest caz, clientul meu ar fi dispus să plătească în jur de o sută şaptezeci şi cinci de mii.

— Dacă zici dumneata…

— Ei, atunci noi atât oferim, dacă ne înţelegem pe loc. O sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari! Şi terminăm cu depoziţiile. Îţi trimit un cec într-o săptămână.

— Nu cred că-mi convine.

— Uite ce-i, Rudy. Băiatul acela nu mai poate fi readus la viaţa nici cu miliarde de dolari. Trebuie să-l faci pe clientul tău să priceapă. Cred că şi ea vrea să ne înţelegem. Vine o vreme când avocatul trebuie să se comporte ca atare şi să preia sarcinile care-i revin. Amărâta aia bătrână nici nu ştie ce-o aşteaptă la proces.

— Am să stau de vorbă cu ea.

— Sun-o chiar acum. Mai stau o oră la birou. Sun-o.

Ce şarlă! Probabil că mă poate asculta direct de la telefonul lui. Ce i-ar mai plăcea să tragă cu urechea!

— Vă caut eu, domnule Drummond. Vă doresc o zi bună.

Pun receptorul jos, dau banda de la capăt şi o ascult tare. Deck se tolăneşte într-un scaun cu gura căscată, arătându-şi cei patru dinţi lucitori.

— Ei ne-au pus microfoane la telefon, zice el sincer uluit, după ce se termină banda.

Ne uităm lung la casetofon, ca şi cum ar fi foarte clar. Câteva minute nici nu pot să mă mişc, atât sunt de şocat. Nimic nu se mişcă. Nimic nu merge. Deodată, sună telefonul, dar niciunul din noi nu îndrăzneşte să se atingă de el. Aparatul acesta ne umple de spaimă.

— Cred c-ar trebui să-i spunem lui Kipler, zic eu într-un târziu, rostind cuvintele cu multă greutate.

— Nu cred, spune Deck, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-şi ochii.

— De ce nu?

— Ia să ne gândim puţin. Ştim că Drummond şi/sau clientul lui ne-au pus telefonul, sub

observaţie. Oricum, Drummond ştie, pentru că l-am prins. Dar e imposibil să fim absolut siguri, să-l prindem în flagrant.

— O să nege până-n pânzele albe.

— Exact. Aşa că ce-o să facă Kipler? Să-l acuze fără dovezi solide? Să-l mai perpelească?

— S-a obişnuit şi cu asta deja.

— Şi n-o să aibă nicio influenţă asupra procesului. N-ai cum să le spui juraţilor că domnul Drummond şi clientul lui au jucat necinstit în timpul cercetării preliminare.

Ne uităm la casetofon, rumegând totul în linişte şi încercând să găsim o cale în ceaţă. Anul trecut, am aflat la cursul de etică cum a fost pedepsit un avocat, numai pentru că a înregistrat convorbirea cu un confrate. Sunt vinovat, dar păcatul meu pare minuscul, în comparaţie cu fapta josnică a lui Drummond. Necazul e că aş putea fi pus la zid, dacă s-ar afla de banda asta. Drummond n-ar fi niciodată acuzat, pentru că nu se poate demonstra nimic. În ce măsură e şi el implicat? O fi fost ideea lui să ni se asculte telefoanele? Sau se foloseşte, pur şi simplu, de informaţiile furate de clientul lui?

Nici asta n-o s-o ştim niciodată. Şi, într-un fel, nici nu are vreo importanţă. Iar el ştie foarte bine.

— Putem să folosim totul în avantajul nostru, zic eu.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Dar trebuie să avem mare grijă, să nu se prindă.

— Da, să ne folosim de chestia asta la proces. Trebuie să aşteptăm momentul potrivit, când să-i lovim pe ticăloşii ăştia.

Începem să rânjim amândoi deodată. După două zile, îl sun pe Drummond şi îi comunic vestea trista că clienta mea nu are nevoie de banii lui scârboşi. Îi mărturisesc că se comportă cam ciudat în ultima vreme. Ba se teme să mai apară la tribunal, ba abia aşteaptă procesul. În perioada aceasta, vrea să lupte.

Nu bănuieşte absolut nimic. Revine la vechea tehnică dură, ameninţându-mă că oferta nu va mai fi repetată şi că procesul va fi o treabă murdară, cu un sfârşit amar. Bineînţeles, cei care trag cu urechea la Cleveland sunt mulţumiţi de comportamentul lui. Mă întreb în cât timp ajunge banda la ei.

Banii ar trebui acceptaţi. Lui Dot şi lui Buddy le vor reveni peste o sută de mii de dolari – o sumă pe care nici nu vor fi în stare s-o cheltuiască. Avocatul lor va primi vreo şaizeci de mii – o adevărată pleaşcă. Dar banii nu înseamnă nimic pentru familia Black. N-au avut niciodată şi nici nu mai visează să se îmbogăţească acum. Dot nu vrea decât să se afle oficial ce i-a făcut Marele Profit fiului ei. Vrea o judecată care să-i dea dreptate, să se spună clar că Donny Ray a murit din cauza societăţii de asigurări.

În ceea ce mă priveşte, mă surprinde cât de indiferent sunt la bani. Da, mă tentează, dar nu mă fac praf. Oricum, nu mor de foame. Sunt tânăr şi voi mai avea şi alte cazuri.

Şi sunt sigur de un lucru: daca Marele Profit e atât de speriat încât să-mi pună telefoanele sub ascultare, înseamnă că are de ascuns secrete cumplite. Oricât de tracasat aş fi, mă trezesc visând la proces.

Booker şi Charlene mă invită să-mi petrec Ziua Recunoştinţei împreună cu clanul Kane. Bunica lui locuieşte într-o căsuţa din sudul Memphisului şi e clar că face mâncare de o săptămână. Afară e frig şi umezeală, aşa că suntem obligaţi să rămânem în casa toată după-amiaza. Sunt cel puţin cincizeci de persoane între şase luni şi optzeci de ani, eu fiind singura faţă albă printre ei. Mâncăm ore întregi. Bărbaţii se înghesuie în salon, să se uite la tot felul de meciuri la televizor. Booker şi cu mine mâncăm plăcintă cu pecan şi bem cafea, sprijiniţi de capota unui automobil, în garaj, tremurând de frig şi

sporovăind. Mă întreabă de viaţa mea amoroasă şi îl asigur că, pentru moment, e inexistentă. Afacerile îmi merg bine. El îmi spune că munceşte douăzeci şi patru de ore pe zi. Charlene mai vrea un copil, dar e greu să mai rămână gravidă, când el e mereu plecat.

Viaţă de avocat hăituit.

39

Ştiam că-i vom primi prin poştă şi pasul greu al lui Deck îmi confirmă vestea cea mare. Intră în biroul meu, fluturând un plic:

— I-am primit! I-am primit! Suntem bogaţi!

Desface plicul, scoate cu grijă cecul dinăuntru şi mi-l pune uşor pe birou. Îl admirăm amândoi. Douăzeci şi cinci de mii de dolari, de la State Farm! E Crăciunul!

Pentru că Derrick Dogan mai e încă în cârje, ne grăbim să ajungem la el acasă, să perfectăm hârtiile. Semnează unde îi spunem şi împărţim banii. El obţine 16.667 de dolari, iar noi, 8.333. Deck a vrut să-l mai taxeze pentru diverse cheltuieli – copii, taxe poştale, telefoane şi alte mărunţişuri pe care le pun avocaţii în cârca clientului, dar eu am zis nu.

Ne luăm rămas-bun de la el, îi dorim însănătoşire grabnică şi încercăm să ne arătăm regretul pentru ceea ce i s-a întâmplat, dar e destul de greu.

Ne hotărâm să luăm fiecare câte trei mii de dolari, iar restul să lăsam la firmă, având în vedere lunile „subţiri" care ne aşteaptă. Tot pe cheltuiala firmei, luăm masa la un restaurant de lux din estul oraşului. Avem acum o carte de credit emisă de o bancă oarecare, impresionată de statutul meu de avocat. Ca să evităm insolvabilitatea, am hotărât împreuna cu Deck să nu ne folosim de cartea de credit, decât în situaţii deosebite şi cu acordul amândurora.

Îmi ridic cei trei mii de dolari şi îmi cumpăr o maşină. Nu e nouă, dar am visat la ea încă de când am făcut înţelegerea cu Dogan. E un Volvo DL din 1984, albastru, cu patru viteze şi supraalimentare, într-o stare foarte bună, cu numai două sute de mii de kilometri la bord. Pentru un Volvo asta nu înseamnă prea mult. Primul şi ultimul proprietar a

fost un bancher care s-a declarat foarte mulţumit de performanţele acestui automobil.

Am cochetat cu ideea de a-mi cumpăra o maşină nouă, dar nu suport ideea să intru în datorii.

E primul meu automobil cumpărat de când sunt avocat. Vând Toyota pe trei sute de dolari şi de banii aceştia îmi cumpăr un telefon de maşină. Încet-încet, Rudy Baylor se pune pe picioare.

Încă de câteva săptămâni, m-am hotărât să nu-mi petrec Crăciunul în oraş. Amintirile de anul trecut încă mă dor. Voi fi singur, aşa că-mi va fi mai uşor dacă plec. Deck mi-a propus vag să petrecem împreună, dar nu mi-a dat detalii. I-am spus că mă voi duce, probabil, la mama.

Când nu călătoresc în rulota lor, mama şi Hank îşi parchează jucăria în spatele căsuţei lui din Toledo. N-am văzut niciodată nici casa, nici maşina şi nu-mi voi petrece Crăciunul cu Hank. Mama m-a sunat după Ziua Recunoştinţei şi m-a invitat cu jumătate de gură să vin să-mi petrec sărbătorile cu ei. Am refuzat, spunându-i că sunt prea ocupat. Le voi trimite o felicitare.

Mama nu mi-e nesuferită, dar pur şi simplu am încetat să mai stăm de vorbă. Ruptura s-a produs treptat, nu ca în cazul certurilor furtunoase şi greu de uitat.

După câte îmi spune Deck, tribunalul ia vacanţă din 15 decembrie, până după Anul Nou. Nu se planifică, în această perioadă, nici procese, nici audieri. Avocaţii şi firmele lor se ţin numai de petreceri la birou şi de dejunuri cu angajaţii. Un moment minunat pentru mine să plec din oraş.

Pun documentaţia cazului Black în portbagajul maşinuţei mele lucitoare, împreună cu câteva haine, şi-o pornesc la drum. Hoinăresc fără niciun ţel pe şosele cu două benzi, înspre nord-vest, până dau de zăpadă, în Kansas şi Nebraska. Dorm în moteluri ieftine, mănânc gustări şi admir toate peisajele posibile. Câmpiile din nord au fost

bântuite de viscol. Drumurile sunt străjuite de troiene înalte. Preriile albe par nişte grămezi de nori cumulus căzuţi pe pământ.

Singurătatea şoselelor mă înviorează.

Ajung, în sfârşit, la Madison, Wisconsin, pe 23 decembrie. Găsesc un hotel mic, cu un bufet plăcut, în care se servesc mâncăruri calde, şi pornesc pe străzile din centru, intrând din magazin în magazin, ca tot omul. Sunt anumite lucruri la care nu pot renunţa de Crăciun.

Stau pe o bancă îngheţată dintr-un parc, cu zăpada sub picioare şi ascult un cor viguros de colindători. În momentul acesta, nimeni pe lume nu ştie unde mă aflu. Nici în ce oraş, nici în ce stat. Libertatea aceasta îmi dă aripi.

După ce-mi iau cina şi beau câteva paharele la barul hotelului, îl sun pe Max Leuberg. Şi-a reluat postul lui de profesor de drept la universitatea de aici şi îl sun cam o dată pe lună, ca să-i cer câte-un sfat. I-am trimis copii după toate documentele relevante, împreună cu cererile, cercetările şi majoritatea depoziţiilor. Pachetul pe care i l-am pus la poştă cântărea aproape şapte kilograme şi expedierea lui m-a costat treizeci de dolari. Deck a fost de acord.

Max pare sincer fericit că sunt la Madison. Pentru că e evreu, Crăciunul nu prea contează pentru el. Alaltăieri, mi-a spus la telefon că e o perioadă excelentă pentru muncă. Îmi dă indicaţii unde îl pot găsi.

A doua zi dimineaţa, la ora nouă, temperatura e de minus unsprezece grade, iar eu mă îndrept spre facultatea de drept. E deschisă, dar peste tot e pustiu. Leuberg mă aşteaptă în biroul său cu o cafea fierbinte. Vorbim vreo oră despre Memphis şi de lucrurile care i-au plăcut acolo. Printre ele, în niciun caz facultatea de drept. Biroul lui de aici seamănă foarte bine cu cel de la Memphis, dezordonat, fără rafturi, cu afişe politice

provocatoare lipite pe pereţi. El e cum îl ştiu: părul des zbârlit, îmbrăcat în ginşi şi cu pantofi sport albi în picioare. Poartă şosete, asta numai pentru că zăpada e de treizeci de centimetri. E expansiv şi plin de energie.

Îl urmez pe coridor, până la o sală mică de seminar, cu o masă lungă la mijloc. Are cheia de la această încăpere. Dosarul pe care i l-am trimis e întins pe masă. Stăm pe scaune, unul în faţa celuilalt, iar el mai toarnă nişte cafea dintr-un termos. Ştie că până la proces nu mai sunt decât şase săptămâni.

— Ai avut oferte de înţelegere?

— Da, mai multe. Au ajuns la o sută şaptezeci şi cinci de mii, dar clienta mea nu e de acord.

— Cam neobişnuit, dar nu mă surprinde.

— Cum de nu te surprinde?

— Pentru că i-ai încolţit. Sunt foarte descoperiţi, Rudy. Este unul dintre cazurile de rea-credinţă cele mai grozave din câte cunosc. Şi, crede-mă, am văzut mii.

— Şi mai e ceva.

Îi povestesc despre cum am descoperit că Drummond mi-a pus telefonul sub observaţie.

— Am mai auzit aşa ceva, zice el, într-un caz din Florida; dar avocatul reclamantului nu şi-a controlat telefonul, până după proces. A devenit bănuitor, pentru că apărarea părea că ştie tot ce face şi ce gândeşte. Dar în cazul tău, e altceva!

— Cred că sunt morţi de frică, zic eu.

— Sunt înspăimântaţi, dar să nu ne ambalăm prea tare. Sunt pe teren prielnic acolo. În districtul vostru, lumea nu prea dă doi bani pe daune punitive.

— Aşadar, ce propui?

— Ia banii şi fugi.

— Nu pot. Şi nu vreau. Nici clienta mea nu e dispusă să facă una ca asta.

— Bun. E timpul să-i aducem pe oamenii ăia în secolul douăzeci. Unde ţi-e casetofonul?

Sare de pe scaun şi începe să ţopăie prin încăpere. Se apropie de o tablă şi profesorul din el e gata să ţină o prelegere. Scot un casetofon din servietă şi îl pun pe masă. Stau cu pixul în mână, gata de scris.

Max îşi dă drumul şi timp de o oră mâzgălesc hârtiile plin de zel şi îi pun întrebări. Îmi vorbeşte despre martorii mei şi-ai lor, despre documente şi diverse strategii. Max a studiat tot ce i-am trimis. Jubilează la gândul că-i voi face praf pe ticăloşii aceia.

— Păstrează ce-i mai bun la urmă, zice profesorul. Pune banda cu mărturia bietului băiat muribund. Bănuiesc că arată jalnic.

— Cum nu se poate mai rău.

— Excelent! E imaginea cea mai puternică cu care trebuie să rămână juriul. După asta, în trei zile ai terminat.

— Şi-apoi?

— Apoi, dă-te la o parte şi urmăreşte-i să vezi cum se explică.

Se opreşte brusc şi ia ceva de pe masă. Îmi dă hârtia.

— Ce-i asta?

— E o nouă poliţă emisă luna trecută de Marele Profit, pentru unul dintre studenţii mei. I-am plătit-o eu şi o vom anula în ianuarie. Am vrut doar să văd cum se exprimă acum. Ghiceşte ce-au exclus de pe listă.

— Transplanturile de măduva osoasă.

— Toate transplanturile, inclusiv pe cele de măduvă osoasă. Păstreaz-o şi foloseşte-o la proces. Cred că ar fi bine să-i întrebi de ce şi-au schimbat poliţele la câteva luni după ce li s-a intentat acest proces. Şi de ce exclud transplantul de măduvă. Şi dacă asta nu era prevăzut în poliţa familiei Black, de ce n-au plătit când li s-a cerut? Frumoasă treabă, Rudy. La naiba, trebuie să vin şi eu la procesul ăsta!

— Te rog.

Ce bine m-aş simţi să mai am un prieten lângă mine, în afară de Deck, ca să mă consult cu el.

Max mai are nişte probleme în legătură cu dosarul nostru de cereri, aşa că ne pierdem curând printre hârtii. Îmi car cele patru cutii cu acte din portbagaj până în sala de seminar şi pe la amiază încăperea arată ca un câmp de bătălie.

Energia lui e contagioasă. În timpul mesei de prânz, îmi ţine o prelegere despre contabilitatea în societăţile de asigurări. O dată ce nu sunt obligaţi să se supună legilor federale antitrust, şi-au format propriile lor metode. Practic, nicio gardă financiară nu înţelege ce se întâmplă pe terenul financiar al unei societăţi de asigurări. Nici nu trebuie înţeleşi, pentru că nu vor ca restul lumii să ştie ce fac ei. Dar Max are nişte informaţii.

Marele Profit valorează între patru sute şi cinci sute de milioane de dolari, din care jumătate ascunşi în rezerve şi surplusuri. Acest lucru trebuie explicat juriului.

Nu îndrăznesc să-i propun o grozăvie ca aceea să lucram în ziua de Crăciun, dar Max e crai pe plai. Soţia lui a plecat în vizită la rude, la New York. Nu are nimic altceva de făcut şi vrea din tot sufletul să terminăm şi celelalte două cutii cu acte.

Umplu trei agende juridice cu notiţe şi vreo şase casete în care îşi dă cu părerea în diverse probleme. Când îmi spune, în sfârşit, că am terminat, mă simt epuizat. E douăzeci şi cinci decembrie, seara târziu. Mă ajută să-mi împachetez hârtiile şi să car cutiile la maşina. Ninge iar, cu fulgi grei.

Ne luăm rămas bun în faţa facultăţii de drept. N-am cuvinte să-i mulţumesc. Îmi doreşte succes, mă pune să-i promit că îl voi suna cel puţin o dată pe săptămână până la proces şi în fiecare zi, în timpul acestuia. Îmi spune din nou că s-ar putea să dea o fugă, să asiste şi el.

Îi fac semn cu mâna printre fulgii de zăpadă.

Îmi ia trei zile să-mi croiesc drum până la Spartanburg, Carolina de Sud. Automobilul meu se descurcă minunat pe drum, mai ales pe gheaţa şi zăpada din Midwest. Îl sun la un moment dat pe Deck de la telefonul meu din maşină. La birou, e linişte, îmi spune el. Nu m-a căutat nimeni.

Mi-am petrecut ultimii trei ani şi jumătate studiind să-mi iau diploma de avocat, lucrând, din când în când, la Yogi's. Am avut foarte puţin timp liber. Călătoria aceasta pe bani puţini prin ţară le-ar putea părea unora plictisitoare, dar pentru mine e o vacanţă de lux. Îmi limpezeşte creierul şi sufletul şi îmi permite să mă gândesc şi la altceva, decât la avocatură. Am scăpat de nişte poveri, una dintre ele fiind Sara Plunkmore. Am alungat orice ranchiună. Viaţa e prea scurtă, ca să mă apuc să dispreţuiesc oamenii, numai pentru că nu s-au comportat altfel. Păcatele strigătoare la cer ale lui Loyd Beck şi Barry X. Lancaster le iert undeva prin vestul Virginiei. Jur să nu mă mai gândesc şi să nu-mi mai fac griji în legătură cu domnişoara Birdie şi cu familia ei mizerabilă. Îşi pot rezolva problemele şi fără mine.

Parcurg kilometri întregi gândindu-mă la Kelly Riker, la dinţii aceia perfecţi, la picioarele ei bronzate şi la vocea dulce.

Când mă întorc la problemele de drept, mă concentrez la procesul care se conturează tot mai clar. În biroul meu, nu există decât un dosar care merită să se apropie de tribunal, aşa că şi eu mă gândesc numai la el. Exersez felul în care voi începe să mă adresez juriului. Îi perpelesc pe ticăloşii de la Marele Profit. Aproape că mă apucă plânsul, în timp ce îmi spun pledoaria finală.

Şoferii care trec pe lângă mine îmi aruncă priviri curioase, dar ce-mi pasă mie? Nu mă cunoaşte nimeni.

Am stat de vorbă cu patru avocaţi care au avut procese sau sunt în curs să dea în judecată Marele Profit. Primii trei nu m-au ajutat cu nimic. Al

patrulea avocat e din Spartanburg. Îl cheamă Cooper Jackson şi cazul lui are ceva ciudat. N-a putut să-mi spună la telefon (vorbea de acasă). Dar mi-a spus că pot să trec pe la el, pe la birou, ca să-mi pună dosarul la dispoziţie.

Îl găsesc în clădirea unei bănci din centrul oraşului – o firmă cu şase avocaţi, în cabinete moderne. L-am sunat ieri, din maşină, pe când eram prin Carolina de Nord şi mi-a spus că astăzi e disponibil. Lucrurile se mişcă mai încet în preajma Crăciunului, mi-a spus el.

E un bărbat solid, cu pieptul lat şi picioare groase. Are barba neagră şi ochii ca antracitul, strălucitori şi expresivi. Are patruzeci şi şase de ani şi îmi spune că lucrează pe sistem *cota litis*. Înainte să-mi povestească tărăşenia cu societatea de asigurări, se duce să verifice dacă uşa e bine închisă.

Nu are voie să-mi spună ceea ce s-a întâmplat. A încheiat o înţelegere cu Marele Profit şi a semnat, atât el, cât şi clientul lui un pact secret prin care se prevăd sancţiuni severe, în cazul în care se descoperă termenii acestui contract. Nu-i plac lucrurile de genul acesta, dar nu sunt neobişnuite. A făcut acum un an dosarul de urmărire penală pentru o doamnă care avea nevoie de o operaţie de sinus. Marele Profit i-a refuzat cererea pe motivul că mai avusese o intervenţie chirurgicală de chist ovarian, cu cinci ani înainte de cumpărarea poliţei. Chistul acela constituia o condiţie preexistentă, după cum era scris în scrisoarea de refuz. Solicitarea era de unsprezece mii de dolari. Doamna a mai trimis câteva cereri care i-au fost, la rându-le, refuzate, aşa că l-a angajat pe Cooper Jackson. Acesta s-a dus de patru ori la Cleveland cu avionul personal şi a luat opt depoziţii.

— Sunt cei mai opaci şi mai lunecoşi tipi pe care i-am întâlnit în viaţa mea, zice el, referindu-se la salariaţii societăţii de asigurări.

Lui Jackson îi plac procesele grele şi se pretează la orice joc, fără limite. Aşa a făcut şi în cazul acesta, până când, dintr-o dată, Marele Profit a cerut să ajungă la o înţelegere.

— Şi-aici urmează partea confidenţială, îmi spune el, simţind o adevărată plăcere la gândul că violează înţelegerea cu ticăloşii aceia şi că-şi varsă tot focul.

Pun pariu că a mai povestit asta de o sută de ori.

— Ne-au plătit unsprezece mii, plus două sute de mii de dolari, ca să-i lăsăm în pace.

Clipeşte, aşteptând să reacţionez. Asta da, înţelegere! Marele Profit a plătit cu vârf şi îndesat. Nici nu-i de mirare că a cerut atâta discreţie.

— Uluitor! zic eu.

— Da, într-adevăr. Eu, unul, n-am vrut să închei înţelegerea aceea, dar biata mea clientă avea nevoie de bani. Sunt sigur că am fi obţinut un verdict pe cinste.

Îmi mai spune nişte poveşti vânătoreşti, ca să mă asigure că a făcut bani frumoşi la viaţa lui, apoi îl urmez într-o încăpere mică, fără ferestre, plină de rafturi, pe care se află nişte cutii de carton identice. Îmi arată trei dintre ele, apoi se întinde cu trupul lui masiv spre rafturi.

— Uite aici toată schema solicitărilor, zice el, atingând una dintre cutii ca şi cum înăuntru s-ar afla cine ştie ce mister. Cererea de despăgubire ajunge în mâinile unui funcţionar mărunt. Lucrătorii din acest compartiment sunt cel mai puţin pregătiţi în domeniu şi cel mai prost plătiţi. Aşa e în toate societăţile de asigurări. Crema lucrează în compartimentul de investiţii, nu la cereri sau garanţii.

Aşadar, acest funcţionar mărunt face un rezumat al cererii şi începe procesul de garantare ulterioară a cererii. Trimite între timp o scrisoare de refuz solicitantului. Sunt sigur că şi tu eşti în posesia unui astfel de document. După aceea, funcţionarul solicită fişele medicale pe cinci ani, pe care le

trece în revistă. Asiguratul primeşte atunci altă scrisoare de genul: „Cererea se refuza, până la noi cercetări”. Şi de-aici începe comedia. Funcţionarul trimite dosarul la secţiunea de solicitări de garanţie, iar cei de-acolo dau un răspuns de genul: „Nu onoraţi această cerere, până nu aprobăm noi”. Corespondenţa între cele două departamente continuă, începe să se strângă un munte de hârtii, memorii, clauze, sub-clauze. Departamentele cu pricina intră într-un adevărat război. Vreau să reţii faptul că, deşi cele două compartimente aparţin aceleiaşi companii, salariaţii nici nu se cunosc între ei. Şi nu ştiu nimic din ceea ce fac ceilalţi. Bineînţeles că toată treaba e intenţionată. Între timp, clientul e bombardat cu scrisori, când de la unii, când de la ceilalţi. Până la urmă, renunţă, făcându-le astfel pe plac celor de la asigurări. Statistic, doar unul din douăzeci şi cinci apelează la serviciul unui avocat.

Îmi readuc în minte documente şi fragmente de depoziţii, în timp ce îl ascult şi-mi cade fisa.

— Cum poţi demonstra asta? îl întreb eu.

Loveşte uşor cu palma una din cutii.

— Totul e-aici. Majoritatea documentelor nu-ţi sunt de niciun folos. Dar am manualele.

— Pai, le am şi eu.

— Poţi să cercetezi toate materialele. Sunt aranjate perfect. Am un asistent extraordinar; de fapt, am doi.

O fi, dar eu, Rudy Baylor, am un *paraavocat!*

Mă lasă acolo cu materialele şi eu mă reped la manuale. Unul se referă la solicitări, celălalt, la garanţii. La prima vedere, par identice cu cele pe care le-am primit şi eu, pentru cercetare. Procedurile sunt aranjate pe secţiuni. Încep cu o tablă de materii şi se termină cu un glosar. Nu sunt decât nişte instrucţiuni pentru conţopişti.

Deodată, observ ceva diferit. La sfârşitul manualului pentru solicitări, există o secţiune U, care lipseşte din exemplarul meu. Citesc cu atenţie

şi încep să înţeleg. Şi în manualul pentru garanţii se află o secţiune U. E cealaltă jumătate a schemei, aşa cum mi-a povestit Cooper Jackson. Dacă le citeşti pe amândouă, observi că cele două secţiuni se îndrumă una pe cealaltă să respingă solicitarea, pe motiv că e necesară o mai amplă studiere a problemei. Îşi plimbă dosarul de la unul la altul, cu instrucţiuni precise să nu dea curs cererii asiguratului, până la instrucţiuni ulterioare.

Acestea însă nu se mai trimit niciodată. Niciunul din cele două compartimente nu poate plăti poliţa, fără avizul celuilalt.

Ambele secţiuni U dau indicaţii precise despre fiecare mişcare a documentelor, mai ales pentru o eventuală prezentare a lor, dacă într-o bună zi se solicită acest lucru. Atunci vor demonstra cât de mult au muncit şi-au cercetat, până să refuze respectiva cerere.

Niciunul din volumele mele nu conţine secţiunea U. A fost scoasa cu bună-ştiinţă, înainte de a-mi fi trimise. Ei – escrocii din Cleveland şi, probabil, avocaţii lor din Memphis – mi-au ascuns deliberat acest capitol. Asta înseamnă, ca să mă exprim eufemistic, o cercetare într-un picior!

Îmi revin repede din uluială şi mă trezesc râzând la gândul că voi flutura cele două secţiuni pe sub nasul juriului, la proces.

Mă uit ore întregi şi prin celelalte hârtii, dar nu-mi pot lua ochii de la manuale.

Lui Cooper îi place să bea votcă la el în birou, dar numai după ora şase după-amiază. Mă invită şi pe mine la un păhărel, îşi scoate sticla dintr-un frigider mic dintr-o debara ce ţine loc de bar. Bea fără apă sau gheaţă. Sorb şi eu o înghiţitură şi simt cum mă arde până în măruntaie.

După ce-şi termină primul pahar dintr-o duşcă, zice:

— Sunt sigur că ai copii după investigaţiile care s-au făcut în legătură cu Marele Profit.

Habar n-am de-aşa ceva şi nu-i ascund.

— Nu, nu tocmai.

— Trebuie să le studiezi şi pe acestea. Am trimis un raport la Procuratura Generală din Carolina de Sud, la un fost coleg de-al meu, şi în momentul de faţă se fac investigaţii. La fel, şi în Georgia. Însărcinatul cu probleme de asigurări din Florida a pornit o anchetă oficială. Se pare că au fost respinse un număr considerabil de cereri într-o perioadă scurtă de timp.

Cu luni în urmă, pe când mai eram încă student la facultatea de drept, Max Leuberg a zis ceva despre un dosar înaintat la Departamentul General al Asigurărilor. Mi-a spus şi că nu are mari sorţi de izbândă, pentru că respectiva instituţie lucrează mână în mână cu societăţile de asigurări.

Nu ştiu de ce, simt că-mi scapă ceva. În fond, e primul meu caz de rea-credinţă.

— Se vorbeşte despre o acţiune de clasă, ştiai? zice el cu ochii strălucitori şi clipind la mine neîncrezător.

Ştie foarte bine că habar n-am de nicio acţiune de clasă.

— Unde?

— E vorba de nişte avocaţi din Raleigh. Au vreo câteva reclamaţii în cazuri mărunte de rea-credinţă împotriva Marelui Profit, dar deocamdată aşteaptă. Compania aceasta mai trebuie să primească vreo câteva lovituri. Bănuiesc că uneltesc ceva.

— Câte poliţe exista?

Am pus această întrebare şi în cursul cercetării, dar n-am primit încă niciun răspuns.

— Ceva mai puţin de o sută de mii. Dacă presupunem că în zece la sută pe an din acestea se fac solicitări de zece la sută, înseamnă zece mii. Să zicem că resping jumătate. Deci, cinci mii. Solicitarea medie e de zece mii. Dacă înmulţim zece mii cu cinci mii, iese cincizeci de milioane de dolari. Să presupunem că ei cheltuiesc zece milioane, ca să aranjeze diverse înţelegeri, în puţinele procese care li se intentează. Prin acest

mic tertip, pun mâna pe patruzeci de milioane, după care, în anul următor, onorează eventual toate cererile. Apoi, trec iar la metoda respingerii. Clocesc altă schemă. Au un venit atât de mare, încât îşi permit să-şi bată joc de toată lumea.

Mă uit lung la el şi zic:

— Poţi demonstra acest lucru?

— Nu. E doar o bănuiala. Şi probabil că e imposibil de demonstrat, pentru că asta i-ar incrimina serios. Societatea aceasta face o mulţime de prostii, dar nu sunt atât de tâmpiţi, încât să lase urme scrise.

Sunt gata-gata să-i spun despre Scrisoarea cea Proastă, dar mă răzgândesc. E şi el prins în jocul acesta, aşa că are nevoie de orice informaţie.

— Faci parte din vreun grup de avocaţi pledanţi? mă întreabă el.

— Nu. Abia am început practica acum câteva luni.

— Eu sunt implicat destul de mult. Suntem o reţea de avocaţi cărora le place să dea în judecata societăţile de asigurări. Ţinem mereu legătura unii cu alţii. Bârfim mult. Tot auzim că Marele Profit a făcut ba una, ba alta. Cred că au cam exagerat cu respingerea cererilor. Toată lumea aşteaptă un mare proces, ca să-i demaşte. Un verdict măreţ înseamnă începutul sfârşitului pentru ei.

— Nu pot spune nimic sigur în legătură cu verdictul, dar îţi garantez că procesul va avea loc.

Îmi spune că ar putea să-şi convoace tovarăşii, să adune şi să compare datele, să pună zvonurile cap la cap şi să vadă ce se mai întâmplă prin ţară. Şi că, probabil, va veni şi el la Memphis, în februarie, ca să asiste la proces. Un verdict mare, zice el, va rupe barajul.

Îmi petrec jumătate din ziua următoare cercetând dosarele lui Jackson, apoi îi mulţumesc şi plec. Insistă să ţinem legătura. Are presimţirea

că vor veni să asiste la proces o mulţime de avocaţi.

Oare de ce mă sperie acest lucru?

Reuşesc să ajung la Memphis în douăsprezece ore. În timp ce-mi scot bagajele din automobil în spatele casei întunecate a domnişoarei Birdie, începe să ningă uşor. Mâine e Anul Nou.

40

La mijlocul lunii ianuarie, are loc înfăţişarea preliminară, în sala de judecată a lui Kipler. Ne aranjează în jurul mesei apărării şi îşi postează un aprod la uşă, ca să interzică intrarea şi ieşirea diverşilor avocaţi. Stă la un capăt, fără robă, încadrat de secretară şi de grefieră. Eu mă aflu în dreapta lui, cu spatele la sală, iar în faţa mea s-a aşezat întreaga apărare. E prima oară când îl întâlnesc pe Drummond, după depoziţia lui Kord, din 12 decembrie şi fac eforturi serioase să mă comport civilizat. De fiecare dată când ridic receptorul telefonului de la birou, îmi apare în faţa ochilor imaginea grangurelui acestuia bine îmbrăcat, manierat şi foarte respectat, ascultându-mi toate conversaţiile.

Ambele părţi au trimis citaţii înainte de proces, aşa că astăzi vom descâlci iţele. Ultima citaţie va fi un fel de plan al procesului.

Pe Kipler l-a surprins foarte puţin când a văzut manualele împrumutate de la Cooper Jackson. Le-a confruntat atent cu cele pe care mi le-a pus Drummond la dispoziţie. După părerea lui, nu e indicat să-l pun acum în gardă pe Drummond că ştiu de tăinuirea acestor documente. Nu încalc niciun regulament, dacă aştept până la proces, când pot să dezvălui totul în faţa juriului.

Ar trebui să fie o lovitură. Îl las în pielea goală în faţa juriului şi îl urmăresc cum încearcă să se acopere.

Abordăm chestiunea martorilor. Am pus pe listă aproape toate numele care au vreo legătură cu acest caz.

— Jackie Lemancyzk nu mai lucrează pentru clientul meu, zice Drummond.

— Ştiţi unde e acum? mă întreabă Kipler pe mine.

— Nu.

Spun adevărul. Am sunat la Cleveland de o sută de ori şi n-am dat de nicio urmă. L-am lămurit până şi pe Butch să încerce s-o găsească la telefon, fără mai mult succes, însă.

— Dumneavoastră? îl întreabă judecătorul pe Drummond.

— Nu.

— Aşadar, acest martor e sub semnul întrebării.

— Da.

Lui Drummond şi lui T. Pierce Morehouse situaţia li se pare amuzantă pentru că rânjesc unul la altul. Le-arăt eu, dacă reuşesc s-o găsesc şi s-o aduc să depună mărturie. Dar mai bine să nu-mi fac visuri.

— Dar Bobby Ott? întreabă Kipler.

— Alt semn de întrebare, zic eu.

Ambele părţi pot să facă lista celor la care se aşteaptă să vină la proces. Ott nu pare sigur, dar am dreptul să-l chem ca martor. L-am pus pe Butch şi pe urmele lui.

Punem în discuţie experţii. Eu nu am decât doi: pe doctorul Kord şi pe Randall Gaskin, administratorul clinicii de oncologie. Drummond a pus numai unul pe listă, un oarecare doctor Milton Jiffy din Syracuse. Am hotărât să nu-i iau depoziţie, din două motive. Mai întâi, ar fi prea scump să călătoresc până acolo şi, mai ales, pentru că ştiu ce-ar spune. Va da mărturie că transplanturile de măduvă sunt o chestiune experimentală, aşa că nu constituie o metodă rezonabilă. Walter Kord ştie de el şi mă va ajuta să-mi pregătesc interogatoriul.

Kipler se îndoieşte că Jiffy va veni să depună mărturie.

Discutăm despre documente vreo oră. Drummond îl asigură pe judecător că nu au ascuns nimic. Pare foarte convingător, dar eu ştiu că minte. Şi Kipler, la fel.

— Dar cum rămâne cu cererea pe care v-a făcut-o reclamantul, în legătura cu numărul total de

poliţe din ultimii doi ani, cu numărul de solicitări înregistrate în această perioadă şi cu numărul cererilor respinse?

Drummond inspiră adânc şi se uită în jos uimit.

— Lucrăm şi la acestea, domnule judecător, vă rog să mă credeţi. Dar trebuie să culegem informaţii de pe la oficii răspândite în toată ţara. Clientul meu are treizeci şi una de filiale statale, şaptesprezece districtuale, cinci regionale şi e foarte greu să…

— Dar clientul dumneavoastră n-are computere? îl întrerupe Kipler.

Nemulţumire totală.

— Bineînţeles că are, dar nu-i aşa de simplu, să apeşi pe o tastă şi gata, apare rezultatul.

— Procesul începe în trei săptămâni, domnule Drummond. Vreau informaţiile cât mai curând.

— Încercăm, domnule judecător. Îi spun acest lucru clientului meu în fiecare zi.

— Faceţi totul să obţineţi aceste informaţii! insistă Kipler, îndreptându-şi chiar degetul spre marele Leo F. Drummond.

Morehouse, Hill, Plunk şi Grone se fac mici cu toţii, dar continuă să scrie cu înverşunare.

Abordăm chestiuni mai delicate. Cădem de acord să rezervăm acestui proces două săptămâni, deşi Kipler mi-a mărturisit că va face tot posibilul să se termine în cinci zile. Sfârşim discuţia în două ore.

— Şi-acum, domnilor, ce-mi puteţi spune despre negocierile în vederea înţelegerii părţilor?

Bineînţeles, i-am spus că ultima lor oferta a fost de o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Mai ştie şi că lui Dot Black nici nu-i pasă de asta. Nu vrea niciun ban. Vrea sânge.

— Care a fost oferta dumneavoastră cea mai mare, domnule Drummond?

Cei cinci schimba priviri satisfăcute, de parcă ar urma ceva dramatic.

— Păi, domnule judecător, am fost autorizat de clientul meu în dimineaţa aceasta să oferim două sute de mii de dolari, rosteşte Drummond, făcând un efort nereuşit să joace teatru.

— Domnule Baylor?

— Îmi pare rău. Clienta mea mi-a dat instrucţiuni să nu accept nicio înţelegere.

— Indiferent de sumă?

— Exact. Vrea să vadă juraţii în boxa aceea şi vrea să arate lumii întregi ce s-a întâmplat fiului ei.

Stupoare şi uluire de partea cealaltă a mesei. N-am văzut în viaţa mea atâtea capete clătinându-se. Până şi judecătorul se preface a fi uimit.

N-am prea stat de vorbă cu Dot de la funeralii. Scurtele dialoguri pe care le-am încercat n-au decurs prea bine. E îndurerată şi furioasă, lucru absolut de înţeles. Învinuieşte Marele Profit, sistemul, doctorii, avocaţii, uneori şi pe mine, de moartea lui Donny Ray. Iar eu o înţeleg şi din acest punct de vedere. N-are nevoie de banii lor. Vrea dreptate. Aşa cum mi-a spus din verandă, la ultima vizita pe care i-am făcut-o: „Vreau să-i văd pe escrocii ăia pe brânci!”

— E strigător la cer, zice Drummond dramatic.

— O să fie proces, Leo. Pregătiţi-vă.

Kipler indică un dosar şi secretara i-l dă imediat. Ne întinde câte o listă, lui Drummond şi mie.

— Acestea sunt numele şi adresele potenţialilor juraţi. Nouăzeci şi doi, mi se pare, deşi sunt sigur că vreo câţiva s-au mutat.

Iau lista înfrigurat şi încep să citesc numele. Sunt un milion de oameni în districtul acesta. Chiar m-oi fi aşteptat să cunosc vreunul? Numai necunoscuţi.

— Vom alege juriul cu o săptămână înainte de proces, aşa că să fiţi pregătiţi pentru întâi februarie. Puteţi să vă interesaţi de trecutul fiecăruia, dar, bineînţeles, orice contact direct reprezintă o încălcare a legii.

— Unde sunt fişele cu chestionarele? întreabă Drummond.

Fiecare jurat posibil completează o fişă, cu date de bază, cum ar fi vârsta, rasa, sexul, locul de muncă, funcţia şi nivelul studiilor. De cele mai multe ori, acestea sunt singurele informaţii pe care le are un avocat despre respectivul jurat, în momentul în care începe selecţia.

— Acum lucrăm la ele. Mâine vor fi trimise prin poştă. Altceva?

— Nimic, domnule, zic eu.

Drummond clatină din cap.

— Vreau informaţiile acelea în legătură cu poliţele şi cu solicitările, cât mai curând, domnule Drummond.

— Încercăm, domnule judecător.

Mănânc singur la prânz, la o ospătărie de lângă birourile noastre. Fasole neagră, pilaf şi ceai de plante. De câte ori vin aici, mă simt mai sănătos. Mănânc încet, mestecând fasolea pe îndelete, cu ochii la cele nouăzeci şi două de nume de pe listă. Drummond care are resurse nelimitate se va folosi de o întreagă echipă de investigatori. Vor afla totul despre oamenii aceştia. Le vor fotografia în taină casele şi automobilele, vor afla dacă au avut necazuri cu legea, vor obţine rapoarte despre conturile lor la bancă şi despre locurile lor de muncă. Vor scotoci prin mizeria unor posibile divorţuri, cazuri de insolvabilitate sau a unor acuzaţii penale. Vor afla până şi cât au plătit pentru casele lor. Singura interdicţie constă în abordarea directă sau prin intermediar.

În clipa când ne vom strânge cu toţii la tribunal să-i alegem pe cei doisprezece, Drummond şi acoliţii săi vor avea dosarul complet al fiecăruia. Documentaţia nu va fi analizată numai de el şi de tovarăşii săi, ci şi de o echipă de consilieri; profesionişti în probleme de juraţi. Această specie este ceva relativ nou în istoria jurisprudenţei americane. E vorba de avocaţi cu oarecare talent şi

experienţă în studierea naturii umane. Mai sunt însă şi psihiatri şi psihologi. Bântuie prin tribunale şi îşi vând îngrozitor de scump talentele celor care îşi permit să le cumpere.

Când eram la facultate, am auzit că Jonathan Lake şi-a angajat un astfel de consilier cu opt mii de dolari. Decizia juriului i-a adus un profit de câteva milioane, aşa că suma plătită expertului respectiv a fost o bagatelă.

Consilierii în probleme de juraţi ai lui Drummond se vor afla în sală în momentul în care se va face alegerea. Îi vor studia pe oamenii aceia cu discreţie, se vor uita la chipurile şi la îmbrăcămintea lor, le vor urmări mişcările şi gesturile şi Dumnezeu mai ştie ce.

Eu, pe de altă parte, îl am pe Deck, care are felul lui de a caracteriza oamenii. Le vom da câte o listă lui Butch şi lui Booker şi oricui altcuiva care ar putea recunoaşte un nume de pe listă. Vom da nişte telefoane, poate vom mai căuta şi nişte adrese, dar treaba noastră e mult mai grea. În cele mai multe cazuri, ne vom lua după înfăţişare.

41

Mă duc la complex de cel puţin trei ori pe săptămână, în ultimul timp, de obicei, pe la vremea cinei. Îmi am propria masă pe promenadă, lângă balustrada patinoarului, unde mănânc specialităţi chinezeşti de pui şi mă uit la copiii care patinează jos. E un loc foarte bun şi pentru că sunt ferit de privirile trecătorilor, aşa că nu voi fi descoperit. Ea n-a trecut decât o dată prin apropiere, singură, şi, după cum mi s-a părut, fără o ţintă precisă. Atunci mi-am dorit cu disperare să mă strecor alături de ea, s-o iau de mână şi să intrăm într-un magazin drăguţ unde să ne putem ascunde printre rafturi, să stăm de vorba.

Acesta este cel mai mare complex din zonă. Uneori e destul de aglomerat. Mă uit la oamenii care se înghesuie unul într-altul şi mă întreb dacă printre ei se află şi vreun membru al juriului. Cum să găsesc nouăzeci şi doi de oameni dintr-un milion?

Imposibil. Am să scot tot ce se poate din ceea ce-mi stă la îndemână. Deck şi cu mine am făcut nişte cartonaşe cu însemnări de pe chestionarele juriului, pe care le ţin tot timpul la mine.

În seara aceasta stau aici, pe promenadă, uitându-mă din când în când la oamenii care se plimba pe alee. Scot un cartonaş din teancul meu: R. C. Badley, scris cu litere mari. Vârsta, patruzeci şi şapte, bărbat alb, instalator, are liceul, locuieşte în suburbia de sud-est a Memphisului. Mă uit la cartonaş să-mi verific memoria. Merge. Am citit fişele acestea de-atâtea ori, încât m-am săturat de oamenii ăştia. Le-am pus numele pe un perete din biroul meu, în faţa căruia stau cam o oră pe zi studiindu-le, deşi le-am învăţat pe de rost. Următorul cartonaş: Lionel Barton, vârsta, douăzeci şi patru, bărbat negru, student la fără frecvenţă, vânzător într-un magazin de piese auto,

locuieşte într-un apartament din sudul Memphisului.

Idealul meu de jurat este tânăr, negru, care să aibă cel puţin liceul. Se ştie că genul acesta de oameni e favorabil reclamanţilor. E alături de cei umili şi nu are încredere în corporaţiile albe ale Americii. Are dreptate.

Am păreri contradictorii în ceea ce priveşte bărbaţii şi femeile. La prima vedere, femeile sunt mai strânse la pungă, pentru că ele lucrează direct cu bugetul familiei. Nu se avântă să acorde sume mari de bani, ştiind că nu vor fi înscrise pe cecurile lor personale. Dar Max Leuberg înclină să prefere femeile în acest caz, pentru că sunt mame. Toate înţeleg durerea pierderii unui copil. Se vor pune în pielea lui Dot şi dacă îmi fac bine datoria să le influenţez cum trebuie, vor încerca să-i zdrobească pe cei de la Marele Profit. Cred că Leuberg are dreptate.

Prin urmare, dacă ar fi după mine, aş alege douăsprezece femei negre, de preferinţă toate cu copii.

Bineînţeles, Deck are altă părere. El se teme de negri, pentru că Memphisul e atât de polarizat, din punct de vedere rasial. Reclamant alb, pârât alb, toată lumea implicată e albă, cu excepţia judecătorului. Ce treabă au negrii cu noi?

Clasificarea juraţilor după rasă, clasă, educaţie şi vârstă e un exemplu de gândire eronată. Realitatea este că nimeni nu poate prevedea ce se va întâmpla la deliberările juriului. Am citit toate cărţile din bibliotecă despre alegerea juriului şi sunt la fel de derutat ca înainte.

Un singur gen de jurat trebuie neapărat evitat: bărbatul alb, cu funcţie executivă în marile corporaţii. Tipii aceştia sunt catastrofali în stabilirea daunelor punitive a celor nedreptăţiţi. Au tendinţa să ceară bani pentru timpul pe care îl pierd la deliberări. Sunt educaţi, puternici, organizaţi şi puţin le pasă de avocaţi. Din fericire,

sunt prea ocupaţi să accepte sarcina de jurat. Pe lista mea, n-am găsit decât cinci şi sunt sigur că vor inventa o mie de scuze ca să scape. Pe de altă parte, Kipler le-ar face greutăţi. Sunt ferm convins că nici judecătorul nu-şi doreşte asemenea persoane. Am simţământul că şi el vrea cât mai multe chipuri negre în loja juriului.

Cu siguranţă, dacă voi continua să-mi practic meseria, într-o bună zi, am să descopăr vreun truc murdar, dar în momentul de faţă mi-e greu să-mi imaginez ceva mai compromiţător. Săptămâni întregi m-am gândit la lucrul acesta şi, până la urmă, acum câteva zile, i-am spus şi lui Deck, care şi-a ieşit din minţi.

Dacă Drummond şi banda lui vor să-mi asculte telefonul, atunci hai să le umplem urechile. Aşteptam până spre seară. Sunt la birou. Deck s-a dus după colţ, la un telefon public. Mă sună. Am repetat scena de nenumărate ori. Am scris, chiar, replicile.

— Rudy, sunt Deck. În sfârşit l-am găsit pe Dean Goodlow.

Goodlow e un bărbat alb, de treizeci şi nouă de ani, are colegiul şi e proprietarul unei curăţătorii de covoare. L-am notat cu zero pe lista noastră – un jurat pe care în niciun caz nu ni-l dorim. Drummond ar muri de plăcere să fie ales.

— Unde? îl întreb eu.

— L-am prins la birou. A fost plecat din oraş o săptămână. E un tip grozav. Ne-am înşelat amarnic în ceea ce-l priveşte. Nu iubeşte deloc societăţile de asigurări, zice că se ceartă tot timpul cu ei şi că ar trebui puşi la punct. I-am povestit despre cazul nostru şi să-l fi văzut ce s-a enervat! O să fie un jurat excelent!

Informaţia lui Deck e cam trasă de păr, dar pentru un neavizat pare reală. Cred că citeşte ce are de spus.

— Ce surpriză! zic eu sigur pe mine, rostind clar fiecare silabă.

Vreau că Drummond să înţeleagă foarte bine.

Ideea cu abordarea juraţilor înainte de a fi aleşi, de către avocaţi e incredibilă, aproape fantastică. Ne-am cam făcut griji ca nu cumva Drummond să-şi dea seama de trucul acesta grosolan. Dar cui să-i treacă prin minte că avocatul advers ar putea trage cu urechea la telefonul celuilalt? Ne-am gândit că Drummond va cădea în capcană şi pentru că se gândeşte că sunt un începător neexperimentat, iar Deck nu-i decât un umil paraavocat. Atât ne duce pe noi mintea!

— A fost greu să-l abordezi? întreb eu.

— Puţin. I-am vorbit la fel ca celorlalţi. I-am spus că nu sunt decât un tip care face investigaţii, nu avocat. Şi dacă nu vor mărturisi nimănui despre discuţia noastră, atunci nu-i nicio problemă.

— Bun. Deci, eşti de părere că Goodlow e de partea noastră.

— Fără doar şi poate. Trebuie să punem mâna pe el.

Foşnesc nişte hârtii lângă receptor.

— Cine a mai rămas pe lista ta? întreb eu tare.

— Ia să văd.

Îl aud şi pe el foşnindu-şi hârtiile, la celălalt capăt al firului. Suntem o adevărată echipa!

— Am stat de vorbă cu Dermont King, Jan DeCell, Lawrence Perotti, Hilda Hinds şi RaTilda Browning.

Cu excepţia RaTildei Browning, toţi ceilalţi sunt albi pe care nu-i vrem în juriu. Dacă le întinăm numele cum trebuie, atunci Drummond va face tot ce-i stă în putinţă să scape de ei.

— Ce zici de Dermont King? întreb.

— Bun. A aruncat o dată pe uşă un agent de asigurări. I-aş da nota nouă, pe lista noastră.

— Dar Perotti?

— Un tip pe cinste. Nu-i venea să creadă că o societate de asigurări a ucis un om. E cu noi.

— Jan DeCell?

Îşi foşneşte din nou hârtiile.

— Să vedem. O doamnă foarte drăguţă, nu prea vorbăreaţă. Cred că s-a cam temut că nu e corect ce facem sau ceva de genul asta. Am discutat despre societăţile de asigurări şi i-am spus că Marele Profit valorează patru sute de milioane. Cred că va fi alături de noi. Dă-i un cinci.

Abia mă abţin să nu izbucnesc în râs. Strâng receptorul tare în mână.

— Dar despre RaTilda Browning, ce-ai aflat?

— O negresă radicală. Nu ţine cu albii. M-a dat pe uşă afară. Lucrează la o bancă de negri. N-o să ne dea o para chioară.

Urmează o pauză lungă, în care Deck îşi foşneşte hârtiile.

— Tu ce-ai aflat? mă întreabă într-un târziu.

— Am găsit-o pe Esther Samuelson acasă, acum vreo oră. O doamnă tare plăcută, de vreo şaizeci de ani. Am stat mult de vorbă despre Dot şi cât de îngrozitor este să-ţi pierzi un copil. E cu noi.

Răposatul soţ al lui Esther Samuelson a fost funcţionar superior la Camera de Comerţ ani întregi. Mi-a spus Marvin Shankle. Nu cred că ar fi bună în niciun proces. Drummond o să facă din ea ce vrea.

— După aceea, l-am găsit pe Nathan Butts la el, la birou. A rămas cam surprins că sunt avocat în cazul acesta, dar s-a abţinut. Urăşte societăţile de asigurări.

Cred că lui Drummond i s-a oprit respiraţia. Numai gândul că eu, avocatul, şi nu trimisul meu, mă apuc să mişun pe la potenţialii juraţi, ajunge ca să-i provoace un stop cardiac. Dar şi-a dat seama că e cu mâinile legate. Orice reacţie din partea lui l-ar da de gol că îmi ascultă telefonul. Ar zbura imediat din barou. Probabil că ar fi chiar condamnat.

Singura lui soluţie este să rămână liniştit şi să încerce să-i evite pe oamenii ăştia despre care

vorbesc.

— Mai avem câţiva, spun eu. Hai să-i abordăm până la zece, după care ne întâlnim aici.

— Bine, zice Deck obosit.

Acum îşi joacă rolul ceva mai bine. Terminăm convorbirea şi după vreo cincisprezece minute, sună telefonul.

— Cu Rudy Baylor, vă rog.

— La telefon.

— Sunt Billy Porter. Aţi trecut astăzi pe la magazin.

Billy Porter e un bărbat alb, poarta cravată şi la serviciu şi conduce un atelier auto din vestul oraşului. Nu l-am cotat prea bine pe lista noastră. Nu-l vrem în juriu.

— Da, domnule Porter. Vă mulţumesc că m-aţi sunat.

De fapt, e Butch. A fost de acord să ne ajute în farsa noastră. E împreună cu Deck, înghesuindu-se, probabil, într-o cabină telefonică, încercând să-şi ţină râsul. Butch s-a dus la atelierul auto, ca să fie mai convingător, şi a vorbit cu Porter despre un set de cauciucuri. Încearcă din răsputeri să-i imite vocea. Oricum, nu se vor mai întâlni vreodată.

— Ce doriţi? întreabă hotărât Bill/Butch.

I-am spus să pară respingător, apoi să-şi revină.

— Da, e vorba de proces, ştiţi, cel pentru care aţi primit citaţie. Eu sunt unul dintre avocaţi.

— E legal să stăm de vorbă?

— Bineînţeles, dar să nu spuneţi nimănui despre asta. Ştiţi, eu o reprezint pe doamna aceea al cărui fiu a fost ucis de o societate de asigurări, care se numeşte Marele Profit.

— Ucis?

— Da. Băiatul avea nevoie de o operaţie, dar societatea respectivă i-a făcut o porcărie şi nu i-a plătit tratamentul. A murit acum aproape trei luni, de leucemie. De aceea i-am dat în judecată. Avem mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Porter.

— Îngrozitor!

— E cazul cel mai cumplit pe care l-am întâlnit vreodată şi, credeţi-mă, am văzut o groază în viaţa mea. Şi sunt vinovaţi ca dracu', domnule Porter, vă rog să mă iertaţi că mă exprim aşa. Ne-au oferit deja două sute de mii de dolari, ca să ne înţelegem, dar noi cerem cu mult mai mult. Noi vrem o despăgubire punitivă, aşa că avem nevoie de ajutor.

— Şi voi fi ales? Ştiţi, nu prea pot lipsi de la lucru.

— Voi alege doisprezece oameni din şaptezeci, asta-i tot ce vă pot spune. Vă rog să încercaţi să ne ajutaţi.

— Bine, voi face tot posibilul. Dar aş prefera să nu particip, înţelegeţi?

— Da, domnule. Vă mulţumesc.

Deck vine la birou, unde mâncăm câte un sandviş. Pleacă de două ori în seara aceasta şi mă sună de fiecare dată. Mai vehiculăm vreo câteva nume ale unor oameni asupra cărora am convenit dinainte şi care abia aşteaptă să-i pedepsească pe cei de la Marele Profit. Dăm impresia că umblăm amândoi pe străzi, încâlcind nişte principii etice pentru care am putea zbura pentru totdeauna din barou. Şi toată tărăşenia aceasta lunecoasă are loc chiar cu o seară înainte de întrunirea pentru alegerea juriului!

Dintre toţi acei oameni necunoscuţi care se vor prezenta la examinare, noi am reuşit să „aranjăm" o treime. Şi i-am ales cu grijă, pe cei de care ne temem cel mai mult.

Pun pariu că Leo Drummond nu pune geană pe geană în noaptea asta.

42

Primele impresii sunt hotărâtoare. Juraţii sosesc între opt şi jumătate şi nouă. Intră nervoşi pe uşile acelea duble de lemn, apoi o iau pe culoarul dintre bănci, uitându-se lung, holbându-se chiar împrejur. Pentru mulţi, e prima vizită pe care o fac într-un tribunal. Stau împreună cu Dot la un capăt al mesei noastre, uitându-ne cum se umplu lojele cu juraţi. Stăm cu spatele la bară. Nu am în faţă decât o agendă juridică. Deck stă pe un scaun de lângă boxa juriului, departe de noi. Dot şi cu mine vorbim în şoaptă, încercând să zâmbim. În stomacul meu se zbat mii de fluturi înnebuniţi.

Prin contrast, dincolo de culoar, masa apărării e înconjurată de cinci bărbaţi serioşi în costume negre, cu teancuri întregi de hârtii în faţă.

Mă gândesc la lupta dintre David şi Goliath care începe acum. Primul lucru pe care îl vede juriul la mine este că sunt singur, neînarmat şi neajutorat. Biata mea clientă e pirpirie şi amărâtă. Nu suntem potriviţi cu bogătaşii din partea cealaltă.

Acum, după terminarea cercetărilor, observ ce inutil e să ai cinci avocaţi în apărare. Şi încă ce avocaţi! Mă uimeşte că Drummond nu-şi dă seama cât de ameninţători arată în faţa juriului. Imediat se poate bănui că clientul său e vinovat de ceva. Altfel, de ce să folosească cinci avocaţi, împotriva unui debutant?

În dimineaţa aceasta au refuzat să stea de vorbă cu mine. Păstrăm distanţa, dar rânjetele şi pufniturile dispreţuitoare îmi dovedesc că au aflat de „contactul” meu direct cu juraţii. Sunt şocaţi şi dezgustaţi şi nu ştiu ce atitudine să ia. Cu excepţia furtului de bani de la un client, abordarea potenţialilor juraţi reprezintă, probabil, cel mai grav păcat pe care îl poate comite un avocat. Are aceeaşi gravitate cu aceea a punerii sub observaţie

a telefonului adversarului. Arată ca nişte proşti în încercarea lor de a părea indignaţi.

Un funcţionar îi îndrumă şi îi aşază la întâmplare în faţa noastră. Din nouăzeci şi doi de oameni câţi au fost înscrişi pe listă, s-au prezentat numai şaizeci şi unu. Pe unii poate nu i-au găsit. Doi au murit. Câţiva pretind că sunt bolnavi. Trei s-au scuzat pe motive de vârstă. Kipler i-a mai absolvit pe câţiva din considerente personale. În timp ce aprodul le strigă numele, eu iau notiţe. Mă simt de parcă i-aş cunoaşte pe oamenii aceştia de luni de zile. Numărul şase e Billy Porter, directorul de la atelierul auto, care m-a sunat, chipurile, aseară. Sunt curios să văd ce-o să-i facă Drummond.

Din partea Marelui Profit s-au prezentat Jack Underhall şi Kermit Aldy. S-au aşezat în spatele lui Drummond şi a echipei sale. În ochii juraţilor se oglindesc şapte chipuri severe. Înviorați-vă, băieţi! Eu îmi păstrez o expresie senină pe faţă.

Intră Kipler şi se ridică toată lumea. Declară şedinţa deschisă. Le urează bun venit posibililor juraţi şi le ţine un scurt discurs asupra sarcinilor care le revin şi asupra importanţei de a fi un bun cetăţean. Apoi îi întreabă dacă vrea să fie cineva absolvit de sarcină pe motive serioase şi se ridică vreo câteva mâini. Îi instruieşte să se apropie pe rând de bară şi să-şi rostească scuzele cu voce scăzută. Patru dintre cei cinci înalţi funcţionari din corporaţii îi spun judecătorului păsul în şoaptă. Nu mă surprinde deloc că le aprobă să plece.

Operaţiunea aceasta durează, dar ni se dă astfel posibilitatea să studiem grupul din faţa noastră. După cum s-au aşezat, probabil că nu vom trece de rândul al treilea, adică de treizeci şi şase de oameni. Iar noi avem nevoie numai de doisprezece juraţi, plus două rezerve.

În bănci, chiar în spatele mesei apărării, observ două persoane străine bine îmbrăcate. Presupun că sunt consilieri în materie de juraţi. Nu-i pierd din

ochi pe oamenii din faţa noastră. Mă întreb ce impact a avut micul nostru complot asupra studiului lor psihologic. Ha, ha, ha! N-au mai avut în viaţa lor de-a face cu doi ticăloşi care cu o seară înainte de alegerea juriului, umblau să încerce să-i influenţeze pe posibilii membri.

Domnul judecător mai scuză vreo şase, aşa că au rămas cincizeci. După aceea, face o scurtă prezentare a cazului nostru şi a celor două părţi în conflict. Buddy nu e în sală. Buddy e în Fairlane, acasă la el.

Kipler începe apoi să pună întrebări serioase. Îi somează pe juraţi să ridice mâna, dacă au ceva de răspuns. Cunoaşte cineva vreuna din părţi, pe avocaţi, sau pe martori? Au poliţe de la Marele Profit? Sunt implicaţi în vreun conflict legal? Au dat vreodată în judecată o societate de asigurări?

Câţiva răspund. Ridică mâna, apoi se ridică ei înşişi şi îi vorbesc judecătorului. Sunt emoţionaţi, dar după ce iau cuvântul câţiva, gheaţa e spartă. Cineva face o remarcă hazlie şi toată lumea se înviorează. Din când în când, îmi spun că locul meu este aici, că sunt avocat şi sunt în stare să mă descurc. Bineînţeles, nu-mi rămâne decât să deschid gura.

Kipler mi-a dat o listă a întrebărilor sale şi va afla orice doresc eu să ştiu. Nu-i nimic ilegal în asta. I-a dat aceeaşi lista şi lui Drummond.

Îmi fac notiţe, mă uit la oameni, ascult cu atenţie tot ce se spune. Deck face acelaşi lucru. Nu e frumos, dar îmi pare foarte bine că juraţii nu ştiu că el e cu mine.

Partea cu întrebările e plictisitoare. După două ore, Kipler termină. Mi se pune iar un nod în gât. E timpul ca Rudy Baylor să-şi spună primul cuvânt într-un proces adevărat. Va fi o înfăţişare scurtă.

Mă ridic, mă duc la bară, le surâd cald şi rostesc cuvintele pe care le-am repetat de o mie de ori:

— Bună dimineaţa. Mă numesc Rudy Baylor şi reprezint familia Black.

Până aici e bine. După două ore de pisălogeală, oamenii aşteaptă şi altceva. Îi privesc cald, cu sinceritate.

— Până acum, domnul judecător Kipler v-a pus o mulţime de întrebări importante. A abordat toate aspectele care mă interesau şi pe mine, aşa că nu voi pierde vremea. De fapt, nu am decât o singură întrebare. Se gândeşte cineva dintre dumneavoastră că ar avea vreun motiv pentru care nu ar putea face parte din acest juriu, în cazul de faţă?

Nici nu mă aşteptam sa mi se răspundă. Se tot uită la mine de două ore şi eu nu vreau decât să-i salut, să le mai zâmbesc puţin şi s-o scurtez cât pot de mult. Puţine lucruri sunt mai rele pe lumea asta decât un avocat vorbă-lungă. În plus, am simţământul că Drummond îi va plictisi destul.

— Vă mulţumesc, zic eu surâzând, apoi mă întorc spre bară şi rostesc cu voce puternică: Efectivul de juraţi mi se pare foarte bun, domnule judecător.

Mă întorc apoi la locul meu şi o bat uşor pe umăr pe Dot, în timp ce mă aşez.

Drummond se ridică repede în picioare. Încearcă să pară calm şi afabil, dar clocoteşte. Se prezintă şi începe să vorbească despre clientul său şi de faptul că Marele Profit este o companie mare cu un bilanţ financiar pozitiv. Acesta nu este un motiv pentru care să fie pedepsită, nu-i aşa? Va influenţa lucrul acesta pe vreunul dintre dumneavoastră? Se apucă să argumenteze motivele pentru care susţine inutilitatea acestui caz. Riscă să fie oprit. Nu ştiu sigur dacă n-ar trebui să mă opun. Mi-am jurat să n-o fac decât atunci când sunt sigur că am dreptate. Şirul acesta de întrebări e foarte eficient. Dulceaţa glasului său cerşeşte încrederea. Părul grizonat inspiră înţelepciune şi experienţă.

Se mai ocupă de încă două chestiuni, fără vreo reacţie din partea juriului. Pregăteşte terenul. Deodată, porneşte la atac.

— Vă voi pune acum cea mai importantă întrebare din ziua de astăzi, zice el cu gravitate. Vă rog să mă ascultaţi cu multă atenţie. Este absolut hotărâtor ceea ce vă întreb.

Urmează o pauză lungă, teatrală. Inspiră adânc.

— A fost cineva dintre dumneavoastră contactat în legătură cu acest caz?

Cei prezenţi rămân perfect nemişcaţi, în vreme ce cuvintele lui plutesc prin sală şi ajung la urechile oamenilor. Sună mai degrabă a acuzaţie decât a întrebare. Arunc o privire spre masa apărării. Hill şi Plunk se uită lung la mine. Morehouse şi Grone îi urmăresc pe juraţi.

Drummond rămâne stană de piatră vreo câteva secunde, gata să se repeadă la prima persoană care va avea destul curaj să ridice mâna şi să zică: „Da, avocatul reclamantului a trecut aseară pe la mine!” Drummond ştie că asta urmează, e foarte sigur! Va descoperi adevărul, ne va da de gol, pe mine şi pe partenerul meu paraavocat, va cere să fiu admonestat, sancţionat şi, în ultima instanţă, dat afară din barou. Cazul va fi amânat ani întregi. Asta se va întâmpla acum!

Dar curând îi cad umerii. Oftează adânc. Ăştia nu sunt decât o gloată de mincinoşi prăpădiţi!

— Este un lucru foarte important, zice el. Trebuie să ştim.

În glas îi tremură disperarea.

Nimic. Nicio mişcare. Dar toţi se uita fix la Drummond, iar el îi face să se simtă jenaţi. Aşa, mai departe, barosane!

— Sa vă întreb altfel, zice el cu glas îngheţat. A avut cineva dintre dumneavoastră vreo discuţie cu domnul Baylor sau cu domnul Deck aici, de faţă?

Mă ridic în picioare.

— Mă opun, domnule judecător! E o absurditate!

Kipler e gata-gata să sară peste bară.

— Se aprobă. Ce faceţi dumneavoastră aici, domnule Drummond?

Kipler urlă direct în microfon de se zguduie pereţii.

Drummond se întoarce spre bară.

— Domnule judecător, avem motive să credem că acest efectiv de juraţi a fost abordat.

— Da, şi mă acuzaţi pe mine! zic eu mânios.

— Nu înţeleg ce vreţi să faceţi, domnule Drummond, zice Kipler.

— Poate ar fi bine să discutăm în birou, zice Drummond, fixându-mă cu privirea.

— Să mergem, atunci, i-o retez eu, arătându-mă gata de luptă.

— O scurtă pauză, îi spune Kipler aprodului sau.

Mă aşez împreună cu Drummond în faţa judecătorului. Ceilalţi avocaţi de la Trent & Brent stau în spatele nostru. Kipler e foarte contrariat.

— Aţi face bine să-mi expuneţi motivele, îi spune el lui Drummond.

— Acest efectiv de juraţi a fost corupt, zice avocatul.

— De unde ştiţi?

— Nu pot să vă spun. Dar ştiu foarte sigur.

— Nu vă jucaţi cu mine. Vreau dovezi.

— Nu pot să spun, domnule judecător, pentru că sunt informaţii confidenţiale.

— Prostii! Spuneţi-mi!

— E-adevărat, domnule judecător!

— Mă acuzaţi pe mine? îl întreb eu.

— Da.

— Cred că nu sunteţi în toate minţile!

— Aveţi un comportament cam ciudat, domnule Drummond, zice judecătorul.

— Cred că pot dovedi totul, zice el băţos.

— Cum?

— Lăsaţi-mă să interoghez efectivul. Adevărul va ieşi la lumină.

— Până acum, nici n-au mişcat.

— Păi, abia am început.

Kipler reflectează un moment. După ce se termină procesul, am să-i povestesc tot.

— Aş dori să vorbesc cu fiecare jurat în parte, zice Drummond.

Lucrul acesta nu se face, de obicei, dar e la discreţia judecătorului.

— Ce zici de asta, Rudy?

— N-am nimic împotrivă.

Personal, abia aştept să-l văd pe Drummond cum îi pune la frigare pe cei aşa-zis compromişi.

— N-am nimic de ascuns.

Vreo doi rahaţi din spatele nostru tuşesc semnificativ.

— Foarte bine. E cazul dumneavoastră. Numai să nu săriţi peste cal.

— Ce naiba aţi făcut acolo? mă întreabă Dot când mă întorc lângă ea, la masă.

— Chestiuni avocăţeşti, îi şoptesc eu.

Drummond se apropie de bară. Juraţii îl privesc cu foarte multă suspiciune.

— Aşa cum vă spuneam, e foarte important să spuneţi dacă aţi fost contactaţi de cineva şi dacă aţi vorbit despre cazul acesta. Vă rog să ridicaţi mâna, dacă s-a întâmplat aşa ceva.

Parcă e un învăţător la clasa întâi. Nu ridică nimeni mâna.

— E o chestiune foarte serioasă, atunci când un juriu este contactat de un avocat implicat în cazul respectiv, direct sau prin intermediari. De fapt, repercusiunile pot fi deosebit de severe, atât pentru cel care a făcut-o, cât şi pentru juratul respectiv, daca nu raportează.

Tonul este deosebit de ameninţător. Nu se ridică nicio mână. Nu mişcă nimeni. Nu sunt decât nişte oameni care nu mai au mult până se vor enerva puternic.

Se mişcă de pe un picior pe altul, îşi freacă bărbia şi se repede la Billy Porter.

— Domnule Porter, zice el, cu voce gravă, făcându-l pe Billy să încremenească.

Omul se ridică, dă din cap şi obrajii i se fac roşii ca focul.

— Domnule Porter, vă voi pune o întrebare directă. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi răspunde sincer.

— Dacă îmi veţi pune o întrebare cinstită, vă voi răspunde la fel, zice Porter mânios.

E genul de om care se enervează repede. După mine, l-aş lăsa în plata Domnului.

Drummond se opreşte o clipă, apoi atacă mai departe:

— Da, domnule Porter. Aţi avut sau nu o conversaţie telefonică, aseară, cu domnul Rudy Baylor?

Mă ridic, îmi desfac braţele, mă uit fără nicio expresie la Drummond de parcă aş fi complet nevinovat, iar el şi-a ieşit din minţi. Dar nu rostesc niciun cuvânt.

— La naiba! Bineînţeles că nu! zice Porter şi obrajii i se îmbujorează şi mai tare.

Drummond se apleacă peste balustradă, strângând puternic bara groasă de mahon cu mâinile. Se uită fix la Billy Porter, care stă în rândul din faţă, la niciun metru şi jumătate de el.

— Sunteţi sigur, domnule Porter? îl somează el.

— La naiba! Sunt foarte sigur!

— Eu cred că aţi stat de vorbă, zice Drummond, pierzându-şi controlul.

Înainte să apuc să mă opun şi Kipler să-l pună la punct, domnul Porter ţâşneşte de pe locul său şi se aruncă asupra marelui Leo E Drummond.

— Pe mine să nu mă faci mincinos, licheaua naibii! strigă Porter, apucându-l pe Drummond de beregată.

Drummond cade peste balustradă şi îi văd pantofii zburând prin aer. Femeile încep să ţipe. Juraţii sar de la locurile lor. Porter l-a încălecat pe

Drummond care se zbate, dă din picioare şi încearcă să tragă şi el un pumn.

T. Pierce Morehouse şi M. Alec Plunk Junior ţâşnesc de pe scaunele lor şi ajung primii la locul încăierării. Ceilalţi îi urmează. Aprodul apare şi el repede. Doi dintre bărbaţii din juriu încearcă să-i despartă.

Rămân la locul meu, desfătându-mă cât pot cu scena din faţa ochilor. Kipler ajunge şi el acolo, chiar în momentul în care Porter e luat pe sus, iar Drummond se ridică în picioare. Cei doi bătăuşi au fost despărţiţi şi nu mai există niciun pericol. Cineva îi găseşte pantoful lui Drummond sub o bancă şi i-l înapoiază. Leo îşi scutura hainele, uitându-se cu teamă la Porter. Acesta e pus la punct şi aşezat la locul lui.

Consilierii în materie de juraţi sunt şocaţi. Modelele lor psihologice computerizate au sărit în aer. Toate teoriile sofisticate s-au dus naibii. În acest moment, au devenit total inutili.

După o scurtă pauză, Drummond depune o moţiune formală, ca să se renunţe la întregul efectiv de juraţi. Kipler refuză.

Domnul Billy Porter e eliberat din juriu şi pleacă precum o furtună. Cred că nu s-a răcorit destul cu Drummond. Sper că îl aşteaptă la ieşire ca să termine ce-a început.

Ne petrecem începutul după-amiezii în biroul judecătorului discutând componenţa juriului. Drummond şi banda lui îi refuză categoric pe toţi cei pe care i-am numit în seara trecută la telefon. Sunt convinşi că am ajuns într-un fel sau altul la oamenii aceştia şi i-am convins să nu sufle o vorbă. Sunt atât de plini de fiere, încât nici nu se uită la mine.

Rezultatul e juriul viselor mele. Şase negrese, toate mame. Doi negri, unul absolvent de colegiu, celălalt fost şofer de camion, acum şomer. Trei

bărbaţi albi, dintre care doi sindicalişti. Celălalt locuieşte la numai patru străzi de familia Black. O femeie albă, soţia unui important agent de vânzări imobiliare. N-am putut s-o evit, dar nu mă îngrijorează. Pentru obţinerea unui verdict, e nevoie de nouă din doisprezece.

Kipler îi convoacă la patru după-amiaza şi îi pune să jure. Le spune că procesul va începe peste o săptămână. Nu au voie să vorbească despre caz cu nimeni. Apoi face ceva care mă umple de spaimă, dar după o secundă găsesc ideea formidabilă. Ne cere atât mie, cât şi lui Drummond, să facem câteva comentarii, daca vrem, în faţa juriului, fără a fi consemnate, absolut neoficiale. Să le prezentăm cazul pe scurt. Nimic deosebit.

Eu, unul, nu mă aşteptam la una ca asta, mai ales pentru că n-am mai auzit aşa ceva. În fine, mă scutur de toată frica, şi mă prezint în faţa lojei juriului. Le povestesc puţin despre Donny Ray, despre poliţă şi le explic de ce credem noi că Marele Profit a greşit. Termin în cinci minute.

Drummond se apropie de lojă şi până şi un orb ar observa neîncrederea pe care a sădit-o în inima celor de-acolo. Îşi cere scuze pentru incidentul de adineauri, dar dă vina prosteşte pe Porter. Ce tupeu! Îşi prezintă versiunea lui în legătură cu faptele, zice că-i pare rău de moartea lui Donny Ray, dar a sugera că clientul lui e vinovat pentru asta e o aberaţie.

Îi urmăresc pe băieţii de la Trent & Brent şi văd cât sunt de speriaţi. Toate faptele îi incriminează. Juriul e al reclamantului. Judecătorul le e duşman. Iar steaua lor nu numai că şi-a pierdut orice credibilitate în faţa juriului, dar a şi încasat-o zdravăn.

Kipler ne dă drumul şi juraţii pleacă acasă.

43

La şase zile după alegerea juriului şi cu patru înainte de începerea procesului, Deck primeşte un telefon la birou de la un avocat din Cleveland, care vrea să discute cu mine. Intru imediat la bănuieli, pentru că nu cunosc nici măcar un avocat din Cleveland şi nu stau de vorbă cu tipul decât până îi aflu numele. Asta îmi ia vreo zece secunde, apoi întrerup convorbirea chiar în mijlocul frazei şi încep să boscorodesc cum că am fi fost deconectaţi. Mereu se întâmplă aşa, în ultima vreme, îi spun eu lui Deck, destul de tare, ca să se audă în receptor. Scoatem din priză toate cele trei telefoane din birou şi alerg în stradă spre maşină. Butch mi-a controlat telefonul din maşina şi n-a găsit niciun microfon. Sun la informaţii, apoi îl caut pe avocatul din Cleveland.

Se dovedeşte a fi o conversaţie extrem de importantă.

Se numeşte Peter Corsa. Specialitatea lui este legislaţia muncii şi discriminările de angajare de toate felurile şi o reprezintă pe o tânăra doamna, Jackie Lemancyzk. A ajuns la biroul lui după ce a fost concediata de la Marele Profit fără vreun motiv aparent, şi încearcă acum să obţină o despăgubire. Contrar celor aflate de mine, doamna Lemancyzk nu a plecat din Cleveland. Stă într-un apartament nou, iar telefonul ei e dat la secret.

Îi povestesc lui Corsa că am dat zeci de telefoane la Cleveland, dar n-am reuşit s-o găsim pe Jackie Lemancyzk. Richard Pellrod, unul dintre băieţii de-acolo, mi-a spus că s-a întors la ea acasă, undeva, în Indiana de sud.

— Nu-i adevărat, zice Corsa. N-a părăsit niciodată Clevelandul, deşi s-a tot ascuns.

Începe să-mi povestească o istorie scandaloasă, iar Corsa nu sare peste niciun amănunt.

Clienta lui a avut legături sexuale cu mai mulţi dintre şefii ei de la Marele Profit. Mă asigură că e foarte drăguţă. Promovarea şi salariul ei depindeau de cât de dispusă se arăta să cadă la aşternut. La un moment dat, a ajuns expert principal la departamentul de cereri, singura femeie care a atins această poziţie, dar a fost retrogradată când a rupt relaţiile cu vicepreşedintele respectivului compartiment, Everett Lufkin. Acesta s-a dovedit a nu fi decât o nevăstuică cu înclinaţii spre perversiuni sexuale.

Sunt de acord că tipul nu e decât o nevăstuică. L-am ţinut pentru depoziţie patru ore şi săptămâna viitoare am să-l încolţesc în boxa martorilor.

Procesul lor va avea ca obiect hărţuirea sexuală şi alte practici legate de asta, dar ea ştie şi o mulţime de lucruri despre rufele murdare de la departamentul cereri. S-a culcat cu vicepreşedintele de acolo! Corsa prevede că se vor intenta o mulţime de procese.

În final, arunc marea întrebare:

— Vrea să vină la procesul meu?

Nu ştie. Poate. Numai că e tare speriată. Oamenii aceia au bani. Acum e sub îngrijire medicală. Se simte extrem de deprimată.

E de acord să vorbesc cu ea la telefon şi stabilim o convorbire pentru diseară târziu, de la mine de-acasă. Îi spun că nu e bine să mă mai sune la birou.

Mi-e imposibil să mă mai gândesc la altceva decât la proces. Când Deck nu e la birou, mă plimb încolo şi-ncoace vorbind singur, spunându-le juraţilor cât de ticăloşi sunt cei de la Marele Profit, interogându-le oamenii, punându-le întrebări blânde lui Dot şi lui Ron şi doctorului Kord, susţinându-mi pledoaria finală, încă mi-e greu să cer juriului un verdict de zece milioane daune punitive. Poate dacă aş avea cincizeci de ani, aş fi judecat sute de cazuri şi-aş şti ce naiba fac, atunci poate aş avea dreptul să cer juriului atâta bănet.

Dar pentru un novice care a terminat facultatea doar de nouă luni, aşa ceva pare ridicol.

Cu toate acestea, am s-o fac. Am să cer aceşti bani la mine în birou, în maşina şi mai ales acasă, la două noaptea, când nu pot să dorm. Le vorbesc acestor doisprezece oameni, acestor douăsprezece chipuri cărora le pot atribui acum şi un nume, iar oamenii aceştia minunat de cinstiţi mă ascultă, dau din cap şi abia aşteaptă să ajungă în sala de judecată, să-mi facă dreptate.

Sunt foarte aproape de adevăr, gata să-i distrug pe cei de la Marele Profit la tribunal şi fac eforturi mari să-mi controlez aceste gânduri. Fir-ar să fie, mi-e cumplit de greu! Faptele, juriul, judecătorul şi, pe de altă parte, adversarii. E vorba de o mulţime de bani.

N-are cum să meargă totul ca pe roate.

Vorbesc cu Jackie Lemancyzk o oră. Are momente când e puternică şi plină de forţă, altele când abia îşi poate aduna gândurile. N-a vrut să se culce cu toţi bărbaţii aceia, îmi spune ea mereu, dar a fost singura cale prin care putea să avanseze. E divorţată şi are doi copii. E de acord să vina la Memphis. Mă ofer să-i plătesc avionul şi celelalte cheltuieli. Reuşesc să-i spun toate acestea calm, sigur pe mine, de parcă firma mea ar fi plină de bani. Mă face să-i promit că, dacă depune mărturie, cei de la Marele Profit să nu ştie nimic, până în momentul apariţiei sale.

E speriată de moarte. Cred că o surpriză ca asta ar fi minunată.

La sfârşit de săptămână, ne mutam efectiv la birou. Nu ne ducem acasă decât să tragem câte un pui de somn, după care ne întoarcem la firmă să mai lucrăm.

Rarele mele momente de relaxare se datorează lui Tyrone Kipler. Îi mulţumesc în gând de o mie de ori că a ales juriul cu o săptămână înainte de

proces şi că mi-a permis să le adresez câteva remarci fără pregătire. Pentru mine, juriul constituia marea necunoscută, un element de care mă temeam foarte mult. Acum le ştiu numele şi chipurile şi-am stat de vorbă cu ei, fără agenda juridică în mână. Le sunt simpatic. Şi nu-l pot înghiţi pe adversarul meu.

Oricât de experimentat aş fi, cred din toată inima că judecătorul Kipler mă va salva de mine însumi.

Pe la miezul nopţii, duminică, îmi iau la revedere de la Deck. Când ies de la birou, începe să ningă uşor. La Memphis, o ninsoare uşoara înseamnă închiderea şcolilor şi a firmelor de stat pentru o săptămână. Primăria nu dispune de pluguri de zăpadă. În secret, îmi doresc să ningă. Poate se amână înfăţişarea de mâine. Pe de altă parte însă, vreau să se termine odată.

Când ajung acasă, zăpada s-a oprit. Beau două beri calde şi mă rog să adorm.

— Aveţi probleme preliminare? ne întreabă Kipler.

Stau alături de Drummond. Ne uităm amândoi la domnul judecător. Am ochii înroşiţi după o noapte albă, mă doare capul şi mă gândesc la o mie de lucruri deodată.

Mă surprinde când îl văd pe Drummond la fel de obosit. Pentru un tip care îşi petrece viaţa prin tribunale, arată îngrozitor de prăbuşit. Foarte bine. Sper că a lucrat şi el toată duminica.

— Nu mă pot gândi la nimic, zic eu.

Nu-i nicio surpriză. La micile şedinţe de genul acesta, rareori am de adăugat ceva.

Drummond dă şi el din cap, în semn că nu.

— Am putea să cădem de acord asupra costului unui transplant de măduvă? ne întreabă Kipler. Dacă da, îl putem elimina pe Gaskin ca martor. Se pare că suma este de o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

— N-am nimic împotrivă, zic eu.

Avocaţii apărării câştigă mai mult, dacă se fixează o sumă mai mică, dar Drummond n-are niciun interes, în acest caz.

— Mi se pare rezonabil, rosteşte el indiferent.

— Aceasta înseamnă *da?* întreabă Kipler tăios.

— Da.

— Mulţumesc. Şi ce părere aveţi despre celelalte costuri? Ar mai fi vorba de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Am putea cădea de acord că solicitarea s-a ridicat la o sumă aproximativa de două sute de mii? Ce ziceţi?

Nu-l slăbeşte pe Drummond din ochi.

— N-am nimic împotrivă, zic eu şi sunt sigur că asta îl scoate din sărite pe adversarul meu.

— Da, spune Drummond.

Kipler scrie ceva în agenda lui juridică.

— Vă mulţumesc. Mai aveţi ceva de adăugat, înainte să începem? Poate vă gândiţi la o înţelegere.

— Domnule judecător, zic eu cu fermitate. În numele clientei mele, accept o înţelegere pentru un milion două sute de mii de dolari.

Am plănuit acest lucru cu mult înainte.

Avocaţii apărării se prefac că sunt şocaţi şi uimiţi oricare ar fi propunerea adversarilor, aşa că toţi cei prezenţi încep să clatine din cap şi să tuşească. Aud chiar nişte chicote din spate.

— Asta-i treaba ta, zice Drummond acru.

Fără nicio îndoiala, Leo nu se mai poate stăpâni. La începutul acestui caz, era un adevărat domn, care se comporta ca atare, atât la tribunal, cât şi în viaţa de zi cu zi. Acum se comportă ca un boboc din anul întâi.

— Aveţi vreo contrapropunere, domnule Drummond? întreabă Kipler.

— Oferta noastră rămâne de două sute de mii de dolari.

— Foarte bine. Hai să ne punem pe treabă. Aveţi cincisprezece minute, ca să vă faceţi pledoaria

introductivă. Bineînţeles, puteţi să vă limitaţi la şi mai puţin.

Mi-am planificat pledoaria aceasta de zeci de ori, la şase minute şi jumătate.

Sunt poftiţi juraţii, onorata instanţă le urează bun venit, le dă câteva instrucţiuni, apoi mă invită să iau cuvântul.

Dacă sunt pus des în astfel de situaţii, am să-mi dezvolt un adevărat talent actoricesc. Dar să lăsăm asta. În clipa de faţă, trebuie să mă descurc cu pledoaria. Ţin în mână o agendă juridică, mă uit din când în când la notiţe şi povestesc juriului despre cazul meu. Stau în picioare lângă podium, sperând că arăt ca un adevărat avocat în costumul meu nou, cenuşiu. Situaţia îmi e atât de favorabilă, încât nu consider necesar să înfloresc faptele. E vorba de o poliţă, rata a fost plătită săptămânal, Donny Ray era asigurat, s-a îmbolnăvit, după care a fost tras pe sfoară. Motivele morţii lui sunt clare. Dumneavoastră, juraţii, va trebui să faceţi cunoştinţa cu Donny Ray, dar asta numai prin intermediul casetei video, pentru că băiatul a murit. Scopul acestui proces nu este numai să obţinem de la Marele Profit suma pe care o datorează clientului meu, ci şi să-i pedepsim pentru răul pe care l-au făcut. E vorba de o corporaţie foarte bogată care îşi scoate banii din rate, dar refuză să plătească atunci când i se cere. După depoziţiile martorilor, mă voi întoarce, ca să vă rog pe dumneavoastră, juraţii, să aprobaţi plata unei sume mari de bani prin care să-i pedepsim pe cei de la Marele Profit.

E foarte important să plantez aceste seminţe în sufletul lor încă de la început. Vreau să ştie că vizăm o sumă mare şi că Marele Profit merită să fie pedepsită.

Pledoaria se derulează bine. Nu mă bâlbâi, nu tremur şi nici nu sunt întrerupt de Drummond. Prevăd că Leo n-o să-şi mişte fundul de pe scaun

cât va ţine procesul, de teama admonestărilor lui Kipler în faţa juriului.

Îmi reiau locul alături de Dot. Suntem absolut singuri la masa noastră lungă.

Drummond se îndreaptă încrezător spre juriu, ţinând în mână o copie a poliţei. Rosteşte dramatic:

— Iată poliţa cumpărată de domnul şi doamna Black.

La aceste cuvinte, o ridică, să fie văzută de toată lumea.

— Niciunde în aceasta poliţa nu scrie că Marele Profit trebuie să plătească pentru un transplant.

Face o pauză mai lungă, ca lumea să perceapă clar ceea ce-a spus. Juriul nu îl simpatizează, dar cuvintele lui atrag atenţia.

— Aceasta poliţă costă optsprezece dolari pe săptămână, nu se refera la transplantul de măduvă şi, cu toate acestea, reclamantul solicită clientului meu două sute de mii de dolari, probabil că vă daţi seama de ce. Clientul meu a refuzat, nu pentru că ar fi avut ceva împotriva lui Donny Ray Black. Nu a fost o chestiune de viaţă şi de moarte, ci de ceea ce e scris în poliţă.

Flutură teatral documentele.

— Şi nu numai că vor două sute de mii de dolari, dar l-a dat în judecată pe clientul meu, cerând despăgubiri punitive în valoare de *zece milioane.* Ei le numesc despăgubiri punitive. Eu le-aş zice ridicole. Aceasta e lăcomie, pur şi simplu.

Şi-a ales o cale cam riscantă. În poliţă sunt excluse transplanturile de organe, dar nu se specifică cel de măduvă. Cei care au conceput-o, l-au omis, din greşeală. Noua poliţă pe care mi-a dat-o Max Leuberg exclude şi transplantul de măduvă.

Strategia apărării începe să se contureze. În loc să pedaleze cu grijă pe faptul că nişte incompetenţi oarecare de la respectiva companie au făcut o

greşeală, Drummond nu acceptă nimic. Va pretinde că transplanturile de măduvă nu sunt lucruri serioase, că reprezintă medicină populară, în niciun caz un tratament de rutină pentru vindecarea leucemiei acute.

Vorbeşte ca un doctor despre greutatea de a găsi un donator – unul la un milion, în unele cazuri – şi-apoi, despre faptul că succesul operaţiei e problematic. La fiecare două fraze, repeta: „Nu e trecut în poliţă”.

Se hotărăşte să-mi forţeze mâna. A doua oară când foloseşte cuvântul „lăcomie”, sar în picioare şi mă opun. Pledoariile de la începutul proceselor nu se argumentează. Acest lucru este lăsat la final. Are voie să spună juriului numai despre lucrurile care vor fi demonstrate prin probe clare.

Dragul de Kipler rosteşte:

— Se admite.

Primul punct e al meu.

— Îmi pare rău, onorată instanţă, zice Drummond cu sinceritate.

Începe să vorbească despre martorii săi, cine sunt şi ce vor spune. Îşi pierde suflul şi-ar face bine să termine în zece minute. Dar nu se lasă până când judecătorul îl anunţă că sfertul de oră a expirat. Atunci mulţumeşte juriului.

— Să poftească primul martor al domnului Baylor, zice Kipler.

Nici n-am timp să-mi dau seama că mi-e frică.

Dot Black se îndreaptă emoţionată spre boxa martorilor, jură şi se aşază, apoi se uită la juraţi. E îmbrăcată într-o rochie de bumbac, uzată, dar curată.

Am scris toată mărturia. I-am dat-o cu o săptămână în urmă şi am trecut-o în revistă de zece ori. Eu îi pun întrebarea; ea îmi răspunde. E moartă de frică, iar vorbele ei sună ca învăţate pe de rost. I-am spus că e normal să fie emoţionată. La urma urmei, să ţină seama că juraţii sunt şi ei oameni.

Numele, soţul, familia, locuri de muncă, poliţa, viaţa cu Donny Ray înainte de boala, în timpul bolii, până la moarte. Se şterge de câteva ori la ochi, dar reuşeşte să-şi păstreze cumpătul. I-am spus că ar fi bine să nu plângă. Toată lumea poate să-şi închipuie durerea pe care o încearcă.

Le povesteşte juraţilor despre frustrarea ei, ca mamă, în momentul în care şi-a dat seama că nu-i poate oferi fiului ei îngrijirea medicală corespunzătoare. Le-a scris şi le-a telefonat celor de la Marele Profit de nenumărate ori. Le-a scris primarului, senatorilor şi membrilor Congresului, fără speranţă, însă. I-a cicălit pe cei de pe la spitale să-i acorde asistenţă medicală gratuită. Şi-a organizat prietenii şi cunoştinţele să încerce să facă rost de bani, dar totul a eşuat lamentabil. Confirmă poliţa şi cererea de despăgubire, îmi răspunde la întrebări, despre cum a cumpărat-o şi despre vizitele săptămânale ale lui Bobby Ott care venea să încaseze ratele.

Ajungem apoi la partea frumoasă. Îi înmânez primele şapte scrisori de refuz şi Dot le citeşte juriului. Sună mai rău decât îmi închipuiam. Refuz categoric, fără nicio explicaţie. Departamentul cereri respinge solicitarea pe motivul că trebuie confirmarea celor de la garanţii. Şi viceversa. Refuz, invocându-se condiţiile preexistente, tot de la cereri. Refuz de la garanţii, pe motivul că Donny Ray nu mai era în întreţinerea părinţilor. Refuz de la cereri, pe motivul că transplanturile de măduvă nu sunt trecute în poliţă şi că, oricum, o asemenea practică e la stadiul de experiment, aşa că nu reprezintă o metodă acceptabilă de tratament.

Juraţii îi sorb cuvintele. Toată treaba începe să pută.

Apoi, Scrisoarea cea Proastă. În timp ce Dot o citeşte, mă uit intens la chipurile juraţilor. Mulţi rămân stană de piatră. Alţii clipesc fără să le vina să creadă. Câţiva îşi îndreaptă privirile spre masa

apărării, unde, ciudat, toţi avocaţii se uită preocupaţi în jos, meditând.

După ce termină, în sală se lasă o linişte grea.

— Te rog s-o mai citeşti o dată, zic eu.

— Mă opun, zice Drummond, care sare repede în picioare.

— Se respinge, i-o retează Kipler.

Dot o mai citeşte o dată, acum cu mai multă convingere. Aici consider eu să-mi întrerup şirul întrebărilor. Urmează Drummond. Ar fi o mare greşeală din partea lui să se poarte dur cu ea, chiar m-ar surprinde, dacă ar face-o.

Începe vag cu întrebări despre posibile asigurări anterioare şi la cum a ajuns să cumpere această poliţă. La ce s-a gândit când a achiziţionat-o. Dot nu şi-a dorit decât să-şi pună familia la adăpost. Atât. Şi tot asta i-a făgăduit şi agentul. I-a promis, cumva, că i se va asigura şi vreun transplant?

— Nu m-am gândit la transplant, zice ea. N-am avut niciodată nevoie de aşa ceva.

Câţiva juraţi zâmbesc, fără însă să râdă cineva cu adevărat.

Drummond încearcă s-o încolţească, întrebând-o dacă nu s-a gândit la transplantul de măduvă. Ea îi spune întruna că nici nu auzise, pe vremea aceea, de aşa ceva.

— Aşadar, nu aţi cerut o poliţă specială pentru asta, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit la aceste lucruri când am achiziţionat poliţa. Nu voiam decât o asigurare completă.

Drummond consideră că a câştigat un punct aici, dar sunt sigur că juriul va uita curând.

— Şi de ce aţi dat Marele Profit în judecată pentru zece milioane de dolari? o întreabă el.

O asemenea întrebare pusă la începutul procesului poate fi un dezastru, pentru că reclamantul riscă să fie considerat lacom. Despăgubirile sunt de obicei nişte sume alese din burtă de avocaţi, fără amestecul clientului. În orice

caz, eu n-am întrebat-o niciodată pe Dot ce daune vrea să cerem.

Dar mă aşteptam la o asemenea întrebare, pentru că am studiat vechile procese ale lui Drummond. Dot e pregătită.

— Zece milioane, rosteşte ea.

— Exact, doamnă Black. L-aţi dat în judecată pe clientul meu pentru zece milioane de dolari.

— Numai pentru atât? întreabă ea.

— Poftim?

— Am crezut că pentru mai mult.

— Chiar aşa?

— Da. Clientul dumneavoastră deţine un miliard de dolari şi tot el l-a ucis pe fiul meu. Eu una am avut de gând să-l dau în judecată pentru mult mai mult.

Lui Drummond i se moaie genunchii şi începe să se mute de pe un picior pe altul. Continuă totuşi să zâmbească. Ce talent! În loc să se ascundă în dosul unei întrebări inocente sau să se aşeze la locul lui, face greşeala şi zice:

— Ce aveţi de gând să faceţi cu banii, dacă juriul va vota verdictul?

Imaginaţi-vă că trebuie să răspundeţi repede la o asemenea întrebare, într-o sala de judecată. Dar Dot e pregătită:

— Am să-i donez Societăţii Americane de Luptă împotriva Leucemiei. Până la ultima para. N-am nevoie de banii voştri împuţiţi!

— Mulţumesc, zice Drummond şi se aşază repede la masa lui.

În timp ce Dot pleacă din boxa martorilor spre locul ei, vreo doi juraţi încep să chicotească. Drummond păleşte.

— Cum m-am descurcat? şopteşte Dot.

— I-ai lovit unde-i doare, îi răspund eu, tot în şoaptă.

— Trebuie să fumez.

— Ai răbdare, luăm imediat o pauză.

Îl poftesc pe Ron Black. Şi el şi-a pregătit un scenariu, iar mărturia lui nu durează mai mult de treizeci de minute. Nu ne interesează de la el decât că i s-au făcut testele şi că s-a constatat că e un donator perfect. A fost gata de operaţie oricând. Drummond nu are nicio întrebare. S-a făcut aproape unsprezece şi Kipler dă o pauză de zece minute.

Dot se refugiază într-o toaletă, ca să fumeze. I-am atras atenţia să nu fumeze în faţa juraţilor. Deck şi cu mine stăm ghemuiţi la masa noastră şi comparăm notele. S-a aşezat în spatele meu şi a urmărit reacţia juraţilor. Refuzurile companiei de asigurări le-a captat atenţia. Scrisoarea cea Proastă i-a înfuriat.

— Menţine-i în starea asta, îmi spune el. O asemenea sumă nu se obţine decât de la un juriu înfuriat.

Doctorul Walter Kord şochează când se apropie de boxa martorilor. Poartă un sacou sport cadrilat, pantaloni negri, cravată roşie şi arată ca un tânăr medic prosper. S-a născut la Memphis, a studiat, la început, în oraş, apoi s-a dus la colegiul din Vanderbilt şi la facultatea de medicină din Duke. Recomandări impecabile. Nu e greu să fie considerat expert în oncologie. Îi înmânez fişele medicale ale lui Donny Ray şi el prezintă juriului un rezumat al tratamentului pe care i l-a făcut. Kord se exprimă cât mai simplu posibil şi, acolo unde e cazul, explică termenii medicali. E doctor şi urăşte sălile de tribunal, dar se simte sigur pe el şi nu îl deranjează prezenţa juriului.

— Puteţi să explicaţi juriului câte ceva despre această boală, domnule doctor? întreb eu.

— Bineînţeles. Leucemia mieloidă acută, sau LMA, este o boală care vizează două grupe de vârstă, prima fiind formată din tineri între douăzeci şi treizeci de ani, a doua, din oameni bătrâni, de obicei trecuţi de şaptezeci de ani. Rasa albă e mai predispusă la LMA, decât celelalte şi, din motive

necunoscute, evreii o fac cel mai uşor. Bărbaţii, mai mult decât femeile. În cea mai mare parte, cauza bolii este necunoscută.

Organismul îşi produce sângele în măduva osoasă. Acolo apare leucemia. Globulele albe, care îndeobşte au menirea de-a combate infecţiile, devin maligne şi numărul lor creşte de o sută de ori faţă de normal. Într-un asemenea caz, globulele roşii sunt suprimate, iar pacientul capătă o paloare deosebită, e slăbit şi anemic. Pe măsură ce globulele albe se înmulţesc haotic, influenţează şi producţia normală a trombocitelor, al treilea tip de celule fabricate de măduva osoasă. Din acest motiv, apar hematoame, sângerări la cea mai uşoară lovitură, precum şi dureri de cap. Când Donny Ray s-a prezentat prima oară la mine, se plângea de ameţeli, de insuficienţă respiratorie, oboseală, febră şi alte simptome, ca de gripă.

Când am repetat mărturia, săptămâna trecută, cu doctorul Kord, i-am spus să-i zică Donny Ray, nu domnul Black sau pacientul.

— Şi ce-aţi făcut? întreb.

Îmi spun că asta e uşor pentru el.

— Am făcut un test de rutină, cunoscut sub numele de aspiraţie de măduvă osoasă.

— Puteţi da nişte explicaţii juriului?

— Sigur. În cazul lui Donny Ray, proba s-a recoltat din osul şoldului. L-am culcat pe burtă, i-am anesteziat o mică zonă de pe piele, i-am crestat-o puţin şi am inserat un ac mare. Acest ac e format de fapt din două părţi – cea exterioară este un tub gol, iar cea interioară, unul solid. După ce acul a ajuns în măduvă, acest tub solid a fost scos şi s-a ataşat o sondă de aspiraţie.

Dispozitivul acesta acţionează ca o seringă. Am extras o cantitate mică de măduvă lichidă. După această operaţie, am făcut analizele de rutină, adică măsurarea cantităţii de globule albe şi roşii. Diagnosticul a fost clar de leucemie acută.

— Cât costă un asemenea test? întreb eu.

— În jur de o mie de dolari.

— Şi cum v-a plătit Donny Ray?

— Când a venit prima oară la cabinet, a completat formularele standard şi a scris că e acoperit de o poliţă medicală emisă de Marele Profit. Subalternii mei au verificat şi au constatat că o asemenea poliţă există. Aşa că am început tratamentul.

Îi înmânez copii ale documentelor respective, iar el le confirmă.

— Aţi fost plătit de Marele Profit?

— Nu. Societatea de asigurare ne-a anunţat că solicitarea respectivă a fost respinsă din diverse motive. După şase luni, ne-am oprit. Doamna Black plăteşte de atunci cincizeci de dolari pe lună.

— Ce tratament i-aţi făcut lui Donny Ray?

— I-am aplicat o terapie numită de inducţie. S-a internat în spital şi i-am plasat un cateter într-o venă mare, de sub claviculă. Prima inducţie de citostatice a fost cu ara-C, timp de o săptămână; substanţa rămâne în organism douăzeci şi patru de ore. În primele trei zile, i-am administrat idarubicin. Se mai numeşte şi „moartea roşie”, pentru că e roşu la culoare şi distruge globulele din măduvă. I s-a mai administrat allopurinol, un agent antigută, pentru că atunci când sunt distruse multe celule sanguine, bolnavul riscă să se îmbolnăvească de gută. I s-au făcut perfuzii masive, pentru spălarea rinichilor. I s-au administrat antibiotice şi tratamente antifungice, ca să se evite infecţiile. A luat şi amphotericin B, împotriva micozelor. Acesta este un medicament foarte toxic, aşa că temperatura i-a crescut până la 40°. Cauzează şi tremurături necontrolabile, din acest motiv, amphotericina B mai este cunoscută şi sub numele de „scutură şi te coace”. În ciuda acestui lucru, s-a comportat bine, având o atitudine extrem de pozitivă pentru un bolnav în stare atât de gravă.

Teoria care stă la baza terapiei de inducţie se referă la distrugerea tuturor celulelor din măduva osoasă, ca să se creeze un mediu în care celulele normale să se dezvolte mai repede decât cele leucemice.

— Şi acest lucru s-a întâmplat?

— Pentru o scurtă perioada de timp. Dar noi tratăm fiecare pacient, ştiind că leucemia va reapărea, cu excepţia cazurilor când pacienţilor li se face un transplant de măduvă.

— Puteţi explica juriului, domnule doctor, cum se face un transplant de măduvă?

— Bineînţeles. Nu este o procedură teribil de complicată. După ce pacientul trece prin chimioterapia pe care tocmai am descris-o, şi dacă are norocul să găsească un donator cu care să se potrivească din punct de vedere genetic, atunci extragem măduvă de la persoana respectivă şi o transfuzăm printr-o sondă respectivului receptor. Ideea este să se transfere de la un pacient la altul o populaţie întreagă de celule de măduvă.

— Ron Black ar fi fost un donator potrivit pentru Donny Ray?

— Absolut sigur. E geamăn monovitelin şi acesta este cazul cel mai fericit posibil. Le-am făcut analize amândurora şi transplantul ar fi fost foarte uşor. Ar fi reuşit cu siguranţă.

Drummond ţâşneşte în picioare.

— Mă opun. Sunt speculaţii. Doctorul nu poate garanta reuşita transplantului.

— Se respinge. Păstraţi-vă pentru interogatoriu.

Mai pun câteva întrebări în legătură cu procedura şi, în timp ce Kord răspunde, mă uit la juraţi. Ascultă cu atenţie, dar cred că e momentul să termin.

— Vă mai amintiţi, aproximativ, momentul când eraţi gata să faceţi transplantul?

Se uită prin notele sale, deşi ştie răspunsul.

— Prin august, ’91. Acum un an şi jumătate.

— Un astfel de transplant măreşte şansele de supravieţuire în cazul leucemiei acute?

— Bineînţeles.

— Cu cât?

— Cu optzeci până la nouăzeci la sută.

— Şi care sunt şansele de supravieţuire fără transplant?

— Nule.

Mulţumesc martorului. E trecut de douăsprezece şi e timpul să plecăm la masă. Kipler ne amână pentru ora unu şi jumătate. Deck se oferă să ne aducă nişte sandvişuri, iar Kord şi cu mine ne pregătim pentru următoarea rundă. Doctorul abia aşteaptă să se ia de piept cu Drummond.

Nu voi şti niciodată câţi consultanţi medicali şi-a angajat Drummond, ca să se pună la punct pentru proces. Nu e obligat să ne dezvăluie. Nu are decât un singur expert ca potenţial martor. Doctorul Kord m-a asigurat de nenumărate ori că transplantul de măduvă este ceva atât de larg acceptat ca metodă de tratament, încât numai un vraci ar mai susţine contrariul. Mi-a dat zeci de articole şi de cărţi ca să-şi motiveze afirmaţia şi poziţia cum că ar fi cea mai bună cale de a trata leucemia.

Evident, Drummond a descoperit şi el acest lucru. Nefiind medic, nu se ia prea tare de Kord. Confruntarea e scurtă. Principalul lui argument este că prea puţini pacienţi beneficiază de transplantul de măduvă, comparativ cu cei cărora nu li se aplică. Mai puţin de cinci la sută, zice doctorul Kord, dar asta numai pentru că e foarte dificil să găseşti un donator. Pe plan naţional, au loc aproximativ şapte mii de transplanturi de măduvă pe an.

Cei norocoşi, care găsesc un donator, au mai multe şanse să supravieţuiască. Şi Donny Ray a fost printre ei. El a avut un donator.

Kord pare uşor dezamăgit, când vede că Drummond renunţă după câteva întrebări. Cum nu mai am nici eu nimic de comentat, martorului i se permite să plece.

Atmosfera devine foarte încărcată, pentru că sunt pe cale să-mi poftesc următorul martor de la corporaţie. Drummond m-a întrebat în dimineaţa aceasta, dar i-am răspuns că nu m-am hotărât încă cine să fie primul. I s-a plâns lui Kipler, care i-a explicat că nu sunt obligat să dezvălui acest lucru, până nu sunt gata cu toate. Martorii sunt sechestraţi într-o încăpere specială şi aşteaptă neliniştiţi.

— Domnul Everett Lufkin, anunţ eu.

În timp ce unul dintre aprozi iese să-l aducă, cei de la masa apărării încep să lucreze intens, în mare parte absolut degeaba, după părerea mea. Nu fac decât să mâzgălească şi să schimbe hârtii între ei.

Lufkin intră în sala de judecată, se uită fioros împrejur, de parcă ar fi fost trezit din hibernare şi îşi îndreaptă cravata. Când trece pe lângă grupul apărării se uită neliniştit la ei, după care îşi continua drumul spre boxa martorilor.

Se ştie că Drummond îşi antrenează martorii, supunându-i la un interogatoriu brutal, folosindu-se uneori de câte patru-cinci avocaţi de-ai săi, ca să-l pună la încercare pe respectivul. Totul se înregistrează pe bandă video. Apoi analizează filmul ore întregi împreună cu martorul, lucrând la tehnica şi pregătindu-l pentru momentul acesta.

Ştiu că personalul corporaţiei va fi pregătit impecabil.

Lufkin se uită la mine, apoi la juriu, încearcă să fie calm, dar ştie că nu poate răspunde la toate întrebările care urmează. Are vreo cincizeci şi cinci de ani, părul grizonat, fruntea îngustă, trăsături plăcute, vocea blândă. Pare un mieluşel. Jackie Lemancyzk mi-a povestit cum a încercat s-o lege, în timpul relaţiilor lor sexuale.

Habar n-au că ea va depune mărturie.

Discutăm despre departamentul cereri şi despre rolul acestuia în schema de activitate de la Marele Profit. Lucrează la aceasta companie de opt ani şi e vicepreşedinte de şase, a condus departamentul cu mână de fier, ca un adevărat director serios. Vrea să pară important în faţa juriului şi în câteva minute stabilim că trebuie să se ocupe de toate aspectele solicitărilor. Nu studiază chiar toate cererile, dar are responsabilitatea să se ocupe de bunul mers al activităţii în acest sector. Îl conduc abil într-o discuţie plictisitoare despre nimic altceva decât birocraţie, apoi, deodată, îl întreb:

— Cine este Jackie Lemancyzk?

Tresare abia perceptibil.

— O fostă funcţionară de la departamentul nostru.

— Aşadar, a lucrat cu dumneavoastră?

— Da.

— Şi când a încetat să mai lucreze la Marele Profit?

Ridică din umeri, ca şi cum nu şi-ar mai aminti data exactă.

— Nu cumva până pe trei octombrie, anul trecut?

— Cam aşa cred.

— Asta înseamnă cu două zile înainte să fie chemată să depună mărturie în acest caz, nu-i aşa?

— Realmente, nu-mi amintesc.

Îi împrospătez memoria, arătându-i două documente; primul este scrisoarea ei de demisie, datată trei octombrie, al doilea, nota prin care am convocat-o să depună mărturie în ziua de cinci octombrie. Acum îşi aminteşte. Admite fără niciun chef că a plecat de la Marele Profit cu două zile înainte de programarea depoziţiei.

— Şi ea era persoana care se ocupa de cereri, la compania dumneavoastră?

— Aşa e.

— Şi-aţi concediat-o?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, cum aţi scăpat de ea?

— Şi-a dat demisia. Scrie aici, în cererea ei.

— Şi de ce şi-a dat demisia?

Trage cererea mai aproape ca un şmecheraş şi citeşte în faţa juriului:

— „Prin aceasta, demisionez din motive personale.”

— Aşadar, a fost ideea ei să-şi părăsească slujba?

— Aşa scrie aici.

— Câtă vreme a lucrat sub îndrumarea dumneavoastră?

— Am foarte mulţi subalterni. Nu-mi amintesc toate aceste detalii.

— Deci, nu ştiţi?

— Nu sunt sigur. Câţiva ani.

— Aţi cunoscut-o bine?

— Nu tocmai; era doar o funcţionară de la cereri, una dintre multele.

Mâine, ea va depune mărturie că legătura lor murdară a durat trei ani.

— Şi sunteţi căsătorit, domnule Lufkin?

— Da, şi am o căsnicie fericită.

— Aveţi copii?

— Da. Doi copii mari.

Îl las acolo un minut şi mă duc la masa mea să iau un teanc de acte. E vorba de dosarul cu solicitări al familiei Black şi i-l dau lui Lufkin. Se uită prin el fără să se grăbească, apoi zice că i se pare complet. Îl mai întreb o dată daca nu lipseşte ceva.

Ca juriul să înţeleagă mai bine, îl supun unui şir de întrebări aride, la care îmi răspunde scurt, despre cum se mânuiesc hârtiile. Bineînţeles, din asta reiese că Marele Profit face totul perfect.

Apoi ajungem la partea murdară. Îl pun să citească tare, la microfon, primele şapte scrisori de refuz, punându-l să dea explicaţii pentru fiecare: cine a scris-o, de ce, dacă a urmat indicaţiile din

manual şi la ce capitol din acesta s-a referit, precum şi dacă a văzut personal scrisoarea.

Apoi îl pun să citească juriului cererile lui Dot. Toate strigă după ajutor. Fiul ei e pe moarte. N-o aude nimeni? Şi îl perpelesc la fiecare scrisoare: pe aceasta, cine a primit-o, ce s-a întâmplat cu ea, manualul ce zice, a văzut-o personal etc.

Juriul pare nerăbdător să ajungă la Scrisoarea cea Proastă, dar, cu siguranţa, Lufkin a fost pregătit şi pentru ea. O citeşte juraţilor, apoi explică monoton, fără nicio urmă de remuşcare, că această scrisoare a fost redactată de o persoana care a părăsit compania. Recunoaşte şi îşi cere scuze acum, în faţa tuturor, că atât omul acela, cât şi compania au greşit.

Îl las să pălăvrăgească. Îi las destulă sfoară, ca să se încurce singur în ea.

— Nu credeţi că e cam târziu pentru scuze? îl întrerup eu într-un târziu.

— Poate.

— Băiatul a murit, nu?

— Da.

— Şi compania nu şi-a cerut scuze în scris, nu-i aşa, domnule Lufkin?

— Nu, după câte ştiu.

— Până acum, nimic, corect?

— Corect.

— După umilele dumneavoastră cunoştinţe, Marele Profit şi-a cerut vreodată scuze pentru ceva?

— Mă opun, zice Drummond.

— Se admite. Treceţi mai departe, domnule Baylor.

Lufkin e în boxa martorilor de aproape două ore. Probabil că juriul s-a săturat de el. Eu unul, da. E timpul să devin câinos.

În mod intenţionat, am făcut mare caz de manual, referindu-mă la el, ca la o cartă inviolabilă a companiei. Îi înmânez lui Lufkin exemplarul pe care l-am primit în timpul cercetărilor. Îi pun o

serie de întrebări la care îmi răspunde prompt, iar la sfârşit afirmă că acestea sunt toate indicaţiile, în cazul mânuirii cererilor. Manualul respectiv a fost îmbunătăţit, modificat în favoarea clienţilor, dar aceasta este forma finală.

— Aşadar, domnule Lufkin, ziceţi că acesta este manualul complet?

Îl mai răsfoieşte o dată repede, ca şi cum ar cunoaşte fiecare secţiune, fiecare cuvinţel.

— Da.

— Sunteţi sigur?

— Da.

— Şi vi s-a cerut să mi-l puneţi la dispoziţie în timpul cercetării?

— Corect.

— Aşadar, la cererea mea, juriştii mi-au furnizat acest manual, nu-i aşa?

— Da.

— Dumneavoastră personal aţi ales acest exemplar?

— Da.

Inspir adânc şi mă îndrept spre masa mea, sub care se află o cutie mică de carton, plină de hârtii şi de dosare. Scotocesc puţin prin ea, apoi mă ridic cu mâinile goale şi zic:

— Vreţi să luaţi manualul şi să-l deschideţi la secţiunea U?

Rostind aceste cuvinte, mă uit direct la Jack Underhall, juristul companiei, care stă în spatele lui Drummond. Închide ochii şi lasă capul în jos, apoi se sprijină în coate, privind în podea. Alături de el, Kermit Aldy pare să nu mai aibă aer.

Drummond habar n-are.

— Poftim? întreabă Lufkin cu o octavă mai sus.

În timp ce toată lumea se uită la mine, scot exemplarul de la Cooper Jackson şi îl pun pe masă. Ochii tuturor se aţintesc asupra acestuia. Arunc o privire spre Kipler care nu mai poate de bucurie.

— Vorbeam de secţiunea U, domnule Lufkin. Răsfoiţi manualul şi găsiţi-o. Aş vrea să discutăm

despre ea.

Ia cartea şi o răsfoieşte. În clipa aceasta, sunt sigur că şi-ar vinde şi copiii, numai să se întâmple un miracol şi să apară secţiunea U.

Dar minunea nu are loc.

— Nu există nicio secţiune U, zice el trist, aproape incoerent.

— Poftim? zic eu tare. Nu v-am auzit.

— Păi… exemplarul acesta nu are secţiunea U.

A încremenit, pur şi simplu, nu atât din cauza lipsei respectivei secţiuni, cât pentru că a fost prins cu ocaua mică. Se uită disperat la Drummond şi la Underhall, ca şi cum aceştia ar putea face ceva, cum ar fi să ceară o scurtă pauză!

Leo Drummond habar n-are ce i-a făcut clientul. Au măsluit manualul fără să-i spună şi lui. Îi şopteşte ceva lui Morehouse. Ce naiba se întâmplă?

Fac un adevărat teatru, când mă apropii de martor cu celălalt manual. În aparenţă, e la fel ca acela pe care îl ţine în mână. Prima pagină are aceeaşi dată, unde scrie ediţie revizuită: 1 ianuarie 1991. Sunt identice, cu excepţia faptului că unul din exemplare conţine secţiunea U, iar celălalt nu.

— Îl recunoaşteţi, domnule Lufkin? îl întreb eu, înmânându-i copia bună şi luând-i-o pe cealaltă.

— Da.

— Ei bine, despre ce e vorba?

— E un exemplar al manualului de cereri.

— Conţine şi secţiunea U?

Răsfoieşte paginile şi dă din cap.

— Vă rog să spuneţi, domnule Lufkin. Grefiera nu poate consemna că daţi din cap.

— Da, are şi secţiunea U.

— Vă mulţumesc. Acum vă rog să-mi spuneţi: aţi scos dumneavoastră personal aceasta secţiune sau aţi dat ordin s-o facă altcineva?

Aşază manualul pe zidul care înconjoară boxa martorilor şi îşi încrucişează braţele la piept ostentativ. Se uită fix în podea şi aşteaptă. Cred că

nu mai ştie de el. Secundele se scurg şi toata lumea vrea un răspuns.

— Răspundeţi la întrebare! latră Kipler, de la înălţimea poziţiei sale.

— Nu ştiu cine-a făcut-o.

— Dar a făcut-o, nu-i aşa? zic eu.

— Evident.

— Aşadar, recunoaşteţi că Marele Profit a sustras documente?

— Nu recunosc nimic. Sunt sigur că a fost o greşeală.

— O greşeală? Vă rog să fiţi serios, domnule Lufkin. Recunoaşteţi că cineva de la Marele Profit a sustras secţiunea U din exemplarul meu?

— Nu ştiu… S-a întâmplat, pur şi simplu. Ştiţi cum e…

Mă întorc la masa mea şi-mi fac de lucru. Vreau să-l mai ţin puţin aici, ca juriul să se umple de ură. El se uită absent în podea, biciuit, înfrânt, dorindu-şi să fie oriunde, numai aici, nu.

Pornesc încrezător spre masa apărării şi îi dau lui Drummond o copie a secţiunii U. Rânjesc şi îi înmânez una şi lui Morehouse. După care îi întind şi lui Kipler un exemplar. În tot acest timp, nu mă grăbesc, ca juriul să se dezmeticească şi să aştepte cu nerăbdare deznodământul.

— Ei bine, domnule Lufkin, să discutăm despre secţiunea U. Să le explicăm şi juraţilor. Vreţi să vă uitaţi puţin, vă rog?

Ia manualul şi răsfoieşte.

— A intrat în vigoare pe întâi ianuarie, nu-i aşa?

— Da.

— Dumneavoastră l-aţi conceput?

— Nu.

Eram sigur!

— Bun. Atunci cine?

Altă pauză, timp în care se străduieşte să găsească o minciună potrivită.

— Nu ştiu sigur.

— Nu ştiţi sigur? Parcă ziceaţi adineauri că dumneavoastră v-aţi ocupat direct de asta.

Se uita din nou în pământ, sperând să mă depărtez.

— Bun, zic eu. Să trecem peste primele două paragrafe şi să-l citim pe-al treilea.

Acest paragraf îl îndrumă pe funcţionarul de la cereri să respingă orice solicitare în timp de trei zile de la primire. Fără excepţie. Paragraful patru permite luarea în discuţie a unora dintre solicitările primite şi recomandă întocmirea unor acte care să prevadă sume mici. Paragraful cinci indică expedierea cererilor care depăşesc cinci mii de dolari la departamentul de garanţii, precum şi a unei scrisori de refuz către solicitant, cu menţiunea că urmează ca solicitarea să fie analizată de acest al doilea departament al companiei.

Şi aşa mai departe. Îl pun pe Lufkin să citească, apoi îl frec cu întrebări la care nu poate răspunde. Folosesc des cuvântul „schemă”, mai ales după ce Drummond se opune, iar Kipler îl respinge. Paragraful unsprezece e un glosar serios al unor termeni cifraţi, prin care funcţionarii semnalează o reacţie hotărâtă a clientului. Se vede clar că „schema” e concepută astfel încât să se muşamalizeze totul. Daca vreun asigurat ameninţă că va lua legătura cu un avocat şi va intenta proces, dosarul trebuie revizuit imediat. Dacă reclamantul nu e periculos, refuzul rămâne definitiv.

La paragraful optsprezece b, se cere ca funcţionarul să completeze un cec în valoarea cerută, pe care să-l trimită la garanţii, cu instrucţiuni să nu se acţioneze în niciun fel, până la noi dispoziţii. Bineînţeles, aceste dispoziţii nu mai sosesc niciodată.

— Deci, ce s-a întâmplat cu cecul respectiv? îl întreb eu pe Lufkin.

Nu ştie.

Cealaltă jumătate a schemei se referă la departamentul de garanţii, şi am de gând s-o discut cu alt vicepreşedinte, mâine.

Dar nici nu mai contează. Chiar dacă ne-am opri acum, juriul ar face tot ce-aş vrea eu. Şi încă nu l-au văzut pe Donny Ray.

Facem o scurtă pauză la patru şi jumătate. L-am perpelit pe Lufkin două ore şi jumătate şi e timpul să termin cu el. În vreme ce mă duc spre toaletă, îl văd pe Drummond invitându-i supărat pe Lufkin şi pe Underhall să intre într-o încăpere. Ce n-aş da să aud şi eu cum îi muştruluieşte!

După douăzeci de minute, Lufkin se prezintă din nou în boxă. Am terminat cu manualele şi le-am pus la dispoziţia juriului, să le citească atunci când vor.

— Încă vreo două întrebări rapide, zic eu surâzător şi înviorat. În 1991, câte solicitări de asistenţă medicală au fost admise de Marele Profit?

Domnul nevăstuică se uită din nou neputincios la avocatul său. Eu am primit aceste informaţii cu trei săptămâni în urmă.

— Nu sunt sigur.

— Atunci, câte cereri aţi avut în total, în 1991?

— Nu sunt sigur.

— Sunteţi vicepreşedinte la cereri şi nu ştiţi?

— E o societate mare.

— Câte cereri aţi respins în 1991?

— Nu ştiu.

În acest moment, în perfectă cunoştinţă de cauză, judecătorul Kipler rosteşte:

— Pentru astăzi, martorul e liber. Ne vom opri aici, astfel încât juriul să poată pleca acasă.

Îşi ia rămas bun de la juraţi, le mulţumeşte din nou, şi le dă nişte instrucţiuni. Când trec pe lângă masa noastră, câţiva îmi zâmbesc. Aşteptăm să plece, apoi Kipler zice:

— Şi-acum, să se consemneze, domnule Drummond. Atât dumneavoastră, cât şi clientul

dumneavoastră pe care îl reprezentaţi, aţi sfidat curtea. Am insistat ca aceste informaţii să-i fie furnizate reclamantului cu câteva săptămâni în urmă. Şi n-aţi făcut-o, cu toate că e vorba de ceva foarte relevant şi pertinent. Sunteţi pregătit, împreună cu clientul, să fiţi reţinuţi până la primirea acestor informaţii?

Leo se ridică din nou, obosit peste măsură, îmbătrânit dintr-o dată.

— Onorată instanţă, am încercat să obţin aceste informaţii. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

Bietul Leo! Încearcă din răsputeri să înţeleagă ce-i cu secţiunea U. Şi în clipa de faţă e foarte sincer. Clientul lui a demonstrat tuturor că ascunde documentele şi faţă de el.

— Domnul Keeley e prin apropiere? întreabă domnul judecător.

— E în camera martorilor, zice Drummond.

— Duceţi-vă să-l chemaţi!

În câteva secunde, aprodul îl pofteşte în sală.

Dot s-a săturat. Vrea să facă pipi şi să fumeze.

Kipler arată spre boxa martorilor. Îl pune el însuşi pe Keeley să jure şi îl întreabă dacă firma lui a avut un motiv special pentru care a ascuns aceste informaţii.

Se bâlbâie, ocoleşte răspunsul şi dă toată vina pe funcţionarii mărunţi şi pe oficiile zonale.

— Înţelegeţi conceptul de sfidare a curţii? întreabă Kipler.

— Da, poate… Nu chiar.

— E foarte simplu. Compania dumneavoastră a sfidat curtea, domnule Keeley. Am de ales, fie să amendez compania, fie să vă trimit la arest. Ce preferaţi?

Sunt sigur că au mai păţit-o şi alţi colegi de-ai lui, dar Keeley ştie că arestul de aici înseamnă compania unor vagabonzi de ultima speţă.

— Nu vreau să fiu arestat, domnule judecător.

— Aşa mă gândeam şi eu. Din acest motiv, amendez compania Marele Profit cu suma de zece

mii de dolari, pe care va trebui să-i plătiţi reclamantului până mâine după-amiază, la ora cinci. Sunaţi la birou şi cereţi să vi se trimită un cec special, aţi înţeles?

Keeley dă din cap fără să zică nimic.

— Mai mult, dacă informaţiile cerute nu vor fi trimise prin fax până mâine dimineaţă la ora nouă, veţi fi băgat la arest, în închisoarea din Memphis, până vă veţi conforma cerinţelor. Şi câtă vreme veţi sta acolo, compania dumneavoastră va plăti o amenda de cinci mii de dolari pe zi.

Kipler se întoarce şi arată cu degetul spre Drummond.

— V-am atras atenţia în mod repetat asupra acestor documente, domnule Drummond. Un asemenea comportament este absolut inacceptabil.

Judecătorul loveşte puternic cu ciocănelul în masă şi iese.

44

În condiţii normale, m-aş simţi prost să port o şapcă gri cu albastru, cu un tigru pe ea, îmbrăcat în costum, sprijinit de un perete al sălii de aşteptare A, din aeroportul din Memphis. Dar astăzi, lucrul acesta este absolut normal. E târziu, şi mor de oboseală, dar adrenalina lucrează intens. Nici că se putea o primă zi de proces mai bună.

Avionul de la Chicago soseşte la timp şi sunt reperat imediat după şapcă. Se apropie de mine o femeie cu ochelari mari de soare, care mă măsoară din cap până în picioare şi zice:

— Domnul Baylor?

— Eu sunt.

Dau mâna cu Jackie Lemancyzk şi cu bărbatul care o însoţeşte. Se prezintă cu numele de Carl. Duce un geamantan cu rotile şi amândoi sunt nerăbdători s-o ia din loc. Nu se simt deloc bine în pielea lor.

Discutăm în drum spre hotelul din centrul oraşului, la numai şase străzi depărtare de tribunal. Ea stă în faţă, cu mine. Carl se ghemuieşte în spate, fără să spună nimic, dar păzind-o cu devotament. Trec în revistă tot ce s-a întâmplat la tribunal. Nu, categoric, ceilalţi nu ştiu de venirea lui Jackie. Îi tremură mâinile. E speriată şi vulnerabilă şi se teme până şi de umbra ei. În afară de dorinţa de răzbunare, nu văd ce-ar fi făcut-o să vină aici.

La cererea ei, am făcut rezervarea la hotel pe numele meu. Stăm toţi trei în jurul unei măsuţe din camera ei de la etajul cincisprezece şi recapitulăm întrebările pe care i le voi pune. Le-am scris în ordine.

Dacă şi femeia din faţa mea mai e frumoasă, atunci ştie să mascheze bine lucrul acesta. Şi-a ciopârţit părul şi l-a vopsit prost, în roşcat închis. Avocatul ei mi-a spus că e sub tratament şi n-am

de gând să fiu prea iscoditor. Are ochii injectaţi şi trişti şi e complet nefardată. E divorţată, are treizeci şi unu de ani şi doi copii mici şi, după cum arată, e greu să-ţi imaginezi că şi-a petrecut timpul în aşternutul celor de la Marele Profit.

Carl e grijuliu. O mângâie uşor pe braţ şi îşi mai dă din când în când cu părerea. Vrea să depună mărturie cât mai repede mâine dimineaţă, apoi să părăsească imediat oraşul.

Îi las pe la miezul nopţii.

Marţi dimineaţa, la ora nouă, judecătorul ne cheamă la ordine, dar îi dă instrucţiuni aprodului să nu cheme încă juriul. Îl întreabă pe Drummond dacă au fost primite informaţiile cerute. La cinci mii de dolari pe zi, aproape că-mi doresc să nu le fi trimis!

— Au sosit cu aproape o oră în urmă, domnule judecător, zice el, uşurat. Ne dă, mie şi lui Kipler, câte un teanc de documente, gros de peste doi centimetri, schiţând chiar un zâmbet.

— Domnule Baylor, aveţi nevoie de timp, nu-i aşa? mă întreabă judecătorul.

— Daţi-mi treizeci de minute, îi răspund eu.

— Bun. Voi pofti juriul la nouă şi jumătate.

O şterg repede împreună cu Deck într-o sală mică de şedinţe de pe hol şi ne apucăm să răsfoim documentele. Aşa cum mă aşteptam, totul e atât de încifrat, încât pare scris în chinezeşte. O să-şi ceara scuze, desigur.

La nouă şi jumătate, intră juriul. Judecătorul Kipler îi salută cu căldură. Raportul nu conţine nimic deosebit. Niciunul dintre ei nu a fost deranjat în timpul nopţii de cineva care să aibă vreo legătură cu cazul nostru.

— Martorul dumneavoastră, domnule Baylor, zice judecătorul Kipler şi astfel începe a doua zi de proces.

— Am dori să continuăm cu domnul Lufkin, zic eu.

Acesta e condus în sală şi se duce în boxa martorilor. După eşecul de ieri cu secţiunea U, n-o să mai creadă nimeni nimic din ceea ce va spune. Sunt singur că Drummond l-a pisălogit până la miezul nopţii. Pare destul de dărâmat. Îi înmânez informaţiile primite şi îl întreb daca recunoaşte documentele.

— E un exemplar imprimat la computer cu diferite informaţii în legătură cu solicitările celor asiguraţi.

— Computerul de la Marele Profit?

— Da.

— Când?

— Ieri după-amiază şi azi-noapte.

— Sub supravegherea directă a vicepreşedintelui?

— Să zicem.

— Bun. Atunci, domnule Lufkin, vă rog să spuneţi juriului câte cereri pentru acoperire medicală au fost făcute în 1991?

Ezită, apoi începe să se joace cu foaia. Aşteptăm să caute. În sală nu se mai aude decât foşnetul foilor din poala lui Lufkin.

Dumpingul cu documente este tactica preferată a companiilor de asigurare şi a avocaţilor lor. Le place să aştepte până în ultima clipă, dacă se poate, până cu o zi înainte de începerea procesului. Abia atunci trimit tone întregi de hârţoage adversarului. Am reuşit să scap de una ca asta, datorita lui Tyrone Kipler.

Iată un mic exemplu. S-au gândit că vor intra aici, în dimineaţa aceasta, şi îmi vor pune în braţe un teanc de hârţoage, pline de tot felul de fleacuri şi că au să-mi închidă astfel gura.

— E foarte greu de spus, zice el abia auzit. Dacă mi s-ar da puţin timp…

— Aţi avut două luni la dispoziţie, zice Kipler tare, în microfonul care funcţionează perfect.

Tonul şi volumul glasului său te îngheaţă.

— Acum răspundeţi la întrebare.

Cei de la masa apărării încep să se foiască.

— Vreau să ştiu trei lucruri, domnule Lufkin, spun eu. Numărul total de poliţe, numărul de solicitări şi numărul cererilor refuzate. Mă refer la anul 1991. Vă rog.

Răsfoieşte paginile din nou.

— Dacă îmi amintesc bine, am avut vreo nouăzeci şi şapte de mii de poliţe.

— Nu vă puteţi uita mai bine acolo şi să ne spuneţi un număr exact?

E clar că nu are cum. Se preface că e atât de cufundat în date, încât nu-mi poate răspunde la întrebare.

— Şi ziceţi că sunteţi vicepreşedinte la cereri? spun eu insinuant.

— Da! îmi răspunde el.

— Să vă întreb ceva, domnule Lufkin. După cunoştinţele dumneavoastră, informaţia pe care o vreau eu se află sau nu în foile acestea?

— Da.

— Atunci, nu-i decât o chestiune de timp să daţi de ea.

— Daca vă ţineţi gura măcar o secundă, am s-o găsesc.

Îmi mârâie aceste cuvinte ca un animal rănit. Atitudinea lui nu-i face niciun serviciu.

— Nu mi se cere să-mi ţin gura, domnule Lufkin!

Drummond se ridică şi întinde mâinile rugător.

— Domnule judecător, în numele dreptăţii, martorul nu încearcă decât să găsească informaţia respectivă.

— Domnule Drummond, martorul a avut două luni la dispoziţie ca să culeagă aceste informaţii. E vicepreşedinte şi ştie să citească nişte numere. Intervenţia dumneavoastră se respinge.

— Lăsaţi o clipă foile acelea, domnule Lufkin, zic eu. Într-un an normal, ce procent din poliţele existente ajunge la departamentul cereri?

— În medie, opt până la zece procente.

— Şi dintre acestea, câte refuzaţi?

— În jur de zece la sută dintre solicitări sunt respinse, spune el.

Deşi îmi răspunde prompt, se vede clar că nu-i face nicio plăcere.

— Şi câţi dolari sunt solicitaţi, în medie, pe cerere?

Urmează o pauză lungă. Se gândeşte. Cred că cedează. Nu vrea decât să scape de aici, să plece din Memphis.

— În medie, cinci mii de dolari pe cerere.

— Unele valorează mai mult de câteva sute de dolari, nu-i aşa?

— Da.

— Iar altele, zeci de mii?

— Da.

— Aşa că e greu de spus care e media, nu-i aşa?

— Da.

— Acum, cifrele pe care mi le-aţi oferit sunt tipice pentru industria asigurărilor, sau numai pentru Marele Profit?

— Nu pot să spun nimic despre alte societăţi de asigurări.

— Deci, nu ştiţi?

— N-am zis asta.

— Atunci, ştiţi! Vă rog să răspundeţi la întrebare.

Umerii îi zvâcnesc uşor. Omul nu mai vrea decât să scape din sala asta.

— Aş zice că asta-i media în industria asigurărilor.

— Mulţumesc.

Fac o pauza teatrală, mă uit prin notele mele o secundă şi schimb tactica, făcându-i cu ochiul lui Deck, care părăseşte sala.

— Încă vreo două întrebări, domnule Lufkin. I-aţi sugerat, cumva, doamnei Jackie Lemancyzk să demisioneze?

— Nu.

— Cum aţi califica serviciile pe care le-a adus companiei?

— Aşa şi-aşa.

— Ştiţi de ce a fost retrogradată din funcţia de funcţionar superior la cereri?

— După câte îmi amintesc, a fost ceva în legătură cu felul în care se purta cu oamenii.

— A primit vreo recompensă finală, când a demisionat?

— Nu. Doar şi-a depus demisia.

— Niciun fel de recompensă?

— Nu.

— Vă mulţumesc. Domnule judecător, eu am terminat cu martorul acesta.

Drummond poate să-l interogheze pe Lufkin acum sau să îl cheme altă dată. Ştie că şi una şi alta sunt inutile acum, aşa că îl va scoate de-aici cât mai repede posibil.

— Domnule judecător, îl vom păstra pe domnul Lufkin pentru mai târziu, zice Drummond.

Nicio surpriză. Juriul nu va mai da ochii cu el niciodată.

— Foarte bine. Chemaţi-vă următorul martor, domnule Baylor.

Rostesc cât pot de tare:

— Reclamantul cheamă martora Jackie Lemancyzk.

Mă întorc repede, să văd reacţia lui Underhall şi a lui Aldy. Tocmai voiau să-şi spună ceva în şoaptă. Încremenesc când aud numele ei. Ochii le ies din orbite şi cască gurile.

Bietul Lufkin e pe la jumătatea drumului spre uşă, în momentul în care aude noutatea. Înţepeneşte, îşi roteşte ochii sălbatic spre masa apărării, apoi o ia şi mai repede din loc spre ieşire.

În timp ce băieţii lui Drummond mişună în jurul lui, acesta se ridica în picioare.

— Domnule judecător, putem să venim puţin în faţă?

Kipler ne face semn să ne apropiem şi dă microfonul la o parte. Adversarul meu se preface a fi calm. Sunt sigur că e surprins, dar nu are voie să urle. E gata-gata să izbucnească.

— Domnule judecător, e o surpriză absolută, şuiera el.

Nu vrea ca juriul să-i audă cuvintele sau să-i vadă expresia feţei.

— De ce? întreb eu obraznic. E trecută ca potenţial martor, pe lista preliminară.

— Avem dreptul să fim avertizaţi. Când ai găsit-o?

— Nu ştiam că s-a pierdut.

— Domnule Baylor, întrebarea e justificată, zice judecătorul, încruntându-se la mine, pentru prima oară în istorie.

Mă uit nevinovat la amândoi, ca şi cum aş zice: „Hei, nu sunt decât un boboc. Mai lăsaţi-mă în pace.”

— E trecută pe lista preliminară, insist eu şi, ca să fiu sincer, ştim toţi trei că va fi primită ca martor.

Poate trebuia să fi informat Curtea, ieri, că femeia a venit în oraş, dar, ce naiba, e primul meu proces!

Jackie intră după Deck în sala de judecată. Underhall şi Aldy refuză să se uite la ea. Cei cinci căţei de la Trent & Brent îi urmăresc fiecare pas. Arată mult mai curăţică decât ieri. Are o rochie largă, albastră, până la genunchi şi trupul subţire. Chipul îi e complet diferit. E mult mai drăguţă. Jură, se aşază pe scaunul martorilor, le aruncă o privire încărcată de ură băieţilor de la Marele Profit şi e gata să depună mărturie. Mă întreb dacă s-a culcat cu Underhall sau cu Aldy. Aseară l-a amintit pe Lufkin şi pe încă unul, dar sunt singur că nu mi-a spus întreaga poveste.

Terminăm repede introducerea, apoi pornim la atac.

— Cât aţi lucrat pentru Marele Profit?

— Şase ani.

— Şi când a încetat angajamentul dumneavoastră?

— Pe trei octombrie.

— Cum?

— Am fost data afară.

— Nu v-aţi dat demisia?

— Nu. Am fost dată afară.

— Cine v-a dat afară?

— A fost o conspiraţie. Everett Lufkin, Kermit Aldy, Jack Underhall şi mulţi alţii.

Face un semn cu capul spre pârâţi, şi ca la comandă toate capetele se întorc spre băieţii de la Marele Profit.

Mă apropii de martoră şi îi înmânez cererea de demisie.

— O recunoaşteţi?

— Da, eu am bătut-o la maşină şi am semnat-o, spune ea.

— Scrie că demisionaţi din motive personale.

— E o minciună. Am fost dată afară, pentru că eram implicată în chestiunea cu Donny Ray Black şi pentru că trebuia să depun mărturie în cinci octombrie. Am fost dată afară, ca să poată spune că nu mai lucrez la ei.

— Cine v-a spus să scrieţi cererea aceasta?

— Aceiaşi. A fost o conspiraţie.

— Ne puteţi explica mai bine?

Se uită pentru prima oară la juraţi şi ei o privesc intens.

Înghite în sec şi începe să vorbească.

— În sâmbăta dinaintea datei la care trebuia să se susţină depoziţia, am fost chemată la serviciu, unde m-am întâlnit cu Jack Underhall, bărbatul de-acolo, în costum gri. E unul dintre juriştii companiei. Mi-a spus să plec imediat şi că am de ales: fie să mă consider data afară şi o să plec fără nimic, fie să scriu o cerere de demisie şi, în cazul acesta, firma o să-mi ofere zece mii de dolari, bani

gheaţă, numai să-mi ţin gura. Şi-am fost somată să mă decid acolo, pe loc.

Aseară, mi-a vorbit destul de degajat despre acest lucru; acum însă, în sala de judecată, lucrurile s-au schimbat. Îşi muşcă buzele, se frământă o clipă, apoi îşi revine şi continuă:

— Sunt singură, am doi copii şi o mulţime de taxe de plătit. N-aveam de ales. M-am trezit deodată dată afară de la serviciu. Mi-am scris cererea de demisie, am luat banii şi am semnat un angajament că nu voi discuta niciodată cu nimeni despre solicitările asiguraţilor.

— Nici despre cea a lui Black?

— Mai ales.

— Păi, dacă aţi luat banii şi aţi semnat o înţelegere, de ce-aţi venit aici?

— După ce mi-am revenit din şoc, am stat de vorbă cu un avocat. Cu unul foarte bun. M-a asigurat că înţelegerea pe care am semnat-o nu e legală.

— Aveţi o copie a acelei înţelegeri?

— Nu. Domnul Underhall nu mi-a dat niciuna. Dar puteţi să-l întrebaţi pe el. Sunt sigură că are originalul.

Mă întorc încet şi mă uit lung la Jack Underhall, la fel ca toţi cei din sală. Dar, se pare, şireturile au devenit obiectivul lui principal în viaţă, şi se joacă cu ele, parcă nici n-a auzit.

Mă uit la Leo Drummond şi pentru prima oară îl văd complet învins. Clientul lui, desigur, nu i-a povestit de mituirea aceasta şi nici despre înţelegerea semnată sub presiune.

— De ce v-aţi dus la un avocat?

— Pentru că aveam nevoie de un sfat. Mi se făcuse o nedreptate. Dar, înainte de asta, am fost tratată discriminatoriu, fiind femeie. Am fost hărţuită sexual de diverşi şefi de la Marele Profit.

— Cineva dintre cei pe care îi cunoaştem?

— Mă opun, domnule judecător, zice Drummond. Poate e amuzant să auzim poveştile

acestea, dar nu au nicio legătură cu procesul nostru.

— Trebuie să vedem până unde s-a putut ajunge. Pentru moment, se respinge. Vă rog să răspundeţi la întrebare, doamnă Lemancyzk.

Inspiră adânc şi zice:

— Am avut relaţii sexuale cu Everett Lufkin timp de trei ani. Câtă vreme m-am arătat dispusă să fac ce voia el, mi-a crescut salariul şi am fost promovată. Când n-am mai putut, am fost retrogradată de la funcţionar superior, la simplu mânuitor de cereri. Salariul mi-a fost micşorat cu douăzeci la sută. Apoi, Rusell Krokit, care era pe atunci şef la cereri, dar a fost dat afară o dată cu mine, s-a hotărât şi el să aibă o legătură. M-a obligat, pur şi simplu, spunându-mi că dacă nu accept rămân fără serviciu. Trebuia să aleg între aşternut şi şomaj.

— Cei doi bărbaţi sunt căsătoriţi?

— Da, au familie. Erau cunoscuţi că se încurcau cu fetele tinere de la cereri. Aş putea să vă dau o mulţime de nume. Şi aceştia nu erau singurii mahări care te promovau în schimbul amorului.

Din nou, toate privirile se îndreaptă spre Underhall şi spre Aldy.

Mă opresc puţin, ca să caut ceva. Am lăsat-o să-şi spună povestea, ca să dau savoare mărturiei.

Mă uit la Jackie şi ea îşi şterge ochii cu o batistă. Pleoapele îi sunt roşii. Juriul e cu ea, ar face moarte de om pentru biata femeie!

— Să vorbim despre dosarul Black, zic eu. V-a fost repartizat.

— Aşa e. Prima cerere de la doamna Black mi-a fost repartizată mie. Conform politicii companiei din perioada aceea, i-am trimis o scrisoare de refuz.

— De ce?

— De ce? Pentru că toate solicitările erau la început respinse; cel puţin, aşa se întâmpla în 1991.

— Toate solicitările?

— Da. Aceasta era politica noastră; întâi, refuzam orice cerere, apoi le studiam pe cele mai mici care păreau să fie întemeiate. Până la urmă, plăteam unele dintre ele. Dar solicitările mari nu erau niciodată onorate, decât în cazurile în care intervenea vreun avocat.

— De când datează această politică?

— De la întâi ianuarie 1991. A fost un experiment, un fel de schemă.

Dau din cap, ca şi cum aş spune: „Dă-i înainte, fetiţo!”

— Compania a hotărât să refuze orice solicitare de peste o mie de dolari, timp de douăsprezece luni. N-avea importanţă cât de îndreptăţită sau nu era, trebuia refuzată. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu foarte multe dintre solicitările mai mici, dacă se putea găsi un argument cât de cât solid. Foarte puţine dintre solicitările mari au fost plătite şi, repet, numai dacă era implicat vreun avocat care să înceapă cu ameninţările.

— Câtă vreme a funcţionat această politică?

— Douăsprezece luni. A fost un experiment de un an de zile. Nu s-a mai făcut aşa ceva în asigurări niciodată, iar conducerea a găsit ideea minunată. Refuzi un an, aduni banii câştigaţi, scazi din ei plata pentru diverse înţelegeri la tribunal şi-ţi rămâne o avere.

— Cât de mare?

— Schema a adus un venit net de patruzeci de milioane de dolari.

— De unde ştiţi asta?

— Când stai mai multă vreme în pat cu bărbaţii ăştia mizerabili, auzi tot felul de rahaturi. Îţi spun de toate. Vorbesc despre neveste, despre munca lor. Nu sunt mândră deloc, înţelegeţi? N-am avut nici măcar o clipă de plăcere. N-am fost decât o victimă.

I se înroşesc ochii din nou şi vocea îi tremură uşor. Mai fac o pauză, timp în care îmi revizuiesc

notiţele.

— Şi cum a fost tratată cererea familiei Black?

— La început, a fost refuzată, ca toate celelalte. Dar era vorba de o solicitare mare, aşa că avea un cod diferit. Când au citit cuvintele „leucemie acută", toată activitatea mea a început să fie coordonată de Russell Krokit. La un moment dat, au observat că poliţa nu excludea transplantul de măduvă. A devenit un dosar serios, din două motive. Mai întâi, valora o grămadă de bani. Iar compania nu avea de gând să-i plătească. Şi în al doilea, asiguratul avea o boală mortală.

— Aşadar, cei de la departamental de cereri ştiau că Donny Ray avea să moară.

— Bineînţeles. Fişele lui medicale erau foarte clare. Îmi aduc aminte că raportul medicului său spunea că lucrurile merg bine cu chimioterapia, dar că leucemia va reveni probabil într-un an şi, până la urmă, îi va fi fatală, dacă nu se face transplantul de măduvă.

— Aţi arătat cuiva acest raport?

— I l-am arătat lui Russell Krokit. El i l-a dus şefului său, Everett Lufkin. Undeva, sus, s-a luat decizia ca solicitarea să fie refuzată în continuare.

— Dar dumneavoastră ştiaţi ca poliţa trebuia onorată, nu-i aşa?

— Toţi ştiau asta, dar compania plusa.

— Vreţi să fiţi mai explicită?

— Miza pe faptul că asiguratul nu va consulta un avocat.

— Dumneavoastră ştiaţi care era jocul?

— S-a constatat că numai unul din douăzeci şi cinci consultă un avocat. Acesta-i singurul motiv pentru care au început acest experiment. Ştiau că aveau de câştigat. Îşi vând poliţele unor oameni simpli şi contează pe ignoranţa acestora.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi primit o scrisoare de la un avocat?

— Atunci, situaţia s-ar fi schimbat cu totul. Dacă solicitarea ar fi fost de sub cinci mii de dolari

şi bine argumentată, i-am fi plătit imediat, împreună cu o scrisoare de scuze. Am fi zis că a fost o eroare, cunoaşteţi dumneavoastră genul acesta de scrisoare. Când solicitarea depăşeşte cinci mii de dolari, trece în mâinile unui şef. Cred însă că în asemenea cazuri, s-a plătit totdeauna. Dacă avocatul respectiv intentase deja proces sau era pe cale s-o facă, compania aranja o negociere confidenţială.

— Cât de des se întâmplă aşa ceva?

— Nu ştiu sigur.

Mă depărtez de podium şi îi mulţumesc martorei. Apoi mă întorc spre Drummond şi îi spun zâmbind:

— E-a dumneavoastră.

Mă aşez lângă Dot care suspină mut, cu obrajii şiroind de lacrimi. Mereu şi-a reproşat că nu şi-a căutat mai repede un avocat, iar mărturia aceasta e cumplit de dureroasă. Indiferent de rezultatul acestui proces, nu şi-o va ierta niciodată.

Din fericire, o văd plângând şi juraţii.

Bietul Leo păşeşte încet, fără să se apropie prea mult de juriu. Nu-mi pot imagina ce-o să întrebe, dar sunt sigur că e făcut praf.

Se prezintă cordial, îi spune lui Jackie că nu s-au cunoscut până acum. Face un efort să le arate astfel juraţilor că habar n-a avut de venirea ei. Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Nu-i urăşte numai pe cei de la Marele Profit, ci şi pe avocaţii care-i reprezintă.

— Este adevărat, doamnă Lemancyzk, că, recent, aţi fost trimisă la o anumita instituţie, pentru nişte probleme?

Îi adresează această întrebare cu foarte multă grijă. Într-un proces, nu pui niciodată întrebări, dacă nu ştii sigur răspunsul, dar Leo habar n-are ce urmează. A tras şi el cu urechea la nişte şoapte disperate, în ultimele cincisprezece minute.

— Nu! Nu-i adevărat! se zbârleşte ea.

— Vă rog să mă iertaţi. Aţi făcut vreun tratament?

— Dar nu m-a trimis nimeni! M-am dus din proprie iniţiativă într-o clinică şi mi-am văzut de sănătate, timp de două săptămâni. Puteam să plec oricând. Tratamentul trebuia să-mi fie plătit de cei de la Marele Profit, încă douăsprezece luni de la plecarea mea. Bineînţeles, mi-au refuzat solicitarea.

Drummond îşi roade o unghie, nu-şi dezlipeşte ochii de pe agendă şi pare să nu o audă. Mai departe, Leo!

— Şi din acest motiv v-aţi prezentat aici? Pentru că sunteţi supărata pe Marele Profit?

— Îi urăsc pe majoritatea celor care lucrează la Marele Profit. Sunteţi mulţumit de răspuns?

— Mărturia dumneavoastră de astăzi e determinată de aceasta ură?

— Nu. Am venit aici pentru că ştiu adevărul despre cum au fost traşi pe sfoara mii de oameni. Lumea trebuie să afle.

Mai bine las-o baltă, Leo!

— Pentru ce aţi făcut tratament?

— Încerc să scap de alcoolism şi de depresie. În momentul de faţă, sunt bine. Dar săptămâna viitoare, nu mai ştiu. Şase ani de zile am fost tratată ca un obiect de clienţii dumneavoastră. S-au aruncat asupra mea, pentru că n-aveam bani şi eram singură şi cu doi copii. Am trecut din birou în birou, ca o cutie de bomboane, numai pentru că aveam un poponeţ frumos. M-au făcut să-mi pierd orice urmă de respect pentru propria persoana. Acum îmi iau revanşa, domnule Drummond, încerc să mă salvez şi dacă trebuie să mă tratez, am s-o fac fără ezitare. Dar vreau ca clientul dumneavoastră să plătească pentru tot!

— Nu mai am întrebări, onorată instanţă.

Drummond se precipită spre masa lui. O conduc pe Jackie până aproape de uşă. Îi mulţumesc de

nenumărate ori şi îi promit că îl voi suna pe avocatul ei. Deck pleacă cu ea la aeroport.

E aproape unsprezece şi jumătate. Vreau ca juraţii să reflecteze asupra mărturiei lui Jackie în timpul mesei de prânz, aşa că îl rog pe judecătorul Kipler să ne dea pauză mai devreme. Pun pretextul că trebuie să mai studiez nişte date la computer, înainte să chem alţi martori.

Amenda de zece mii de dolari a ajuns aici în timp ce ne aflam în sala de judecată. Drummond i-a dat în custodie, împreună cu o moţiune şi o explicaţie de douăzeci de pagini. Se gândeşte să facă apel împotriva sancţiunii, aşa că banii rămân neatinşi, într-un cont de la tribunal. Dar pe mine mă frământă alte lucruri acum.

45

Câţiva juraţi îmi surâd, în timp ce îşi reiau locurile, după masa de prânz. Nu au voie să discute despre caz, până când nu le va fi prezentat oficial, dar toată lumea ştie că şuşotesc despre el, de fiecare dată când părăsesc sala de tribunal. Cu câţiva ani în urmă, doi juraţi s-au luat la pumni în legătură cu credibilitatea unui martor oarecare. Acesta urma să fie a doua persoană care depunea mărturie. Judecătorul a anulat atunci procesul şi totul a fost luat de la capăt.

Juraţii au avut la dispoziţie două ore că să digere mărturia lui Jackie. E timpul să le arăt cum pot fi reparate aceste nedreptăţi şi să aduc în discuţie problema banilor.

— Onorata instanţă, reclamantul cheamă la bară pe domnul Wilfred Keeley.

Acesta intră imediat, ţopăind, nerăbdător să depună mărturia. Pare sigur pe el şi prietenos, total diferit de Lufkin, în ciuda tuturor minciunilor sfruntate care s-au spus despre compania lui până acum. E clar că vrea să-i facă pe juraţi să creadă că e o persoană responsabilă şi de încredere.

Îi pun câteva întrebări generale, arătând că e mahărul numărul unu de la Marele Profit. E de acord din toată inima cu tot ce spun. Apoi îi înmânez o copie a ultimei situaţii financiare de la compania sa. Se comportă ca şi cum o ştie pe de rost.

— Puteţi să sugeraţi juriului ce valoare are compania dumneavoastră?

— Ce înţelegeţi prin valoare?

— Mă refer la valoarea netă.

— Acesta nu este un concept prea clar.

— Ba da, este. Uitaţi-vă la situaţia pe care o aveţi în faţă, adunaţi veniturile şi scădeţi datoriile. Apoi spuneţi juriului cât vă rămâne. Asta înseamnă valoarea netă.

— Nu e chiar atât de simplu.

Clatin din cap neîncrezător.

— Sunteţi de acord că firma dumneavoastră are o valoare netă de aproximativ patru sute cincizeci de milioane de dolari?

Atunci când unul dintre martori a fost prins cu minciuna, cei care urmează trebuie să fie absolut sinceri. Sunt sigur că Drummond l-a bătut destul la cap pe Keeley în acest sens, deşi nu i-a fost uşor.

— E o estimare corectă. Sunt de acord.

— Vă mulţumesc. Spuneţi-mi acum de câţi bani lichizi dispune compania dumneavoastră.

Se pare că nu se aşteaptă la aceasta întrebare. Drummond se ridică şi se opune, dar Kipler respinge.

— Păi, e greu de spus, zice el pierit.

— Nu se poate, domnule Keeley, doar sunteţi directorul. Lucraţi la aceasta companie de optsprezece ani. Şi aţi studiat finanţele. Câţi bani lichizi aţi obţinut?

Răsfoieşte paginile înnebunit, iar eu aştept răbdător. În sfârşit, îmi aruncă o sumă şi în clipa aceasta îi sunt recunoscător lui Max Leuberg. Iau un document şi îl pun să-mi explice ce e cu un anume cont de rezervă. Când i-am dat în judecată pentru zece milioane de dolari, au făcut abstracţie de aceasta sumă, pretinzând că e rezerva prin care plătesc solicitările. Aşa procedează de fiecare dată, când sunt chemaţi la tribunal. Sunt banii lor, îi pot investi sau folosi, dar i-au trecut la datorii. Companiile de asigurare procedează totdeauna aşa, atunci când sunt urmărite în judecată pentru sume mari, ca să-şi păstreze aceşti bani şi să se declare, totodată, faliţi.

Şi e perfect în spiritul legii. Îşi au propriile metode murdare după care se conduc.

Keeley începe să folosească tot felul de termeni financiari pe care nu-i înţelege nimeni. În loc să spună adevărul, îi zăpăceşte de tot pe juraţi.

Îl mai necăjesc cu încă un cont de rezervă, după care trec la surplusuri. Cele restrictive. Apoi, cele nerestrictive. Îl perpelesc bine şi fac impresie bună. Folosindu-mă de materialele primite de la Leuberg, îl întreb pe Keeley dacă e adevărat că firma lui dispune de o sumă lichidă de patru sute optzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Aş vrea eu! rosteşte el, râzând.

Toată lumea îşi dă seama că râsul lui e cam acru.

— Atunci, câţi bani lichizi aveţi, domnule Keeley?

— O, nu ştiu. Aş zice că vreo sută de milioane.

Pentru moment, ajunge. Când îmi voi ţine pledoaria finală, am să scriu toate sumele pe tablă şi voi explica unde sunt banii.

Îi înmânez o situaţie cu datele exacte de la departamentul cereri şi pare surprins. În timpul prânzului, am luat hotărârea să-l încolţesc pe el şi să nu îl mai chem pe Lufkin la raport. Se uită disperat la Drummond, după ajutor, fără speranţă, însă. Domnul Keeley, aici de faţă, este directorul general şi ne poate ajuta cu siguranţă să descoperim adevărul. Bănuiesc că ei au impresia că îl voi chema pe Lufkin ca să-mi ofere aceste informaţii. Oricât de mult mi-ar plăcea mie de el, am hotărât să renunţ. Nu-i voi da satisfacţia să nege ceea ce a declarat Jackie Lemancyzk.

— Recunoaşteţi aceste situaţii, domnule Keeley? Compania dumneavoastră mi le-a pus la dispoziţie în dimineaţa aceasta.

— Sigur.

— Bun. Puteţi spune juriului câte poliţe de asigurare medicale aveaţi în 1991?

— Păi… nu ştiu. Staţi să văd.

Răsfoieşte prin hârtii, scoate una, apoi încă una.

— Numărul de nouăzeci şi opt de mii vi se pare corect? Aşa, aproximativ.

— Poate. Da, sigur, cred că e corect.

— Şi câte dintre aceste poliţe au fost solicitate la răscumpărare în 1991?

Răsfoieşte iar printre hârtii, calculează murmurând. Situaţia devine aproape jenantă. Minutele trec şi într-un târziu, rostesc:

— Numărul de unsprezece mii patru sute vi se pare corect? Tot aproximativ.

— Cam aşa ceva, dar trebuie să verific şi eu.

— Cum veţi verifica?

— Păi, trebuie să mai studiez problema.

— Deci, aveţi informaţiile, da?

— Cred că da.

— Puteţi să spuneţi juriului câte dintre aceste solicitări au fost refuzate?

— Păi, şi asta mai trebuie studiat, zice ridicând foile cu amândouă mâinile.

— Aşadar, aveţi şi aceste informaţii în documentele dumneavoastră.

— Poate. Da, cred că da.

— Foarte bine. Uitaţi-vă la paginile unsprezece, optsprezece, treizeci şi trei şi patruzeci şi unu.

Se conformează imediat. Ar face orice, numai să scape. Se aude răsfoitul paginilor.

— Numărul de nouă mii o sută vi se pare corect? Aproximativ.

Rămâne pur şi simplu şocat la o asemenea grozăvie.

— Bineînţeles că nu! E absurd!

— Dar nu ştiţi sigur?

— Ştiu că numărul nu poate fi atât de mare.

— Mulţumesc.

Mă apropii de martor, îi iau documentele şi îi înmânez poliţa de la Leuberg.

— O recunoaşteţi?

— Sigur că da, zice el plin de solicitudine, bucuros că a scăpat de situaţia cu solicitările.

— Ce este?

— E o poliţă medicală, eliberată de compania mea.

— Când a fost eliberata?

Se uita puţin peste ea.

— În septembrie 1992. Acum cinci luni.

— Vă rog să vă uitaţi la pagina unsprezece, secţiunea F, paragraful patru, subparagraful c, clauza treisprezece. Aţi găsit?

Scrisul e atât de mărunt, încât trebuie să-şi apropie poliţa de nas. Tuşesc uşor şi mă uit la juriu, plin de umor.

— Am găsit, zice el într-un târziu.

— Bun. Acum, vă rog să citiţi.

Citeşte, strâmbându-se şi încruntându-se plictisit. După ce termină, se forţează să zâmbească:

— Am citit.

— Cu ce scop aţi introdus aceasta clauză?

— Pentru a exclude anumite practici chirurgicale.

— Adică?

— Adică orice fel de transplant.

— Aţi specificat şi transplantul de măduvă?

— Da.

Mă apropii de martor şi îi înmânez o copie a poliţei familiei Black. Îl pun să citească o anumita secţiune. Scrisul mărunt îi dă de furcă, dar merge înainte voiniceşte.

— Ce transplanturi sunt excluse din aceasta poliţă?

— Toate organele majore: rinichi, ficat, inimă, ochi.

— Dar transplantul de măduvă?

— Nu e pe listă.

— Aşadar, nu se specifica excluderea acestuia, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Când aţi fost daţi în judecată pentru această poliţa, domnule Keeley? Vă mai amintiţi?

Îi arunca o privire lui Drummond care, bineînţeles, nu-i poate fi de niciun ajutor în momentul de faţă.

— Pe la mijlocul verii trecute, daca-mi aduc bine aminte. Să fi fost prin iunie?

— Da, domnule, zic eu. A fost în iunie. Ştiţi când a fost transformat textul poliţei, ca să nu mai acopere transplante de măduvă?

— Nu. Nu ştiu. Nu mă ocup de scrierea poliţelor.

— Cine vă scrie poliţele? Cine le tipăreşte atât de mărunt?

— Lucrul acesta se face la departamental juridic.

— Aha! Mai trebuie să subliniem că aceasta clauză a apărut după ce aţi fost daţi în judecată?

Mă studiază o clipă, apoi zice:

— Nu. S-ar putea să fi fost schimbată înainte de asta.

— Nu cumva poliţa a fost schimbată în august 1991, după ce aţi fost daţi în judecata?

— Nu ştiu.

Răspunde destul de plictisit. Fie că nu-i pasă ce se întâmplă cu compania lui, fie că minte. Dar pe mine nu mă interesează acest lucru. Am obţinut ce-am vrut. Pot să argumentez în faţa juriului că noua formulare e o dovadă concludentă a faptului că transplantul de măduva nu era exclus din poliţa familiei Black. Îi incriminează propriul lor limbaj.

Nu mai am decât o singură chestiune cu Keeley:

— Aveţi vreo copie a înţelegerii care s-a făcut cu Jackie Lemancyzk în ziua când a fost concediată?

— Nu.

— Aţi văzut acea înţelegere?

— Nu.

— Aţi aprobat să i se plătească zece mii de dolari, în numerar?

— Nu. Minte.

— Minte?

— Da, aşa am spus.

— Dar Everett Lufkin? Şi el a minţit în faţa juriului, în legătură cu manualul de la cereri?

Keeley începe să zică ceva, apoi se abţine. Niciun răspuns pe care l-ar da nu l-ar pune într-o lumină favorabilă. Juraţii ştiu foarte bine că Lufkin i-a minţit, aşa că nu mai poate nega nimic. Cum să recunoască el că unul dintre vicepreşedinţii săi a ascuns adevărul?

Nu-mi planificasem întrebarea aceasta dinainte. Mi-a venit aşa, la moment.

— V-am pus o întrebare, domnule Keeley. A minţit Everett Lufkin în faţa juriului, în legătură cu manualul?

— Nu cred că trebuie să răspund la o astfel de întrebare.

— Răspundeţi! zice Kipler sever.

Urmează o pauză jenantă, în care Keeley mă fixează cu privirea. Sala e cufundată în linişte. Toţi juraţii se uită la el şi aşteaptă. Adevărul e clar, aşa că mă hotărăsc să fac pe băiatul cumsecade.

— Nu puteţi să răspundeţi la o astfel de întrebare, pentru că n-aveţi cum să recunoaşteţi că unul dintre vicepreşedinţii dumneavoastră a minţit, nu-i aşa?

— Mă opun.

— Se admite.

— Nu mai am nimic de întrebat.

— Nici eu, domnule judecător, zice Drummond.

E clar că vrea să se aştearnă uitarea, până când îi va chema din nou pe tipii aceştia să depună mărturie în apărare. În clipa de faţă, Drummond îşi doreşte să treacă un timp şi să creeze o oarecare distanţă între Jackie Lemancyzk şi juriu.

Kermit Aldy, vicepreşedintele de la garanţii, este următorul şi ultimul meu martor. Acum nu am nevoie de depoziţia lui, ci de timp. E două şi jumătate, a doua zi de proces, şi voi termina lejer în după-amiaza aceasta. Vreau ca juriul să plece acasă cu gândul la două persoane: Jackie Lemancyzk şi Donny Ray Black.

Aldy e speriat şi îşi măsoară cuvintele, de teamă să nu spună mai mult decât e absolut necesar. Nu ştiu dacă s-a culcat cu Jackie Lemancyzk, dar acum toţi cei de la Marele Profit sunt suspecţi. Simt că şi juriul gândeşte la fel.

Am săpat destul. Partea de garanţii e atât de plictisitoare, încât sunt hotărât să nu mai abordez decât punctele principale, pentru juriu. Aldy e şi el plictisitor, aşa că trebuie să mă grăbesc. Nu vreau să pierd încrederea juriului.

Urmează partea hazlie. Îi înmânez manualul de la garanţii care mi-a fost trimis în perioada de cercetare. Are copertele verzi şi seamănă cu cel de la cereri. Nici Aldy, nici Drummond nu ştiu dacă eu mai am şi alt exemplar, cu secţiunea U.

Martorul se uită la el, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut în viaţa lui. Toată lumea ştie ce întrebare urmează.

— Manualul acesta e complet?

Răsfoieşte încet, nu se grăbeşte. E clar că a învăţat ceva din experienţa lui Lufkin. Dacă zice că nu lipseşte nimic, iar eu scot exemplarul primit de la Cooper Jackson, atunci e un om mort. Dacă recunoaşte că nu e complet, va plăti. Pun pariu că Drummond a optat pentru a doua variantă.

— Păi, să vedem. Pare complet… dar, nu, staţi puţin. Lipseşte o secţiune de la sfârşit.

— Ar putea fi secţiunea U? întreb eu neîncrezător.

— Da, aşa cred.

Mă prefac uimit.

— De ce să vrea cineva să înlăture secţiunea U din acest manual?

— Nu ştiu.

— Ştiţi cine a făcut-o, atunci?

— Nu.

— Nici nu mă-ndoiesc. Cine a ales copia aceasta, ca să-mi fie trimisă?

— Să ştiţi că nu-mi amintesc.

— Numai că e clar, nu-i aşa, că secţiunea U a fost scoasă, înainte ca manualul să-mi fie trimis.

— Daca asta vreţi să spuneţi, într-adevăr, nu se găseşte aici.

— Eu sunt în căutarea adevărului, domnule Aldy. Vă rog să mă ajutaţi. S-a scos sau nu secţiunea U din acest manual, înainte să-mi fie trimis?

— Aşa se pare.

— Asta înseamnă da?

— Da. A fost scoasă.

— Sunteţi de-acord că manualul acesta este foarte important pentru bunul mers în departamentul dumneavoastră?

— Desigur.

— Înseamnă că îl cunoaşteţi foarte bine, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, vă e uşor să faceţi un rezumat, pentru juriu, nu-i aşa?

— O, nu ştiu. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai uitat prin el.

Încă nu ştie dacă am sau nu o copie a acestui manual.

— De ce nu încercaţi? Spuneţi-le juraţilor ce conţine secţiunea U.

Se gândeşte un moment, apoi explică. Secţiunea cu pricina se ocupă de balanţa dintre cereri şi garanţii. Ambele departamente trebuie să monitorizeze anumite cereri. Se fac o mulţime de acte, până când se constată dacă o solicitare e corectă. Se învârte în jurul cozii, am impresia că începe să creadă că eu nu deţin niciun exemplar cu secţiunea U.

— Aşadar, secţiunea U garantează că fiecare solicitare este tratată aşa cum se cuvine…

— Da.

Caut sub masă, scot un manual şi mă apropii de martor.

— Atunci, haideţi să le explicăm juraţilor, zic eu, înmânându-i-l.

El se face mic. Drummond încearcă să-şi păstreze cumpătul, dar îi este imposibil.

Secţiunea U de la garanţii este la fel de murdară, ca şi cea de la cereri. E vremea să mă opresc. Schema a fost descoperită în faţa juriului şi acum pot reflecta cu toţii asupra ei.

Drummond nu are întrebări. Kipler ne permite să ne retragem pentru cincisprezece minute, aşa încât Deck şi cu mine să ne putem aranja aparatele.

Ultimul nostru martor este Donny Ray Black. Aprodul stinge luminile din sală, iar juraţii se apleacă în faţă, nerăbdători să-i vadă chipul pe ecranul de cincizeci de centimetri din faţa lor. Depoziţia lui durează treizeci şi unu de minute. Juraţii îi sorb fiecare cuvânt. În loc să mă uit a suta oară la film, mă aşez lângă Dot şi examinez chipurile celor din boxa juriului. Văd multă milă în ochii lor. Dot îşi şterge ochii cu dosul palmelor. Spre sfârşit, simt un nod în gât.

Sala de judecată e cufundată în linişte. Ecranul se albeşte şi aprodul se duce să aprindă luminile. În semiîntuneric, răsună plânsul sfâşietor de mamă.

Am pus în faţa juriului toate relele posibile. Am câştigat cazul. Nici nu se mai pune problema să pierdem.

Se aprind luminile, iar eu anunţ solemn:

— Onorată instanţă, reclamantul nu mai are nimic de adăugat.

Juriul s-a retras de mult, iar eu sunt cu Dot în sala goală şi discutăm despre mărturiile remarcabile la care am asistat în ultimele două zile. S-a demonstrat clar că ea a avut dreptate, că ei sunt cei care au greşit, dar satisfacţia noastră nu mai prea există. Nu-şi va putea ierta până intră în mormânt că n-a luptat mai mult atunci când trebuia.

Îmi spune că nu-i mai pasă ce se va întâmpla de acum înainte. I-a ajuns cât a stat la tribunal. Acum vrea să se ducă acasă şi să nu se mai întoarcă niciodată aici. Îi explic că una ca asta nu e posibil. Abia am parcurs jumătate din drum. Nu mai durează decât câteva zile.

46

Sunt fascinat să aflu ce va încerca Drummond în apărare. Riscă să cadă şi mai rău, dacă mai solicită şi alţi martori decât ai casei, pentru că le va fi demascată schema şi mai mult. Ştie că pot oricând să scot secţiunea U de sub masă şi să încep cu tot felul de întrebări nedorite. Din câte îmi dau seama, mai sunt multe lucruri murdare de scos la iveală. Singura cale de a le descoperi este prin interogatorii.

Are optsprezece persoane pe lista posibililor martori. Nu-mi trece prin minte pe cine va chema întâi. Când am fost eu la conducere, am avut avantajul să ştiu ce se va întâmpla în clipa următoare, să ştiu cine va depune mărturie sau ce document va fi analizat. Acum, situaţia s-a schimbat. Va trebui să reacţionez foarte repede.

Târziu, îl sun pe Max Leuberg în Wisconsin şi îi relatez cu plăcere evenimentele petrecute în ultimele două zile. Îmi dă câteva sfaturi şi câteva idei, în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla mai departe. Se entuziasmează teribil şi îmi spune că s-ar putea să mai prindă avionul încoace.

Mă plimb prin cameră până la trei noaptea, vorbind singur şi încercând să-mi imaginez cum va acţiona Drummond mai departe.

Sunt plăcut surprins să-l văd pe Cooper Jackson stând în sală la opt şi jumătate, când sosesc şi eu. Îmi face cunoştinţă cu încă doi avocaţi din Raleigh, Carolina de Nord. Au venit aici să asiste la procesul meu. Mă întreabă cum merge treaba. Unul dintre ei a fost şi luni aici şi a asistat la tragedia cu secţiunea U. Toţi trei au câte douăzeci de cazuri împotriva Marelui Profit. Îşi fac reclamă în ziare şi îşi găsesc astfel de lucru. Au în plan să depună dosarele foarte curând.

Cooper îmi înmânează un jurnal şi mă întreabă dacă l-am văzut. E vorba de *The Wall Street*

Journal, numărul de ieri, şi pe prima pagină e scrisă povestea cu Marele Profit. Le spun că n-am mai citit nimic de-o săptămână şi că nu ştiu nici măcar în ce zi suntem. Mă înţeleg.

Citesc repede articolul. Se concentrează asupra numărului mare de plângeri împotriva Marelui Profit şi asupra refuzurilor nejustificate. Se fac investigaţii în multe state. Se înregistrează o mulţime de dosare. În paragraful următor, scrie că un anumit proces mărunt din Memphis e urmărit cu interes, pentru că, se pare, va atrage după sine primul mare verdict împotriva Marelui Profit.

Îi arăt articolul lui Kipler în biroul său şi nu-şi face griji. Îi va întreba pe juraţi dacă l-au citit. Li s-a spus că n-au voie să se atingă de ziare, în această perioadă. Ne îndoim că articolul cu pricina ar fi prea cunoscut în rândul echipei noastre.

Apărarea îl poftește mai întâi pe André Weeks, şef la Comisariatul Asigurărilor din statul Tennessee. E un funcţionar superior în departamentul respectiv pe care Drummond l-a mai folosit. Sarcina lui este să aducă guvernul de partea pârâtului.

E un bărbat foarte frumos, de vreo patruzeci de ani, surâzător şi cu o expresie cinstită, îmbrăcat într-un costum elegant. În plus, în momentul de faţă are marele avantaj că nu lucrează la compania incriminată. Drummond îi pune tot felul de întrebări banale, în legătură cu treburile de la oficiul său, încercând să creeze impresia că băieţii aceştia ţin în frâu întreaga industrie a asigurărilor. O dată ce Marele Profit e bine cotat în statul nostru, înseamnă că nu li se poate reproşa nimic. Altfel, André, aici de faţă, precum şi haita lui de câini de pază ar fi fost imediat alertaţi.

Drummond are nevoie de timp. Are nevoie de un mic munte de mărturii în care să-i îngroape pe juraţi, doar-doar or uita prăpăstiile pe care tocmai le-au auzit. Nu se grăbeşte. Vorbeşte rar, se mişcă

agale, ca un profesor îmbătrânit. Şi e foarte bun. Dacă ar fi fost pus într-o situaţie diferită, ar fi fost mortal.

Îi înmânează lui Weeks poliţa familiei Black şi pierd o jumătate de oră ca să convingă juriul că fiecare tip de poliţă, dar absolut fiecare, trebuie să fie aprobată de departamentul lor. Se pune accent deosebit pe cuvântul „aprobat”.

Pentru că stau comod pe scaun şi nu în picioare, pot să privesc mai uşor în jurul meu. Studiez juriul. Câţiva din grup mă privesc în ochi. Sunt de partea mea. Observ că au apărut câţiva străini în sală, tineri în costum pe care nu i-am mai văzut până acum. Cooper Jackson şi amicii lui sunt în rândul din spate, lângă uşă. Sunt mai puţin de cincizeci de spectatori în sală. Cine să-şi dorească să asiste la un proces civil?

După o oră şi jumătate de mărturie minuţioasă despre mecanismele şi reglementările generale ale sistemului de asigurări, juraţii nu mai sunt atenţi. Dar lui Drummond nu-i pasă. Vrea cu disperare să prelungească procesul până săptămâna viitoare. În final, îl eliberează pe martorul său, înainte de unsprezece, încercând pur şi simplu să omoare dimineaţa. Ne retragem pentru un sfert de oră şi e rândul meu să bâjbâi.

Weeks a zis că sunt peste şase sute de societăţi de asigurări în statul nostru, că instituţia sa are patruzeci şi unu de angajaţi, dintre care numai optsprezece se ocupă de revizuirea poliţelor. Estimează că fiecare dintre cele şase sute de companii are cel puţin zece tipuri diferite de poliţe în vigoare, aşa că ei au aproximativ şase mii înregistrate. Confirmă că aceste poliţe sunt mereu modificate şi amendate.

Mai facem nişte calcule şi îmi dau seama că e imposibil pentru un birou să manevreze oceanul de paragrafe scrise mărunt din industria asigurărilor. Îi înmânez poliţa familiei Black. Pretinde că a citit-o şi recunoaşte că a făcut-o numai cu ocazia

acestui proces. Îl întreb despre cazurile bolnavilor trataţi ambulatoriu. Dintr-o dată, poliţa i se pare prea grea şi întoarce repede paginile, sperând să găsească filele respective şi să-mi arunce un răspuns. Dar nu poate. Răsfoieşte, se încruntă, se strâmbă, până la urmă zice că a găsit. Răspunde destul de corect, aşa că trec mai departe. Îl întreb despre metoda potrivită de schimbare a beneficiarilor acoperiţi de o anumită poliţă şi parcă mi se face milă de el. Se apucă să studieze poliţa timp îndelungat, în timp ce lumea aşteaptă. Juraţii par amuzaţi. Kipler surâde afectat, Drummond fierbe, dar nu poate să facă nimic.

Ne răspunde ceva, n-are importanţă cât de corect. Am reuşit să demonstrez ceea ce mi-am propus. Îmi pun cele două manuale verzi pe masă, ca şi cum aş avea de gând să trec din nou prin ele, împreună cu Weeks. Toată lumea e atentă. Le iau în mână şi îl întreb dacă verifică periodic metodele interne de lucru cu cererile, de la companiile de asigurări pe care le coordonează cu atâta zel. Ar vrea să spună da, dar, evident, a auzit despre secţiunea U. Aşa că zice nu, ceea ce mă şochează vizibil. Îl bombardez cu câteva întrebări sarcastice, apoi îi dau drumul din cârlig. Răul a fost făcut şi interogatoriul s-a înregistrat.

Îl întreb dacă ştie că în Florida, Comisariatul Asigurărilor investighează Marele Profit. Nu ştie. Dar de cei din Carolina de Sud? Neagă din nou că ar fi la curent. Dar despre cei din Carolina de Nord? Despre asta a auzit el ceva, dar n-a citit cu ochii lui. Kentucky? Georgia? Nu, şi nici nu-l interesează ce se întâmplă în alte state. Îi mulţumesc şi termin.

Următorul martor al lui Drummond este alt personaj care nu are mare tangenţă cu Marele Profit. Se numeşte Payton Reisky şi posedă titlul de director executiv şi preşedinte al Alianţei Naţionale a Asigurărilor. Arată şi se comportă ca o

persoană foarte importantă. Aflăm repede că face parte dintr-o organizaţie politică din Washington, fondată de societăţile de asigurări, care să le reprezinte la Casa Aibă. O adunătură de snobi căptuşiţi cu parale. Ni se spune că fac o mulţime de lucruri minunate, numai cu scopul de a promova o activitate corectă în domeniul asigurărilor.

Introducerea aceasta se întinde. Începe la unu şi jumătate şi pe la două suntem convinşi că ANA e pe cale să salveze omenirea. Ce băieţi extraordinari!

Reisky şi-a petrecut treizeci de ani în domeniu şi ne împărtăşeşte din biografia şi din realizările lui. Drummond vrea să fie calificat drept expert în domeniul practicilor şi procedeelor de rezolvare a cererilor. Eu nu am nimic împotrivă. I-am studiat mărturia dintr-un alt proces şi cred că îl pot manevra uşor. Ar fi nevoie de un vrăjitor care să poată prezenta secţiunea U ca pe un lucru minunat.

Fără nicio influenţă din partea lui Drummond, ne explică felul în care ar trebui mânuită o astfel de poliţă. Avocatul apărării aprobă, dând din cap cu gravitate, de parcă asta ar face praf pe cineva. Ei, ce să mai vorbim? Marele Profit a încurcat puţin lucrurile în acest caz. Poate că a făcut câteva greşeli minore, doar e o companie mare, cu o mulţime de cereri. Dar n-a greşit fundamental.

Esenţa spuselor lui Reisky este că Marele Profit avea tot dreptul să refuze o asemenea solicitare, având în vedere valoarea ei. Le explică juraţilor foarte serios că nu e posibil ca o poliţă care costă optsprezece dolari pe săptămână să plătească un transplant, care costă două sute de mii de dolari. Scopul debitării unei poliţe este să acopere doar cheltuielile de bază, nu toate fleacurile.

Drummond aduce în discuţie problema manualelor şi a secţiunilor lipsă. După părerea lui Reisky, nu e bine ce s-a întâmplat, dar nici importanţă mare nu are! Manualele se schimbă şi,

de obicei, nici nu sunt băgate în seamă de cei care se ocupă de solicitări, pentru că ştiu şi singuri ce au de făcut. Dar dacă tot s-a făcut atâta tapaj pe tema asta, atunci hai să discutam problema. Ia plin de solicitudine manualele şi se apuca să dea explicaţii. Totul e scris negru pe alb. Totul funcţionează impecabil.

De la manuale, trec la numere. Drummond întreabă dacă a avut vreodată şansa să verifice informaţiile privitor la poliţe, solicitări şi refuzuri. Reisky dă serios din cap, apoi ia listele de la Drummond.

Într-adevăr, Marele Profit a avut o proporţie cam mare de refuzuri în 1991, dar poate au existat şi motive. Nu e un lucru nemaiauzit în industria asigurărilor. Şi nu te poţi lua totdeauna după cifre. De fapt, dacă te uiţi la ultimii zece ani, rata medie a refuzurilor este uşor sub douăsprezece procente, ceea ce nu depăşeşte media generală. Ne dă cifre peste cifre, până nu mai înţelegem nimic, ceea ce urmăreşte şi Drummond.

Reisky coboară din boxa martorilor şi începe să indice ici şi colo, pe o hartă multicoloră. Vorbeşte juriului ca un lector avizat şi mă întreb cât de des face acest lucru. Cifrele se încadrează foarte bine în media generală.

Din fericire, Kipler ne dă o pauză la trei şi jumătate. Ne strângem pe hol, împreuna cu Cooper Jackson şi cu amicii lui. Sunt cu toţii vechi pledanţi şi se grăbesc să-mi dea sfaturi. Cădem de acord că Drummond abia aşteaptă să vină sfârşitul de săptămână.

Nu rostesc niciun cuvânt în timpul sesiunii de după-amiază. Reisky depune mărturie până târziu, încununându-şi expunerea cu cuvinte de laudă, în ceea ce priveşte felul în care cei de la Marele Profit şi-au făcut datoria. Judecând după feţele juraţilor, sunt cu toţii fericiţi că s-a terminat. Mă bucur de câteva ore, ca să-mi pregătesc interogatoriul.

Deck şi cu mine mâncăm împreună cu Cooper şi cu încă trei avocaţi la un vechi restaurant italian, pe nume Grisanti. Marele John Grisanti, proprietarul său excentric, ne duce într-un separeu, aşa-zisul salon al presei. Ne aduce un vin minunat pe care nu l-am comandat şi ne spune exact ce-ar trebui să mâncăm.

Vinul e ca un balsam şi pentru prima oară după zile întregi reuşesc să mă relaxez. Poate voi dormi şi eu bine la noapte.

Nota de plată e peste patru sute de dolari şi e înşfăcată repede de Cooper Jackson. Doamne ajută! Firma lui Rudy Baylor o fi ea gata-gata să se îmbogăţească, dar pentru moment e încă la pământ.

47

Joi dimineaţa, la numai câteva secunde după ce Payton Reisky se urcă plin de strălucire în boxa martorilor, îi înmânez o copie a Scrisorii celei Proaste şi îl pun s-o citească. Apoi, rostesc:

— Acum, vă întreb pe dumneavoastră, ca expert în materie, vi se pare un răspuns cinstit şi rezonabil din partea Marelui Profit?

A fost avertizat, oricum.

— Bineînţeles că nu. E oribil.

— E şocant, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Şi înţeleg că autorul scrisorii nu mai lucrează la Marele Profit.

— Cine v-a spus acest lucru? întreb eu bănuitor.

— Păi, nu sunt sigur. Cineva de la companie.

— Şi persoana aceea necunoscută v-a spus cumva şi de ce nu mai lucrează acolo?

— Nu sunt sigur. Probabil că din cauza acestei scrisori.

— Probabil? Sunteţi sigur sau faceţi speculaţii?

— Nu sunt sigur.

— Vă mulţumesc. Persoana aceea necunoscută v-a spus cumva că domnul Krokit a părăsit compania cu două zile înainte de data când era planificat să dea o depoziţie în acest caz?

— Nu.

— Nu ştiţi de ce a plecat, nu-i aşa?

— Nu.

— Bun. Credeam că vreţi să convingeţi juriul că a plecat din cauza acestei scrisori. N-aţi încercat să faceţi una ca asta, nu-i aşa?

— Nu.

— Mulţumesc.

Aseară am hotărât cu toţii că nu are niciun rost să-i dăm lui Reisky în cap cu manualele acelea, şi asta din mai multe motive. Mai întâi, juriul s-a convins de adevăr, în această privinţă. În al doilea rând, prima oară când am prezentat problema, am

făcut-o la modul cel mai dramatic cu putinţă, adică l-am prins pe Lufkin cu mâţa-n sac. În al treilea rând, Reisky e iute şi va fi greu de pus la zid. În al patrulea, a avut destul timp să se pregătească împotriva atacului şi să pareze frumos. În al cincilea, va găsi un bun prilej să zăpăcească juriul şi mai rău. Şi, ceea ce e şi mai important, va pierde timpul. Ar fi simplu pentru el să irosească toată ziua cu manualele şi cu tot felul de date statistice. Aş omorî o zi şi n-aş avea nimic de câştigat în proces.

— Cine vă plăteşte salariul, domnule Reisky?

— Patronul meu. Alianţa Naţională a Asigurărilor.

— Cine a fondat ANA?

— Industria asigurărilor.

— Contribuie şi Marele Profit la ANA?

— Da.

— Cu cât?

Se uită la Drummond care a şi sărit în picioare.

— Mă opun, onorată instanţă. Nu e relevant.

— Se respinge. Eu cred că e foarte relevant.

— Cât, domnule Reisky? repet eu plin de solicitudine.

E clar că nu vrea să spună şi pare încurcat.

— Zece mii de dolari pe an.

— Deci, vă plătesc cu mai mult decât i-au dat lui Donny Ray.

— Mă opun!

— Se admite.

— Îmi cer iertare, onorată instanţă. Îmi retrag cuvintele.

— Vă rog să cereţi să fie ştearsă înregistrarea, domnule judecător, zice Drummond mânios.

— Aşa să fie!

Ne mai tragem sufletul în timp ce se liniştesc spiritele.

— Îmi pare rău, domnule Reisky, zic eu umil, cu o figură spăşită. Toţi banii dumneavoastră provin de la societăţile de asigurări?

— Nu avem alte fonduri.

— Câte societăţi de asigurări contribuie la ANA?

— Două sute douăzeci.

— Şi care a fost contribuţia totală anul trecut?

— Şase milioane de dolari.

— Şi folosiţi aceşti bani pentru interesele respectivelor companii?

— Da, facem şi asta.

— Sunteţi plătit pentru că depuneţi mărturie la acest proces?

— Nu.

— Atunci, de ce-aţi venit?

— Pentru că am fost contactat de Marele Profit. Am fost rugat să vin şi să depun mărturie.

Mă întorc încet şi arăt spre Dot Black.

— Şi dumneavoastră, domnule Reisky, puteţi să vă uitaţi la doamna Black, în ochii ei, şi să-i spuneţi că solicitarea fiului său a fost tratată cinstit şi competent de Marele Profit?

Ezită o secundă sau două, ca să se uite la Dot, dar n-are încotro. Dă din cap şi rosteşte:

— Da. S-a procedat aşa cum trebuie.

Fără îndoială, prevedeam răspunsul. Am vrut să termin mărturia lui Reisky într-un mod cât mai dramatic, dar nu mă aşteptam ca efectul să fie plin de umor. Doamna Beverdee Hardaway, o negresă solidă de cincizeci şi unu de ani, care are numărul trei în ordinea juraţilor şi stă la mijlocul rândului întâi, izbucneşte pur şi simplu în râs, auzind răspunsul absurd al lui Reisky. Se vede clar că hohotul ei a fost spontan, pentru că şi-l înăbuşă rapid. Scrâşneşte din dinţi, îşi încleştează maxilarele şi se uită speriată în jur, să vadă daca n-a făcut rău. Trupul îi tresaltă însă uşor, fără să se poată stăpâni.

Spre ghinionul doamnei Hardaway şi spre norocul nostru, gestul ei e contagios. Pe domnul Ranson Pelk care stă chiar în spatele ei îl gâdilă ceva. La fel se întâmplă şi cu doamna Ella Faye

Salter care stă alături de doamna Hardaway. În câteva secunde după izbucnirea ei, întreaga lojă a juriului e scuturată de râs. Unii se uită la doamna Hardaway, ca şi cum ea ar fi sursa acestui incident. Alţii îl privesc pe Reisky direct în faţă şi clatină din cap cu o uimire amuzată.

Reisky o ia în serios şi are impresia că toată lumea râde de el. Se uită în podea. Drummond se preface că nu observă nimic, deşi trebuie să fie foarte jenant. Nu mai poţi vedea niciun chip din grupul vajnicilor vulturi de la masa apărării. Şi-au băgat cu toţii nasurile în dosare şi în tratate. Aldy şi Underhall îşi studiază încălţările.

Şi lui Kipler îi vine să râdă. Tolerează toată comedia câteva clipe şi, în vreme ce începe să-şi dea drumul, loveşte cu ciocănelul în masă, ca şi cum ar oficializa faptul că juriul a râs pur şi simplu de mărturia lui Payton Reisky.

Totul se petrece rapid. Răspunsul ridicol, hohotul de râs, chicotele şi clătinările din cap nu durează mai mult de câteva secunde. Observ, totuşi, câteva expresii forţate printre juraţi. Vor să râdă, să-şi exprime neîncrederea, să le arate exact ce părere au despre ceea ce s-a spus.

Pe scurt, momentul este superb. Le zâmbesc. Şi ei îmi zâmbesc mie. Au crezut absolut tot ce-au spus martorii mei şi nimic din cele relatate de ai lui Drummond.

— Nu mai am nimic de întrebat, onorată instanţă, rostesc eu dezgustat, ca şi cum m-aş fi săturat de ticălosul acesta mincinos.

Drummond e evident surprins. A crezut că am să-i bat la cap pe Reisky cu manualele şi cu statistica. Caută prin hârtii, îi şopteşte ceva lui T. Prince, apoi se ridică şi zice:

— Următorul nostru martor este Richard Pellrod.

Pellrod a fost funcţionar superior la cereri, şeful lui Jackie Lemancyzk. În timpul depoziţiei, a făcut

pe nebunul, dar nu mă surprinde că l-au chemat şi acum. Vor să arunce cu noroi în Jackie.

Are patruzeci şi şase de ani, e de statură mijlocie, cu burtă de băutor de bere, păr puţin, trăsături urâte, tenul pătat şi poarta ochelari de tâmpit. Amărâtul ăsta nu are nimic atrăgător, dar nici nu-i pasă. Dacă zice că Jackie Lemancyzk n-a fost decât o târfă care s-a dat la el, pun pariu că juriul va începe din nouă să râdă.

Pellrod e irascibil, cum e de aşteptat din partea unei persoane care a lucrat la cereri timp de douăzeci de ani. Cu atitudinea lui foarte apropiată de aceea a unui portărel, nu are cum să-i fie juriului pe plac. E un şobolan de-al corporaţiei de cea mai joasă speţă, care nu şi-a părăsit vizuina de când se ştie.

Şi ăsta-i cel mai bun lucru pe care îl au! Nu-i mai pot aduce pe Lufkin, pe Aldy sau pe Keeley, pentru că şi-au pierdut credibilitatea în faţa juriului. Drummond mai are vreo şase martori de la companie pe lista lui, dar mă îndoiesc că îi va chema pe toţi. Ce să mai spună? Că nu exista manualele? Că firma lor nu minte şi nu ascunde documentele?

Drummond şi Pellrod joacă vreo jumătate de oră după un scenariu bine pregătit, din care reiese că la cereri se munceşte pe brânci, că Marele Profit se dă peste cap să-şi mulţumească clienţii. Juraţii cască pe rupte.

Judecătorul Kipler se hotărăşte să rupă aceasta plictiseală şi zice:

— Domnule avocat, n-am putea merge mai departe?

Drummond pare şocat şi jignit:

— Dar, onorată instanţă, n-am dreptul să conduc mărturia, aşa încât să ajungem la adevăr?

— Cum să nu! Dar aproape tot ce discutaţi se ştie deja. Vă repetaţi.

Drummond e perplex. Se preface că nu-i vine să creadă, fără mare succes însă, că judecătorul îl

bruiază.

— Nu-mi amintesc că i-aţi spus vreodată reclamantului că nu se grăbeşte.

Mai bine tăcea! Nu şi-a găsit omul!

— Asta pentru că domnul Baylor a reuşit să ţină juriul treaz, domnule Drummond. Şi-acum, vă rog, treceţi mai departe.

Izbucnirea doamnei Hardaway şi veselia care a urmat i-a mai destins pe juraţi. Acum sunt mai animaţi, gata să râdă pe socoteala apărării. Drummond se uită la Kipler de parcă i-ar spune că-l aranjează el mai târziu. Dar să ne întoarcem la Pellrod care stă ca un lingău, cu ochii aproape închişi şi capul dat într-o parte. Da, s-au făcut nişte greşeli, dar nu de importanţa majoră, zice el cu greutate. Şi fie că ne vine sau nu să credem, majoritatea se pot pune pe seama lui Jackie Lemancyzk, o tânără foarte dificilă.

Revenind la cazul Black, Pellrod începe să bată câmpii cu documentele, lansându-se într-o peroraţie plictisitoare.

— Domnule Drummond, îl întrerupe Kipler cu severitate. V-am cerut să treceţi mai departe. Documentele acestea sunt puse la dispoziţia juriului, pentru a fi examinate. Tot ce s-a spus până acum, am aflat deja din alte mărturii. Vă rog să mergeţi mai departe.

Drummond e rănit în amorul propriu. E mereu hărţuit de judecătorul acesta părtinitor. Vrea să se reculeagă. Dar nu reuşeşte să joace teatru prea bine.

Încearcă să abordeze o nouă strategie, în ceea ce priveşte manualele. Pellrod zice că nu sunt decât nişte cărţi. Nici mai mult, nici mai puţin. El, personal, nu s-a mai uitat prin ele de ani de zile. Se schimbă atât de des, încât funcţionarii mai vechi nu le mai consultă deloc. Drummond îi arată secţiunea U şi borfaşul ăsta afirmă că n-a văzut-o niciodată! Şi că pentru el nu are nicio semnificaţie. Şi nici pentru colegii lui. Personal, nu ştie nici

măcar un funcţionar de la cereri care să consulte manualul.

Atunci, cum se lucrează cu solicitările? Pellrod ne lămureşte, bineînţeles după indicaţiile lui Drummond. Ia exemplul ipotetic al unei cereri şi ne trece prin toate canalele pe care le urmează aceasta. Pas cu pas, formular cu formular, memoriu cu memoriu. Pellrod vorbeşte monoton, plictisindu-i pe juraţi de moarte. Lester Days, juratul numărul opt, care stă în ultimul rând, moţăie. Mulţi cască, pleoapele sunt grele şi toata lumea face eforturi să nu adoarmă.

Desigur, situaţia aceasta nu poate trece neobservată.

Chiar dacă Pellrod e conştient de somnolenţa juriului, el nu-şi schimba timbrul şi nici modul de a vorbi. Îşi termină mărturia cu informaţia alarmantă despre Jackie Lemancyzk care, zice el, avea probleme cu băutura şi, de multe ori, venea la serviciu duhnind. Lipsea de la birou mai mult ca oricine. Se comporta din ce în ce mai rău, aşa că era inevitabil să fie dată afară. Cum rămâne cu escapadele ei sexuale?

În aceasta privinţă, Pellrod şi Marele Profit trebuie să fie foarte precauţi, pentru că lucrurile vor fi discutate altă dată, într-un proces separat. Tot ceea ce se spune aici va fi înregistrat şi păstrat pentru viitor. Aşa că, în loc s-o facă târfă, gata să se culce cu oricine, Drummond are înţelepciunea să adopte o altă strategie.

— Vă rog să mă credeţi, nu ştiu nimic despre ce-a zis femeia aceasta, zice Pellrod, câştigând, în felul acesta, puţin în faţa juriului.

Mai omoară timpul până spre prânz, când mi se permite să-l abordez eu. Kipler vrea să ne dea pauză de masă, dar îl asigur că nu va dura prea mult. Acceptă, fără niciun chef.

Încep prin a-i înmâna lui Pellrod o copie a scrisorii de refuz concepută de el. A fost al patrulea refuz şi spune că solicitarea lui Donny Ray se

respinge, pentru că leucemia lui a avut antecedente. Îl pun să o citească juriului şi să spună că îi aparţine. Îi permit să explice de ce a trimis-o, dar, bineînţeles, nu poate. Scrisoarea a fost o chestiune particulară, între el şi Dot; nu trebuia văzută de nimeni altcineva, mai ales de persoanele aici, de faţă. Vorbeşte de un formular completat greşit de Jackie Lemancyzk şi despre neînţelegerea cu domnul Krokit. Într-un cuvânt, toată treaba n-a fost decât o greşeală. Şi îi pare rău de tot.

— E puţin cam târziu pentru păreri de rău, nu-i aşa? îl întreb eu.

— Da, aşa e.

— Când aţi trimis această scrisoare, nu ştiaţi că vor mai urma încă patru refuzuri?

— Nu.

— Aşadar, aceasta trebuia să fie scrisoarea de refuz finală.

— Cred că da.

— Care a fost cauza morţii lui Donny Ray Black?

Dă din umeri:

— Leucemia.

— Şi în solicitarea lui ce scria?

— Leucemie.

— La ce condiţie preexistentă v-aţi referit în scrisoarea dumneavoastră?

— La gripă.

— Şi când a avut gripa?

— Nu ştiu sigur.

— Putem lua dosarul, daca vreţi să-l răsfoim împreună.

— Nu, nu e nevoie, zice el, încercând să facă totul, numai să nu revenim la dosar. Cred că pe la cincisprezece-şaisprezece ani.

— Aşadar, a avut gripă pe la cincisprezece-şaisprezece ani, înainte de emiterea poliţei respective şi lucrul acesta nu a fost menţionat în cerere.

— Aşa este.

— Acum, domnule Pellrod, spuneţi-mi, cu experienţa dumneavoastră vastă, aţi avut vreodată un caz în care gripa să aibă legătură, într-un fel sau altul, cu o leucemie acută, apărută cinci ani mai târziu?

Nu există decât un răspuns, dar pur şi simplu nu-l poate rosti.

— Nu cred.

— Aceasta înseamnă *nu?*

— Da, asta înseamnă, nu.

— Aşadar, gripa n-a avut nicio legătură cu leucemia, nu-i aşa?

— Nu.

— Deci, aţi minţit în scrisoarea dumneavoastră, nu-i aşa?

Sigur că da! Şi-acum, va minţi din nou, dacă va afirma că n-a minţit atunci! Juriul îşi va da seama. E încolţit, dar Drummond a avut timp să lucreze cu el.

— Scrisoarea a fost o greşeală, zice Pellrod.

— O minciună, sau o greşeală?

— O greşeală.

— O greşeală care l-a ajutat pe Donny Ray să moară.

— Mă opun! mârâie Drummond fără să se ridice.

Kipler se gândeşte o secundă. Mă aşteptam la opoziţia adversarului meu precum şi la o aprobare din partea judecătorului. Dar, spre surprinderea mea, Kipler rosteşte:

— Se respinge! Răspundeţi la întrebare.

— Solicit permisiunea să mă opun la orice întrebare de genul acesta, zice Drummond supărat.

— Am notat. Vă rog să răspundeţi la întrebare, domnule Pellrod.

— A fost o greşeală. Asta-i tot ce pot spune.

— Nu o minciună?

— Nu.

— Dar mărturia dumneavoastră în faţa acestui juriu? E o minciună sau o greşeală?

— Niciuna, nici alta.

Mă întind şi arăt spre Dot Black, apoi mă uit la martor:

— Domnule Pellrod, ca expert în cereri din partea asiguraţilor, puteţi să vă uitaţi în ochii doamnei Black şi să afirmaţi că solicitarea ei a fost tratată corect şi competent în serviciul dumneavoastră? Puteţi să faceţi asta?

Se foieşte, se încruntă şi şovăie, uitându-se la Drummond, după ajutor. Îşi drege glasul şi încearcă să pară ofensat, apoi zice:

— Nu cred că mă puteţi obliga să fac asta.

— Mulţumesc. Nu mai am întrebări.

Termin în mai puţin de cinci minute şi apărarea fierbe. Credeau că după ce am pierdut o zi cu Reisky, vom pierde încă una cu Pellrod. Dar n-am de gând să mă lălâi cu măscăricii ăştia. Vreau să ajung cât mai repede la juriu.

Kipler ne dă două ore libere pentru prânz. Îl trag pe Leo de-o parte şi îi înmânez o listă de încă şase martori.

— Ce naiba e asta?

— Şase doctori, toţi de aici, gata să vină să depună mărturie împotriva vraciului dumitale!

— Nu e vraci!

— Ştii foarte bine că e. E un şarlatan din New York sau mai ştiu eu de pe unde. Eu mi-am chemat şase băieţi de la noi. Pune-l să spună ce vrea. O să fie amuzant.

— Aceşti martori nu sunt trecuţi pe lista preliminară. Mi-ai făcut o surpriză neplăcută.

— Sunt martori de replică. Du-te şi plânge-te judecătorului, bine?

Îl las în picioare, uitându-se lung la lista pe care i-am dat-o.

După prânz, înainte ca judecătorul să ne cheme la ordine, stau de vorbă lângă masa mea cu doctorul Walter Kord şi cu doi parteneri de-ai lui.

În primul rând din spatele mesei apărării, stă singur domnul Milton Jiffy, vraciul lui Drummond. În vreme ce avocaţii se pregătesc pentru sesiunea de după-amiază, îl chem pe adversarul meu, ca să-i fac cunoştinţă cu partenerii lui Kord. E un moment jenant. Drummond e vizibil iritat de prezenţa lor. Toţi trei se aşază pe primul rând din spatele meu. Cei cinci băieţi, de la Trent & Brent privesc neputincioşi.

E introdus juriul, iar Drummond îl pofteşte pe Jack Underhall. Jură, se aşază şi rânjeşte ca un idiot la juraţi. Aceştia s-au tot uitat la el de trei zile încoace şi nu înţeleg cum de Drummond îşi închipuie că va fi crezut de cineva.

Scopul devine clar în câteva momente. E vorba de Jackie Lemancyzk, care a minţit când a spus că a primit zece mii de dolari şi că a făcut o înţelegere. A minţit şi că a avut legături sexuale cu şefii săi. Chiar şi când a afirmat că firma lor i-ar fi respins solicitarea, a minţit. Underhall începe pe un ton blând şi până la urmă devine biciuitor şi răzbunător. E imposibil să spui lucruri oribile cu zâmbetul pe buze, dar el îşi doreşte din tot sufletul s-o discrediteze.

E o manevră îndrăzneaţă şi riscantă. Faptul că gangsterii ăştia de la corporaţie acuză pe toată lumea de minciună devine hilar. Au ajuns la concluzia că procesul acesta este mai important decât orice acţiune ulterioară din partea lui Jackie. Drummond preferă să-şi piardă orice credibilitate în faţa juriului, numai ca să tulbure apele. Crede, probabil, că n-are mare lucru de pierdut, dacă discreditează o femeie tânără care nici măcar nu e de faţă, să se apere.

Activitatea lui Jackie la serviciu lăsa foarte mult de dorit, ne spune Underhall. Obişnuia să bea şi avea dificultăţi cu colegii. Trebuia să se facă ceva. I-au propus să demisioneze, ca să nu-i strice referinţele. Asta nu a avut nicio legătură cu depoziţia care urma s-o dea în cazul Black.

Mărturia lui e remarcabil de scurtă. Au sperat că-l pot folosi ca martor fără să le aducă vreun prejudiciu. Nu prea pot să fac mare lucru, dar cred că juraţii îl dispreţuiesc la fel de mult ca mine. La urma urmei, e avocat, nu o persoană cu care să mă iau la pumni.

— Domnule Underhall, compania dumneavoastră păstrează dosarele personale ale salariaţilor? întreb eu politicos.

— Da.

— L-aţi păstrat şi pe al doamnei Jackie Lemancyzk?

— Da.

— Unde e?

— Bănuiesc că la firmă.

— În Cleveland?

— Da, la birou.

— Aşadar, nu-l putem consulta.

— Păi, nu-l am cu mine. Şi nici nu mi s-a spus să-l aduc.

— E consemnată acolo şi evaluarea muncii sale?

— Da.

— Atunci când un salariat primeşte preaviz, sau cere transferul, sau e dat afară, se consemnează şi acest lucru?

— Da.

— Şi în dosarul lui Jackie s-a consemnat asta?

— Bănuiesc că da.

— În dosar există şi o copie a scrisorii ei de demisie?

— Da.

— Numai că trebuie să vă credem pe cuvânt, nu-i aşa?

— Nu mi s-a spus să-l aduc aici, domnule Baylor.

Mă uit prin notele mele, apoi îmi dreg glasul.

— Domnule Underhall, aveţi o copie a înţelegerii semnate de Jackie atunci când i-aţi dat banii şi ea a promis că nu va spune nimănui?

— Am impresia că nu auziţi prea bine.

— Poftim?

— Tocmai am declarat că n-a existat o astfel de înţelegere.

— Vreţi să ziceţi că-i o aiureală?

Scutură emfatic din cap.

— Nici n-a existat vreodată. Femeia minte.

Mă prefac surprins, apoi pornesc spre masa mea plină de hârtii. O găsesc pe cea de care am nevoie, mă uit peste ea cu atenţie, în timp ce toată lumea mă priveşte, apoi mă întorc spre martor. Underhall devine ţeapăn şi se uita sălbatic la Drummond care nu-şi mai poate dezlipi ochii de la hârtia din mâna mea. Nu se aşteptaseră la secţiunea U. Şi Baylor le-o face din nou! A mai descoperit vreun document ascuns şi iar începe circul!

— Dar Jackie Lemancyzk a spus foarte clar ce-a semnat. Vă amintiţi mărturia ei?

Îi flutur hârtia în faţă.

— Da, am auzit mărturia, zice el pe un ton ceva mai ridicat, rostind cuvintele.

— A zis că i-aţi înmânat zece mii de dolari bani lichizi şi că aţi pus-o să semneze o înţelegere. Vă amintiţi?

Mă uit la hârtia mea, ca şi cum aş citi din ea. Jackie mi-a spus că suma a fost menţionată în primul paragraf al înţelegerii.

— Am auzit-o, zice el, uitându-se la Drummond.

Underhall ştie că nu pot avea nicio copie a înţelegerii lor, pentru că a ars originalul. Dar nu poate fi sigur. Se întâmplă lucruri ciudate. Cum de-am putut eu găsi secţiunea U?

Nu poate să recunoască. Dar nici nu poate nega. Dacă o face, iar eu scot vreo copie de cine ştie unde, atunci impresia juriului nu mai poate fi schimbată până la verdict. Se foieşte, se frământă şi fruntea începe să-i transpire.

— Şi ziceţi că nu aveţi nicio copie a înţelegerii dumneavoastră, ca să o arătaţi juriului, nu-i aşa?

spun eu, jucându-mă cu hârtia.

— Nu, n-am. Pentru că nu există.

— Sunteţi sigur? întreb eu, fluturând foaia din nou.

— Da, sunt sigur.

Mă uit lung la el câteva secunde, savurându-i suferinţa. Juraţii sunt atenţi. Nici vorbă să-i apuce somnul. Aşteaptă căderea ghilotinei. Vor să le arăt înţelegerea aceea şi să-l vadă la pământ.

Dar n-am cum să fac una ca asta. Hârtia mea nu are nicio valoare, aşa că o arunc pe masă.

— Nu mai am nicio întrebare, zic eu.

Underhall răsuflă extrem de uşurat. Era gata-gata să facă infarct. Sare de pe podium şi iese repede din sală.

Drummond cere o pauză de cinci minute. Kipler hotărăşte că juriul are nevoie de mai mult şi ne expediază pentru un sfert de oră.

Strategia apărării de tărăgănare a mărturiilor ca să zăpăcească juriul nu merge deloc. Oamenii au râs de Reisky şi-au adormit la Pellrod. Underhall era gata-gata să facă o prostie, numai pentru că Drummond a fost terorizat de ideea că eu aş putea avea o copie a documentului despre care fusese asigurat că nu mai există.

Drummond s-a cam săturat. Va încerca să ţină o pledoarie finală tare, să facă ceva de care e sigur. După pauză, anunţă că apărarea nu mai are niciun martor de audiat.

Procesul e pe terminate. Kipler planifica pledoariile finale pentru vineri, la ora noua dimineaţa. Le promite juraţilor că se vor ocupa de verdict la ora unsprezece.

48

La multă vreme de la plecarea juriului şi după ce Drummond cu echipa lui s-au grăbit să ajungă în birourile lor ca să facă, fără îndoială, o analiză a celor petrecute astăzi la tribunal, noi, ceilalţi, stăm în jurul mesei şi discutăm despre ziua de mâine. Cooper Jackson şi cei doi avocaţi din Raleigh, Hurley şi Grunfeld, au grijă să nu facă exces de zel cu sfaturile, dar nu mă deranjează să le aflu părerile. Toţi ştiu că e primul meu proces. Par uimiţi de ceea ce-am făcut. Eu, unul, sunt obosit, destul de neliniştit şi realist în ceea ce priveşte procesul. Am fost favorizat de o mulţime de factori: un pârât josnic, dar bogat, un judecător incredibil de binevoitor şi tot felul de întâmplări favorabile în timpul înfăţişărilor. Pe lângă aceasta, juriul este superb. Mai sunt însă multe de făcut.

După părerea lor, continuarea litigiului nu mi-ar fi favorabilă. Se gândesc că verdictul va viza o sumă de şapte cifre. Jackson era avocat de doisprezece ani, când a obţinut primul verdict de un milion.

Îmi povestesc din experienţa lor, ca să-mi întărească încrederea. E un mod plăcut de a petrece după-amiaza. Eu şi Deck vom lucra toată noaptea, dar în clipa aceasta mă bucur de atmosfera destinsă creată de băieţii aceştia care vor din tot sufletul să-i pun la zid pe cei de la Marele Profit.

Jackson e oarecum consternat de veştile primite din Florida. Un avocat de-acolo a sărit peste cal şi a intentat patru procese împotriva Marelui Profit, în dimineaţa aceasta. Ei credeau că tipul li se va alătura, dar se pare că s-a lăcomit şi-a pornit singur la drum. Până astăzi, cei trei au nouăsprezece reclamaţii împotriva Marelui Profit şi plănuiesc să pornească acţiunea la începutul săptămânii viitoare.

Vor să mă reţină, să ne invite pe Deck şi pe mine la cină, dar noi avem treabă de făcut. Ultimul lucru de care am nevoie în seara asta e să mă îndop cu mâncăruri grele şi cu tot felul de băuturi.

Aşa că mâncăm la birou nişte sandvişuri şi bem cola. Îl aşez pe Deck pe un scaun şi îmi repet pledoaria finală. Am învăţat pe de rost atâtea versiuni, încât mi se amestecă toate în cap. Scriu cu creta, pe o tablă mică, toate cifrele importante. Fac apel la spiritul de dreptate şi, cu toate acestea, cer despăgubiri scandalos de mari. Deck mă tot întrerupe şi ne certăm ca nişte copii.

Niciunul din noi n-a mai ţinut o pledoarie finală în faţa unui juriu, dar el a asistat la mai multe ca mine, aşa că el este expertul. Sunt momente când mă simt invincibil până la aroganţă, pentru că mi-a mers totul atât de bine până acum. Deck le observă şi are grijă să-mi dea peste picioare. Îmi reaminteşte întruna că acest caz poate tot atât de bine să fie câştigat sau pierdut mâine dimineaţă.

În cea mai mare parte a timpului însă, sunt speriat pur şi simplu. Îmi pot controla frica, dar o simt permanent. Îmi dă avânt şi mă inspiră, dar mă face să merg înainte. Voi fi însă foarte fericit când am să scap de ea.

La zece, stingem luminile şi plecăm acasă. Beau o bere în loc de un somnifer uşor şi văd că merge. După unsprezece, adorm cu tot felul de viziuni aiurite în cap.

După mai puţin de-o oră, suna telefonul. E o voce tânără de femeie speriată, pe care însă n-o cunosc.

— Nu mă cunoşti, dar sunt o prietena de-a lui Kelly, zice ea aproape în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu trezindu-mă repede.

— Kelly are necazuri. Are nevoie de ajutorul dumitale.

— De ce?

— A bătut-o din nou. A venit iar beat acasă, ca de obicei.

— Când?

Mă ridic în picioare lângă pat şi încerc să găsesc întrerupătorul.

— Aseară. Are nevoie de ajutorul dumitale, domnule Baylor.

— Unde e?

— E-aici, cu mine. După ce poliţia l-a ridicat pe Cliff, s-a dus la o clinică de urgenţă. Din fericire, nu i-a mai rupt nimic. Am adus-o de-acolo şi-acum se ascunde la mine.

— E tare lovită?

— Destul de tare, dar nu i-a rupt niciun os. Doar tăieturi şi vânătăi.

O întreb numele şi adresa, închid telefonul şi mă îmbrac în grabă. Fata stă într-un mare complex cu apartamente de lângă Kelly. Fac câteva ocoluri, până să găsesc clădirea care trebuie.

Robin, prietena lui Kelly, crapă uşa, fără să scoată lanţul, şi trebuie să mă identific serios, până îmi dă drumul. Îmi mulţumeşte că am venit. Şi Robin e doar o copilă, probabil divorţată, şi nu cred să câştige mult peste salariul minim. Intru în camera de zi, o încăpere mică, cu mobilă de închiriat. Kelly stă pe canapea cu punga de gheaţă la cap.

Sau cel puţin cred că e Kelly. Ochiul stâng e umflat şi închis, şi pielea fină din jur a căpătat deja o nuanţă violacee. Deasupra ochiului, are un plasture pătat de sânge. Obrajii îi sunt tumefiaţi. Buza de jos i s-a umflat grotesc. Poartă un tricou lung fără nimic altceva şi coapsele îi sunt pline de vânătăi.

Mă aplec şi o sărut pe frunte, apoi mă aşez pe un taburet în faţa ei. Îi şi apare o lacrimă pe obrazul drept.

— Îţi mulţumesc că ai venit, murmură ea, abia inteligibil, din cauza obrajilor umflaţi şi a buzei

rănite.

O bat foarte uşor pe genunchi, iar ea mă mângâie pe mână. În clipa aceasta l-aş omorî. Robin se aşază lângă ea şi spune:

— Nu are voie să vorbească, înţelegi? Doctorul a zis să se mişte cât mai puţin. De data aceasta a luat-o la pumni, pentru că nu şi-a găsit crosa.

— Cum s-a întâmplat? o întreb eu pe Robin, fără să-mi iau ochii de la Kelly.

— S-au certat din cauza unei cărţi de credit. Au rămas datori după cheltuielile de Crăciun. Apoi, el a băut mult. În rest…

Îmi povesteşte fără ezitări şi bănuiesc că Robin a fost de faţă. Nu poartă verighetă.

— S-au luat la bătaie. Ca de obicei, el a învins, iar vecinii au chemat poliţia. Pe el l-au arestat, ea s-a dus la spital. Vrei o cola sau altceva?

— Nu, mulţumesc.

— Am adus-o aseară aici şi în dimineaţa asta am fost cu ea la un centru care se ocupă de abuzuri familiale. A stat de vorbă cu un consilier care i-a spus ce să facă şi i-a dat nişte broşuri. Uite-le acolo, dacă vrei să le citeşti. Într-un cuvânt, trebuie să bage divorţ şi s-o ia la sănătoasa cât poate de repede.

— Ţi-au făcut fotografii? o întreb eu, mângâind-o în continuare pe genunchi.

Lacrimile încep acum să-i curgă pe ambii obraji.

— Da, i-au făcut o grămadă. Ai ce vedea. Arată-i, Kelly, ce ţi-a mai făcut nebunul ala. Doar e avocatul tău şi trebuie să vadă.

Kelly se ridică cu ajutorul lui Robin, se întoarce cu spatele şi îşi trage tricoul mai sus de talie. N-are nimic pe dedesubt, nimic în afară de vânătăi. Îşi ridică tricoul şi mai sus. Tot spatele îi e albastru. Îşi lasă tricoul jos şi se aşază cu grijă pe canapea.

— A bătut-o cu cureaua, îmi explică Robin. A pus-o pe genunchi şi i-a tras de-a ieşit untul din ea.

— Ai o batistă? o întreb eu pe Robin în timp ce îi şterg uşor lacrimile de pe obraz lui Kelly.

— Da, cum să nu!

Îmi dă o cutie mare cu şerveţele de hârtie şi încep să tamponez obrajii lui Kelly cu mare grijă.

— Ce-ai de gând să faci, Kelly? o întreb eu.

— Ce întrebare! exclamă Robin. Trebuie să dea divorţ. Dacă n-o face, o omoară.

— Aşa e, Kelly? Vrei să dai divorţ?

Dă din cap şi zice:

— Da. Cât mai repede posibil.

— Atunci, mă ocup eu, mâine.

Mă strânge uşor de mână şi închide ochiul drept.

— Ceea ce aduce în discuţie încă o problemă, zice Robin. Nu poate sta aici. Cliff a ieşit de la arest în dimineaţa aceasta şi a început s-o caute pe la prietene. Astăzi nu m-am dus la lucru, ceea ce nu mai pot face şi mâine. M-a sunat pe la prânz. I-am spus că nu ştiu nimic. Peste o oră mi-a telefonat din nou şi m-a ameninţat. Biata Kelly n-are multe prietene şi n-o să treacă mult până s-o găsească. Plus că am o colegă de cameră.

— Nu pot sta aici, zice Kelly încet şi timid.

— Şi unde te duci? o întreb eu.

Robin s-a gândit şi la asta.

— Păi, consilierul cu care am stat de vorbă azi-dimineaţă a zis că există un fel de adăpost pentru femeile bătute de bărbaţi, o casă secretă unde se poate ascunde. Acolo te afli în siguranţa, pentru că nu te poate găsi nimeni. Problema e că te costă o sută de dolari pe zi şi nu poţi sta mai mult de o săptămână. Eu nu câştig o sută de dolari pe zi.

— Vrei să mergi acolo? o întreb eu pe Kelly.

Ea aprobă îndurerată.

— Bun. Vin să te iau mâine.

Robin răsuflă uşurată. Dispare în bucătărie şi vine cu adresa respectivei case.

— Ia să-ţi văd dinţii, îi spun eu lui Kelly.

Îşi deschide gura cât poate de mult şi îi văd dinţii din faţă.

— Nu s-au rupt? o întreb.

Clatină din cap. Îi ating plasturele de deasupra ochiului închis.

— Câte copci ai?

— Şase.

Mă apropii mai mult şi îi strâng mâinile.

— Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, înţelegi?

Ea dă din cap şi zice:

— Îmi promiţi?

— Îţi promit.

Robin se aşază pe canapea şi îmi dă bileţelul cu adresa. Mai are să-mi dea un sfat:

— Uite ce-i, domnule Baylor. Dumneata nu-l cunoşti pe Cliff, eu însă da. E nebun, crud şi sălbatic atunci când e beat. Trebuie să fii precaut.

— Nu-ţi face griji.

— Să ştii că e posibil ca acum să stea afară şi să pândească.

— Nu mi-e teamă.

Mă ridic şi o sărut din nou pe Kelly pe frunte.

— Am să înregistrez divorţul mâine dimineaţă, apoi vin să te iau. Am un proces foarte greu, dar le rezolv eu pe toate.

Robin mă conduce până la uşă şi ne mulţumim reciproc. Închide şi aud cum pune lanţul şi încuie cu şapte lacăte.

E aproape unu noaptea. Aerul e curat şi foarte rece. Nu văd pe nimeni strecurându-se din umbră.

Nici vorbă să mai pot dormi acum, aşa că pornesc spre birou. Parchez în curbă, chiar sub fereastra mea şi alerg spre uşa din faţă. După ce se întunecă, zona aceasta nu e prea sigură.

Încui uşile după mine şi urc în birou. Oricât de cumplite ar fi lucrurile, un divorţ este ceva foarte simplu, cel puţin din punct de vedere juridic. Încep să bat la maşină, lucru la care nu mă prea pricep, dar nu mi se pare un efort, gândindu-mă la scopul pe care îl am. În acest caz, cred din toată inima că sunt pe cale să salvez o viaţă.

Deck soseşte la şapte şi mă trezeşte. După ora patru, am adormit în scaun. Îmi spune că arăt răvăşit şi obosit. Mă întreabă de ce nu m-am odihnit.

Îi povestesc ce s-a întâmplat şi reacţionează urât.

— Ai pierdut noaptea pentru un divorţ nenorocit? Nu mai ai nici două ore până la pledoaria finală.

— Linişteşte-te, Deck. O să fie bine.

— Şi ce zâmbeşti aşa încrezător?

— O să-i facem praf, Deck. Marele Profit se prăbuşeşte.

— Nu, nu-i asta! O s-o ai, în sfârşit, pe fata asta, de-aia zâmbeşti.

— Prostii! Unde mi-e cafeaua?

Deck se strâmbă şi tresare întruna. E neliniştit rău.

— Mă duc acum, zice el şi pleacă din birou.

Acţiunea de divorţ se află pe masa mea, gata să fie înregistrată. Voi trimite un curier cu citaţia la Cliff la serviciu, ca să fiu sigur că o primeşte. Trebuie să scriu şi o clauză restrictivă, prin care să-i interzic să se mai apropie de ea.

49

Unul dintre marile avantaje atunci când eşti începător, este că toată lumea te crede speriat şi neliniştit. Juriul ştie că nu sunt decât un ţânc fără experienţă. Aşa că nu se aşteaptă nimeni la prea mult din partea mea. Nu mi-am dezvoltat încă nici talentul şi nici nu sunt obişnuit să ţin mari pledoarii.

Ar fi o greşeală să încerc să par ceea ce nu sunt. Poate mai târziu, când îmi va mai albi părul şi vocea îmi va deveni mai mieroasă; atunci când voi avea sute de procese la activ, voi fi şi eu în stare să stau în faţa unui juriu, să ţin o pledoarie splendidă. Astăzi însă, nu. Astăzi nu sunt decât Rudy Baylor, un puşti neliniştit care cere ajutor prietenilor lui din juriu.

Stau în faţa lor crispat şi înfricoşat, încercând să mă liniştesc. Ştiu ce am de spus, pentru că am exersat de o sută de ori. Dar e foarte important să nu pară că mi-am învăţat pledoaria pe de rost. Încep prin a spune că aceasta este o zi foarte importantă pentru mine şi pentru clienţii mei, pentru că e singura lor şansă să li se facă dreptate în conflictul cu Marele Profit. Pentru ei, nu există mâine, nu există o altă şansă să mai apară la tribunal şi nici alt juriu care să-i ajute. Îi rog să ia în consideraţie situaţia lui Dot şi prin ce a trecut ea. Vorbesc puţin şi despre Donny Ray, fără însă să devin patetic peste măsură. Le cer juraţilor să-şi imagineze cum e să mori lent şi în dureri, ştiind că ar trebui să ţi se aplice un tratament la care ai dreptul. Rostesc cuvintele rar şi măsurat, cu multă sinceritate. Tonul mi-e relaxat şi mă uit direct la cei doisprezece oameni care îmi sorb cuvintele.

Prezint poliţa în linii generale, apoi le spun despre transplanturile de măduvă. Scot în evidenţă faptul că apărarea n-a adus dovezi care să contrazică cele mărturisite de doctorul Kord.

Această procedură medicală nu este nicidecum experimentală şi este foarte probabil că, dacă i s-ar fi aplicat, Donny Ray ar fi avut mari şanse să fie salvat.

Vocea mi se mai înviorează, când ajung la partea mai hazlie. Trec repede peste documentele ascunse şi peste minciunile celor de la Marele Profit. Ar fi o greşeală să insist acum asupra acestui aspect, când ceea ce s-a întâmplat în cele patru zile mai e încă proaspăt în minţile juraţilor. Mă folosesc de mărturia lui Jackie Lemancyzk şi de datele statistice primite de la Marele Profit şi scriu pe tablă nişte cifre: numărul poliţelor din 1991, numărul de solicitări şi, ceea ce este cel mai important, numărul cererilor respinse. Fac totul repede şi atât de clar, încât până şi un copil de clasa a cincea ar putea reţine ceea ce le prezint. Mesajul e concret şi nu poate fi combătut. Forţele obscure care controlează activitatea de la Marele Profit au conceput o schemă prin care să respingă orice solicitare legitimă, timp de douăsprezece luni. Aşa cum s-a exprimat Jackie, a fost un experiment, cu scopul de a vedea câţi bani se strâng într-un an. A fost o decizie lipsită de inimă, la baza căreia a stat lăcomia. Nu s-a gândit nimeni niciun pic la oameni ca Donny Ray.

Vorbind despre bani, iau darea de seamă financiară şi explic juriului că o citesc de patru luni şi tot nu înţeleg nimic. Asigurările îşi au propria lor contabilitate, pe care o practică într-un mod ciudat. Dar folosindu-mă de cifrele oferite de companie, constat că e vorba de o mulţime de bani. Adun pe tablă sumele pe care mi le-au pus la dispoziţie cu stocul şi surplusurile nedistribuite şi ajung la un total de patru sute şaptezeci şi cinci de milioane de dolari. Valoarea netă recunoscută de ei este de patru sute cincizeci de milioane.

În cel fel ai putea să pedepseşti o societate atât de bogata? Când pun această întrebare, ochii tuturor încep să strălucească. Abia aşteaptă!

Mă folosesc de un exemplu arhicunoscut de ani de zile. Avocaţii fac apel la el adesea şi-am citit nenumărate versiuni în acest sens. Tocmai pentru că e atât de simplu, are un efect considerabil. Spun juriului că nu sunt decât un tânăr avocat care a intrat în luptă de pe băncile facultăţii, că mă chinui să-mi plătesc taxele ca orice începător. Ce se va întâmpla dacă muncesc din greu şi nu mă întind prea mult cu cheltuielile, economisesc bani şi reuşesc să strâng în doi ani zece mii de dolari la bancă? Pentru că am trudit atât, voi dori să-mi pun banii la adăpost. Şi dacă se întâmplă ceva, să zicem că-mi pierd cumpătul şi pocnesc pe cineva, rupându-i nasul? Bineînţeles, va trebui să plătesc daunele solicitate de victimă, dar voi fi şi pedepsit, ca să nu repet fapta aceasta abominabilă. Iar eu nu am decât zece mii de dolari. Cât îmi vor cere, ca să simt? Unu la sută ar însemna o sută de dolari. Asta nu prea m-ar afecta cine ştie cât. Dar cinci la sută? Oare o amendă de cinci sute de dolari ar fi de ajuns pentru că am rupt nasul cuiva? Voi suferi destul atunci când completez cecul? Poate da, poate nu. Dar zece la sută? Pun pariu că dacă sunt obligat să plătesc o mie de dolari, se vor întâmpla două lucruri: unu, îmi va părea realmente rău; doi, îmi voi schimba comportamentul.

Cum îi veţi pedepsi pe cei de la Marele Profit? La fel cum m-aţi pedepsi pe mine sau pe oricare altul. Vă uitaţi la situaţia bancară, vedeţi de cât dispun şi stabiliţi o amendă care să-i doară, dar să nu-i falimenteze. Atitudinea va fi aceeaşi şi pentru o corporaţie bogată. La urma urmei, nici ei nu au alt statut decât noi, ceilalţi.

Spun juriului că cel mai bun lucru este să decidă singur. Eu am cerut zece milioane, dar nu mă cramponez de această sumă. Juraţii pot hotărî cât vor şi nu sunt eu în măsura să sugerez mărimea amenzii.

Le mulţumesc cu un zâmbet că m-au ascultat, apoi le spun că dacă nu-i opresc pe cei de la

Marele Profit, următoarea victimă ar putea fi unul dintre ei înşişi. Câţiva dau din cap, alţii zâmbesc. Vreo doi studiază numerele de pe tablă.

Mă duc la masa mea. Deck rânjeşte cu gura până la urechi. Cooper Jackson îmi face un semn de încurajare din ultimul rând. Mă aşez lângă Dot şi aştept cu nerăbdare să văd daca marele Leo F. Drummond reuşeşte să transforme înfrângerea într-o victorie.

Începe cu o scuză stupida în legătură cu ieşirea lui în ziua când a fost ales juriul. Zice că a pornit-o cu stângul şi vrea acum să schimbe impresia şi să fie crezut. Continuă să se scuze şi când începe să vorbească despre clientul lui – una dintre cele mai vechi şi mai serioase societăţi de asigurări din America. Cu toate acestea, a făcut o greşeală în acest caz. Şi încă una foarte serioasă. Scrisorile acelea de refuz au fost îngrozitor de lipsite de sensibilitate, de-a dreptul abuzive. Clientul său e de neiertat. Dar societatea are peste şase mii de salariaţi şi e greu să controlezi faptele tuturor acestor oameni şi să verifici toata corespondenţa. Cu toate acestea, nu exista nicio justificare. S-au făcut greşeli.

Face variaţiuni pe această temă vreo câteva minute şi reuşeşte să demonstreze că acţiunile clientului său au fost pur şi simplu accidentale, nicidecum deliberate. Şi mişmaşurile de la compartimentul cereri, şi manualele, şi documentele ascunse, şi minciunile. Faptele acestea sunt ca un câmp minat pentru Drummond şi vrea să îndrepte discuţia spre alte domenii.

Recunoaşte sincer că solicitarea trebuia onorată, cu toţi cei două sute de mii de dolari. E o treabă serioasă şi juraţii îi sorb cuvintele. Încearcă să-i mai îmblânzească şi reuşeşte. Acum, în ceea ce priveşte daunele, e uluit că eu cer ca Dot să fie despăgubită cu un procent din valoarea netă a Marelui Profit. E de-a dreptul şocant! La ce bun? Din moment ce greşeala a fost recunoscută. Cei

care s-au făcut vinovaţi de aceasta nedreptate au fost daţi afară. Marele Profit şi-a răscumpărat greşeala.

Aşa că la ce-ar duce un verdict de proporţii? La nimic, la absolut nimic.

Drummond se lansează cu grijă într-o argumentaţie despre îmbogăţirea nejustificată. Trebuie să se ferească s-o rănească pe Dot, pentru că, impliciţi va ofensa juriul. Prezintă câteva fapte, în legătură cu familia Black: unde locuiesc, de când, zona în care stau etc., etc. Prin asta îi prezintă ca pe nişte oameni de condiţie medie, cu o viaţă simplă, dar fericită. E foarte generos! Nici Norman Rockwell n-ar picta un tablou mai bun! Parcă văd străzile umbroase şi vânzătorii de ziare prietenoşi. Cadrul pe care ni-l prezintă e perfect şi juraţii îl ascultă. Vorbeşte ba despre cum trăiesc, ba despre cum şi-ar dori să trăiască.

De ce-aţi vrea dumneavoastră, juraţii, să luaţi bani de la Marele Profit, ca să-i daţi familiei Black? Asta ar strica tabloul minunat zugrăvit de el. Le-ar da vieţile peste cap. Ar crea o prăpastie între ei şi vecinii lor. Într-un cuvânt, i-ar distruge. Şi, oare, are cineva dreptul să pretindă suma de bani pe care eu, Rudy Baylor, am propus-o? Bineînţeles că nu! E nedrept şi necinstit să iei bani de la o companie numai pentru că are de unde să-i dea.

Se duce şi scrie pe tablă suma de 746 $, spunând juriului că acesta este venitul lunar al familiei Black. Alături, pune suma de 200.000 $ şi socoteşte şase la sută din ei, adică 12.000 $. Apoi le spune juraţilor ce vrea el de fapt, adică să dubleze venitul lunar al familiei Black. Oare nu ne-ar fi tuturor de-ajuns? E uşor. Îi recompensăm cu 200.000 $ cât ar fi costat transplantul şi dacă îi investesc în bonuri cu dobândă de şase la sută, vor primi 1.000 lunar, fără impozit. Marele Profit se angajează chiar să se ocupe de tot.

Ce târg!

A demonstrat destul, ca să meargă. Argumentaţia este foarte convingătoare şi observ pe feţele juraţilor că se gândesc la ea. Toţi studiază sumele scrise pe tablă. Pare un compromis frumos.

În acest moment, mă rog şi sper din toata inima să-şi amintească toată lumea despre dorinţa lui Dot de a lăsa totul Societăţii Americane de Luptă împotriva Leucemiei.

Drummond termină cu un apel la logică şi raţiune. Glasul îi devine profund şi rosteşte cuvintele rar. E tot numai sinceritate. Vă rog să luaţi o hotărâre dreapta, le cere el, apoi se aşază.

O data ce sunt reclamantul, eu sunt cel care ia ultimul cuvântul. Mi-am păstrat zece minute din jumătatea de oră la care am dreptul, pentru replică, şi, în timp ce pornesc spre juriu, surâd. Le spun că sper să fiu şi eu în stare, într-o bună zi, să vorbesc aşa cum a făcut-o domnul Drummond. Îl laud, subliniind că e un pledant talentat, unul dintre cei mai buni din ţară. Ce băiat bun sunt eu!

Am însă de făcut vreo doua comentarii. Mai întâi, Marele Profit recunoaşte acum că a greşit şi oferă, în schimb, două sute de mii de dolari, ca să facă pace. De ce? Pentru că în momentul de faţă îşi rod unghiile, dorindu-şi să scape doar cu atât. Apoi, a recunoscut oare domnul Drummond aceste greşeli şi a oferit el aceşti bani, atunci când s-a adresat juriului, luni dimineaţa? Nu, n-a făcut-o. Şi atunci ştia tot ce ştie acum. De ce n-a recunoscut atunci că a fost o greşeală? De ce? Pentru că în momentul acela sperau că juraţii nu vor afla adevărul. Şi-acum, că s-a aflat totul, au devenit dintr-o data umili, închei, provocând juriul. Zic:

— Daca tot ce puteţi face este să stabiliţi o amendă de doua sute de mii de dolari, atunci, mai bine lipsă. N-avem nevoie de ei. E suma necesară unei operaţii care nu se va mai face niciodată. Dacă nu sunteţi de părere că Marele Profit merită să fie pedepsită, atunci păstraţi-vă cei două sute de mii de dolari şi ne retragem cu toţii.

Când trec pe lângă loja juraţilor, mă uit în ochii fiecăruia în parte. N-au să-mi înşele aşteptările.

— Vă mulţumesc, rostesc eu şi mă aşez.

În timp ce judecătorul Kipler le dă ultimele instrucţiuni, sunt cuprins de un sentiment îmbătător de uşurare. Mă relaxez cum n-am făcut-o niciodată. Am scăpat de martori, de documente, moţiuni şi expuneri, am scăpat de audieri, de termene şi de grijile cu alegerea juriului. Inspir adânc şi mă cufund în scaun. Mă simt în stare să dorm zile întregi.

Starea aceasta durează câteva minute, până când juriul se retrage pentru deliberări. E aproape zece şi jumătate.

Începe aşteptarea.

Urc împreuna cu Deck la etajul doi al tribunalului şi înregistrez divorţul lui Riker, apoi ne ducem drept în biroul lui Kipler. Judecătorul mă felicită pentru performanţa reuşită, iar eu îi mulţumesc pentru a suta oară. Eu însă am acum cu totul altceva în minte şi îi arăt o copie a acţiunii de divorţ. Îi povestesc repede despre Kelly, despre bătăi şi despre soţul ei nebun şi îl rog să emită o hotărâre de urgenţă, prin care să i se interzică domnului Riker să se apropie de soţia lui. Kipler nu poate suporta divorţurile, dar nu mă poate refuza. Această hotărâre este absolut obişnuită în cazurile de abuz în familie. Are încredere în mine şi semnează. Nu se aude nimic din partea juriului. S-au retras de un sfert de oră.

Ne întâlnim pe hol cu Butch şi îi dăm o copie a acţiunii de divorţ şi a hotărârii semnate de Kipler doar cu câteva clipe înainte. Acceptă să-i ducă citaţiile lui Cliff Riker, la serviciu. Îi repet să facă în aşa fel, încât să-l pună pe tip într-o situaţie jenantă.

Aşteptăm o oră în sală. Drummond şi banda lui şuşotesc alături. Eu, Deck, Cooper Jackson, Hurley şi Grunfeld, în cealaltă. Mă amuză când îi văd pe

cei de la Marele Profit păstrând distanţa între ei şi avocaţii lor, sau viceversa. Underhall, Aldy şi Lufkin stau în rândul din spate, cu chipurile mohorâte. Parcă aşteaptă plutonul de execuţie.

La amiază, li se trimite mâncare juraţilor şi Kipler ne dă liber, până la unu şi jumătate. N-aş putea mânca nicio îmbucătură, atât de tare mi s-a contractat stomacul. O sun pe Kelly de la telefonul din maşină, în timp ce mă îndrept spre apartamentul lui Robin. E singură. E îmbrăcată şi încălţată din împrumuturi. Nu are nici haine, nici articole de toaletă cu ea. Face un efort să meargă mai repede. O ajut să intre în maşină. Strânge din dinţi, dar nu se plânge. Vânătăile de pe faţă şi de pe gât sunt acum mai închise la culoare, în lumina soarelui.

În timp ce ne depărtăm de bloc, ea se uită speriată în jur, ca şi cum s-ar aştepta să-l vadă pe Cliff sărind din vreun tufiş.

— Am înregistrat divorţul, îi spun eu, înmânându-i o copie a acţiunii.

O citeşte în vreme ce ne deplasăm pe străzile aglomerate.

— Şi când o s-o primească? mă întreabă ea.

— Cred că acum.

— O să înnebunească.

— Oricum e nebun.

— Te va căuta.

— Sper. Dar nu cred, pentru că e un laş. Bărbaţii care îşi bat soţiile sunt cea mai josnică specie de laşi. Nu-ţi face griji. Am pistol.

Casa e veche, fără număr şi nu se deosebeşte prin nimic de celelalte de pe strada aceasta. Pajiştea din faţă e mare şi umbrită. Vecinii trebuie să facă un efort, ca să vadă ce se petrece acolo. Opresc la capătul aleii, în spatele a două automobile. O las pe Kelly în maşină şi bat la o uşă laterală. O voce din interfon îmi cere să mă identific. Paza e esenţială într-un loc ca acesta.

Ferestrele sunt complet acoperite cu jaluzele. Curtea din spate e împrejmuită cu un gard de cel puţin doi metri şi jumătate.

Uşa se întredeschide şi apare o femeie tânără şi voinică. N-am niciun chef de discuţii. După cinci zile încordate de proces, sunt foarte iritabil.

— O caut pe Betty Norvelle, zic eu.

— Eu sunt. Unde e Kelly?

Fac semn spre maşină.

— Ad-o înăuntru.

Nu mi-ar fi greu s-o iau în braţe, dar carnea o doare, aşa că preferă să meargă. Ne târâm pe alee, apoi urcăm în pridvor. Am simţământul că escortez o bunicuţă de nouăzeci de ani. Betty îi zâmbeşte şi ne conduce într-o încăpere mică. E un fel de birou. Ne aşezăm unul lângă altul la o masă, în faţa lui Betty. Am stat de vorbă cu ea în dimineaţa aceasta şi mi-a cerut o copie de pe acţiunea de divorţ. Se uită repede peste acte. Eu şi Kelly ne ţinem de mână.

— Aşadar, dumneata eşti avocatul ei, zice ea, observând intimitatea noastră.

— Da. Şi prieten, totodată.

— Şi când trebuie să mergi din nou la doctor?

— Peste o săptămână.

— Aşadar, nu e nevoie de îngrijire medicală.

— Nu.

— Medicamente?

— Doar nişte analgezice.

Actele par în regulă. Am scris un cec de două sute de dolari, plus taxa pentru prima zi.

— Nu suntem o instituţie oficială, ne explică Betty. E vorba de un refugiu pentru femeile bătute, a căror viaţă se află în pericol. Patronul este o persoană particulară, ea însăşi o femeie de care s-a abuzat şi mai sunt câteva de felul acesta în zonă. Nimeni nu ştie de existenţa noastră. Şi-am dori nici să nu se afle. Sunteţi amândoi de acord să păstraţi secretul?

— Sigur că da.

Aprobam amândoi şi Betty scoate un formular pe care îl completăm şi semnăm.

— Nu e ceva ilegal, nu-i aşa? întreabă Kelly.

E o întrebare legitimă, având în vedere zona dubioasă.

— Nu chiar. Singurul lucru pe care ni l-ar putea face e să ne închidă casa. În cazul acesta, ne-am muta în altă parte. Suntem aici de patru ani şi n-a zis nimeni nimic. Ştiţi că se poate sta numai şapte zile?

Îi spunem că da.

— Trebuie să vă gândiţi la următorul adăpost.

Mi-ar plăcea s-o duc în apartamentul meu, dar n-am discutat încă despre asta.

— Câte femei sunt aici? întreb eu.

— Astăzi, sunt cinci. Kelly, vei avea propria ta cameră cu baie. Mâncarea e bună, se serveşte de trei ori pe zi. Poţi mânca la tine sau împreună cu ceilalţi. Nu asigurăm îngrijire medicală şi nici sfaturi juridice. Nu ţinem şedinţe sau întruniri. Tot ce-ţi putem oferi este dragoste şi protecţie. Vei fi în siguranţa aici. N-o să te găsească nimeni. Şi casa e păzită de un gardian înarmat.

— El poate să vină în vizita? întreabă Kelly, făcând un semn spre mine.

— Nu poţi fi vizitată de mai mult de o persoană o dată. Şi asta, cu aprobare. Sună înainte şi asigură-te că nu eşti urmărit. Îmi pare rău, dar nu poţi să stai pe timpul nopţii.

— E foarte bine, spun eu.

— Mai aveţi vreo întrebare? Dacă nu, o voi conduce pe Kelly să vadă casa. Te aşteptăm diseară.

Am înţeles aluzia. Îmi iau rămas-bun de la Kelly şi îi promit că voi veni diseară, târziu. Îmi spune să-i aduc o pizza. La urma urmei, e vineri seara.

Când mă depărtez, am sentimentul că am ascuns-o sub pământ.

Sunt acostat pe holul tribunalului de un reporter din Cleveland care vrea să stăm de vorbă despre Marele Profit. Mă întreabă dacă ştiam că Procuratura Generală din Ohio investighează compania. Nu-i spun nimic. Mă urmează în sală. Nici urmă de Kipler. Toată lumea aşteaptă.

Când s-a dus la masă, Butch a trecut şi pe la Cliff să-i dea citaţiile. Riker l-a înjurat. Butch a protestat, dar i-a propus să se ia la bătaie cu el. Cliff a plecat în grabă. Numele meu e scris pe citaţii, aşa că trebuie să mă feresc.

Mai intră câteva persoane. Se apropie de ora două. Apare şi Booker şi se aşază lângă noi. După o masă copioasă, se întorc şi Cooper Jackson cu Hurley şi Grunfeld. Au cam tras la măsea. Reporterul s-a aşezat în rândul din spate. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu el.

Există multe teorii în legătură cu deliberările juriului. Un verdict rapid se spune că înseamnă favorizarea reclamantului. Când trece prea mult timp, înseamnă că juraţii sunt în impas. Ascult toate speculaţiile acestea şi mă frământ. Ies să beau puţină apă, mă duc la toaletă, apoi la bufet. Mai bine să mă mişc puţin, decât să stau şi să aştept în sală. Stomacul îmi fierbe sălbatic şi inima a luat-o razna.

Booker mă cunoaşte mai bine ca oricine şi mă însoţeşte. Şi el e neliniştit. Ne plimbăm de colo-colo pe hol, omorâm timpul. Şi aşteptăm. La greu, e bine să fii alături de prieteni. Îi mulţumesc că a venit. Zice că n-ar fi pierdut un astfel de proces pentru nimic în lume.

Pe la trei şi jumătate, sunt convins că am pierdut. Trebuia să se ia o decizie rapidă, să nu dureze decât până calculau procentajul respectiv. Poate am fost prea încrezător. Îmi vin în minte poveştile despre verdictele modeste care s-au dat în zona noastră. Sunt pe cale să intru în statistici, să fiu un bun exemplu pentru avocaţi că la noi e

mai bine să accepţi înţelegerea cu partea adversă. Timpul trece îngrozitor de încet.

Îmi aud numele strigat de departe. E Deck care îmi face semne disperate din uşa sălii.

— Doamne! zic eu.

— Linişteşte-te, spune Booker.

Amândoi o luăm la fugă spre sala de judecată. Inspir adânc, spun repede o rugăciune şi intru. Drummond şi ceilalţi patru sunt la locurile lor. Dot stă singură la masă Juriul pătrunde în loja lui. Eu mă aşez lângă clienta mea. Feţele juraţilor nu exprimă nimic. După ce se aşază toată lumea, judecătorul întreabă:

— A ajuns juriul la un verdict?

Ben Charnes, tânărul negru licenţiat care este şi conducătorul lor zice:

— Da, onorată instanţă.

— L-aţi scris pe hârtie, aşa cum v-am instruit?

— Da, domnule.

— Vă rog să vă ridicaţi şi să îl citiţi.

Charnes se ridică încet. Ţine o foaie de hârtie în mâna care îi tremură vizibil. Dar, oricum, nu atât de tare ca mâinile mele. Abia mai respir. Sunt atât de ameţit, încât mi-e teamă că leşin. Dot însă e foarte calmă. Ea şi-a câştigat bătălia cu Marele Profit. Au recunoscut în faţa curţii că au greşit. Nimic nu mai contează pentru ea.

Indiferent care ar fi verdictul, sunt hotărât să nu mă manifest. Aşa am fost sfătuit. Mâzgălesc ceva în agendă. Arunc o privire spre stânga şi observ că avocaţii apărării au adoptat aceeaşi atitudine.

Charnes îşi drege glasul şi citeşte:

— Noi, juriul, am hotărât despăgubirea reclamantului cu suma de două sute de mii de dolari, pentru daunele suferite.

Face o pauză. Toate privirile sunt aţintite asupra foii de hârtie. Până aici, nicio surpriză. Îşi drege glasul din nou şi continua:

— Şi tot noi, juriul, am hotărât ca reclamantul să primească o sumă de cincizeci de milioane de

dolari daune morale.

În spatele meu se aude un geamăt şi toţi cei de la masa apărării înţepenesc. Câteva secunde, nu mişcă nimeni. Bomba a căzut, a explodat, şi-acum toată lumea se caută să vadă dacă are vreo rană mortală. Dacă nu, e bine!

Scriu pur şi simplu aceste sume la mine în agendă, dar nu se înţelege nimic. Mă încăpăţânez să nu zâmbesc, deşi pentru asta trebuie să-mi muşc zdravăn buza de jos. Îmi vine să fac o mie de lucruri deodată. Mi-ar plăcea să sar pe masă şi să urlu ca un microbist nebun pe stadion. Aş vrea să dau buzna în loja juriului, să le pup picioarele. Îmi vine să ţopăi în jurul mesei apărării şi să le fac sâc, să sar peste bară şi să-l îmbrăţişez pe Tyrone Kipler.

Dar îmi păstrez cumpătul şi o felicit în şoaptă pe clienta mea. Ea nu zice nimic. Mă uit spre bară şi îl văd pe judecător cum citeşte verdictul scris pe care i l-a înmânat grefiera. Apoi întorc privirile spre juriu. Majoritatea se uită la mine. Mi-e imposibil acum să nu zâmbesc. Dau din cap şi le mulţumesc fără cuvinte.

Desenez o cruce pe agenda mea juridică şi dedesubt scriu Donny Ray Black. Închid ochii şi-mi readuc în minte imaginile mele preferate cu el; îl văd stând pe scaunul pliant în timpul jocului de softball şi mâncând floricele de porumb. E fericit numai pentru că se află acolo. Mi se pune un nod în gât şi ochii mi se umplu de lacrimi. Nu trebuia să moară.

— Verdictul pare în ordine, zice Kipler.

Chiar foarte, aş zice eu. Acum, se adresează juriului, le mulţumeşte pentru serviciul civic pe care şi l-au îndeplinit, le spune că-şi vor primi cecurile săptămâna viitoare, le cere să nu vorbească cu nimeni despre cazul acesta, apoi le dă drumul. Pornesc spre uşă. Ies din această sală pentru ultima oară. Nu-i voi mai vedea niciodată. În clipa aceasta, i-aş da fiecăruia câte un milion.

Kipler se străduieşte să fie serios.

— Vom discuta moţiunile de după proces peste vreo săptămână. Veţi fi anunţaţi în scris de secretara mea. Mai sunt probleme?

Dau doar din cap. Ce-aş mai putea cere? Fără să se ridice în picioare, Leo zice încet:

— Nimic, domnule judecător.

Echipa lui se pune repede pe strâns hârtiile de pe masă, le înghesuie prin serviete şi cutii. Abia aşteaptă să iasă de aici. E de departe cel mai mare verdict dat vreodată în Tennessee şi vor rămâne pentru totdeauna avocaţii care au luat leapşa. Dacă n-aş fi atât de obosit şi de uluit, m-aş duce să dau mâna cu ei. Aşa ar fi civilizat din partea mea, dar pur şi simplu nu sunt în stare s-o fac. Mi-e mult mai uşor să stau aici, lângă Dot şi să mă uit la numele lui Donny Ray scris pe agendă.

Nu sunt încă bogat. Apelul va mai dura un an-doi. Iar verdictul e atât de mare, încât va fi atacat cu vehemenţă. Aşa că mai e de lucru.

În momentul acesta însă, m-am săturat de muncă. Vreau să urc într-un avion şi să aterizez pe o plajă.

Kipler loveşte cu ciocănelul în masă şi astfel procesul ia sfârşit în mod oficial. Mă uit la Dot şi îi văd lacrimile pe obraji. O întreb cum se simte. Deck se repede la noi să ne felicite. E palid, dar surâde, arătându-şi cei patru dinţi strălucitori. Dar toată atenţia mea se concentrează asupra lui Dot. E o femeie dură, care plânge greu, dar acum nu se mai poate abţine. O bat uşor pe braţ şi îi dau un şerveţel.

Booker mă strânge de ceafă şi-mi spune că mă va căuta săptămâna viitoare. Cooper Jackson, Hurley şi Grunfeld se opresc lângă masa mea radiind şi nu mai contenesc cu laudele. Trebuie să prindă avionul. Vom sta luni de vorbă. Se apropie şi reporterul, dar îi fac semn să se depărteze. Nu-i bag în seamă pe oamenii aceştia, pentru că sunt

îngrijorat din pricina clientei mele. I-au cedat nervii şi suspină din ce în ce mai tare.

Îi ignor şi pe Drummond şi pe băieţii lui. Se grupează ca oile, şi ies repede din sală. Nu ne adresăm niciun cuvânt. Aş vrea să mă fac o muscă, şi să aud ce se discută în clipa aceasta între pereţii de la Trent & Brent.

Grefiera, funcţionarul şi aprodul îşi strâng lucrurile şi pleacă. N-a mai rămas nimeni în sală, afară de mine, de Dot şi de Deck. Simt nevoia să mă duc la Kipler să-i mulţumesc pentru că mi-a întins o mână şi mi-a uşurat munca. O voi face mai târziu. Acum o ţin pe Dot de mână, în timp ce ea îşi varsă tot focul. Deck stă lângă noi şi nu zice nimic. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi mă doare inima. Ei nici nu-i pasă de bani. Nu-şi vrea decât băiatul înapoi.

Cineva, probabil aprodul, stinge lumina şi sala rămâne în semiîntuneric. Nu mişcă niciunul dintre noi. Dot se mai linişteşte, îşi şterge obrajii cu şerveţelul şi cu degetele.

— Iartă-mă, zice ea răguşit.

Vrea să plece acum, aşa că ne ridicăm.

O mângâi uşor pe braţ şi Deck înghesuie toate materialele noastre în trei serviete.

Părăsim sala întunecată şi păşim pe holul de marmură. E vineri după-amiaza, aproape ora cinci, aşa că nu e prea mare activitate pe-aici. Niciun aparat de filmat, niciun reporter şi nici mulţimi care aşteaptă un cuvânt de la avocatul momentului.

De fapt, nu ne bagă nimeni în seamă.

50

În niciun caz, n-am chef să mă duc la birou. Sunt prea obosit şi prea amorţit, ca să-mi sărbătoresc victoria în vreun bar oarecare; în plus, singurul meu companion pentru moment e Deck, care nu bea. Oricum, după două păhărele aş intra sigur în comă, aşa că mă abţin. Cred că ar fi trebuit să aranjez o petrecere pe cinste, dar când ai de-a face cu un juriu, e greu să-ţi mai planifici ceva. Poate mâine. Sunt sigur că până mâine îmi trece şocul şi voi fi capabil de o reacţie întârziată la acest verdict. Până atunci, am să cobor cu picioarele pe pământ. Mâine vom sărbători.

Îmi iau rămas-bun de la Deck în faţa tribunalului, îi spun că sunt mort şi îi promit să ne întâlnim mai târziu. Suntem amândoi încă sub influenţa şocului şi-avem nevoie de timp de gândire, în singurătate. Pornesc spre casa doamnei Birdie şi mă apuc să controlez fiecare încăpere, ca în fiecare zi. Ce mare lucru s-a întâmplat? O zi ca oricare alta. Stau pe terasă, mă uit spre apartamentul meu şi pentru prima oară încep să mă gândesc la bani. Cât va mai trece până când îmi voi cumpăra sau îmi voi construi prima casă frumoasă? Ce automobil nou îmi voi alege? Încerc să alung asemenea gânduri, dar mi-e imposibil. Ce poţi face cu şaisprezece milioane şi jumătate? Încă nu înţeleg semnificaţia sumei. Ştiu că se pot întâmpla o mulţime de lucruri: cazul poate fi rejudecat, verdictul poate fi schimbat şi să rămân cu nimic; amenda poate fi redusă drastic de o curte de apel sau anulată cu totul. Ştiu că toate aceste lucruri îngrozitoare se pot întâmpla, dar pentru moment, banii sunt ai mei.

Visez, în timp ce apune soarele. Aerul e curat, dar foarte răcoros. Poate mâine voi înţelege lucrul colosal pe care l-am făcut. Pentru moment mă încălzeşte gândul că mi-am vărsat veninul din

suflet. Aproape un an de zile, am trăit cu o ură arzătoare împotriva misterioasei entităţi care este Marele Profit. Am ţinut în mine otrava amară împotriva unor oameni care au pus în mişcare un şir de evenimente ce-au dus până la urma la moartea unui nevinovat. Sper ca Donny Ray să se odihnească în pace. Cu siguranţă un înger îi va spune ce s-a întâmplat astăzi.

Cei de Marele Profit au fost demascaţi şi li s-a dovedit vinovăţia. Acum nu-i mai urăsc.

Kelly îşi taie pizza cu o furculiţă şi mănâncă bucăţele mici din ea. Buzele îi sunt încă umflate şi-o dor maxilarele şi obrajii. Stăm pe patul ei îngust, sprijiniţi de perete, cu picioarele întinse şi cu cutia de pizza între noi. Ne uităm la un western cu John Wayne, la un televizor Sony aşezat pe o comodă din partea cealaltă a camerei.

Are aceiaşi pantaloni gri cu care era îmbrăcată când am adus-o aici, dar nu e încălţată. I se vede cicatricea de la gleznă, acolo unde i-a rupt-o vara trecută. S-a spălat pe cap şi şi-a strâns părul într-o coadă de cal. Şi-a făcut unghiile cu roşu închis. Încearcă să fie veselă, dar e apăsată de durere şi îi e greu să se prefacă. Nu prea vorbim. N-am fost niciodată bătut măr, aşa că mi-e greu să-mi închipui cum e după aşa ceva. Durerile fizice îmi imaginez cum sunt, dar oroarea mentală, nu. Mă întreb în ce moment s-a hotărât s-o lase în pace şi să-şi admire opera.

Mai bine să nu mă gândesc la asta. N-am discutat cu ea despre acest subiect şi nici nu vreau să-l aduc în discuţie. Nicio veste de la Cliff, de când i s-au înmânat citaţiile.

A întâlnit aici o doamnă între două vârste cu trei copii, care e atât de traumatizată, încât nu e în stare să termine o frază. Stă în camera de alături. În clădire domneşte o linişte mormântală. Kelly nu şi-a părăsit încăperea decât o singură dată, ca să stea pe terasa din spate şi să respire puţin aer curat. A

încercat să citească, dar e greu. Încă nu-şi poate deschide ochiul stâng, iar dreptul i se mai tulbură din când în când. Doctorul a zis că nu e nimic grav.

A început de câteva ori să plângă, dar îi promit întruna că e ultima oară când i se mai poate întâmpla aşa ceva. Chiar de-ar fi să-l omor pe ticălosul ăla cu mâna mea. Şi nu glumesc deloc. Dacă se mai apropie de ea, mă simt în stare să-i zbor creierii.

Să mă aresteze. Să mă acuze. Să mă dea în judecată. Şi să mă aducă în faţa unui juriu. Ştiu eu ce să fac.

Nu-i povestesc de verdictul de astăzi. Mi se pare că sunt la depărtare de zile întregi de tribunalul lui Kipler, aici, lângă ea, uitându-mă la westernul acesta cu John Wayne. Şi nici nu-mi doresc să fiu în altă parte.

Ne terminăm pizza şi ne strângem mai aproape. Ne ţinem de mână ca doi adolescenţi. Totuşi, trebuie să fiu atent, pentru că e bătută din cap până-n picioare.

Se termină filmul şi urmează ştirile de la ora zece. Dintr-o dată, devin curios să văd dacă vor da ceva despre cazul Black. După obişnuitele omoruri, violuri şi reclame, comentatorul anunţă cu gravitate: „Astăzi a avut loc un eveniment istoric într-un tribunal din Memphis. Un juriu a cerut despăgubiri punitive de cincizeci de milioane de dolari, într-un proces civil, intentat societăţii de asigurări pe viaţă Marele Profit, din Cleveland, Ohio. Dăm legătura lui Rodney Frate”.

Nu mă pot abţine şi zâmbesc. Îndată apare Rodney Frate în picioare în faţa tribunalului districtual care, bineînţeles, e pustiu de câteva ore. „Arnie, am stat de vorbă cu Pauline MacGregor, funcţionarul principal, cam cu o oră în urmă şi ea mi-a confirmat că, în după-amiaza aceasta, pe la patru, un juriu din Secţiunea a opta, a judecătorului Tyrone Kipler, a dat un verdict de două sute de mii

de dolari daune şi cincizeci de milioane amendă. Am stat de vorbă şi cu judecătorul Kipler care a refuzat să dea un interviu în faţa camerelor de luat vederi, declarând doar că a fost vorba de un proces de rea-credinţă intentat Marelui Profit. Cam atât a consimţit să declare. A adăugat că e de departe cel mai mare verdict dat vreodată în Tennessee. Am vorbit cu mai mulţi avocaţi din oraş şi mi-au declarat cu toţii că n-au mai avut aşa ceva până acum. Leo F. Drummond, avocatul apărării, a refuzat să comenteze. Pe Rudy Baylor, reprezentantul reclamantului, nu l-am putut contacta. Arnie, poţi să preiei."

Arnie trece repede la un accident de camion de pe autostrada 55.

— Ai câştigat? mă întreabă ea.

Nu e uimită, dar nu-i vine să creadă.

— Am câştigat.

— Cincizeci de milioane de dolari?

— Da. Dar banii nu sunt încă la bancă.

— Rudy!

Ridic din umeri, ca şi cum ar fi fost o zi normală de lucru.

— Am avut noroc, zic.

— Dar abia ai terminat facultatea.

Ce pot să-i spun?

— N-a fost chiar aşa greu. Am avut un juriu nemaipomenit şi lucrurile au mers ca pe roate.

— Da, vorbeşti de parcă asta s-ar întâmpla în fiecare zi.

— Aş vrea eu.

Ia telecomanda şi întrerupe sonorul. Vrea să discutăm.

— Modestia asta a ta e prefăcută.

— Ai dreptate. La ora actuală, sunt cel mai mare avocat din lume.

— Aşa parcă mai merge, zice ea, încercând să zâmbească.

Aproape că m-am obişnuit cu chipul ei învineţit. Nu mă mai uit lung la rănile ei ca în după-amiaza

de azi. Aştept o săptămână şi-o să fie iar superbă.

Jur că sunt în stare să-l omor.

— Şi cât primeşti tu din toţi banii ăştia? mă întreabă ea.

— Ca să nu mai ocolim subiectul, nu-i aşa?

— Sunt curioasă, zice ea cu o voce aproape copilăroasă, ca şi cum între doi iubiţi merge să ne răsfăţăm şi să chicotim.

— O treime, dar mai e de aşteptat.

Se răsuceşte spre mine, dar e sfâşiată de durere şi geme. O ajut să se aşeze pe burtă. Se chinuie să nu plângă şi trupul i se crispează. Nu poate dormi pe spate din cauza contuziilor.

O mângâi pe păr şi îi şoptesc la ureche, până când mă întrerupe interfonul. Mă cheamă Betty Norvelle, de jos. Timpul meu a expirat.

Kelly mă strânge de mână în timp ce-i sărut obrazul umflat şi îi promit că voi reveni mâine. Mă imploră să nu plec.

Avantajele pe care le voi avea din câştigarea unui astfel de verdict la primul meu proces sunt evidente. Singurul inconvenient ar fi că drumul meu nu mai poate fi decât în jos. Orice client va aştepta de-acum înainte de la mine aceeaşi minune. Dar mă voi gândi la asta mai târziu.

Stau singur la birou, sâmbătă dimineaţă, aşteptând un reporter şi pe fotograful lui, când sună telefonul.

— Sunt Cliff Riker, se aude o voce tăioasă, iar eu apăs imediat pe înregistrare.

— Ce doreşti?

— Unde e soţia mea?

— Ai noroc că nu e la morgă.

— Am să te buşesc bine, bă, Mare Sculă!

— Zi-i mai departe, bătrâne. Înregistrez tot ce spui.

Îmi închide repede, iar eu rămân cu ochii la telefon. E unul nou, ieftin, pe care l-am cumpărat,

ca să putem vorbi, din când în când, în timpul procesului, fără să fim ascultaţi de Drummond.

Îl sun pe Butch acasă şi-i spun despre scurta mea convorbire cu domnul Riker. Butch vrea să-şi ia revanşa de la puştiul ăsta în urma confruntării pe care a avut-o ieri, când i-a dus citaţiile. Cliff l-a făcut în toate felurile, s-a legat până şi de mama sa. Faptul că prin apropiere erau doi colegi de muncă de-ai tânărului l-a împiedicat pe Butch să-l umple de sânge. Aşa că mi-a spus aseară să-l anunţ dacă mă ameninţă, pentru că vrea să se implice şi el. Mi-a mai povestit de un prieten de-al lui, pe nume Rocky, care face pe gorila cu jumătate de normă. Împreună sunt o forţă. Îl pun să-mi promită că nu-l va lovi prea rău, ci doar să-l sperie. Butch îmi spune că vrea să-l găsească undeva singur pe Cliff, să-i zică de telefon şi să-l anunţe că ei doi sunt gărzile mele de corp. Dacă mai îndrăzneşte să mă ameninţe o dată, se lasă cu necazuri. Abia aştept. Nu vreau să trăiesc în spaimă.

Asta numeşte Butch distracţie.

Reporterul de la *Memphis Press* soseşte la unsprezece. Stăm de vorbă, în timp ce fotograful consumă un film întreg. Vrea să ştie tot despre proces, iar eu îi împuiez capul. Acum o să ştie toată lumea. Spun lucruri frumoase despre Drummond, minunate despre Kipler şi extraordinare despre juriu.

Îmi promite că va apărea o poveste mare în ziarul de duminică.

Mă foiesc prin birou, citind corespondenţa şi uitându-mă la câteva mesaje care mi-au fost transmise prin telefon săptămâna aceasta. Mi-e imposibil să lucrez şi mă tot gândesc la cât de puţini clienţi am în momentul de faţă. Îmi petrec jumătate din timp rememorând procesul şi cealaltă jumătate gândindu-mă la viitorul meu alături de Kelly. Ce noroc mai mare să-mi doresc?

Îl sun pe Max Leuberg şi îi dau amănunte. Aeroportul O'Hare a fost închis din cauza ceţii, aşa că n-a putut ajunge la timp în Memphis, ca să asiste la proces. Stăm de vorbă vreo oră.

Întâlnirea noastră de sâmbătă e foarte asemănătoare cu cea de vineri. Doar mâncarea şi filmul sunt diferite. Ei îi place mâncarea chinezească, aşa că i-am adus o pungă întreagă. Ne uităm la o comedie, stând în aceeaşi poziţie ca aseară şi râdem din când în când.

Cu toate acestea, nu ne plictisim deloc. Încet-încet iese din coşmarul ei. Rănile fizice încep să se vindece. Râde ceva mai uşor şi mişcările îi sunt mai iuţi. Ne atingem, fără să exagerăm însă. Din păcate.

Nu mai suportă să stea îmbrăcată în salopeta asta. I-au spălat-o în fiecare zi, dar s-a săturat de ea. Tânjeşte să fie iar frumoasă şi îşi vrea hainele. Aranjăm să ne strecurăm la ea acasă şi să luăm lucrurile care îi aparţin.

Despre viitor însă, nu spunem nimic.

51

Luni dimineaţa. Acum, că sunt un om bogat şi tihnit, dorm până la nouă, mă îmbrac lejer în pantaloni kaki, cu pantofi sport, fără cravată, şi ajung pe la zece la birou. Partenerul meu se ocupă de finalizarea cazului Black şi de scoaterea meselor pliante care ne blochează de câteva luni biroul din faţă. Amândoi rânjim cu gura până la urechi de orice. Nu mai suntem tensionaţi. Ne-am odihnit şi acum nu mai putem de bucurie. Fuge după cafea, apoi ne aşezăm amândoi la biroul meu şi ne savurăm cea mai frumoasă oră împreună.

Deck mi-a decupat povestea care a apărut ieri în *Memphis Press,* în cazul că am nevoie de încă un exemplar. Îi mulţumesc şi îi spun că s-ar putea să am nevoie de el, deşi mai am vreo zece acasă. Am ocupat pagina întâi de la secţiunea juridică cu un articol lung, bine scris, despre triumful meu, însoţit de o fotografie mare cu mine, stând la birou. Nu mi-am putut dezlipi ochii de la ea ieri toată ziua. Ziarul acesta a intrat în trei sute de mii de case. O asemenea publicitate nu poate fi plătită în bani.

Primesc şi nişte faxuri. Vreo doi foşti colegi mă felicită şi îmi cer, în glumă, bani cu împrumut. Madeline Skinner îmi transmite un mesaj cald, de la facultatea de drept. Şi Max Leuberg îmi trimite un articol scurt apărut la Chicago despre verdictul pe care l-am obţinut, şi altul mai lung, dintr-un ziar din Cleveland. Aici e prezentat cazul Black pe larg, apoi se vorbeşte despre necazurile tot mai mari ale Marelui Profit. Cel puţin şapte state investighează acum compania şi se aşteaptă chiar mai mult. Verdictul acesta din Memphis va atrage după sine o mulţime de litigii.

Ha, ha, ha! Ne bucurăm de mizeria pe care am stârnit-o. Râdem când ni-l imaginăm pe M. Wilfred Keeley uitându-se la situaţiile financiare şi

încercând să găsească mai mulţi bani. Trebuie să fie ascunşi pe undeva, pe-acolo!

Soseşte un băiat de la florărie cu un aranjament floral superb, un dar de felicitare din partea lui Booker şi a băieţilor de la firma lui Marvin Shankle. Mă aşteptasem ca telefonul să sune nebuneşte, să fiu căutat de clienţi dornici de o reprezentare legală solidă. Dar încă nu se întâmpla una ca asta. Deck zice că telefonul a sunat de două ori, o dată a fost greşeală. Nu-mi fac însă nicio grijă.

Kipler sună la unsprezece şi trec pe telefonul cel nou, ca nu cumva Drummond să ne asculte în continuare. Îmi spune o poveste interesantă, în care aş putea fi implicat şi eu. Luni, înainte de începerea procesului, când ne-am adunat cu toţii în biroul lui, i-am propus lui Drummond să ne înţelegem pentru un milion două sute de mii. El însă m-a respins cu înfumurare, aşa că ne-am prezentat la proces. Evident, Drummond a omis să-i spună clientului despre această întâmplare, iar acum, acesta din urmă pretinde că mi-ar fi luat în serios propunerea şi-ar fi plătit. Nu se ştie dacă, în acel moment, compania ar fi acceptat cu adevărat, dar în clipa de faţă un milion două sute de mii pare un fleac faţă de cincizeci. În orice caz, Marele Profit pretinde că ar fi fost de acord şi îl acuză pe avocatul lor, adică pe marele Leo F. Drummond, că a comis o eroare gravă, neanunţându-le oferta mea.

Underhall, juristul companiei, a vorbit toată dimineaţa la telefon cu Drummond şi cu Kipler. Cei de la Marele Profit sunt furioşi, se simt umiliţi şi jigniţi şi e clar că acum caută un ţap ispăşitor. La început, Drummond a negat respectiva întâmplare, dar Kipler i-a retezat-o fără drept de apel. În acest punct, începe să fie vorba şi despre mine. S-ar putea să aibă nevoie de o declaraţie din partea mea, în care să relatez faptele aşa cum mi le amintesc. Cu plăcere, zic. Scriu chiar acum.

Marele Profit i-a concediat deja pe cei de la Trent & Brent şi lucrurile ar putea să meargă şi mai rău. Underhall a declarat chiar că se gândesc să acuze firma de lipsă de profesionalism. Implicaţiile sunt enorme. Ca toate firmele de avocatură, Trent & Brent are asigurare şi pentru asemenea situaţii, dar are şi asta o limită. N-a mai auzit nimeni de vreo poliţă de cincizeci de milioane de dolari. O greşeală atât de mare din partea lui Drummond ar afecta sever finanţele firmei.

La o asemenea veste, nu pot decât să zâmbesc. După ce pun receptorul jos, îi povestesc şi lui Deck. Ideea că Trent & Brent e dată în judecată de o societate de asigurări e hilară.

Următorul telefon e de la Jackson Cooper care îmi spune că el şi amicii lui au înregistrat procesul la Curtea Federală din Charlotte. Reprezintă peste douăzeci de asiguraţi păcăliţi de Marele Profit în 1991, anul cu schema respectivă. Îmi spune că vrea să vină la mine, la birou, să consulte dosarul, când îmi convine mie. Oricând, zic eu, oricând.

Mănânc de prânz împreuna cu Deck, la Moe, un vechi restaurant din centrul oraşului, aproape de tribunal, unde se strâng avocaţii şi judecătorii. Surprind câteva priviri, unii îmi strâng mâna, iar un fost coleg de grupă mă bate prieteneşte pe spate. Ar fi cazul să mănânc mai des aici.

E luni şi ne-am hotărât să pornim la acţiune în seara aceasta, pentru că solul e uscat şi temperatura e de vreo cinci grade. Ultimele trei jocuri au fost anulate, din cauza vremii. Ce ţicniţi mai joacă softball în timpul iernii? Kelly nu-mi răspunde. E foarte clar cu ce ţicnit avem de-a face. E sigură că vor juca în seara aceasta, pentru că e foarte important pentru ei. Au suferit doua săptămâni fără să joace, fără să facă chefuri cu bere după aceea şi fără să se mai poată împăuna cu

succesele lor. Cliff n-o să îndrăznească să piardă meciul.

Începe la şapte şi, ca să fim siguri, trecem pe la stadion. Într-adevăr, îi vedem pe teren pe jucătorii de la PFX Freight. Pornesc în goană. N-am mai făcut ceva asemănător până acum şi sunt destul de agitat. Nu prea vorbim. Suntem amândoi cam speriaţi. Cu cât ne apropiem mai mult de apartament, cu atât conduc mai repede. Am un pistol calibrul 38 sub scaun şi îmi propun să nu mă despart de el.

Dacă n-a schimbat broasca, putem termina treaba în zece minute, zice Kelly. Vrea să-şi ia hainele şi încă vreo două mărunţişuri. Vom sta maximum zece minute, pentru că s-ar putea să ne vadă vecinii. Cine ştie dacă nu-l anunţa pe Cliff?

Au trecut cinci zile de când a bătut-o şi n-o mai doare chiar aşa rău. Poate să meargă fără să mai sufere. Zice că e în stare să-şi împacheteze câteva lucruri şi să se mişte repede. De fapt, am s-o ajut şi eu.

Complexul se află cam la un sfert de oră de stadion. Sunt vreo şase blocuri pe trei niveluri, în jurul unui lac artificial şi a două terenuri de tenis. După cum scrie pe indicator, sunt patruzeci şi opt de apartamente. Din fericire, al ei se află la parter. Nu pot parca lângă uşă, aşa că hotărâm să intrăm mai întâi în apartament, strângem lucrurile în linişte, apoi trag maşina în iarbă, le punem în portbagaj şi pe-aci ţi-e drumul!

Parchez şi inspir adânc.

— Ţi-e teamă? mă întreabă ea.

— Da.

Bag mâna sub scaun şi iau pistolul.

— Linişteşte-te. E pe teren. N-ar lipsi pentru nimic în lume.

— Dacă zici tu… Hai!

Ne strecurăm în întuneric, fără să ne întâlnim cu nimeni. Cheia ei se potriveşte, deschidem şi intrăm. Luminile de pe hol şi din bucătărie sunt

aprinse, aşa că e suficient. Aruncăm hainele pe două scaune din salon. Mesele sunt pline de pungi goale de fulgi de porumb şi de cutii de bere. Unele sunt aruncate pe jos. Burlacul Cliff e cam îngălat. Kelly se opreşte o clipă, se uită în jur şi zice:

— Îmi pare rău.

— Grăbeşte-te, Kelly! o zoresc eu.

Îmi pun pistolul pe un băruleţ îngust care desparte bucătăria de salon. Intrăm în dormitor, unde aprind o veioză. Patul n-a mai fost făcut de zile-ntregi. Alte cutii de bere şi un ambalaj de pizza. O revistă *Playboy.* Îmi arată un sertar de la un scrin de proastă calitate.

— Acolo sunt lucrurile mele, îmi spune.

Vorbim în şoaptă.

Scot feţele de pernă şi încep să le umplu cu lenjerie, cu şosete şi pijamale. Kelly îşi scoate hainele din debara. Iau un braţ de rochii şi de bluze şi le arunc pe un scaun din salon. Apoi, mă întorc în dormitor.

— Nu poţi să iei chiar totul, zic eu, uitându-mă la debaraua înţesată.

Ea nu spune nimic. Îmi mai pune în braţe nişte haine, iar eu le duc în salon. Lucrăm repede, pe tăcute.

Mă simt ca un hoţ. Parcă fiecare mişcare face zgomot. Inima îmi sparge pieptul, alergând de colo-colo, din dormitor în salon şi invers.

— Ajunge, zic eu până la urmă.

Ea cară o faţă de pernă plină, iar eu câteva umeraşe cu rochii. Ieşim în salon.

— Hai să ieşim de-aici, spun eu neliniştit.

Se aude un zgomot uşor la uşă. Cineva încearcă să intre. Încremenim şi ne uitam unul la altul. Ea face un pas spre uşă, când aceasta se deschide brusc, izbindu-se de perete. În încăpere, dă buzna Cliff Riker.

— Kelly! Am venit, urlă el, văzând-o cum se prăbuşeşte pe un scaun.

Stau chiar în faţa lui, la nici trei metri, iar el se mişcă rapid, ca un vârtej, tot ce mai văd e tricoul galben al echipei, ochii roşii şi arma lui preferată. De spaimă încremenesc, în vreme ce el îşi ridica crosa de aluminiu spre capul meu.

— Pui de căţea! răcneşte el, rotindu-şi crosa spre mine.

Aşa încremenit cum sunt, ţâşnesc în lături într-o miime de secundă. Aud şuierul crosei prin aer. Îi simt forţa. Face ţăndări un stâlp amărât de lemn de la marginea barului care cade peste nişte vase nespălate. Kelly începe să ţipe. A vrut să-mi crape ţeasta cu crosa şi acum trupul lui se învârte, continuând mişcarea de rotaţie, astfel încât în momentul acesta e cu spatele la mine. Mă arunc ca un nebun şi împing scaunul plin de rochii. Kelly ţipă iar undeva, în spatele nostru.

— Ia pistolul! urlu eu.

Cliff e iute şi puternic şi reuşeşte să se pună pe picioare, înainte ca eu să mă echilibrez.

— Am să te omor! răcneşte el, răsucindu-se şi lovind din nou.

Nu nimereşte nici de data aceasta. Abia reuşesc însă să mă feresc. Lovitura şuieră prin aer, fără să mai distrugă ceva.

— Pui de căţea! grohăie el, rotindu-şi crosa în aer.

N-am să-i mai ofer şi-a treia şansă, mă hotărăsc eu repede. Înainte să-şi ridice crosa, îi aplic un croşeu de dreapta în maxilar. Până să se dezmeticească, îl lovesc sub plex cu piciorul. Aud pocnetul testiculelor, apoi Cliff ţipă sfâşietor. Lasă crosa jos, iar eu o apuc repede. Îl lovesc cu putere drept în urechea stângă şi zgomotul aproape că-mi face greaţă. Se aud oasele pârâind. Cade în patru labe şi îşi clatină capul vreo câteva secunde, apoi se uită la mine. Îşi saltă fruntea şi încearcă să se ridice. Ridic crosa spre tavan şi lovesc din nou cu sete. Îl nimeresc în moalele capului cu toată forţa pe care ţi-o dă ura şi spaima.

Ridic din nou crosa, dar Kelly mă opreşte:

— Ajunge, Rudy!

Mă opresc şi mă uit la ea, apoi la Cliff. Zace pe burtă tresărind şi gemând. Îl privim amândoi înlemniţi. Mişcările devin tot mai slabe. Abia mai zvâcneşte din când în când; apoi, vrea să zică ceva, dar nu poate scoate decât un sunet gutural. Încearcă să-şi mişte capul care sângerează îngrozitor.

— Am să-l omor pe ticălosul asta, Kelly, zic eu respirând greu, încă înspăimântat, încă turbat.

— Nu.

— Ba da. A vrut să ne omoare.

— Dă-mi crosa, zice ea.

— Poftim?

— Dă-mi crosa şi pleacă.

Calmul ei mă uluieşte. Ştie exact ce trebuie făcut.

— Poftim?

Încerc să vorbesc. Mă uit la ea, apoi la el. Îmi ia crosa din mână.

— Eu am mai trecut prin astea. Pleacă. Ascunde-te. N-ai fost aici în seara aceasta. Te sun eu mai târziu.

Nu sunt în stare să fac nimic altceva, decât să mă uit la bărbatul muribund de pe podea.

— Te rog, Rudy, zice ea blând, împingându-mă spre uşa. Te sun mai târziu.

— Bine, bine.

Intru în bucătărie, îmi iau pistolul şi vin iar în cameră.

Ne uităm unul la altul, apoi îmi cobor din nou privirea spre podea. Ies. Închid uşa încet în urma mea. Niciun vecin curios. Din apartament nu se aude niciun zgomot. Şovăi. Mi-e greaţă. Mă strecor afară în întuneric şi îmi simt brusc trupul năpădit de sudoare.

Prima maşină a poliţiei soseşte după zece minute. Nu după mult timp vine şi-a doua. Apoi, o

ambulanţă. Stau pitit în automobilul meu din parcarea aglomerată, urmărind totul. Infirmierii se precipită să ajungă în apartament. Încă o maşină a poliţiei, întunericul e sfâşiat de lumini roşii şi albastre care atrag mulţimea. Trec câteva minute. Nici urmă de Cliff. Apare un infirmier care se duce şi ia ceva din ambulanţă. Nu se grăbeşte.

Kelly e singură înăuntru, speriată şi răspunde la sute de întrebări în legătura cu ceea ce s-a întâmplat, în timp ce eu stau aici ca un laş şi mă ascund în dosul volanului, sperând că nu mă vede nimeni. De ce-oi fi lăsat-o singură? Oare n-ar fi bine să mă duc s-o salvez? Capul îmi vâjâie sălbatic, mi se înceţoşează privirea, iar pâlpâitul luminilor roşii-albastre mă orbeşte.

Nu se poate să fi murit. De rănit, l-am rănit, dar nu l-am omorât.

Cred c-am să mă întorc acolo.

Ies din şoc şi mă cuprinde spaima. Aş vrea să văd că-l scot repede pe Cliff pe o targă şi se grăbesc să ajungă la spital, să-i dea primul ajutor. Dintr-o dată vreau să-l ştiu în viaţă. Aşa nebun cum e, prefer să am de-a face cu el viu. Hai, Cliff! Hai, bătrâne! Ridică-te şi ieşi de-acolo pe picioarele tale!

Doar n-am omorât un om!

Mulţimea se îmbulzeşte tot mai numeroasă. Un poliţist îi dă înapoi.

Am pierdut noţiunea timpului. Soseşte o dubă funerară şi toţi gură-casă începe să comenteze. Cliff nu va pleca cu ambulanţa. Cliff va fu dus la morgă.

Crăp puţin portiera şi vomit cât pot de încet pe maşina de-alături. Nu m-aude nimeni. Apoi mă şterg la gură şi pătrund în mulţime.

— Până la urmă, tot a omorât-o, zice cineva.

Poliţiştii intră şi ies din apartament. Mă aflu la vreo cincisprezece metri depărtare, pierdut într-o mare de chipuri. Un poliţist înconjoară capătul

clădirii cu bandă galbenă. Pe geam licăreşte din când în când un bliţ.

Aşteptăm. Trebuie s-o văd, dar nu pot face nimic. Alt zvon străbate mulţimea, de data aceasta corect. Cliff e mort. Şi ei cred că ea l-a ucis. Ascult cu atenţie tot ce se vorbeşte împrejur, pentru că vreau să ştiu dacă a văzut cineva vreun străin ieşind din casă, după ce s-au auzit urletele şi ţipetele. Mă mişc prin mulţime să nu pierd nicio vorbă. Dar nimeni nu zice nimic, în acest sens. Mă retrag din nou pentru câteva secunde şi vomit în spatele unor tufe.

La uşa din faţă se mişcă ceva. Iese un infirmier cu spatele, trăgând o targa. Cadavrul e într-un sac argintiu. Îl cară cu grijă pe trotuar, până la dubită, apoi pleacă. După câteva minute, iese şi Kelly încadrată de doi poliţişti. Pare atât de neajutorată, mică şi speriată. Din fericire nu i-au pus cătuşe. A reuşit să se schimbe. E îmbrăcată în blugi şi într-o jachetă.

O aşază pe locul din spate al unei maşini de poliţie şi pleacă. Mă duc repede spre Volvo şi pornesc spre secţia de poliţie.

Îl informez pe ofiţerul de serviciu că sunt avocat, că am fost anunţat de arestarea clientei mele şi că insist să-i fiu alături în timpul interogatoriului. Vorbesc hotărât, iar el sună undeva. Vine după mine alt poliţist şi mă duce la etaj, unde Kelly sta singură într-un birou de interogatorii. Un detectiv pe nume Smotherton se uită la ea printr-un ecran de sticlă care nu are vizibilitate decât într-un singur sens. Îi înmânez o carte de vizită. Nu vrea să dea mâna cu mine.

— Da’ ştiu că vă deplasaţi repede, voi, ăştia, zice el cu un dispreţ absolut.

— M-a sunat imediat după ce a chemat poliţia. Ce-aţi găsit?

Ne uităm amândoi la ea. Stă la capătul unei mese lungi şi îşi şterge ochii.

Smotherton mârâie, gândindu-se cât să-mi spună din ceea ce s-a întâmplat.

— L-am găsit pe bărbatu-său mort pe podea, cu fracturi de craniu. Se pare că l-a lovit cu crosa. Nu ne-a spus prea multe, doar că sunt în divorţ, că s-a dus pe furiş acasă să-şi ia hainele, el a dat peste ea şi s-au bătut. Tipu' era beat criţă, ea a pus mâna pe crosă şi-acum el a ajuns la morgă. Dumneata te ocupi de divorţ?

— Da. Am să-ţi aduc o copie. Săptămâna trecută judecătorul a emis un ordin prin care îi interzice să se apropie de ea. O bate de ani de zile.

— Am văzut vânătăile. Nu vreau decât să-i pun câteva întrebări, bine?

— Sigur.

Intrăm împreună în încăpere. Kelly e surprinsă când mă vede, dar reuşeşte să-şi păstreze cumpătul. Mă apropii şi o îmbrăţişez ca de la avocat la client. Mai vine un detectiv, ofiţerul Hamlet, în haine civile, cu un casetofon. N-am nimic împotrivă. După ce-i dă drumul, iau iniţiativa:

— Pentru înregistrare, sunt Rudy Baylor, avocatul lui Kelly Riker. Astăzi e luni, cincisprezece februarie, 1993. Suntem la sediul poliţiei centrale din Memphis. Am venit aici, pentru că am fost sunat de clienta mea, pe la opt fără un sfert, în seara aceasta. Mi-a spus că a chemat poliţia şi că are impresia că soţul ei e mort.

Îi fac semn lui Smotherton că poate să înceapă, iar el se uită la mine de parcă m-ar mânca. Poliţiştii îi urăsc pe avocaţii apărării, dar în clipa aceasta, puţin îmi pasă.

Smotherton începe cu câteva întrebări despre Kelly şi Cliff – chestiuni de bază, cum ar fi data naşterii, căsătorie, slujbe, copii şi-aşa mai departe. Ea răspunde răbdătoare, detaşată. Faţa nu îi mai e umflată, dar e vânătă la ochi şi sprânceana îi e tot bandajată. E speriată de moarte.

Povesteşte cum a fost chinuită atât de amănunţit, încât ne face pe toţi trei să ne înfioram. Smotherton îl trimite pe Hamlet să aducă fişele celor trei arestări ale lui Cliff pentru bătaie. Vorbeşte despre brutalităţi de care nu ştia nimeni, despre crosa de softball şi despre glezna ruptă. I-a tras pumni de multe ori, atunci când nu voia chiar să-i rupă oasele. Ajunge la ultima bătaie şi la hotărârea ei să se ascundă şi să divorţeze. E perfect credibilă, pentru că spune adevărul. Ceea ce mă îngrijorează sunt minciunile care urmează.

— De ce te-ai dus în seara aceasta acasă? o întreabă Smotherton.

— Ca să-mi iau hainele. Eram sigură că nu e acasă.

— Unde ai stat în ultimele zile?

— Într-un refugiu pentru femeile brutalizate.

— Cum se numeşte?

— Nu pot să vă spun.

— E-aici în Memphis?

— Da.

— Şi cum ai ajuns în seara aceasta acasă?

Îmi sare inima din loc când aud aceasta întrebare, dar ea s-a gândit la toate.

— Cu maşina mea.

— Şi ce maşina ai?

— Un Volkswagen Rabbit.

— Unde e acum?

— În parcarea din faţa blocului.

— Putem să ne uităm la el?

— Nu, până nu îl văd eu mai întâi, zic eu, amintindu-mi dintr-o dată că sunt avocat şi nu complice.

Smotherton dă din cap. Dacă privirile ar putea ucide…

— Cum ai intrat în apartament?

— Am descuiat cu cheia mea.

— Ce-ai făcut când ai intrat?

— M-am dus în dormitor şi-am început să-mi împachetez lucrurile. Am umplut trei sau patru feţe

de pernă şi le-am cărat în camera de zi.

— De cât timp erai acolo când a venit domnul Riker?

— De vreo zece minute.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

În momentul acesta, îl întrerup.

— Nu va răspunde până când nu voi sta eu de vorbă cu ea despre aceasta chestiune. Interogatoriul s-a terminat.

Întind mâna şi apăs pe butonul roşu de înregistrare. Smotherton fierbe câteva momente, timp în care îşi revizuieşte notiţele. Soseşte Hamlet cu copiile şi le studiază împreună. Eu şi Kelly nu ne băgăm în seamă. Totuşi, picioarele ni se ating pe sub masă.

Smotherton scrie ceva pe o hârtie şi mi-o dă.

— E un caz de omucidere, dar îl voi transfera la departamentul Abuzuri Familiale. Numele procuroarei e Morgan Wilson. Se va ocupa ea de toate.

— Dar o reţineţi?

— N-avem încotro. Nu pot să-i dau drumul.

— Sub ce motiv?

— Omucidere.

— Poţi să-i dai drumul în custodia mea.

— Nu, nu pot, răspunde el nervos. Ce fel de avocat mai eşti şi dumneata?

— Atunci daţi-i drumul pentru lipsă de probe.

— Nu ţine, zice el, zâmbindu-i lui Hamlet stingherit. E vorba de un cadavru. Judecătorul trebuie să stabilească o cauţiune. Cere-i o audienţă şi e liberă să plece. Eu nu sunt decât un umil detectiv.

— Mă duc la puşcărie? întreabă Kelly.

— N-avem ce face, coniţă, zice Smotherton, devenind deodată mult mai drăguţ ca până acum. Dacă avocatul dumitale aici, de faţă, e bun de ceva, atunci o să te elibereze mâine. Asta, dacă îţi poţi permite să depui cauţiunea. Dar nu pot să te eliberez când vreau.

Mă întind şi-o iau de mână.

— Stai liniştită, Kelly. Te scot mâine, cât mai repede posibil.

Dă repede din cap, scrâşneşte din dinţi şi încearcă să-şi ţină firea.

— Puteţi s-o puneţi singură în celulă? întreb eu.

— Uite ce-i, şmecheraşule, nu sunt eu şefu-nchisorii, înţelegi? Şi cred că ai ceva mai bun de făcut acum decât să stai de vorbă cu ăia de la puşcărie. Le plac şi ălora avocaţii de nu mai pot!

Nu mă provoca, amice! Am mai crăpat o ţeastă în seara asta. Ne aruncăm priviri pline de ură.

— Mulţumesc, zic eu.

— Pentru puţin.

Se ridică împreună cu Hamlet şi-o iau greoi spre uşă.

— Ai cinci minute la dispoziţie, îmi aruncă el peste umăr, apoi iese trântind uşa.

— Nu face nicio mişcare, şoptesc eu abia auzit. Se uită la noi pe geamul acela. Şi probabil că încăperea e plină de microfoane ascunse, aşa că ai grijă ce spui.

Dar ea nu zice nimic.

Continuu pe un ton avocăţesc:

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat, spun eu sec.

— Ce înseamnă omor prin imprudenţă?

— Înseamnă mai multe, dar în esenţă e o crimă fără intenţie.

— Cât aş putea lua pentru asta?

— Mai întâi, trebuie să fii condamnată, ceea ce nu se va întâmpla.

— Promiţi?

— Promit. Ţi-e teamă?

Îşi şterge ochii încet, apoi cade o vreme pe gânduri.

— Are o familie numeroasă. Şi sunt toţi ca el. Toţi nişte beţivi violenţi. Mi-e frică de mor de ei.

Nu ştiu ce să-i spun în legătură cu asta. Şi mie mi-e frică de ei.

— N-au cum să mă oblige să mă duc la înmormântare, nu-i aşa?

— Nu.

— Bun.

Vin s-o ridice peste câteva minute. De data aceasta, îi pun cătuşe. Mă uit după ea pe coridor. Se opresc în faţa unui lift şi Kelly se uită pe după unul din poliţişti, să mă vadă. Îi fac semn cu mâna, apoi dispare.

52

Când comiţi o crimă, faci douăzeci şi cinci de greşeli. Dacă îţi descoperi zece dintre ele, eşti un geniu. Cel puţin aşa am auzit eu odată, într-un film. De fapt, n-a fost chiar o crimă, ci un act de autoapărare. Cu toate acestea greşelile încep să iasă la iveală.

Fac paşi în jurul biroului meu de la firmă, care e plin de foi de hârtie frumos aranjate. Am făcut schiţa apartamentului, a cadavrului, a hainelor, pistolul, crosa, cutiile de bere – tot ce-mi pot aminti. Am trecut şi poziţia maşinii mele, a ei şi a camionetei lui, în parcare. Am scris pagini întregi, reconstituindu-mi fiecare pas şi fiecare mişcare de-aseară. Presupun că n-am stat în apartamentul acela mai mult de-un sfert de oră, dar pus pe hârtie, mi-a ieşit un mic roman. Câte ţipete şi urlete s-au putut auzi de-afară? Cred că nu mai mult de patru. Şi câţi vecini or fi văzut un străin strecurându-se afară, după toată harmalaia aceea? Cine poate şti?

Asta a fost, cred, greşeala numărul unu. Nu trebuia să ies atât de repede. Era mai bine dacă mai aşteptam vreo zece minute, ca să-mi dau seama dacă vecinii au auzit ceva. Abia atunci ar fi trebuit să ies în noapte.

Sau poate trebuia să fi chemat poliţia, să le spun adevărul. Aveam tot dreptul să fiu acolo, cu Kelly. E clar ca a stat la pândă prin apropiere, deşi se presupunea că e în altă parte. Am fost în legitimă apărare, când l-am dezarmat şi l-am lovit cu propria lui armă. Având în vedere firea lui violentă şi antecedentele, nici un juriu din lume nu m-ar fi condamnat. În plus, martora ar fi sigur de partea mea.

Aşa că de ce n-am rămas acolo? Cine mai poate gândi raţional când într-un interval de

cincisprezece secunde devine din victimă criminal?

Greşeala numărul doi a fost minciuna cu maşina ei. După ce-am plecat de la poliţie, m-am dus în parcare şi-am găsit Volkswagenul ei şi camioneta lui. Minciuna aceasta o să ţină, numai dacă nu le spune nimeni poliţiştilor că maşina ei n-a fost mişcată de-acolo de zile întregi.

Dar dacă Cliff şi prietenii lui i-au stricat Volkswagenul, în timp ce ea se ascundea în refugiul acela, iar după câteva ore vin şi declară adevărul? Imaginaţia mea o ia razna.

Cea mai prostească greşeală, care mă frământă de câteva ore însă, este cea despre telefonul pe care mi l-a dat Kelly, chipurile, după ce a sunat la 911. Aceasta a fost scuza mea că am ajuns atât de repede la poliţie. E o minciună incredibil de tâmpită, pentru că nu există nicio înregistrare a convorbirii. Dacă poliţiştii controlează convorbirile telefonice, am încurcat-o.

Pe măsură ce trece noaptea, tot mai multe greşeli îmi vin în minte. Din fericire, ele sunt rodul unei minţi întunecate de spaimă, pentru că, dacă mă gândesc bine, majoritatea se dovedesc neîntemeiate la o analiză lucidă.

Îl las pe Deck să doarmă până la cinci înainte de a-l trezi. După o oră, soseşte şi aduce cafeaua. Îi prezint versiunea mea a celor întâmplate şi prima lui reacţie e minunată.

— Niciun juriu din lume n-o s-o condamne, zice el convins.

— Procesul e una, zic eu, şi eliberarea din închisoare, alta.

Ne facem un plan. Am nevoie de documente – copii după rapoartele de arestare, dosare penale, fişe medicale şi o copie a primei acţiuni de divorţ. Deck abia aşteaptă să adune mizeria. La şapte, Deck iese să aducă ziarul şi alte cafele.

Ştirea e publicată în secţiunea juridică, un articol de trei paragrafe, fără fotografia

decedatului. Asta pentru că s-a întâmplat prea târziu, seara trecută. SOŢIE ARESTATĂ PENTRU OMORÂREA SOŢULUI, aşa sună titlul, dar în Memphis se întâmplă astfel de lucruri de trei ori pe lună. Daca nu mă uitam în mod special, nici nu l-aş fi văzut.

Îl sun pe Butch şi îl trezesc din morţi. E un tip nocturn, rămas singur după trei divorţuri şi îi place să stea la bar până la închidere. Îi spun că amicul lui, Cliff Riker, a întâlnit moartea pentru prima oară şi, întâmplător, pe a lui însuşi. Vine la birou, imediat după opt. Îi spun că vreau să cerceteze prin zona apartamentului şi să afle dacă cineva a auzit ceva. Numai să aibă grijă ca nu cumva poliţiştii să facă şi ei aceleaşi lucruri. Butch mi-o retează şi-mi spune că el e cel care investighează. Ştie el ce să facă.

Îl sun pe Booker la birou şi îi spun că o clientă de-a mea cu un divorţ şi-a ucis soţul aseară. E o fată dulce şi vreau s-o scot de la arest. Am nevoie de ajutorul lui. Fratele lui Marvin Shankle e judecător specializat în procese penale şi vreau să emită un ordin de eliberare cu obligaţia de a se prezenta la proces, sau să-i stabilească o cauţiune ridicol de mică.

— Ai scăzut de la un verdict de cincizeci de milioane, la un divorţ amărât? întreabă Booker în glumă.

Reuşesc să râd. Dac-ar şti el!

Marvin Shankle e plecat din oraş, dar Booker îmi promite că va începe să dea telefoane.

Plec de la birou la opt şi jumătate şi pornesc repede spre centru. Toată noaptea m-am străduit să nu mi-o închipui pe Kelly la puşcărie.

Intru în Complexul Juridic al ţinutului Shelby şi mă duc drept la biroul lui Lonnie Shankle. Mi se spune că judecătorul, la fel ca fratele lui, nu e în oraş şi nu se va întoarce până spre seară. Dau nişte telefoane şi încerc să găsesc actele lui Kelly.

Aseară a fost arestată împreună cu încă şase persoane şi sunt sigur că dosarul ei e tot la poliţie.

Mă întâlnesc cu Deck pe hol, la nouă şi jumătate. Îmi aduce copiile arestărilor lui Cliff. Îl trimit la poliţie să dea de dosarul ei.

Biroul procuraturii ţinutului Shelby e la etajul al doilea al complexului. Aici sunt peste şaptezeci de procurori, împărţiţi pe cinci secţiuni. La Abuzuri Familiale sunt doi: Morgan Wilson şi încă o femeie. Din fericire, Morgan Wilson e la serviciu şi trebuie să se întoarcă la birou destul de repede. Flirtez cu secretara vreo treizeci de minute şi, spre surprinderea mea, ţine.

Morgan Wilson e o femeie superbă de vreo patruzeci de ani. Îmi strânge mâna puternic şi are un zâmbet care parcă spune: „Sunt ocupată de nu-mi vad capul. Spune repede ce-ai de zis." Biroul ei e îngrozitor de plin de dosare, dar e foarte curat şi ordonat. M-apucă oboseala numai când mă uit la cât are de făcut. Ne aşezăm, când îi cade fisa.

— Tipul cu cincizeci de milioane? zice ea, cu un zâmbet schimbat acum.

— Eu sunt ăla.

Ridic din umeri. Nu mi-am făcut decât datoria, ca-n orice zi!

— Felicitări!

E vizibil impresionată. Ce-nseamnă gloria! Bănuiesc că face şi ea ca orice avocat: calculează în gând o treime din cincizeci de milioane.

Câştigă cel mult patruzeci de mii pe an, aşa că vrea să discutăm despre norocul meu. Îi povestesc pe scurt despre proces şi cum m-am simţit când am auzit verdictul. Termin repede şi-i spun de ce-am venit.

E o bună ascultătoare şi îşi ia multe notiţe. Îi dau copiile acţiunilor de divorţ şi ale rapoartelor de arestare ale lui Cliff, pentru că şi-a bătut soţia. Îi promit că-i voi aduce şi fişele medicale ale lui Kelly, până la sfârşitul zilei. Îi descriu rănile şi rupturile de oase de la cele mai cumplite bătăi.

Presupun că toate aceste dosare din jurul meu se referă la bărbaţi care îşi bat nevestele, copiii sau iubitele, aşa că nu e greu de presupus de partea cui va fi Morgan Wilson.

— Vai de mine! zice ea şi nu se referă la Cliff, sunt sigur. Cât e de înaltă?

— Aproape un metru şaizeci. Şi nu cântăreşte mai mult de patruzeci şi şapte de kilograme, cu haine cu tot.

— Cum de l-a bătut de l-a omorât?

În tonul ei nu se citeşte neîncrederea, ci admiraţia.

— Era înspăimântată. El venise beat. A reuşit să pună mâna pe crosă.

— Bine-a făcut! zice ea şi mi se face pielea de găină pe picioare. Şi femeia asta e procuror!

— Aş vrea s-o scot de la arest, zic eu.

— Am nevoie de dosar. Trebuie să mă uit peste el. Am să-l sun pe funcţionarul de la cauţiuni şi-am să-i spun să fixeze o sumă mică. Unde locuieşte?

— Într-o casă de refugiu, una dintre acelea secrete şi anonime.

— Le ştiu, sunt foarte bune.

— E în siguranţă acolo, dar deocamdată e la puşcărie, sărăcuţa, şi nici nu i-au trecut bine vânătăile de la ultima bătaie.

Morgan face un semn spre dosarele care ne înconjoară.

— Asta-i viaţa mea.

Stabilim să ne întâlnim dimineaţă la ora nouă.

Mă întâlnesc cu Butch şi cu Deck la birou, ca să mâncăm un sandviş şi să ne facem planul pentru a doua zi. Butch a bătut la uşa fiecărui apartament de lângă cel al familiei Riker şi n-a găsit decât o singură persoană căreia i s-a părut că a auzit ceva. Femeia locuieşte deasupra şi mă îndoiesc că m-a văzut. Bănuiesc că l-a auzit pe băieţel făcând ţăndări stâlpul acela de lemn, când a izbit prima dată cu crosa. Poliţiştii n-au stat de vorba cu ea.

Butch a stat pe-acolo vreo trei ore şi n-a văzut nici urmă de poliţişti. Apartamentul a fost încuiat şi sigilat. Se pare că atrage foarte multă lume. La un moment dat, doi bărbaţi solizi care păreau a fi rude cu Cliff au sosit cu o camionetă plină de colegi de muncă de-ai lui, au oprit acolo fără să îndrăznească să treacă de banda galbenă a poliţiei, şi s-au uitat lung la geamul apartamentului, înjurând şi jurând răzbunare. Butch mă asigură că erau duri de tot.

A luat legătura şi cu un prieten de-al lui de la cauţiuni, care ne va face o favoare şi va fixa o sumă de numai cinci la sută, faţă de zece cât se stabileşte de obicei. În felul acesta, am să economisesc şi eu nişte bani.

Deck şi-a petrecut toată dimineaţa la secţia de poliţie adunând la documente în legătura cu arestările lui Cliff şi căutând actele lui Kelly. Se înţelege bine cu Smotherton, mai ales pentru că Deck nu-i suportă, la rându-i, pe avocaţi. Acum nu mai e decât un investigator, în niciun caz un paraavocat. Smotherton i-a spus că spre prânz au primit nişte ameninţări cu moartea la adresa lui Kelly.

Mă hotărăsc să mă duc la închisoare să văd ce face. Deck va găsi un judecător, ca să-i semneze cauţiunea. Până atunci, Butch va aranja cu prietenul lui. Când să ieşim din birou, sună telefonul. Deck se repede la el şi mi-l pasează apoi.

E Peter Corsa, avocatul lui Jackie Lemancyzk din Cleveland. Am vorbit ultima oară cu el după mărturia ei, când i-am mulţumit din toată inima. Atunci mi-a spus că şi el vrea să-i dea în judecată peste câteva zile.

Corsa mă felicita pentru verdictul obţinut şi-mi spune că e ştirea zilei la ei, în ziarul de duminică. Faima mea se răspândeşte tot mai mult. Apoi mă anunţă că se întâmplă lucruri ciudate cu Marele Profit: FBI-ul împreună cu Procuratura Generală

din Ohio şi cu Departamentul de Stat al Asigurărilor au făcut o percheziţie în dimineaţa aceasta pe la birourile lor şi-au început să le ia documentele. În afară de analiştii de la contabilitate, toţi salariaţii au fost trimişi acasă şi li s-a spus să nu vina pe-acolo două zile. După cum scriu ziarele, PinnConn, compania-mamă, a dat în bară cu nişte acţiuni şi a concediat o mulţime de salariaţi.

Nu prea pot să spun mare lucru. Acum optsprezece ore, am omorât un om şi mi-e greu să mă concentrez la altceva. Mai stăm puţin de vorbă, apoi îi mulţumesc. Îmi promite să mă ţină la curent.

Îmi ia o oră şi jumătate să dau de Kelly în labirintul acela şi s-o aduc în sala de vizită. Stăm de-o parte şi de alta a unui paravan de sticlă şi vorbim la telefon. Îmi spune că par obosit. Eu, că e minunată. E singură în celulă, în siguranţă, dar e prea mult zgomot, ca să poată dormi. Abia aşteaptă să iasă. Îi spun că fac tot ce pot. Îi povestesc de vizita pe care i-am făcut-o lui Morgan Wilson. Îi explic cum e treaba cu cauţiunea. Dar nu-i spun nimic de ameninţările cu moartea.

Avem atâtea să ne spunem, dar nu aici.

După ce ne luăm rămas-bun, în timp ce părăsesc încăperea, mă strigă un gardian pe nume. Mă întreabă dacă sunt avocatul lui Kelly Riker, apoi îmi înmânează o foaie.

— Sunt înregistrări de la telefonul nostru. Am primit patru apeluri în legătură cu fata, în ultimele două ore.

Nu reuşesc să citesc foaia imprimată.

— Ce fel de apeluri?

— Ameninţări cu moartea. De la nişte nebuni.

Judecătorul Lonnie Shankle soseşte la birou la trei şi jumătate. Deck şi cu mine îl aşteptăm. Are o mie de lucruri de făcut, dar Booker i-a telefonat şi-

a aranjat cu secretara, aşa că roţile sunt unse. Îi dau judecătorului un teanc de hârtii, îi spun toată povestea pe scurt şi termin cu rugămintea să-mi fixeze o cauţiune mică, pentru că eu, avocatul, trebuie s-o plătesc. Shankle fixează suma la zece mii de dolari. Îi mulţumim şi plecăm.

După o jumătate de oră, suntem cu toţii la închisoare. Ştiu că Butch are un pistol prins într-un ham sub braţ şi bănuiesc că şi prietenul lui de la cauţiuni pe care îl cheamă Rick e înarmat. Ne aşteptăm la orice.

Îi scriu lui Rick un cec de cinci sute de dolari pentru cauţiune şi semnez toate actele. Dacă acuzaţiile împotriva ei nu sunt anulate şi dacă ea nu se va prezenta la vreuna dintre înfăţişări, atunci Rick poate fie să ne ceară restul de nouă mii cinci sute de dolari, fie s-o găsească pe Kelly şi s-o bage din nou la puşcărie. L-am lămurit însă că acuzaţiile vor fi anulate.

Mie mi se pare că aşteptăm un veac, până când o văd venind spre noi fără cătuşe, numai zâmbet. O escortăm repede la maşina mea. Le-am spus lui Butch şi lui Deck să ne însoţească puţin, ca să fim siguri.

Îi povestesc lui Kelly despre ameninţările cu moartea. Bănuim că e vorba de nebunii din familia lui, şi de mitocanii de la el de la serviciu. Nu vorbim mare lucru. Ne îndreptam spre casa de refugiu. Nu vreau să discutam despre ceea ce s-a întâmplat aseară şi nici ea nu e pregătită pentru asta.

Marţi, la cinci după-amiaza, avocaţii de la Marele Profit se adresează Curţii Federale din Cleveland cu o cerere pentru protecţie conform codului falimentului. Peter Corsa sună la birou în timp ce eu mă ocup de Kelly şi Deck preia noutăţile. Când mă întorc la numai câteva minute, partenerul meu arată ca naiba.

Stăm amândoi cu picioarele pe biroul meu fără să scoatem un cuvânt. Liniştea e perfectă. Niciun cuvânt. Niciun telefon. Niciun zgomot de maşini pe-afară.

Am tot amânat discuţia despre cât aveam de gând să-i dau din procesul cu Marele Profit, aşa că nu-şi poate face socoteala cât a pierdut. Dar ştim amândoi că am trecut brusc de la statutul de milionari pe hârtie la cel de sărăcie, aproape insolvabilitate. Visurile noastre deşucheate de ieri ni se par acum prosteşti.

Mai există însă o rază de speranţă. Nu mai departe de săptămâna trecută documentele contabile de la Marele Profit demonstrau juriului că îşi pot permite să cheltuiască cincizeci de milioane de dolari. M. Wilfred Keeley estima că firma are o sută de milioane bani lichizi. Trebuie să existe o urmă de adevăr în asta. Îmi amintesc avertismentele lui Max Leuberg: nu te încrede niciodată într-o societate de asigurări; îşi au propriile lor legi contabile.

Dar trebuie să existe undeva un milion şi pentru noi.

Ca să fiu sincer, nu prea cred asta. Şi nici Deck.

Corsa a lăsat numărul lui de telefon de-acasă şi până la urmă îmi adun puterile şi îl sun. Se scuză că mi-a dat o veste rea şi zice că autorităţile legale şi financiare de la ei sunt în alertă. E prea devreme să se ştie adevărul, dar se pare că cei de la PinnConn au calculat greşit în comerţul cu valută străina şi-au apelat la sume mari de bani de la filiale, printre care şi Marele Profit. Lucrurile s-au înrăutăţit şi PinnConn şi-a trimis banii în Europa. Acţiunile companiei sunt controlate de un grup de piraţi americani din Singapore. Se pare că toata lumea asta are ceva cu mine!

Toată treaba a degenerat într-o porcărie nemaiauzită. S-ar putea să dureze luni de zile până la clarificarea lucrurilor, dar procuratura a spus la

televiziune că vinovaţii vor fi urmăriţi în judecată. Ca şi cum asta ne-ar încălzi pe noi!

Corsa mă va suna mâine dimineaţă.

Îi transmit toate acestea lui Deck, dar ştim amândoi că nu sunt speranţe. Tâlharii care-au pus mâna pe bani sunt prea unşi cu toate alifiile, ca să fie prinşi. Mii de persoane asigurate care au fost trase pe sfoară şi nu li s-au onorat poliţele vor fi acum păcălite din nou. Ca mine şi ca Deck, de altfel. Ca Dot şi Buddy. Donny Ray a fost ultimul păcălit. Drummond o să rămână şi el cu buzele umflate când o trimite nota de plată pentru servicii legale. Îi spun şi lui Deck, dar nu prea ne vine să râdem.

Agenţii şi ceilalţi angajaţi de la Marele Profit vor rămâne cu buza umflată. La fel şi cei ca Jackie Lemancyzk.

Societatea a dat faliment, dar, din anumite motive, simt că eu sunt cel care a pierdut cel mai mult. Şi faptul că mai suferă şi duşmanii mei nu mă încălzeşte cu nimic.

Mă gândesc din nou la Donny Ray. Îmi apare în faţa ochilor acolo, sub stejar, încercând să fie tare în timpul opoziţiei. El a plătit ultimul tribut pentru hoţiile Marelui Profit.

Mi-am irosit ultimele şase luni mai ales cu acest caz. Firma noastră a avut un profit mediu de o mie de dolari pe lună, dar ne-am amăgit cu visul comorii pe care o vom scoate din cazul Black. Cu onorariile pe care le vom primi pentru dosarele existente nu rezistăm nici două luni, iar eu n-am de gând să vânez clienţi. Deck a pus mâna pe un accident serios de maşină, care însă nu va aduce niciun venit până la ieşirea victimei de sub îngrijire medicală, ceea ce înseamnă peste vreo şase luni. În cel mai bun caz, vom câştigă douăzeci de mii de dolari.

Sună telefonul. Deck răspunde, ascultă, apoi pune repede receptorul jos.

— Un tip te ameninţă cu moartea, zice el degajat.

— Ăsta nu-i cel mai neplăcut dintre telefoanele pe ziua de azi.

— Mie unuia nu mi-ar părea rău nici dacă m-ar împuşca acum, zice el.

La vederea lui Kelly, îmi mai creşte inima. Mâncăm iar mâncare chinezească la ea în cameră, cu uşa încuiată şi cu pistolul pe scaun, sub haină.

Am atâtea griji pe cap, încât nu prea sunt în stare să port o conversaţie. Îi povestesc despre Marele Profit, iar ei îi pare rău numai că mă vede atât de dezamăgit. Banii nu înseamnă mare lucru pentru ea.

Ba râdem, ba suntem pe punctul să izbucnim în plâns. Ea e îngrijorată când se gândeşte la ziua de mâine, la ceea ce-ar putea descoperi poliţia. E înspăimântată de clanul Riker. Oamenii ăştia învăţă să vâneze de la cinci ani. Armele fac parte din viaţa lor. E înspăimântată la gândul că se va întoarce la puşcărie, cu toate că îi promit că una ca asta nu se va mai întâmpla. Dacă poliţiştii şi procurorii nu cedează, mă predau. Aduc vorba despre noaptea trecută şi ea începe să plângă.

Descui uşa şi bâjbâi prin casa întunecată până când o găsesc pe Betty Norvelle, uitându-se singură la televizor în salon. Ştie tot ce s-a întâmplat noaptea trecuta. Îi spun că Kelly e prea tulburată ca să fie lăsată singură. Trebuie să stau cu ea, chiar de-ar fi să dorm pe jos. Dispoziţiile sunt foarte clare. Niciun bărbat nu are voie să-şi petreacă noaptea în aceasta casă. Dar în cazul de faţă, Betty face o excepţie.

Ne întindem amândoi pe patul îngust, peste cearşafuri şi pături şi ne strângem în braţe. Noaptea trecuta n-am dormit deloc. După-amiaza, am aţipit puţin, dar mă simt ca şi cum n-aş fi dormit de-o săptămână. Nu pot s-o strâng prea

tare, pentru că mi-e teamă să n-o doară. Mă fură somnul.

53

Căderea Marelui Profit e, desigur, o bombă la Cleveland. Dar celor din Memphis nu prea le pasă. În ziarul de miercuri, nu scrie nimic. Doar o scurtă notiţă despre Cliff Riker. La autopsie, s-a descoperit că a murit din cauza unor plăgi multiple, provocate de un obiect contondent. Văduva lui a fost arestată, apoi i s-a dat drumul. Familia lui cere dreptate. Funeraliile vor avea loc mâine, în orăşelul din care au fugit el şi Kelly.

În timp ce studiez jurnalul împreună cu Deck, soseşte un fax de la firma lui Peter Corsa. E vorba de o copie a unui articol de pe prima pagină din ziarul de Cleveland despre ultimele cercetări în scandalul cu PinnConn. Au intrat în scenă cel puţin două mari jurii. Sunt întocmite procese cu carul împotriva companiei respective şi a filialelor, mai ales a Marelui Profit al cărui faliment merită un articol separat. Avocaţii mişună peste tot.

M. Wilfred Keeley a fost reţinut ieri după-amiază pe aeroport unde aştepta să se îmbarce într-o cursă spre Londra. Era împreună cu soţia lui şi pretind că voiau să plece într-o scurtă vacanţă. N-au putut însă să numească niciun hotel din Europa, la care urmau să se ducă şi unde îşi rezervaseră locuri.

Se pare că în ultimele două luni companiile acestea au fost prădate pur şi simplu. Mai întâi, banii au fost folosiţi pentru acoperirea golurilor lăsate de nişte investiţii neinspirate. Restul a fost trimis prin poştă în toată lumea. Oricum, s-au dus.

Primul telefon pe ziua de azi e de la Leo Drummond. Îmi povesteşte despre Marele Profit, ca şi cum n-aş şti nimic. Vorbim scurt şi e greu de precizat care din noi e mai deprimat. Niciunul nu va fi plătit pentru războiul pe care tocmai l-a purtat. Nu zice nimic despre disputa pe care a avut-o cu fostul lui client, în legătură cu oferta mea

de înţelegere. O lasă moartă. Marele Profit nu mai e în stare să facă un proces de incompetenţă. Verdictul dat în cazul Black nici nu mai contează, aşa că nu-l mai poate acuza nimeni pe Drummond că nu şi-a făcut datoria. Trent & Brent a scăpat dintr-o mare belea.

Al doilea telefon e de la Roger Rice, noul avocat al domnişoarei Birdie. Mă felicită pentru verdictul obţinut. De-ar şti el! Îmi spune că s-a tot gândit la mine, de când mi-a văzut poza în ziarul de duminică. Domnişoara Birdie încearcă să-şi schimbe iar testamentul şi s-au săturat de ea în Florida. Până la urma, Delbert şi Randolph au reuşit s-o facă să semneze un document neoficial pe care l-au dus avocatului din Atlanta şi i-au cerut să le prezinte situaţia adevărată a averii mamei lor. Avocaţii le-au pus tot felul de obstacole, dar fraţii i-au asaltat vreo două zile. Unul dintre avocaţi l-a sunat pe Roger Rice şi adevărul a ieşit la iveală. Delbert şi Randolph l-au somat să le spună dacă mama lor poseda sau nu douăzeci de milioane de dolari. Avocatul nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs, ceea ce i-a supărat pe băieţi. Până la urmă, au ajuns la concluzia că domnişoara Birdie i-a dus de nas şi s-au întors în Florida.

Luni noaptea târziu, domnişoara Birdie l-a sunat acasă pe Roger Rice şi i-a spus că pleacă spre Memphis. A încercat să-mi telefoneze şi mie, dar se pare că sunt foarte ocupat. Domnul Rice i-a spus despre procesul meu şi despre verdictul de cincizeci de milioane, ceea ce a entuziasmat-o. „Ce drăguţ, a exclamat ea, nu-i rău pentru un ajutor de grădinar.” Pare foarte încântată că mă ştie bogat.

În orice caz, Rice vrea să mă avertizeze că poate sosi din clipă în clipa. Îi mulţumesc.

Morgan Wilson a parcurs dosarul Riker în întregime şi nu e înclinată să-l trimită în judecată. Totuşi, şeful ei, Al Vance, e cam indecis. Mă duc

împreună cu ea la el în birou. Vance a fost ales procuror districtual cu mulţi ani în urmă şi va rămâne fără probleme în postul acesta şi de-acum înainte. Are vreo cincizeci de ani. Cândva, şi-a făcut visuri mari să urce în ierarhia politică. Dar nu s-a ivit ocazia, aşa că s-a mulţumit să stea pe postul acesta. Are o calitate rară printre procurori: nu-i place publicitatea.

Mă felicită pentru verdict. Ocolesc subiectul cu graţie. N-am niciun chef să vorbesc acum despre asta, din motive bine întemeiate. Bănuiesc că în douăzeci şi patru de ore se va afla totul despre Marele Profit şi aici, în Memphis, şi-atunci toată adulaţia de care mă bucur acum se va duce pe copcă.

— Oamenii aceştia sunt nebuni, zice el, aruncând dosarul pe birou. Au sunat de două ori în dimineaţa asta. Secretara mea a stat de vorba şi cu tatăl şi cu fratele lui Riker.

— Ce vor? întreb eu.

— Moarte pentru clienta dumitale. Să nu se mai facă niciun proces şi s-o ducem chiar acum pe scaunul electric. A ieşit din arest?

— Da.

— Se ascunde?

— Da.

— Bun. Auzi ce prostie! S-o ameninţe! Habar n-au că e împotriva legii. Nu sunt sănătoşi.

Suntem toţi trei de acord că cei din familia Riker sunt proşti şi foarte periculoşi.

— Morgan nu vrea să trimită dosarul în judecată, continuă Vance.

Morgan aprobă, dând din cap.

— E foarte simplu, domnule Vance, zic eu. Puteţi s-o aduceţi în faţa marelui juriu şi, cu puţin noroc, să fie inculpată. Dar dacă ajunge la proces, pierdeţi cu siguranţă. Am să le flutur juraţilor pe la nas crosa aceea afurisită şi-am să aduc o mie de experţi în abuzuri familiale. Voi face din ea un simbol şi veţi arăta jalnic, în dorinţa

dumneavoastră de-a o condamna. Nu veţi obţine nici măcar un vot din cele douăsprezece.

Nu mă interesează ce vrea familia lui să facă. Dar dacă vă influenţează să faceţi proces, o să vă pară rău. Ticăloşii ăştia au să vă urască şi mai mult, când o să vadă că pierdeţi şi noi ieşim basma curată.

— Are dreptate, Al, zice Morgan. E imposibil să fie condamnată.

Al voia oricum să cedeze, încă înainte de-a veni noi la el, dar a vrut să ne ştie punctul de vedere. Acceptă să se anuleze orice acuzaţie. Morgan îmi promite să-mi trimită hotărârea prin fax, ceva mai târziu, înainte de prânz.

Le mulţumesc şi plec repede. Dispoziţia mi se schimbă rapid. Sunt singur în lift şi nu mă pot abţine să nu rânjesc uitându-mă în luciul plăcuţei de alamă cu butoane pentru etaje. Toate acuzaţiile vor fi anulate! Pentru totdeauna!

Alerg, pur şi simplu, spre maşina mea din parcare.

Glonţul a fost tras din stradă, a străpuns fereastra din faţă a biroului, lăsând o gaură perfectă de un centimetru, a trecut apoi printr-un raft şi s-a înfipt în perete. Întâmplător, Deck era în biroul din faţă, când s-a auzit împuşcătura. Glonţul a trecut pe la trei metri de el, dar destul ca să-l înspăimânte. N-a fost în stare să se ducă imediat la geam. S-a ascuns sub birou şi-a aşteptat câteva minute. Apoi a încuiat uşa şi a aşteptat să vină cineva. Dar n-a venit nimeni. S-a întâmplat pe la zece şi jumătate, pe când eu eram la Al Vance. După toate aparenţele, nimeni n-a văzut persoana care a tras. Nu vom şti niciodată dacă a mai auzit cineva împuşcătura. Oricum, în zona aceasta nu constituie ceva neobişnuit.

Primul telefon pe care l-a dat Deck a fost la Butch, care dormea. În douăzeci de minute, a venit

la el, înarmat până-n dinţi, şi s-a străduit să-l calmeze pe Deck.

Când sosesc eu, îi găsesc examinând orificiul din fereastră. Deck îmi povesteşte ce s-a întâmplat. Partenerul meu tresare şi-n somn, darămite acum! Ne spune că n-are nimic, dar abia mai poate vorbi. Butch zice c-o să stea sub fereastră şi-o să-i prindă, dacă mai vin. Are două pistoale şi un AK-47 în maşină. Să-i ferească Dumnezeu pe Rikeri, dacă mai îndrăznesc să se apropie!

Nu reuşesc să dau de Booker la telefon. E plecat din oraş împreună cu Marvin Shankle, să ia nişte depoziţii, aşa că-i las un mesaj scurt în care-i spun că voi suna mai târziu.

Eu şi Deck hotărâm să mâncăm de prânz numai noi doi, departe de toţi gură-cască şi de gloanţele duşmanilor. Cumpărăm sandvişuri şi ne instalăm la masa din bucătăria domnişoarei Birdie. Butch stă în maşina lui parcată pe alee, în spatele automobilului meu. Dacă nu va avea astăzi ocazia să tragă cu automatul, e distrus!

Ieri s-a făcut curăţenia generala săptămânală, deci casa e proaspătă şi, pentru moment, nu mai miroase a mucegai. E pregătită pentru domnişoara Birdie.

Târgul pe care îl încheiem noi doi e simplu şi convenabil. Deck îşi ia dosarele care-i convin, iar eu iau două mii de dolari, plătibili în timp de nouăzeci de zile. Dacă trebuie, se va asocia cu alt avocat. Poate să renunţe la unele dosare, dacă n-are chef să se ocupe de ele. Pe cele cu firma Ruffin le voi trimite înapoi, lui Booker. N-o să-i placă, dar o să-i treacă lui.

Sortarea dosarelor e o treabă uşoară. Observ cu tristeţe că în şase luni n-am avut decât puţine cazuri şi foarte puţini clienţi.

Firma are treizeci şi patru de mii de dolari la bancă şi câteva taxe serioase de plătit.

Ne punem de acord asupra amănuntelor în timp ce mâncăm. Separarea e uşoară, din punctul de

vedere tehnic. Dar nu şi din cel uman. Deck n-are niciun viitor. Nu e în stare să treacă examenul de admitere în barou şi nici n-are unde să se ducă. Câteva săptămâni, se va ocupa să-mi rezolve dosarele, dar fără un Bruiser sau un Rudy, n-are cum să iasă în faţă. Amândoi cunoaştem aceste amănunte, dar preferăm să nu le discutăm.

Îmi mărturiseşte că e lefter.

— Ai jucat? îl întreb eu.

— Da. Cazinourile. Nu pot sta departe de ele.

Acum s-a liniştit, e aproape apatic. Muşcă zdravăn dintr-o murătură şi ronţăie zgomotos.

Vara trecută, când am început afacerea, tocmai primisem câte o parte din cazul Van Landel. Ne-au revenit atunci câte cinci mii cinci sute de dolari şi-am pus amândoi câte două mii pentru firmă. Am fost obligat să mai bag mâna în economii de vreo două ori, dar mi-au mai rămas două mii opt sute la bancă, bani pe care i-am putut păstra mâncând pe apucate şi strângând cureaua. Nici Deck nu i-a cheltuit. I-a spulberat la masa de joc.

— Aseară am stat de vorbă cu Bruiser, zice el şi nu mă surprinde deloc.

— Unde e?

— În Bahamas.

— Prince e cu el?

— Da.

Mă simt uşurat la o asemenea veste bună. Sunt sigur că Deck o ştie mai demult.

— Aşadar, s-au descurcat, zic eu cu ochii pe fereastră, încercând să mi-i imaginez pe cei doi cu pălării de pai şi ochelari de soare. Aici au trăit amândoi în întuneric.

— Da, dar nu ştiu cum. Sunt întrebări pe care nu le poţi pune.

Deck e cufundat în gânduri.

— Banii sunt încă aici, ştii…

— Cât?

— Patru milioane. Bani gheaţă. Atât au pus deoparte din afacerea cu barurile.

— Patru milioane?

— Da. Într-un singur loc. Încuiaţi în pivniţa unui depozit. Aici, în Memphis.

— Şi cât îţi dau ţie pentru asta?

— Zece la sută. Dacă reuşesc să-i duc la Miami, Bruiser zice că se descurcă el de-acolo.

— Nu te băga, Deck.

— Nu-i niciun pericol.

— O să te prindă şi-o să te bage la puşcărie.

— Mă îndoiesc. Băieţii de la Biroul Federal nu ne mai urmăresc. Habar n-au de banii ăştia. Toată lumea presupune că Bruiser şi-a luat destul cu el şi nu mai are nevoie de bani.

— Păi, crezi că are?

— Nu ştiu. Dar îi vrea pe ăştia cu orice preţ.

— Nu te băga, Deck.

— E o bagatelă. Banii încap într-o dubiţă. Bruiser mi-a spus că n-o să-mi ia mai mult de două ore, ca să-i încarc. Apoi mă duc cu dubiţa la Miami şi-aştept să-mi dea instrucţiuni. În două zile, sunt un om bogat.

Glasul i se stinge. N-am nicio îndoială că Deck va încerca să rezolve aceasta problemă. A făcut deja planul cu Bruiser. Cred că n-are rost să-mi mai răcesc gura. Oricum, nu mă ascultă.

Ieşim din casa domnişoarei Birdie şi ne ducem la mine în apartament. Deck mă ajută să-mi car nişte haine în maşină. Umplu portbagajul şi mai pun şi pe locul din spate. Nu mă mai întorc la birou, aşa că ne luam rămas-bun lângă garaj.

— Te înţeleg foarte bine că pleci, zice el.

— Ai mare grijă, Deck.

Ne îmbrăţişăm timp de vreo câteva secunde jenante şi mi se pune un nod în gât.

— Ai intrat în istorie, Rudy, să ştii.

— Împreună cu tine.

— Da, şi cu ce ne-am ales?

— Ne putem da mari.

Ne strângem mâinile. Lui Deck i s-au umezit ochii. Mă uit după el cum pleacă tresărind pe alee

şi intră în maşină cu Butch. Apoi pleacă.

Îi scriu o epistola lungă domnişoarei Birdie şi îi promit că o voi suna mai târziu. O las pe masa din bucătărie, pentru că ştiu că va fi curând acasă. Mai controlez încăperile o dată, apoi îmi iau rămas-bun de la apartamentul meu. Mă duc la o bancă şi îmi lichidez economiile. Teancul de două mii opt sute de dolari mă face să mă simt bine. Îi pun sub covoraşul din maşină.

E aproape seară, când mă duc să bat la uşa familiei Black. Îmi deschide Dot şi aproape că surâde văzând că sunt eu.

Casa e întunecată şi tăcută, încă îndoliată. Mă îndoiesc că va mai fi vreodată altfel. Buddy zace la pat cu gripă.

În timp ce bem o cafea, îi povestesc că Marele Profit şi-a dat sufletul şi că, astfel, ea a mai fost păcălită o dată. Dacă nu se întâmplă un miracol în acest dezastru, n-o să vedem o para chioară. Reacţia ei mă surprinde.

La baza căderii Marelui Profit stau o mulţime de factori, dar în momentul acesta important este că ea a fost cea care a apăsat pe trăgaci. Ochii îi strălucesc şi pe faţă i se aşterne o mulţumire deplină când aude noutăţile. I-a scos din circuit. O femeie micuţă, simplă, dar hotărâtă din Memphis, Tennessee, i-a adus pe puii aceia de căţea la sapă de lemn.

Mâine se va duce la mormântul lui Donny Ray şi îi va povesti totul.

Kelly aşteaptă nerăbdătoare în salon cu Betty Norvelle. Ţine strâns în mână un geamantan mic de piele pe care l-am cumpărat ieri. Şi-a băgat în el câteva articole de toaletă şi nişte haine primite din partea casei de refugiu. Asta-i toată averea ei.

Semnăm actele şi îi mulţumim lui Betty pentru tot. Pornim repede spre automobilul meu, ţinându-ne de mâna. După ce urcăm, răsuflu uşurat şi pornesc.

Pistolul e la locul lui, sub scaun, dar nu-mi mai e frică.

— Încotro o luăm, draga mea? o întreb eu când ajungem pe şoseaua de centură.

Începem să râdem amândoi, pentru că totul e absolut minunat. N-are nicio importanţă unde ne ducem!

— Mi-ar plăcea să văd munţii, zice ea.

— Şi mie. O luăm spre răsărit sau spre apus?

— Vreau să fie nişte munţi înalţi.

— Atunci, spre apus.

— Vreau să văd zăpada.

— Cred că găsim şi din asta!

Se ghemuieşte mai aproape de mine şi îşi culcă tâmpla pe umărul meu. Eu o mângâi pe picioare.

Traversam fluviul şi intrăm în Arkansas. Memphisul se pierde la orizont, în spatele nostru. Uluitor cât de puţin ne-am pregătit pentru plecarea aceasta. Până azi-dimineaţă, nici nu ştiam că are voie să părăsească oraşul. Dar acuzaţiile au fost anulate şi am, în acest sens, un document semnat de însuşi procurorul districtual. Şi cauţiunea i-a fost prescrisă în după-amiaza aceasta, la trei.

Ne vom stabili undeva, unde să nu ne găsească nimeni. Nu-mi mai e teamă că sunt urmărit, dar vreau să mă lase toata lumea în pace. Nici nu vreau să aud de Deck şi de Bruiser. Şi nici despre prăbuşirea Marelui Profit. N-am niciun chef să mă mai sune domnişoara Birdie, ca să-mi ceară sfaturi juridice. Nu vreau să mă mai gândesc la moartea lui Cliff şi nici la toate necazurile legate de asta. Într-o bună zi, voi sta de vorbă şi despre asta cu Kelly. În niciun caz însă, prea curând.

Vom alege un orăşel care să aibă şi colegiu, pentru că ea vrea să înveţe. Nu are decât douăzeci de ani. Nici eu nu sunt decât un puşti. Am lăsat în urma câteva poveri serioase şi e timpul să ne distrăm. Mi-ar plăcea să predau istoria într-un liceu. Nu cred că-mi va fi greu. La urma-urmei, am şapte ani de facultate.

Sub niciun motiv, indiferent care ar fi acela, nu voi mai avea vreodată de-a face cu legea. N-am să-mi reînnoiesc licenţa când va expira. Nu mă voi înscrie pe listele de votare, aşa că nu mă vor putea înhăţa în niciun juriu. Nu voi mai pune în viaţa mea piciorul într-un tribunal, dacă nu voi fi nevoit.

Râdem şi chicotim în timp ce relieful devine tot mai plat şi circulaţia se răreşte. Memphisul a rămas la peste treizeci de kilometri în urma noastră. Jur să nu mă mai întorc niciodată acolo.

Cînd Rudy Baylor, proaspăt absolvent al Facultății de Drept, acceptă să-i reprezinte într-un proces pe părinții unui tînăr de 22 de ani, condamnat să moară deoarece asigurările refuză să-i plătească tratamentul medical costisitor, el se vede, de fapt, înfruntînd una dintre cele mai mari și profitabile „industrii" ale Americii – cea a asigurărilor –, dezvăluind o fraudă de multe miliarde și pledînd în unul dintre cele mai importante cazuri din istoria dreptului civil american. Dar ceea ce contează poate chiar mai mult decît acțiunea sînt destinele, personajele, întîmplările ce duc spre marele deznodămînt.

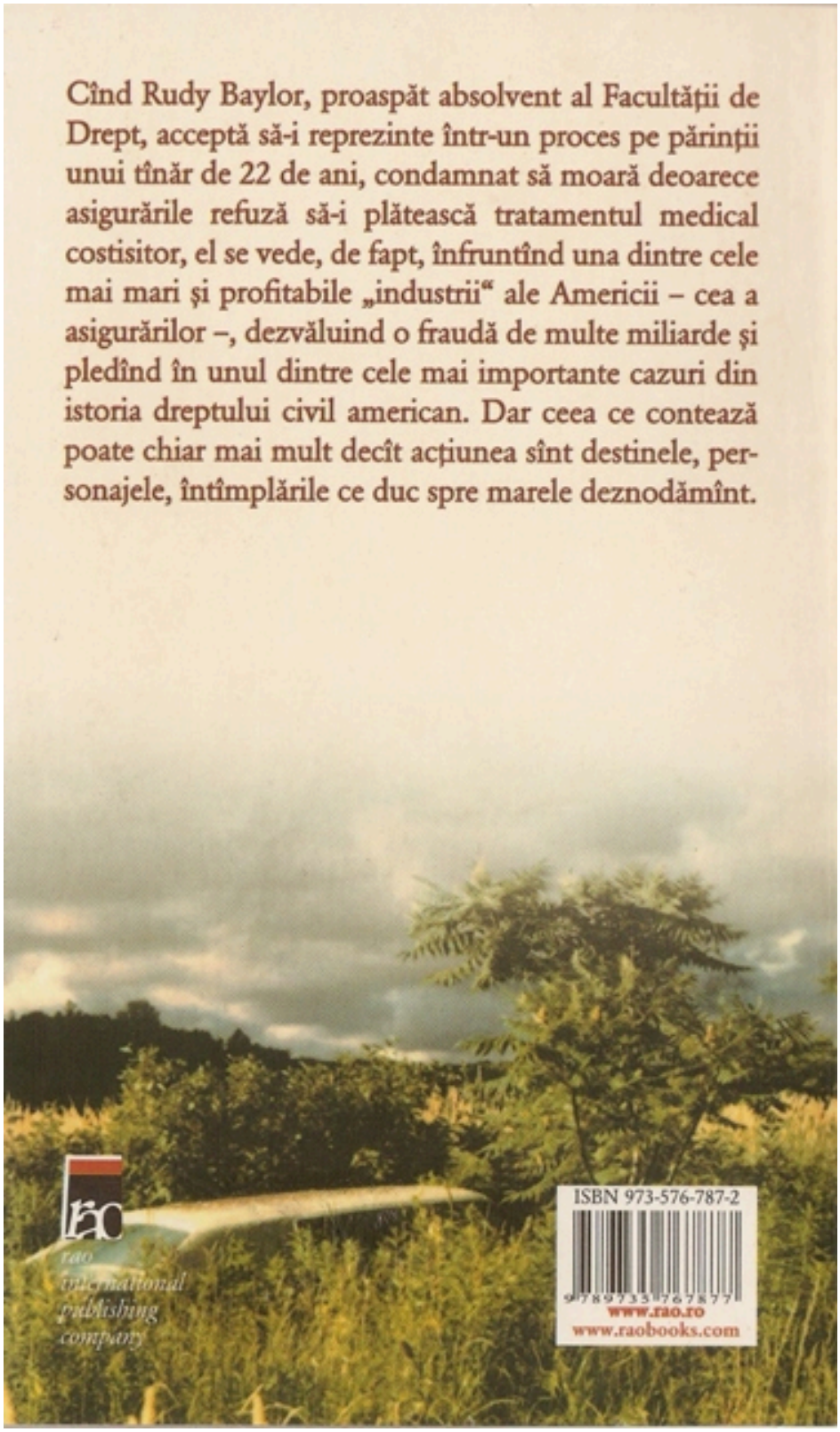

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53

Table of Contents

1 3
2 33
3 48
4 55
5 60
6 72
7 85
8 95
9 113
10 121
11 127
12 140
13 154
14 159
15 176
16 185
17 201
18 221
19 236
20 241
21 248
22 261
23 273
24 289
25 302
26 307
27 315

28	327
29	342
30	354
31	359
32	369
33	375
34	382
35	393
36	405
37	415
38	424
39	437
40	451
41	457
42	464
43	474
44	501
45	516
46	527
47	534
48	548
49	555
50	570
51	577
52	591
53	603